

Giới thiệu Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát

Truyện Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát của tác giả Lạc Mạc Chi Vũ là một câu truyện thuộc thể loại truyện ngôn tình Bách hợp, hiện đại, HE.

Toàn bộ thế giới đều biết em thích chị, chỉ có chị không biết. Chị nói, thích em chọc cho chị cười, thích em mỗi lần chủ động nắm tay chị. Em nói, em thích chị cười, thích sự ấm áp trong lòng bàn tay chị. Chị nói, trên thế giới không có gì là vĩnh viễn không thay đổi, tình yêu cũng vậy.

Em nói, không có gì làm cho em thích thật lâu, mong chị ngoại lệ. Bất luận năm tháng trôi qua bao lâu, em nhất định cũng sẽ không quên. Mùa thu, chúng ta gặp nhau tại khuôn viên trường tươi đẹp đó. Hạnh phúc là gì? Các cô nói, nếu có thể ở bên nhau, nghe âm thanh của thời gian trôi qua, đó chính là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Văn án

Toàn bộ thế giới đều biết em thích chị, chỉ có chị không biết.

Chị nói, thích em chọc cho chị cười, thích em mỗi lần chủ động nắm tay chị.

Em nói, em thích chị cười, thích sự ấm áp trong lòng bàn tay chị.

Chị nói, trên thế giới không có gì là vĩnh viễn không thay đổi, tình yêu cũng vậy.

Em nói, không có gì làm cho em thích thật lâu, mong chị ngoại lệ.

Bất luận năm tháng trôi qua bao lâu, em nhất định cũng sẽ không quên.

Mùa thu, chúng ta gặp nhau tại khuôn viên trường tươi đẹp đó.

Hạnh phúc là gì?

Các cô nói, nếu có thể ở bên nhau, nghe âm thanh của thời gian trôi qua, đó chính là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2

Khuôn viên trường đại học vào tháng chín, cây cối vẫn xanh tươi như trước, hoa đua nhau nở, từng khuôn mặt trẻ tuổi vẫn cười đến sáng lạn. Hôm nay là ngày trước khai giảng học kì mới, vườn trường đại học N vừa mới đưa tiễn một đám người trụ cột quốc gia, lại nghênh đón những bông hoa mới, sau đó có gắng đào tạo họ thành tài, cuối cùng lại rải rác ở khắp nơi trên thế giới.

Vương Thiên Thiên ngồi gần một giờ trên xe buýt, cuối cùng cũng tới trước khu 211 của trường đại học, cô phóng hai bước xuống xe, sau đó xoay người lấy hai chiếc vali hành lý, trên lưng còn đeo một cái ba lô thật to, cô kéo hai chiếc vali đi về phía cổng lớn, bộ dáng trông giống như trẻ em đang chạy nạn.

Vương Thiên Thiên đi hai bước lại dừng chân, quay đầu nhìn Trương Thiên Nhất đi phía sau cô, oán hận nói một câu: “Cậu có thể đi nhanh hơn một chút được không?”

Trương Thiên Nhất gỡ tai nghe của máy PSP xuống, cặp lông mày đẹp hơi nhíu, cậu chỉnh lại vị trí của ba lô một chút, lại đeo tai nghe lên bắt đầu chơi trò chơi. Chính là bước chân rõ ràng nhanh hơn rất nhiều, đi song song cùng Vương Thiên Thiên.

Cậu hành trang nhẹ nhàng, cô lại kéo hai cái vali; cậu là gay, mà cô cũng nửa cong không thẳng; nếu nói cậu là thụ, vậy cô tuyệt đối là công.

Cho nên Vương Thiên Thiên kéo hai cái vali kia, đi đến tự nhiên, đi đến tự tại, đi đến yên lòng yên dạ, không cảm thấy có gì không ổn. Cho đến khi nghe được có người bên cạnh đang bàn luận, bọn họ mới dừng bước lại.

Bạn nam nào đó nói: “Ôi, thật đáng thương, sao lại nở lòng nào làm một cô bé dễ thương xách nhiều hành lý như vậy chứ?”

Bạn nữ nào đó nói: “Nhìn xem, đây chính là biểu hiện bị tên kia ăn rồi, mặc kệ cậu ở trong mắt người khác giới giang hồ nào, ở trước mặt hắn phải giống như người hầu sai bảo.”

.....

Vương Thiên Thiên và Trương Thiên Nhất lập tức dừng chân lại, hai người nhanh chóng trao đổi ánh mắt, sau đó liền đổi vị trí, Vương Thiên Thiên trịnh trọng đưa tay cầm vali kia vào tay Trương Thiên Nhất, “Tiểu Nhất, ở đây không phải là trung học, hai chúng ta hay là cứ bình thường một chút đi.”

Trương Thiên Nhất gật mạnh đầu, giống như quyết tâm rất lớn, kéo hai cái vali kia khó nhọc đi tới. Vương Thiên Thiên đau lòng một trận, cậu bé đáng thương, buổi tối chị đây sẽ mời cung ăn đồ ngon.

Trương Thiên Nhất đúng thực là con trai, nhưng trời sinh cậu cơ thể ốm yếu, lớn như vậy cũng chưa từng trải qua việc nặng nhọc gì, lần này một mình kéo hai cái vali, chỉ sợ có phần làm khó cậu. Mà Vương Thiên Thiên có tiếng là tràn đầy tinh lực giống như hoa anh đào, không biết sức lực quái lạ đó có từ đâu, tuy rằng vóc dáng cao, nhưng không lớn, thậm chí có chút gầy yếu, nhưng suốt ba năm trung học vẫn luôn bảo hộ Trương Thiên Nhất.

Rất nhiều người cũng không lý giải được gay với con gái có quan hệ gì, dù cho là hủ nữ (1), sợ rằng cũng thỉnh thoảng sẽ tưởng tượng một chút tình tiết BL(2) của bạn mình với tên nào đó, nhưng một khi người bạn đó thực sự đứng ở trước mặt của cô ấy nói thẳng, có lẽ cô ấy sẽ lập tức xoay người chạy mất?

Chính là Vương Thiên Thiên không giống vậy.

Cũng may chỗ đón tiếp sinh viên mới cách cửa chính không xa lắm, rất nhanh đã đi tới. Hai người chia tay đi theo học trưởng, học tỷ (3) làm thủ tục, hẹn sau khi thu dọn xong xuôi sẽ tập hợp ở cửa căn tin.

Phụ trách tiếp đãi bạn nữ sinh Vương Thiên Thiên là một người đẹp tóc dài, Vương Thiên Thiên không có sức chống cự với kiểu xinh đẹp như chị gái này, dọc đường chị gái kia giới thiệu cho cô những tòa nhà đã đi qua, lại còn hay mỉm cười, Vương Thiên Thiên trong nháy mắt liền bị giết chết.

“Vừa rồi là bạn trai của em?” Chị gái kia hỏi.

“Dạ? Dạ.” Vương Thiên Thiên căn bản không nghe thấy chị ấy hỏi gì, nhưng hình như trả lời như vậy cũng không có gì sai, từ lúc học trung học, kể cả giáo viên và cha mẹ đều nghĩ hai người bọn họ là một đôi, thế nhưng sự thật thế nào, chỉ có hai người bọn họ tự mình biết.

Bất tri bất giác đã đến trước cửa kí túc xá, Vương Thiên Thiên đi theo học tỷ xinh đẹp kia lên lầu bốn, cuối cùng dừng ở trước phòng số 407, học tỷ cúi đầu nhìn thoáng qua nội dung của tờ giấy A4 trên tay sau đó nói: “Tới rồi, đây là phòng ngủ của em. Còn vấn đề gì muốn hỏi chị không?”

Vương Thiên Thiên đẩy cửa ra khẽ nhìn bên trong, chắc là cô đến sớm, trong phòng còn chưa có người nào vào ở, cô vừa mới lắc đầu định nói “không có”. Nhớ lại đi theo người ta nói chuyện nửa ngày cũng chưa biết tên của chị gái này, vì thế liền nói: “À... Chị tên gì vậy?”

Chị gái kia cười nói: “Chị tên Hường Nghiên.”

Vương Thiên Thiên khẽ gật đầu, cố gắng ghi nhớ cái tên này trong lòng.

Hường Nghiên lại hỏi, “Còn chuyện gì nữa không?”

“À....” Vương Thiên Thiên còn muốn hỏi cụ thể một chút, ví dụ như chị học năm mấy? Chị ở khoa nào học ngành gì?... Nhưng lại sợ dọa người ta, vì thế chỉ hỏi: “Chị ở phòng nào?”

Hường Nghiên vươn ngón trỏ chỉ lên trên: “Trên lầu em. Còn có vấn đề gì nữa không?”

“A, hết rồi, cảm ơn học tỷ.” Cuối cùng Vương Thiên Thiên còn ngó ngàng cúi thấp đầu một cái.

Khoe miệng Hường Nghiên giật giật một chút, cô bé này, chắc là xem phim hoạt hình Nhật quá nhiều rồi... “Không có gì thì chị đi đây, tạm biệt.”

“Bái bai.”

.

.

.

Vương Thiên Thiên kéo vali vào phòng ngủ, phòng bốn người sạch sẽ ngăn nắp, nếu những người khác còn chưa đến, vậy cô phải chọn giường nào mới được đây? Cô ngồi trên ghế ở gần cửa chống tay phải nghĩ, hai giường bên trong gần cửa sổ, có ánh nắng trời, có không khí trong lành, nhìn qua không

tệ; nhưng mà hai giường bên đây gần cửa, thuận tiện ra vào. A, rốt cuộc chọn cái nào mới được đây? Suy nghĩ một chút đã suy nghĩ, cuối cùng cô hạ quyết tâm, giường này đi, lý do à, chính là gần cửa, thuận tiện đi ngủ, vừa vào cửa là có thể bỏ lên giường ngay.

Vì thế mở hành lý bắt đầu thu xếp giường, đang dọn được một nửa, có người mở cửa đi vào, đó là một cô gái cao cao gầy gầy, tóc dài ngang vai, ngắn hơn Vương Thiên Thiên một chút, cô gái kia có làn da thực trắng, lúc cười khoe mắt híp lại, khoe miệng hơi cong, có chút giống một con mèo trắng. Đây là ấn tượng đầu tiên của Vương Thiên Thiên đối với cô ấy.

Cô gái kia một tay kéo vali, một tay xách chiếc túi du lịch rất to, Vương Thiên Thiên thấy thế lập tức từ trên giường nhảy xuống, tiếp nhận cái túi to của cô ấy đặt trên bàn, sau đó mỉm cười nói: “Xin chào, tớ là Vương Thiên Thiên.”

“Tớ là Lí Nam.” Lí Nam nói xong đặt vali trong tay xuống, lấy từ trong ba lô ra một cái gương nhỏ, vừa nhìn gương vừa chỉnh lại tóc, sau đó vuốt vuốt lại vạt áo, mới mỉm cười nói với Vương Thiên Thiên: “Giường nào còn trống vậy?”

Lúc Vương Thiên Thiên đang muốn nói chuyện, Lí Nam lại cầm lấy gương soi soi. Vương Thiên Thiên nghĩ thầm, người này đúng thật là thích làm đẹp mà... Cô khẽ vỗ cầu thang giường phía sau mình nói: “Trừ giường này đã bị tớ chiếm ra, những cái khác tùy cậu chọn.”

“Những người khác đều chưa đến sao?” Lí Nam kinh ngạc kêu lên, “Thật tốt quá, tớ còn sợ không chọn được chỗ có ánh nắng chứ.”

Vương Thiên Thiên khẽ cười, “Tùy cậu chọn, dù sao hiện tại cũng chỉ có hai chúng ta.” Mặc kệ nói như thế nào, Vương Thiên Thiên vẫn ưa người bạn cùng phòng mới gặp lần đầu này, ừ, cời mở rất quan trọng. Cô nhìn đồng hồ hỏi Lí Nam: “Tớ muốn đi căn tin ăn cơm trưa, cậu có muốn đi chung không?” Cô đã hẹn với Trương Thiên Nhất, thiếu chút nữa là quên, may mắn đúng lúc Lí Nam xuất hiện.

“Không được.” Lí Nam lắc đầu, “Tớ giảm cân.”

“Sao? Như vậy còn giảm?” Vương Thiên Thiên đánh giá Lí Nam một chút, chiều cao xấp xỉ với cô, dáng người so với cô hơi tròn một chút, cô cũng bắt quá 92 cân(4), Lí Nam có thể 100 cân? Vương Thiên Thiên không biết nói gì, “Vậy được, tớ đi ăn cơm trước, buổi tối gặp.”

Sau khi nói lời tạm biệt với Lí Nam, liền vui vẻ bước ra khỏi kí túc xá.

Vương Thiên Thiên nhớ lúc nãy trên đường học tỷ Hương Nghiên dẫn cô có đi ngang qua căn tin, cô đoán chắc hẳn là chỗ kia, nhưng tới rồi cũng không phát hiện được bóng dáng của Trương Thiên Nhất. Bình thường luôn là cô chờ tên đó, chắc lúc này cũng thế, rốt cuộc đợi hơn mười phút, cô hết kiên nhẫn, gọi điện thoại cho Trương Thiên Nhất.

“Cậu đang ở đâu?”

“Trước cửa căn tin.”

“Tớ ở đây, sao lại không thấy cậu?”

“Hả? Không phải chứ, cậu ở căn tin nào?”

“Cái gì mà căn tin nào? Khu bắc không phải chỉ có một cái căn tin này sao?”

“Ngát, ở tòa giảng đường bên này cũng có một cái đó! Hại tớ đợi cậu nửa ngày như vậy.”

Vương Thiên Thiên muốn nói “Tớ cũng đợi cậu hơn mười phút đồng hồ đó.” Nhưng lại nghĩ đến nói như vậy sẽ làm cho bạn Trương Thiên Nhất phát điên, vì thế đành nói: “Cậu đứng ở đó đừng đi đâu, tớ qua tìm cậu.” Cô nhớ mang máng trên đường đi, học tỷ có giới thiệu qua trường học có bao nhiêu căn tin, từng cái ở đâu, nhưng cô bận si mê đến mờ mắt, hoàn toàn không ghi nhớ trong lòng.

Chờ cô đi đến đó, quả nhiên thấy được bộ mặt oán giận của Trương Thiên Nhất, vội vàng đi lên trấn an: “Đi thôi đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Ăn cơm đó.”

“Chị hai, chị xem coi hiện tại mấy giờ rồi?”

Vương Thiên Thiên đưa tay lên, vừa nhìn thấy đồng hồ về mặt trong nháy mắt liền cứng lại, “Ặc.... Căn tin hết cơm rồi à.....”

Trương Thiên Nhất mỉm cười: “Cậu nói xem?”

“A...” Vương thiên Thiên đang định nói chúng ta đi ra ngoài ăn đi, nhưng lúc ngẩng đầu nhìn Trương Thiên Nhất, hẳn đang nhìn bóng dáng của một nam sinh đến xuất thần.

“Nhìn cái gì thế?” Vương Thiên Thiên cũng tò mò nhìn qua, đó cũng chỉ là hình ảnh một nam sinh đang đạp xe, ở khuôn viên trường đại học này có thể thấy khắp nơi, cũng không cảm thấy có gì đẹp.

“Cậu có biết là rất đẹp trai hay không?” Trương Thiên Nhất tiếp tục mờ mắt si mê.

“Đẹp trai chỗ nào? Chỉ có cái bóng lưng.”

“Cậu không biết là rất đặc biệt hay sao?”

“Có cái gì đặc biệt? Bên kia không phải cũng có người đang đạp xe sao? Bên kia có, bên đây có, phía sau cậu cũng có, sao thế?”

Trương Thiên Nhất khẽ lắc đầu, “Tớ cảm thấy hiện tại không có cách nào làm cho cậu thông suốt, sao lên tới đại học rồi mà cậu còn ngốc như vậy, cậu xem, những tên nam sinh này tuy rằng cũng đang đạp xe, nhưng ngồi phía sau là bạn gái của bọn họ, nhưng mà người lúc này không giống, người đẹp trai như vậy, lại không có bạn gái, cậu không biết là thực làm cho người ta chờ mong hay sao?”

Vương Thiên Thiên xem thường nói: “Tớ thật bất phục với sự tưởng tượng của bạn Trương Thiên Nhất, quả thực là phục sát đất....”

“Ài! Thực sự là nói không thông đối với loại không biết thương thức đàn ông này.”

“Này” Vương Thiên Thiên nổi giận, “Tớ thương thức bọn họ để làm gì!”

“Ha ha. Nói giỡn thôi.” Trương Thiên Nhất che miệng cười trộm.

Vương Thiên Thiên túm cánh tay của hắn đi lên phía trước, “Đi thôi, ra ngoài ăn.”

Chú thích:

(1) Hủ nữ: Chỉ những bạn nữ thích xem, đọc, coi các thứ liên quan đến boys love a.k.a nam x nam

(2) BL: Boys love .

(3) Học trường, học tỷ: Đàn anh, đàn chị khóa trên. Do mấy bạn bên Trung còn dùng từ này để xưng hô mà tớ không tìm được từ nào thích hợp thay thế nên để nguyên.

(4) Cân: 1 cân = 0.5kg.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Hai người đi hơn nửa tiếng, mới đi đến cổng trường, dọc theo đường đi Vương Thiên Thiên còn đang oán thăm, sao buổi sáng lại không phát hiện, từ khu bắc đến cổng trường lại xa như vậy.

Đang buồn bực, bỗng nhiên một chiếc xe buýt từ phía sau chạy đến, xe buýt kia dừng gần cổng, tiếp đó có một sinh viên từ trên xe bước xuống. Vương Thiên Thiên ngăn cản cả người, đây là cái gì thế? Có ý gì đây?

Đột nhiên có người la lớn: “Vương Thiên Thiên!”

Vương Thiên Thiên vừa ngẩng đầu, lại gặp Lí Nam, Lí Nam mới vừa bước xuống từ xe buýt kia. Vương Thiên Thiên đi đến cạnh cô ấy hỏi: “Cậu đây là....”

Lí Nam ngạc nhiên che miệng lại, “Không phải chứ, đừng nói cho tớ biết là cậu vẫn đi bộ từ kí túc xá đến đây nha? Đừng nói cho tớ cậu không biết trường có xe?”

“A?” Vương Thiên Thiên ngây ngốc, quay đầu lại quát Trương Thiên Nhất: “Sao cậu không nói cho tớ biết trường có xe chứ!”

Trương Thiên Nhất nhún nhún vai, “Cậu cũng đâu có hỏi tớ đâu!”

“Tại sao các cậu đều biết, chỉ có tớ không biết?”

“Không thể nào, học tỷ hướng dẫn cho cậu không nói sao?”

Vương Thiên Thiên nghiêng đầu cẩn thận ngắm lại, hình như là có nói qua... Nhưng tại mình khi đó hoàn toàn chìm đắm trong nụ cười của học tỷ Hướng Nghiên, thật là cái gì cũng không nghe vào....

“Đây là bạn trai cậu?” Lí Nam đột nhiên lên tiếng.

Vương Thiên Thiên cười ngây ngô đáp, “Ừ.”

“Rất đẹp trai nha.”

Trương Thiên Nhất mỉm cười chào hỏi với cô ấy. “Tớ là Trương Thiên Nhất, chắc là chúng ta cùng lớp.”

“Ừ, đúng, tớ là Lí Nam, bạn cùng phòng của Thiên Thiên. Tớ không quá rầy hai người các cậu nữa, tớ đi trước đây.”

Đợi cho Lí Nam đi rồi, Trương Thiên Nhất giống như hâm mộ nhìn về phía Vương Thiên Thiên, “Vừa mới biết đã kêu cậu Thiên Thiên thân mật như vậy, lại là một người đẹp nữa, sướng thế.”

“Sao? Chẳng lẽ trong phòng cậu không có trai đẹp à?”

“Phòng ngủ tớ? Đừng nói nữa, trai xấu thì còn có mấy người.”

Vương Thiên Thiên thở dài vỗ vai Trương Thiên Nhất an ủi nói: “Cậu bé đáng thương...”

Trương Thiên Nhất cũng thở dài theo, “Tớ thật đáng thương... Bây giờ còn rất đói.”

“Ha. Lập tức đi ăn cơm, đi thôi đi thôi.”

Cô nắm tay cậu, đi ra khỏi trường, băng qua đường cái. Giống như những cặp tình nhân bình thường khác, có lẽ không ai sẽ lại hoài nghi quan hệ của hai người bọn họ.

.

.

.

Sau khi bạn Vương Thiên Thiên lấp đầy bụng, vừa vào cổng trường, từ xa đã nhìn thấy cửa xe buýt của trường mở ra, vội gọi Trương Thiên Nhất cùng đi đến trạm chờ. Lúc này, cô cũng không cần phải đi xa như vậy.

Xe ngừng, đợi ột người cuối cùng xuống xe, cô cũng không ngần ngại nhấc chân đi lên.

Trong vòng một ngày, gặp hai lần, có phải chúng ta rất có duyên hay không?

Hương Nghiên vừa mới đưa một học muội đến phòng ngủ, tới tới lui lui mệt chết được, vừa lúc thấy xe buýt trường, lên xe trở về. Xe ngừng, cô ngồi ở tuốt phía sau mới chậm chạp xuống xe.

Vừa xuống xe, liền thấy được một gương mặt quen thuộc đang cười với cô. Người nọ cười nói: “Lại gặp, học tỷ Hương Nghiên.”

Cô cũng khẽ cười nói: “Chị nhớ em rồi, Vương Thiên Thiên.” Đây không phải là cô nhóc đáng yêu buổi sáng sao?

“Đúng vậy đúng vậy, thật tốt, chị còn nhớ rõ tên em” Bạn Vương Thiên Thiên vẻ mặt rất vui sướng.

“Ha hả” Hương Nghiên cười đến rất bất đắc dĩ, “Buổi sáng vừa gặp qua, trí nhớ của chị cũng không kém đến mức như vậy.”

Trương Thiên Nhất nhìn Hương Nghiên một chút, mặt nhỏ như bàn tay, trang điểm đơn giản, làm cho ngũ quan càng thêm nhu hòa, xinh đẹp, tóc buộc nhẹ xõa trên vai, áo sơ mi tay ngắn sọc đỏ, quần short, đôi chân thon dài, phối hợp với đôi giày Converse vải bạt, cả người thoát nhìn rất tươi trẻ.

Lại nhìn đến ánh mắt của bạn Vương Thiên Thiên, Trương Thiên Nhất thầm đoán rằng, tên này, vừa mới đến cổng trường đã có mục tiêu? Cậu chủ động tiến lên một bước giới thiệu trước, “Chào chị, em tên Trương Thiên Nhất, giống với Thiên Thiên, học ngành kế toán.”

“Chào, chị là Hương Nghiên, cũng học kế toán giống các em, chỉ khác, chị lớn hơn các em hai khóa.”

“Sao? Thật thế à?” Vương Thiên Thiên kinh ngạc kêu lên, “Vậy về sau chuyện học tập có gì không biết, có thể hỏi học tỷ được không?”

Hương Nghiên cười gật đầu, “Không thành vấn đề. À, đúng rồi, không phải em muốn lên xe sao? Vậy mau lên đi.” Nói xong liền muốn rời đi.

Vương Thiên Thiên vội nói: “Không có, không ngồi, Tiểu Nhất... không... muốn ngồi, cho nên bọn em vẫn định đi bộ về. Phải không, Tiểu Nhất?”

Trương Thiên Nhất sau khi “hả?” một tiếng, mới phản ứng lại, vì vậy nói với Hương Nghiên: “Học tỷ, anh vừa rồi dẫn em đi vẫn chưa giới thiệu tường tận cho em, bây giờ ngay đến căn tin ở đâu em cũng tìm không được, chị có thể dắt bọn em đi dạo làm quen nơi này một chút được không?”

“Được.” Vốn đây cũng là một trong những công việc đón tiếp sinh viên mới của hội sinh viên, đương nhiên Hương Nghiên sẽ không từ chối.

Vương Thiên Thiên hài lòng nhìn Trương Thiên Nhất, sau đó vui mừng sung sướng đi theo sát bên cạnh Hương Nghiên.

Ánh mặt trời tươi đẹp. Một loài hoa không biết tên, đang lặng yên nở, tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, bóng cây tràn ngập trên đường đi khắp khuôn viên trường.

Lúc này đây, bạn Vương Thiên Thiên chú ý nhớ kỹ vị trí các tòa nhà dạy học, vị trí của thư viện, phòng tự học, phòng âm nhạc... Bởi vì những nơi này trong tương lai có thể trở thành địa điểm hẹn hò.

Xa xa, thấy có người đang chặn cừu trên bãi cỏ. Vương Thiên Thiên kinh ngạc kêu lên: “Học tỷ! Sao trong trường chúng ta lại có người đang chặn cừu? Ông kia là ai?”

“Cô nhóc này... Đó là giáo sư Hàn nổi tiếng của trường chúng ta đó, hơn nữa đó cũng không phải là con cừu bình thường, đó là cừu nhân bản vô tính.”

“Sao?” Trương Thiên Nhất cũng rất kinh ngạc, sớm nghe nói kỹ thuật nhân bản vô tính của trường này rất vượt trội, nhưng thật đúng là lần đầu thấy cừu nhân bản vô tính sống sò sò trước mặt nha.

Đi đến gần, Hương Nghiên cười chào hỏi với ông, “Chào giáo sư Hàn.”

Vương Thiên Thiên và Trương Thiên Nhất cũng kính cẩn theo sau kêu: “Chào giáo sư Hàn.”

Giáo sư làm tư thế “suyt”, lại chỉ con cừu kia nhỏ giọng nói: “Khẽ một chút, tâm trạng hôm nay của nó không được tốt lắm.”

Quả nhiên, con cừu dễ thương kia không ăn cỏ, chỉ đi tản bộ lòng vòng trên cỏ.

Ba người thấy mới lạ cùng cười khẽ một tiếng.

Ánh mặt trời rơi trên gương mặt của tuổi trẻ, nụ cười kia thực tươi đẹp.

.

.

.

Gần tối, Vương Thiên Thiên trở lại phòng ngủ, vẫn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng cười từ bên trong truyền ra, một âm thanh trong đó cô đoán là của Lí Nam, cái còn lại chắc là của một người bạn cùng phòng khác.

Cô cười mở cửa ra, quả nhiên thấy một cô gái ngồi đối diện Lí Nam, đang cùng Lí Nam nói gì đó. Cô gái kia mặc áo sơ mi chữ T rộng thùng thình, quần bò sẫm màu, thoảng có chút béo. Cô ấy thấy Vương Thiên Thiên đẩy cửa vào, đẩy mắt kính từ mũi lên, có chút ngại ngùng cười.

Lí Nam đột nhiên ôm chầm cô, “Đây chính là Vương Thiên Thiên mà tớ nói với cậu, bộ dáng rất đáng yêu phải không?” Sau đó lại nói với Vương Thiên Thiên: “Đây là Tống Nhiên, bạn trung học của tớ, không nghĩ lên đại học còn được xếp chung một phòng ngủ, thật tốt.”

Tốc độ quen biết của con gái đó giờ luôn làm người ta kinh ngạc. Trong một đêm ngắn ngủi, không những gia đình ở đâu, trong nhà còn có ai linh tinh các thứ đều rõ ràng, ngay cả trước kia học trường nào, những cái gì cần biết đều thấu hiểu triệt để.

Thì ra cả ba người đều lớn lên ở thành phố này, nguyên nhân học trường này đều là do cha mẹ không yên tâm cho đi xa một mình.

Sau đó ba người dù làm bất cứ thứ gì cũng đều cùng nhau, tất nhiên, cũng sẽ mang theo Trương Thiên Nhất, Lí Nam cùng Tống Nhiên cũng luôn nghĩ hai người bọn họ là một đôi, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ ngờ gì.

Cứ thế cuộc sống đại học làm cho người ta tràn ngập chờ mong cuối cùng cũng oanh oanh liệt liệt bắt đầu.

Chính là vẫn có chuyện làm cho ba người canh cánh trong lòng, đó là thành viên thứ tư của phòng vẫn chưa xuất hiện. Đã qua thời gian báo danh, quân sự cũng sắp bắt đầu, người đó còn chưa xuất hiện. Tống Nhiên đoán phòng ngủ này chắc có lẽ không có người thứ tư? Chỉ có ba người các cô? Lí Nam nghe xong vui mừng nói: “Nếu như vậy thì thật tốt, tớ đang lo đồ đạc nhiều như vậy không biết để đâu, vậy cái giường trống kia có thể cho chúng ta để hành lý rồi!”

Vương Thiên Thiên bĩu môi, nghiêm túc nói: “Bạn Lí Nam, bạn đã chiếm nửa ngăn tủ của Tống Nhiên với một ngăn kéo của tôi, xin hỏi, thế này còn chưa đủ sao?”

Lí Nam làm nũng oan ức nói: “Nhưng mà, trong nhà vẫn còn rất nhiều đồ đạc tớ chưa đem đến đó...”

“Này! Chị hai, chị có muốn đem nhà đến luôn không?”

“Cái này...” Lí Nam im lặng cân nhắc.

Tống Nhiên đột nhiên nói xen vào, “Thiên Thiên, cậu đừng không tin, cậu ấy thực sự có thể đưa cả nhà đến.”

“Ha ha! Tớ nói giỡn đó, cậu đừng tưởng thật nha.” Vương Thiến Thiến vội vàng sửa lại.

“Không phải đâu, tớ cảm thấy cậu nói cũng có lý, tớ đang suy nghĩ xem có cần thuê một phòng ở gần đây để giữ đồ đạc không?”

Vương Thiến Thiến nhìn bộ dáng nghiêm túc của cô ấy, vội vàng kéo cô ấy cùng Tổng Nhiên bước nhanh, “Nhanh đi ăn cơm thôi, đợi một chút nữa là không có đồ ngon đâu.”

Tổng Nhiên vừa nghe, cũng bước nhanh hơn, cùng Vương Thiến Thiến kéo Lí Nam chạy như bay, nhờ việc này, chắc Lí Nam cũng quên chuyện định thuê phòng ra sau đầu rồi.

.
. .
.

Ngày tập quân sự đầu tiên, có một số bạn nữ không chịu được, bị cảm nắng. Ngày tập quân sự thứ ba, Trương Thiên Nhất cũng bị ngất, vì vậy ở phòng ngủ nghỉ ngơi một ngày.

Ba người Vương Thiến Thiến cũng muốn nghỉ ngơi, vì thế bàn bạc thay phiên nhau giả bộ ngất xỉu. Nhưng đối với chuyện này Tổng Nhiên luôn kiên trì ý kiến phản đối, cậu ấy nói: “Lừa trường học với thầy huấn luyện như vậy chắc là không tốt lắm đâu?”

Vương Thiến Thiến nói: “Sợ gì chứ, giả bộ giống một chút chắc cũng không có ai nghi ngờ.”

Lí Nam cũng phụ họa, “Đúng vậy, đúng vậy, có chúng tớ ở đây, cậu yên tâm, chắc chắn không có ai nghi ngờ là giả bộ đâu.”

“Nhưng mà...” Tổng Nhiên do dự trong chốc lát vẫn nói, “Tớ không muốn.” Nói xong vuốt vuốt mái tóc của mình, lại cúi đầu nhìn bụng, “Tớ còn có ý định tham gia quân sự để rèn luyện cơ thể.”

.....

Ngày hôm sau, Lí Nam theo kế hoạch ngất xỉu, Vương Thiến Thiến lập tức chạy lên phía trước, la lớn: “Thầy! Lí Nam bị cảm nắng!” Thầy huấn luyện liếc nhìn các cô một cái, cười cười, “Em đưa cậu ấy về phòng ngủ nghỉ ngơi đi, nhanh quay lại.”

Lại qua một ngày, đến lượt Vương Thiến Thiến giả bộ ngất xỉu. Lí Nam cùng Tổng Nhiên đứng ở phía trước, nửa ngày cũng không thấy tín hiệu của Vương Thiến Thiến, cậu ấy nói trước khi ngất sẽ ho vài tiếng. Nhưng đợi nửa ngày, cũng không nghe thấy tiếng ho. Chốc lát, đột nhiên có người ở phía sau kính hô, “A, cậu ấy ngất xỉu rồi!”

Lí Nam cùng Tổng Nhiên vội quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Vương Thiến Thiến, Lí Nam nói thầm trong bụng, sao còn chưa phát tín hiệu đã ngất thế? Vừa nghĩ, vừa khoa trương chạy tới hô to: “Thiến Thiến, cậu sao vậy? Không có chuyện gì chứ?”

Vương Thiến Thiến không đáp lại.

Tổng Nhiên nghĩ thầm, diễn xuất của Thiến Thiến thật tốt, vì thế cũng vỗ vỗ cô: “Thiến Thiến, Thiến Thiến...”

Nhất thời có rất nhiều người vây xung quanh, thầy huấn luyện cũng chạy đến xem, ông ấy đương nhiên biết con gái không chịu được khổ, thường xuyên nghỉ đủ trò để trốn tránh quân sự, nhưng hình như đứa nhỏ này đó chút bất ổn.

Dựa theo kế hoạch, bước kế tiếp Lí Nam cần phải đỡ Vương Thiến Thiến về phòng ngủ, nhưng mà, Lí Nam đỡ thế nào cô cũng không đứng dậy, Lí Nam cũng có chút luống cuống. Lúc này Trương Thiên Nhất cũng chen vào, vừa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, sờ ót đều là mồ hôi, vội nói với thầy huấn luyện: “Thầy, cậu ấy bị tụt huyết áp.”

“Đừng vây xung quanh ở đây nữa, mau đưa em ấy đến bệnh viện của trường đi.”

Vì thế Trương Thiên Nhất cõng Vương Thiến Thiến, Lí Nam và Tổng Nhiên hai người ở một bên hỗ trợ dìu, nghiêng nghiêng ngã ngã đi đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Bác sĩ nhìn thoáng qua Vương Thiến Thiến, nói: “Không có gì, truyền dịch xong là tốt rồi. Lúc tập quân sự cần phải ăn uống đúng giờ, con gái các em,

chỉ biết giảm cân, không ăn đúng bữa, kết quả làm cho cơ thể suy nhược. Trong mấy tuần tập quân sự này, một ngày tôi lại thu nhận vài bệnh nhân. “

Lí Nam với Tống Nhiên cười hi hi, cũng không dám nói thêm gì.

Bác sĩ lại nhìn thoáng qua Trương Thiên Nhất nói: “Đừng ở đây nhiều người như vậy, bạn nam trở về đi.” Lại nói tiếp với Tống Nhiên: “Trông một chút, lát nữa gọi tôi đến rút kim “

Đợi cho bác sĩ cùng Trương Thiên Nhất đi rồi, Lí Nam liền nằm xuống bên cạnh giường. “A! Mệt chết tó.”

Lúc này Vương Thiên Thiển đột nhiên lên tiếng, “Mệt nhất chính là tó mới đúng?”

Tống nhiên hoảng hốt, “Thiên Thiển, cậu tỉnh rồi!”

“Hư...”

Lí Nam ngồi mạnh xuống giường, “Giỏi lắm, Vương Thiên Thiển, cậu thật có thể diễn.”

Vương Thiên Thiển trừng mắt liếc nhìn cậu ấy một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Còn không phải tại hai người các cậu không có lương tâm, bắt quá buổi sáng tó dậy trễ một chút, các cậu liền lấy bữa sáng của tó ăn... Sau đó còn bắt tó phơi nắng một giờ, không xui mới là lạ.”

“Cái đó không thể trách tó, là Tống Nhiên ăn đó.”

“Không phải nha, không phải tó đã hỏi qua Thiên Thiển rồi sao, cậu ấy nói cậu ấy không ăn tó mới ăn chứ bộ.” Về mặt của Tống Nhiên rất vô tội.

Vương Thiên Thiển nuốt nước mắt xuống, “Tống Nhiên thân mến, lần sau, những thứ tó nói trong lúc ngủ, đừng nên tưởng thật được không?”

.....

Lí Nam đi ra ngoài mua đồ ăn, Vương Thiên Thiển nằm buồn chán liền hỏi Tống Nhiên:

“Mà này, truyền cho tó cái này là gì vậy?”

“Đường glu-cô thêm nước muối sinh lý.”

“Bao lâu nữa mới truyền xong?”

“Chắc cỡ nửa tiếng nữa.”

“Có thể chinh nhanh lên được không?”

“Có bị sao không vậy? Cậu muốn chết à?”

“Nếu lấy nó uống thì có nhanh hơn không?”

“.....” Tống Nhiên im lặng một chút lại nói: “Hình như... không được.”

“Tó... Tó muốn đi vệ sinh.....”

Khi Vương Thiên Thiển nói ra câu kia, Tống Nhiên đẩy mắt kính lên, chỉ tay về phía cái móc, sau đó bắt đầu đi lặc đầu.

Vương Thiên Thiển cũng nhìn qua, thì ra thiết bị truyền dịch ở bệnh viện trường này không thể di chuyển được, cố định trên trần nhà, nói cách khác, chỉ còn cách chờ truyền xong cô mới có thể rời khỏi cái giường này.

Bị kích..... Lúc ấy trong đầu Vương Thiên Thiển chỉ có hai chữ này.

Lát sau, Lí Nam cầm theo một túi đồ ăn vặt lớn trở về, “Thiên Thiển, ăn chút gì đi.”

Vương Thiên Thiển về mặt không chút thay đổi, hai mắt buồn thối, “Tó không muốn ăn.”

“Vậy Tống Nhiên cậu ăn đi.”

“Vừa lúc tó có chút đói.” Tống Nhiên cười hi hi cầm cái gói to trong tay cậu ấy.

“Đúng rồi, nếu không ăn gì, vậy cậu uống chút sữa đi, tó có mua sữa cho cậu.”

Vương Thiên Thiển nhìn sữa trên tay Lí Nam, nuốt nuốt nước miếng, quả thật cô có chút khát, nhưng mà... cuối cùng vẫn đành phải quay đầu đi không nhìn nữa.

“Sao thế?”

“Cậu ấy vừa nói cậu ấy muốn đi vệ sinh.” Tống Nhiên nhai bánh bích quy lộp rộp trong miệng nói.

“Áy, về phòng ngủ hãy đi. Tuy rằng đây là bệnh viện của trường, nhưng cũng là bệnh viện, cậu nghĩ xem, trong bệnh viện luôn có vi khuẩn này, vi khuẩn nọ, ví dụ như...”

Vương Thiên Thiên vội ngắt lời cô ấy: “Được rồi, trở về tớ mới đi.” Nói đến da đầu cô từng đợt run lên, nổi cả da gà. Cô nhìn về mặt Tống Nhiên vẫn bình tĩnh tiếp tục ăn bánh quy, kinh ngạc hỏi: “Tống Nhiên, cậu không nghe cậu ấy nói gì sao?”

“Nghe rồi.”

“Vậy sao cậu còn ăn?”

“Ồi, tớ quen rồi, những thói quen này đã có từ lúc rất nhỏ rồi.”

Lí Nam cười ha ha, nhéo nhéo mặt của Vương Thiên Thiên nói: “Nhóc con, sau này từ từ cứng cũng sẽ quen.”

Vương Thiên Thiên trừng mắt nhìn, khóc nức nở ngửa mặt lên trời la lớn: “Tớ muốn đi vệ sinh.....”

Rất cục, truyền dịch xong, bác sĩ nói cô có thể chọn tiếp tục ở đây nghỉ ngơi hoặc quay về phòng ngủ, Vương Thiên Thiên dứt khoát chọn quay về phòng ngủ.

Trên đường, Lí Nam sống chết buộc cô uống hết hộp sữa, nói là vì tốt cho cô, bằng không sẽ không có sức đi bộ, lờ như té xỉu ở nhà vệ sinh, rất mất mặt.

Vương Thiên Thiên uống xong quả nhiên đi nhanh hơn rất nhiều, chạy như điên về kí túc xá, vừa chạy vừa nghĩ, Lí Nam, đúng là cậu cố ý?

.

.

.

Tập quân sự trong bốn tuần, cuối cùng kết thúc trong tiếng cười lẫn tiếng khóc, ngay lúc những bạn nữ bạn rơi nước mắt chia tay cùng thầy huấn luyện, Vương Thiên Thiên đã kéo Lí Nam cùng Tống Nhiên đi về phòng ngủ.

Lí Nam hỏi cô: “Sao chúng ta không chụp hình lưu niệm cùng mọi người và thầy huấn luyện vậy?”

Vương Thiên Thiên dừng chân lại, “Tớ dám chắc, nếu cậu đi, tương lai nhất định sẽ hối hận, thậm chí còn có loại xúc động muốn đốt bỏ tất cả ảnh chụp. Nếu cậu không tin, thì cứ đi, xem tớ nói đúng không.”

Lí Nam nghe xong liền lấy chiếc gương nhỏ luôn mang theo bên mình trong túi quần ra, nhìn trái nhìn phải, tưởng tượng đến cảnh năm sau bạn học tụ họp, mọi người lấy ảnh chụp chung ra xem lại, có người chỉ vào ai đó phôi nằng như dân châu Phi chạy nạn nói: “Đây là Lí Nam...” Vì thế, cậu ấy gật gật đầu, đồng ý với ý kiến của Vương Thiên Thiên, cậu ấy quay đầu lại hỏi Tống Nhiên: “Tống Nhiên, cậu cảm thấy thế nào?”

Tống Nhiên đẩy mắt kính hỏi lại: “Vừa rồi các cậu đang nói cái gì?”

Lí Nam và Vương Thiên Thiên đồng loạt nhìn cậu ta, sau đó lại nhìn nhau, liếc mắt một cái, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Tống Nhiên lại hỏi: “Nói cái gì?”

Lí Nam nói: “Vừa rồi tớ thấy bộ dáng lắng nghe chăm chú của cậu, còn tưởng cậu có ý kiến gì nữa chứ.”

“À.” Tống Nhiên ngượng ngùng cười một cái, “Vừa rồi tớ nghĩ cơm chiều nên ăn món gì.”

“Đúng rồi, chiều ăn món gì vậy?” Vương Thiên Thiên nghiêng đầu hỏi.

“Hai tên ham ăn, về phòng ngủ thay đồ trước rồi nói sau.”

Lí Nam khẽ liếc đồng phục quân sự trên người, cuối cùng cũng có thể cởi ra, thật tốt quá, cả đời này cũng không mặc loại quần áo như vậy nữa.

Cũng đã khai giảng, trong phòng ngủ vẫn còn một giường trống, ngay lúc Lí Nam quyết tâm chiếm lấy, bạn Tống Nhiên người vừa được chọn làm bí thư đoàn trịnh trọng nói cho cậu ấy một tin tức vô cùng không may.

“Nghe người hướng dẫn sinh viên nói người còn lại của phòng chúng ta chưa tới là vì bị bệnh, cho nên mới không thể tham gia quân sự, nghe nói vài ngày nữa sẽ báo danh.”

Lí Nam nghe xong rất thất vọng, lại tội nghiệp nhìn về phía Vương Thiên Thiên.

Vương Thiên Thiên thở dài, “Tớ chỉ có thể cho phép cậu để vài con gấu bông trên giường tớ, chỉ vài con.” Cô sợ nhất con gái dùng ánh mắt như vậy nhìn mình.

“Tình yêu, cậu thực sự quá tốt.” Nói xong, một con gấu liền bay đến.

.

.

.

Vương Thiên Thiên lại gặp học tỷ Hường Nghiên lần nữa, đó là lúc Hường Nghiên lấy tư cách thành viên của hội sinh viên đến kiểm tra kỷ luật.

Hường Nghiên gặp Vương Thiên Thiên, cười nói: “Quần sự rất vất vả đúng không? Phơi nắng đen hết rồi.”

“Đúng vậy, cho nên mấy ngày hôm nay em cũng không dám ra ngoài.”

“Ha ha, không có gì đâu, tất cả mọi người đều từng trải qua giai đoạn này, sẽ không ai cười em.”

Nụ cười của Hường Nghiên, làm cho tâm tình của Vương Thiên Thiên rất tốt, càng làm tăng thêm quyết tâm theo đuổi chị ấy của Vương Thiên Thiên.

Nhưng mà sau này, Vương Thiên Thiên nghe nói Hường Nghiên đã có bạn trai, lại nản lòng. Trương Thiên Nhất an ủi cô: “Không sao, cậu xem, trong trường có rất nhiều tuấn nam, mỹ nữ, cậu nói cậu phải lòng ai, tớ đi nói cho cậu.”

“Cậu cho là bây giờ giống với trước đây sao? Cậu thích ai, sau đó viết lá thư tình, thổ lộ một chút, phần lớn đối phương sẽ đồng ý. Hiện tại là đại học nha! Đại học đó! Sao lại có thể nông cạn như vậy!”

“Được được được, là tớ nông cạn. Nhưng cậu cũng không nhất thiết phải treo cổ trên một cây chứ, tớ thấy Lí Nam trong phòng ngủ các cậu cũng không tệ, cậu không suy nghĩ qua sao?”

“Này! Sao lại có thể tìm trong phòng ngủ. Ngủ ngốc.”

“Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, độc thân là đáng đời.”

“Tớ thích cái cây đó, vậy thì sao?” Nói xong cô thở hồng hộc bỏ đi.

“Tớ quân cậu chắc!” Nói xong, cậu cũng thở hồng hộc đi về hướng ngược lại.

Chưa đi được vài bước, điện thoại Trương Thiên Nhất vang lên, ấn nút nghe, âm thanh của Vương Thiên Thiên bên trong truyền đến, cô nói: “Chúng ta hòa đi.”

Trương Thiên Nhất kinh ngạc một chút, “Chúng ta có cãi nhau à?”

Nói xong cả hai đều nở nụ cười, tắt điện thoại, đồng loại quay đầu lại, tiếp tục sóng vai lên lớp.

Giữa tháng mười, thời tiết hơi lạnh, gió có chút lớn, dọc theo đường đi, Vương Thiên Thiên chỉ lo sửa sang lại mái tóc bị gió thổi tung, lại không biết, có người, đang nhìn bóng dáng của cô đến xuất thần.

.

.

.

Học xong một buổi chiều, Vương Thiên Thiên lại bắt đầu mệt mỏi, cảm thấy lên đại học cũng không thoải mái như cô đã tưởng tượng, ít nhất trong khoảng thời gian mới vừa khai giảng này trương trình học vẫn được sắp xếp rất căng.

Cùng hai người Lí Nam, Tống Nhiên chậm chậm trở về phòng ngủ, đột nhiên thấy cửa phòng ngủ mở toang. Vương Thiên Thiên quay đầu lại hỏi Tống Nhiên: “Tống Nhiên, cậu lại quên khóa cửa à?”

Tống Nhiên cúi đầu suy nghĩ một chút nói: “Thiên Thiên, hình như cậu mới là người cuối cùng ra ngoài đó.”

“Là tớ sao? Sao tớ lại không nhớ?” Vương Thiên Thiên vuốt tóc ngẩng đầu nhìn trời, quả thật là cô là người cuối cùng ra ngoài, bởi vì lúc trưa cô ngủ quên nửa tiếng.

Lí Nam liếc cô một cái, “Không phải cậu thì là ai!” Nói xong nhấc chân đi vào phòng ngủ, mới vừa vào lại lớn tiếng hét âm lên: “Cô là ai?”

Hai người kia cũng chạy vội vào, “Sao thế?”

Tầm mắt mọi người đồng loạt nhìn tới chỗ bị cửa che lại, dưới cái giường trống trong phòng ngủ, người ngồi trên ghế kia.

Đó là một cô gái có vẻ gầy, theo bạn Vương Thiên Thiên nhìn thì có vẻ cao khoảng 1m65, tóc đuôi ngựa hơi dài, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, áo sơ mi chữ T màu trắng, quần bò thùng lố chỗ, giày vải bạt, lúc không nói lời nào về mặt có chút lạnh lùng.

Cô ấy đứng lên khẽ cười với ba người vẫn còn đang ngăn người ở cửa, lộ ra hàm răng trắng nõn. Cô ấy nói: “Hi, Tớ là Việt Lương Cần, bởi vì bệnh nên không tham gia đợt tập quân sự kia.”

Vương Thiên Thiên há miệng, định nói: Cậu không tham gia quân sự, sao lại phơi nắng còn đen hơn tớ? Nhưng mà lời nói đến bên miệng, lại cảm thấy lần đầu tiên mới gặp lại nói như vậy thực rất bất lịch sự.

Lí Nam lúc này mới giới thiệu với Việt Lương Cần: “Tớ là Lí Nam, là trưởng phòng của phòng 407.” Chi Tổng Nhiên, “Đây là bí thư đoàn của chúng ta, Tổng Nhiên.” Lại chỉ Vương Thiên Thiên, “Đây là Vương Thiên Thiên.”

Việt Lương Cần nhìn chằm chằm Vương Thiên Thiên vài giây, khẽ gật đầu.

Lí Nam lại hỏi: “Cậu sinh tháng mấy?”

“Tháng 9.”

“Cậu lớn hơn Vương Thiên Thiên, tớ tháng 2, Tổng Nhiên tháng 6, Thiên Thiên tháng 12, cho nên cậu thứ ba, Thiên Thiên là út.”

“Cái gì?” Vương Thiên Thiên nhú mày, cô không muốn làm út đâu, mấy ngày hôm nay cô đã bị Lí Nam sai đi múc nước, lại xếp hàng mua com, hiện tại lại có thêm một người “bất nạt” cô?

Vương Thiên Thiên liếc Việt Lương Cần một cái, Việt Lương Cần cũng đi tới ôm bả vai cô nói: “Làm út cũng rất tốt nha, các chị sẽ luôn luôn yêu thương em.”

“Đúng vậy đúng vậy!” Lí Nam cũng hòa theo.

Vương Thiên Thiên đẩy Việt Lương Cần, thăm nghĩ, tôi với cậu còn chưa thân đến mức này nha?

“Việt Lương Cần, tên này hơi khó kêu đó.” Tổng Nhiên đột nhiên lên tiếng, “Cậu có... biệt danh hay gì đó không? Giống như chúng tớ kêu Thiên Thiên vậy.”

“Đúng vậy, tên của tớ hơi khó kêu, bạn bè trước đây của tớ đều gọi tớ là Nguyệt Lượng (1), sau này các cậu cũng gọi tớ là Nguyệt Lượng đi.”

Chú thích:

(1) Nguyệt Lượng: còn có nghĩa là mặt trăng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Nguyệt Lượng có lẽ vẫn còn chưa thích nghi được với cuộc sống tập thể, lúc mọi người đi ăn cơm đều không nhìn thấy được bóng dáng của cậu ấy, ngay cả đi học cũng vậy, mà thời gian cậu ấy ở phòng ngủ cũng ít đến đáng thương, trừ lúc ngủ ra, cậu ấy ở trong phòng cũng chỉ là chơi vi tính. Chuyện này làm cho ba người còn lại rất buồn rầu.

Có một ngày, Nguyệt Lượng rốt cuộc cũng đi học với các cô, dọc theo đường đi Lí Nam cùng Vương Thiên Thiên riu rít tám nhảm chuyện của một ngôi sao nào đó, Tổng Nhiên với Nguyệt Lượng cũng đi theo bên cạnh nhưng không nói chen vào. Sự im lặng của Nguyệt Lượng làm cho Tổng Nhiên cảm giác thực an tâm.

Xa xa, Trương Thiên Nhất đang đứng trước tòa nhà dạy học chơi PSP chờ các cô, thấy các cô đã đến, mới cất vào.

Lí Nam nói với Vương Thiên Thiên: “Nhìn xem Tiểu Nhất nhà cậu thật tốt, giúp cậu chuẩn bị bài vở, đi căn tin xếp hàng mua com, gió mặc gió, mưa mặc mưa, quả thực là tấm gương của một người đàn ông tốt.”

Những lời này tất nhiên làm cho Trương Thiên Nhất vô cùng hài lòng, cậu mỉm cười, vui vẻ tiếp nhận lời khen vừa rồi của Lí Nam.

Vương Thiên Thiên cũng vô cùng vừa ý, cô nói: “Đúng vậy, Tiểu Nhất nhà tớ quả thực là vợ hiền dâu thảo. Bình thường còn phụ trách giặt quần áo, mua đồ, còn đủ thứ linh tinh khác nữa.”

“Tớ thật hối hận khi học cùng đại học với cậu.” Trương Thiên Nhất hay nói thầm với Vương Thiên Thiên như vậy, đồng thời, cậu cũng thấy rất kì lạ, sao thế giới bây giờ đều thay đổi? Khi nào thì đổi thành con trai giặt quần áo? Khi nào thì con trai bắt đầu vác balô cho bạn gái?

Trương Thiên Nhất thức thối chuyện đề tài, bằng không không biết từ miệng Vương Thiên Thiên kia còn nói ra thêm cái gì không nên nói không. “Đây là người đến trễ của phòng ngủ các cậu à?”

“À, đúng rồi, đây là Nguyệt Lượng. Nguyệt Lượng, đây là Trương Thiên Nhất, bạn trai... tớ.” Vương Thiên Thiên nói như vậy.

Trương Thiên Nhất cùng Nguyệt Lượng nhìn thoáng qua nhau, cười cười. Sau đó, Trương Thiên Nhất lại rơi vào im lặng.

Lúc học, Trương Thiên Nhất và Vương Thiên Thiên ngồi ở hàng trước, Lí Nam, Tống Nhiên, Nguyệt Lượng ngồi ở phía sau. Trương Thiên Nhất quay đầu lại nhìn. Vương Thiên Thiên viết trên vở: Sao vậy?

Trương Thiên Nhất trả lời: Nguyệt Lượng đó của phòng ngủ các cậu, tớ cảm thấy bộ dáng rất giống một bạn học tiểu học của tớ.

Vương Thiên Thiên: Vậy sao? Vậy lát tan học hỏi một chút.

Lúc ăn cơm trưa, Vương Thiên Thiên nói: “Nguyệt Lượng, Tiểu Nhất nói cậu rất giống một bạn học tiểu học của cậu ấy, tiểu học cậu học trường gì vậy?”

Nguyệt Lượng nhìn Trương Thiên Nhất lại nhìn Vương Thiên Thiên, uống một ngụm nước, “Tớ chính là bạn học tiểu học của cậu ấy mà.”

Những người khác đều há to miệng, chuyện này, cũng rất trùng hợp đi...

“Nhưng mà... Sao tớ không nhớ cậu...”

Nguyệt Lượng thở dài, “Đương nhiên cậu sẽ không nhớ tớ, lúc trước tớ vừa đen vừa gầy lại còn lùn nữa. Khi đó cậu chính là người nổi tiếng trong trường, muôn vàn cô gái yêu thích.”

“Sao? Tên này còn có một thời huy hoàng như vậy? Nói nhanh lên.” Vương Thiên Thiên cười, lúc trung học tuy rằng cũng có mấy nữ sinh ở các lớp bên cạnh theo đuổi Trương Thiên Nhất, nhưng cũng không đến mức khoa trương như Nguyệt Lượng nói.

“Khi đó bạn Trương Thiên Nhất ăn mặc rất thời trang, lúc ấy gọi là mốt. Năm năm học tiểu học tớ nhớ rõ có lúc cậu ấy mặc một cái quần bó sát, còn mang một đôi ủng ngắn...”

“Ai nha! Đừng nói nữa! Tôi nhớ cậu rồi, Việt Lương Căn, Tiểu Lương Tử!” Trương Thiên Nhất đột nhiên ngắt lời cậu ấy.

“Ha ha” Ba người còn lại đều cười ngất.

Vương Thiên Thiên nghĩ thầm, không ngờ Trương Thiên Nhất từ nhỏ đã bộc lộ bản chất thụ, xem ra Nguyệt Lượng cũng có chút chuyện cũ, ha, đáng giá khai thác.

“Sao lại là Tiểu Lương Tử? Ai là Lão Phật Gia?” Tống Nhiên hỏi.

Trương Thiên Nhất vừa muốn mở miệng, Nguyệt Lượng vội giành trước, “Không cho nói.”

“Được, tớ không nói cậu cũng không được nói.”

“Một lời đã định.”

“Ai, không thú vị, còn tưởng hai người các cậu công kích lẫn nhau chứ.” Vương Thiên Thiên bĩu môi.

“Vậy không bằng cậu tiết lộ một chút? Hai người các cậu quen nhau là ai theo đuổi ai thế?” Nguyệt Lượng kéo ghế lại sát bên người Vương Thiên Thiên.

Vương Thiên Thiên cùng Trương Thiên Nhất liếc mắt một cái, nửa ngày cũng không biết trả lời thế nào.

Lí Nam sốt ruột, “Chuyện này còn phải suy nghĩ sao? Nói đi, bọn tớ cũng không ai cười các cậu.”

Trương Thiên Nhất lau mồ hôi, nói như thế nào đây? Vốn chính là giả, căn bản cũng không tồn tại chuyện ai theo đuổi ai, chính là khi đó chủ nhiệm lớp cùng bạn học chung quanh nghĩ hai người bọn họ là một đôi, cho nên hai người bọn họ liền thuận theo tự nhiên trước mặt người khác biểu hiện là một đôi.

Lúc này, ngay cả Tống Nhiên cũng nhịn không được, “Khó mở miệng vậy, chẳng lẽ là Thiên Thiên theo đuổi Tiểu Nhất?”

Nguyệt Lượng cũng cười, khoanh tay chờ xem kịch vui.

“Mới không phải! Tớ chỉ là đang suy nghĩ phải nói như thế nào với các cậu.” Vương Thiên Thiên hít sâu một hơi, thở ra, “Thế này, đó là một buổi sáng rất tươi đẹp, à, là mừng một, sáng đó có lễ chào cờ, yêu cầu tất cả mọi người mặc đồng phục, nhưng hôm đó tớ lại quên mặc. Sau đó nhờ Tiểu Nhất đưa của cậu ấy cho tớ, kết quả là cậu ấy bị giáo viên phạt, lần đó làm cho tớ cảm động một phen.”

“Sau đó thế nào?”

“Sau đó... Dù sao thì cũng là cậu ấy theo đuổi tớ, đúng không?” Vương Thiên Thiên nhìn về phía Trương Thiên Nhất.

Trương Thiên Nhất có chút ngại ngùng gật đầu, “Đúng vậy, lần đầu tiên gặp cậu ấy đã bị khí chất trên người cậu ấy hấp dẫn.” Nói xong còn nháy mắt đưa tình nhìn Vương Thiên Thiên.

Lí Nam chà xát da gà trên cánh tay, “Tớ không nghe nữa, sao lại giống mấy tình tiết sến rện trong tiểu thuyết ngôn tình thế....”

“Tớ vốn cũng không muốn nói, các cậu không nên nghe.” Vương Thiên Thiên lén thở phào, bởi vì đây là cô tùy tiện nói bậy, nếu Lí Nam không ngắt lời cô, cô cũng không biết phải nói tiếp như thế nào.

Thực ra, năm đó Vương Thiên Thiên ngồi cùng bàn với Trương Thiên Nhất, khi đó tuy Trương Thiên Nhất bề ngoài, nhưng trái cổ cũng không rõ rệt, trên trán để mái dài, vóc dáng bắt quả cũng mới 1m70, nhìn sơ qua cũng rất giống nữ sinh.

Lúc học kỳ sau năm lớp 10, có một buổi trưa hai người ăn cơm xong quay về lớp, đang đi trên sân thể dục, chợt nghe được hai nữ sinh học lớp khác nhỏ giọng bàn luận.

“Cậu nói đó là con trai hay con gái?”

“Chắc con gái? Cậu xem eo nhỏ vậy.”

“Tớ nghe người khác nói hai người bọn họ hình như là một đôi, vậy chắc là con trai hả?”

Vương Thiên Thiên quay đầu lại nhìn trừng mắt liếc họ một cái, hai nữ sinh xám mặt chạy mất. Xung quanh còn có người lén nhìn, Vương Thiên Thiên cũng không để ý ánh mắt của người khác, đột nhiên kéo tay Trương Thiên Nhất, ngẩng đầu bước vào tòa nhà dạy học.

Trương Thiên Nhất sững sờ được cô kéo đi, hưng phấn cảm động một phen. Tuy rằng cái gì cô cũng chưa nói, nhưng cái nắm tay kia, lại cho cậu rất nhiều sức mạnh.

“Buổi chiều không có học, hai cậu không phải lại muốn lén đi hẹn hò chứ?” Lí Nam hỏi Vương Thiên Thiên.

“Đúng thế, là muốn đi hẹn hò, nhưng cũng đã nói hết cho cậu, vậy nên không phải là lén.”

“Ài, lại muốn bỏ lại chúng tớ. Tổng Nhiên cũng phải đi thư viện đọc sách, Nguyệt Lượng còn cậu?”

“Tớ cũng có hẹn.”

“Vậy chỉ còn mỗi tớ...”

“Hay là, cậu đi thư viện với tớ?” Tổng Nhiên đề nghị.

“Thôi khỏi, hay là tớ quay về phòng ngủ chơi vi tính vậy.”

Vương Thiên Thiên cười trộm, “Ôi, đáng thương quá, hay là cậu cũng tìm một người bạn trai là được.”

“Ý kiến hay, tớ trở về lên mạng tìm một tên.”

“.....”

Lúc Vương Thiên Thiên cùng Trương Thiên Nhất đi ra khỏi trường, Nguyệt Lượng lại nhìn bóng dáng của Vương Thiên Thiên đến xuất thần. Đột nhiên Lí Nam đứng bên cạnh cậu ấy nói: “Thật sự là một đôi làm cho người ta hâm mộ mà.”

Nguyệt Lượng cười cười, “Đúng vậy, rất xứng đôi.”

.

.

.

Vương Thiên Thiên và Trương Thiên Nhất thật ra đi đến quán nước gần trường, vì bàn bạc chuyện Vương Thiên Thiên tranh cử vào hội sinh viên.

Mới khai giảng không bao lâu, bọn tân sinh viên làm chuyện gì cũng đều như ong vỡ tổ. Như ong vỡ tổ tìm đối tượng, như ong vỡ tổ đến phòng tự học, như ong vỡ tổ tranh cử vào hội sinh viên.

Bởi vì Vương Thiên Thiên biết Hướng Nghiên trong hội sinh viên, cho nên lòng mới nóng như lửa đốt cũng đi tham gia tranh cử.

“Cậu thích chị ấy chỗ nào thế?” Trương Thiên Nhất dùng muỗng đâm xuyên qua món kem thuyền chuối trước mặt, kem thuyền chuối này thực sự quá lớn, làm cho cậu không biết xuống tay chỗ nào.

Vương Thiên Thiên cũng đối mặt với món kem thuyền chuối này, vô số suy nghĩ, xem ra đại học đúng thật là thiên đường trong truyền thuyết, một phần kem thuyền chuối lại lớn như vậy, giá cũng không đắt, chắc là đủ luôn cho bốn người. Nhưng những lời của Trương Thiên Nhất, cũng không làm cho cô suy nghĩ nhiều, cô nói: “Kỳ thật cũng không biết rốt cuộc tớ thích chị ấy cái gì, thậm chí tớ còn không biết sao lại thích chị ấy, chúng tớ còn chưa gặp được mấy lần, cũng không nói gì nhiều. Nhưng mà, rất kì lạ, chỉ là tớ cảm thấy muốn nhìn chị ấy, muốn nói chuyện với chị ấy, muốn tới gần chị ấy. Tớ nghĩ, cái này chắc gọi là thích?”

“Ừ, khách quan mà nói, bộ dáng của chị ấy rất được, danh tiếng trong bọn nam sinh cũng không tệ, cậu thích chị ấy cũng không có gì khó hiểu. Chính là các cậu còn chưa hiểu biết, cậu cứ rơi vào như vậy, đáng giá không?”

“Cho nên tớ mới muốn vào hội sinh viên, như vậy có thể hiểu chị ấy hơn. Hơn nữa, cậu có biết, khó có được chuyện gì mà tớ muốn làm, cho nên tớ phải thử một chút.”

Trương Thiên Nhất yên lặng gật đầu, còn nhớ rõ năm đó lúc ghi nguyện vọng, Vương Thiên Thiên nói cô không muốn học đại học, cho nên tất cả đều để trống, sau đó giáo viên tìm cha mẹ, cô mới sao chép y hệt nguyện vọng của Trương Thiên Nhất, cuối cùng đi vào trường này. Kỳ thật cô rất thông minh, chỉ là không thích học hành, không thích nghe an bài trong nhà mà thôi. Cũng rất khó mới thấy cô có mục tiêu để cố gắng, cho nên cậu nhất định phải nghĩ biện pháp giúp cô.

Hai người ăn xong phần kem thuyền chuối kia, đều thỏa mãn tựa lưng vào ghế thở phào một hơi. Trương Thiên Nhất thất thần nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, thấy một nam một nữ đi qua, cậu đột nhiên quay đầu nói: “Tớ nghĩ đến một người, anh ấy nhất định có thể giúp được.”

“Ai thế?”

“Cậu có nhớ lúc chúng ta học lớp 10, đội trưởng đội bóng rổ của trường? Chính là người có bộ dáng hơi đen, vóc dáng không cao, nhưng ném rổ rất chuẩn.”

“Nghe cậu nói như vậy, hình như tớ có chút ấn tượng, anh ấy học chung trường với chúng ta?”

“Mấy hôm trước tớ gặp anh ấy trong kí túc xá, có nói chuyện vài câu, anh ấy là phó ban của ban kiểm tra kỷ luật. Tớ thấy chuyện này của cậu, tìm anh ấy là chuẩn rồi.”

“Thật không?” Vương Thiên Thiên hai mắt tỏa sáng, cầm lấy tay Trương Thiên Nhất nói:

“Vậy chúng ta mau về thôi, cậu đi kí túc xá tìm anh ấy, buổi tối tớ mời anh ấy một bữa cơm.”

Trương Thiên Nhất bắt đầu đi lắc đầu, cái tên này...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Chuyện tranh cử vào hội sinh viên, kỳ thật cũng chỉ là làm cho có lệ, người nào vào ban nào, trong nội bộ đều sớm quyết định. Không riêng gì Vương Thiên Thiên, kể từ lúc này, không phải tìm bạn học cũ thì cũng tìm đồng hương.

Buổi tối, Trương Thiên Nhất dẫn theo anh ban phó kia cùng Vương Thiên Thiên hẹn ở một nhà hàng nhỏ, Vương Thiên Thiên đã chờ ở đó từ sớm. Cô thấy bọn họ tiến vào, cười tiếp đón, “Ôi, anh, đã lâu không gặp ha.” Cô nhớ anh ta tên là Vương Vĩ.

“A, ra là em à, Vương Thiên Thiên, anh còn nhớ em, cô nhóc ở ban phát thanh của trường trung học, em còn từng phỏng vấn qua đội bóng rổ tại anh.”

“Anh còn nhớ chuyện đó sao?”

“Đương nhiên nhớ rõ, sau khi được em phỏng vấn, mấy thằng nhóc ấy trong đội anh vẫn thường xuyên nhắc tới em trước mặt anh. Sao, em cũng thi vào trường này?”

“Đúng vậy, gần đây em mới biết anh cũng học trường này, nếu không đã sớm mời anh đi ăn cơm.”

Vương Vĩ khẽ cười, kêu người phục vụ đến gọi món ăn.

Vương Thiên Thiên lại nói tiếp: “Nhớ lúc chúng ta học trung học, lúc chơi bóng anh phong độ miễn bàn, nữ sinh ở đây sẵn thể dục hét chói tai, lúc ấy đối với đám con gái kia là chàng trai nổi tiếng nhất trong trường.”

Vương Vĩ cười gượng hai tiếng, “Đó đều là do bạn phát thanh các em sắp xếp.”

Vương Thiên Thiên rút bia cho Vương Vĩ, “Em đây chính là làm khảo sát trong trường, sao lại là sắp xếp?”

Vương Vĩ liếc nhìn cô một cái, “Được rồi Vương Thiên Thiên, người khác anh không biết, chứ em là anh rất rõ ràng, đừng trêu anh nữa, có chuyện gì cứ nói đi.”

Năm đó Vương Thiên Thiên kia mở miệng, thật sự là trên lửa dối giáo viên hiệu trưởng, dưới lửa dối bạn học cùng lao công, cả một trường không ai muốn dây vào vào cô ấy, lại không ai không thích cô ấy.

“Cái này...” Vương Thiên Thiên cười ngượng ngùng, “Chính là... chuyện vào hội sinh viên...”

Trương Thiên Nhất cũng mở miệng, “Anh, anh giúp Thiên Thiên đi.”

Vương Vĩ uống một ngụm rượu, thấy hai người kia đều đang sốt ruột nhìn mình, không khỏi cười ra tiếng: “Anh còn tưởng là chuyện gì lớn? Khách sáo thế, muốn vào ban nào? Anh tìm người cho em.”

Vương Thiên Thiên rút rượu đầy cho anh ấy, “Chính là ban kiểm tra kỷ luật của các anh.”

“À. Không thành vấn đề, em trở về viết một lá thư, hai ngày sau lại phỏng vấn.”

“Thật? Cảm ơn anh, anh thật sự là anh trai tốt của em. Anh xem, hai chúng ta đều họ Vương, một nhà đó. Anh trai, lại đây, em kính anh.”

Vương Vĩ chạm cốc với cô, đột nhiên có loại dự cảm bất hảo....

.

.

.

Gần trường đại học N có một siêu thị lớn, đối với siêu thị cách xa trung tâm thành phố này mà nói, khách hàng chủ yếu là sinh viên của đại học N cùng với một số cư dân gần đó.

Một buổi chiều thứ năm, Vương Thiên Thiên cùng Trương Thiên Nhất đi dạo siêu thị, ở khu bán kẹo lằng phí không ít thời gian. Rất ít khi thấy con trai thích ăn kẹo, Trương Thiên Nhất là một ngoại lệ. Có lẽ là chịu ảnh hưởng từ Vương Thiên Thiên, Trương Thiên Nhất bất tri bất giác cũng có thói quen trong túi có thể không có tiền, nhưng không thể không có kẹo.

Kẹo bạc hà, chanh, sữa, các loại kẹo sing-gôm đủ mùi vị, kẹo cao su, M&M....

Vương Thiên Thiên mắt thấy Trương Thiên Nhất ném túi lớn túi nhỏ vào trong xe đẩy, nhìn đến độ mắt tròn lớn lên, im lặng trong chốc lát, hỏi Trương Thiên Nhất vẫn còn đang bận rộn: “Cậu không sao chứ? Mua nhiều như vậy?”

“Mua để dành ột tháng đó, bằng không đến cuối tháng không có tiền sẽ rất thảm, cho nên mua để dành, cho dù đến lúc đó không có tiền ăn cơm, cũng còn có kẹo để ăn.”

Vương Thiên Thiên lúc này mới nhận ra, đã là tháng 11. Sờ vào hai trăm tệ trong chiếc túi da, chắc tại tháng 10 còn dư, cho nên mới quên đòi trong nhà phí sinh hoạt tháng này rồi?

“Người tình trong mộng của cậu đến kia!” Trương Thiên Nhất lấy khuỷu tay khều Vương Thiên Thiên.

Vương Thiên Thiên lúc này mới hồi phục lại tinh thần, nhìn thấy Hường Nghiên một mình đứng do dự ở trước tủ lạnh đựng nước giải khát. Không chút suy nghĩ liền đẩy xe nhanh chóng chạy đến cuối hàng, quẹo đến phía sau Hường Nghiên, sau đó mỉm cười: “Học tỷ, trùng hợp vậy!”

Hường Nghiên sững sốt một chút, quay đầu lại nhìn Vương Thiên Thiên, cũng cười nói: “Là em à.”

Trương Thiên Nhất đang muốn oán giận Vương Thiên Thiên tự nhiên chạy nhanh như vậy làm cái gì, hai cậu đang cầm một đồng sô-cô-la đuổi theo, kết quả thấy Vương Thiên Thiên vội chạy lại đây nói chuyện cùng Hường Nghiên, cũng tạm tha cô, chỉ nói: “Học tỷ cũng ở đây à, vậy, hai người nói chuyện, em còn phải mua thêm một chút đồ, chờ ở cửa.” Nói xong đẩy xe đi mất.

Hường Nghiên không muốn làm bóng đèn, muốn gọi cậu lại, cũng không còn kịp nữa.

“Bên ngoài lạnh như vậy, chị còn mua đồ uống lạnh?” Vương Thiến Thiến hỏi.

“Quen rồi.”

“Bạn trai chị đâu?”

“Chia tay.”

“Chia tay?” Vương Thiến Thiến mừng thầm trong lòng, nhưng trên mặt vẫn làm bộ như rất thương tiếc.

Hương Nghiên gật đầu, Vương Thiến Thiến không hỏi tiếp, chị ấy cũng không tiếp tục đề tài này, “Đúng rồi, quên chúc mừng em đã gia nhập ban kiểm tra kỷ luật.”

“Sau này còn rất nhiều thứ không biết phải thỉnh giáo học tỷ, đến lúc đó chị cũng đừng chê em phiền đó.”

“Sao lại như thế? Ha ha.”

“Uống cái gì? Em giúp chị lấy.” Vương Thiến Thiến thoáng ngửa đầu đối diện với Hương Nghiên, hôm nay Hương Nghiên mang giày cao gót.

Hương Nghiên lắc đầu, “Còn chưa nghĩ ra.”

Vương Thiến Thiến thuận tay cầm một lon cô-ca đưa chị ấy, “Cô-ca đi. Có nghe qua cách nói này chưa? Yêu nhau giống như uống cô-ca, có khi rất ngọt, có khi rất kích thích. Để lâu trong không khí, cảm giác kích thích không còn nữa, nhưng vẫn lưu lại mùi vị ngọt ngào.”

Hương Nghiên khẽ cười, cầm một chai nước táo Tinh Mộc (1), “Chị thích cái này, hương vị mới tinh đầu.”

Hương vị mới tinh đầu.

Nước táo Tinh Mộc.

Cô-ca trong tay Vương Thiến Thiến đột nhiên rơi xuống.

“Sao vậy?” Hương Nghiên hỏi.

Vương Thiến Thiến cuống quýt ngồi xuống nhặt lon cô-ca kia lên, thừa dịp không ai chú ý cô lặng lẽ để lại chỗ cũ.

“Không có gì. Chị, thích uống thứ này?”

“Trước khi lên đại học có từng uống, gần đây đã lâu rồi không uống, tuy cũng rất thích uống cô-ca, nhưng nếu bắt chị lựa chọn, vẫn muốn hoài niệm một chút hương vị lúc trước.” Nói xong, lại lấy một chai để vào trong xe.

.
. .

Trương Thiên Nhất đưa Vương Thiến Thiến cùng Hương Nghiên đến dưới kí túc xá, Vương Thiến Thiến lại ân cần giúp Hương Nghiên xách đồ, đưa chị ấy đến cửa phòng ngủ.

Mở cửa ra, bên trong cũng không có ai, Hương Nghiên nói: “Vào trong ngồi đi.”

Vương Thiến Thiến cũng không khách sáo đi vào, cô nhìn thấy giường đầu tiên ở bên phải là của Hương Nghiên, cũng giống như mình. Liền kích động.

Hương Nghiên lấy nước táo Tinh Mộc mới mua ra, đưa cho cô một chai. Cô uống một hớp lớn, mùi táo nồng đậm lan tỏa trong miệng, “Vừa rồi chị nói... hương vị mới tinh đầu...”

Hương Nghiên vừa uống vừa nhin cười: “Chị nói lung tung thôi.”

“Nhưng mà... Thật là có cảm giác của mới tinh đầu... ngây ngô, cho người ta nhớ.” Vương Thiến Thiến càng nói về mặt càng cô đơn, âm thanh cũng càng ngày càng nhỏ.

Hương Nghiên liếc cô một cái, thân nhiên nói: “Phải không? Không nhớ được.”

Không nhớ được người kia? Không nhớ loại cảm giác này? Vương Thiến Thiến không biết nên nói gì, trong chốc lát im lặng.

“Tớ đã về! O? Bạn nhỏ dễ thương này là ai vậy?” Đột nhiên xuất hiện một giọng nói phá tan im lặng.

Vương Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn lên, một chị tóc ngắn đứng ở cửa, cười cười ánh mắt híp lại thành một đường, chắc là bạn cùng phòng của Hương Nghiên.

Hương Nghiên nhìn người kia, vẫn bình thản như cũ: “Đây là học muội trong ban kiểm tra kỷ luật, Vương Thiên Thiên.” Lại nói với Vương Thiên Thiên: “Đây là Triệu Đình bạn cùng phòng của chị, em không cần để ý cậu ấy.”

Vương Thiên Thiên lập tức khôi phục tinh thần như cũ, cười chào hỏi với Triệu Đình: “Chào chị!”

“Ủi, cô nhóc này, rất đáng yêu, lại đây cho chị nựng một chút.” Nói xong tay đã vươn đến mặt Vương Thiên Thiên nheo nheo một chút, vừa nheo vừa cảm thán, “Rất đáng yêu...”

Vương Thiên Thiên xấu hổ cười, nghĩ thầm, không phải học kế toán từ trước đến nay đều chín chắn à? Mình không phải là có điểm giống trẻ con mập mập chứ? Không phải là mặt tròn tròn, ánh mắt thật to sao? Có phải như vậy hay không?

Vương Thiên Thiên không dám phản kháng, chỉ có thể mặc cho Triệu Đình “giày vò”, Hương Nghiên thấy hơi quá, lấy tay Triệu Đình ra, “Đừng dọa con người ta sợ.”

“Ồ nha, tớ đâu có dùng sức.”

Vương Thiên Thiên cười nói: “Không sao. Vậy, ừm, học tý, em về trước.”

“Đừng quên cuộc họp ngày mai.”

“Dạ, sẽ không quên.”

Vương Thiên Thiên phi nhanh về phòng ngủ 407, một người cũng không có. Cô nằm trên giường, nghĩ tới rất nhiều chuyện lúc trước, xoay người xuống giường cầm chai nước Hương Nghiên cho cô lên. Ngắn người nhìn hình giọt nước trên thân chai, lát sau, mở chai uống một ngụm. Thở dài cảm thán.

Gửi tin nhắn cho Trương Thiên Nhất: “Chị ấy cũng thích uống nước táo Tinh Mộc.”

Trương Thiên Nhất trả lời: “Thì sao?”

“Nhớ tới trước kia.”

“Cậu cảm thấy chị ấy giống cậu ta?”

“Không phải, chỉ là hình như những người con gái tớ thích đều rất thích uống nước táo Tinh Mộc.”

Đợi hai phút, tin nhắn của Trương Thiên Nhất mới đến, “Vừa rồi tớ cẩn thận đếm một chút, hình như những người con gái cậu thích cộng thêm Hương Nghiên cũng tổng cộng có hai người....”

“.....”

“Không nói với cậu nữa, tớ gọi điện thoại ẹ.”

“Đi đi, tớ ngủ một chút.”

Vương Thiên Thiên tiếp tục nằm, mắt thấy sắc trời dần dần tối đi, nhắm mắt lại, cố làm ỉn ngủ. Nhưng mà, khi nhắm mắt lại, chỉ nhìn thấy một đồng chai màu xanh lá xếp chồng lên nhau, hoặc xếp thành một tòa thành, hoặc xếp thành xe tăng hoặc hình dạng khác, sau màu xanh lá đó, ẩn nấp khuôn mặt mơ hồ của một cô gái. Không phải cô đã quên, mà là, thời gian thật sự đã rất lâu... lâu đến quên mất chính mình khi đó có bộ dạng gì.....

Đó là mối tình đầu của Vương Thiên Thiên, trong lúc những đứa nhỏ khác đang vội vàng học tập thi vào trung học, Vương Thiên Thiên vội vàng yêu sớm. Đối phương là đại diện của lớp tiếng anh, lúc cười lên là một cô gái rất đẹp, các cô là bạn rất thân, không biết là ai thích nước táo Tinh Mộc trước, từ từ biến thành hai người đều thích.

Mỗi ngày lúc ăn cơm trưa Vương Thiên Thiên đều mua hai chai nước táo Tinh Mộc, cô gái kia nói lúc uống nước táo Tinh Mộc sẽ có cảm giác của mối tình đầu, vị ngọt ngào (2).

Tan học các cô cùng nhau nắm tay đi trên đường, cùng nhau đi học thêm, vẫn như hình với bóng, thậm chí vào một đêm mưa, cùng nhau dè dặt thử hôn môi.....

Đáng tiếc, bởi vì không thi cùng một trường trung học, ở năm học lớp 10 đã tách ra.

Sau này ở trung học Vương Thiên Thiên cũng gặp được rất nhiều cô gái có nụ cười rất đẹp, nhưng mà, không ai có thể làm cho cô xúc động. Không nghĩ tới, lên đại học, lần đầu tiên thấy Hương Nghiên, khiến ỉn có cảm giác rung động mà nhiều năm chưa có. Muốn đứng bên cạnh chị ấy, lại gần chị ấy từng chút, từng chút một....

Chú thích:

(1): Nước táo Tinh Mộc: em nó đây

(2): Ngây ngô: còn có nghĩa là thanh chất, vị ngọt thanh hơi chất.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Vì sao lại học kế toán

Ngoài cửa vang lên tiếng nói chuyện ồn ào, cộng với âm thanh của giày cao gót từng đột dẫm lên sàn nhà. Vương Thiên Thiên mới nhớ đã tới giờ ăn cơm chiều, ba người kia cũng còn chưa trở về. Cô xoay người muốn xuống giường, mới bò được một nửa, cửa bỗng nhiên mở, đèn trong phòng cũng sáng, tiếp theo là tiếng thét của Lí Nam, sau đó, cả hành lang đều im lặng.

“Á! Vương Thiên Thiên, cậu định hù chết người à! Sao lại không mở đèn chứ!”

“Ngủ quên... đang định xuống giường bật đèn cậu liền vào đó.”

“Làm tớ sợ muốn chết.” Lí Nam vuốt vuốt ngực, hồi phục trong chốc lát mới nói: “Sao cậu về sớm thế?”

“Tớ không thể về sớm sao?”

“Không phải cậu cùng Tiểu Nhất ra ngoài à?”

“Đúng vậy. Mà sao cậu cũng ra ngoài?”

Lí Nam soi soi tấm gương sau cửa, khẽ vuốt lại mái, lấy cây son trong túi ra để tô, “Các cậu đều có chuyện làm, tớ cũng cảm thấy mình hẳn là nên tìm một tên bạn trai, bằng không sẽ luôn một mình.”

“Trời cũng tối rồi, còn tô cái gì vậy? Cũng không ai nhìn cậu.”

Lí Nam lờm cô một cái, “Sao lại không ai nhìn? Không ăn cơm chiều với các cậu, hôm nay cấp ba của bọn tớ có buổi họp mặt.”

“Tổng Nhiên có đi cùng cậu không?”

“Tổng Nhiên đang đứng ở cổng trường chờ tớ đó, tớ trở về chính là để thay đồ.” Nói xong, bước vài bước đến cửa sổ kéo màn lại, sau đó bắt đầu cời quần áo.

Vương Thiên Thiên vội vàng quay mặt đi, tuy rằng đều là con gái, nhưng cô không thể trắng trợn nhìn người khác thay quần áo, cô cảm thấy, như vậy đáng xấu hổ giống như con trai nhìn coi con gái ở phòng thay đồ vậy.

Lí Nam đi rồi, Vương Thiên Thiên gọi điện thoại cho Nguyệt Lượng, Nguyệt Lượng cũng nói không về ăn cơm, cuối cùng đành phải gọi điện thoại cho Trương Thiên Nhất thông báo, hôm nay không cần phải vội, chỉ có hai chúng ta.

Đội cô lê bước ra khỏi phòng ngủ, đi đến cầu thang, cũng nhìn thấy Hường Nghiên đi từ trên lầu xuống. Cửa sổ ở cầu thang mở ra, gió lạnh từ bên ngoài tràn vào, làm cô bất giác rung mình một cái, kéo dây kéo áo khoác lên, ngăn đầu chờ Hường Nghiên đi xuống. Hường Nghiên đứng đối diện cô khẽ mỉm cười.

Chỉ nụ cười này, Vương Thiên Thiên cố lấy can đảm đi lên hai bậc thang, “Cùng đi ăn cơm nha.”

Hường Nghiên vừa chia tay với bạn trai, những người khác trong phòng ngủ đều có bạn trai bên cạnh, bỗng nhiên lại một mình, cchị ấy cũng đang cần người đi cùng, vì thế chị ấy nói: “Được đó.”

.

.

.

Thời tiết ngày càng lạnh, có một buổi sáng Vương Thiên Thiên còn chưa ngủ đủ giấc đã bị đánh thức, trong hành lang một đám con gái không biết vì chuyện gì mà hưng phấn la to.

Vương Thiên Thiên đập chặn lên mặt, than thở một tiếng: “Ồn chết được!”

Lí Nam cũng chưa rời giường, gọi Tống Nhiên: “Tống Nhiên, bên ngoài la cái gì vậy, xảy ra chuyện gì?”

Tống Nhiên cũng vừa mới tỉnh, đang muốn xuống giường tìm mắt kính, “Tớ đi nhìn xem.”

Nguyệt Lượng thấy điệu bộ cậu ấy như vậy, nói, “Đề tớ đi vậy.”

Năm phút sau, Nguyệt Lượng đã trở lại, vẻ mặt không biết phải làm sao.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Trung Lâm kia đổi diện phòng ngủ, với nhỏ tên Diệp gì đó ở phòng 402, cộng thêm mấy người ở khoa khác thấy tuyết rơi, đang kích động ngoài đó.”

“Sao? Sớm như vậy đã có tuyết?” Lí Nam kêu thảm một tiếng, “Lại phải mặc thêm quần áo, mặc dày như vậy xấu muốn chết.”

Đây là trận tuyết đầu mùa năm nay, ngày 12 tháng 11, hình như thật sự hơi sớm.

Ngoài cửa lại truyền đến một giọng nữ, “Chúng ta đi ra ngoài ném tuyết đi.”

“Tuyết ít như vậy, không đánh trận tuyết được rồi.”

“Cậu nhìn bên ngoài, tất cả đều là màu trắng, thật đẹp!”

Vương Thiên Thiên dụi mắt xoay lưng lại, thông qua cánh cửa lộ ra ánh mắt thông cảm, trẻ con sinh ở miền Nam thật đáng thương, ngay cả tuyết rơi cũng là chuyện hiếm lạ. Có điều, đối với những đứa nhỏ ở miền Bắc mà nói, buổi sáng có tuyết rơi, cũng chỉ là một buổi sáng bình thường mà thôi. Bởi vậy, bốn người này không hẹn mà cùng quay lại ổ chăn, bịt tai lại tiếp tục ngủ.

Buổi tối, Vương Thiên Thiên đề nghị ra ngoài ăn cơm, trời lạnh như vậy, nên uống một chút rượu mới đúng.

Vì thế một hàng bốn người đón gió lạnh, bước trên một lớp tuyết mỏng đi đến quán ăn nhỏ mà bọn họ thường ghé vào. Chỗ này có món xào rất ngon, bạn Tống Nhiên cất lực đề cử. Nói đến ăn, thì phải nghe ý kiến của Tống Nhiên, hơn phân nửa số tiệm cơm xung quanh trường này cậu ấy đều nếm qua, chỗ nào có món gì ngon, bọn cô đều biết rõ ràng rành mạch.

Mấy người gọi bốn món một canh, lại kêu thêm bốn chai bia, vừa ăn vừa nói chuyện, trong nháy mắt đã uống hết, sau đó lại kêu thêm mấy chai nữa.

Tống Nhiên vốn không biết uống rượu, đều là học theo mấy người này, từ lượng của Lí Nam với Vương Thiên Thiên cũng xấp xỉ nhau, chỉ có Nguyệt Lượng là có thể uống nhiều nhất. Tống Nhiên chỉ uống một chai, ánh mắt bắt đầu mờ mịt, cậu ấy tháo mắt kính xuống, khẽ nhéo mũi, muốn làm tỉnh táo một chút.

Đây là lần đầu tiên Nguyệt Lượng uống rượu với ba người, cô hoàn toàn không biết sau đó sẽ có chuyện gì đang đợi mình, cho nên hiện còn đang mời rượu Lí Nam với Vương Thiên Thiên.

“Vì sao các cậu lại chọn học kế toán vậy?” Tống Nhiên đột nhiên hỏi.

“Trong nhà bảo học...” Ba người còn lại gần như lên tiếng cùng lúc.

Sau đó bốn người cùng nhau phá ra cười.

Vương Thiên Thiên nói: “Haiz, còn trẻ không cố gắng, về già làm kế toán.”

“Nhưng mà, lúc trung học Tống Nhiên học hành tốt như vậy, sao cũng học cái này?” Lí Nam hỏi.

Tống Nhiên khẽ cười, “Giống với các cậu thôi, mẹ tớ cảm thấy tớ rất thụ động, sợ sau này không tìm được việc làm, chắc là cảm thấy học kế toán dễ tìm được việc, nên bảo tớ học cái này.”

“Vậy thật ra cậu muốn học gì?”

“Học cái gì cũng được, chỉ cần có thứ cho tớ học là được rồi.”

“Nhưng thật ra tớ thấy, đại học nên ra sức mà chơi, bằng không sau này đi làm, có thể không còn thời gian cho cậu chơi đâu.” Vương Thiên Thiên cảm khái.

“Đồng ý.” Nguyệt Lượng chạm ly với Vương Thiên Thiên.

“Đại học không phải nên có một cuộc tình oanh oanh liệt liệt mới đúng sao?” Lí Nam cũng đã ngà ngà say.

Nguyệt Lượng lại rót ỉnh một ly rượu, “Một cuộc tình là đủ rồi à? Phải là nhiều cuộc tình mới đủ phong phú chứ?”

“Nếu là ghi lòng tạc dạ, một lần là đủ rồi...” Vương Thiên Thiên nói rất nhỏ, tựa hồ như đang nói nhĩ nghe.

Vương Thiên Thiên uống đến có chút chóng mặt muốn đi nhà vệ sinh, Nguyệt Lượng đi cùng cô, trên đường, Nguyệt Lượng hỏi: “Trương Thiên Nhất thật là bạn trai cậu?”

Vương Thiên Thiên chớp mắt mấy cái, “Sao lại hỏi vậy?”

“Ừ thì...” Nguyệt Lượng lưỡng lự, không biết có nên nói với Vương Thiên Thiên một chuyện mà mình biết hay không.

Vương Thiên Thiên đợi nửa ngày cậu ấy cũng không đáp, cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Sau khi com no rượu say, Nguyệt Lượng đỡ Tống Nhiên, Vương Thiên Thiên đỡ Lí Nam, lại ngược gió tuyết quay trở về.

Gió thổi làm cho Vương Thiên Thiên hơi tỉnh rượu, cô tốt bụng nhắc nhở Nguyệt Lượng, “Chờ một lát khi vào đến cổng trường, cậu ngàn vạn lần phải giữ chặt Tống Nhiên.”

“À, tớ biết, tuyết rơi đường trơn, cậu yên tâm đi, tớ không để cho cậu ấy ngã đâu.”

“Không phải tớ bảo cậu đỡ cậu ấy, mà là bảo cậu nắm chặt cậu ấy.” Vương Thiên Thiên thở dài.

“Tại sao chứ?”

Vương Thiên Thiên đang muốn giải thích, Tống Nhiên đã gãy khỏi tay Nguyệt Lượng, chạy về phía trước. Vương Thiên Thiên đành phải giao Lí Nam vào tay Nguyệt Lượng nói: “Coi Lí Nam, tớ đuổi theo Tống Nhiên.” Sau đó vừa chạy vừa kêu tên của Tống Nhiên.

Nguyệt Lượng sững sờ tại chỗ, thì ra kêu cô nắm chặt Tống Nhiên, là vì ý này, cô nhìn về phía bóng dáng hai người kia, cảm thán trong lòng, tại sao sau khi uống rượu Tống Nhiên lại chạy nhanh như vậy?

Vương Thiên Thiên vừa đuổi theo vừa hối hận, sớm biết như vậy sẽ không giao Tống Nhiên cho Nguyệt Lượng. Tống Nhiên này không biết xảy ra chuyện gì, uống không được bao nhiêu rượu, uống một chút đã say, sau khi say trở về sân thể dục là chạy lung tung khắp nơi. Tức giận nhất chính là, không biết còn kích thích thần kinh vận động của cậu ấy thế nào, tốc độ đó, Vương Thiên Thiên sau khi đã uống qua rượu căn bản rất khó đuổi theo. Cô vừa đuổi theo Tống Nhiên, vừa lo lắng Lí Nam, không biết Nguyệt Lượng có ứng phó được hay không.

Ngay lúc cô đang lo lắng, sau lưng truyền đến một tiếng “Cốp”, giống như đồ vật kim loại gì đó rơi trên mặt đất, tiếp theo nghe được âm thanh của Nguyệt Lượng, “Lí Nam, cậu không sao chứ?”

Vương Thiên Thiên cũng mặc kệ nhiều chuyện như vậy, chạy nhanh hơn chặn Tống Nhiên lại, bắt chặt lấy, Tống Nhiên vùng vẫy vài cái, cũng yên lặng trở lại.

Bên kia Nguyệt Lượng cũng đã đỡ Lí Nam đi tới, vừa đi vừa nói: “Chậm một chút, chậm một chút đi.....”

“Không phải tớ sớm kêu cậu coi Lí Nam sao?”

“Cậu cũng không nói cho tớ Lí Nam sau khi uống say sẽ như vậy?”

“Vậy bây giờ cậu biết chưa?”

Nguyệt Lượng có loại cảm giác khóc không ra nước mắt, “Hai tên này... một tên chạy khắp sân thể dục, bắt cũng bắt không được, tên này ác hơn, một cước đá đá ngã thùng rác.....”

“Cho nên vừa rồi tớ dặn cậu ngàn vạn lần phải giữ chặt Tống Nhiên, cậu không nghe lời tớ giữ chặt lấy Tống Nhiên, cho nên cậu ấy mới có thể chạy lung tung khắp sân thể dục đó, nếu cậu sớm giữ chặt cậu ấy, sao cậu ấy có thể chạy loạn khắp sân thể dục? Nếu cậu ấy không chạy loạn khắp sân thể dục, tớ sao có thể giao Lí Nam cho cậu coi, nếu không phải cậu coi Lí Nam, sao Lí Nam có thể đá cái thùng rác kia?”

Vương Thiên Thiên nói liên tiếp một tràng dài, những lời kia làm cho đầu của Nguyệt Lượng xoay vài vòng, Nguyệt Lượng có chút oan ức, “Cậu không thể nói đơn giản một chút được sao?”

“Được, tớ lặp lại lần nữa. Không phải vừa rồi tớ dặn cậu giữ chặt lấy Tống Nhiên sao?”

“Được rồi được rồi..... Tớ biết rồi.....”

Đi vài bước, Vương Thiên Thiên lại hỏi Nguyệt Lượng: “Vừa rồi lúc tớ đi nhà vệ sinh, cậu hỏi tớ cái gì? Vì sao lại hỏi tớ chuyện đó?”

“Không có gì, tùy tiện hỏi thôi.”

“À.”

Lại đi vài bước, Vương Thiên Thiên lại hỏi: “Vừa rồi tại sao cậu lại hỏi như vậy?”

“Vương Thiến Thiến, sau này tớ không bao giờ... muốn uống rượu cùng các cậu nữa. Thật đó.” Vương Thiến Thiến này uống say, nói luyên thuyên không dứt.....

“Không có chuyện gì, chúng tớ không uống nhiều.” Lí Nam đột nhiên xen vào.

Nguyệt Lượng cũng không dám nói tiếp, sợ nói tiếp, Vương Thiến Thiến sẽ nói thêm một tràng....

Thật vất vả trở lại phòng ngủ, ném mấy người này lên giường. Tận đáy lòng Nguyệt Lượng thở dài một tiếng: “Đây là người gì vậy! Lúc trước sao mình muốn vào trường này học chứ! Vì sao lại phải học kẻ toán chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tối thứ bảy, Vương Thiến Thiến đến nhà Trương Thiên Nhất ăn cơm. Thái độ của mẹ Trương đối với Vương Thiến Thiến, hoàn toàn giống như đối với con dâu. Vương Thiến Thiến vẫn là một đứa nhỏ hiểu chuyện, lúc mẹ Trương nấu cơm cô liền đi theo giúp bên cạnh, com nước xong còn chủ động đi rửa chén. Mẹ Trương khen cô không dứt lời, thỉnh thoảng còn hay nói giỡn “Chờ sau khi tốt nghiệp thì kết hôn đi.”

Trương Thiên Nhất còn nhỏ cha mẹ đã li dị, được một tay mẹ nuôi lớn, cậu đối với mẹ rất tốt, có khi còn giống như đối với người yêu. Ví dụ như mỗi ngày cậu đều gọi điện thoại ẹ báo hôm nay làm gì, sau đó còn hỏi mẹ ăn cơm chưa, trời lạnh có mặc nhiều áo hơn hay không... Vừa đến cuối tuần, cậu liền lập tức về nhà với mẹ, ngay cả bạn trai cũng có lời oán hận với cậu.

Cho nên từ lúc lên đại học, Trương Thiên Nhất đã phải đối hai người bạn trai.

Không đến ba tháng, đối hai người.

Trương Thiên Nhất thật tội nghiệp, Vương Thiến Thiến cũng thực hâm mộ.

Cô ngay cả một người cũng còn chưa theo đuổi được.

.
. .
.

“Thiến Thiến, có muốn giới thiệu cho cậu một người bạn gái hay không?” Sáng sớm chủ nhật Trương Thiên Nhất đã gọi điện thoại tới.

Vương Thiến Thiến tức giận nói: “Gi chi chứ? Không cần!” Cô đang ngủ say, còn mơ thấy tình cò gặp được Hường Nghiên ở sân trường.

“Giới thiệu cho cậu một người đẹp, đại học L, học năm hai, tớ hẹn cô ấy chiều nay đến trường chúng ta, cậu mau dậy đi.”

“Cậu không hỏi tớ một tiếng, đã hẹn người ta à?”

Trương Thiên Nhất đối với sự lớn tiếng của Vương Thiến Thiến, tâm tình vẫn tốt như cũ nói: “Nếu tớ hỏi cậu trước, cậu nhất định nói không muốn gặp, người này tuyệt đối hợp ý cậu, tớ đảm bảo.”

“Được rồi, chỉ lần này thôi, lần sau nếu cậu còn như vậy, chắc chắn tớ sẽ không đi.” Tắt điện thoại, Vương Thiến Thiến vẫn chưa rời giường, rúc vào trong chăn muốn tiếp tục giấc mơ vừa rồi.

Lúc Vương Thiến Thiến đến tiệm nước gần trường, Trương Thiên Nhất cùng cô gái kia đã sớm ở đó.

Vương Thiến Thiến thấy cô gái kia, quả thật xinh đẹp giống như miêu tả của Trương Thiên Nhất, nhưng mà cảm thấy được trên người cô ấy còn thiếu một điểm gì, mỉm cười chào hỏi với cô ấy, “Ngại quá, em đã tới trễ.”

Cô ấy có chút ngượng ngùng, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Không sao, chị cũng vừa mới đến.” Cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn Vương Thiến Thiến.

Vương Thiến Thiến ngay từ đầu đã cảm thấy kỳ quái, bộ dáng không tệ, vì sao lại không có đối tượng chứ? Sao lại phải dùng tới phương pháp nhờ người giới thiệu xưa như vậy. Hiện tại xem ra, cô gái này quá mức ngại ngùng, chỉ sợ cũng chưa yêu lần nào.

Vương Thiến Thiến vừa ngồi xuống liền hỏi: “Chị đồng ý làm bạn gái của em không?”

Quả nhiên, cô gái nghe xong liền đỏ mặt. Áp ứng nói: “Mới... mới vừa gặp mặt....”

Trương Thiên Nhất vội giảng hòa, “Thiên Thiên, cậu muốn ăn gì? Không biết khi nào cậu mới đến, cho nên mới không gọi đồ cho cậu.” Lại kêu người phục vụ: “Phiên cho thêm ở đây một ly kem sô-cô-la.” Kêu người phục vụ xong còn không quên trừng mắt liếc Vương Thiên Thiên một cái, cậu nghi ngờ Vương Thiên Thiên cố tình ở đây làm loạn. Cũng không dễ dàng gì mới tìm được một cô gái ngây thơ như vậy, Vương Thiên Thiên muốn gì mà vừa mở miệng đã hỏi người ta vấn đề đó?

Nửa tiếng sau, Vương Thiên Thiên, Trương Thiên Nhất cùng với cô gái mà Vương Thiên Thiên không nhớ tên kia đi ra khỏi quán nước. Vương Thiên Thiên bỗng nhiên quay đầu nói với cô gái kia: “Hội sinh viên của em còn có chút chuyện, không thể đưa chị trở về, em nhờ Tiểu Nhất đưa chị về nhé?”

Cô gái mỉm cười khẽ gật đầu, Vương Thiên Thiên đưa tay kêu một chiếc taxi, chờ cô gái lên xe, nhét thêm Trương Thiên Nhất vào ghế sau.

Trương Thiên Nhất nhỏ giọng nói: “Chờ tớ quay về tính sổ với cậu!”

Vương Thiên Thiên cười đến ngây thơ, đóng cửa xe, vẫy tay với hai người. Xoay người, gỡ nụ cười xuống.

Đang định quay về, đột nhiên thấy ở trạm xe buýt đối diện đó, Nguyệt Lượng đang đứng song song cùng một cô gái, cười rất vui vẻ. Vương Thiên Thiên nhìn Nguyệt Lượng, Nguyệt Lượng cũng đang nhìn cô, sau đó lại không hiểu vì sao, rất có ấn ý cùng nhau quay đầu đi. Ai cũng không tiến lên phía trước một bước, ai cũng không kêu tên ai.

Bầu trời đột nhiên rơi tuyết, dễ làm mất người ta bị xôn, bước chân rối loạn. Vương Thiên Thiên chẳng qua định lấy di động ra gọi cho Hường Nghiên, kết quả trượt chân, ngã chổng vó.

Hường Nghiên tiếp điện thoại, chỉ nghe được đầu bên kia truyền đến một tiếng hét “Ai da” thảm thiết, chị ấy đang ăn com ở bên ngoài với bạn học, nghe được tiếng kêu của Vương Thiên Thiên, vội buông đũa, “Sao vậy?”

Vương Thiên Thiên ngo ngậy ngồi lên từ trong tuyết, “Không có chuyện gì, chỉ là... tuyết rơi, em định nhắc học tỷ nếu ra ngoài cẩn thận đường trơn.”

“À, được, cảm ơn em.”

Vương Thiên Thiên có chút mất mát, chị ấy đối với mình luôn khách sáo như vậy, xem ra muốn đến gần chị ấy, phải tốn không ít thời gian. Chính là, trừ những hoạt động trong hội sinh viên ra, mình còn có cơ nào để tiếp cận chị ấy đâu?

Không phục mà phui tuyết trên người xuống, Vương Thiên Thiên hoàn toàn quên đau tiếp tục cẩn thận bước đi trong gió tuyết. Nghĩ đến ngày mai lại phải đi học, liên đầu đau. Cô không giống với bọn Nguyệt Lượng, cô là khoa xã hội, nào là con số, bảng biểu với mấy thứ gì gì đó, cô nhìn một lát đầu liền ong ong, lại càng không phải vừa đề cập đến đã hiểu.

Bất quá, hay là, có thể dùng lý do này nhờ học tỷ giúp đỡ học thêm? Ừ! Ý kiến hay! Mau tới thi cuối kỳ đi!

Nguyệt Lượng trở về phòng, thấy Vương Thiên Thiên đang ngủ, cởi áo khoác xong liền ngồi lên cầu thang giường, đẩy nhẹ vai Vương Thiên Thiên.

Lí Nam vừa xếp quần áo vừa nói: “Cậu ấy đang ngủ, đừng kêu, lát nữa chúng ta lên đi ăn đồ ngon, không dẫn cậu ấy theo.”

“Cậu dám!” Vương Thiên Thiên đột nhiên ngồi dậy.

May mắn tâm lý chịu đựng của Nguyệt Lượng khá tốt, nắm chặt lấy tay vịn mới không ngã xuống đất.

Lí Nam liếc nhìn cậu ấy một cái, lại nhìn Vương Thiên Thiên, đắc ý nói: “Vẫn là chiều này của tớ xài được, tên này giống với Tổng Nhiên, vừa nghe đến ăn sẽ phấn chấn lên.”

Lúc này Tổng Nhiên vừa mới bùng thau nước rửa mặt vào cửa, hỏi Lí Nam: “Tối nay ăn gì?”

Lí Nam cùng Nguyệt Lượng trao đổi ánh mắt, “Tớ nói đúng không?”

“Tổng Nhiên, số 1 đối diện cổng mới mở một quán đồ nướng, đáng tiếc hôm nay có tuyết tớ không muốn ra ngoài.” Vương Thiên Thiên nói.

Nguyệt Lượng giữ cô lại, “Chuyện này đợi lát nữa thảo luận tiếp, tớ có lời này muốn hỏi cậu.”

Vương Thiên Thiên nhìn nụ cười mờ ám của Nguyệt Lượng đối với mình, cũng cười lên, “Tớ cũng có chuyện muốn hỏi cậu.”

Vương Thiên Thiên ghé vào tai Nguyệt Lượng hỏi: “Cô gái vừa rồi là ai?”

Nguyệt Lượng cũng ghé vào tai cô nói: “Em gái tớ, đến trường thăm tớ.” Lại hỏi: “Cô gái vừa rồi bên cạnh cậu là ai?”

Vương Thiên Thiên cũng không suy nghĩ nhiều: “Chị của Tiểu Nhất, đến thăm cậu ấy.”

Nói xong, hai người nhìn nhau vài giây, đồng loạt hé mắt hỏi: “Thật?”

Hai giây sau, lại đồng loạt gật đầu nói: “Thật.”

“Hai người các cậu đang nói nhỏ cái gì thế? Không cho chúng tớ nghe?” Lí Nam có điểm không vui.

“Đầu có, có nói gì đâu.” Nguyệt Lượng nhảy từ cầu thang xuống, làm bộ như không có việc gì.

“Không phải đâu, vừa rồi hai người các cậu nói thật hay giả gì đó, tớ nghe thấy được.” Tổng Nhiên còn nói rất nghiêm túc.

Nguyệt Lượng đành phải chuyển đề tài nói: “Hôm nay hay là vẫn đi ăn ở căn tin đi, tuyệt càng lúc càng lớn, không biết khi nào mới ngừng.”

“Vẫn ăn ở căn tin đi, Lí Nam thay quần áo nhanh lên, Thiến Thiến cũng dậy đi.”

Tổng Nhiên quả nhiên bị lừa.

Lí Nam thay quần áo, Vương Thiến Thiến cùng Nguyệt Lượng đồng thời quay đầu đi, Vương Thiến Thiến như vậy Lí Nam đã quen, không nghĩ tới Nguyệt Lượng cũng như vậy. Chỉ có Tổng Nhiên thoải mái không trốn cũng không tránh, thậm chí còn thấy rất hứng thú, thỉnh thoảng còn nói với Lí Nam mấy câu tinh linh như “Gần đây hình như cậu béo lên một chút.”

“Tốt lắm, thay xong rồi.” Lí Nam nhắc nhở hai người kia.

Vương Thiến Thiến nhìn thấy Nguyệt Lượng cúi đầu chơi di động, đối với cậu ấy càng thêm tò mò. Tên này, cách nói chuyện, những động tác nhỏ nhất, cũng rất giống mình, chẳng lẽ là cùng một loại người?

“Kỳ thật... Nếu mắt của Nguyệt Lượng lớn thêm một chút nữa, so ra với Thiến Thiến bộ dáng của hai người các cậu quả thật là giống.”

Lí Nam vừa nói xong lời này, hai người kia liền ghé vào nhau cẩn thận đánh giá đối phương. Sau đó lại cùng nhau “hừ” một tiếng, quay mặt sang chỗ khác.

“Cậu ấy làm gì đáng yêu được như tớ?”

“Cậu ấy làm gì có được khí chất như tớ?”

Sau đó lại cùng quay đầu lại đối diện.

Vương Thiến Thiến nói: “Ai da, Nguyệt Lượng à, quân sự cũng đã qua một thời gian dài như thế, hơn nữa cậu cũng không tham gia quân sự, sao cậu lại còn đen như vậy chứ?”

Nguyệt Lượng nói: “Ai da, Thiến Thiến này, sớm nghe nói lúc tập quân sự cậu bị cảm nắng té xỉu, nhưng hiện giờ cũng không phải là mùa hè nha, sao cậu còn nằm trên mặt đất vậy?”

“Cậu thấy?”

“Tớ không phải cố ý thấy.”

“Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì xảy ra?” Lí Nam cùng Tổng Nhiên vây quanh lại.

Nguyệt Lượng kể chuyện Vương Thiến Thiến bị té ngã, hai người kia sau khi cười đến đau bụng mới chịu ngừng.

.

.

.

Trong hội sinh viên có anh học trưởng đến sinh nhật, mời tất cả các thành viên của ban kiểm tra kỷ luật cùng đi KTV (1). Vương Thiến Thiến vui vẻ đồng ý, bởi vì là đi KTV, cho nên có thể nghe được học tỷ hát, chuyện này sao có thể không làm cho cô hưng phấn được?

Cô gọi điện thoại hỏi Vương Vĩ: “Anh, em nên mang theo quà gì mới được đây? Tay không chắc không tốt?”

“Ngàn vạn lần đừng mang, người yêu của tên ấy có tiếng là cộp cái, em mà mang là có chuyện.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Cứ đi như vậy, cũng không có ai mua quà cho cậu ta, tất cả mọi người đã quen rồi.”

“Vậy anh đưa em đi, cộp cái gì đó, thật đáng sợ quá.”

“Nhà anh có chút việc, hôm nay không đi được.”

“Vậy em cũng không đi...”

“Đừng nha, không phải trong ban còn những người khác sao, không có việc gì đâu, tự em đi đi, cộp cái nhà hần tuy rằng có chút dừ, nhưng cũng chưa đến mức ngang ngược không nói lí.”

Vương Thiển Thiển suy nghĩ một chút, đứng rồi, Hường Nghiên cũng sẽ đi, nếu Hường Nghiên không đi, mình cũng không đi. Vì thế Vương Thiển Thiển mặc áo ngủ đi gõ cửa phòng ngủ 507.

Mở cửa chính là chị tên Triệu Đình kia, vừa nhìn thấy Vương Thiển Thiển, lại đưa tay ra nựng mặt cô. Vương Thiển Thiển linh hoạt né tránh: “Em tìm chị Hường Nghiên.”

Triệu Đình lấy tay về, hướng bên trong kêu một tiếng: “Hường Nghiên có người tìm!” Sau đó mất hứng quay trở vào, nhóc con này hôm nay thực không ngoan.

Hường Nghiên đang đọc sách, cầm sách đi ra, thấy Vương Thiển Thiển, hơi ngạc nhiên. Ánh mặt trời của mùa đông len qua khe hở của bức màn rọi đến, rơi trên gương mặt của cô.

Vương Thiển Thiển nhìn thấy chị ấy hôm nay không trang điểm, mặt mộc như vậy, hình như càng thêm đẹp hơn so với mọi khi.

“Học tỳ, buổi tiệc đó... Đêm nay chị có đi không?” Vương Thiển Thiển khẩn trương, lại nói năng lộn xộn.

“Có chứ, không phải toàn bộ ban kiểm tra kỷ luật đều đi sao?”

“Vậy... Tôi nay có thể được nghe chị hát?”

Hường Nghiên khẽ cười: “Chị không biết hát lắm, chị rất ít hát.”

“A... Thực đáng tiếc.....” Vương Thiển Thiển thất vọng cúi đầu.

“Buổi tối cùng đi đi.” Hường Nghiên nói như vậy, “Tối nay, cùng nhau ăn cơm sau đó cùng đi.”

“Được.” Một lần nữa nụ cười lại hiện lên trên gương mặt của Vương Thiển Thiển. Lại là nụ cười ngốc nghếch, Hường Nghiên nhìn không được cũng muốn cười. Không biết vì sao, hình như từ khi cô nhóc này xuất hiện, mình càng ngày càng thích cười.

Chú thích:

(1) KTV: Quán karaoke.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Cả một buổi tối Vương Thiển Thiển đều đi theo phía sau Hường Nghiên, bởi vì cô là người mới, cũng chưa quen ai, vừa lúc nhân cơ hội này nói chuyện với Hường Nghiên nhiều thêm một chút.

Anh học trưởng có sinh nhật kia, bận chăm sóc bạn gái, liền nói với Vương Thiển Thiển: “Đồng quá, tiếp đãi không được chu đáo, thật ngại quá.” Bởi vì Vương Thiển Thiển nói Vương Thiển Thiển là em gái anh ta, cho nên tất nhiên là thái độ của những người trong hội sinh viên đối với Vương Thiển Thiển có sự khác biệt.

Vương Thiển Thiển khẽ cười: “Không sao, em tự lo được, anh cứ tự nhiên đi.”

Trong căn phòng được thuê của KTV, có người cầm micrô không buông, có người cúi đầu chơi điện thoại, có người đang chơi đoán số uống rượu, có người một đôi một đôi ngọt ngào dính vào nhau...

Vương Thiển Thiển lên nhìn Hường Nghiên ngồi bên cạnh, chị ấy im lặng ngồi ở chỗ kia, không ăn gì, cũng không uống rượu, thỉnh thoảng lại xem điện thoại. Cô nhìn sườn mặt của chị ấy, cảm thấy sườn mặt của chị ấy cũng vô cùng đẹp, hình như chị ấy thuộc loại người đẹp dù nhìn từ góc độ nào cũng không thay đổi.

Người vẫn luôn chiếm micrô kia đã hát liền bốn bài, hát toàn là những ca khúc mọi người nghe nhiều đến thuộc, nhưng giai điệu kia, lại không phải là giai điệu mà mọi người quen thuộc.

Vương Thiên Thiên sắp ngồi không yên, có loại xúc động muốn đi ra ngoài, tại sao cô phải ngồi ở đây để chịu tra tấn như vậy chứ? Nhưng nhìn Hường Nghiên vẫn nhàn nhã như cũ ngồi ở chỗ kia, cô cũng không đi nữa. Rót một ly nước trái cây để trước mặt Hường Nghiên, Hường Nghiên mỉm cười với cô.

Mọi người chung quanh đều đang uống rượu nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng cũng có người qua đây nói chuyện với Hường Nghiên, Hường Nghiên cũng chỉ cười cười, nói được hai câu thì không nói nữa. Vương Thiên Thiên phát hiện, tại sao từ khi biết chị ấy đến nay, cho tới bây giờ mình cũng chưa từng thấy qua như vậy?

Lúc này, đột nhiên có người đi lại ngồi xuống bên cạnh Vương Thiên Thiên, cười chuẩn bị màn tự giới thiệu. Vương Thiên Thiên luôn chú ý quan sát về phía của Hường Nghiên, đối với những lời nói của người bên cạnh này cũng không nghe được bao nhiêu, cho dù nghe xong, thì cũng là vào lỗ tai bên trái ra lỗ tai bên phải. Sau đó người kia ngượng ngùng rời đi, Vương Thiên Thiên chỉ nhớ mang máng đó là một nam sinh nhả nhận có đeo mắt kính.

Giọng hát hoàn toàn lạc tông tiếp tục dạo chơi trong phòng, có lẽ những người khác đều đã quen với giọng hát lạc tông của chị này, không ai muốn cắt ngang chị ấy, hoặc là đi cứu chị ấy. Vương Thiên Thiên muốn đi cứu lỗ tai của mọi người, lại sợ bị người ta cho rằng không lễ phép, dù sao cũng chưa thân lắm. Cô nhìn chằm chằm micrô đang bỏ không đặt trên bàn, nhờ ánh đèn mờ mờ, bỗng nhiên thấy một bàn tay trắng nõn thon dài cảm nó lên.

Đó là một bàn tay vô cùng đẹp, giống hệt như bàn tay của những người mẫu trong quảng cáo trên tivi.

Bàn tay kia đưa micrô lên, nhẹ nhàng đến bên môi, tiếp theo, một âm thanh dễ nghe từ loa truyền ra, âm thanh trong trẻo du dương, trải qua giọng hát lạc tông của chị kia, tất cả mọi người đều kinh ngạc...

Mà kinh ngạc nhất, không ai bằng Vương Thiên Thiên. Bài hát đó, cùng chủ nhân của âm thanh kia, là Hường Nghiên!

Bài hát đó tên là “Vẫn luôn im lặng”.

Giống như cảm giác Hường Nghiên cho người khác.

Cũng tựa như cảm giác thích Hường Nghiên của Vương Thiên Thiên.

Vẫn luôn im lặng trao tình yêu cho người, để trao đổi sự quan tâm ngẫu nhiên của người...

Nghe giọng hát như vậy, người khác sẽ nghĩ đến, nếu như thật sự có thiên sứ hạ phàm, nhất định cũng sẽ vì say mê tiếng ca này mà nhảy múa.

Tất cả mọi người đều buông việc đang làm trong tay, im lặng lắng nghe.

Bỗng nhiên có người kêu lên: “Lần đầu tiên thấy Hường Nghiên hát nha...”

Vương Thiên Thiên nhìn Hường Nghiên, cả người chị ấy bị ánh đèn mờ mờ trong phòng bao phủ, mái tóc xoắn theo động tác của chị ấy mà nhẹ nhàng đong đưa, ca từ êm tai tràn ra từ đôi môi mỏng, khiêu khích làm cho lòng người ta ngứa.

Âm thanh kia phát ra từ trong miệng của Hường Nghiên, Vương Thiên Thiên ngồi bên cạnh, nghe rất rõ ràng; âm thanh kia đi qua loa, truyền khắp mọi góc ngách trong phòng, Vương Thiên Thiên ngồi giữa, nghe đến rung động.

Bị âm thanh kia xuyên qua, giống như bị ma ám, chỉ lo nhìn Hường Nghiên cười ngu ngốc.

Tiếng nhạc đẹp dễ, chậm rãi chảy vào trong lòng, dừng lại đó.

Bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía.

“Hát một bài nữa!” Các nam sinh ồn ào.

Hường Nghiên cười cười, “Mình không biết hát, thật đó.”

“Vừa rồi cậu hát rất hay mà.”

“Bởi vì bài hát này đã nghe rất nhiều lần, cho nên... Thôi, mình thật sự không biết hát.”

Chị gái hát lạc tông kia cũng không vì Hường Nghiên nổi bật hơn mà tức giận, vẻ mặt vui vẻ nói: “Hường Nghiên hát tiếp một bài nữa đi.”

“Học týt, hát bài ca sinh nhật đi.” Vương thiên Thiên đột nhiên nói.

“Sao?”

“Hôm nay không phải sinh nhật của học trưởng sao...”

“À, đúng ha, được rồi.”

Tiếng nhạc vang lên, Hường Nghiên ngồi chỗ kia lắng lắng hát bài ca sinh nhật, Vương Thiên Thiên lặng lẽ bấm nút ghi âm trên điện thoại.

.

.

.

Hôm nay, Vương Thiên Thiên cùng Trương Thiên Nhất trốn một buổi học tự chọn đi vào trung tâm thành phố xem phim, lúc bộ phim kia chưa chiếu Vương Thiên Thiên vô cùng mong đợi, nhưng mà sau khi vào rạp xem phim, lại bắt đầu tiếc tiền vé.

Rời khỏi rạp chiếu phim, cô còn đang ảo não, vì sao phải ôm kỳ vọng lớn như vậy? Chẳng lẽ đã quên đạo lý hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều kia sao?

Trương Thiên Nhất còn cười cô: “Chẳng phải tớ đã sớm nói bộ phim này không thú vị đó sao?”

“Nhưng quảng cáo nói rất hay mà, nếu không thật sự xem qua sao biết không thú vị như vậy.”

“Cậu đó, chính là chưa tới phút cuối chưa thôi.” Trương Thiên Nhất ám chỉ gì đó.

Vương Thiên Thiên liếc nhìn hắn một cái, không nói gì.

Trước đó Trương Thiên Nhất giới thiệu bạn gái cho Vương Thiên Thiên, đương nhiên cuối cùng chính là không có kết quả. Trương Thiên Nhất vẫn cảm thấy cô gái kia không tệ, đáng tiếc Vương Thiên Thiên bây giờ, trong lòng ngoại trừ Hường Nghiên, sợ là không chứa được người thứ hai. Cậu vẫn luôn tò mò, mới quen biết có bao lâu? Có thể thích được bao nhiêu chứ?

Nhưng mà Vương Thiên Thiên nói, trừ phi chính miệng chị ấy cự tuyệt tớ, bằng không, tớ sẽ không hết hy vọng.

Ai! Tâm tư của con gái, cậu vĩnh viễn cũng không hiểu được.

“Ồi, Đó không phải là Nguyệt Lượng sao?” Trương Thiên Nhất đột nhiên chỉ vào hai bóng dáng xa xa đi về phía tiệm KFC nói.

“Chỗ nào?” Vương Thiên Thiên cũng nhìn qua đó, khu phố buôn bán người đến người đi, thật đúng làm cho người ta dễ bỏ sót thân thể bé nhỏ gầy yếu của Nguyệt Lượng.

Trương Thiên Nhất lại chỉ xa xa, “Đó, đi cùng một cô gái mặc áo màu trắng đó.”

“A! Đúng thực là cậu ấy! Đi, chúng ta đi xem đi.” Hai người kia đi vào tiệm KFC, Vương Thiên Thiên cũng kéo Trương Thiên Nhất đi về hướng đó.

“Như vậy hình như không được tốt?”

“Sợ gì chứ, đều là bạn học, đi mau.”

Vào tiệm KFC, tuy rằng rất đông người, nhưng bởi vì cô gái kia mặc áo màu trắng rất chói mắt, cho nên vô cùng dễ dàng tìm được Nguyệt Lượng.

Vương Thiên Thiên cười hi hi đi qua, dùng sức vỗ vai Nguyệt Lượng một cái, “Sao cậu lại ở đây?”

Nguyệt Lượng vừa thấy Vương Thiên Thiên, nụ cười vốn đang trên mặt đột nhiên cứng đờ, “À, tớ đi dạo phố với em gái.”

Vương Thiên Thiên nhìn về phía cô gái ngồi đối diện Nguyệt Lượng, xem khuôn mặt đó, chưa thấy qua nha, không phải là cô gái ở trạm xe buýt gần trường kia.

“Sao hai người các cậu cũng ở đây?” Nguyệt Lượng hỏi.

“Hai chúng tớ... đi hẹn hò.”

Nguyệt Lượng nghi ngờ liếc Trương Thiên Nhất một cái, Trương Thiên Nhất cuống quýt tránh ánh mắt của cậu ấy.

Vương Thiên Thiên không hiểu vì sao, chỉ nói: “Không phiền các cậu, hai chúng tớ về đây.”

Trên đường trở về, Trương Thiên Nhất hỏi Vương Thiên Thiên: “Tớ còn tưởng cậu muốn kêu Nguyệt Lượng để cùng đi dạo chứ, sao đuổi theo vào đến KFC kia chỉ nói mấy câu lại bỏ đi?”

“Tớ chỉ muốn xem cô gái đi bên cạnh cậu ấy thôi, lần trước thấy cậu ấy đi cùng một cô gái, cậu ấy cũng nói là em gái của cậu ấy, nhưng không phải người lúc này, thật sự không thể không làm cho người ta nghi ngờ....”

“Này này, cậu lại nghĩ vớ vẩn gì thế....”

“Cậu nói... Nguyệt Lượng có thể hay không...”

Ánh mắt Trương Thiên Nhất loé lên, mắt vẫn nhìn phía trước, con ngươi lại bắt giắc liếc về bên trái một chút, “Không biết.”

Vương Thiên Thiên nhìn chằm chằm cậu ta nói: “Mắt cậu liếc về bên trái, cậu đang nói dối, hai người các cậu...”

“Không có gì hết.” Trương Thiên Nhất mở to mắt biện bạch.

Vương Thiên Thiên vỗ vỗ bả vai cậu ấy, “Đương nhiên tớ biết hiện tại hai người các cậu không có gì hết, nhưng cũng khó đảm bảo trước kia không có chuyện gọi là yêu hận tình thù gì đó...”

“Về chuyện này, tớ lựa chọn không trả lời.”

“A? Trước kia hai người các cậu thực sự có chuyện này?”

“Không phải! Là chuyện của trước kia, tớ lựa chọn không trả lời!” Trương Thiên Nhất đột nhiên tăng cao âm lượng.

“Hùng dữ gì chứ... Âm thanh lớn thêm tí nữa thì cậu cũng là thụ!”

“Hừ!” Trương Thiên Nhất vậy mà quay mặt qua chỗ khác, tự mình đi trước.

Vương Thiên Thiên sừng sốt, Sao cơ? Lên đại học, còn học được thói kêu ngoạ?

.
. .
.

Thời gian trôi dần đến tháng mười hai, tháng sinh nhật của Vương Thiên Thiên. Từ sau lần nghe qua Hường Nghiên hát, lúc đêm dài yên tĩnh, Vương Thiên Thiên bao giờ cũng nhớ tới ca khúc “Vẫn luôn im lặng” kia.

Phiên nào, luôn gọn sóng. Chuyển động không ngừng trong đầu.

Ngày 4 tháng 12, mới xuống lớp, Vương Thiên Thiên đã bỏ lại những người khác quay về phòng ngủ trước. Không vì lý do gì khác, chỉ muốn đi lên phòng 507 trên lầu tìm Hường Nghiên.

Nhẹ nhàng gõ cửa, mở cửa lại là Triệu Đình, lúc này, Vương Thiên Thiên không tránh được bàn tay của Triệu Đình, chưa đợi cô nói chuyện, tay của Triệu Đình đã nựng mặt cô.

“Tiểu Thiên Thiên đáng yêu, lại đến đây tìm Hường Nghiên? Cậu ấy không ở đây.”

Vương Thiên Thiên xoa xoa mặt, “À, vậy lát nữa em đến.”

“Đợi đã!” Triệu Đình gọi cô lại, “Có chuyện muốn nhờ em giúp.”

“Chuyện gì?”

“Ừ, là chuyện tốt, chắc chắn sẽ không để em làm không công đâu, sẽ có lợi cho em”

Vương Thiên Thiên đi vào ngồi xuống trước bàn, “Nói thử xem.”

“Cuối tháng có buổi liên hoan đón giao thừa, chắc em biết? Vốn ban đầu dự định người dẫn chương trình là Hường Nghiên, nhưng bởi vì cậu ấy có tiết mục khác, hơn nữa còn phải xử lý chuyện của hội sinh viên, sợ cậu ấy quá bận, cho nên muốn tìm một người thay cậu ấy. Chị nghe nói trước kia lúc học trung học em ở ban phát thanh, nghĩ là em cũng từng dẫn chương trình qua loại hoạt động như vậy rồi, cho nên chị thay mặt ban văn nghệ mời em tham gia, trở thành MC của buổi liên hoan, em, đồng ý không?”

Đối mặt với ánh mắt thăm dò của Triệu Đình, Vương Thiên Thiên có chút do dự, nếu là ở trung học, cô nhất định là không cần suy nghĩ mà đồng ý luôn. Nhưng mà, lên đại học, cô muốn trở nên trầm ổn một chút.

Triệu Đình thấy cô do dự, thờ dài, thất vọng nói: “Ài, không còn cách nào khác, đành phải vất vả cho Hường Nghiên.”

“Không thể tìm người khác thay thế chị ấy sao?”

“Phải dán thông báo còn phải kiểm tra đánh giá, sợ không kịp thời gian, là Vương Vĩ đề cử em với chị, chị đang muốn đi tìm em em đã đến rồi, em không có cách nào khác cũng không sao, chính là cảm thấy Hường Nghiên sẽ vất vả một chút, kỳ thật nếu là cậu ấy, thì sẽ làm rất tốt.” Triệu Đình nhìn ra được hình như quan hệ của nhóc con này với Hường Nghiên rất tốt, cho nên muốn dùng Hường Nghiên để kích cô ấy.

Quả nhiên, sau khi Vương Thiến Thiến im lặng trong chốc lát liền nói: “Vậy được rồi, em đồng ý với chị”. Để giảm bớt gánh nặng cho Hường Nghiên, Vương Thiến Thiến đột nhiên cảm thấy đây là một sứ mệnh rất vinh quang.

“Tốt quá!” Đột nhiên Triệu Đình kéo Vương Thiến Thiến đứng lên, đứng ở trước mặt cô xem xét tỉ mỉ, “Đến lúc đó trang điểm nhẹ một chút, làm kiểu tóc lại, ừ, tốt nhất nên mặt váy, không tệ.”

“Chuyện đó.... Chị Triệu Đình, em không có váy.....”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Vương Thiến Thiến nói không có váy?

Triệu Đình chớp mắt mấy cái, “Cái gì? Chị không nghe lầm chứ? Cô nhóc đáng yêu như vậy, sao lại không có váy?”

Vương Thiến Thiến khẽ gật đầu: “Mười mấy năm qua em chưa từng mặc váy, cho dù là ở trường hay ở nhà, một cái váy cũng không có.”

Triệu Đình cười khẽ, “Không sao.” Nói xong liền kéo cửa tủ quần áo bên cạnh ra, “Những thứ này đều là của Hường Nghiên, tùy em chọn, đến lúc đó chị nói với cậu ấy.”

“Sao? Cũng đã là mùa đông, đồ mùa thu của học tỷ Hường Nghiên sao còn để ở trường?”

“Nhà của cậu ấy ở nơi khác, mặc dù ở gần trường cũng có một phòng ở, nhưng mỗi lần cậu ấy trở về cũng chỉ có thể lấy một vài bộ quần áo, cho nên đến bây giờ cũng chưa lấy xong. Đúng rồi, đến lúc đó cũng có thể đến nhà cậu ấy chọn.”

Thì ra, nhà của học tỷ Hường Nghiên lại không phải ở thành phố này..... Chị ấy ở tại một căn phòng gần trường..... Vương Thiến Thiến ghi nhớ những điều đó vào trong lòng. Sau đó hỏi Triệu Đình: “Lúc này, chị nói nếu em đồng ý với chị, sẽ có lợi, vậy rốt cuộc là lợi gì?”

Triệu Đình khẽ nhú mày, tay lại nheo nheo mắt Vương Thiến Thiến, “Nhóc con còn tưởng là thật sao?”

Vương Thiến Thiến lập tức thay một bộ mặt đáng yêu, chớp mắt to nói: “Chị xem em dễ thương như vậy, chắc sẽ không đành lòng gạt em chứ? Onee-chan~ (1)”

Một câu “Onee-chan” đâm trúng điểm mấu chốt của Triệu Đình. Thì ra 3D cũng có thể có thứ mấu chốt này (2)! A! A!!! “Được rồi được rồi, em muốn nhờ chị giúp chuyện gì cứ việc mở miệng, chỉ cần có thể làm được thì chị sẽ làm.”

Vương Thiến Thiến khẽ cười, bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng. Cô nói: “Em có một người bạn muốn theo đuổi chị Hường Nghiên, cho nên nhờ em giúp hỏi thăm một việc, chị xem...”

“Em muốn biết gì?”

.....

“Mà nói, Hường Nghiên thật sự là một người mù đường chính cống, học kỳ hai của năm nhất, có một lần...”

“Ha ha ha ha!”

Bất tri bất giác, đồng hồ đã chỉ sáu giờ chiều. Hường Nghiên mở cửa vào, liền thấy bộ dáng cười đến nghiêng nghiêng ngả ngả của hai người kia, “Hai người đang nói gì mà vui vậy?”

Triệu Đình nhìn về phía của Vương Thiến Thiến, làm động tác kéo dây kéo ở bên miệng, Vương Thiến Thiến gật gật đầu, hai người lại cúi đầu cười lát sau mới trả lời Hường Nghiên: “Chỉ nói chuyện phiếm thôi.”

Triệu Đình hỏi Hường Nghiên: “Ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa, còn hai người?”

Vương Thiến Thiến giành trả lời trước: “Học tỷ, em đói.”

.

Vương Thiên Thiên muốn nói với Hường Nghiên: Mai là sinh nhật em. Nhưng lại cảm thấy nếu nói như vậy, không phải muốn đòi người ta phải chúc mừng sao?

Nhưng lại rất muốn nghe được lời chúc của Hường Nghiên, rồi rằm cả đêm, vẫn chưa nói ra.

Mười hai giờ khuya, Vương Thiên Thiên bị chuông báo tin nhắn làm tỉnh giấc, Hường Nghiên gửi tới một tin nhắn, chỉ ấy nhắn: Sinh nhật vui vẻ.

Vương Thiên Thiên hưng phấn đến mất ngủ.

Tuy rằng hôm sau vành mắt bị thâm đen, nhưng cả ngày đều bị bốn chữ kia ảnh hưởng, niềm vui luôn hiện trong lời nói.

Thật ra cũng chỉ là một câu chúc sinh nhật đơn giản, nhưng lại giống như có ma lực, Vương Thiên Thiên suốt một ngày này, lúc nào cũng cười.

Điều đáng tiếc chính là Hường Nghiên phải tham gia diễn tập cho vở kịch, buổi tối không thể mừng sinh nhật với cô. Mặc dù Vương Thiên Thiên có chút mất mát, nhưng vẫn vì bốn chữ rạng sáng kia mà cảm thấy vui vẻ.

Đó là lời chúc đầu tiên cô nhận được trong sinh nhật năm nay, đến từ Hường Nghiên. Người làm cho cô mê muội. ...

Sáng sớm Trương Thiên Nhất đã đặt trước phòng trong quán ăn, buổi tối toàn thể thành viên của phòng 407 cùng với một vài bạn cùng lớp, còn có bạn học trung học của Vương Thiên Thiên cũng đến chúc mừng.

Vương Thiên Thiên mở quà đến mời cả tay, nhớ lại tin nhắn buổi sáng của Hường Nghiên, vui vẻ trong lòng lại nảy nờ.

Về phần vì sao Hường Nghiên lại biết hôm nay là sinh nhật của Vương Thiên Thiên, công lao đó phải thuộc về Triệu Đình.

Vào buổi chiều trước đó một ngày, Vương Thiên Thiên thực “tùy ý” nói với Triệu Đình một câu, sau đó hỏi Triệu Đình có rảnh không, cùng đến đây chơi. Triệu Đình nói mình có việc, buổi tối sẽ hỏi qua Hường Nghiên.

Vì thế.....

Cho dù như vậy, Vương Thiên Thiên vẫn rất vui vẻ như trước. Cô vốn đoán rằng, chắc Hường Nghiên ban ngày gặp cô mới nói mấy chữ này, hoặc là tối sẽ gọi điện hỏi thăm một chút. Nhưng làm sao cô cũng không nghĩ tới, Hường Nghiên lại dùng hình thức đó nói ra, điều này cho thấy, chỉ ấy bắt đầu quan tâm đến mình có phải không?

Có người đem bánh kem ra, vừa định thấp nển, Vương Thiên Thiên lại ngăn cản: “Chờ một chút!”

“Để làm gì?”

“Tớ..... đi nhà vệ sinh một chút, chờ tớ quay lại hãy thấp.”

Mọi người đều cười, chỉ là thôi nển thôi mà, khẩn trương gì chứ?

Vương Thiên Thiên không có vào nhà vệ sinh, chỉ là đi đến một góc dưới cầu thang, lấy điện thoại trong túi, nhẹ nhàng ấn nút phát. Sau đó, âm thanh của Hường Nghiên từ di động truyền ra.

Là bài ca sinh nhật kia, lúc sinh nhật anh học trưởng đó, Hường Nghiên hát nó trong KTV.

Vương Thiên Thiên cười nghe xong, coi như Hường Nghiên hát cho cô, âm thầm hạ quyết tâm, sang năm cố gắng phải làm cho Hường Nghiên hát cho cô nghe.

Chờ cô trở về, cắt bánh kem, lại là một trận cười đùa ồn ã, trên mặt mỗi người đều “phủ màu”.

Sinh nhật tất nhiên không tránh được uống rượu, nhưng bởi vì hôm sau còn phải đi học, nên cũng không uống nhiều. Nguyệt Lượng âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, trước kia đã lĩnh giáo qua “kỹ năng đặc biệt” của mấy người này, đến bây giờ trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

Buổi tối Vương Thiên Thiên ngủ không được, lại lấy di động ra, tìm bài hát đó, đeo tai nghe vào, chỉnh chế độ lặp lại.....

Cái này, thuộc về em, bài ca sinh nhật chị hát.....

Sáng sớm rời giường, Vương Thiển Thiển cùng Nguyệt Lượng đi rửa mặt, người trong phòng vệ sinh hơi nhiều, các cô chỉ cướp được một cái vòi nước, vì thế chen chúc cùng một chỗ rửa mặt đánh răng. Vương Thiển Thiển làm xong trước, nhìn thoáng qua Nguyệt Lượng, Nguyệt Lượng đang rửa mặt, rửa bọt sữa trên mặt làm cho cô không dám mở to mắt. Vương Thiển Thiển rửa xong sau đó tiện tay tắt vòi nước, nói một câu: “Tớ đi về trước.”

Nguyệt Lượng ừ một tiếng, tay lại đưa ra hứng nước, mới phát hiện vòi nước đã bị tên kia tắt. Nổi giận gầm lên một tiếng: “Vương Thiển Thiển! Sao cậu lại khiếm (3) như vậy chứ!”

Sau đó, Vương Thiển Thiển có thêm một biệt danh – Khiếm Nhi, hoặc là Khiếm Khiếm.

Liên tiếp mấy ngày sau Vương Thiển Thiển liên tục bận rộn chuyện của ban kiểm tra kỷ luật và ban văn nghệ, thỉnh thoảng gặp Hường Nghiên, cũng chưa nói được mấy câu đã vội tách ra.

Vương Thiển Thiển thông qua Triệu Đình biết được Hường Nghiên đang tập vở kịch “Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài”, cho tới bây giờ mọi người cũng còn bị mối tình bi thảm Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài này cuốn hút, câu chuyện này đã truyền qua trăm ngàn năm, ở Trung Quốc nhà nhà đều biết, lại được xưng tụng là có một không hai, thật sự là một tác phẩm vừa đẹp vừa đau thương.

Nhưng bạn Vương Thiển Thiển vẫn cho rằng, Lương Sơn Bá thích Chúc Anh Đài mặc nam trang, sau đó lại biết cô ấy là nữ, cho nên mới hộc máu mà chết...

Trương Thiên Nhất lại phản bác cô, thật ra người Lương Sơn Bá yêu là Mã Văn Tài.

Mặc kệ thế nào, Vương Thiển Thiển thực chờ mong Hường Nghiên diễn vai Chúc Anh Đài.

Có một ngày trước khi ngủ, Lí Nam nói với ba người kia: “Có nghe nói chưa?”

“Nói gì?”

“Đêm giáng sinh năm nay có tổ chức dạ hội ở hội trường nhỏ.”

“Ồ, có gì vui không?” Nguyệt Lượng hỏi.

“Trai đẹp gái xinh đó.”

Tổng Nhiên dè dặt hỏi: “Không đi có được không?”

“Sao lại không đi?”

“Tháng sau thi rồi, tớ muốn xem sách nhiều thêm một chút.”

“Mấy cái đó đối với Tổng Nhiên cậu mà nói không phải xem sơ một chút là hiểu rồi sao? Không cần khẩn trương như vậy, cậu cũng không rớt đâu.”

“Đương nhiên là không lấy chuyện không rớt đó làm mục đích, nếu học, thi sẽ được điểm cao.”

“Được rồi, cậu không đi thì không đi vậy, còn hai người các cậu?” Lí Nam hỏi Nguyệt Lượng và Vương Thiển Thiển.

Vương Thiển Thiển không trả lời, Nguyệt Lượng nói, “Đi”. Lại khẽ vỗ Vương Thiển Thiển, Vương Thiển Thiển dờ dẩn gật đầu.

Không biết Hường Nghiên có đi hay không?

.

.

.

Vũ hội đêm giáng sinh, hầu như mỗi năm đều như vậy, Hường Nghiên bị Triệu Đình lôi kéo vào hội trường, nhưng mà không bao lâu, Triệu Đình được những người ái mộ mời đi khiêu vũ. Cũng có rất nhiều người mời Hường Nghiên, nhưng đều bị cô khéo léo từ chối.

Sau khi kết thúc đoạn tình cảm kia, cô bắt đầu trở nên dè dặt. Người đó, lớn hơn cô một khóa, là tài tử của khoa văn, hai người bên nhau cũng đã hơn một năm, lý do chia tay dĩ nhiên là bởi vì Hường Nghiên một mực từ chối yêu cầu thân mật hơn của đối phương. Buồn cười không? Cho nên, là anh ta đưa ra lời chia tay.

Nếu nói thích, Hường Nghiên thừa nhận quả thật thích anh ta, nhưng cũng không thể cho anh ta, chuyện này chứng tỏ thật ra cũng không thích được bao nhiêu. Tình yêu trong sáng tốt đẹp hướng tới lúc nhỏ, dường như trở thành một thứ hy vọng xa vời.

Cô đứng lên rời khỏi hội trường, lại nhìn thấy ở hành lang Vương Thiển Thiển đang ngửa đầu tựa vào tường, đeo tai nghe. Khóe miệng bất giác cong lên đi qua phía cô ấy.

“Đang nghe gì?”

Hương Nghiên đột nhiên xuất hiện làm cho Vương Thiển Thiển có phần trở tay không kịp.

Hương Nghiên thấy cô không trả lời, đang đứng đó ngây người, liền lấy một bên tai nghe đeo vào.

Năm giây im lặng trôi qua, Hương Nghiên kinh ngạc hỏi: “Em thu à?”

“Em...” Vương Thiển Thiển sợ chỉ ấy tức giận, liền giải thích: “Vốn định thu bài hát “Vẫn luôn im lặng” kia, nhưng khi đó chỉ lo ngăn người ra, bèn thu bài này, thật ra chỉ hát rất hay.”

Hương Nghiên cúi đầu nhẹ giọng cười: “Chị cũng cảm thấy như vậy.”

Vương Thiển Thiển lập tức ngây người. Nụ cười xấu xa kia.....

“Thật ra hôm sinh nhật em rất muốn chị hát bài ca sinh nhật cho em, nhưng tiếc là chị bận việc không thể đến.”

“Sang năm hát cho em nghe được không?”

“Đã nói rồi đó, không được đổi ý”.

“Ừ, không đổi”.

“Ngéo tay”. Vương Thiển Thiển đưa ngón út tay phải ra, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Hương Nghiên khẽ cười, thật sự là một cô nhóc, chẳng qua cũng chỉ là hát bài ca sinh nhật thôi, cần phải để tâm như vậy hay không?

Hai ngón tay ngéo vào nhau, Vương Thiển Thiển vừa lòng cười: “Ngéo tay treo cổ một trăm năm không được thay đổi.”

Có người đi ngang qua hai cô, chắc là nhiều năm chưa từng nghe qua bài đồng dao quen thuộc đó, nhìn không được nhìn về phía hai cô gái.

Hương Nghiên hơi ngại ngùng, xoa tóc Vương Thiển Thiển, nhẹ nhàng nói câu: “Bạn nhỏ ngây thơ.”

“Em cũng qua sinh nhật 19 tuổi rồi, sao còn là nhỏ.”

Hương Nghiên không trả lời cô, chỉ hỏi: “Tại sao sau khi ngéo tay phải treo cổ?” Từ nhỏ cô đã không thể hiểu được ý nghĩa của những lời này, lúc trước cô hỏi người lớn tại sao sau khi ngéo tay phải treo cổ, người lớn nói, chỉ là cho thuận miệng mà thôi, lớn lên cô sẽ hiểu được. Bây giờ đã lớn, lại nghe được những lời này, cô cũng không cảm thấy thuận miệng gì, cho nên cô hỏi Vương Thiển Thiển, bởi vì cảm thấy từ miệng cô nhóc ấy có thể nói ra nhiều thứ thú vị, không chừng cô ấy có thể biết?

“Bởi vì....” Vương Thiển Thiển tiến lên một bước, nhìn thẳng Hương Nghiên, mắt to vụt sáng khẽ chớp, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười vô cùng đáng yêu, “Bởi vì.... nếu chị đổi ý, em sẽ đi treo cổ, cho nên.... không được đổi ý đó.”

Chú thích:

(1) Onee-chan: tiếng Nhật nghĩa là chị.

(2) Moe: là một tiếng lóng chỉ dùng trong giới otaku (chỉ những người mê manga, anime) Nhật. Nghĩa gốc của nó là sự thiêu đốt, hiểu theo nghĩa bóng là kiểu tình yêu nồng cháy của otaku với các nhân vật 2D. Theo định nghĩa này thì với các nhân vật 3D không dùng từ Moe. Ý của Triệu Đình, Vương Thiển Thiển là một “vật thể” 3D mà cũng moe như thế.

(3) Khiếm: Khiếm nhã (bất lịch sự ề).

Chữ Khiếm (欠) phát âm là [qiàn] giống hệt như chữ Thiển (茜) trong tên của Vương Thiển Thiển, Nguyệt Lượng kêu “Vương Thiển Thiển” là “Khiếm Nhĩ” để chửi xéo bạn ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

“Nguyệt Lượng có muốn cùng đi tự học không?” Sáng thứ ba, Vương Thiển Thiển ngăn Nguyệt Lượng đang muốn ra ngoài lại.

“Gi?(1) Hôm nay cậu không cần diễn tập sao?”

“Đừng kêu dì (2), tớ không lớn hơn cậu.”

“... Cậu không nên kiêu như vậy chứ?” Nguyệt Lượng hừ mạnh đấm một cái vào vai Vương Thiên Thiên.

“Là tự cậu kêu nha, tớ cũng không bắt cậu kêu, cậu rốt cuộc có đi hay không?”

Nguyệt Lượng ngồi xuống mang giày, không chút suy nghĩ đã nói: “Không đi, em tớ tới tìm tớ có việc.”

Vương Thiên Thiên cười xấu xa nói: “Là em gái lần trước gặp ở tiệm KFC kia?”

“Đúng vậy.”

“Lúc trước người ở trạm xe buýt kia cậu cũng nói là em gái cậu, cậu đòi em gái?”

“Lúc trước là em họ bên nội, đây là em bên ngoại.”

“Ồ, ra là vậy.” Vương Thiên Thiên nhìn Nguyệt Lượng chăm chú, nghĩ thầm: Tên kia, ta không tin không nắm được thóp của mi.

Còn nửa tháng nữa sẽ thi, trước đó còn có bữa liên hoan cuối năm, Vương Thiên Thiên cảm thấy vô cùng áp lực, đành phải lấy ra thời gian cùng Tổng Nhiên đi đến phòng tự học.

Gần đây cũng rất ít nhìn thấy Lí Nam, Tổng Nhiên nói, hình như là quen được một anh chàng khoa khác, đang ở giai đoạn hẹn hò, chờ thời cơ chín muồi mới có thể dẫn về ọi người xem.

Vương Thiên Thiên biết bình thường Lí Nam cũng học hành chăm chỉ, không nghiêm túc thì hình như trừ mình ra chính là Trương Thiên Nhất, còn có Nguyệt Lượng, nghe cậu ấy nói không đến mấy ngày cuối cũng sẽ không học...

Cho nên Vương Thiên Thiên kéo Trương Thiên Nhất cùng đến phòng tự học, nhưng không được một tiếng, Trương Thiên Nhất đã cầm sách đi gặp Chu Công rồi. Lại qua thêm một lúc nữa, Vương Thiên Thiên cũng gục. Tổng Nhiên nhìn thấy hai người này, bắt đầu đi lác đác, yên lặng đi ra phòng tự học photo hai bản ghi chép mới trở về.

.
. .
.

31 tháng 12, sân khấu dùng để tổ chức tiệc cuối năm đã trang trí xong. Thân là tiền bối của ban văn nghệ, Triệu Đình bận trong bận ngoài, bắt giắc gầy đi hai cân.

Buổi chiều, đang tiến hành lần diễn tập cuối cùng, Vương Thiên Thiên dù một chút tư tưởng áp lực cũng không có, bề ngoài có vẻ như cũng đã thuận buồm xuôi gió, Triệu Đình nhìn, cũng hiểu được mình thật sự đã tìm đúng người. Trước kia Hường Nghiên dẫn chương trình tuy rằng rất ôn, nhưng trên người Vương Thiên Thiên có loại sức sống của tân sinh viên, so với Hường Nghiên càng dễ dàng lôi kéo cảm xúc của toàn trường.

Do không đủ thời gian, không thể kêu tất cả mọi người đều đi lên biểu diễn một lần, chỉ diễn tập sơ lượt qua kịch bản, cho nên Vương Thiên Thiên cũng chưa nhìn thấy Hường Nghiên diễn.

Triệu Đình gọi Hường Nghiên lại nói: “Hường Nghiên, lát nữa cậu dẫn Thiên Thiên về phòng ngủ trang điểm đi.”

Hai người kia nghe xong đều sững sốt.

Hường Nghiên ý thức được, chưa từng nhìn thấy qua Vương Thiên Thiên trang điểm, tuy rằng khuôn mặt tự nhiên thực đáng yêu, nhưng nếu trang điểm xong chắc là càng xinh đẹp.

Vương Thiên Thiên nhớ lại lúc học tiểu học, trường có hoạt động biểu diễn ví dụ như đồng ca gì đó, liền bắt học sinh thoa son, sau đó đánh má hồng, trang điểm cái mặt giống như mộng khí...

Ăn xong cơm chiều từ sớm, Vương Thiên Thiên liền đi đến phòng ngủ của Hường Nghiên, trong phòng ngủ chỉ có một mình Hường Nghiên.

Vương Thiên Thiên hỏi: “Những người khác đâu rồi?”

“Triệu Đình đã đến hội trường chuẩn bị trước rồi, hai người kia mấy ngày rồi chị cũng chưa gặp.”

Một tia vui sướng xuất hiện trong lòng Vương Thiên Thiên, như vậy, lại là chỉ có hai người.

“Được rồi, nhanh lên, thay quần áo trước đi.” Hường Nghiên thúc giục.

Vương Thiên Thiên nhìn chiếc váy Hường Nghiên đưa qua, cắn chặt răng, vì học tỷ, bất cứ giá nào...

Thừa dịp Hường Nghiên xoay người lấy đồ trang điểm, cô cấp tốc thay xong quần áo, bởi vì quá nhanh, cho nên đỏ mỗ hời.

Hường Nghiên lại quay đầu qua, nhìn thấy mặt cô đỏ, cười nói: “Quả thật là rất nhanh.”

Sau đó Hường Nghiên bắt đầu trang điểm cho Vương Thiên Thiên, các loại cọ, bút bay múa trên mặt cô. Vương Thiên Thiên khẽ nhủ mày.

Hường Nghiên nói: “Đừng nhúc nhích.”

“Ngửa.” Vương Thiên Thiên khịt khịt mũi.

“Sắp xong rồi.”

Vương Thiên Thiên nhắm mắt lại, cô giờ phút này đang mặc quần áo của Hường Nghiên, váy công chúa màu trắng, trên đó còn có mùi nước hoa thoang thoang, Vương Thiên Thiên từng ngửi được mùi hương này trong tủ quần áo của Hường Nghiên.

“Xong rồi, tự mình xem đi.”

Vương Thiên Thiên liếc qua tấm gương đặt bên cạnh, lẩm bầm nói: “Đây là em sao?”

“Rất xinh đẹp phải không?” Trên mặt Hường Nghiên lộ ra nụ cười đắc ý.

7 giờ rưỡi tối, buổi liên hoan chính thức bắt đầu, Vương Thiên Thiên vừa lên sân khấu, trong sảnh phòng lập tức vang lên một trận vỗ tay.

Triệu Đình đứng trong cánh gà, cũng ngây ngẩn cả người, cô nhóc kia, mặc váy trắng, trang điểm tinh tế, trên đầu kẹp một chiếc kẹp tóc hình thỏ, thật sự là mọt không nói nên lời.....

Dưới đài, Trương Thiên Nhất đang uống nước, vừa nhìn thấy Vương Thiên Thiên thiếu chút nữa đã phun hết lên người ngồi phía trước. Nguyệt Lượng nói:

“Không ngờ Khiêm Nhi lại diện lên như vậy, cũng rất xinh đẹp nha.”

Lí Nam cùng Tống Nhiên liên tục gật đầu.

Trương Thiên Nhất nhin không được kêu lên: “Tớ biết cậu ấy nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy cậu ấy mặc váy...” Sức mạnh của tình yêu, thật vĩ đại....

Vương Thiên Thiên phối hợp ăn ý với MC nam, kiểm soát kịch bản hợp lý, cả hội trường chìm trong tiếng cười hoan hô.

Thừa dịp thời gian rảnh giữa lúc biểu diễn, Vương Thiên Thiên trở vào hậu trường trộm ngồi nghỉ ngơi, xoa xoa đôi chân đứng mỏi nhừ, tầm mắt dừng trên đôi giày cao gót màu trắng, đây là giày của học tỷ.

Hôm nay quả thật vì học tỷ, đã phá vỡ hình tượng trước kia của mình rồi. Sau khi lớn lên lần đầu lên trang điểm, lần đầu tiên mặc váy, lần đầu tiên mang giày cao gót, đều là vì học tỷ.

Vừa rồi ở phòng ngủ của Hường Nghiên, cô mặc váy đã muốn ra ngoài, Hường Nghiên cười cô: “Đang mùa đông em mặc như vậy ra ngoài muốn chết công à?” Sau đó giúp cô mặc áo khoác vào, mới cùng nhau đến hội trường. Nhớ tới chuyện này, lại cúi đầu cười.

“Thiên Thiên, chuẩn bị đi, sắp tới em lên sân khấu rồi.” Giọng nói của Triệu Đình cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Liếc nhìn kịch bản trong tay, tiết mục kế tiếp, chính là vở kịch mà học tỷ tham gia, lại bắt đầu khẩn trương. Đi đến cánh gà, phát hiện diễn viên của vở kịch đã sớm đứng đợi đề lên sân khấu, thò đầu tìm kiếm bóng dáng của Hường Nghiên, đã thấy Hường Nghiên mặc trang phục nam cổ đại, cầm quạt trong tay nói gì đó với người bên cạnh.

Nháy mắt, trong lòng Vương Thiên Thiên chỉ có một ý tưởng – đẹp trai quá đi!

Hường Nghiên phát hiện cô đang nhìn mình, liền mỉm cười với cô.

Vương Thiên Thiên đánh tan khăn trương, hít sâu vài cái, đi lên đài.

“Vì sao lương duyên trên thế gian có nhiều trắc trở, mộng đẹp lại thành bọt nước? Trời xanh trên người, ái tình khó dứt. Hóa thân thành bướm, bay đến bụi hoa; nhiều lần trải qua đau khổ, thiên trường địa cửu không phân ly. Mời thưởng thức vở kịch “Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài”, đơn vị diễn xuất: khoa quản lý kinh tế.”

Tiếng vỗ tay vang lên, mở màn là phần diễn tấu thổi sáo, bố cảnh là mùa xuân tươi đẹp chim hót hoa thơm, sau đó Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài

gặp nhau tại trường tư thực.

Diễn viên vừa mở miệng, bên dưới đã cười vang.

Thì ra, kịch bản này phá vỡ hình tượng “Lương Chúc” bi thương ngày trước, mở màn chính là Chúc Anh Đài mặc nam trang đứng trong sân ca hát, nài hát: Chàng là điện, chàng là quang, chàng là thần thoại duy nhất, ta chỉ yêu chàng, you are my super star.

Lúc này Lương Sơn Bá đang đứng một bên đọc sách, liền đi lại hỏi: “Người là ai? Dám quấy rối ở đây!”

Chúc Anh Đài cúi chào hân, lấy một tấm card trong tay áo ra nói: Đây là danh thiếp của ta.

Lương Sơn Bá đón nhận danh thiếp, đọc: Name: Chúc Anh Đài, age: 18, thần tượng: S.H.E.

Chúc Anh Đài khẽ gật đầu hỏi: What’s your name

Lương Sơn Bá: My name is Lương Sơn Bá. Tiếng ca của Chúc huynh thật sự tuyệt vời, tại hạ cũng có chút kiến thức nhạc lý muốn thỉnh giáo huynh đài, tại hạ cũng là fan của S.H.E, không biết gần đây họ có ra album gì mới không. ...

Nói xong liền kéo Chúc Anh Đài đi xuống sân khấu.

Đóng màn, đèn tối, tiếng đàn vi-ô-lông độc tấu vang lên du dương. Mở màn, Lương Chúc hai người đang ở trường tư thực nâng cốc tâm tình, nói chuyện nhạc lý. Âm nhạc chuyển sang tiết tấu sinh động, vui tai, cho thấy khoảng thời gian vui vẻ của hai người ở trường.

Đột nhiên, tiếng nhạc thay đổi, chuyển qua thành tiếng đàn réo rắt. Người dẫn truyện: Cha mẹ của Chúc Anh Đài vì hôn ước với Mã gia, tôi bắt Anh Đài quay về thành hôn. Ngày hôm đó, Chúc Anh Đài cùng Lương Sơn Bá ở ngoài trường lưu luyến chia tay.

Lương Sơn Bá: Chúc huynh, tiền quân ngàn dặm, cũng phải từ biệt, chúng ta dừng ở đây đi. ...

Chúc Anh Đài: Lương huynh, giờ khắc này, chẳng lẽ huynh không có gì muốn nói với ta sao?

Lương Sơn Bá: Ta.... không có.

Chúc Anh Đài hát: Sau này, ta cuối cùng cũng đã học được cách yêu như thế nào, đáng tiếc chàng cũng đã sớm đi xa biến mất nơi biển người; sau này, từ trong nước mắt ta mới hiểu ra rằng, có những người, một khi đã bỏ lỡ sẽ không còn nữa.

Im lặng trong chốc lát.

Lương Sơn Bá: Anh Đài, muội hỏi ta yêu muội bao sâu. ... Ánh trăng nói hộ lòng ta. ...

Chúc Anh Đài: Lương huynh, những lời này của huynh là thật sao?

Lương Sơn Bá: Từng có một tình yêu chân thành tha thiết ở trước mặt ta, ta không biết quý trọng, đến lúc mất đi ta mới không kịp hối hận, chuyện đau khổ nhất trên đời cũng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Nếu ông trời lại cho ta thêm một cơ hội, ta sẽ nói với muội: Ta yêu muội! Nếu muốn ta cho ba chữ này một kỳ hạn, ta hy vọng là.... một vạn năm!

Lương, Chúc cùng hát: Love you Love you Yes I love you, huynh có nghe thấy không? Đây là câu trả lời một ngàn lần một vạn lần của con tim ta. Những người bên cạnh huynh, những người từng đi qua với huynh ta đều không quan tâm, ta chỉ muốn đi đến chân trời mà huynh muốn đến.”

Chúc Anh Đài: Bye

~Lương Sơn Bá: Sa yó na ra!

Đèn lại sáng lên, lúc này Chúc Anh Đài đã đổi về nữ trang. Vương Thiên Thiên nhìn đến lại thất thần, trên đài lúc này đang diễn tới đoạn hôn lễ của Chúc Anh Đài và Mã Văn Tài. Vương Thiên Thiên nghĩ thầm, sao bây giờ Lương Sơn Bá còn chưa tới cướp tân nương chứ? Nhìn thấy tên mập đáng ghét kia đóng vai Mã Văn Tài, Vương Thiên Thiên rất muốn xông lên cướp học tỷ đi... Nhưng cô nhìn xuống, lại nhớ đến, Lương Sơn Bá lúc này cũng đã chết....

Rốt cuộc cũng tới đoạn lấy nước mắt của người xem nhiều nhất từ trước tới nay, Chúc Anh Đài gục khóc trên mộ của Lương Sơn Bá.

Chúc Anh Đài: Lương huynh à, huynh chết thật là thảm quá!

Lúc này trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm, mộ của Lương Sơn Bá bị tách ra, Lương Sơn Bá đứng lên từ bên trong.

Chúc Anh Đài: A! Lương huynh!

Lương Sơn Bá: Anh Đài! I’m back!

Hai người ôm nhau.

.....

Kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Vương Thiên Thiên hoàn toàn bị chấn kinh rồi, không nghĩ tới học tỷ Hường Nghiên còn có bộ mặt đáng yêu như vậy, rất đẹp trai!

Chú thích:

(1)Gi?咦 (2)dì 姨 : đều đọc là [y]

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Mãi cho đến khi lên lại sân khấu, Vương Thiên Thiên vẫn chưa thể thoát khỏi loại cảm xúc này. MC nam trêu chọc cô nói: “Xem ra vở kịch vừa rồi rất tuyệt nha, ngay cả MC xinh đẹp đáng yêu của chúng ra vẫn chưa tỉnh lại nữa.”

Vương Thiên Thiên vội nói tiếp: “Đúng vậy, quả thực rất tuyệt vời, tin chắc mỗi một người ở đây đều có cảm nhận giống như mình. Ôi trời, không xong rồi, mình xúc động đã quên luôn kịch bản.”

Dưới sân khấu lại vang lên một trận cười.

“Được rồi, như vậy tiếp theo là...”

.....

Thời gian là 23 giờ 55 phút, kèm theo một bài hát quen thuộc, tất cả diễn viên đi lên sân khấu, cùng các bạn học và giáo viên dưới sân khấu cùng nhau chuẩn bị đếm ngược thời gian đến năm mới.

Vương Thiên Thiên đến gần Hường Nghiên, lúc này chị ấy đã thay đồ diễn ra, mái tóc dài buông xõa trên vai.

“Học tỷ, vừa rồi thực tuyệt vời.”

“Biểu hiện của em cũng rất tốt, nếu không phải Vương Vĩ đề cử em, chị cũng còn chưa phát hiện, xem ra em dẫn chương trình cũng rất lợi hại đó.”

“Hi hi, đúng thế, ưu điểm của em rất nhiều.” Vương Thiên Thiên lại không có ý thức tự mãn, lời này nghe rất xuôi tai, bởi vì là từ miệng Hường Nghiên nói ra.

12 giờ đúng, tiếng chuông vang lên, mọi người ôm nhau chúc mừng. Vương Thiên Thiên cũng nhân cơ hội ôm lấy Hường Nghiên nói: “Học tỷ, năm mới vui về.”

.
. .
.

Ngày hôm sau là tết dương lịch, Vương Thiên Thiên tránh cho buổi tối ngهنặng, chiều bắt đầu nhận tin, chỉ có bốn chữ: Năm mới vui về.

Nhận được tin trả lời hơn phân nửa là những tin nhắn chúc tết dài sọc, chỉ có một người trả lời năm chữ: Cảm ơn, em cũng vậy.

Là Hường Nghiên.

Vương Thiên Thiên lại tiếp tục nhắn hỏi: Buổi tối định làm gì?

Hường Nghiên trả lời: Ở nhà xem TV.

Vương Thiên Thiên: Ngày mai có thể cùng đi phòng tự học không?

Đợi năm phút cũng không có tin nhắn đáp lại, Vương Thiên Thiên đoán rằng có lẽ liên quan đến mạng, chắc học tỷ còn chưa nhận được? Mở danh bạ ra, nhìn thấy số của Hường Nghiên, do dự có nên gọi điện thoại qua hỏi hay không, lại sợ Hường Nghiên đã nhận được tin nhắn nhưng không biết trả lời thế

nào, cho nên mới không đáp lại.

Đang do dự, đột nhiên nghe thấy mẹ gọi cô ăn cơm, vì thế đành phải ai oán để điện thoại lên bàn học.

8 giờ tối, học tử vẫn chưa đáp lại. Vương Thiển Thiển lại ai oán đi xem TV với cha.

12 giờ tối, màn hình di động báo có tin nhắn. Hường Nghiên nói: Được.

Wang Thiển Thiển xem thời gian gửi tin nhắn, khoảng hơn 5 giờ chiều, quả nhiên bởi vì do sóng cho nên mới đến muộn như vậy. Vì thế trả lời: Ngủ ngon :)

Lại đợi nửa ngày không thấy hồi đáp, đoán rằng Hường Nghiên hẳn là đã ngủ, mới cảm điện thoại ngủ.

Ngày hôm sau, Hường Nghiên dậy rất sớm, vừa mở điện thoại nhìn thấy tin nhắn của Vương Thiển Thiển. Nhìn thời gian gửi tin nhắn, khẽ cười, cô nhóc này, biết rõ cô đã ngủ, cũng còn nói ngủ ngon...

Hường Nghiên tự làm điểm tâm, do cha mẹ không ở bên cạnh, cô học nấu ăn, tuy rằng chỉ là một vài món đơn giản, nhưng nếu là một người, vậy cũng đủ rồi.

Nhà cô ở một thành phố hạng hai ở miền bắc, cha mẹ đều thuộc giai cấp tư sản. Chỉ có một đứa con là cô, cho nên đặc biệt cưng chiều, do cô học ở đại học N, nên mua một gian phòng ở gần đại học N. Lúc nghỉ đông cô về nhà, tới nghỉ hè, cha mẹ sẽ đến đây thăm cô.

Có nhiều lúc cũng sẽ cảm thấy cô đơn, nhưng mà, cô cũng đã quen. So với việc cuối tuần cùng một đám người ra ngoài ăn uống ồn ào, cô càng thích một mình ở nhà hơn.

Thu thập xong xuôi chuẩn bị ra ngoài, di động vang, cô tưởng Vương Thiển Thiển đã quay về trường, chưa nhìn màn hình trực tiếp ấn nút nghe điện thoại: “Chị đã đi rồi.”

Kết quả giọng nói truyền đến từ đầu bên kia làm cho cô sững sốt một chút. “Sao cậu biết tôi muốn tìm cậu đi phòng tự học?”

“À, là Liêu Kiệt à.”

“Đúng vậy, là tớ, cậu đang đợi điện thoại của ai à?”

“Không...”

Liêu Kiệt, là lớp trưởng của lớp Hường Nghiên, có một khoảng thời gian theo đuổi Hường Nghiên. Lúc Hường Nghiên có bạn trai, cậu ta liền im lặng ở bên cạnh đứng nhìn; sau khi Hường Nghiên chia tay bạn trai, cậu ta lại bắt đầu theo đuổi Hường Nghiên một lần nữa. Hường Nghiên không chán ghét cậu, nhưng mà cũng không thích, không thể nói rõ tại sao.

“Cùng đi phòng tự học không?”

“..... Tớ có hẹn đi với người khác rồi.”

“Bạn trai?”

“Gi chứ, là con gái, một..... học muội dễ thương.”

“Vậy không thể mang theo tớ đi cùng được sao?”

.
. .

Lúc Vương Thiển Thiển đến phòng tự học, liền nhìn thấy Hường Nghiên ngồi cùng một tên con trai. Vương Thiển Thiển nhìn chăm chăm người nọ vài giây, người nọ đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp theo cười cười, nghiêng đầu nói gì đó với Hường Nghiên. Hường Nghiên ngẩng đầu, vẫy tay với Vương Thiển Thiển.

Wang Thiển Thiển ngồi bên trái Hường Nghiên, thỉnh thoảng lại dùng khóe mắt liếc tên con trai kia.

Hường Nghiên giới thiệu nói: “Thiến Thiển, đây là lớp trưởng lớp chị Liêu Kiệt. Đây là Vương Thiển Thiển, cậu hẳn là có ấn tượng?”

Liêu Kiệt nói: “Tớ biết cô ấy, dẫn trương trình buổi liên hoan cuối năm đó.”

Wang Thiển Thiển cũng không nói gì, tùy ý mỉm cười một cái, sau đó quay đầu đi không nhìn hắn nữa, trong lòng nói thầm, tên đó đang làm gì? Chẳng lẽ là bạn trai mới của học tử? Nhưng mà lúc giới thiệu vừa rồi học tử cũng không nói hắn là bạn trai, như vậy xem ra hẳn là người còn theo đuổi.

Vương Thiên Thiên lại quay đầu liếc hắt một cái, sạch sẽ trắng trẻo, nam tính hơn Trương Thiên Nhất một chút, khuôn mặt bình thường, coi như thuận mắt, chính là tại sao cô nhìn hắt lại thấy không vừa mắt chứ?

“Học tỹ, chỗ này em không hiểu lắm.” Vương Thiên Thiên nhích lại gần bên cạnh Hường Nghiên.

“Chỉ xem xem.” Hường Nghiên nói xong nhìn qua tập của cô, sau đó viết trên giấy quá trình tính toán, “Chỗ này phải như vậy, sau đó dùng công thức thế này....”

Vương Thiên Thiên chăm chú nhìn sùnn mặt của Hường Nghiên, nghĩ thầm, thật hy vọng chị ấy cứ luôn viết như vậy đi....

Trên người Hường Nghiên thoang thoang một mùi hương không biết tên, Vương Thiên Thiên cố gắng ngửi xem, không đoán được mùi hương kia rốt cuộc là gì, chỉ biết, mùi hương kia rất dễ chịu, cô rất thích.

“Xong rồi, hiểu chưa?”

“A? Vương Thiên Thiên ngây người, vừa rồi tâm trí lơ đãng trên cõi thần tiên, không có nghe vào cái gì hết....”

“Vậy chị nói lại lần nữa...” Hường Nghiên vì cô giải thích một lần nữa.

Vương Thiên Thiên lúc này mới tập trung nghe giảng, cuối cùng rốt cuộc hiểu rõ, sau đó bắt đầu nịnh nọt nói: “Vì sao trên lớp lúc giáo viên giảng em cũng nghe không hiểu, học tỹ giảng một lần như vậy em liền hiểu được?”

“Đó là bởi vì lúc đi học em không có chú ý nghe giảng chứ sao....”

.....

Từ lúc Vương Thiên Thiên bước vào cửa, Liêu Kiệt liền cảm thấy được trên người cô bé này có một loại khí lực mạnh mẽ, rõ ràng là nhắm vào cậu, nhưng mà cũng không nghĩ ra được lí do gì. Nhưng nhìn thái độ của cô ấy đối với Hường Nghiên, hắt nhĩ, có lẽ là giống như loại ngưỡng mộ của tân sinh viên đối với đàn chị, có lẽ cô ấy nhìn ra được mình thích Hường Nghiên, cho nên mới không có cảm tình với mình? Nhưng mà có chuyện cũng ngoài dự kiến của cậu, tựa hồ Hường Nghiên đối với học muội này cũng có sự kiên nhẫn đặc biệt.....

.

.

.

Còn khoảng một tuần nữa là đến cuộc thi cuối kỳ, Trương Thiên Nhất với Nguyệt Lượng cuối cùng cũng cuống cuồng.

Sáng sớm lúc Nguyệt Lượng mở mắt đã không thấy Vương Thiên Thiên, đợi đến lúc Nguyệt Lượng cùng Tống Nhiên, Lí Nam, Trương Thiên Nhất cùng đi đến phòng tự học, lại phát hiện Vương Thiên Thiên đang ngồi bện rốn trong phòng tự học.

“Trách không được mấy ngày nay đều không nhìn thấy bóng dáng cậu ấy, thì ra là tự mình lên đi học....” Lí Nam có chút kinh ngạc.

Nguyệt Lượng bước vài bước đi qua, còn chưa mở miệng, đã bị âm thanh của Vương Thiên Thiên ngăn cản. Vương Thiên Thiên đang xem sách, đầu cũng không nâng, nhìn thấy có một bóng người dừng lại trước bàn, thuận miệng nói câu: “Chỗ này có người.”

“Ồ, sớm như vậy đến đây là để chiếm chỗ cho ai?”

“A?” Vương Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn lên, “Chuyện đó....”

Nguyệt Lượng ngồi xuống bên cạnh, ôm ôm cô, “Khiêm Nhi, tớ quyết định mấy ngày này không bao giờ.... gọi cậu là Khiêm Nhi nữa, cậu thật sự quá tốt, vì người khác quên mình.” Sau đó lại nói với ba người còn đứng: “Còn ngày người làm gì?”

Không thể phụ tấm lòng của bạn Vương Thiên Thiên được, mọi người mau tới đây ngồi.”

“Được rồi, tớ vốn định chỉ học khoảng hai tiếng sẽ trở về ngủ một giấc, thấy Thiên Thiên vất vả như vậy, tớ quyết định học đến trưa.” Trương Thiên Nhất cũng buông cặp ngồi xuống bên phải Vương Thiên Thiên.

Một trái một phải bao vây Vương Thiên Thiên, Vương Thiên Thiên muốn nói gì đó, nhưng không nói ra, dù sao cũng cảm thấy không thể nói chỗ này không phải là chiếm cho bọn họ được phải không? Nguyệt Lượng nhiều chuyện như vậy, nhất định sẽ hỏi là chiếm cho ai? Sau đó nếu cô nói là chiếm cho học tỹ, nhất định Nguyệt Lượng sẽ hỏi tại sao lại chiếm cho học tỹ.... Cho nên cô lựa chọn im lặng.

Nửa tiếng sau, Hường Nghiên tới, Vương Thiên Thiên vừa định kêu chị ấy lại đây, liếc mắt một cái thấy được tên Liêu Kiệt làm cho cô không vừa mắt kia cũng theo ở phía sau, liền do dự một chút.

Hường Nghiên nhìn Vương Thiên Thiên, lại nhìn xung quanh, mỉm cười với cô, sau đó ngồi xuống chỗ trống ở trước cô hai dãy.

Vương Thiên Thiên mới nhớ tới, xung quanh còn có chỗ nào đâu?

Trương Thiên Nhất thấy Hường Nghiên tiến vào, theo bản năng định đứng lên nhường chỗ cho chị ấy, nhưng lại thấy Hường Nghiên đi cùng một nam sinh, cũng do dự. Sau đó vẫn lại quyết định nhường chỗ lại cho Hường Nghiên, nhưng Vương Thiên Thiên lại dè dặt lại.

Trương Thiên Nhất nhỏ giọng hỏi: “Tên kia là ai?”

“Bạn học của chị ấy.”

“Tình hình thế nào?”

“Đang cảnh giác....”

Trương Thiên Nhất khẽ cười, không hỏi nữa, cúi đầu chăm chú giải đề toán. Môn này đối với cậu mà nói thực rất khó.

Vương Thiên Thiên ngồi ở phía sau, mắt thấy bóng dáng của Hường Nghiên, sao còn có lòng dạ học tập? Để cho những người khác không sinh ra hoài nghi, cô đã lên nhìn, nhưng mà hình như là bị Nguyệt Lượng phát hiện. Vương Thiên Thiên nghe thấy Nguyệt Lượng đang cười trộm.

Cô cảnh giác quay đầu nhìn Nguyệt Lượng, phát hiện Nguyệt Lượng còn cúi đầu cười. Chột dạ hỏi: “Cười cái gì chứ?”

“Bởi vì rất buồn cười.” Nguyệt Lượng cũng không ngẩng đầu.

“Thực sự buồn cười như vậy?” Vương Thiên Thiên lại liếc mắt nhìn Hường Nghiên một cái, bản thân cũng nhịn không được cười, yêu thầm, hình như là chuyện rất buồn cười phải không, thời đại này rồi.

“Thật sự rất buồn cười, không tin cậu xem thử xem.” Nói xong Nguyệt Lượng cầm lấy quyển sách trên đùi chưa cho Vương Thiên Thiên.

Vương Thiên Thiên ngẩn ngơ, vừa cầm lấy liền thấy, thì ra là tranh biếm họa.... Cô còn tưởng rằng Nguyệt Lượng đang cười nhạo mình, thì ra, đây chính là cái gọi là có tật giật mình....

“Rốt cuộc cậu tới đây để học hay là xem truyện tranh vậy?”

“Vừa học vừa xem truyện tranh.”

Vương Thiên Thiên hết chỗ nói, Nguyệt Lượng này, hoặc chính là thiên tài, hoặc bộ não đã bị hỏng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Lí Nam cùng Tống Nhiên thật sự là đến đây để tự học, tuy rằng thỉnh thoảng có nói chuyện với nhau, nhưng là về bài vở. Nguyệt Lượng vẫn là ở trên đặt sách giáo khoa, dưới đùi là tranh biếm họa, chốc lát xem sách chốc lát lại cúi đầu xem tranh biếm họa, ngẫu nhiên phát ra tiếng cười nhỏ. Trương Thiên Nhất không ngừng làm bài tập, làm không được một lúc, sẽ không kiên nhẫn ném bút lên bàn, sau đó thờ ơ.

Mặc kệ nói như thế nào, tất cả mọi người đều học chút gì đó. Chỉ có Vương Thiên Thiên, từ sau khi Hường Nghiên bước vào, cô một chữ cũng chưa viết. Tên Liêu Kiệt đáng ghét kia, có phải là đang cố tình làm cho cô xem hay không? Sao luôn cùng học tỷ nói chuyện? Trời! Còn cách gần như vậy! Vương Thiên Thiên bắt đầu không bình tĩnh. Đột nhiên hô lớn một câu: “Học tỷ! Toán cao cấp em không hiểu!”

Phòng tự học vốn đã rất im lặng, cô vừa hô xong, lập tức lặng ngắt như tờ. Vương Thiên Thiên xấu hổ che miệng lại, mang theo động tác xin lỗi hơi mờ, người xung quanh chỉ cười cười, cũng không nghị luận nhiều.

Trương Thiên Nhất vốn đang buồn phiền trong lòng, nghe thấy một câu của Vương Thiên Thiên như vậy, đã sớm quên phiền muộn, ôm bụng cười ngã. Nguyệt Lượng nhìn Hường Nghiên, lại nhìn Vương Thiên Thiên, sờ sờ cằm, trên mặt cũng hiện ra nụ cười. Mà hai người Lí Nam với Tống Nhiên hình như cũng đã quen với những hành vi động kinh đó của Vương Thiên Thiên, không bận tâm nhiều.

Hường Nghiên nghe được âm thanh của Vương Thiên Thiên, cũng không nhịn được cười, quay đầu lại nhìn cô, sau đó làm một động tác ngoắc tay với cô. Vương Thiên Thiên hồ hồ chạy qua đó, nói với Liêu Kiệt: “Học trưởng, phiền anh nhường chỗ một chút được không?” Tiếp theo cố gắng chen vào lần Liêu Kiệt đi.

Liêu Kiệt khẽ nhíu mày, cô bé này, rốt cuộc là muốn làm gì?

Ngày thi đầu tiên, 7 giờ 5 phút, đồng hồ báo thức vang lên lần thứ nhất. Tổng Nhiên cố gắng nhú mắt, đợi cho hoàn toàn tỉnh táo mới xuống giường tìm mắt kính.

7 giờ 10 phút, đồng hồ báo thức vang lên lần thứ hai. Tổng Nhiên đã thay xong quần áo, sau đó lần lượt gọi ba người kia rời giường, kêu một vòng, trừ Nguyệt Lượng trở mình một cái, hai người kia ngay cả động cũng chưa động. Bất đắc dĩ, cô đành phải đi rửa mặt.

7 giờ 20 phút, Tổng Nhiên trở lại phòng ngủ, Nguyệt Lượng đã dậy, đang bôi kem đánh răng lên bàn chải. Lí Nam cũng từ trên giường ngồi dậy, hét lớn một tiếng: “Thức dậy đi!” Vương Thiến Thiến cuộn mình trong chăn, lăm bằm một tiếng, lại không có động tĩnh.

7 giờ rưỡi, ba người đều đã rửa mặt xong, đồng loạt nhìn về phía Vương Thiến Thiến vẫn còn đang nằm ngủ chết dí trên giường kia.

Tổng Nhiên bò lên cầu thang giường, đẩy nhẹ cô: “Thiến Thiến, dậy... Thiến Thiến.....”

“Quên đi, cho cậu ấy ngủ thêm một chút đi, chúng ta đi ăn sáng trước, lát nữa đem về cho cậu ấy, chắc lúc chúng ta trở về cậu ấy đã tỉnh.” Lí Nam nói xong mở cửa đi ra ngoài.

8 giờ 10 phút, lúc ba người trở lại phòng ngủ, Vương Thiến Thiến vẫn chưa dậy. Lí Nam nổi giận, đi lại vò mặt Vương Thiến Thiến, Vương Thiến Thiến mới uất ức thức dậy, vừa xoa mặt vừa lăm ra vẻ muốn nằm tiếp.

“Sắp muộn thi rồi!” Nguyệt Lượng nhắc nhở cô. Cô mới tỉnh táo, sau đó nhắc chân lên liếc Lí Nam một cái, “Tớ muốn đi xuống.”

Lí Nam vội nhường chỗ cho cô, mở mắt trừng trừng nhìn cô phi nhanh xuống giường, vệ sinh cá nhân sau năm phút, lấy điểm tâm từ Tổng Nhiên vẫn còn đang ngán người, mười phút ăn xong. Trong lúc này, ba người kia quên hết mọi thứ, chỉ ngây ra nhìn chăm chăm cô.

Cuối cùng, Vương Thiến Thiến há to mồm uống một cốc nước, khẽ nhìn mấy người vẫn còn đang ngây ra kia, nói: “Xong rồi, có thể xuất phát. Tất cả mọi người phải cố lên nha!”

Mấy ngày thi tiếp theo, Vương Thiến Thiến đều ứng phó suôn sẻ. Môn cuối cùng chính là toán cao cấp, Vương Thiến Thiến lấy đề thi qua nhìn một lát mới viết, môn này, ngàn vạn lần không thể rớt, bằng không chắc học tỷ sẽ tức giận? Dạy cô nhiều ngày như vậy, mặc kệ vì mình hay vì học tỷ cũng không thể rớt. Vì thế lúc giải bài cô đặc biệt cẩn thận, kiểm tra lại tất cả một lần mới an tâm nộp bài thi.

Lúc quay về phòng ngủ, cô chỉ lo cúi đầu đi lên trên, đột nhiên nghe được có người kêu, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt trên môi Hường Nghiên.

“Học tỷ.” Vương Thiến Thiến lập tức trưng ra khuôn mặt tươi cười.

“Thi thế nào?” Hường Nghiên đi xuống mấy bậc.

Vương Thiến Thiến đưa chân lên vẫn chưa kịp hạ xuống, thân thể liền mất cân bằng ngã về phía sau, cuống quýt vịn tường. Cùng lúc đó, tay của Hường Nghiên cũng chặt chẽ nắm được tay cô, “Không sao chứ?”

“Không....”

“Tiểu Hậu Đậu.....” Hường Nghiên nói xong, lại xoa đầu Vương Thiến Thiến.

Tuy rằng rất chán ghét người khác nói mình nhỏ, nhưng nếu bởi vì mình nhỏ mà đổi lại sự quan tâm đặc biệt học tỷ, cô cũng bằng lòng.

Có phải vẫn luôn như vậy hay không, lúc chị nhìn em, trong mắt đều là ý cười.

Rốt cục cũng chịu đựng qua cuộc thi cuối kỳ, Nguyệt Lượng đề nghị tất cả nên đi ra ngoài chơi một lần để thả lỏng một chút. Tổng Nhiên vẫn là bé ngoan, đối với chuyện chơi bởi cũng không có kinh nghiệm gì, cho nên chờ ý kiến của Lí Nam và Vương Thiến Thiến. Bản thân hai người kia cũng ham chơi, vừa nghe đề nghị này đã lập tức đồng ý.

“Vây đi KISS đi.” Nguyệt Lượng nói.

“KISS là chỗ nào?” Tổng Nhiên khó hiểu hỏi.

Lí Nam lau mồ hôi, “Một chỗ nổi tiếng như vậy mà cậu cũng không biết.....”

Vương Thiên Thiên cười, “Tổng Nhiên ngoan như vậy, sao lại biết loại chỗ này, cậu cho cậu ấy là cậu sao? Nhìn cậu như vậy, khẳng định đã đi không ít.”

Lí Nam cho cô một ánh mắt xem thường, “Chẳng lẽ cậu chưa từng đi?”

Vương Thiên Thiên trả lại ánh mắt xem thường cho cô ấy, “Lúc thi đại học xong từng đi một lần.”

“Tớ cũng chỉ là tháng trước đi qua hai lần mà thôi, trung học cậu đã đi....”

“Là sau khi thi đại học.”

“Trưởng thành quá sớm.....”

“Chẳng qua là sớm hơn cậu mấy tháng mà thôi.....”

“Được! Vậy đi KISS!” Lời nói của Tổng Nhiên cắt ngang cuộc tranh chấp của hai người kia.

.
.
.

Câu lạc bộ đêm tên KISS kia trang hoàng thật sự hiện đại, bộ dáng của Nguyệt Lượng có vẻ đã quen thuộc, tiến đến chưa nhìn gì đã lập tức đi vào; Lí Nam cũng đi rất tao nhã, ngẫu nhiên lại liếc một tên đẹp trai đi ngang qua; Tổng Nhiên đối với mọi thứ xung quanh tràn ngập tò mò, nhìn trái nhìn phải, Vương Thiên Thiên rõ ràng nhìn thấy mắt Tổng Nhiên qua cặp kính thủy tinh không tự giác phóng đại lên rất nhiều.

“Hất xì!” Vương Thiên Thiên đột nhiên hất xì một cái, khịt khịt mũi hỏi: “Ai ra chủ ý ngu ngốc, mặc ít như vậy.”

Tổng Nhiên cùng Nguyệt Lượng đồng loạt chỉ Lí Nam.

Vương Thiên Thiên lại hỏi: “Cậu không lạnh à?”

“Cái gì?” Càng đi vào bên trong tiếng nhạc càng lớn, Lí Nam nghe không rõ cô nói gì. Vương Thiên Thiên khoát tay, tiếp tục đi vào bên trong.

Bọn họ được người hướng dẫn đưa lại ngồi ở một bàn, Nguyệt Lượng cùng Tổng Nhiên nghiên cứu menu rượu, Vương Thiên Thiên lấy ví tiền từ bên trong áo lông ra nói: “Vẫn là quy tắc cũ, chia đều?”

Nguyệt Lượng cùng Tổng Nhiên gật đầu, Lí Nam lại nói: “Không! Lần này tớ mời, ai cũng không được giành với tớ, hôm nay không say không về!”

“Vậy thì ngại lắm.....” Vương Thiên Thiên khẽ cười, ngoài miệng nói như vậy, nhưng đã sớm cất ví tiền vào.

“Ai nha, còn khách sáo gì chứ. Lát nữa uống nhiều một chút!”

Nguyệt Lượng kinh hãi, chị hai này, cũng quá hào phóng rồi..... Lát nữa lỡ uống say..... thì nên làm gì bây giờ?

Nguyệt Lượng cùng Lí Nam đi xuống sân nhảy, Tổng Nhiên với Vương Thiên Thiên ngồi tại chỗ nói chuyện phiếm. Thật ra Vương Thiên Thiên cũng muốn đi, nhưng Tổng Nhiên không đi, cô lại không đành lòng để cho Tổng Nhiên ở lại một mình.

Lát sau, Lí Nam và Nguyệt Lượng đã trở lại, Vương Thiên Thiên đứng dậy đi ra ngoài gọi điện thoại. Hôm nay Trương Thiên Nhất không đi, là bởi vì phải đi hẹn hò, lần này lại là quen một người mới, nghe nói lớn hơn bọn cô rất nhiều, Vương Thiên Thiên muốn gọi điện thoại qua hỏi tình hình tiến triển thế nào.

Bước vào lối đi thật dài, tiếng nhạc bị cách ly một chút, Vương Thiên Thiên gọi được cho Trương Thiên Nhất, hỏi: “Thế nào?”

“A! Mẹ, tối nay con về trễ một chút, dạ, đang ở với bạn, dạ được, ngủ ngon.”

Vương Thiên Thiên khẽ cười ngắt điện thoại, đây là mật hiệu của cô và Trương Thiên Nhất, lúc không tiện nói chuyện thì sẽ có loại mật hiệu giống như vậy. Ví dụ nếu đối phương làm cho cậu ấy hài lòng có thể phát triển được, cậu ấy liền nói tối nay trở về muộn; nếu không hài lòng thì nói được, con lập tức trở về.....

Vương Thiên Thiên vừa muốn xoay người quay về, đột nhiên cảm thấy được phía trước có bóng dáng của một cô gái rất giống Hường Nghiên, nhìn không được đi lên vài bước nhìn, người nọ đưa lưng về phía cô, không thấy rõ lắm.

Có một người con trai đứng bên cạnh cô gái nói: “Xin em, trước kia đều là anh không đúng, chúng ta hòa đi!” Nói xong còn nắm lấy tay cô ấy.

“Buông tôi ra!” Cô gái vẫy tay anh ta, lớn tiếng kêu.

Giọng nói này rất quen thuộc, cho dù có tiếng nhạc bên trong quá nhiều, cho dù nghe không rõ ràng.

“Xin em!” Người con trai kia đột nhiên quỳ trên mặt đất.

Vương Thiên Thiên vẫn đi đến gần bọn họ, nhờ ánh đèn lập lòe, rốt cuộc thấy được khuôn mặt của cô gái kia, sau đó lầm bầm nói: “Học tỷ?”

“Sao em lại ở đây?” Trong mắt Hường Nghiên hiện lên một tia lúng túng.

“Em. với bạn cùng phòng đến đây chơi.” Vương Thiên Thiên lại liếc nhìn người con trai đang còn quỳ trên mặt đất.

Người nọ thấy có người đến, lại là người Hường Nghiên quen biết, suy nghĩ một chút vẫn là đứng lên, nhưng không có chút ý muốn rời đi, cũng không để ý Vương Thiên Thiên ở đây, nói với Hường Nghiên: “Anh hy vọng em cẩn thận suy nghĩ một chút.”

“Anh sắp tốt nghiệp, cũng muốn rời khỏi thành phố này, lại đây đưa với tôi là có ý gì?” Ngại Vương Thiên Thiên ở đây, Hường Nghiên tận lực dùng một giọng nói ôn hòa nói ra.

“Hường Nghiên, chúng ta ở bên nhau một thời gian dài như vậy, chẳng lẽ ngay cả một chút tha thứ em cũng không có? Trước kia anh đối với em như thế nào trong lòng em hẳn rất rõ ràng.”

Hắn không đề cập tới trước kia còn được, vừa nhắc tới, lửa giận trong lòng Hường Nghiên cũng nổi lên: “Tôi không muốn tiếp tục thảo luận đề tài này với anh, anh đi nhanh đi!”

“Hường Nghiên.”

“Cút!” Hường Nghiên xoay người không hề nhìn anh ta.

Người con trai không có ý buông tha, tay lại định nắm lấy tay Hường Nghiên.

Vương Thiên Thiên vượt lên chắn ở trước Hường Nghiên, chặn tay anh ta lại. “Anh là ai vậy? Chị ấy kêu anh cút anh không nghe thấy sao?”

“Cô là ai chứ!”

“Tôi là ai có quan hệ gì với anh!”

“Đúng, không có quan hệ gì với tôi, nhưng cô ấy có quan hệ với tôi.”

“Hiện tại chị ấy với anh một chút quan hệ cũng không có.” Vương Thiên Thiên nói xong đẩy anh ta một cái lao đảo, sau đó kéo Hường Nghiên đi ra ngoài.

Người con trai đứng tại chỗ sừng sốt chốc lát mới định đuổi theo, ra tới cửa lớn, đã sớm không nhìn thấy bóng dáng hai người kia.

Vương Thiên Thiên kéo Hường Nghiên không biết đi bao lâu, cô chỉ lo kéo chị ấy đi, cách chỗ này càng xa càng tốt, cách người này càng xa càng tốt.

“Này!” Hường Nghiên dừng lại, “Đã đủ xa rồi.”

Tác giả: Rất nhiều người cảm thấy được con trai nếu vì con gái mà quỳ xuống thì thực đáng để cảm động, nhưng lúc này, chị Nghiên Nghiên nói cảm thấy rất mất mặt, chỉ muốn một cước đá chết hắn.

Theo ý tôi nha. ... Đàn ông như vậy thật sự làm cho người ta thích không nổi.

Editor: Theo ý tôi nha, đàn ông quỳ xuống cầu hôn thì được. ?”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Vương Thiên Thiên lúc này mới hồi phục tinh thần lại, xấu hổ buông tay Hường Nghiên.

“Cám ơn.” Hường Nghiên nhẹ giọng nói, ánh trăng lạnh lẽo hắt trên người chị ấy, che giấu không được sự cô đơn trong khóe mắt, cũng làm cho lòng

Vương Thiên Thiên gọn rung động.

Rất muốn đi lại, ôm chị ấy vào trong lòng, nói với chị ấy: đừng đau buồn, em sẽ luôn ở bên cạnh chị. giống như kĩ sĩ bảo vệ công chúa, vẫn luôn bảo hộ chị.

Không hỏi người kia là ai, cũng không hỏi vì sao Hường Nghiên lại tới chỗ này, vì sao lại có một màn như vừa rồi kia. Vương Thiên Thiên ngoắc một chiếc taxi, “Em đưa chị về nhà?”

“Không cần đâu, cảm ơn.” Hường Nghiên cảm kích khẽ cười, “Mau quay lại đi, mặc ít như vậy, coi chừng cảm lạnh.”

Vương Thiên Thiên nhìn thấy taxi biến mất ở chỗ rẽ cuối đường, mới dùng bàn tay có chút đông cứng lấy điện thoại ra soạn tin nhắn: Em đã nhớ kỹ biển số xe.

Một mình quay trở về, phát hiện vừa rồi kéo Hường Nghiên đi một đoạn rất xa, cô tăng tốc quay trở lại, không biết mấy người kia đã uống thành dạng gì rồi. Đi đến nửa đường, di động vang lên, là Nguyệt Lượng. Nguyệt Lượng hỏi: “Cậu chạy đâu rồi? Lí Nam tìm cậu đó.”

“Tớ đi ra hít thở không khí, về ngay đây.”

“Nhanh lên, tớ sắp kiểm soát không được.”

Lúc Vương Thiên Thiên quay trở lại, Lí Nam cùng Tống Nhiên đang nói gì đó, nói xong lại khóc lên. Đây là thế nào?

Vương Thiên Thiên vừa mới ngồi xuống, Nguyệt Lượng lập tức kể lại gần cô nói: “Thất tình.”

“Vậy cậu cũng không ngăn lại nữa, không thể cho cậu ấy uống, lỡ như lát nữa đập phá quán người ta thì làm sao bây giờ...”

Nguyệt Lượng vừa nghe, cuống quýt đoạt lấy li rượu trong tay Lí Nam.

Không đúng nha, Vương Thiên Thiên sững sốt, vừa rồi trước khi cô đi ra ngoài rõ ràng là uống bia, chai Chivas này từ đâu ra vậy?

“Hôm nay nhất định không say không về....” Trên mặt Lí Nam còn lộ ra nước mắt, khóe mắt ẩm ướt, khóe miệng lại cố gắng giữ nguyên nụ cười. Cậu ấy lại lấy tờ một trăm tệ trong ví ra, gọi phục vụ lại.

Người phục vụ vẫn chưa đến gần, đã bị Nguyệt Lượng đuổi đi. Nguyệt Lượng lấy tiền trên bàn nhét vào trong ví của Lí Nam, dùng giọng trêu đùa nói: “Chị hai à, có tiền cũng không phải xài như vậy được không? Tống Nhiên, cậu biết nhà cậu ấy ở đâu không?”

Tống Nhiên gật đầu, hôm nay cậu ấy không uống rượu, bởi vì luôn an ủi Lí Nam, “Tất nhiên, chúng ta đi thôi.”

Vì thế ba người dìu Lí Nam, nghiêng ngả lao đảo đi ra ngoài, Lí Nam còn không ngừng giãy dụa, “Còn chưa uống xong mà, về sớm như vậy làm gì?”

“Cậu say rồi.” Lúc này Nguyệt Lượng nắm chặt cậu ấy.

“Không có say. Không có say.... Cậu xem, tớ biết cậu là Nguyệt Lượng, cậu là Tống Nhiên, cậu là Thiên Thiên.” Lí Nam vươn tay lần lượt chỉ ba người kia.

“Chị hai! Tất nhiên là chị biết chúng em rồi, cái đó không phải gọi là uống rượu, cái đó gọi là ngu ngốc.” Vương Thiên Thiên khẽ lắc đầu, xem ra Lí Nam quả thật đã say.

“Vương Thiên Thiên! Cậu dám mắng tớ.” Lí Nam cau mày, liếc mắt trừng Vương Thiên Thiên một cái.

“Không phải chỉ là một tên con trai sao? Có đáng không?” Vương Thiên Thiên tức giận gào lên những lời này. Vì cùng một tên con trai mới quen không bao lâu mà Lí Nam say thành như vậy, học tỷ cũng vì một tên con trai đã chia tay mà đau buồn, không phải chỉ là một tên con trai sao? Có đáng phải như vậy hay không? Nếu chỉ là một tên luôn làm con gái đau lòng, vậy hẳn có giá trị gì chứ? Lại vì sao phải vì hắn mà đau lòng?

Sau khi Vương Thiên Thiên mắng ra những lời này, Lí Nam đột nhiên ngưng giãy dụa, đặt mông ngồi lên mặt đất, mặc cho Nguyệt Lượng kéo như thế nào cậu ấy cũng không chịu đứng lên. Cậu ấy ngồi trên tuyết, cố sức lau nước mắt, không nói lời nào.

Vương Thiên Thiên cũng ngồi xôm xuống, giúp cậu ấy lau nước mắt nhẹ nhàng nói: “Đừng khóc, mặt sẽ bị đông cứng hết, về nhà, được không?”

Lí Nam khóc gật đầu.

Vương Thiên Thiên lại hỏi, “Có thể đứng lên không?” Nhìn thấy bộ dáng nghiêng ngả của cậu ấy, Vương Thiên Thiên xoay người lại, cõng Lí Nam lên dưới sự trợ giúp của Nguyệt Lượng và Tống Nhiên.

Không đi được mấy bước, gọi được xe taxi, sau đó đưa Lí Nam về nhà, sau khi xuống xe Vương Thiên Thiên lại cõng Lí Nam mãi đến khi tới nhà cậu ấy. Sau đó Tống Nhiên ở lại chăm sóc Lí Nam, Vương Thiên Thiên cùng Nguyệt Lượng đi về.

Lúc đi thang máy xuống lầu, Nguyệt Lượng đột nhiên nói: “Vừa rồi câu nói kia thật sự rất có khí phách!”

“Cái gì?”

“Không phải chỉ là một tên con trai sao?” Nguyệt Lượng nhìn cô, cười ha hả.

“Tớ nói không đúng à?”

Nguyệt Lượng cười gật đầu, “Đúng..... Bất quá, mà nói, nhìn bộ dạng gầy yếu của cậu thế này, không nghĩ tới lại khỏe như vậy, công Lí Nam còn có thể đi nhanh như thế.”

“Chuyện đó có gì đâu, Tổng Nhiên tớ cũng đã công qua.”.....

Lo bàn chuyện của Lí Nam, Vương Thiến Thiến cũng quên xem di động, không biết học tỷ có trả lời tin nhắn hay không, về đến nhà nằm xuống mới nhớ tới việc này, vội cầm di động xem, quả nhiên nhận được tin nhắn của Hường Nghiên: An toàn về đến nhà.

Vương Thiến Thiến rúc vào ổ chăn lạnh lẽo, trong lòng ấm áp.

.
.
.

Ba mươi tết, Vương Thiến Thiến làm tổ ở sô pha chơi PSP. Ngoài cửa sổ, tiếng pháo cùng với tiếng pháo hoa trộn lẫn vào nhau; trong phòng, cha mẹ đang xem chương trình tết, tiếng TV mở rất lớn, thỉnh thoảng mẹ gọi cô xem coi mình tinh thần tượng nào đang hát, cô nghe lời liếc mắt nhìn một cái, sau đó cúi đầu chơi trò chơi.

Hàng năm tết âm lịch đều nhàm chán như vậy, ngày mai còn phải đi đến nhà bác hai chúc tết, ngày mốt đến nhà cô..... Toàn bộ kỳ nghỉ đông đều dành để đi thăm người thân.

Vương Thiến Thiến nằm ngả vào sô pha, nhắm mắt lại miên man suy nghĩ. Không biết học tỷ hiện giờ đang làm gì? Tiểu Nhất chắc chắn đang ở nhà với mẹ. Nguyệt Lượng, Lí Nam, Tổng Nhiên đang làm gì nhỉ? Còn những người mình quen biết..... có phải mỗi người đều giống như mình, tại ngày tết mọi người đang chờ đón này, chỉ cảm thấy cô đơn hiu quạnh cùng nhàm chán?

Thật ra thì đến nhà bác hai cũng không tính là nhàm chán, bởi vì đi nhà bác hai có thể nhìn thấy cháu gái Tinh Tinh của cô, con gái của anh họ cô, nhỏ hơn cô bảy tuổi, mới lên cấp hai.

Từ nhỏ cô nhóc kia đã thích chơi với cô, mỗi lần đều đi theo phía sau kêu “Cô.... Cô.”.

Vương Thiến Thiến cũng thích chơi với nó, bởi vì có thể sai vặt nó, mà đứa nhỏ kia cũng không tức giận, cười hi hi đi làm. Nghe nói, Vương Thiến Thiến trước đây cũng vậy, cho nên anh họ cô cũng rất thích cô. Sau đó anh họ có cháu gái, Vương Thiến Thiến so với ai khác cũng đều vui mừng hơn, bởi vì như vậy, cô có thể ăn hiếp cháu gái của mình. Cô nghĩ: Hừ! Trước đây anh ăn hiếp em, luôn nhéo mặt của em, về sau em cũng ăn hiếp con anh, bắt nó làm sai vặt ỉn.....

Ngày mừng một tết đó, Vương Thiến Thiến mới tiến vào nhà bác hai, tiểu Tinh Tinh vừa thấy cô liền bỏ nhào tới, “Cô, dắt tui con đi đốt pháo!”

“Tối hãy đi, cô của con vừa mới vào cửa, buổi tối rồi nói sau.” Anh họ đi ra căn bọn chúng lại.

Mấy đứa nhỏ thất vọng “Đạ” một tiếng, Vương Thiến Thiến xoa mặt của Tiểu Tinh Tinh nói: “Buổi tối ăn cơm xong cô đưa con đi, không chỉ đốt pháo còn đốt pháo hoa và mấy thứ khác nữa.....”

Mấy đứa nhỏ kia lại lộ ra khuôn mặt tươi cười, cùng vây quanh Vương Thiến Thiến chơi.

Đây cũng là chuyện Vương Thiến Thiến cảm thấy rất buồn rầu, đã lên đại học, lại vẫn bị người trong nhà xem như là con nít, vẫn là trẻ con..... Lúc gia đình tụ họp như vậy, cô đều chơi cùng một đám nhóc.

Trời chập tối, ăn xong cơm chiều, Vương Thiến Thiến dẫn mấy đứa nhỏ đi ra ngoài chơi chốc lát, vừa mới trở về ngồi xuống, di động liền vang.

Trương Thiên Nhất hỏi Vương Thiến Thiến: “Đang làm gì?”

“Ở nhà người thân.”

“Đi ra ngoài chơi nha?”

“Sao? Hôm nay là mừng một mà.....”

“Dẫn cậu lại chỗ hay, bình thường tớ cũng không dám dẫn cậu đi, vừa lúc hôm nay là mừng một, chắc là cũng không có ai đi chơi, không cần lo lắng gặp người quen, có đi không?”

“Ừ..... Đi đâu tìm cậu đây?”

“Tới nhà tớ đi, mẹ tớ từ hôm qua vẫn luôn nhắc tới cậu.”

Vương Thiên Thiên nói với người lớn Trương Thiên Nhất kêu cô đến nhà cậu ấy, mọi người còn không quên nói giỡn: “Mùng ba đưa cậu ấy lại đây cho chúng ta nhìn một chút đi.”

Anh họ nói: “Em đi lại nhà người ta, không thể đi tay không được.” Sau đó lúc Vương Thiên Thiên còn đang ngây người đã để hai hộp quà vào tay cô.

Vương Thiên Thiên đi ra cửa trong tiếng cười vang của người trong nhà, cúi đầu nhìn xem đồ trong tay, cái này không phải là thuốc bổ anh họ chuẩn bị ẹ vợ sao? Sao lại cho cô? Xong rồi, buổi tối chị dâu chắc chắn bắt anh ấy quỳ lên băng giặt đồ.

Tới nhà của Trương Thiên Nhất, mẹ Trương đón cô vào trong nhà, nhận đồ trên tay cô nói: “Còn mua đồ gì chứ.....”

“Đây không phải là tết sao.....” Vương Thiên Thiên có chút ngại ngùng.

“Ăn cơm chưa?”

Trương Thiên Nhất thay cô giành trả lời trước, “Cậu ấy ăn xong rồi, chúng con định lát nữa đi ra ngoài.”

“Cũng tới rồi còn đi đâu?”

“Đi ra ngoài một chút.....”

“Vậy con nhớ đưa Thiên Thiên về nhà sớm một chút, đừng muộn quá.”

“Dạ, biết rồi.”

Sau khi ngồi chốc lát, Vương Thiên Thiên cùng Trương Thiên Nhất đứng dậy định đi, mẹ Trương lôi kéo tay Vương Thiên Thiên, nhét vào tay cô một bao tiền lì xì.

Vương Thiên Thiên không nhận, mẹ Trương bắt cô phải cầm lấy, Trương Thiên Nhất cũng kêu cô nhận, cô bất đắc dĩ đành phải tiếp nhận.

Đợi đến lúc ngồi lên xe taxi, Vương Thiên Thiên vừa mở bao lì xì, liền nói với Trương Thiên Nhất: “Mẹ cậu điên rồi sao? Cho tớ nhiều tiền như vậy.” Là một ngàn tệ đó! So với thu nhập của mẹ Trương Thiên Nhất, đây là một con số không nhỏ.

“Không được, cái này tớ không thể nhận, lát nữa trở về cậu trả lại ẹ cậu đi.”

Trương Thiên Nhất nói: “Nếu là mẹ tớ đưa cho cậu, sẽ không có gì nhận lại, cậu nhận đi.”

“Cái đó..... Hay là hai chúng ta cùng xài đi, bằng không tớ sẽ áy náy.....”

“Được á!” Trương Thiên Nhất trái lại có một chút nghiêm túc.

Trương Thiên Nhất cùng Vương Thiên Thiên đi đến một phố toàn quán bar, vào một quán bar tên là Bộ Lạc. Quán bar này Vương Thiên Thiên có nghe nói qua, Trương Thiên Nhất cũng rất hay đến, nhưng Vương Thiên Thiên là lần đầu tiên đến.

Hai người ngồi xuống một góc khuất, vừa ngồi xuống, Vương Thiên Thiên bắt đầu hỏi hặn, trước đó lúc Trương Thiên Nhất giới thiệu với cô, chỉ nói cậu ấy quen biết ông chủ quán bar này, cậu thường xuyên đến đây chơi, quán bar này khá yên tĩnh, nhưng điều mà cô không nghĩ tới chính là, quán bar này..... lại là quán bar của người đồng đạo trong truyền thuyết!

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Người xung quanh, hoặc một bàn đều là con gái, hoặc một bàn đều là con trai, toàn quán bar đó chỉ có Vương Thiên Thiên và Trương Thiên Nhất là khác biệt. Vô tình hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

“Này!” Trương Thiên Nhất dùng cánh tay đẩy cô, nhỏ giọng nói: “Bên phải cậu hướng hai giờ có một T đẹp trai nhìn cậu đã lâu.”

Vương Thiên Thiên bất động, “Không có hứng thú.”

“Bên kia có một người đẹp, a! Nhìn qua xem.”

Vương Thiên Thiên vẫn bất động như cũ.

Một lát sau, Trương Thiên Nhất đột nhiên vỗ bàn, “Học tử Hường Nghiên!”

“Ồ đâu?” Vương Thiên Thiên lập tức nhìn về phía cửa, nhưng lại phát hiện Trương Thiên Nhất đang lừa cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Trương Thiên Nhất, “Tớ muốn bóp chết cậu, có thể không?”

Trương Thiên Nhất rụt người về phía sau, “Không thể.”

“Ồ! Khiêm Nhi! Tiểu Nhất! Sao hai người các cậu lại ở đây?” Trong dạng hoàn cảnh như thế này, đột nhiên xuất hiện tiếng của Nguyệt Lượng, làm cho lòng Vương Thiên Thiên chấn động.

Nhưng cô lập tức bình tĩnh lại, mặt mang theo nụ cười, “Không phải cậu đã nói không bao giờ gọi tớ là Khiêm Nhi nữa sao?”

“Tớ nói là không gọi trong lúc cậu chiếm chỗ cho chúng tớ.”

“A! Cậu thật trơ tráo!”

“Đừng đánh trống lảng, tớ hỏi sao hai người các cậu lại ở đây?” Nguyệt Lượng đối với công lực đánh trống lảng của Vương Thiên Thiên đã sớm có miễn dịch.

Mắt to của Vương Thiên Thiên chuyển động vòng vo, hỏi lại Nguyệt Lượng: “Vậy cậu sao lại ở đây?”

“Cậu trả lời tớ trước.”

“À, đi ngang qua đây, chưa từng tới qua, cho nên tiến vào nhìn một chút.”

Nguyệt Lượng nhú mày, “Tiểu Nhất xuất hiện ở đây tớ cũng thấy không kỳ lạ, cậu sao lại cũng đến đây?”

“Tớ. Tớ thật sự chính là đi ngang qua. Cậu tới với ai?” Vương Thiên Thiên tiếp tục đánh trống lảng.

“A. Đi với em gái.”

“Sao lại đòi em gái nữa rồi?”

“Cái đó. người này là.”

“Rốt cuộc cậu có mấy em gái?”

Trương Thiên Nhất “phì” cười một tiếng. Nguyệt Lượng cắn môi, “Được rồi, tớ cũng không gạt cậu nữa, người đó là bạn gái tớ, mấy người cậu nhìn thấy lúc trước cũng thế, tớ là les.”

“Ồ, ra là vậy!” Bộ dạng của Vương Thiên Thiên làm ra vẻ như đã tỉnh ngộ.

Nguyệt Lượng hí mắt nhìn cô, cười mà như không cười nói: “Cậu đừng cho tớ biết cậu không phải! Tớ biết cậu với Tiểu Nhất không phải là một đôi.”

Vương Thiên Thiên mỉm cười, “Tớ cũng không có bạn gái.”

“Cậu dám nói cậu không thích chị học năm ba tên là Hường Nghiên đó?”

Vương Thiên Thiên lại vội vàng đánh trống lảng, “Đúng rồi, sao cậu bỏ bạn gái nhỏ của cậu lại một mình, hay là hợp bàn lại đi?”

Đợi cho Nguyệt Lượng đi về tìm bạn gái, Vương Thiên Thiên hung hăng trừng mắt Trương Thiên Nhất một hồi lâu, “Không phải cậu nói mừng một không thể có người đi ra ngoài chơi như chúng ta sao? Cậu có thể nói cho tớ biết vì sao cậu ấy lại xuất hiện ở đây như vậy không?”

Trương Thiên Nhất nuốt nước miếng, ánh mắt thủy chung nhìn chằm chằm tay Vương Thiên Thiên, bởi vì cậu không biết Vương Thiên Thiên lúc nói cái gì sẽ đột nhiên đưa tay lên nhéo mặt cậu. Vương Thiên Thiên không thích người khác nhéo mặt mình, nhưng vô cùng thích nhéo mặt người khác. “Có lẽ. cậu ấy cũng có cùng ý tưởng như chúng ta.”

“Được rồi, chuyện này trước không tính toán với cậu. Nếu cậu đã biết Nguyệt Lượng là les, tại sao trước đó khi tớ hoài nghi cậu lại không nói cho tớ biết?”

“Chuyện này. Bởi vì hai người chúng tớ đều đã nói qua sẽ giữ bí mật cho đôi phương.”

“Cậu còn có bí mật giấu tớ?”

“Không phải không phải. A, Nguyệt Lượng đã trở lại.”

Lúc này, Nguyệt Lượng nắm tay bạn gái nhỏ lại đây ngồi xuống, giới thiệu cô chính là bạn học của mình. Cô gái kia nhìn Trương Thiên Nhất, lại nhìn đến Vương Thiên Thiển, đột nhiên hỏi Nguyệt Lượng một câu làm cho toàn bộ mọi người trong bàn đều sặc. Cô ấy hỏi: “Thiên Thiển là P?”

Vương Thiên Thiển vội ho một tiếng, không có nói tiếp, kỳ thật trong lòng đang nghĩ: Người ta là T nha, T đó! Sao lại giống P? Cô mới là P! Cả nhà cô đều là P!

Nguyệt Lượng cố ý lên giọng cười, “Thiên Thiển chính là thắng.”

“À.....” Cô gái tựa hồ rất thất vọng, “Còn định giới thiệu bạn của em cho chị ấy.”

Trương Thiên Nhất giành nói, “Bạn em là T, P hay là thắng vậy? Thiên Thiển chỉ thích thắng.”

Cô gái ngẩn người, sau đó nở nụ cười, “Ha ha, Nguyệt Lượng, bạn học của chị rất thú vị, thật biết nói giỡn.”

Vương Thiên Thiển xấu hổ khẽ cười, về định nghĩa T, P đó, bản thân cô không có khái niệm gì, nhưng mơ hồ cảm thấy được P kia chắc chắn chính là bị đề rồi, cho nên cô kiên quyết không phải là P. Nhưng mà cô cũng chưa từng công, Nguyệt Lượng nói cô là thắng chắc là đúng rồi? Hơn nữa Trương Thiên Nhất cũng nói không sai, cô chính là thích thắng.

“Nguyệt Lượng, bạn cậu mấy tuổi?” Vương Thiên Thiển lặng lẽ hỏi Nguyệt Lượng, bởi vì cô gái kia nhìn qua tuổi không lớn.

“17.”

“Vị thành niên à!”

“Cũng sắp trưởng thành rồi.”

“Cậu là đồ cảm thú.”

Trương Thiên Nhất thấy hai người cậu hỏi tôi đáp mỗi người một câu, nhin không được ngắt lời nói: “Hai người các cậu đang nói gì thế? Lén lút thì thầm như vậy.”

“Bí mật.” Vương Thiên Thiển đắc ý cười.

“Xi! Cậu có thể có bí mật gì chứ, những chuyện tầm thường đó, ai chẳng biết?” Trương Thiên Nhất làm vẻ mặt khinh thường, Vương Thiên Thiển có thể có bí mật gì? Vương Thiên Thiển có chuyện gì mà cậu không biết? May là cậu nhin được, mới không cười ra tiếng.

“Vậy hả? Tôi có chuyện tầm thường gì? Sao tôi lại không biết?”

“Không phải là Hường Nghiên.” Vương Thiên Thiển kịp thời che miệng cậu ta lại.

“Hường Nghiên thế nào?” Nguyệt Lượng nghiêng người về phía trước dò hỏi.

“Không thể nào hết, cậu ấy uống nhiều rồi.” Tay Vương Thiên Thiển đang bịt miệng Trương Thiên Nhất vẫn chưa buông.

Trương Thiên Nhất lắc đầu với Nguyệt Lượng, Nguyệt Lượng nói với Vương Thiên Thiển: “Sau khi uống rượu sẽ nói lời thật, nếu Tiểu Nhất say, vậy cậu ấy nói nhất định là sự thật.”

“Nhưng cũng có câu sau khi uống rượu sẽ nói bậy.”

“Ồ, vậy cậu không say chính cậu nói đi.”

Vương Thiên Thiển ngẩn ra, quanh quẩn một hồi lại tự kéo mình vào, mấy thứ rượu này thật sự là không nên uống. Nhưng không lẽ chỉ bắt một mình cô nói chứ, rất thiệt thòi. “Hay là, cậu nói bí mật cậu giữ giúp Tiểu Nhất để trao đổi đi, cậu nói xong tôi nhất định sẽ nói thật.” Cô đề nghị với Nguyệt Lượng.

“Không cho nói!” Trương Thiên Nhất thoát khỏi tay Vương Thiên Thiển, nhưng cách một cái bàn, cậu không có cách nào đi bịt miệng Nguyệt Lượng được.

Vương Thiên Thiển lại nói: “Dù sao bí mật của cậu tôi cũng đã biết, cậu cũng không cần phải. giúp cậu ấy giữ bí mật nữa.”

Nguyệt Lượng nghĩ một chút, cũng đúng, nói hay không đối với cô đều không có tổn thất gì, hơn nữa nói xong còn có thể đổi lấy chuyện của Vương Thiên Thiển, sao lại không nói?

Trương Thiên Nhất nản lòng nằm sấp trên bàn, cậu thực hối hận đã đưa Vương Thiên Thiển đến đây!

Sau khi Nguyệt Lượng uống một hớp rượu lớn bắt đầu kể về chuyện cũ của Trương Thiên Nhất, “Lớp trưởng năm lớp năm tiểu học của chúng tôi là một

tên có bộ dáng rất đẹp trai, là con lai Trung Nga, rất nhiều con gái thích hắn, nhưng hắn cũng không biểu hiện ra là thích ai. Cho đến khi Trương Thiên Nhất chuyển đến lớp chúng tớ, khi đó bộ dáng của Tiểu Nhất cũng gọn gàng sạch sẽ, mày rậm mắt to như bây giờ, nhưng mà khi đó cũng chưa bẻ giọng, nói chuyện giọng nhỏ nhẹ.....” Nguyệt Lượng dừng lại một chút, nói tiếp: “Tuy rằng bây giờ cậu ấy cũng rất nữ tính, nhưng thời điểm đó càng giống một cô bé thanh tú đáng yêu. Kết quả lớp trưởng lớp chúng tớ liền thích cậu ấy, có vài lần bám theo cậu ấy về nhà, hơn nữa có một khoảng thời gian rất dài không tin cậu ấy là con trai, đặc biệt kỳ quái.....”

Trương Thiên Nhất thở một hơi dài, “Đừng nói nữa, hắn giống như tên biến thái luôn đi theo tớ, còn thiếu chút nữa tớ đã cởi quần cho hắn nhìn.”

“Sau đó hắn phát hiện Trương Thiên Nhất là con trai, cảm thấy rất mất mặt, có vài ngày không lên lớp.” Nguyệt Lượng đoán rằng Trương Thiên Nhất chắc chắn đã cởi quần, bằng không sao tên lớp trưởng cổ chấp đó phát hiện được?

“Tớ cũng thấy rất mất mặt, rất muốn chuyển trường lần nữa, đáng tiếc mẹ tớ không cho.”

“Sau khi tốt nghiệp cậu còn gặp qua hắn không?”

“Lúc lên cấp hai có gặp qua một lần, hắn thấy tớ liền lập tức chạy.”

“Chắc là chuyện đó làm cho hắn lưu lại bóng ma.”

“Tớ cũng có bóng ma đây!” Trương Thiên Nhất nói đến đây, cũng có chút kích động, Vương Thiên Thiên thấy lông mày của cậu ấy nhíu lại một chỗ. Cô cười lớn, “Thì ra, khi đó Tiểu Nhất bị người này làm cho cong à! Ha ha! Tớ còn nghĩ cậu là trời sinh chứ.”

“Khi đó làm sao hiểu mấy chuyện này.... Dù sao tớ như vậy ít nhiều cũng liên quan đến sự kiện đó....” Trương Thiên Nhất thấy cô cười thích ý như vậy, vội nhắc nhở Nguyệt Lượng, “Chuyện của tớ nói xong rồi, bây giờ tới người nào đó nên nói đi?”

Nguyệt Lượng gật đầu nhìn về phía Vương Thiên Thiên, “Đúng vậy, bạn Vương nào đó, đến bạn, đừng giả ngu.”

“Hả? Vừa rồi nói đến chỗ nào rồi?” Vương thiên Thiên buông chai bia trong tay xuống, cúi đầu nhìn đồng hồ, “Ồi, cũng đã trễ như vậy, tớ phải nhanh về nhà.”

“Nói xong rồi đi.” Người nói chính bạn của Nguyệt Lượng, mông Vương Thiên Thiên vừa mới rời ghế, lại rơi xuống, cô bé này tuổi còn nhỏ, cũng nhiều chuyện như vậy.....

“Ai, cũng không có gì, chính là tớ thích học tỷ Hường Nghiên năm ba, không phải các cậu đều biết rồi sao?” Vương Thiên Thiên thoải mái nói, “Tốt lắm, nói xong, tiếp tục đề tài kế tiếp.” Vương Thiên Thiên lại đánh trống lảng.

Nhưng mà Nguyệt Lượng không để cho cô cơ hội, “Tớ cũng chỉ là đoán thôi, thì ra là sự thật... Cậu thích Hường Nghiên, sao lại không thổ lộ với chị ấy? Chuyện này không giống tác phong bình thường của cậu.”

“Nếu thổ lộ mà được tiếp nhận, cậu cho rằng tớ không muốn thổ lộ sao? Tớ không muốn bị chị ấy cự tuyệt sớm như vậy, cho nên đành phải thăm mền trước.” Không khí bỗng nhiên trở nên trầm lại, vừa nói đến Hường Nghiên, Vương Thiên Thiên lập tức giống như đổi thành một người khác.

“Lỡ như chị ấy cũng thích cậu thì sao?”

“Không có khả năng, người ta là thẳng tắp thẳng tắp đó!”

“Nghiêm túc mà nói, cậu cũng coi như là thẳng.”

“..... Không phải, từ khi gặp chị ấy, tớ nghĩ, mình cong hoàn toàn.....”

Nguyệt Lượng thấy cô bỗng nhiên làm một bộ mặt cô đơn, thật sự làm cho người ta không quen, đành phải cùng cô chạm cốc, “Ai... Chuyện thăm mền này, tớ nghĩ cả đời này tớ cũng không học được, chúc cậu thành công. Nào, uống rượu.”

Vương Thiên Thiên uống một hơi sạch hết chai, sau đó thờ phào một cái. Không gì có thể làm cho cô thích thật lâu, cô hy vọng Hường Nghiên ngoại lệ. Hy vọng ngày thành công nào đó từ miệng Nguyệt Lượng, sẽ không quá lâu.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Cả kỳ nghỉ đông, Vương Thiên Thiên trừ vài lần cùng với Trương Thiên Nhất đi ra ngoài, toàn bộ thời gian còn lại đều ở trong nhà. Mỗi ngày ngủ thẳng tới giữa trưa mới dậy, ăn cơm – chơi games – ăn cơm – ngủ.....

Cuối cùng cũng chịu đựng đến khai giảng, Vương Thiển Thiển vốn đã quen dậy trễ, đột nhiên phải dậy sớm, cô lại không thích ứng, suy nghĩ khi nào thì mới đến nghỉ hè đây? Quay về phòng ngủ nhìn thấy Lí Nam với Nguyệt Lượng cũng đều là bộ dáng ngủ bất tỉnh, chỉ có Tổng Nhiên nhìn qua vẫn tràn đầy sức sống như vậy.

Nguyệt Lượng ngáp một cái, vươn vai nói: “Nếu hôm nay không phải là ngày cuối cùng trở về trường, tớ thực không nỡ rời ổ chăn đi ra.”

“Đúng vậy, kỳ ngủ đông của tớ còn chưa kết thúc đó.....” Lí Nam than vãn nằm sấp trên giường.

“Bây giờ cũng đã là mùa xuân.....” Tổng Nhiên lại quen thói ăn ngay nói thật.

“Thôi vậy, trước khi ăn cơm chiều chúng ta ngủ thêm một chút nữa đi.....” Vương Thiển Thiển nói xong cũng nằm xuống.

Tất cả mọi người vẫn là bộ dáng như cũ, Lí Nam dường như cũng không vì chuyện lần trước mà có thay đổi gì, đó là một chuyện đáng mừng.

Học tỷ chắc cũng về trường rồi? Buổi tối ăn cơm có gặp được chị ấy không? Sau khi gặp mặt nên nói cái gì mới tốt đây? Lần trước không cẩn thận đụng phải chuyện kia của chị ấy, sau đó cũng chưa liên hệ, chỉ là lúc tết có gửi mấy tin nhắn, chị ấy có thể tức giận hay không? Dù sao chuyện kia bị người khác thấy chắc sẽ cảm thấy rất mất mặt ha.

Lúc Vương Thiển Thiển vẫn còn đang rối rắm trong mộng, thời gian ăn cơm chiều đã qua.

Không biết là ai thức dậy trước, hét to một tiếng: “A! Đã 7 giờ rồi!” Sau đó tất cả mọi người cùng nhau ngồi dậy, xem đồng hồ, thực sự là 7 giờ.

“Đi ra ngoài ăn đi.” Nguyệt Lượng đề nghị.

“Trời lạnh như vậy, tớ không muốn ra ngoài.” Lí Nam lại nằm trở về.

Vương Thiển Thiển liếc cậu ấy một cái nói: “Ai kêu cậu mới tháng 3 lại đem cất đồ mùa đông đi.”

“Hay là..... ở phòng ngủ ăn mì ăn liền đi.....” Ngoài dự đoán của mọi người, Tổng Nhiên luôn luôn chú trọng mỗi bữa ăn, lại đột nhiên nói như vậy.

“Mì ăn liền.... Được rồi, tớ đi mua.” Vương Thiển Thiển mặc áo khoác ra ngoài, bởi vì vừa mới khai giảng, cho nên loại thức ăn thiết yếu như mì ăn liền này vẫn chưa kịp chuẩn bị. Mới vừa đi tới giữa lầu ba, liền thấy Hường Nghiên với Triệu Đình cùng nhau đi lên. “Học tỷ!” Cô giống như lúc trước kêu chị ấy.

“À, Thiển Thiển à.” Hường Nghiên chỉ nhìn cô một cái, sau đó xoay người tiếp tục thấp giọng nói gì đó với Triệu Đình, không để ý tới cô nữa.

Vương Thiển Thiển nhui mày, thật sự tức giận sao, đột nhiên lại lãnh đạm như thế, ngay cả nụ cười cũng bắt đầu keo kiệt. Chẳng lẽ học tỷ lo lắng cô nói ra chuyện hôm đó nhìn thấy được? Nhưng mà cô sẽ không làm như vậy nha. Học tỷ à, sao chị lại tức giận vậy?

Lần này, Triệu Đình cũng thực khác thường không có néo mặt Vương Thiển Thiển, lúc hai người đi ngang qua Vương Thiển Thiển, Vương Thiển Thiển trong lòng lo lắng. Quả nhiên là tức giận, nhất định là tức giận, ngay cả chị Triệu Đình cũng không để ý tới mình!

Vương Thiển Thiển đến siêu thị nhỏ trong trường mua mì ăn liền với một ít đồ ăn vặt, lúc trở về phòng ngủ cô một miếng cũng ăn không vô. Nguyệt Lượng lén hỏi cô: “Sao vậy? Vừa rồi lúc đi ra ngoài còn rất tốt, sao trở về về mặt lại như đưa đám thế?”

Vương Thiển Thiển thờ dãi một hồi, “Hình như tớ chọc chị ấy tức giận, bây giờ chị ấy chẳng muốn nói chuyện với tớ, làm sao bây giờ.....”

“Không phải là cậu tỏ lộ với chị ấy đó chứ?”

“Tớ còn chưa muốn chết sớm như vậy..... Tớ..... không biết phải nói với cậu thế nào nữa..... ai.....”

“Hai người các cậu đang to nhỏ nói gì vậy?” Lí Nam vừa ăn mì vừa nhìn chăm chăm hai người kia.

Nguyệt Lượng đáp lại cô ấy bằng một khuôn mặt tươi cười sáng lạn: “Thiển Thiển lén nói cho tớ biết phần kia cậu ấy cho tớ, không cho hai người các cậu ăn.”

“Xi! Có gì đặc biệt hơn người, hai chúng tớ giảm cân, phải không, Tổng Nhiên.”

“Đúng vậy, kỳ nghỉ ở nhà suốt lại béo lên, cho nên lúc khai giảng này tớ phải giảm mười cân mới được.”.....

Liên tiếp mấy ngày, Vương Thiển Thiển cũng chưa gặp lại Hường Nghiên, có đôi khi ngay cả hội sinh viên họp chị ấy cũng vắng mặt, Vương Thiển Thiển tự mình đa tình nghĩ học tỷ đang trốn cô.

Lúc tình hình như vậy kéo dài được khoảng một tuần, ở một buổi sáng thứ tư Vương Thiển Thiển mới gặp lại Hường Nghiên. Lúc này, cô đang trên đường đi tìm Trương Thiên Nhất, nhìn thấy Hường Nghiên ở trước mặt đi tới, cũng là một mình. Vương Thiển Thiển hít sâu một hơi, mỗi lần tình cờ gặp Hường Nghiên như vậy, đều làm cho cô có loại cảm giác bị điện giật bất ngờ không kịp phòng bị, luôn sẽ làm cô luống cuống tay chân. Cô có nên gọi

học tỷ không? Nếu học tỷ không để ý tới cô mà đi thẳng luôn thì phải làm sao bây giờ?

Ngay lúc cô đang rối rắm do dự, Hương Nghiên đã đi đến trước mặt cô, “Đang phát ngốc gì vậy?”

“A? Không có... Em...mắt em bị xốn...” Vương Thiển Thiển nói xong lại nheo mắt lấy tay dụi.

“Chị xem xem.”

Một câu đùa dàng như vậy làm cho Vương Thiển Thiển sùng sốt. Tâm tình hôm nay của Hương Nghiên không tệ, trên mặt lộ vẻ tươi cười. Sao lại thế này? Chẳng lẽ những suy đoán lúc trước đều không đúng? Chuyện kia căn bản chị ấy không đề trong lòng sao? Vương Thiển Thiển có chút mơ hồ.

Đây là trời nhiều mây ngẫu nhiên mưa trong truyền thuyết? Tâm tình của chị ấy giống như những đám mây bình thường trên trời, làm cho người ta không thể đoán được.....

.

.

.

Chiều thứ năm không có tiết, bốn người đến quán nước ăn gì đó, Vương Thiển Thiển như thường lệ gọi kem đá bào sô-cô-la, những người khác đều gọi những món chưa từng ăn để nếm thử.

Tổng Nhiên hỏi Vương Thiển Thiển: “Luôn ăn cái này không ngán à?”

“Chuyện này chứng minh tớ chung thủy biết bao nhiêu đó nha.”

“Là rất chung thủy, cậu với Tiểu Nhất ở bên nhau rất nhiều năm rồi phải không?” Lời nói của Tổng Nhiên làm cho Nguyệt Lượng bị sặc kem ho không ngừng.

Lí Nam thấy vẻ mặt 囧 (1) của Nguyệt Lượng, cũng cười nói: “Xem kia, làm cho Nguyệt Lượng hăm mộ rồi. Đúng rồi, Nguyệt Lượng, luôn nghe nói cậu có đối tượng, sao cho tới bây giờ chúng tớ vẫn chưa nhìn thấy qua? Cậu ta ở ngoài trường à?”

“Ặc.....”

“Đối tượng của Nguyệt Lượng rất bí ẩn, sao lại có thể dễ dàng đem ra cho các cậu xem?” Vương Thiển Thiển thay cậu ấy giải vây.

Nguyệt Lượng vừa lòng gật gật đầu, “Đúng vậy, đúng vậy.”

“Chẳng lẽ Thiển Thiển đã gặp qua?” Tổng Nhiên hỏi.

Vương Thiển Thiển liếc cậu ấy một cái, nghĩ thầm, này này, chị hai có phải chị luôn nói sự thật không?

“Đúng nha, nghe ý tứ này của cậu, cậu đã gặp qua? Nói ra nghe một chút.” Lí Nam cũng tấn công Vương Thiển Thiển.

“Ồ? Đây là gì vậy?” Vương Thiển Thiển đột nhiên giơ lên một quyển sổ nhỏ bằng da vẫn luôn nằm trên bàn. “Chẳng lẽ là người ta bỏ quên lại ở đây? Mở ra nhìn xem?”

Trong dự liệu, ánh mắt mấy người kia đều bị quyển sổ nhỏ này hấp dẫn. Vương Thiển Thiển nhìn Nguyệt Lượng một cái, đánh trống lảng thành công.

Quyển sổ nhỏ đó cũng không phải là ai bỏ quên lại đây, mà là một trò mới của quán nước này. Rất nhanh Lí Nam liền phát hiện các bàn xung quanh cũng có loại quyển sổ nhỏ giống như vậy. Tùy tiện mở ra một tờ, trên đó viết: Hy vọng học kỳ này không bị rớt. Lại mở ra một tờ: Mình yêu cậu!.....

Quên mất là từ lâu trong một bộ phim có lưu truyền ra một cách nhắn tin như thế này, sau lưng mỗi một câu đều có một câu chuyện hấp dẫn. Sau đó đột nhiên nổi lên phong trào nhắn lại như vậy, trước kia chỉ xuất hiện ở những nơi giống như quán cà phê, bây giờ ngay cả những tiệm nước xung quanh trường học cũng đều có.

“Chúng ta cũng viết gì đi?” Lí Nam tùy ý lật đến một trang trống, sau khi vội vàng viết mấy chữ nhanh chóng đóng lại. Sau đó giao cho Tổng Nhiên, rồi tới Nguyệt Lượng, cuối cùng tới trong tay Vương Thiển Thiển.

Vương Thiển Thiển ra về lơ đãng tìm kiếm trang trống, thực tế là đang nhìn lên mấy người kia viết cái gì, tuy rằng các cậu ấy đều đổi nét chữ, nhưng dấu mực nước vẫn chưa khô, muốn tìm ra chữ mới viết cũng không khó gì.

Có một tờ viết: Tội muốn trước khi tốt nghiệp phải xem hết tất cả sách trong thư viện. Cái này nhất định là của Tổng Nhiên.

Có một tờ viết: Hy vọng tương lai có thể trở thành một nhân viên kế toán cao cấp nổi tiếng. Lí Nam? Nguyệt Lượng? Vương Thiển Thiển không khẳng định lắm, bởi vì học kế toán, ít nhiều gì đều có loại ước muốn này.

Một trang khác viết: Phải cần bao nhiêu lần yêu mới lớn lên? Trong lòng Vương Thiển Thiển kinh ngạc kêu lên, cái này nhất định là Nguyệt Lượng.

Mấy người kia đều chờ cô viết, nhưng đột nhiên cô khép quyển sổ lại, “Tớ không có gì muốn nói hết.” So với mấy người kia, ý nghĩ của mình quả thực quá trẻ con.

“Không được, đều viết hết rồi, cùng lắm thì chúng tớ không nhìn cậu.” Chị cả tóc dài họ Lí trong phòng nói.

“Vây được rồi.” Rất nhanh viết xong, Vương Thiển Thiển ném quyển sổ lên bàn trống bên cạnh.

Sau này, trong lúc Nguyệt Lượng đi hẹn hò với bạn gái vô tình nhìn thấy quyển sổ viết lời nhắn của mình, đột nhiên rất tò mò Vương Thiển Thiển rốt cuộc viết cái gì, lật đi lật lại mấy lần, cảm thấy được có một câu có thể là của Vương Thiển Thiển viết. Trên đó viết: Tớ muốn đứng bên cạnh cô ấy, cho cô ấy dựa vào. Hoặc là, tớ dựa vào cô ấy cũng được. ^-^

Chú thích:

(1) vẽ mặt 囧: hình sao mặt vậy. Các bạn tự tưởng tượng. ^^

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

“Sao gần đây không thấy Tiểu Nhất đến tìm cậu vậy?” Lí Nam vừa thay quần áo vừa hỏi Vương Thiển Thiển đang ngồi chơi PSP đằng kia.

“Học kỳ trước môn vi tích của cậu ấy không phải đã bị rớt à, cho nên học kỳ này cậu ấy thề thốt cố gắng học tập để không rớt nữa, vì vậy mà không có thời gian để ý đến tớ.”

“Giờ chứ, chuyện này cũng quá vô lý, sao có thể ném bạn gái của mình, cho dù muốn học, thì hai người cũng cùng nhau học chứ.”

Vương Thiển Thiển vốn muốn nói, đúng vậy, bọn họ đúng là hai người cùng nhau học, vừa mới nói câu “Đúng vậy” vội chuyển đề tài, “Tớ cũng có nói với cậu ấy như vậy, chắc là cậu ấy sợ tớ vất vả, nên kêu tớ ở phòng ngủ nghỉ ngơi.”

Trương Thiên Nhất ở trên mạng quen biết được một anh chàng, vô tình lại học cùng trường, vì thế hai người rất nhanh rơi vào bẫy tình. Trương Thiên Nhất có bạn trai ở cùng, tất nhiên là không có thời gian để ý Vương Thiển Thiển.

“Cậu lại đi đâu vậy?” Vương Thiển Thiển hỏi Lí Nam

“Cấp ba lại tụ họp.”

“Tổng Nhiên thế nào?”

“Cậu ấy không đi, đến thư viện đọc sách rồi.”

Xem ra Tổng Nhiên thật sự định trước khi tốt nghiệp phải xem hết sách trong thư viện, đó thật sự là một ý tưởng lớn lao.

Chơi games một lát, Vương Thiển Thiển lại cảm thấy nhàm chán, mỗi người đều có chuyện để làm, chỉ có cô nhàn rỗi. Hay là buông tha cho Hường Nghiên, đi tìm người có thể ở bên cô? Không được! Nếu không có gì có thể làm cho cô thích thật lâu, cô muốn nhìn mình đối với Hường Nghiên rốt cuộc có thể kiên trì được bao lâu.

Ngồi chờ ở chỗ này, sẽ không có tiến triển, nhất định phải hành động! Nghĩ vậy, Vương Thiển Thiển đột nhiên mặc áo khoác vào ra khỏi phòng ngủ, đi lên cầu thang vài bước, gõ cửa phòng ngủ 507.

Mở cửa lại là Triệu Đình, Vương Thiển Thiển không thể né tránh lại bị nhéo, Triệu Đình vừa nhéo vừa nói: “Trước đó lo thi lại, thấy em cũng quên nhéo, cả một kỳ nghỉ không gặp, khuôn mặt nhỏ này, cảm giác vẫn tốt như vậy!”

“Cái đó.” Vương Thiển Thiển ngắt lời chị ấy, “Em tìm học tỷ Hường Nghiên.”

“Vào đi.” Giọng của Hường Nghiên vang lên.

Vương Thiển Thiển vừa vào cửa đã nói: “Học tỷ, học kỳ trước nhờ có chị giúp em ôn tập, em mới không rớt, vì báo đáp học tỷ, em quyết định mời chị ăn cơm.”

“Ồi, không cần khách sáo như vậy.”

“Không được! Nhất định phải mời, chị muốn ăn gì?”

Triệu Đình đột nhiên chen vào nói: “Có mang chị theo không?”

“Có thể chứ.....” Vương Thiển Thiển không tình nguyện nói.

“Ừ..... Vậy cứ đi căn tin ăn chút gì đi.” Hường Nghiên nói như vậy.

“Sao? Chỉ vậy?” Vương Thiển Thiển có chút thất vọng, bởi vì bữa tối có nến, rượu đỏ, thế giới hai người trong tưởng tượng đều đi ngâm nước nóng. Nhưng nghĩ lại, nếu mang theo chị Triệu Đình, cho dù là có những thứ này, vậy cũng không phải là thế giới hai người được!

Ở trong căn tin ồn ào chật chội ăn xong cơm chiều, Vương Thiển Thiển có chút rầu rĩ không vui, ăn cơm cũng không ngăn được chị Triệu Đình nói chuyện, luôn nghe thấy chị ấy “diễn thuyết”. Sau đó Triệu Đình nhận được một cú điện thoại liên vội vội vàng vàng rồi đi, lưu lại hai người Hường Nghiên và Vương Thiển Thiển.

Hường Nghiên nói: “Thời gian còn sớm, chúng ta đi ra ngoài chơi đi.”

“Sao? Đi chỗ nào?” Vương Thiển Thiển lấy lại tinh thần.

“Đi, chị gái dắt em đi xem phim.”

Hai người ngồi xe đi vào trung tâm thành phố, trong rạp chiếu phim chỉ có thể chọn hai bộ phim, một bộ là phim tình cảm, bộ kia là phim kinh dị. Hai đứa con gái cùng nhau xem phim tình cảm hình như hơi..... Cho nên lúc học tỷ đề nghị muốn xem phim kinh dị, Vương Thiển Thiển không chút do dự đồng ý.

Ngồi thăm lát nửa lúc nhìn đến hình ảnh kinh khủng, cô có thể danh chính ngôn thuận nắm tay học tỷ, thậm chí có thể ôm học tỷ vào ngực trấn an.

Nhưng mà tưởng tượng so với sự thật lúc nào cũng tốt đẹp hơn rất nhiều.

Phim bắt đầu, bạn Vương Thiển Thiển một chốc che mắt, chốc nữa lui vào trong lòng học tỷ. Kết quả ngược lại Hường Nghiên ôm cô không ngừng trấn an....

Mặc dù sự thật so với tưởng tượng có chút khác biệt, nhưng tóm lại là Vương Thiển Thiển chiếm được tiện nghi, đối với chuyện đó cô hết sức vừa lòng.

Từ rạp chiếu phim đi ra, mặt Vương Thiển Thiển còn hơi đỏ, gió lạnh thổi qua, nhin không được giắt mình một cái. Hường Nghiên khẽ cười: “Cần phong độ không cần nhiệt độ à? Mau kéo dây kéo lên.”

“Không sao, em không lạnh....” Vương Thiển Thiển rút hai tay vào túi áo, hai má hơi nóng lên.

Vừa rồi trong rạp chiếu phim, học tỷ ôm cô dịu dàng như vậy, cô thật muốn ngẩng đầu hôn chị ấy. Nhưng mà sợ sẽ dọa chị ấy, sợ chị ấy tức giận không đề ý tới mình, sợ đến mức so với phim kinh dị còn làm cho cô cảm thấy kinh khủng hơn. Không dám xem phim kinh dị, Hường Nghiên có thể an ủi cô; nếu Hường Nghiên không đề ý tới cô, còn ai có thể chiếu sáng lên cuộc đời của cô?

Lúc ấy trong lòng của Hường Nghiên, nghe tiếng tim đập của Hường Nghiên, ngửi được mùi thơm ngát không biết tên trên người chị ấy, Vương Thiển Thiển nhin thật sự rất khó sở.

Cô đưa tay lên xem đồng hồ, kim đồng hồ chỉ 8 giờ 30 phút, “Về không?” Vương Thiển Thiển hỏi.

“Về thôi, trễ chút nữa kí túc xá sẽ khóa rồi.”

“Học tỷ, ngày mai chúng ta đi ăn kem nha?”

“Được, lâu rồi cũng không đi ăn kem đá bào sô-cô-la.”

“Chị cũng thích ăn món này?”

“Đúng thế, từ lúc lên đại học liền bắt đầu thường xuyên đi chỗ đó ăn, chỗ khác đều không làm được hương vị đó.”

“Ngày mai chúng ta cùng đi ăn.”

“Vừa lúc Triệu Đình cũng muốn đi, dẫn theo cậu ấy cùng đi, đúng rồi, còn có bạn trai của em cũng kêu theo đi.”

“Cậu ấy... có việc không thể tới.” Vương Thiển Thiển nghĩ cô nói như vậy, Hường Nghiên sẽ nói không mang Triệu Đình theo.

Kết quả Hường Nghiên nói: “Vậy ba chúng ta cùng đi.”

Suy nghĩ một chút, Hường Nghiên đương nhiên không có lý do gì không mang Triệu Đình theo.... Vương Thiển Thiển quay đầu nhìn xa xa về phía góc đường, vậy một chiếc taxi đang chạy.

Khuôn viên trường khi đêm xuống yên tĩnh hơn ban ngày rất nhiều, cũng lạnh hơn rất nhiều. Miền Bắc chính là không tốt ở điểm ấy, mỗi khi đến tháng ba, gió liền lớn đến mức không bình thường, tuy rằng nhiệt độ không khí cao hơn mùa đông rất nhiều, nhưng loại gió này càng có lực xuyên thấu hơn so với mùa đông, thường nói: Gió xuân thấu xương, Vương Thiển Thiển thật sự có thể lĩnh hội một phen.

Lúc đang chờ xe trường, Vương Thiển Thiển ngẩng đầu nhìn sao. Tuy rằng lúc trước vào học ở trường này là chuyện ngoài ý muốn, nhưng từ ngày đầu tiên vào đây, cô liền thích nơi này. Các loại hoa cỏ cây cối trong trường này nhiều vô số kể, bất luận đang ở chỗ nào trong khuôn viên trường, luôn luôn có một thảm màu xanh lục hoặc đỏ tươi làm lòng bạn rung động; trường đại học này có diện tích rất rộng, các tòa nhà cũng khác các trường đại học kia rất nhiều, lúc vừa đến, hơi không chú ý một chút sẽ lạc đường ngay; trường đại học này có một bầu trời mê người nhất, ánh nắng chiếu xuống bầu trời xanh một cách lạ thường, ánh sao ban đêm đặc biệt lấp lánh. ... Quan trọng nhất, Vương Thiển Thiển ở trong đây gặp được rất nhiều người đáng yêu, cùng người mình thích.

Bất giác, cô quay đầu nhìn Hường Nghiên, thấy Hường Nghiên cũng đang ngửa đầu nhìn trời. Hường Nghiên nói: “Sao hôm nay rất sáng, thật tốt, mai nhất định là một ngày đẹp trời.”

Khóe miệng Vương Thiển Thiển khẽ cong lên, đứng sóng vai cùng với Hường Nghiên. Đột nhiên kêu to một tiếng: “A! Sao băng!”

Hường Nghiên nhìn theo hướng cô chỉ, sau đó cười to: “Mắt gì thế này! Đó rõ ràng là đèn của máy bay.”

Vương Thiển Thiển thè lưỡi, “Vậy sao? Thực đáng tiếc, em còn tưởng là sao băng...”

“Đưa ngốc...”

Vương Thiển Thiển ngo ngốc cười, em đương nhiên biết đó là đèn máy bay, chẳng qua, là muốn cho chị cười thôi. Chị xem, em chỉ vừa nói như thế, chị cười vui vẻ biết bao nhiêu.

Sao trên trời lấp lánh suốt đêm, cũng không so được với nụ cười bùng sáng của chị. Em thích nhìn thấy bộ dáng của chị khi cười với em.

.
. .
.

Vương Thiển Thiển từ Triệu Đình nghe được sinh nhật của Hường Nghiên là ngày 30 tháng 3, tính tính ngày, chỉ còn thời gian một tuần để chuẩn bị. Năm ngày trước đó Vương Thiển Thiển dùng để nghĩ tặng món gì, thời gian hai ngày còn lại thì bồn bả vì quà.

Rạng sáng 0 giờ ngày 30 vừa mới qua, Vương Thiển Thiển gửi cho Hường Nghiên một tin nhắn: Sinh nhật vui vẻ. Hường Nghiên không đáp, cô nghĩ, chắc là đã ngủ rồi.

Giữa trưa ngày 30, Vương Thiển Thiển kéo Hường Nghiên đi vào tiệm nước gần trường. Bởi vì là thứ tư, người cũng không nhiều, cho nên Vương Thiển Thiển có thể đặt trước một gian phòng dành riêng cho tình nhân.

Hường Nghiên vừa ngồi xuống, Vương Thiển Thiển liền khẽ nói gì đó với người phục vụ, phục vụ kia hiểu ý cười đi ra. lát sau, lúc người phục vụ lại quay trở vào, bưng theo một cái bánh sinh nhật. Bánh ngọt kia tuy cũng là bánh sinh nhật, nhưng lại không giống với bánh ngọt thường hay ăn, bởi vì đó là bánh ngọt dùng kem lạnh làm.

Bánh kem mang lên bàn, Hường Nghiên ngây người, “Thật đẹp...” Nửa ngày chỉ nói một câu như vậy.

Vương Thiển Thiển cầm nến vào cho chị ấy, “Ước nguyện đi.”

Hường Nghiên cười nhắm mắt lại, lông mi thật dài khẽ khẽ run. “Xong rồi, có thể thổi nến chưa?”

Vương Thiển Thiển gạt đầu, nhẹ nói: “Sinh Nhật vui vẻ.”

“Cám ơn.” Hường Nghiên cười. Vương Thiển Thiển làm hết mọi thứ vì Hường Nghiên, so với bạn trai trước của Hường Nghiên càng có lòng. Hường Nghiên nghĩ đến, bạn bè làm đến mức này, thật sự rất khó có được.

Buổi tối, Vương Thiển Thiển không ăn cơm với Hường Nghiên, bởi vì có rất nhiều người ở đó. Lúc trưa làm những chuyện đó, cũng đã đủ rồi. Không cần chị ấy cảm động, chỉ muốn cho chị ấy biết, đối với chuyện của chị ấy cô rất đề tâm.

Ban đêm, từ sau khi tắt đèn, Vương Thiển Thiển cách vài phút lại liếc mắt nhìn di động, không biết nhìn được bao nhiêu lần, con số trên màn hình di động cuối cùng cũng đổi thành 23:58. Rất nhanh soạn tin nhắn, gửi đi. Sau đó mới an tâm nhắm mắt ngủ.

Bởi vì là sinh nhật của Hường Nghiên, cho nên hai người không thường ở lại phòng ngủ kia, ngay ngày hôm nay cũng đều trở về. Lên năm ba, sau này thời gian mọi người ở cùng nhau càng ngày càng ít, tự nhiên tránh không được tán gẫu rất nhiều đề tài, thi nghiêncứ sinh, việc làm, bạn trai, tương lai.

Cho nên lúc Hương Nghiên nhận được tin nhắn của Vương Thiển Thiển, cô còn chưa ngủ. Vương Thiển Thiển nói: Còn một phút cuối cùng, em muốn nói lại với chị một tiếng sinh nhật vui vẻ. Hương Nghiên mỉm cười, trả lời lại rất nhanh: Cảm ơn, hy vọng năm sau cũng nghe được em nói như vậy.

“Sao Hương Nghiên không nói gì? Ai gửi tin nhắn tới đó?” Triệu Đình bọn họ vừa rồi đang hỏi chuyện thi nghiên cứu sinh của Hương Nghiên, đang nói hăng say Hương Nghiên lại im tiếng, cho nên Triệu Đình mới hiểu kỳ hỏi một chút.

Hương Nghiên tắt điện thoại đặt dưới gối, trả lời Triệu Đình: “Không có ai. Lúc này nói đến đâu rồi?”

Hương Nghiên thái độ khác thường trả lời tin nhắn nhanh như vậy, Vương Thiển Thiển có loại cảm giác được sủng ái mà lo sợ. Hưng phấn ngồi dậy từ trên giường, “Cộp” một tiếng, không biết quyền sách đặt trên chăn rơi xuống mặt đất từ lúc nào.

“Mau ngủ đi, đừng quậy nữa...” Nguyệt Lượng mơ màng nói.

Vương Thiển Thiển cố nén sự vui sướng trong lòng, chỉ lo vui mừng, lại quên trả lời tin nhắn cho Hương Nghiên.

Có phải, có thứ gì đó, đang lặng lẽ thay đổi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Ngày nói dối 1 tháng 4 năm nay là thứ sáu, Vương Thiển Thiển rất dễ dàng tin tưởng người khác cho nên vào ngày này luôn bị lừa. Lần này để cho không bị lừa nữa, buổi tối trước đó cô liền tắt điện thoại, sau đó định chờ học xong buổi sáng hôm nay lập tức về nhà, dù sao ba mẹ cũng sẽ không trêu chọc cô.

Kết quả không nghĩ tới chính là còn chưa rời giường, Nguyệt Lượng liền kêu cô. “Kiểm Nhi, mau dậy, có người tìm cậu.”

Vương Thiển Thiển cũng không mở mắt, liền đoán được nhất định là lừa mình. ... “Ồ, có người tìm tớ à, vậy cứ để cho người ta chờ đi.” Trờ mình tiếp tục ngủ.

“Tớ không lừa cậu, thực sự có người tìm cậu.” Nguyệt Lượng lại nói.

“Ừ, biết rồi, để người ta chờ đi.” Vương Thiển Thiển còn lâu mới tin lời của Nguyệt Lượng.

“Mới vài ngày không gặp, sao to gan thế nha? Còn dám để cho chị chờ?”

Vừa nghe những lời này, Vương Thiển Thiển lập tức tỉnh, vừa định mở miệng nói:

“Em lập tức xuống ngay.” Khuôn mặt lại trước một bước bị người ta véo.

“Chị Triệu Đình. ... Em đứng dậy, lập tức đứng dậy.” Vương Thiển Thiển phui tay chị ấy, xoa xoa mặt.

Triệu Đình nói: “Không cần đứng cũng được, chị chỉ định nói với em mấy câu.”

“Ồ, vậy chị nói đi.”

“Sinh viên đến năm tư đều phải từ nhiệm chắc em biết phải không?”

“Vâng, vậy thì sao?”

“Ừm. Chị đại diện ban văn nghệ mời em đôi vị trí công tác.”

“Ha ha, có chỗ tốt gì thế?” Vương Thiển Thiển cười lên, thủ pháp gạt người này rất không inh.

“Cho em làm phó bộ trưởng, thế nào?”

Vương Thiển Thiển nhìn chăm chăm Triệu Đình vài giây, nhìn thấy ánh mắt kiên định của chị ấy, quả nhiên là xuất thân từ bộ văn nghệ nha, diễn xuất thật tốt.

“Được.” Vương Thiển Thiển đồng ý.

“Một lời đã định rồi nhé.” Bộ dáng của Triệu Đình còn rất nghiêm túc.

Vương Thiên Thiên cười gật đầu, thật có thể giỡn chơi sao, làm phó bộ trưởng, sao chị không nói cho em trực tiếp làm bộ trưởng luôn đi?

Cô vừa mới nằm xuống, Nguyệt Lường lại kêu cô: “Khiêm Nhi, học tử tìm cậu, học tử Hương Nghiên.”

“Thật không?”

“Thật.”

Cô xem biểu hiện vừa rồi của Nguyệt Lường coi như thành thật, quyết định tin tưởng một lần. Xuống giường, ra khỏi cửa liền thấy, làm gì có ai! Xoay người gào thét Nguyệt Lường: “Nguyệt Lường chết tiệt! Không tin cậu nữa!”

“Chỉ đùa một chút thôi.” Nguyệt Lường giúp cô vuốt vuốt tóc, “Đừng nghiêm túc như vậy, cùng lắm thì sau này tớ không gọi cậu là Khiêm Nhi nữa.”

“Thật không?”

“Giả đó.” Nói xong, cũng không chờ Vương Thiên Thiên phản ứng bỏ chạy ra bên ngoài phòng ngủ.

Lí Nam cùng Tống Nhiên ở đây nhìn náo nhiệt nửa ngày, Lí Nam vừa định nói chuyện, Vương Thiên Thiên cướp lời trước: “Hai cậu đừng học cậu ấy, hôm nay tớ không chọc hai cậu, hai người các cậu cũng đừng trêu chọc tớ.”

“Yên tâm đi, hai chúng tớ tuyệt đối là người dân lương thiện.”

“Đúng vậy đúng vậy, tớ cũng không biết gạt người nữa.”

Vương Thiên Thiên khề gật đầu, bạn Tống Nhiên này có chút bảo thủ, khẳng định sẽ không trêu chọc cô, có điều Lí Nam, còn phải đợi quan sát đã. Sau đó cô rời giường đi rửa mặt, đang rửa được một nửa, có một bạn nữ bên cạnh nói: “Vương Thiên Thiên, dây giày của cậu bị tuột ra rồi.”

Cô nghe ra được đó là tiếng của bạn nữ ở phòng đối diện, nghĩ thầm, cũng không có quen thân với cậu ta, chắc là không cần thiết gạt mình? Vì thế cô nói: “A, biết rồi, cảm ơn.” Sau đó cúi đầu định cột dây giày lại, trong nháy mắt cúi đầu đó, xung quanh phát ra một trận cười vang.

Cô đang mang dép lê mà! Chỗ nào có dây giày chứ! Vương Thiên Thiên thầm mắng mình ngu ngốc, sai lầm cấp thấp như vậy cũng phạm phải.

Bạn gái ở phòng ngủ đối diện còn không quên trêu đùa một câu, “Quả nhiên rất dễ lừa nha.”

Vương Thiên Thiên thờ phỉ phỉ trở lại phòng ngủ, Lí Nam lộ một nụ cười vô hại, nói với cô: “Có chuyện phải báo cho cậu biết, tớ nói xong lại sợ cậu không tin, cho nên để cho Tống Nhiên nói với cậu đi.”

“Chuyện gì vậy?” Vương Thiên Thiên rất không bình tĩnh.

“Tiết học lúc mười giờ kia hủy bỏ.” Tống Nhiên nghiêm trang nói, nhìn qua không khác gì so với lúc bình thường.

“Thật không?”

“Ừ.” Tống Nhiên lại dùng sức gật đầu.

Vương Thiên Thiên suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy Tống Nhiên không thể lừa cô, bình thường Tống Nhiên so với những người khác đều đáng tin hơn. Vì thế bắt đầu mặc quần áo thu dọn đồ đạc.

“Cậu định làm gì?” Lí Nam hỏi.

“Về nhà, không phải tiết học bị hủy bỏ rồi sao?” Không có học đương nhiên phải chạy nhanh về nhà, ở đây lại bị người ta lừa.

“Phụt.....”

“Ha ha ha.....”

Tiếng cười đột nhiên bùng nổ, làm cho Vương Thiên Thiên có loại xúc động muốn khóc, “Không phải nói Tống Nhiên sẽ không nói dối sao? Tớ không bao giờ..... tin tưởng các cậu nữa!”

Lát sau, Nguyệt Lường lại trở về, “Vừa rồi đi ra ngoài một vòng, một người cũng không bị lừa, rất bị thảm. Khiêm Nhi vẫn là tốt nhất, luôn vì sự vui vẻ của mọi người mà hy sinh chính mình.” Nói xong liền đi kéo Vương Thiên Thiên, lại bị Vương Thiên Thiên tránh được.

Lí Nam cười kể lại với Nguyệt Lường chuyện Tống Nhiên lừa Vương Thiên Thiên vừa rồi, Nguyệt Lường nghe xong cũng cười ha ha, nói với Vương Thiên Thiên: “Cậu thật sự rất đáng yêu.”

Vương Thiên Thiên tủi thân cúi đầu, chỉ tay vào bọn họ: “Tại sao đều gạt tớ? Tớ thật sự dễ bị lừa như vậy sao?” Ngắc đầu nhìn ba người, đều không ngoại lệ gật đầu. Vương Thiên Thiên ngửa đầu thở dài: “Rốt cuộc là ai phát minh ra ngày Cá tháng Tư này vậy?!” Cô hận chết ngày hôm nay.

Thu dọn xong dụng cụ học tập, mấy người rời khỏi phòng, Trương Thiên Nhất sớm đã chờ ở phía dưới. Cậu thấy Vương Thiên Thiên liền hỏi cô: “Sao không mở đi động? Nếu không gọi cho Nguyệt Lượng, tớ đã có thể tới sớm hơn nửa tiếng rồi.”

“Haiz, đừng nói nữa, còn không phải bởi vì ngày Cá tháng Tư.....”

“Hôm nay là Cá tháng Tư sao!”

“Sao thế? Cậu kinh ngạc như vậy, không phải cũng định lừa tớ hả?”

Trương Thiên Nhất nhìn những người khác, lại nhìn Vương Thiên Thiên, kéo cô đi trước vài bước, sau đó nhỏ giọng nói: “Hôm nay cậu ta nói chia tay tớ.”

Vương Thiên Thiên khẽ cười: “Hắn gạt cậu.”

“Nhưng sau đó cậu ta còn nói cậu ta yêu tớ.”

“Có thể cũng là gạt cậu.”

“Ừm...” Bộ dáng Trương Thiên Nhất có chút đăm chiêu.

“Đừng nói là cậu đang gạt tớ nha?”

“Đúng vậy, tớ đang lừa cậu.”

Vương Thiên Thiên rút cục cũng bùng nổ, nhấc chân đá hất một cước, Trương Thiên Nhất rút nước mắt.

“Này, tớ không dùng sức nha, cậu khóc gì chứ.....”

Trương Thiên Nhất lau nước mắt, quay đầu lại cười: “Tớ lừa cậu!” Sau đó cũng không quay đầu lại chạy mất.

Xa xa nhìn thấy học tỷ Hường Nghiên đang đi tới, lúc gặp nhau, Vương Thiên Thiên rầu rĩ mở miệng nói trước: “Học tỷ, chị cũng muốn tới gạt em à?”

Hường Nghiên sùng sốt, “Sao? Chị là chị định chào em một tiếng.”

Lúc này Vương Thiên Thiên mới chậm rãi lộ ra nụ cười, nói: “Vẫn là học tỷ tốt nhất.”

Cả một buổi sáng, cô đều không có cười như vậy.

“À, chị biết rồi, hôm nay là ngày Cá tháng Tư.....”

“Tạm biệt học tỷ! Em phải lên lớp rồi!” Vừa nghe thấy ba chữ Cá tháng Tư này, Vương Thiên Thiên vội vã chạy mất.

.

.

.

Tối thứ bảy, Vương Thiên Thiên bị Trương Thiên Nhất kêu đi ra uống rượu, lại đi quán bar lần trước. Lúc Vương Thiên Thiên đến, Nguyệt Lượng đã ở đó.

“Tiểu Nhất, Tiểu Nhất.” Vương Thiên Thiên nhìn Trương Thiên Nhất luôn ngồi gần người đằng kia, gì cũng không nói, liền đẩy nhẹ cánh tay cậu ấy.

Lúc này Trương Thiên Nhất mới hồi phục tinh thần, “Ừ? Cậu đã đến rồi.”

“Tớ cũng đã ngồi ở đây nửa ngày..... Nghĩ gì mà nhập tâm như vậy?”

Trương Thiên Nhất lại thất thần..... Vương Thiên Thiên lại lay cánh tay cậu ấy: “Tiểu Nhất..... Tiểu Nhất.....”

Nguyệt Lượng đột nhiên cười, “Tớ nghe cậu gọi cậu ấy như vậy, cảm giác giống như là đang kêu dì út (1).”

Vương Thiên Thiên thấy không khí ngưng trọng như vậy, cũng xuôi theo Nguyệt Lượng nói: “Đúng vậy, thật ra tớ xem cậu ấy chính là dì út của tớ, cậu xem Tiểu Nhất nhà chúng ta chăm sóc tớ tốt biết bao? Tiểu Nhất nhà chúng ta là một tên con trai tốt nhất trên đời.” Sau đó hai người cùng cười rộ lên.

“Thật sự tốt như vậy à?” Trương Thiên Nhất ngậy người nhìn Vương Thiên Thiên, nhìn chăm chăm cô không chớp mắt, chờ đáp án của cô.

“Đương nhiên là tốt.”

Tay Trương Thiên Nhất đang nắm chặt chai rượu đột nhiên buông ra, “Đáng tiếc, có người không biết như vậy.”

“Sao thế?” Nguyệt Lượng thấy tâm tình không tốt của cậu ấy, lại vội cho Vương Thiên Thiển một ánh mắt.

Trương Thiên Nhất thở dài, chậm rãi mở miệng: “Tớ quên chuyện ngày Cá tháng Tư hôm qua là thật. Hôm nay lại hỏi hần ngày hôm qua nói là thật sao? Hần hỏi tớ, là câu nào? Tớ nói, là câu yêu tớ kia. Sau đó, hần liền im lặng. Vì thế tớ biết, câu nói chia tay đó mới là thật.”

Vương Thiên Thiển mới nhớ tới lúc đó Trương Thiên Nhất lại khó hiểu khóc lên, đó nhất định là vì chuyện này. Mới ở bên nhau bao lâu? Liền chia tay? Nguyệt Lượng cũng vậy, không có ai vượt qua được ba tháng. Chẳng lẽ thứ tình cảm kia, thật sự mỏng manh như vậy?

Nguyệt Lượng nhìn thấy chai rượu rỗng không trước mặt Trương Thiên Nhất, lại cảm thêm một chai đưa tới trước mặt cậu ấy, nói: “Tớ muốn mượn một câu của Khiêm Nhi, không phải chỉ vì một tên con trai thôi à, lại đến mức như thế này sao?”

Trương Thiên Nhất nghe xong, nhin không được cười rộ lên, “Ha ha! Tớ lừa các cậu đó! Thật ra tớ không khổ sở chút nào.”

Vương Thiên Thiển nhin xúc động muốn bóp chết cậu ấy xuống, tức giận nói: “Ngày Cá tháng Tư cũng đã qua rồi, còn lấy những chuyện như vậy đi nói giỡn, hại chúng tớ lo lắng uống phí, hôm nay cậu mời.”

“Sao lại nhẩn tâm như vậy chứ? Hôm qua người ta quả thật rất đau khổ mà, chẳng qua sau khi ngủ một giấc tỉnh lại, cẩn thận suy nghĩ một chút, quả thật là như vậy, chẳng qua chỉ là một tên con trai mà thôi, tớ khỏi ngờ tuần tú như vậy, còn lo không tìm được người tốt hơn sao?”

Vương Thiên Thiển trừng cậu ta liếc mắt một cái, mặc kệ cậu ta. Tại sao cậu ấy với Nguyệt Lượng lại thoải mái như vậy? Nói ở bên nhau liền ở bên nhau, nói chia tay liền chia tay, không có chút chần chờ, không có chút phân vân. Nếu là cô, nếu người kia là học tỷ Hường Nghiên, cô nhất định sẽ khóc đến chết đi sống lại. Vương Thiên Thiển uống một hớp rượu lớn, trong lòng nghĩ tới Hường Nghiên, bởi vì sợ hãi chia tay, cho nên thả rằng không cần ở bên nhau, cô không muốn sau này gặp nhau trong trường, hai người làm bộ không thấy giống như người xa lạ. Cứ yêu thầm như vậy đi.

“Này! Trương Thiên Nhất! Cậu là thụ à?” Một câu của Nguyệt Lượng, làm cho Vương Thiên Thiển phun hết chỗ rượu vừa mới uống xong.

Trương Thiên Nhất đột nhiên đỏ mặt, lảm bảm nói: “Cậu hỏi cái này làm chi? Đột nhiên hỏi một câu như vậy. thật là.”

Về mặt của Nguyệt Lượng cười xấu xa nói: “Tớ chỉ tò mò một chút, bởi vì nhìn bộ dáng người trước của cậu, không giống như là thụ, cho nên mới hỏi cậu, rốt cuộc có phải hay không?”

“Chuyện này.” Ánh mắt Trương Thiên Nhất do dự, chần chờ không trả lời.

Vương Thiên Thiển lén kề vào bên tai Nguyệt Lượng nói: “Trương Thiên Nhất là vạn năm thụ (2).”

Chú thích:

(1) Di út: là tiểu di phát âm gần giống với Tiểu Nhất.

(2) Vạn năm thụ: thụ muôn đời ‘ ‘

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Trương Thiên Nhất là vạn năm thụ! Vừa nghe lời này, Nguyệt Lượng thiếu chút nữa đã la lên.

Trương Thiên Nhất thấy hành động khoa trương đó của Nguyệt Lượng, hỏi Vương Thiên Thiển: “Cậu nói gì với cậu ấy thế?”

Vương Thiên Thiển lắc đầu, “Không nói gì hết.”

“Chắc chắn đã nói gì đó.” Mặt Trương Thiên Nhất càng đỏ hơn, nói với Nguyệt Lượng: “Còn cười! Cười cái gì chứ?”

“Ha ha! Được rồi được rồi, tớ không cười, tớ sợ lát nữa Tiểu Nhất sẽ nói: Thấy ghét! Người ta không để ý tới cậu nữa!” Nguyệt Lượng học theo giọng điệu ông ọ nói ra.

Vương Thiên Thiển và Trương Thiên Nhất cùng nhau rùng mình một cái, “Được rồi, chị hai, tớ nổi hết cả da gà.”

“Da gà của tớ rơi đầy đất.”

Nguyệt Lượng nhìn Trương Thiên Nhất, thờ dài lắc đầu, “Haiz, uổng cho tên cậu chỉ có một chữ, thật sự là lãng phí cái tên này.”

“Hừ! Thì ra là cậu đang cười cái này, có cái gì buồn cười chứ, tớ là thụ thì sao? Chẳng lẽ các cậu chưa từng thụ?”

Nguyệt Lượng ngượng ngùng quay mặt qua chỗ khác cười trộm, “Người ta là đủ cả công thụ...”

“Ha ha ha!” Vương Thiên Thiên cười đặc biệt vui vẻ, đắc ý nói: “Tớ thì thật sự chưa từng thụ.”

“Cậu đứng sang một bên đi!” Trương Thiên Nhất cùng Nguyệt Lượng đồng thanh nói. Sau đó Trương Thiên Nhất lại bổ sung thêm một câu: “Cậu cũng chưa từng công nha!”

“Đúng thế, cậu là một đứa nửa công không thẳng.” Nguyệt Lượng cũng trêu chọc cô.

“Tớ đây cũng là công!” Vương Thiên Thiên không phục.

Nguyệt Lượng thu lại nụ cười, vỗ vai của cô, ba cái, không nhiều không ít, rồi sau đó nói lời an ủi chân thành với cô: “Có chỗ nào không hiểu, lúc nào cũng có thể đến tìm chị, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu chị đây cũng sẽ giải đáp cho cùng.”

Vương Thiên Thiên sững sờ, thật khó có thể tưởng tượng Nguyệt Lượng dùng giọng điệu vô cùng đứng đắn, để nói một câu không đứng đắn như thế này.

Trương Thiên Nhất còn nói: “Cậu cũng đừng để bị học tỷ từ chối trước nha!”

“Hai người các cậu thật sự là phiền muốn chết!” Vương Thiên Thiên cúi đầu chơi di động, che giấu khuôn mặt đã đỏ bừng của mình.

.

.

.

Thời tiết tháng tư, từ từ ấm lên, thoát khỏi sự lạnh lẽo của đầu xuân, dần dần, các loại màu sắc của mùa xuân lại xuất hiện trong khuôn viên trường. Gió nhẹ nhàng thổi, làm cánh liễu mềm mại phất phơ dập dờn trong gió xuân, khuôn viên trường đại học N trước đây có rất nhiều cây liễu, nhưng hoa liễu hay bay khắp nơi làm người ta khó chịu, nên phần lớn bị di dời đi rồi, chỉ còn lại hai cây, ở con đường nhỏ trước cửa thư viện.

Hương Nghiên thường xuyên đến dưới tàng cây đọc sách, mỗi lần thấy cây liễu này, sẽ nhớ tới bờ sông ở nhà, cũng là loại liễu rủ như vậy. Cô lúc nhỏ, thường xuyên đến bờ sông chơi, lúc vóc dáng còn thấp bé, luôn nhảy lên túm cành liễu. Một là trực tiếp làm gãy luôn cành liễu, không thì khi rơi xuống đất trong tay hoàn toàn là lá liễu. Cô luôn hứng gió mở bàn tay ra, làm cho lá cây bay lên trong gió.....

Cành liễu bây giờ đối với cô mà nói không khó có thể nắm được, nhưng lại thiếu sự nhiệt tình muốn chạm đến. Chỉ là ngẫu nhiên, cô ngồi ở dưới tán cây này, nghe âm thanh của gió thổi qua cành liễu, lại như được trở về bờ sông lúc nhỏ. Khi đó vô ưu vô lo, muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc, chưa bao giờ phải kiêng dè điều gì.

Xa xa, từng đợt tiếng cười hấp dẫn ánh mắt của cô, thì ra là mấy người Vương Thiên Thiên kia mới vừa từ thư viện đi ra, không biết đang nói gì, cười đến vui vẻ như vậy.

Cô nhìn thấy Vương Thiên Thiên rượt đuổi Trương Thiên Nhất, nghĩ thầm, đại học kỳ thật phải nên yêu đương thư thế, phải nên trải qua vui vẻ như vậy phải không?

Nhưng mà... đã là học kỳ hai của năm ba, nửa năm sau phải thi tốt nghiệp, sau đó lập tức lại thi nghiên cứu sinh, còn có đủ chuyện phải lo lắng, sao còn có tâm tư nghĩ tới những thứ này?

Tầm mắt lại quay về trên sách, nhưng lại xem không vào, gọi điện thoại hỏi Triệu Đình ở đâu, Triệu Đình nói đang hẹn hò. Cười cười ngắt điện thoại, lại có tin nhắn tới, vừa mở ra liền thấy, là của Liêu Kiệt, hỏi cô tối nay có muốn cùng nhau ăn cơm hay không. Hương Nghiên không chút suy nghĩ liền trả lời: Không được, buổi tối có việc.

Cậu ta không phải không tốt, chỉ là, không phải điều cô muốn....

.

.

.

Cả ngày hôm nay đều không có tiết, Vương Thiên Thiên ngủ thẳng tới giữa trưa mới dậy, tỉnh lại cũng vẫn nằm trên giường không dậy nổi. Còn đang suy nghĩ sao hôm nay phòng ngủ lại im lặng như vậy? Nguyệt Lượng nói: “Kiêm Nhi, thời tiết tốt như vậy, sao cậu không đi chơi đi?” Nguyệt Lượng nghe thấy tiếng động xoay người liền tục của cô, biết rằng cô đã tỉnh.

Vương Thiên Thiên đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm Nguyệt Lường đang ăn mì tôm, đáng thương nói: “Hic..... Tiền tiêu vặt tháng này xài hết rồi.” Bởi vì gần đây luôn đi ra ngoài lên mạng với Lí Nam, còn ghiền lên mạng, sau đó còn mua thẻ game.....

“Ôi, thật đáng thương. Có điều tháng này tớ cũng thiếu chút nữa đã xài vượt kế hoạch, không thấy hiện giờ tớ sa sút đến mức phải ăn mì gói sao. À, cậu có muốn ăn một chút không?”

Vương Thiên Thiên lắc đầu, lại nằm trở về trên giường. “Nguyệt Lường.....”

“Ừm?” Nguyệt Lường vừa ăn vừa ậm ừ đáp lại cô.

“Nguyệt Lường.....”

“Chuyện gì?”

“Nguyệt Lường.....”

“Cậu gọi hồn à!” Nguyệt Lường từ trên ghế đứng lên, cúi xuống vào chân bàn, ly thủy tinh để trên bàn lắc lư vài cái, “Bốp” một tiếng, vỡ rồi. “A!!!” Nguyệt Lường la lên, “Vương Khiêm Khiêm, cậu thật sự là Khiêm Nhi! Tháng này tớ nhất định là chi tiêu vỡ kế hoạch rồi! 555555.....(1)”

Vương Thiên Thiên mang theo vẻ mặt xin lỗi cười cười, “Thật ra, không có chuyện gì, chỉ là muốn kêu cậu một chút.....”

.

.

.

Vương Thiên Thiên đi lên mạng với Lí Nam, tiệm net Lí Nam thường đến cũng rất gần quán nước kia, hoàn cảnh không tệ, tốc độ cũng mau, cho nên mỗi lần đều phải xếp hàng một lát mới có máy.

Nhìn phía trước còn vài người, Lí Nam có chút không kiên nhẫn, hỏi Vương Thiên Thiên: “Muốn ăn kem không?”

“Sao cũng được.”

“Vậy cậu đứng đây xếp hàng, tớ đi mua.”

Vương Thiên Thiên biết, Lí Nam nhất định là đến quán nước ăn xong rồi mới mang về inh, đợi hơn mười phút cũng không thấy cậu ấy quay lại. Mắt thấy cũng sắp đến lượt mình, liền đi hỏi em gái ở quầy thu ngân, “Còn bao lâu nữa mới có máy trống vậy?” Nếu không phải vì chơi game, cô đã ở phòng ngủ chơi laptop của Nguyệt Lường rồi.

Cô bé kia nhìn thoáng qua màn hình trên máy tính, mặt không chút thay đổi trả lời lại một câu: “Đợi một chút nữa đi.”

Nói cũng giống như chưa nói, Vương Thiên Thiên chuẩn bị nổi nóng, sắp cãi nhau với người ta, vừa mới mở miệng, đột nhiên thấy Nguyệt Lường đi ra từ phòng nhỏ phía sau quầy. Cô cũng đã quên luôn chuyện này, định hỏi Nguyệt Lường sao lại ở đây, nhưng mà hình như Nguyệt Lường không phát hiện cô, đang nói chuyện với cô nhóc thu ngân kia, cô nhóc đó bỗng nhiên cười tươi rói với Nguyệt Lường.

Vương Thiên Thiên khẽ cười một tiếng, a ha, cô nhóc này thì ra cũng biết cười à?

“Việt Lường Cẩn!” Vương Thiên Thiên lớn giọng kêu, tất cả mọi người đều sững sờ, Nguyệt Lường thấy đó là Vương Thiên Thiên liền vẫy vẫy cô, cô nhóc kia cũng kinh ngạc nhìn thoáng qua Vương Thiên Thiên.

Vương Thiên Thiên nghĩ thầm, nếu mình không gọi tên họ của Nguyệt Lường, chỉ sợ cô nhóc này ngay cả liếc mắt một cái cũng không thèm? Nhưng nhìn biểu tình của cô ấy khi nói chuyện với Nguyệt Lường, quan hệ của hai người kia tuyệt đối không đơn giản, chẳng lẽ là bạn gái mới của Nguyệt Lường?

Vương Thiên Thiên thừa dịp đó đi đến phía trước quầy, ánh mắt dừng lại trên Nguyệt Lường và cô bé đó, nhưng chỉ nhìn thấy hai người kia cười, không nói gì.

Nguyệt Lường hỏi: “Chỉ có mình cậu?”

“Không phải, đi với Lí Nam, cậu ấy đi mua kem.”

Cô nhóc kia quay đầu hỏi Nguyệt Lường: “Bạn cậu?”

“Bạn cùng phòng.”

“Ồ.” Nghe xong những lời này, cô gái kia bỗng nhiên mỉm cười mới Vương Thiên Thiên đứng lên nói: “Phòng khách không có chỗ, ra phòng thuê chung

đi? Phòng thuê chung còn chỗ.”

“Được.”

Mấy người xếp hàng thật lâu phía sau không khỏi càu nhàu: “Không phải vừa nói phòng thuê chung hết máy rồi sao? Sao lại có?”

Cô gái kia đổi trở về về mặt nghiêm túc: “Người ta đã đặt trước rồi không được sao?”

Vương Thiên Thiên đưa tiền thuê hai máy, lại nhanh gọi điện thoại cho Lí Nam, mới cùng Nguyệt Lượng đi đến phòng thuê chung. Mới vừa mở cửa liền lập tức hỏi Nguyệt Lượng: “Bạn gái mới?”

“Đúng vậy, thế nào?”

“Tốc độ của tên này quả thật là mau, bội phục.” Vương Thiên Thiên nhìn cậu ấy giờ ra ngón tay cái.

Nguyệt Lượng nói với Vương Thiên Thiên, cô gái kia tên là Ninh Ninh, là người thân của ông chủ tiệm net này.

Vương Thiên Thiên thấy bộ dáng xinh xắn lại còn tóc ngắn của Ninh Ninh, còn cao hơn cả mình, có lẽ khoảng 1 mét 73. Vì thế hỏi Nguyệt Lượng: “Hai người các cậu ai công ai thụ?”

“Hỗ công.”

“Nhưng mà..... Bề ngoài nhìn qua cô ấy công một chút.”

“Thực tế cô ấy là nhược thụ.” Nguyệt Lượng cười trộm.

Đang nói chuyện, Ninh Ninh đẩy cửa vào, đưa cho Nguyệt Lượng một chai nước, xoay người định rời đi. Vương Thiên Thiên vội gọi cô ấy lại: “Người đẹp, sao chỉ có cậu ấy có, mình không có vậy?”

Ninh Ninh quay người lại mỉm cười nói: “Đây là nước khoáng tình yêu, cậu xác định muốn?”

Vương Thiên Thiên nhanh lắc đầu, “Không muốn, mình sợ chua, buốt răng.”

Ninh Ninh cười rồi đi, Vương Thiên Thiên lại hỏi Nguyệt Lượng, “Tiểu Lượng Tử, cậu cũng quá lố liễu rồi, lát nữa Lí Nam đến đây, cậu không sợ cậu ấy phát hiện?”

“Có gì phải sợ chứ, tớ không ngại người khác nhìn tớ thế nào. Mà nói, sao cậu lại học theo Tiểu Nhất kêu tớ như vậy? Đã thật nhiều năm không ai gọi tớ như thế, tớ hiện tại cảm thấy lên đại học gặp lại Trương Thiên Nhất còn có cậu, quả thực là ác mộng.....”

“Đừng nói vậy chứ, lâu lâu kêu một lần không phải càng thân thiết sao?”

“Cám ơn, tớ cũng không nghĩ muốn thân thiết với cậu.”

Vương Thiên Thiên làm bộ ôm mặt khổ sở nói: “Tớ thật đau lòng quá.....”

“Ồ? Sao Nguyệt Lượng lại ở đây?” Lúc này Lí Nam đã đến, cầm trong tay là kem đá bào sô-cô-la mua cho Vương Thiên Thiên.

“Tớ đến chơi.” Nguyệt Lượng trả lời như vậy.

“Lúc trước mỗi lần chúng tớ đến rủ cậu lên mạng cậu cũng không đi, cậu nói cậu chỉ chat, có laptop là đủ rồi sao, hôm nay xảy ra chuyện gì đây?”

“Bởi vì cảm thấy em gái thu ngân nơi này xinh đẹp, cho nên tới chơi.” Nguyệt Lượng cố ý nói.

“Phi! Không một câu đứng đắn. Tránh ra, đó là chỗ của tớ, tớ phải nhanh đăng nhập nhìn xem mọi người trong bang đang ở đâu, lát nữa có bang chiến rồi.....”

Vương Thiên Thiên và Lí Nam đăng nhập vào trò chơi liền bắt đầu bận rộn lên, Nguyệt Lượng nhìn thấy nhân vật 3D tí hon chạy tới chạy lui trên màn hình, đi đâu cũng đối thoại với NPC (2), sau đó đi đánh quái luyện cấp, cảm thấy không có hứng thú gì, liền đi ra ngoài tìm Ninh Ninh nói chuyện phiếm.

Tối giờ ăn cơm chiều, Lí Nam và Vương Thiên Thiên đi về, phát hiện Nguyệt Lượng còn chưa đi, lại ngồi bên cạnh Ninh Ninh nói chuyện. Lí Nam có chút buồn bực, các cậu ấy quen biết ?

Vương Thiên Thiên liếc mắt nhìn Nguyệt Lượng một cái, Nguyệt Lượng nói: “Tớ không về ăn cơm.”

Lí Nam cũng không nói gì, chỉ là trên đường trở về mới hỏi Vương Thiên Thiên: “Nguyệt Lượng rất thân với cô gái ở tiệm net kia?”

“Không biết.....”

Lí Nam luôn cảm thấy là lạ, nhưng cũng không nói được lạ ở chỗ nào, luôn nghe nói Nguyệt Lượng đi hẹn hò, nhưng mà đối tượng cậu ấy hẹn hò chưa bao giờ cho các cô xem. Nhiều lúc bọn cô hoài nghi thật ra có phải là Nguyệt Lượng thích con gái hay không, bởi vì cậu ấy luôn đùa giỡn nữ sinh trong lớp. Nhưng ngẫm lại, cũng không nhất định, cậu ấy chính một đứa không đứng đắn như vậy, hơn nữa hai người con gái thân nhau, cũng thực bình thường, giống như là Vương Thiển Thiển không phải cũng đi rất gần học tỷ học năm ba kia sao? Chính là mình với Tổng Nhiên cũng rất thân mà. Cho nên, nhất định là suy nghĩ nhiều. Quả nhiên, tháng tư là tháng dễ dàng làm cho người ta buồn bực trong lòng.

Chú thích:

(1) 5555: số 5 phiên âm là [wǔ] đọc gần giống như tiếng khóc huhuhu =>

(2) NPC: Viết tắt của từ Non-player character chỉ những nhân vật cố định được thiết kế trong game để hướng dẫn, hỗ trợ người chơi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Tháng năm, hoa đình hương nở khắp thành phố, nở đầy đường lớn ngõ nhỏ, bất luận đi đến đâu, chỉ cần đang ở trong thành phố này, chắc chắn luôn sẽ nhìn thấy hình dáng đong đưa, ngửi được mùi thơm thanh nhã kia.

Hương Nghiên cũng cực thích loại hoa này, trước cổng trường trung học ở quê trước đây có mấy cây đình hương, mỗi buổi sáng mùi hoa phảng phất vào trong trường, tâm trạng cả ngày đều vui vẻ.

Hoa đình hương dưới quê chỉ có một loại là màu tím, mà nơi đây có hơn mười loại, màu tím, màu trắng, màu đỏ... Hương Nghiên cảm thấy, hoa đình hương màu trắng càng làm cho người ta yêu thích.

Kỳ nghỉ ngày một tháng năm, trong lúc cùng bạn học trong hội sinh viên đi ra ngoài thành phố dạo chơi, cũng là mấy tháng cuối cùng còn ở lại trong hội sinh viên, đột nhiên tâm trạng có chút đa cảm.

Ngày đó, Hương Nghiên cũng bị hoa đình hương màu trắng hấp dẫn, mỗi một đóa đều lớn xấp xỉ nhau, nhưng lại không giống nhau, một vòng một vòng vây quanh cùng một chỗ, trắng trắng như tuyết, giống như những bông tuyết li ti ở mùa đông.

“Học tỷ, chị đang làm gì vậy?”

Hương Nghiên không cần quay đầu lại cũng biết người phía sau là ai, trừ Vương Thiển Thiển ra, có rất ít người kêu cô như vậy, hoặc là trực tiếp kêu tên, hoặc là gọi tên cô ở trước hai từ học tỷ. Cô nhớ Vương Thiển Thiển này, luôn không giống với người khác.

“Học tỷ?” Người kia lại đến gần một chút, âm thanh vẫn ngọt trước sau như một.

Hương Nghiên hơi hơi nghiêng đầu, “Đang ngắm hoa.”

“Có cái gì đẹp. Khắp đường phố đều như vậy.”

Hương Nghiên khẽ cười: “Em từ nhỏ đã lớn lên ở đây, đương nhiên không thấy gì lạ, chính là từ sau khi chị đến thành phố này mới nhìn thấy hoa đình hương màu trắng.” Nói xong, lại đưa tay ra vuốt lên cánh hoa, cảm nhận xúc cảm mềm mại nhẵn nhụi.

“Vậy chị có từng nghe qua một truyền thuyết không? Về hoa đình hương đó?”

“Sao?”

“Truyền thuyết hoa đình hương đều chỉ có bốn cánh hoa, nếu có thể tìm được một bông hoa đình hương năm cánh, nhất định sẽ gặp được tình yêu tốt đẹp. Lúc nhỏ em từng vì những lời này tìm kiếm một thời gian thật dài, đáng tiếc là vẫn chưa từng nhìn thấy.”

“Em không phải là đến đùa chị phải không?” Hương Nghiên đưa lên một bông hoa cho Vương Thiển Thiển xem. Trong bốn cánh hoa đang bao bọc, có một cánh hoa còn nhỏ, cánh hoa thứ năm đang cố gắng, kêu ngoạc vươn lên.

Vương Thiển Thiển kinh ngạc kêu lên: “Học tỷ! Chị thực sự tìm được rồi! Thật sự có một truyền thuyết như vậy, là thật!” Sau đó cô hái bông hoa kia xuống, đưa vào tay Hương Nghiên, cười nói: “Học tỷ, có một tình yêu tốt đẹp nha.”

Hương Nghiên bất đắc dĩ khẽ cười, tình yêu tốt đẹp à? “Đáng tiếc, hoa kỳ quá ngắn, còn chưa kịp làm cho nhiều người thưởng thức vẻ đẹp của nó thì đã héo tàn.”

Vương Thiển Thiển sững sờ, nghĩ một chút nói: “Nhưng mà, chỉ cần có người nhớ nó xinh đẹp, là đủ rồi, không phải sao?”

Gió nhẹ thổi qua, những lọn tóc dài của học tử nhẹ nhàng bay lên, Vương Thiển Thiển muốn vươn tay chạm vào, muốn nhẹ nhàng ôm chị ấy vào ngực, nhưng mà, cũng chỉ là muốn mà thôi. Chuyện Vương Thiển Thiển có thể làm, chính là đứng ở một bên như thế này, mê mẩn nhìn sườn mặt của chị ấy. Nhìn chị ấy nhẹ nhàng cười với bông hoa, nhìn động tác chị ấy khẽ vuốt mái tóc, suy nghĩ vì sao ngay cả sườn mặt thôi cũng làm cho người ta cảm thấy chói mắt?

Hương Nghiên vẫn suy nghĩ câu truyện hoa đình hương năm cánh đó, là do Vương Thiển Thiển thuận miệng lừa mình. Cho nên trong vườn trường lại nhìn thấy hoa đình hương, cô tò mò nhìn, quả nhiên, vài ngày trôi qua, đều không có thấy qua bông hoa có năm cánh.

“Hương Nghiên!”

Nghe thấy có người kêu mình, Hương Nghiên vội quay đầu lại nhìn, thì ra là bạn học năm ngoài cùng nhau diễn kịch trên sân khấu Lục Khải, Lục Khải khoa tài chính.

“Cái này cho cậu.” Lục Khải nói xong nhét vào tay cô vật gì đó, “Nhất định phải tới nha!” Nói xong bỏ chạy.

Hương Nghiên cúi đầu nhìn, là vé xem phim. Vô duyên vô cớ..... đưa cái này ỉn làm gì?

Hương Nghiên không đi, Lục Khải này chính là cô thường xuyên gặp trong lúc tập luyện cho vở kịch, sau buổi liên hoan cuối năm đó cũng không có liên hệ gì nữa, đột nhiên nhận được một lời mời như vậy, cô đương nhiên sẽ không đi.

Buổi tối lại nhận được một cuộc điện thoại từ một số xa lạ gọi tới, bắt máy nhưng không có âm thanh, định ngắt điện thoại, bên kia lại nói. “Tôi vẫn đợi đến khi hết giờ xem phim, cậu cũng chưa đến, cậu ngay từ đầu không tính sẽ đến đây phải không?”

“Lục Khải?”

“Ừ, là tôi. Tôi..... Hương Nghiên, cậu có thể đi ra một chút không? Tôi đang ở dưới lầu.”

“Hiện tại chắc cũng quá muộn rồi?” Đã hơn 9 giờ, cô không biết một loạt hành động kỳ quái của cậu ta rốt cuộc là muốn làm gì.

“Chỉ nói mấy câu.”

“Có cái gì thì nói trong điện thoại luôn đi.”

Ấp a ập ứng thần thần bí bí, trực giác của Hương Nghiên cho biết sẽ không phải là chuyện tốt gì, lại nghĩ tới Vương Thiển Thiển nói tình yêu tốt đẹp, cô không khỏi khẽ nhún mày, không phải là loại đào hoa giống như thế này chứ?

Quả nhiên, ngày hôm sau gặp được Lục Khải trong trường, đột nhiên thổ lộ với mình, Hương Nghiên có chút dờ khóc dờ cười. “Mình cảm thấy, chúng ta đều không hiểu biết đối phương, vẫn là làm bạn học, sẽ tốt hơn.” Cô khéo léo từ chối cậu ta, hy vọng chuyện này đến đây là ngừng lại.

Nhưng mà Lục Khải vẫn rất cố chấp: “Từ năm ngoài tôi bắt đầu thích cậu, nhưng mà bởi vì cậu rất vĩ đại, cho nên tôi vẫn không dám thổ lộ với cậu, chỉ là, sang năm sẽ tốt nghiệp, tôi sợ mình sẽ hối hận.”

“Cậu cũng biết sắp tốt nghiệp, vậy còn làm chuyện như vậy để làm gì? Dù sao kết quả vẫn là giống nhau.”

“Phải, chúng ta vẫn chưa hiểu biết, nhưng cậu cũng nên cho tôi cơ hội hiểu biết cậu có phải không? Hơn nữa, có một số chuyện mặc dù đã sớm biết kết quả, không phải cũng có rất nhiều người bất kể hậu quả để làm sao? Có lẽ sẽ không chừng sẽ làm thay đổi kết quả?”

“Học kỳ này mình bận rộn nhiều việc, học kỳ sau càng bận, hơn nữa, mình thực sự cảm thấy được chúng ta thích hợp làm bạn học hơn.”

“Tôi....” Cậu ta có chút mất mát, lại vẫn không cam lòng, “Vậy nếu như bạn học mời cậu đi ra ngoài ăn cơm, cậu có đồng ý không?”

Hương Nghiên mỉm cười, “Bạn học thôi, xem tâm tình đã.” Nói xong xoay người rời khỏi, cũng không nhìn biểu tình của cậu ta, cậu ta là người sống tương đối nội tâm, lúc trước cùng hợp tác đã biết, vừa rồi cậu ấy nói ra những lời đó, hẳn cũng đã do dự lâu mới có dũng khí nói. Hương Nghiên không đành lòng tổn thương cậu ta, cho dù là cảnh tượng thổ lộ cùng lời thoại đều không khác gì những lần cô nghe qua trong quá khứ, nhưng mà lúc này đây, cô không có tiết kiệm về mặt tươi cười.

Không biết vì sao, hình như trong cuộc sống gần đây, có rất nhiều nhân tố khiến cô mỉm cười. Ví dụ như... một tiếng “Học tử” ngọt ngào kia, thời điểm nghe thấy luôn làm cho cô không tự chủ được mà cong khóe miệng lên.

Tháng năm mới qua được một nửa, nhiệt độ không khí liền nhanh chóng tăng vọt lên, sớm đã đến mùa mặc váy, đây là một mùa thuộc về con gái.

Lúc hai người Vương Thiên Thiên cùng Nguyệt Lượng đồng thanh nói “Không có váy”, Lí Nam lộ ra biểu tình khó tin. “Thiên Thiên không mặc váy thì tớ biết, Nguyệt Lượng cậu cũng không có váy?”

“Vì sao tớ nhất định phải có váy?”

“Người có đôi tượng chắc cũng nên có váy chứ?”

“Thiên Thiên cũng có đôi tượng mà, không phải cậu ấy cũng không có?”

“Nhưng mà...” Lí Nam dừng lại một chút, hỏi Vương Thiên Thiên, “Sao cậu cũng không mặc váy vậy?”

“Hỏi nhiều như vậy làm gì?” Vương Thiên Thiên vốn đang xem náo nhiệt, thỉnh thoảng sẽ cười một chút, không nghĩ tới Lí Nam lại đột nhiên làm khó dễ với cô. Sau đó Nguyệt Lượng nhân lúc Lí Nam cùng Vương Thiên Thiên nói chuyện, chuồn đi mất.

Vương Thiên Thiên thuận tay cầm một con thú nhồi bông trên giường lên nói: “Haiz, gần đây hình như tớ lại cao lên, hình như cũng béo lên một chút, cảm thấy được cái giường này hơi nhỏ, không đủ chỗ ngủ.”

“Này!” Lí Nam lên tiếng ngăn cản cô, “Không hỏi thì không hỏi thôi, đừng lấy tiểu hùng của tớ ra trút giận.”

Vương Thiên Thiên cười đến thực gian ác, “Hi hi, hình như chen chúc một chút cũng có thể miễn cưỡng ngủ được.” Nói xong lại sờ sờ lỗ tai của con gấu kia, lại đưa nó tới trước ngực ôm, lẩm bẩm: “Có thể để con gấu này xuống dưới không?”

“Được rồi được rồi.....” Lí Nam chạy nhanh tới, bò lên đầu giường đoạt lại tiểu hùng.

“Tớ không để ở chỗ cậu nữa, được chưa?”

Sau khi leo xuống nhìn bốn phía xung quanh, thuận tay ném tiểu hùng lên giường của Nguyệt Lượng, bởi vì trên giường của cô ấy cùng với Tổng Nhiên đều đã bị bao phủ bởi những con thú nhồi bông. Lí Nam thích các loại thú nhồi bông đáng yêu, mỗi lần nhìn thấy đều không thể không mua về, hệ quả là mấy anh chàng theo đuổi cậu ấy biết sở thích này cũng thường xuyên tặng, đến nỗi làm ấy con thú nhồi bông ngập lút khắp phòng.

Sau đó thật sự không có chỗ để, Vương Thiên Thiên và Nguyệt Lượng khuyên bảo giúp cô đem mấy món đồ chơi ấy về nhà. Lúc đi đến nhà của Lí Nam, Vương Thiên Thiên mới chính thức sụp đổ, tràn đầy một phòng đều là đồ chơi.....

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Lúc không có tiết, Lí Nam vẫn ra ngoài trường lên mạng như cũ, hôm đó Tổng Nhiên cũng phải tải một số tài liệu, tốc độ đường truyền của kí túc xá còn chậm hơn rùa, Lí Nam bèn dẫn cậu ấy theo. Lí Nam vừa vào cửa, liếc mắt nhìn về phía quầy một cái, không thấy Ninh Ninh, liền hỏi quản lý: “Ninh Ninh đâu?”

“Chắc ở phòng trong.”

Phòng trong theo lời của ông ấy, chính là phòng nhỏ phía sau quầy, Lí Nam đi lại phía đó, cửa khép hờ, loáng thoáng nghe thấy tiếng của Nguyệt Lượng, liền bước nhanh hơn. Vừa đi tới cửa, đột nhiên thấy Ninh Ninh hôn lên mặt Nguyệt Lượng một cái, Lí Nam ngậy ngậy cả người, đứng hình ở cửa.

Lúc này Tổng Nhiên đi tới hỏi: “Sao vậy?”

Sau đó cửa đột nhiên mở ra, Tổng Nhiên thấy người mở cửa chính là Nguyệt Lượng, bèn hỏi: “Nguyệt Lượng, sao cậu cũng ở đây?”

“À..... Tớ đến chơi... Các cậu... đến đây khi nào?”

“Vừa tới.....” Lí Nam cướp lời trước, “Tổng Nhiên phải tải một ít tài liệu, cho nên tớ mang cậu ấy đến đây.”

“Ừ.” Nguyệt Lượng không hỏi nữa, trực giác nói cho cô biết, vừa rồi Ninh Ninh đột nhiên tập kích, chỉ ít Lí Nam đã thấy rồi.

Đội cho Lí Nam với Tổng Nhiên được sắp xếp máy xong, Ninh Ninh nhìn thấy Nguyệt Lượng mặt ủ mảy chau cũng trở nên im lặng. Qua hồi lâu mới nói: “Đều do em không tốt.....”

Nguyệt Lượng khẽ cười, “Không có gì đâu, sớm muộn gì cũng phải cho các cậu ấy biết, chị vốn cũng không muốn giấu các cậu ấy.” Chỉ là không biết các cậu ấy sẽ có phản ứng như thế nào.....

Sau đó Lí Nam vẫn chưa đề cập đến sự việc kia, Nguyệt Lượng ngược lại có chút thiếu kiên nhẫn, rút cuộc bùng nổ vào một buổi tối thứ tư. Hôm đó mưa dai dẳng suốt ngày, mấy người bọn họ cũng không ra ngoài, ở trong phòng ngủ bận rộn việc riêng. Buổi tối, vẫn còn mưa lâm lâm, cửa sổ phòng ngủ không có đóng lại, không khí mang theo hơi nước mưa lướt qua trong phòng.

Tổng Nhiên im lặng ngồi trước bàn đọc sách, thỉnh thoảng lại dùng viết ghi lại gì đó; Vương Thiến Thiến nằm chơi PSP, cảm xúc lên xuống theo trò chơi; Lí Nam thu dọn lại đồ đạc của mình, lấy từng món trong ngăn tủ ra, xong lại nhét vào, trông còn lộn xộn hơn trước khi dọn dẹp.

Nguyệt Lượng đột nhiên từ trên giường bước xuống, đứng ở giữa phòng nói: “Tớ có một chuyện muốn nói với các cậu, các cậu chuẩn bị tâm lý thật tốt trước đã.”

“Làm gì chuẩn bị nghiêm túc như vậy? Cậu đừng như thế, tớ rất không quen.” Lí Nam ra vẻ thoải mái mà trêu đùa.

“Tớ rất nghiêm túc.” Nguyệt Lượng hắng giọng, lại hít sâu vài cái, đợi ọi người buông việc đang làm trong tay, cùng nhìn về phía mình mới nói tiếp: “Thật ra, tớ....., tớ thích con gái, lúc trước có đối tượng cũng không dám cho các cậu gặp, là bởi vì họ đều là con gái, tớ không có cách nào cho các cậu xem”

Nguyệt Lượng nói một hơi, ba người kia đều ngây ngẩn cả người.

Vương Thiến Thiến là kinh ngạc sự thẳng thắn cùng với dũng cảm của Nguyệt Lượng, có thể công khai chuyện riêng tư như vậy với bạn cùng phòng, cần phải có bao nhiêu dũng khí? Cho nên cô không biết nên biểu đạt cảm giác trong lòng lúc này thế nào, thật sự không biết nói cái gì cho phải, hơn nữa lúc này, nói cái gì chắc cũng đều không thích hợp?

Phòng ngủ vô cùng im lặng, trong lòng của Nguyệt Lượng cũng rất loạn, những phản ứng dự đoán trước đó đều không xuất hiện, ngược lại làm cho cậu ấy cảm thấy không được tự nhiên. Cậu ấy hy vọng cho dù là không đề ý tới cậu ấy cũng được, nhưng bây giờ là phản ứng gì đây? Nhìn chăm chăm cậu ấy như vậy, nhìn đến mức làm cho Nguyệt Lượng cảm thấy sợ hãi, đây là tình huống gì chứ?

“Làm ơn, các chị hai à, các chị có chút phản ứng được không? Cho dù sau này không đề ý tới tớ nữa cũng nói với tớ một tiếng chứ.”

Lúc này, ba người giống như bị đứng hình mới hồi phục tinh thần lại.

“Vi sao không nói sớm?” Lí Nam đột nhiên lên tiếng, tầm mắt vẫn dừng ở trên người Nguyệt Lượng đang cúi đầu.

Vương Thiến Thiến muốn đi ra hòa giải, liền nói: “Nguyệt Lượng cũng là sợ các cậu không hiểu cậu ấy.....”

“Cậu đã sớm biết?” Lí Nam lại nhìn về phía Vương Thiến Thiến.

Vương Thiến Thiến bị dọa đổ mồ hôi lạnh, rõ ràng là buổi tối trời mưa, rõ ràng có gió lạnh luồn vào trong cổ áo, thế mà tại sao lúc Lí Nam tức giận như vậy nhìn về phía mình, cô đột nhiên đổ mồ hôi? Vì sao Lí Nam lại tức giận như vậy? Thực sự có nghiêm trọng đến mức đó không?

“Cậu nói đi!” Lí Nam đi đến trước mặt Nguyệt Lượng đẩy cậu ấy một cái.

Nguyệt Lượng không dự đoán được cậu ấy đột nhiên lại như thế, bị đẩy một cái lao đảo, sau đó vẫn cúi đầu, không biết nên trả lời thế nào.

“Lí Nam.....” Tổng Nhiên từ phía sau giữ chặt lấy Lí Nam.

Lí Nam vẫy tay Tổng Nhiên ra, lại đẩy Nguyệt Lượng một cái, “Sao cậu không nói lời nào đi?” Lúc này, Vương Thiến Thiến sớm đỡ được Nguyệt Lượng.

“Cho nên... thái độ của cậu là... không muốn làm bạn với tớ nữa có phải không?” Nguyệt Lượng cố nén không để nước mắt tràn ra.

Vương Thiến Thiến vừa nghe Nguyệt Lượng nói đáng thương như vậy, cũng hiểu được Lí Nam dường như có chút hơi quá trớn, vừa định mở miệng nói Lí Nam vài câu, lại bị Lí Nam trách móc. Lí Nam nói: “Nguyệt Lượng! Rốt cuộc là ai không muốn làm bạn với ai? Nếu cậu xem tớ là bạn, vì sao lại không nói sớm cho tớ biết chuyện này? Vì sao cậu chỉ có thể nói cho Vương Thiến Thiến cũng không thể nói cho tớ biết? Là cậu chưa từng xem tớ là bạn phải không? Bằng không sao ngay cả chuyện này cũng phải gạt tớ?”

“Sao tớ lại không xem cậu là bạn? Là bởi vì xem cậu là bạn cho nên mới phải giấu cậu, sợ sau khi cậu biết được sẽ không muốn làm bạn với tớ nữa, bây giờ cậu biết rồi, quả nhiên là như vậy.... A.....” Nguyệt Lượng đột nhiên ngẩng đầu lên bất đắc dĩ cười một tiếng.

“Lí Nam, nỗi khổ tâm của Nguyệt Lượng, cậu không thể hiểu một chút sao?” Vương Thiến Thiến cũng tức giận.

Mấy người bọn họ tới một câu cậu một câu, rồi rầm trong chủ đề “bạn bè” này, cái tới cái lui lui đến nói năng lộn xộn, ầm ĩ đến ngay cả Tổng Nhiên cũng không bình tĩnh nổi nữa.

“Được rồi! Đừng cãi nữa!” Tổng Nhiên lần đầu tiên quát to như vậy với các cô, “Tuy rằng tớ không rõ các cậu đang cãi cái gì, tuy rằng đối với sự thừa nhận của Nguyệt Lượng tớ cũng cảm thấy thực hoảng hốt, nhưng mà, Nguyệt Lượng đối với chúng ta mà nói, không phải vẫn là Nguyệt Lượng lúc trước sao? Có cái gì không giống đâu? Cậu ấy vẫn là cả ngày cười như vậy, vẫn là lúc lên lớp ngủ gà ngủ gật, vẫn thích nói giỡn. ... Chỗ nào thay đổi?”

Cậu ấy vừa nói xong, mấy người kia quả nhiên đều im lặng, Nguyệt Lượng cũng rất kinh ngạc nhìn qua người luôn bảo thủ lại cứng nhắc như Tổng Nhiên sẽ nói như vậy.

Tổng Nhiên thấy các cô vẫn không nói chuyện, cũng không để ý nữa, cúi đầu tiếp tục đọc sách, thư viện có gần trăm ngàn quyển sách, nguyện vọng rất có thể sẽ thất bại, cho nên cô muốn tranh thủ thời gian.

Lí Nam lại nhìn thoáng qua Nguyệt Lượng, thờ dãi nói, “Cậu cần bản hiểu lầm ý của tớ, tớ tức giận không phải bởi vì cậu là đồng tính, tớ tức giận là vì cậu có bí mật mà không nói cho tớ biết, tớ cảm thấy cậu không thật sự xem tớ là bạn. Cậu thích con trai hay con gái, đều là tự do của cậu, chỉ cần cậu không thích tớ, thì không liên quan đến tớ, tớ đương nhiên sẽ không vì chuyện này mà có cái nhìn gì khác về cậu, giống như Tổng Nhiên nói, cậu vẫn là cậu như trước, không có gì khác biệt, lúc tớ quen biết cậu chính là như vậy.....”

“Sao?” Nguyệt Lượng không quá dám tin tưởng vào những gì mình nghe được, quay đầu nhìn Vương Thiến Thiến, Vương Thiến Thiến khẳng định gật đầu, Nguyệt Lượng đột nhiên “Oa” một tiếng khóc lên, giống như con nít, đi qua ôm lấy Lí Nam, không ngừng nói cảm ơn. Lí Nam cười đẩy cậu ấy ra: “Đừng lợi dụng tớ.”

Nguyệt Lượng đi lại ôm Tổng Nhiên, Tổng Nhiên ngay cả đầu cũng không quay lại nói: “Đừng làm phiền tớ đọc sách.”

Nguyệt Lượng đành phải đi tìm Vương Thiến Thiến, Vương Thiến Thiến lấy khăn mặt giúp cậu ấy lau nước mắt, lau xong lại nói: “Vừa lúc, giúp tớ giặt sạch khăn mặt đi.”

Nguyệt Lượng siết chặt khăn mặt nước mắt lấp lánh nhìn Vương Thiến Thiến, không nhận được nữa nói: “Vương Khiêm Khiêm, cậu thật đúng là không lãng phí cái tên này.....”

Sau đó, phòng 407 giống như trước đây hài hòa, náo nhiệt. Chuyện kia không ảnh hưởng gì đến bọn họ trong lúc đó, ngược lại, hình như quan hệ càng thêm thân mật.

Sau này lúc Nguyệt Lượng bên cạnh Ninh Ninh cũng không kiêng dè Lí Nam, Lí Nam tuy rằng ngẫu nhiên sẽ nói hai người thật chán ghét, làm chuyện cho nhiều người buồn nôn như vậy, nhưng nhiều hơn chính là hâm mộ.

Sau này Vương Thiến Thiến còn không ngừng dặn Nguyệt Lượng, “Ninh Ninh là một cô bạn gái tốt cỡ nào, cậu đừng bao giờ giống như trước nữa.....”

Bởi vì từ khi Nguyệt Lượng quen với Ninh Ninh, Vương Thiến Thiến muốn đi lên mạng sẽ không cần phải xếp hàng nữa, trực tiếp gọi điện thoại đặt chỗ; từ khi Nguyệt Lượng quen với Ninh Ninh, Lí Nam muốn xem “Thư tình” cũng không tự mình tải về nữa, Ninh Ninh trực tiếp tải về lưu giúp cậu ấy; từ khi Nguyệt Lượng quen với Ninh Ninh, Vương Thiến Thiến và Lí Nam đi suốt đêm hưởng thụ phòng máy tốt nhất, lại có điều hòa, nhưng đồng giá với những phòng bình thường khác.....

Tóm lại, trừ bỏ một số sự đả ngộ mới, toàn bộ đều giống như lúc trước.

.

.

.

Sau khi tan học, Vương Thiến Thiến và Trương Thiên Nhất đi tìm Vương Vĩ, bởi vì Hường Nghiên cũng sắp rời ban kỷ luật, Vương Thiến Thiến cũng muốn rời khỏi.

Đúng thế, Hường Nghiên không ở đó, cô lưu lại cũng còn ý nghĩa gì đâu?

Lúc đi qua tòa giảng đường thứ ba, lại gặp Hường Nghiên với Triệu Đình. “Học tỷ.” Vương Thiến Thiến vẫn chào hỏi như cũ.

“Thấy chị sao lại không chào?” Triệu Đình đứng chắn ngang giữa Vương Thiến Thiến và Hường Nghiên.

Vương Thiến Thiến vội vàng cười nói: “Chị Triệu Đình, em không phải mới vừa chào sao, chị phải để em thờ cái đã.”

“Quên đi, không so đo với em, Thiến Thiến, còn nhớ chuyện lần trước chị nói với em không?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện đưa em đến ban văn nghệ.”

“À? Đó không phải là chị đùa em sao. Hôm đó là cá tháng tư nha.” Vương Thiến Thiến nghi hoặc, cũng đã qua lâu như vậy, cô cũng đã sớm quên

chuyện này, sao tự nhiên lại nhắc tới.

“Chị nói với em là thật mà.”

“Ít ra, hôm nay cũng không phải là cá tháng tư.”

“Dù sao em cũng đã đồng ý rồi, em rút ra thời gian đi đến ban văn nghệ đưa tin đi.” Triệu Đình một mực chắc chắn rằng Vương Thiên Thiên đã đồng ý rồi, dù cho hôm đó là ngày cá tháng tư.

“Em chưa đồng ý, em cũng không muốn đến ban văn nghệ.”

“Vậy em còn muốn ở lại ban kiểm tra kỷ luật?”

“Em.....” Vương Thiên Thiên nhìn thoáng qua Hường Nghiên, “Dù sao em cũng không đến ban văn nghệ.....”

Hường Nghiên đột nhiên lên tiếng, “Triệu Đình, cậu không phải là cố ý nói chuyện này ngay ngày cá tháng tư chứ? Không cho cậu ăn hiếp trẻ con như vậy, Thiên Thiên, em đừng giống chị ấy, chuyện này cứ coi như không nghe không thấy là được.”

“Ồ này, Hường Nghiên, mới có bao lâu, cách tay đã hướng ra ngoài, tốt xấu gì chúng ta cũng quen biết ba năm.”

“Sao? Cậu hâm mộ à? Thiên Thiên là em tớ, tớ sẽ không cho cậu ăn hiếp.”

Vương Thiên Thiên nghe được Hường Nghiên đang bảo vệ mình, vui vẻ cực kỳ, quả nhiên yêu thầm cũng không phải không có lợi, nhìn xem, hiện tại Hường Nghiên xem mình như em gái mà chăm sóc, không phải còn thân mật hơn cả bạn bè sao? Tuy rằng thân phận “Em gái” này không phải là cô muốn, nhưng là đã tiến hơn một bước so với trước kia không phải sao?

“Thế vậy đi, chị cũng không miễn cưỡng em, trước khi nghỉ hè, em cho chị một câu trả lời cuối cùng là được.” Triệu Đình thở dài, nhìn đồng hồ, nhắc nhở Hường Nghiên, “Đi thôi, vào học rồi.”

Vương Thiên Thiên còn đứng tại chỗ cười ngây ngô, Trương Thiên Nhất duỗi tay ra quơ quơ trước mặt cô, “Này! Người đã muốn đi xa rồi.”

“Cậu nói xem, Có phải chị ấy đối với tớ không giống trước kia không?”

“Không cảm thấy được có thay đổi gì, vốn chị ấy đối với cậu cũng rất tốt, cậu đừng nghĩ người ta giúp cậu nói mấy câu chính là thích cậu, người thẳng làm gì dễ cong như thế.”

Vương Thiên Thiên phùng má, “Ý của cậu là tớ tự mình đa tình phải không?”

“Ồ! Tự mình hiểu được thì tốt.....”

“Đứng lại! Có bản lĩnh cậu đừng chạy, Trương Thiên Nhất, cậu còn chạy!”

Chiều ngày quốc tế thiếu nhi 1.6, trong khuôn viên trường đại học N, có một cô bé loli (1) đuổi theo một cậu nhóc shota (2) chạy như điên, cuối cùng cậu nhóc shota bị cô bé loli bỏ nhào lên mặt cỏ, sau đó hét thảm một tiếng.....

Chú thích:

(1) Loli: là từ chỉ mấy bạn nữ có ngoại hình hoặc tính cách giống các bé gái, thường là dưới 14 tuổi.

(2) Shota: giống loli nhưng để chỉ mấy bạn nam

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Vương Vĩ biết ngay Vương Thiên Thiên một mình đi tìm anh ta chắc chắn là chuyện chẳng lành. Nhất là từ sau khi Vương Thiên Thiên vào ban kiểm tra kỷ luật, anh ta vẫn luôn có loại dự cảm bất hảo. Anh ta chỉ biết, nếu Vương Thiên Thiên không mang đến chuyện phiền phức cho anh ta thì đó không phải là Vương Thiên Thiên.

Còn đang buồn bực sao gần một năm mà một chút chuyện cũng không có, đang muốn vui mừng vì mình sắp từ chức, sau này Vương Thiên Thiên ở ban kiểm tra kỷ luật tác quái như thế nào cũng không phải là chuyện của mình, kết quả, vẫn là không thoát khỏi “bàn tay” của bạn Vương Thiên Thiên.

Vương Thiên Thiên trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói: “Em không muốn ở trong hội sinh viên nữa.”

“Tại sao? Lúc trước em đòi sống đòi chết muốn vào, mới một năm, sao lại không muốn làm nữa?”

“Lí do em không muốn nói, tóm lại là em không muốn làm.”

Vương Vĩ nhìn xem xung quanh không có ai, liền lấy từ trong bao thuốc ra một điều châm lửa, hít sâu một hơi, nói tiếp: “Nghe nói ban văn nghệ cũng muốn em, em không phải là định đến ban văn nghệ chứ?”

“Mới không phải! Em đơn giản chưa từng nghĩ vào ban văn nghệ gì đó.” Vương Thiên Thiên nói xong đi đến bên cạnh Vương Vĩ đoạt lấy điều thuốc anh ta đang ngậm, dụi đầu thuốc lên thân cây. “Thân là phó ban của ban kiểm tra kỷ luật, hút thuốc trong trường, biết pháp phạm pháp nha.”

Vương Vĩ đột nhiên cười, đi một vòng quanh người cô, “Em nhìn em xem, từ trong ra ngoài đều tản ra hơi thở của người trong ban kiểm tra kỷ luật, em thật sự muốn rời khỏi sao?”

Vương Thiên Thiên không nói gì.

Vương Vĩ nói tiếp: “Mấy ngày trước em không đến, tụi anh họp xem xem ai tới tiếp nhận vị trí phó ban của anh, rất nhiều người đều bỏ phiếu cho em, tất cả mọi người cảm thấy được một năm vừa qua em làm việc rất nghiêm túc, vô cùng thích hợp.”

“Ai nói?”

“Ai cũng nói nha, xxx, xxx, Hường Nghiên, xxx đều nói đó.”

“Học tỷ Hường Nghiên cũng nói như vậy?”

“Đúng vậy, tất cả mọi người cảm thấy em rất xuất sắc. Cho nên, em xem em có phải không nên cân nhắc nữa?”

“Chuyện này.....”

Vương Vĩ lại móc thuốc ra, Vương Thiên Thiên theo dõi tay anh ấy không tha, Vương Vĩ khẽ cười, lấy ra một điều đặt giữa hai ngón tay, nói với Vương Thiên Thiên: “Anh không hút, anh chỉ cầm một chút.....”

“Lúc trước em vào hội sinh viên là do anh tiến cử, bây giờ em lại muốn rời khỏi, mặc kệ em có nguyên nhân gì, em cũng nên đợi sau khi anh từ chức chứ?”

Vương Thiên Thiên suy nghĩ một chút, nói: “Em thu hồi lời nói lúc nãy, em thật ra phải làm phó ban, tương lai đi tranh cử chủ tịch hội sinh viên gì gì đó.....” Nói xong khoe miệng lại cong lên.

Vương Vĩ thu hồi thuốc lá trong tay lại, cười nói: “Đây mới là Vương Thiên Thiên mà anh biết.”

.
. .
.

Đã đến giữa tháng sáu, mùa xuân ở phương Bắc quá ngắn, còn chưa hưởng thụ đủ những cơn gió nhẹ nhàng mát mẻ kia, mùa hè oi bức đã lặng lẽ đổ bộ.

Ánh nắng buổi sáng tương đối chưa đến độ nóng bức, Hường Nghiên đang muốn ra ngoài trường mua một ít đồ, từ giảng đường đi ra chưa được mấy bước, chợt đã nghe thấy tiếng người kêu cô. Quay đầu lại nhìn là Lục Khải, hình như từ lần trước đến nay vẫn chưa gặp qua cậu ta.

“Định làm gì thế?” Lục Khải vẫn như trước cười đến vô cùng ngượng ngùng.

“Đi ra ngoài mua mấy quyển sách.”

“Ồ, vừa lúc tôi cũng có việc ra ngoài, đi lại đằng trước ngồi xe trường đi.”

Vừa đi vừa trò chuyện, Lục Khải hỏi Hường Nghiên chuyện thi cao học, Hường Nghiên nói: “Đã quyết định thi đại học C, còn cậu?”

“Tôi quyết định không thi, muốn đi làm sớm một chút.”

“Thế thật đáng tiếc, cậu luôn học tốt như vậy, lại còn được rất nhiều giải thưởng, e là sẽ được cử đi học?”

“Cho dù được cử tôi cũng không muốn học, gần đây đã có mấy công ty chứng khoán tìm tôi. Nếu tôi học cao học, hai năm sau lúc đi làm tuy rằng khởi điểm chức vụ sẽ cao, nhưng đồng thời, tôi đi làm hai năm cũng sẽ làm đến chức vụ đó, hơn nữa tôi còn được hai năm kinh nghiệm.”

Hường Nghiên ngẫm lại, cũng thấy rất có lý, nhưng đối với người học kế toán như cô mà nói, kinh nghiệm cùng bằng cấp đều rất quan trọng.

Tâm trạng hôm nay của Trương Thiên Nhất rất tốt, đang đi dưới những bóng cây trong trường, tràn trề hứng thú miêu tả một học trường cậu mới gặp gần đây, cậu ấy nói:

“Cậu biết không? Cho tới bây giờ tớ chưa thấy qua một người con trai có phong độ như anh ấy, bản thân anh ấy rất nổi tiếng trong trường, bộ dạng lại đẹp trai, còn đạt được không ít giải thưởng trong mấy cuộc thi chuyên môn, một người thành công như vậy, lúc nói chuyện với người khác lại khiêm tốn lễ nghĩa.....”

Vương Thiên Thiên lườm cậu ta một cái: “Háo sắc!” Cô đối với tên con trai ưu tú trong miệng của cậu ta không có hứng thú gì, bởi vì Trương Thiên Nhất rất hay đối đối tượng thăm mền.

“Aiii, tớ nói nhiều với cậu như vậy, sao một chút phản ứng cậu cũng không có?”

“Không phải đã nói qua là cậu háo sắc rồi sao? Còn muốn có phản ứng gì nữa?”

“Tốt xấu gì cũng nói mấy lời cò vũ tớ chứ?”

Vương Thiên Thiên nghiêng người thuận theo con gió nhẹ phất qua, vuốt vuốt tóc, làm bộ không nghe thấy.

Trương Thiên Nhất đột nhiên chỉ vào không xa phía trước kêu lớn: “A! Chính là anh ấy! Anh ấy chính là anh học trường mà tớ nói đó!”

Vương Thiên Thiên nhìn theo hướng ngón tay cậu ấy, lại thấy người cùng người đó sóng vai đi tới là học tỷ Hường Nghiên...

“Cô gái bên cạnh đó hình như là học tỷ Hường Nghiên hả?” Trương Thiên Nhất không sợ chết nói.

Vương Thiên Thiên bỗng nhiên quay đầu lại, hai tay dùng sức nắm chặt bả vai Trương Thiên Nhất, trịnh trọng nói: “Tiểu Nhất, tớ ủng hộ cậu! Bê cong hần!”

Vương Thiên Thiên lại nhìn về phía bóng dáng hai người kia đến xuất thần, bóng lưng của học tỷ, dưới ánh mặt trời đầu hạ có vẻ càng thêm rực rỡ chói mắt. Cô nghĩ, cho dù người kia có thể là bạn trai của chị, hoặc là tương lai chị cũng sẽ có bạn trai khác, mặc dù như vậy, em cũng vẫn thích chị như cũ.

“Còn nói người khác háo sắc, tớ thấy người háo sắc nhất là cậu mới đúng, còn nhìn? Đi mau nha, đuổi theo qua đó.” Trương Thiên Nhất lôi tay cô, cô liền bị cậu ta kéo chạy tới phía sau hai người kia. Cô thở hổn hển gọi: “Học tỷ.....”

Theo thói quen quay đầu lại, theo thói quen mỉm cười, Hường Nghiên nói: “Chạy gì thế, em gọi chị một tiếng chị không phải đã nghe thấy rồi sao?”

Vương Thiên Thiên cười ngây ngô một chút, hỏi: “Học tỷ, chị định đi đâu vậy?”

“Đến nhà sách mua mấy quyển sách.”

“Ồ, vừa lúc, Thiên Thiên cũng muốn đến nhà sách, chúng ta cùng đi đi.” Trương Thiên Nhất vừa nói vừa lấy trong ba lô ra một cây dù che nắng đưa cho Vương Thiên Thiên.

Trong lúc Vương Thiên Thiên tiếp nhận dù, nghi hoặc nhìn thoáng qua Trương Thiên Nhất một cái, hai người bọn họ vốn là muốn đi học, chẳng lẽ định trốn tiết?

Nhưng mà..... Hường Nghiên còn một năm sẽ tốt nghiệp, trừ bỏ ngày nghỉ, những ngày có thể gặp được chị ấy thật sự không nhiều lắm..... học hành gì gì đó..... trước hết bỏ qua đi.

Vương Thiên Thiên mở dù ra, che ánh nắng cho Hường Nghiên, Hường Nghiên khẽ cười nói: “Cậu ấy thật đúng là chu đáo.”

Vương Thiên Thiên cười cười cũng không nói gì. Thật ra Vương Thiên Thiên cũng không thích che dù, bởi vì Trương Thiên Nhất sợ phơi nắng, mùa hè cậu ta luôn mang theo một cây dù, nhưng lại sợ người khác chế cười, cho nên mỗi lần đều lôi kéo Vương Thiên Thiên đi cùng, sau đó tạo ra một hành động giả tạo là cẩn thận che dù cho bạn gái.

Mà mục đích của Trương Thiên Nhất, tất nhiên cũng không chỉ là đơn giản vì tạo cơ hội cho Vương Thiên Thiên và Hường Nghiên như vậy. Một khắc sau khi đưa dù cho Vương Thiên Thiên, cậu liền tự động, tự nhiên đi tới bên cạnh Lục Khải, chìa tay phải ra với Lục Khải nói: “Xin chào học trường, em là Trương Thiên Nhất học năm nhất ngành kế toán.”

Lục Khải cùng cậu ấy bắt tay, thấy cậu ta cười vui vẻ với mình, không biết là vì ánh nắng quá gắt hay thế nào, anh ta đột nhiên có chút choáng váng.

Xe của trường vẫn dừng ngay cạnh cổng, xuống xe, mấy người đi lại trạm xe buýt. Trương Thiên Nhất thấy Lục Khải nói lời tạm biệt với Hường Nghiên,

muốn đi lại trạm xe đối diện, liền hỏi anh ấy: “Học trường, anh không đến nhà sách sao?”

“Anh muốn đi đến chợ thú cưng mua một chút đồ.”

“Chợ thú cưng? Gần đây có sao?”

“Có đó, ngồi năm trạm xe sẽ đến”

“Em có thể đi với anh không? Em muốn nuôi con gì đó trong phòng ngủ, học trường cho chút ý kiến đi.”

Vì thế, Vương Thiên Thiên đi theo Hường Nghiên đến nhà sách, Trương Thiên Nhất đi theo Lục Khải đến chợ thú cưng. Lúc Vương Thiên Thiên nghe Lục Khải không đi nhà sách trong lòng nhẹ nhàng thở ra, Lục Khải này cô cũng có nghe nói qua, còn có trước đó gặp qua Liêu Kiệt, đều là nam sinh phổ biến trong trường, giống như những người luôn quay xung quanh bên cạnh Hường Nghiên. Vương Thiên Thiên biết, người như vậy về sau còn có rất nhiều, phải làm như thế nào mới có thể làm cho trong mắt của học tỷ chỉ còn một mình mình đây?

Trên xe buýt hơi chen chúc, Vương Thiên cẩn thận che chắn cho Hường Nghiên, đứng trong xe chật chội như vậy, Vương Thiên một tay nắm chặt cái móc phía trên, tay kia thì gắt gao nắm cánh tay Hường Nghiên. Trong suốt quá trình xe chạy, khó tránh khỏi sẽ có các loại tình huống nguy hiểm, ví dụ như lao nhanh, quẹo cua, thắng gấp. Sau đó, Vương Thiên Thiên vô cùng hợp lý nắm tay Hường Nghiên, mãi cho đến khi vào nhà sách mới buông ra.

Hường Nghiên đi thẳng đến quầy sách mình muốn mua, Vương Thiên Thiên đứng sau lưng chị ấy cứ thế ngáy người nhìn chăm chăm lòng bàn tay của mình. Một lớp mồ hôi mỏng mỏng dính dính, nhưng mà học tỷ không có ý buông tay cô ra.

Cô đi đến phía trước nhìn xem Hường Nghiên đang chọn sách gì, liếc nhìn bìa sách một cái, trên đó ghi: Câu hỏi ôn tập quản lý tài vụ chi phí dành cho kế toán cao cấp năm 200x.

“Sớm như vậy học tỷ đã thi Chú Hội (1)?” Người bình thường đều sẽ thi sau khi đi làm mà?

“Ừ, nhân lúc đang đi học có thời gian rảnh, định thi trước khi tốt nghiệp.”

“Vậy còn thi cao học?”

“Cũng phải thi luôn.”

“Thi vào đâu?”

“Đại học C.”

“Ồ Đại Liên sao (2). Vậy đến khi chị tốt nghiệp sẽ không thể gặp nữa.” Về mặt Vương Thiên Thiên lộ ra một chút mất mát.

“Còn chưa chắc sẽ thi đậu mà.”

“Nếu học tỷ muốn thi, không thể không đậu.” Vương Thiên Thiên biết chị ấy khiêm tốn, cũng biết nếu chị ấy tốt nghiệp sẽ rất khó gặp lại.

“Chị vẫn chưa tốt nghiệp, sao tự nhiên lại đa sầu đa cảm như vậy?”

“Em đây luyện tiếc chị sao bây giờ?”

Hường Nghiên buông sách, nghiêng người vuốt vuốt tóc của cô, “Vậy chị thi trường mình thi được rồi.”

Sau đó hai người đều cười. Một câu nói đùa mà thôi, Vương Thiên Thiên sẽ không ngại thơ nghĩ Hường Nghiên thật sự sẽ làm như vậy.

Chú thích:

(1) Chú Hội: chắc là một cuộc thi chuyên môn dành cho nhân viên kế toán. Không biết ở mình có cuộc thi nào tương tự như vậy không

(2) Đại Liên: Một nơi thuộc tỉnh Liêu Ninh – Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Nguyệt Lượng nói: “Dựa theo khảo sát tâm lý học, bị cuốn hút bởi một người lâu nhất chỉ có thời gian là 4 tháng, nếu bạn vượt qua 4 tháng mà vẫn bị người đó cuốn hút, vậy là bạn đã thật sự yêu cô ấy.”

Lý Nam hỏi cậu ấy: “Thế cậu với Ninh Ninh ở bên nhau được bao lâu rồi?”

“Chắc là hai tháng.”

“Cho nên nói, cậu vẫn chưa yêu cô ấy à?”

“Cũng có thể nói như thế.....”

“Cậu có quen ai vượt qua 3 tháng không?”

Nguyệt Lượng suy nghĩ hồi lâu không nói gì, Lý Nam cũng không để ý đến cậu ấy nữa, nhìn cậu ấy như vậy, nhất định là không có.

“Nguyệt Lượng là do còn chưa gặp được đúng người, cậu nhìn cậu ấy liên tục thay đổi đối tượng, thật ra chính là cậu ấy đang trong quá trình tìm kiếm không ngừng.” Người liên tục thay đổi bạn gái, mới là người cô đơn nhất.

“Ồ.....” Lý Nam vừa nghe Vương Thiên Thiên nói như vậy đột nhiên cảm thấy Nguyệt Lượng thực đáng thương, lấy trên giường con chó bông mà mình thích nhất đưa cho Nguyệt Lượng nói: “Thật ra yêu đương nhiều như vậy cũng rất mệt, rất cô đơn phải không? Sau này buổi tối cậu ôm nó ngủ, để nó sưởi ấm cậu đi.”

Nguyệt Lượng không nhận, “Cậu đừng nghe Khiêm Nhi nói lung tung. Cậu ấy là không ăn được nho thì nói nho chua. Cái này cậu tự mình giữ đi, mà nó là ai đưa cho cậu vậy?”

Lý Nam ném con chó bông về lại trên giường, nói với Nguyệt Lượng: “Thiên Thiên rất chung thủy, chưa từng thay đổi, vẫn luôn là Tiểu Nhất.”

“Đúng vậy, rất chung thủy, cho nên cậu ấy mới hâm mộ tớ quen nhiều đấy.” Lúc Nguyệt Lượng nói lời này đầu tiên là nhìn Vương Thiên Thiên, sau đó lại nhìn trần nhà.

Vương Thiên Thiên biết cậu ấy đang nói Hường Nghiên. Cẩn thận tính toán, từ ngày đầu tiên quen biết Hường Nghiên đã bắt đầu thích, 4 tháng lại 4 tháng, chẳng lẽ, thật là đã yêu rồi sao?

“Đó có gì đáng hâm mộ chứ, tớ thà rằng chỉ có một người, luôn đối xử tốt với tớ. Giống như Tiểu Nhất đối với Thiên Thiên như vậy là được rồi, yêu cầu của tớ không cao.” Lý Nam nhìn Vương Thiên Thiên, vẻ mặt hâm mộ.

Tổng Nhiên tháo kính ra làm vài động tác xoa mắt, lúc tìm lại mắt kính, tìm nửa ngày cũng không tìm được, vì thế ngắt cuộc đối thoại của mấy người kia lại, nói: “Lý Nam, kính của tớ vừa mới để ở đây, sao tìm không ra, cậu tìm giúp tớ xem.”

“Được rồi, cậu đừng nhúc nhích, tớ tìm cho cậu.” Lý Nam đề Tổng Nhiên đang muốn đứng lên xuống. Tổng Nhiên không chỉ hơi ngốc, còn hơi lơ mơ, sau khi mỗi lần tháo kính xuống đều phải tìm một hồi. Rất nhanh, Lý Nam đã tìm được mắt kính của Tổng Nhiên trong đồng sách, sau khi đưa cho cậu ấy lại nói tiếp: “Bây giờ người ta ai cũng đeo kính sát trùng, cậu còn đeo loại này.”

“Quen rồi, hơn nữa trước đó không phải tớ đã nghe theo các cậu đổi qua gọng đen sao.”

“Tuy rằng như bây giờ đẹp hơn trước kia, nhưng tớ cảm thấy cậu không đeo kính nhìn càng xinh đẹp.” Lý Nam kê sát vào mặt của cậu ấy quan sát.

“Xinh đẹp có ích lợi gì? Xinh đẹp cũng không thể làm cơm ăn được?”

“Sao lại không thể làm cơm ăn? Tìm một tên bạn trai làm phiếu cơm dài hạn nha!” Vương Thiên Thiên lại xen mồm.

“Đi! Đứng sang một bên!” Lý Nam nói cô, “Tổng Nhiên mới không phải là loại người này.”

“Hoặc là, cậu nhìn Lý Nam, bởi vì bộ dáng coi như có một chút nhan sắc, có thể thường xuyên nhận được quà, cậu ấy đỡ phải tự mình mua. Chuyện này chứng tỏ xinh đẹp không chỉ có cơm ăn, còn có thể làm cây cầu nguyện, làm máy rút tiền.....”

Tổng Nhiên nghe xong, rơi vào im lặng.

Vương Thiên Thiên lại tiếp tục nói: “Lý Nam, cậu có thể nói với mấy người theo đuổi cậu, lần tới đừng tặng thú nhồi bông nữa được hay không, trước đó giúp cậu đem về nhà nhiều như vậy, bây giờ lại đẩy giường nữa rồi.”

“Đúng đó, ví dụ như cậu có thể nói hiện tại không thích thú nhồi bông nữa, đổi qua thích manga rồi, hay là tiểu thuyết kiếm hiệp gì đó.” Nguyệt Lượng cũng xen vào nói.

Tổng Nhiên nghe xong cũng gật gật đầu: “Hoặc là bánh ngọt, kem, gì đó chẳng hạn.”

Đỉnh đầu Lý Nam nhất thời có ba vạch đen.

Vương Thiên Thiên thích ăn dưa hấu, mặc kệ là xuân hạ thu đông, chỉ cần trên thị trường có bán dưa hấu, cô nhất định phải mua về ăn. Đặc biệt là vào mùa hè, theo như lời của Vương Thiên Thiên, mùa hè có thể không ăn cơm, nhưng không thể không ăn dưa hấu.

Từ tháng sáu bắt đầu mỗi ngày đều phải ăn nửa quả dưa hấu mới được, thường là mua một quả dưa hấu xẻ ra làm hai, sau đó một mình Vương Thiên Thiên ăn một nửa, ba người còn lại ăn một nửa. Trời nóng, ăn một ít dưa hấu rất tốt, nhưng mà cũng có một chỗ không tốt, chính là vào buổi tối luôn phải đi tiểu đêm.

Lá gan của Vương Thiên Thiên kỳ thật rất nhỏ, nhất là sau khi Nguyệt Lượng kể chuyện ma trong nhà vệ sinh nữ, cô lại càng không dám đi vệ sinh một mình.

“Nghe nói nhà vệ sinh ở lầu bốn vào buổi tối sẽ có tiếng nước chảy kỳ lạ, nếu đi một người, thường xuyên nghe được tiếng thờ dài trên đầu, còn nữa, lúc trên đường trở về tuyệt đối không được ngẩng đầu lên, bởi vì không biết sẽ nhìn thấy gì ở trong gương.” Phòng ngủ vừa tắt đèn, Nguyệt Lượng bắt đầu kể chuyện ma.

Vương Thiên Thiên nghe xong nổi da gà một trận, “Cậu cố ý làm sợ phải không? Cậu biết rõ buổi tối tớ nhất định phải đi vệ sinh.”

“Nguyệt Lượng cậu xem quá nhiều phim kinh dị rồi phải không? Máy thử cậu nói hình như tớ đều xem qua rồi thì phải? Thiên Thiên, cậu không cần nghe cậu ấy hù cậu, chắc chắn cậu ấy đang nói xạo, tớ cũng chưa từng nghe người khác nói qua.”

Lí Nam nói xong trở mình, “Ngủ sớm chút đi, lại sắp đến kỳ thi rồi, ngày mai còn phải ôn tập nữa.”

Lát sau, hình như tất cả mọi người đều đã ngủ, trong phòng ngủ vô cùng im lặng, chỉ thỉnh thoảng nghe được một câu nói mơ của Tống Nhiên. Thời tiết quá nóng, Vương Thiên Thiên lăn qua lộn lại không ngủ được, do ăn quá nhiều dưa hấu, cô lại rất muốn đi nhà vệ sinh. Nhưng nhớ tới câu chuyện của Nguyệt Lượng, cô lại sợ hãi.

Giật vò gần một tiếng, Vương Thiên Thiên thật sự nhận không được nữa. Rón rén xuống giường, mở cửa ra đứng ở đó một lúc, trên hành lang thực tối, chỉ có ánh đèn âm ỉ mờ ảo của nhà vệ sinh cuối hành lang, giống với rất nhiều phim kinh dị.

Vương Thiên Thiên hít sâu vài cái, kiên trì đi tới cửa, không nghe thấy âm thanh kỳ lạ nào, cô mới hơi chút yên lòng. Lại thăm dò bước vào trong hai bước, đột nhiên không biết từ đâu thổi tới một cơn gió, một mảnh lạnh lẽo thổi trúng vào trán của Vương Thiên Thiên. Cô không hề suy nghĩ liền chạy nhanh ra ngoài, chạy không được vài bước thì dừng chân lại, quay đầu nhìn nơi đó cũng không có gì khác thường, muốn quay trở về nhìn xem, lại thật sự sợ hãi, nhưng mà cô kiềm nén cũng rất khó chịu.

Cuối cùng vẫn không đi, cô đi đến cầu thang, lên tầng năm. Tuy biết rõ nhà vệ sinh lầu bốn cũng không có ma quỷ như Nguyệt Lượng nói, nhưng cô là người có sức tưởng tượng rất phong phú, trong đầu luôn có đủ loại ý tưởng hù chính mình, nếu lên tầng năm, vậy an tâm hơn.

Đi qua cửa phòng ngủ 507, Vương Thiên Thiên phát hiện cửa không đóng, lòng hiếu kỳ thúc giục, cô lặng lẽ đi tới cửa, nhìn về giường của Hường Nghiên. Tuy rằng không thấy rõ gì lắm, Vương Thiên Thiên vẫn cảm thấy thực thỏa mãn, đứng được khoảng nửa phút, cô mới nhớ tới lý do mình lên tầng năm là gì, đồng thời cũng phát hiện, hành động đứng ở đây của mình giống như là biến thái.

Đang định xoay người rời đi, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân ở đầu kia hành lang truyền lại, âm thanh kia từ xa tới gần, hình như là đi về phía mình, Vương Thiên Thiên không dám quay đầu nhìn, sợ tới mức thân thể cứng đờ dựa vào cửa, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Rất gần, âm thanh kia càng ngày càng gần. Đột nhiên, dừng lại ở khoảng cách không xa cô. Tìm Vương Thiên Thiên thỉnh thoảng một cái. Sau đó là tiếng thờ dốc. tiếng thờ dốc ở ngay bên cạnh cô. Vương Thiên quên phải là lên, cũng quên cả bỏ chạy, nhắm mắt lại chờ đợi “Cái chết giáng xuống”.

Đột nhiên, vật thể không biết là gì kia nói chuyện, nó nói: “Thiên Thiên, em đang làm gì vậy! Làm chị sợ muốn chết!”

Vương Thiên Thiên cứng nhắc quay đầu lại, kinh ngạc há to miệng, “Học. Học tỷ. Chị sao lại đứng phía sau em. làm em sợ muốn chết.”

“Chị mới phải hỏi em tại sao lại đứng trước cửa phòng ngủ chị. Còn không nhúc nhích nữa. Em định hù chết chị à.”

“Em vốn định đi nhà vệ sinh.” Vương Thiên Thiên dần dần bình tĩnh lại, “Sau đó đi ngang qua cửa phòng chị, thấy cửa không đóng, em tò mò liếc mắt một cái. Sau đó. ai biết sao chị đột nhiên lại xuất hiện ở phía sau.”

Hường Nghiên cũng thở phào một hơi, “Chị đi nhà vệ sinh, đương nhiên cửa phải mở ra rồi, đương nhiên sẽ xuất hiện ở phía sau em, nhưng thật ra em. sao không đi nhà vệ sinh tầng bốn?”

Vương Thiên Thiên từ từ kề sát bên tai chị ấy, nhỏ giọng nói: “Nhà vệ sinh tầng bốn có ma.”

Hường Nghiên nhận không được cười ra tiếng: “Ai nói với em?”

“Nguyệt Lọng trong phòng ngủ bọn em.”

“Cậu ấy cố ý hù em thôi.”

“Nhưng lúc em vừa mới đi thật rất kinh khủng, đột nhiên có một cơn gió lạnh thổi tới, em sợ tới mức lập tức bỏ chạy, cho nên mới lên tầng năm.”

“Làm gì khoa trương như vậy, gan em nhỏ vậy sao.....”

“Học tỷ.....” Vương Thiển Thiển ai oán kêu chị ấy, “Em sợ.....”

“Đi, chị dẫn em đi.”

Hương Nghiên đi tới phía trước, Vương Thiển Thiển theo ở đằng sau, không đi được mấy bước, Vương Thiển Thiển trộm nắm lấy tay Hương Nghiên, Hương Nghiên liếc nhìn cô một cái, cười cười, không nói gì. Một mạch đi vào cửa nhà vệ sinh tầng bốn, Vương Thiển Thiển quả nhiên không có sợ như trước nữa.

“Chị đứng đây chờ em, đừng sợ, có việc gì thì gọi chị.”

Nghe xong lời động viên của Hương Nghiên, Vương Thiển Thiển lớn mật đi vào, lúc này mới phát hiện, cửa sổ kia vẫn đang mở ra, có gió thổi vào cũng là bình thường, nhưng vừa rồi cô quá mức căng thẳng, quá mức nhạy cảm, cho nên mới cảm thấy sợ hãi.

Lát sau Vương Thiển Thiển đi ra, Hương Nghiên nói: “Em chắc là tự mình hù mình phải không?”

Vương Thiển Thiển ngây ngô cười, “Cám ơn học tỷ.....”

“Thế đi thôi, khuya rồi.”

Trở lại phòng ngủ, Vương Thiển Thiển còn đang nhớ lại chuyện vừa rồi, dần dần bắt đầu buồn ngủ. Mơ mơ màng màng nghe được bên tai có tiếng “Kèo kẹt — Kèo kẹt”, Vương Thiển Thiển lúc đầu cho là ai trở mình trên giường, sau đó âm thanh kia lại dai dẳng hồi lâu, nghe thấy giống như là ai đang ăn gì đó, nghĩ thầm, chắc không phải là chuột chứ? Hay là thứ gì đó mà Vương Thiển Thiển không biết.

Vương Thiển Thiển lại sợ hãi, kéo ra trải giường đẩy lên mặt, đợi một lát sau âm thanh kia đã biến mất. Cô thở phào một hơi, chưa đợi cô thở xong, âm thanh kia lại vang lên. Vương Thiển Thiển cầm lấy di động run rẩy gửi một tin nhắn cho Hương Nghiên, cô nhắn: Học tỷ, em sợ...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Sau đó, tiếng động kia cuối cùng ngừng lại, nhưng mà Vương Thiển Thiển cũng không ngủ được. Đợi một phút, Hương Nghiên trả lời tin nhắn nói: Cửa không đóng.

Vương Thiển Thiển vội ôm gối chạy trốn khỏi phòng ngủ. Đi vào phòng 507, Vương Thiển Thiển đóng cửa đứng ở cạnh giường nói: “Học tỷ, em tới rồi.”

Hương Nghiên nói: “Không cần nói nhỏ như vậy, chỉ còn một mình chị.”

“A? Chị Triệu Đình đâu?” Chuyện hai người còn lại ở phòng ngủ của Hương Nghiên thường xuyên không ở Vương Thiển Thiển cũng biết, nhưng lại chưa bao giờ biết Triệu Đình cũng có lúc ở bên ngoài.

“Đi ra ngoài chơi rồi.”

“Ồ... Thế, em ngủ chỗ nào?”

“Ngủ ở trên giường của Triệu Đình, hoặc là chen chúc với chị.”

Vương Thiển Thiển mừng thầm trong bụng, ai muốn chọn giường của chị Triệu Đình chứ, đương nhiên phải ngủ cùng Hương Nghiên.

Đợi cho Vương Thiển Thiển bò lên giường của Hương Nghiên, cô lại rầu rĩ, giường chật như vậy, chắc rất khó để không đụng tới? Nếu không cẩn thận đụng phải, học tỷ có thể phản cảm hay không? Nếu sau khi ngủ rồi, không cẩn thận làm chuyện không nên làm, sờ soạng nơi không nên sờ, có thể bị đánh hay không?

“Ngủ thôi.” Hương Nghiên nói xong, xoay người đi, để lại một bóng dáng hoa lệ.

Vương Thiển Thiển nằm thẳng đờ dựa vào một bên tường, không dám xoay người cũng không dám nhúc nhích, trên mặt tràn ngập khó xử, vốn nghĩ đến hai người ngủ cùng nhau là chuyện hạnh phúc cỡ nào, kết quả lại chịu tra tấn như vậy...

Cô cũng không dám ngủ, len lén dùng mắt nhìn trộm Hường Nghiên, đêm mùa hè coi như mát mẻ, tuy rằng là hai người ngủ một giường, nhưng mở cửa sổ ra cũng không cảm thấy nóng. Cơ thể không cảm thấy nóng, nhưng trong lòng lại như nung nấu.

Học tỷ chắc là đang ngủ? Cô nhẹ nghiêng đầu, nhìn thấy ót của Hường Nghiên, từ từ lộ ra nụ cười. Thế này, là lại tiến thêm bước không phải sao? Đã chung giường rồi nha! Trong lòng cô đắc ý cười.

Hường Nghiên đột nhiên trở mình lại đối mặt cô, cô sợ tới mức thở cũng không dám thở mạnh, vội vã nhắm hai mắt lại. Sau đó, lại nhích về phía tường.

Tiếp theo, không biết là như thế nào, liền ngủ với bộ dáng như thế.

.

.

.

Vương Thiển Thiển đang ngủ say, mơ hồ nghe được có người kêu cô thức dậy, mở to mắt, thấy Hường Nghiên, vì thế nhếch miệng cười ngô nghê lại nhắm mắt tiếp.

Vậy mà lại có thể mơ thấy học tỷ kêu cô thức dậy.... Thật hy vọng giấc mơ này tiếp tục không cần tỉnh dậy..... Á? Không đúng nha! Vương Thiển Thiển bỗng nhiên bừng tỉnh, quả thật là cô ở chỗ Hường Nghiên ngủ một đêm, mới vừa rồi cũng không phải mơ. Tuy rằng bây giờ không nhìn thấy Hường Nghiên, nhưng cô nghe được giọng nói của Hường Nghiên.

Hường Nghiên nói: “Tôi giờ ra tập thể dục buổi sáng rồi.”

Một câu bình thường như vậy, nghe không ra cảm xúc gì, Vương Thiển Thiển hơi hoảng hốt, tối qua... có phải mình đã làm gì làm cho chị ấy không vui hay không? Nhưng cô sờ hai má, cũng không cảm thấy đau mà?

Hường Nghiên đứng ở dưới giường, ngửa đầu lên kêu cô: “Mau dậy đi!”

Vương Thiển Thiển từ từ ngọ nguậy thức dậy, nằm sấp trên giường ló đầu ra nhắm mắt lại nói: “Em không thường ra tập thể dục buổi sáng....”

“Em đó, thân là cán sự của ban kỷ luật, ngay cả thể dục buổi sáng cũng không tập...”

“Có khoảng thời gian đó ngủ thêm một chút thì tốt.” Vương Thiển Thiển cười hi hi mở mắt ra nhìn Hường Nghiên. Không xem còn được, vừa nhìn thấy, mặt cô không khỏi đỏ lên. Ban đêm tuy rằng có nhìn thấy học tỷ chỉ mặc một bộ váy ngủ hơi mỏng manh, nhưng mà... không nghĩ tới, nhìn từ trên cao xuống, phong cảnh lại đẹp như vậy... Vương Thiển Thiển ngượng ngùng nhìn, rồi lại không đành lòng không nhìn, len lén dùng khoeo mắt ngấm, mặt càng ngày càng đỏ.

“Ngủ thì ngủ đi, mặt đỏ cái gì?”

Vương Thiển Thiển vội nằm trở lại. Nhắm hai mắt, trước mặt tràn đầy màn vừa rồi, hai má càng ngày càng nóng, cô không khỏi thào mắng một tiếng: “Ôi! Mùa hè đáng chết này!”

Sau khi nằm lại không ngủ tiếp được nữa, đã tới giờ tập thể dục buổi sáng, nếu không quay về phòng ngủ sẽ bị người khác phát hiện. Tuy rằng mấy tên trong ngủ cũng nhờ cô mà không cần tập thể dục buổi sáng, nhưng cũng nên trở về rồi. Ôm gối tạm biệt Hường Nghiên, trở lại phòng ngủ thấy mấy tên kia cũng chưa thức, cô mới yên lòng. Nhẹ chân nhẹ tay bò lên giường, tiếp tục ngủ.

Lúc Vương Thiển Thiển tỉnh lại, trong phòng ngủ chỉ còn Nguyệt Lượng và Lí Nam. Sau đó Lí Nam cũng đi ra ngoài rửa mặt, Vương Thiển Thiển mới xuống giường hỏi Nguyệt Lượng: “Tối qua cậu có nghe thấy tiếng động kỳ quái gì không?”

“Cậu cũng nghe thấy?” Nguyệt Lượng nhảy từ trên giường xuống, mở to hai mắt nhìn Vương Thiển Thiển.

“Có phải là tiếng lộp rộp lộp rộp hay không?”

Càng nói càng giống, Nguyệt Lượng không ngừng gật đầu: “A! Cậu cũng nghe thấy!”

“A...” Về mặt của Vương Thiển Thiển cứng lại, đưa tay lên vuốt vuốt ngực: “Tớ nghĩ chỉ mình tớ nghe thấy, làm tớ sợ muốn chết!”

“Tớ cũng vậy! Tớ sợ tới mức cũng không dám xoay người.”

“Thế cậu còn kể chuyện ma cho tớ nghe, rõ ràng chính cậu cũng sợ như vậy...”

“Tớ chỉ là hù dọa cậu thôi, ai biết thật sự lại có chuyện kinh khủng vậy chứ.... Tớ nay có thể còn như vậy hay không? Tớ nay phải làm sao bây giờ?”

Lúc này Lí Nam đã trở lại, thấy Vương Thiến Thiến thức dậy, liền hỏi cô: “Thiến Thiến, tối qua ngủ sao không thấy cậu? Không phải là cậu bị mộng du đó chứ?”

“Tớ đi vệ sinh.”

“Nhưng sáng thức dậy cũng không thấy cậu nha.”

“Tớ thức sớm hơn cậu.”

“Cậu? Thức sớm hơn tớ? Thôi đừng đùa nữa!” Đưa tay ra lắc lắc trước mặt Vương Thiến Thiến, làm bầm nói: “Hiện giờ cậu không phải còn chưa tỉnh ngủ đó chứ...”

Cũng chưa chờ Vương Thiến Thiến đáp lại, xoay người thay quần áo.

Vương Thiến Thiến và Nguyệt Lượng vừa thấy cùng nhau xoay người lại đối mặt với góc tường. Nguyệt lượng nhỏ giọng nói khẽ bên tai cô: “Sao sáng nay tớ lại gặp cậu ôm gối trở về vậy...”

“Xuyt...”

“Hê hê... Cậu đi lên lầu?”

“Xuyt...”

“Cảm giác thế nào?”

“Vách tường tầng năm quả nhiên mát hơn tầng bốn.”

“Hừ? Có ý gì?”

“Tớ không có dám tới gần chị ấy, vẫn dựa vào tường ngủ...”

“Đồ vô dụng...”

“Cái gì đồ vô dụng?” Lí Nam đột nhiên xuất hiện ở sau lưng hai người hỏi.

“A?” Vương Thiến Thiến hoảng sợ, đỡ lời: “Hai chúng tớ đang nói tối qua nghe được tiếng động đáng sợ, tớ nói tớ rất sợ, cho nên Nguyệt Lượng nói tớ vô dụng.”

“Tiếng động đáng sợ?” Lí Nam nhú mày, sao mình không biết gì hết vậy?

“Cậu không nghe thấy sao?” Nguyệt Lượng cũng rất tò mò.

Lí Nam lắc đầu, “Hôm qua tớ mệt muốn chết, vừa nằm liền ngủ ngay, là tiếng động như thế nào?”

“Chính là... Lộp rộp lộp rộp... Như là tiếng mấy bà lão gặm ngón tay của ngon nít trong tiểu thuyết kinh dị...”

Vương Thiến Thiến đâm vào vai Nguyệt Lượng một cái: “Cậu còn dọa tớ...”

Nguyệt Lượng khẽ cười: “Tớ chỉ là so sánh mà thôi.”

Lí Nam không chút suy nghĩ liền nói: “Chắc không phải là Tổng Nhiên nửa đêm thức dậy ăn gì chứ?”

“Không thể nào? Tớ nghe thấy tiếng động đó đứt quãng, nếu là Tổng Nhiên, thì cứ quang minh chính đại mà ăn, tiếng động đó có chút rời rạc, giống như không phải là đến từ không gian này...” Nguyệt Lượng càng nói giọng càng bé lại, Vương Thiến Thiến muốn hận chết cậu ấy.

Ngay lúc mọi người đang rơi vào im lặng, Tổng Nhiên đẩy cửa bước vào, đầu tiên là sừng sốt một chút, sau đó nói: “Các cậu chán ở cửa hết làm gì?”

Vương Thiến Thiến dè dặt hỏi: “Tổng Nhiên... Nửa đêm hôm qua... có phải cậu thức dậy ăn gì đó không?”

Tổng Nhiên vừa nghe, lập tức đỏ mặt, “Sao... Sao cậu lại biết...” Ngay cả nói chuyện cũng trở nên lắp bắp.

“Quả thật là cậu? Chị hai! Chị ăn gì vậy? Hừ bọn tớ sợ tớ mức thừa sống thiếu chết, còn tưởng là ma quỷ lộng hành chứ.” Nguyệt Lượng nói.

Tổng Nhiên liếc nhìn Lí Nam một cái, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Còn không phải tại Lí Nam không biết moi được cái thực đơn giảm cân ở đâu, mỗi ngày ăn theo cái thực đơn kia ghê, buổi tối tớ đương nhiên sẽ đói. Đêm qua tớ thực sự đói tới mức thức dậy, tìm được một quả táo ăn.....”

“Thế cậu ăn thì ăn đi, cậu ăn thì ăn bình thường một chút...”

“Không phải do tớ sợ đánh thức các cậu sao, cho nên đành phải cẩn từng chút từng chút, cũng không dám cẩn mạnh.”

“Thật sự là muốn bị cậu hù chết.” Vương Thiển Thiển cắn giận bò lại lên giường.

Tổng Nhiên tủi thân cực kỳ, đáng thương cầu xin Lí Nam nói: “Không giảm nữa được không?”

“Không được!” Lí Nam kiên quyết từ chối lời của cậu ấy.

“Tại sao lại muốn giảm cân? Tớ cảm thấy Tổng Nhiên như vậy rất tốt mà, tròn tròn, thực đáng yêu.” Vương Thiển Thiển nói.

Nguyệt Lượng cũng nói: “Đúng vậy, hơn nữa Tổng Nhiên cũng đâu có béo lắm.”

“Ài, tớ không biết nói với các cậu thế nào....” Lí Nam cũng không biết làm sao.

“Vẫn là để tớ nói đi.” Tổng Nhiên tháo mắt kính xuống vắn về sóng mũi, lại đeo trở lại, mới nói: “Chính là trong lớp có nhỏ kia cười nhạo tớ béo, nói tớ cho dù học giỏi hơn nữa cũng vô dụng, căn bản không có tên nào chịu liếc mắt tới tớ.”

Lí Nam thờ dài. Tổng Nhiên lại khẽ nhìn cậu ấy, nói tiếp: “Thật ra, cô ấy nói cũng đúng. Tớ cũng không tức giận bao nhiêu, nhưng mà Lí Nam rất tức giận....”

“Là ai nói?!” Vương Thiển Thiển và Nguyệt Lượng trầm miệng một lời.

Vương Thiển Thiển nói: “Nói cho tớ biết nhỏ đó là ai?”

Nguyệt Lượng nói: “Nó có quyền gì nhận xét người khác như vậy?”

Tổng Nhiên khẽ cười một chút, nói: “Đừng hỏi, tớ cũng không để trong lòng... Thật ra không có gì đâu.....”

“Không được!” Lúc này là ba người cùng nhau lên tiếng.

“Ôi trời, sớm biết như thế này, tớ sẽ không nói với các cậu.”

Vương Thiển Thiển đột nhiên nhớ tới chuyện gì, vì thế nói: “Nói mau nhỏ đó là ai, sau đó kêu Lí nam đi quyến rũ bạn trai nó, tiếp đó kêu Nguyệt lượng bê con nó sau đó đá đi, làm cho nó sống không bằng chết, chết đi sống lại....” Nói xong còn cười lớn một tràng, “A! Ta quả nhiên là thiên tài!”

Sau đó không hề ngoài ý muốn nhận được ánh mắt xem thường của Lí Nam và Nguyệt Lượng.

“Được rồi, chuyện này cũng đừng nói ra, béo thế này, tớ cũng không giảm cân nữa, ai muốn nói cái gì thì cứ nói đi.”

Nói xong lời này, vẻ mặt của Tổng Nhiên vô cùng thoải mái. Nếu vì mình mà làm cho bạn bè có xung đột với người khác, không phải là điều cô muốn nhìn thấy. Hơn nữa, tuy rằng trong lòng có để ý một chút, nói không thêm đề tâm là giả, nhưng mà còn hơn những lời đó, học tập mới là quan trọng nhất. Nếu về ngoài trời sinh là không được lựa chọn, ít nhất có thể dùng nỗ lực của ngày sau để làm giàu cho bản thân của hiện tại.

Không có ngoại hình, chắc mới là đáng sợ nhất?

.

.

.

Những cô gái khác muốn giảm cân cũng giảm không được, ngược lại Vương Thiển Thiển càng ngày càng gầy, trọng lượng sắp xuống mức 45kg. Đối với chuyện này Lí Nam tỏ vẻ vô cùng hâm mộ, đồng thời cũng oán trách Trương Thiên Nhất, hỏi cậu ta sao chăm sóc Thiển Thiển càng ngày càng gầy....

Thật ra trong lòng Vương Thiển Thiển cũng hiểu được, đây chính là tương tư trong truyền thuyết.

Nguyệt Lượng cười nhạo cô nói: “Ngày xưa có một cô gái, yêu thầm một người gần một năm trời, vì người trong lòng đó, cơm nước không lo, người còn gầy hơn cả hoa cúc... từ từ biến thành Lâm muội muội (1), sau đó cộng thêm cái Táng Hoa (2) gì đó càng hoàn mỹ...”

Vương Thiển Thiển thờ phỉ phỉ liếc mắt nhìn cậu ấy một cái, “Cậu nói tớ giống như là oán phụ, tớ thật muốn cho cậu xem, tớ cũng không phải đơn thuần chỉ biết yêu thầm mà thôi, lúc này, tớ phải chủ động tấn công.”

“Ha ha! Lần nào cậu cũng nói như vậy, được! Tớ xem, tớ chờ, trước khi Hường Nghiên tốt nghiệp nếu cậu có thể theo đuổi được, tớ sẽ không kêu cậu là Khiếm Nhi nữa.”

“Được! Là cậu nói đó!”

“Đừng thế! Là tớ nói, đừng nói chị đây xem thường cậu, lấy tính cách này của cậu, cho cậu thời gian một năm cũng chưa chắc cậu theo đuổi được.”

“Ái chà! Được lắm! Tớ thật sự không tin. Cậu chờ đấy.” Vương Thiến Thiến nói xong mang giày chuẩn bị ra ngoài.

“Cậu định làm gì?”

“Theo đuổi học tỷ, tớ thêm một điều nữa, nếu trong vòng một năm tớ làm được, cậu không chỉ không được kêu tớ như vậy, còn phải mời tớ ăn kem một năm, ít nhất là 200 lần.”

“Không thành vấn đề, ngược lại, cậu phải mời tớ ăn kem hai năm, tối thiểu 500 lần.”

“Hừ! Cậu chờ xem”

Chú thích:

(1) Lâm muội muội: Là nhân vật Lâm Đại Ngọc trong “*Hồng Lâu Mộng*” của Tào Tuyết Cần.

(2) Táng Hoa: Táng Hoa Ngâm là một bài thơ nổi tiếng của Lâm Đại Ngọc. Đây mình chịu, truyện này mình chưa đọc.’ ‘

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Vương Thiến Thiến ra khỏi phòng ngủ, không được hai mươi phút đã trở về, trong tay cầm theo nửa quả dưa hấu, đi tới tầng bốn cũng không ngừng lại, mà bước thẳng lên lầu năm. Trước đó gửi tin nhắn cho Hường Nghiên, biết chị ấy ở trong phòng ngủ, cho nên mua dưa hấu đi lên ăn cùng chị ấy.

Quả dưa hấu kia tuy chỉ là một nửa, nhưng ước chừng cũng hơn bảy cân, Hường Nghiên vừa nhìn thấy liền sững sốt, “Lớn vậy? Chỉ có hai chúng ta?”

Vương Thiến Thiến nhếch miệng, “Không sao, em có thể ăn hết.”

“Nhưng mà, chị lại không có dao để xẻ. hay là để chị đi qua phòng bên cạnh mượn một con dao?”

“Dưa hấu phải dùng muỗng ăn mới đã ghê.”

“Chị chỉ có một cái muỗng.”

Vương Thiến Thiến vừa định nói để em xuống lầu lấy một cái. Chưa kịp nói, chợt nghe Hường Nghiên cất lời: “Nếu em không ngại thì hai chúng ta dùng chung một cái đi.”

“Được.” Vương Thiến Thiến cười nói. Đương nhiên em không ngại, em còn ước được như vậy. Hai người dùng chung một cái muỗng, cũng chính là hôn môi gián tiếp nha.

Trong đầu Vương Thiến Thiến vẫn còn đang tưởng tượng, Hường Nghiên đã đi đến nhà vệ sinh rửa xong muỗng đem trở về, nhìn thấy Vương Thiến Thiến không biết đang suy nghĩ gì mà lại tập trung như vậy, liền đưa muỗng đến trước mặt cô nói:

“Nè, em ăn trước đi.”

Vương Thiến Thiến vội lắc đầu, “Thôi, học tỷ chị ăn trước.”

“Vậy được rồi.” Hường Nghiên cũng không suy nghĩ nhiều, dùng muỗng múc một miếng dưa hấu bỏ vào trong miệng, “Quả dưa hấu này rất ngọt đó, em nếm thử chút đi.” Nói xong, lại múc một muỗng lớn vào chỗ ngọt nhất bên trong, đưa tới trước mặt Vương Thiến Thiến.

Chiếc muỗng kia gần trong gang tấc, chỉ cần Vương Thiến Thiến nghiêng người về phía trước một chút, há miệng ra, là có thể ăn được hương vị ngọt ngào của dưa hấu bên trong, nhưng mà Vương Thiến Thiến lại ngập ngừng. Không nói đến chiếc muỗng kia học tỷ mới dùng qua, mà là động tác dứt cô ăn của học tỷ, làm cô khẩn trương đến mức không biết làm thế nào cho phải.

Ngay lúc Vương Thiến Thiến cuối cùng cũng đặt quyết tâm ăn miếng dưa hấu trước mặt này, cửa đột nhiên truyền đến giọng nói của Triệu Đình. Hường Nghiên vội lấy muỗng về đưa miếng dưa hấu vào miệng mình.

“Nóng chết tớ, loại thời tiết này quả nhiên là nên nằm trong phòng ngủ mới đúng.” Triệu Đình không biết đang nói chuyện với ai.

“Đúng thế đúng thế.” Có một giọng nữ phụ họa chị ấy.

Sau đó Triệu Đình vào cửa, nhìn thấy Vương Thiến Thiến trước, tiếp đó thấy dưa hấu đặt trên bàn, vừa dùng khăn tay lau mồ hôi trên mặt, vừa nói: “Ồ, dưa hấu ai mua đó.....”

Cũng không đi néo khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Thiến Thiến nữa, cướp miếng trong tay Hường Nghiên, ăn liên tiếp mấy miếng to, sau đó thở phào một hơi, xoa bụng hài lòng nói: “Mùa hè quả thật phải có dưa hấu mới kêu là mùa hè. Ồ? Hai người nhìn tớ làm gì?”

Triệu Đình nhìn thoáng qua chiếc miếng trong tay mình, sau đó đưa cho Vương Thiến Thiến: “Nè! Cho em.”

Vương Thiến Thiến mếu máo, nghĩ thầm, ai muốn ăn nước miếng của chị chứ! Lưu manh! Lần đầu tiên thân mật tiếp xúc của người ta với học tỷ vậy mà bị chị làm hỏng như vậy! Tuy là nghĩ như thế, nhưng vẫn cố nén bất mãn đưa tay ra lấy. Kết quả lại rơi vào khoảng không.

Ra là Hường Nghiên đã lấy miếng lại, cô nói, “Chị đột nhiên nhớ tới, chị còn một cái miếng mới hình như chưa có ai dùng.”

.

.

.

Tại sao.... Tại sao mình lại đột nhiên để ý đến cô ấy chứ? Ban đêm lúc không ngủ được, Hường Nghiên nghĩ như thế.

Ban ngày cùng Liêu Kiệt đi tự học, Liêu Kiệt hỏi: “Sao học muội đáng yêu đó của cậu không đi học tự học với cậu thế?”

Buổi tối Triệu Đình cũng nói: “Vừa rồi ở căn tin gặp Thiến Thiến, vừa định kêu cô ấy đã bỏ chạy, sao gần đây không thường thấy cô ấy đến đây nữa?”

Bắt đầu từ khi nào, cuộc sống của mình lại tràn ngập cái tên này? Giống như cô ấy thường xuất hiện bất ngờ làm cho người ta không lường trước được, vô cùng tự nhiên xuất hiện trong cuộc sống của mình. Sau đó luôn luôn nghe người xung quanh nói với mình Vương Thiến Thiến thế này thế kia, xem ra tất cả mọi người rất thích cô nhóc ấy. Phải thì rồi sao? Cho nên mấy hôm nay không gặp em, khó hiểu thật.... Sao chị lại đột nhiên để tâm đến chuyện em không xuất hiện?

Lại là thi cuối kỳ, sau đó sẽ nghỉ hè, mấy hôm nay, Vương Thiến Thiến học như điên, bởi vì học kỳ này cô căn bản không để tâm vào chuyện học hành.

Sáng sớm Tống Nhiên đi chiếm năm chỗ ngồi, mong chờ việc bọn họ thức sớm quả thật giống như mặt trời mọc ở đằng tây....

Vương Thiến Thiến từ khi ngồi xuống, đã không nhúc nhích cúi đầu đọc sách, làm bài. Nguyệt Lượng vẫn như cũ, vừa chơi vừa học, thỉnh thoảng lấy đi động nhần tin với Ninh Ninh. Trương Thiên Nhất ngồi không được bao lâu đã không kiên nhẫn, không ngừng quay bút, sau đó thờ dài. Điện thoại của Lí Nam từ đầu đến giờ kêu không ngừng nghỉ, chốc chốc cậu ấy lại đi ra ngoài nghe điện thoại, làm cho rất nhiều người bất mãn, cuối cùng dứt khoát đi ra ngoài không quay lại nữa.

Chỉ có Tống Nhiên và Vương Thiến Thiến nhìn qua có vẻ là thật đến đây để học tập. Lâu lâu Vương Thiến Thiến sẽ hỏi Tống Nhiên một vài câu làm cô ấy dở khóc dở cười. Chẳng hạn như, Vương Thiến Thiến hỏi: “Kí hiệu này nghĩa là gì?”

“Cậu lên lớp nghe cái gì thế? Đây là.....”

Lại chẳng hạn như, Vương Thiến Thiến hỏi: “Công thức này sử dụng thế nào?”..... Kết quả ngoài dự đoán của mọi người, Vương Thiến Thiến đều đạt được điểm cao, nhưng chuyện này để sau này hãy nói.

Hôm nay như thường lệ sáng sớm Tống Nhiên đi chiếm chỗ, ba người còn lại chậm chạp rời giường. Trong nhà Lí Nam có chút chuyện, cho nên chỉ còn hai người đi là Nguyệt Lượng và Vương Thiến Thiến.

Lúc Vương Thiến Thiến đi đến cửa cầu thang, Hường Nghiên đang đứng trước cửa sổ giữa lầu ba, lơ đãng quay đầu lại, ánh mắt cùng với Vương Thiến Thiến không hẹn mà gặp.

“Đi tự học à?” Hường Nghiên cười nhẹ, kèm theo gió buổi sớm mai, hơi lành lạnh.

“Cùng đi không?” Cô đứng ở bậc thang phía trên, chị ấy đứng ở bậc thang phía dưới, dường như chị ấy đang đợi cô đi xuống.

“Được.”

“À....” Nguyệt Lượng rất không hợp thời phá tan bầu không khí vô tình gặp gỡ của nhân vật chính trong tiểu thuyết ngôn tình như thế này, nói: “Tớ để quên đồ ở phòng ngủ, hai người đi trước đi.”

Vương Thiến Thiến vốn muốn giống như nữ chính trong tiểu thuyết, bước chân nhẹ nhàng chậm chậm đi về phía người ngưỡng mộ trong lòng kia, người đó đứng ở bên dưới đợi cô, chờ sau khi cô đi tới sẽ nắm tay cô.... Nhưng mà một câu của Nguyệt Lượng lập tức phá hủy không khí đó, Vương Thiến Thiến quay đầu trừng mắt liếc cậu ấy một cái, nhỏ giọng nói: “Sao cậu còn ở đây?”

“A... Đúng... Tớ vừa mới nói phải trở về phòng ngủ lấy đồ....”

“Đi từ từ, đừng có vội.” Lại hung hăng trừng mắt cậu ấy một cái. Loại thời điểm thế này, cậu ấy không phải nên là tự động tự giác biến mất mới đúng sao? Còn ỉn thêm mấy câu đối thoại vớ vẩn gì đó nữa!

Lại quay đầu lại, mỉm cười, tiếp tục tạo nhả đi xuống cầu thang, sắp đến gần trước mặt Hường Nghiên, đột nhiên chân đạp lên khoảng không, kèm theo một tiếng “Ái da”, Vương Thiên Thiên bổ nhào vào trên người Hường Nghiên.

Xuất phát từ bản năng, Hương Nghiên đưa tay đỡ được cô, nhưng do quán tính, cả người chị ấy cũng đụng vào vách tường sau lưng.

Lúc ấy Vương Thiên Thiên choáng váng, cô xin thẻ với bóng đèn, tuy rằng té ngã là có ý, nhưng cô không nghĩ tới sẽ làm học tử đụng vào tường, cô tính sơ xuất mình và học tử có chiều cao tương đương...

“Học tử, chị không sao chứ? Em không có cố ý....” Vương Thiên Thiên vừa nói, vừa lấy tay giúp Hường Nghiên xoa lưng.

Hương Nghiên thấy cô gấp đến đầu đầy mồ hôi, cười nói: “Chị không sao, em không ngã là được.”

Chuyện này làm cho Vương Thiển Thiển đau lòng không thôi, suốt quãng đường đi không ngừng hỏi Hường Nghiên còn đau hay không, muốn đến bệnh viện trường khám thử không...

“Chị đâu có mỏng manh thế, chẳng qua chỉ là va chạm một chút, lát sau sẽ ổn thôi.”

Nếu trong lòng không có kiên nhẫn, Vương Thiên Thiên đã sớm vén áo của chị ấy lên nhìn xem có sứt mẻ gì hay không rồi. Tuy rằng Hường Nghiên nói không sao, Vương Thiên Thiên cũng không dám lơ là, lại mang ba lô giúp chị ấy, làm cho Hường Nghiên dở khóc dở cười.

Hai người đi rất sát nhau, gió thổi nhẹ làm bay góc váy của Hương Nghiên, khi có khi không quét ngang qua chân Vương Thiển Thiển, Vương Thiển Thiển cúi đầu nhìn chăm chú, nghĩ thầm, chiếc váy này của học tỷ ngắn quá, có thể bị tốc lên hay không nha, nên giúp chị ấy chú ý một chút mới được...

Ven đường gặp rất nhiều người quen lẫn bạn học, Vương Thiên Thiên cười chào hỏi từng người. Mỗi khi gặp bạn học của Hường Nghiên, nếu là con gái, Vương Thiên Thiên sẽ mở to cặp mắt tròn mím cười; nếu là con trai, đôi mắt rõ ràng nhỏ lại còn một phần ba, vẻ mặt không kiên nhẫn; lúc gặp Liêu Kiệt còn trừng mắt với anh ta, đọc lầm nhảm trong bụng: Dùng ánh mắt giết chết anh dùng ánh mắt giết chết anh. ...

Liêu Kiệt khó hiểu rằng mình một cái, vội vàng hấp tấp bỏ đi, đi khỏi được một quãng quay đầu lại nhìn, đúng lúc Vương Thiển Thiển cũng quay đầu lại, làm một cái mặt quỷ với cậu ta. Liêu Kiệt méo máo, cô nhóc gì thế này!

Đến khi đến phòng tự học, thấy Nguyệt Lượng lại đến sớm hơn cả các cô, hơn nữa Nguyệt Lượng và Trương Thiên Nhất cũng rất hiểu ý mà chừa lại hai chỗ trống phía sau cho Vương Thiên Thiên và Hường Nghiên.

Trước đó Tổng Nhiên hỏi Trương Thiên Nhất: “Bình thường cậu đều ngồi cùng với Thiến Thiến mà? Hôm nay sao thế?”

Trương Thiên Nhất đáp: “Cậu nghĩ coi, hai chúng tớ là quan hệ gì? Nếu hai chúng tớ ở cạnh nhau học bài, cậu cảm thấy có thể học giỏi được không?”

Tổng Nhiên vừa nghe, mặt hơi hơi ửng đỏ, ngượng ngùng cười nói: “Ồ, tứ hiếu rồi.”

Lúc ấy Nguyệt Lương ngồi giữa bọn họ, lấy tay chống trên bàn, che miệng nhin cười đến nội thương, cái có trẻ con như vậy, chỉ có nhân tài như Tống Nhiên mới thực sự tin. Nếu Lí Nam ở đây, chắc chắn sẽ nghiêm hình bức cung Trương Thiên Nhất.

Mở điện thoại ra ngọt ngào với Ninh Ninh một lát, Nguyệt Lượng mới lấy một quyển tiếng anh để trên mặt bàn, lúc đang định lấy thêm quyển truyện tranh, Vương Thiên Thiên và Hường Nghiên bước vào.

Nguyệt Lượng cười vô tư với Vương Thiển Thiển một cái, Vương Thiển Thiển trả về cho cậu ấy một ánh mắt xem thường.

Lấy mảnh giấy viết hai chữ “Chiếm chỗ” trên bàn vẽ, Vương Thiến Thiến cũng bắt đầu chuyên tâm học tập. Tuy rằng cũng thường xuyên nhìn lên Hường Nghiên.

Lúc này, cửa trước của phòng tự học đột nhiên bị đẩy ra, một cô gái mang chiếc túi có hai quai hùng hù hù tiến vào. Đi đến ngồi xuống vào hàng ghế trống thứ nhất, bóp một tiếng ném cặp lên bàn. Tất cả mọi người nhú mày, một số ít nhìn chằm chằm vào cô.

Vương Thiến Thiến thấy Hương Nghiên nhũn mày, cho nên mới nhìn qua cô gái kia, chỉ thấy chị gái ấy sau khi ném cặp xong lắc lắc mái tóc. Vương Thiến Thiến muốn cười, chị gái này làm quảng cáo dầu gội đầu sao?

Ngay sau đó, chị gái này lại lấy một chiếc khăn trải bàn từ trong ba lô, lại ì ùng mà trải ra.

Lúc này, đa số mọi người ngẩng đầu nhìn chị ta, chị ta lại giống như không có gì, tiếp tục lấy đồ ăn vặt hình như là khoai tây chiên để lên bàn. Mọi người nghĩ thầm, tiếp theo chắc là lấy sách? Kết quả, ngoài dự đoán của mọi người, chị gái này xé túi đồ ăn vặt ra bắt đầu ăn.

Có người bắt mẫn ho khan một tiếng, có người liếc mắt trừng chi ta một cái, có người không biết làm thế nào đành lắc đầu tiếp tục học....

Đợi cho chị gái kia ăn xong một túi khoai tây chiên, cuối cùng cũng im lặng một lát, mọi người vừa mới thở phào một hơi, bỗng dưng tiếng chuông tin

nhấn không biết là của ai vang lên. Tiếng chuông lại là tiếng mèo kêu dài đến 5 giây!

Vương Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn một cái, lại là chị gái ấy!

Được thôi, chị gửi tin nhắn thì cứ gửi, nhưng chị làm ơn đổi qua chế độ rung được không, chị một lần lại một lần mãi không dứt, cũng hơn mười cái, gửi tin nhắn cũng không có gì, còn vừa gửi vừa ăn, chị gái, rốt cuộc là chị đến đây để đi dã ngoại sao?

Vương Thiên Thiên thấy mặt Hường Nghiên càng ngày càng nhẵn, có vẻ như đã hết kiên nhẫn, liền suy nghĩ xem tìm cách gì để trị chị ta đây?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Tác giả: Đối với những ai không thích BL (Boys love), có thể lướt qua đoạn này O.O

Đã có một vài người không chịu được phải đối phòng tự học, để trống không ít chỗ ngồi, Vương Thiên Thiên vô cùng nghi ngờ chị gái kia là do tổ chức nào đó phải tới để chiêm ghê. Nhưng mà đội một lát, cũng không thấy có ai đến.

Nguyệt Lượng đột nhiên xoay đầu lại nói với Vương Thiên Thiên: “Tớ không nhịn được muốn đi đập chị ta một trận quá.....”

Vương Thiên Thiên vội ngăn cản cậu ấy: “Đừng. Cậu nhỏ con như thế chắc không đánh lại chị ta đâu.”

“Tớ cũng không nhịn được, căn bản là học không vô, còn không bằng trở về phòng ngủ chơi games.” Trương Thiên Nhất tựa lưng vào ghế thờ dài một hơi.

Vương Thiên Thiên liếc mắt nhìn Tổng Nhiên, lại nhìn Hường Nghiên, sau đó nói: “Hai đứa các cậu đi mà học Tổng Nhiên với học tỷ Hường Nghiên, nhìn xem người ta bình tĩnh bao nhiêu.”

Nguyệt Lượng bắt đầu dỗi gờ tay vén tóc của Tổng Nhiên lên, chỉ vào tai nghe mp3, Vương Thiên Thiên chớp mắt mấy cái, nói không ra lời.

Tổng Nhiên quay đầu tháo tai nghe xuống hỏi Nguyệt Lượng: “Làm gì thế?”

“Không có gì. Cậu tiếp tục nghe của cậu đi.” Nguyệt Lượng ngồi thẳng lưng cúi đầu tiếp tục đọc truyện tranh.

Trương Thiên Nhất vừa thấy, cười gian lấy PSP ra, “Sao tự dưng tớ lại quên cái này, tớ nghe nhạc đây.”

Sau đó chị gái kia vẫn không coi ai ra gì mà ăn quà vặt, gửi tin nhắn, Vương Thiên Thiên muốn đứng lên, lại bị Hường Nghiên đè lại. “Em định làm gì?”

“Em qua đó kêu chị ta nhỏ tiếng lại một chút.”

“Không thể ý đến cô ấy thì được rồi, đề này sao lâu như vậy mà em cũng chưa làm xong?”

Vương Thiên Thiên nghe Hường Nghiên nói vậy, cũng nghiêm túc cúi đầu giải đề. Nhưng mà cô biết, thật ra trong lòng Hường Nghiên cũng rất phiền chị ta. Rốt cuộc, cơ hội tới, chị gái kia đi ra ngoài nghe điện thoại, Vương Thiên Thiên tranh thủ đứng lên khỏi chỗ, lấy quyển sách đi đến ngồi xuống dãy ghế đầu tiên của chị kia, cúi đầu viết vài chữ, lại cầm sách bình tĩnh quay trở về.

Hường Nghiên hỏi: “Em làm gì vậy?”

“Đâu có gì đâu.” Vương Thiên Thiên mím môi nhin cười.

Lát sau, chị kia trở lại chỗ ngồi, mới vừa ngồi xuống, lại đột nhiên đứng lên, ghé dựa phát ra tiếng động chói tai, đa số mọi người đều ngẩng đầu nhìn chị ta, sau khi chị ta nhìn bốn phía xung quanh, dùng sức ném đồ ăn vặt vào ba lô, lại ì ùng thu dọn khăn trải bàn lại, tức giận đi ra ngoài.

Người ở đây ngây ngốc nhìn chị ta làm xong một loạt động tác, mới thở ra, cuối cùng có thể học tập yên ổn rồi.

Vương Thiên Thiên chờ chị ta đi rồi, mới nhỏ giọng cười lên.

Hường Nghiên nhìn thấy cô cười gian xảo liền hỏi: “Vừa rồi em qua đó làm chuyện xấu gì?”

“Không có.”

Hường Nghiên dừng bút lại, quay đầu nhìn chằm chằm Vương Thiên Thiên, “Thành thật khai báo.”

Vương Thiến Thiến cười hề hề: “Em chỉ là viết mấy chữ.....” Trước tầm mắt nhìn của hàng loạt ánh mắt các bạn sinh viên nào đó đã gợi ý cho cô.

“Viết cái gì?”

“Em gái, mấy ngày không ăn rồi?”

“Phụt..... Ha ha ha!” Hường Nghiên nhìn không được cười lớn, Vương Thiến Thiến lần đầu tiên thấy Hường Nghiên cười thoải mái như vậy, cũng ha ha cười theo.

Bạn học đây trên không vui quay đầu lại nhìn, Hường Nghiên vội ấn đầu Vương Thiến Thiến xuống cùng cúi thấp.

Cười một hồi, Vương Thiến Thiến lại đỏ mặt. Mặt của học tỷ cách gần như vậy, chỉ cần cô nghiêng về phía trước một chút, là có thể hôn được rồi.

.
. .
.

Nghỉ hè đã đến trước mắt, toàn thể thành viên của ban kiểm tra kỷ luật lại đi ra ngoài chơi một lần, xem như là đưa tiễn, hôm đó lúc đi ra ngoài ăn com, ngồi bên trái Vương Thiến Thiến là Vương Vĩ, bên phải là Hường Nghiên.

Vương Vĩ uống một chút rượu, hơi lâng lâng, sau đó bắt đầu khen Vương Thiến Thiến với mọi người trong bàn, nói Vương Thiến Thiến tốt thế này, thế kia.....

Nói đến nổi, có một anh chàng nói đùa hỏi: “Vương Vĩ, cô ấy thật sự là em gái cậu? Sao tớ lại có một chút nghi ngờ đây?”

“Hừ!” Vương Vĩ đặt ly rượu lên bàn, lớn tiếng nói: “Tên nhóc nhà cậu muốn ăn đập phải không? Tớ nói cho cậu, cô ấy thực sự là em gái tớ, em gái ruột của tớ, nếu không sao lại ưu tú giống anh trai như thế.”

Anh chàng kia cũng vui vẻ, “Ồi trời, nói nhiều như vậy, ồn ào cả ngày thì ra là cậu đang khen cậu à? Thiến Thiến, anh nói cho em biết, anh trai của em chắc chắn không phải là anh ruột rồi.....” Nói xong toàn bộ người trên bàn đều cười lên.

Vương Vĩ xấu hổ há há giọng, nói tiếp: “Chuyện đó, tớ không có ý gì khác, nói đúng là, sau này tớ không còn trong hội sinh viên, mấy tên các cậu chiếu cố em gái tớ nhiều một chút, thôi không nhiều lời nữa, các cậu cũng biết tớ ăn nói vụng về, à thôi... uống rượu đi.” Nói xong chính mình cạn một ly.

Anh chàng trước đó đã trêu chọc họ tiếp tục nói: “Sau này phải là bộ trưởng Vương chiếu cố chúng ta mới đúng, nhanh nhanh, nào nào, đứng dậy hết, kính rượu với lãnh đạo thôi.”

Nghe theo lời xúi giục của anh ta, mọi người đều đứng lên. Vương Thiến Thiến cũng vội đứng dậy, “Mọi người sau này chiếu cố, hỗ trợ lẫn nhau mới đúng. Mặc dù có người sắp rời đi, có người còn ở lại, nhưng hy vọng dù cho là thế nào, tất cả mọi người đều có được những kỉ niệm tốt đẹp.” Nói xong liếc mắt nhìn Hường Nghiên một cái. Hường Nghiên nghiêng đầu cười cười, nâng ly lên với cô.

Sau đó, mười mấy ly rượu tụ lại cùng nhau, khê chạm

Vượt ra ngoài dự liệu của Vương Thiến Thiến, cô vậy mà lại trở thành trưởng ban kiểm tra kỷ luật của học kỳ sau, vốn dĩ cô nghĩ chỉ là thế chỗ Vương Vĩ làm ban phó mà thôi, không nghĩ tới sau khi trưởng ban tiền nhiệm nghe nói ban văn nghệ muốn cướp người, sẽ đưa ra một quyết định như vậy.

Bữa com này ăn rất lâu, uống rất nhiều rượu, Vương Thiến Thiến luôn thừa dịp người khác không chú ý lên đổi rượu của Hường Nghiên thành hồng trà, ngược lại rượu của cô vẫn đều là rượu hàng thật giá thật.

Có mấy nam sinh thấy bộ trưởng Vương sáng khoái như thế, một người lại một người không ngừng nâng chén.

Hường Nghiên thấy thế liền nói: “Lát sau không phải còn định chụp ảnh sao? Uống ít một chút đi.”

“Đúng, chút nữa quay về trường học chụp ảnh, uống vậy thì được rồi, uống say rồi không có ai đỡ à!” Vương Vĩ cười nói.

Có người nói: “Không ai đỡ thì ngủ ở đây không được sao?”

Lại có người nói: “Trên tấm ảnh kia sẽ không có cậu.”

“Thế không được, giữ lại để làm kỉ niệm. Chờ sau này già rồi lấy ra xem, ảnh chụp chung của trai xinh gái đẹp trường đại học N chúng ta.”

Trên đường trở về, ánh mặt trời hơi chút chói chang, may mà Vương Thiến Thiến sớm đã có thói quen mang theo dù, ân cần che dù cho Hường Nghiên, trên mặt hơi hơi ửng đỏ.

Hường Nghiên chậm rãi đi tới gần cô, hỏi: “Vương Vĩ.....thích em à?”

“Hả? Không phải.” Vương Thiển Thiển lập tức tỉnh rượu, “Học tử, chị suy nghĩ nhiều rồi.”

“Ha ha, chị chỉ là hỏi một chút.” Hường Nghiên cười xấu xa, trong nháy mắt Vương Thiển Thiển không phản ứng lại được, nụ cười thần bí như vậy, đằng sau nó cất chứa ý gì đây?

Tới cổng chính của đại học N, Vương Vĩ tìm một bạn học đi ngang qua chụp ảnh dùm bọn họ. Nếu đứng thành một hàng ngang thì người trong hình sẽ rất nhỏ, vì vậy chia nam nữ ra, lại do đa số bạn nữ đều mặc váy ngắn, cho nên tám ảnh chụp tập thể này là nam ngồi xôm xếp thành đóa hoa, nữ ở phía sau làm lỗ tai thỏ trên đầu bọn họ.

Hường Nghiên đứng ở phía sau bên phải, chỉ giương mắt nhìn Vương Thiển Thiển một cái, chỉ nhìn một cái, Vương Thiển Thiển liền cười hi hi chạy vội tới nắm tay đứng cùng Hường Nghiên.

“1, 2, 3, cười!”

Một tấm hình chụp chung của ban kiểm tra kỷ luật, Vương Thiển Thiển và Hường Nghiên đứng phía sau, không ai biết các cô thật ra là lén lút nắm tay. Trên hình, Hường Nghiên nhìn ống kính cười tao nhã, Vương Thiển Thiển lại nghiêng mặt, nhìn Hường Nghiên, cười rất ngọt ngào.

Em rất ngốc, chỉ có thể nhìn chị như vậy, bởi vì hiểu được trong lòng của chị không nhất định có thể tiếp nhận em, cho nên, sợ khoảng cách sẽ càng ngày càng xa. Thật sự rất ngốc, không nói được câu em yêu chị, bởi vì sợ hãi nỗi đau khổ của sự chờ đợi sau khi nói ra, sợ hãi những ngày tháng đau buồn sau khi bị từ chối.

.
. .
.

Trương Thiên Nhất vừa vội vàng ôn tập, vừa tìm đủ mọi cách tiếp cận Lục Khải.

Trước đó cùng Lục Khải đi đến chợ thú cưng, cho nên trò chuyện rất nhiều, đã biết Lục Khải luôn nuôi một con rùa trong phòng ngủ, cho nên cậu cũng mua một con để nuôi, dựa vào chuyện này để thân cận.

Nhưng cậu căn bản không biết nuôi, con rùa tí hon kia được cậu đặt tên là Tiển Tiển, người không hiểu gì còn tưởng rằng vì bạn gái cậu tên là Thiển Thiển, cho nên cũng đặt một cái tên gần giống vậy cho thú cưng. Trên thực tế là đặt một cái tên tùy tiện mà thôi. Hai ngày nay Tiểu Tiển Tiển không ăn gì, dù nó ăn một con tôm sống nó chỉ tới gần liếc mắt một cái mà thôi, cũng không ăn. Vương Thiển Thiển nói: “Chắc chắn là do cái tên này rất thô tục, nó không vui.”

Trương Thiên Nhất lắc đầu, cậu nói: “Không, tớ cảm thấy nó có một mình rất cô đơn.”

Vương Thiển Thiển khẽ cười, “Đúng vậy, một mình rất cô đơn, vậy cậu mau dẫn nó đi tìm bạn đi.”

“Ý kiến hay!” Vì thế Trương Thiên Nhất gọi điện thoại cho Lục Khải, “Học trưởng, anh có ở phòng ngủ không? Ồ, vậy chờ một chút em đi tìm anh.”

Trương Thiên Nhất đi đến phòng ngủ của Lục Khải, mang theo Tiển Tiển của cậu.

“Học trưởng, Tiển Tiển của em hai hôm nay không ăn gì hết, không biết bị gì nữa.”

“Anh nhìn xem” Lục Khải nhận lấy chậu nuôi cá cậu để trên bàn, nhìn nhìn nói:

“Gần đây thời tiết quá nóng, có thể là nước quá nóng, cho nên nó không muốn ăn gì.”

“Sao? Chẳng lẽ không phải bởi vì nó có một mình rất cô đơn, cho nên mới như vậy sao? Em cảm thấy nên tìm cho nó một người bạn.”

“Hả?”

“Học trưởng, hay là để Tiển Tiển của em ở chỗ anh nuôi cùng với Tiểu Cát được không? Vừa để làm bạn.”

“Hình như chúng nó đều là con đực.”

“A... Vậy thì có liên quan gì, có thể giống như anh em... Đúng rồi, em còn mang theo tôm tươi lại đây.” Nói xong, cậu để Tiển Tiển vào chậu cá của Tiểu Cát, Tiểu Cát nhìn thấy đồng bọn mới, từ từ tới gần nó. “Anh xem, hai tụi nó ở chung rất tốt.”

“Ừ... Xem ra hình như Tiểu Cát rất thích nó.”

“Tiển Tiển cũng rất thích Tiểu Cát nha.”

“Sao? Ồ, vậy để ở đây đi, giống như cậu nói, làm bạn đi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, hơn nữa em cũng không biết nuôi lắm, sợ làm tổn thương đến Tiễn Tiễn, để ở chỗ này của học trường em yên tâm nhất.” Trương Thiên Nhất vui vẻ nói.

Bởi vì trời nóng, Lục Khải cởi trần, mặc quần đùi rộng thùng thình. Trương Thiên Nhất nhìn thấy cơ bắp nhô ra trên cơ thể của anh ấy, trên mặt phủ một lớp mồ hôi, Lục Khải lại vừa mới gội đầu, có một giọt nước trượt từ ngực anh ấy, xuống tới bụng cuối cùng biến mất ở cạp quần. Yết hầu của Trương Thiên Nhất co rút, nuốt nuốt nước miếng, máu nóng không khỏi bốc lên, chỉ cảm thấy lỗ mũi nóng lên, thế mà lại chảy máu mũi.

Lục Khải vốn đang cho rửa ăn, quay đầu lại nói chuyện với Trương Thiên Nhất, đột nhiên thấy cậu chảy máu, vội để đồ vật trong tay xuống, bước lại nói: “Sao lại chảy máu mũi? Đừng nhúc nhích. ... Đừng nhúc nhích. ...”

“Chắc chắn là trời quá nóng.”

“Đúng vậy, trời nóng, cho nên phải chú ý một chút chứ...” Lục Khải lấy khăn giấy bịt lỗ mũi lại giúp cậu, lại đỡ cậu đến nhà vệ sinh rửa sạch.

Sau khi Trương Thiên Nhất tẩy rửa, máu cuối cùng cũng ngừng, cậu ngẩng đầu nhìn Lục Khải trong gương, thấy Lục Khải lộ ra vẻ mặt lo lắng, vui sướng một trận, vì thế nhìn Lục Khải trong gương cười xán lạn. Cậu nói: “Cảm ơn anh, học trường?”

Lục Khải ngạc nhiên: “Cảm ơn cái gì?”

Trương Thiên Nhất cười lác đầu, nụ cười càng thêm xán lạn. Lục Khải lại cảm thấy choáng váng.

Đều nói rửa không thể nuôi chung với nhau, bởi vì sẽ bị cắn đuôi, sẽ bị giành thức ăn, nhưng mà, Tiễn Tiễn ở chung với Tiểu Cát dường như cũng rất thích, hơn nữa Tiễn Tiễn bắt đầu ăn lại. Hai người trở về từ nhà vệ sinh, nhìn thấy bộ dáng của hai chúng nó chơi đùa rất vui vẻ.

Lúc trước khi đi, Trương Thiên Nhất nói với Tiễn Tiễn: “Tao sẽ thường xuyên đến thăm mày.” Nói xong lại là nhìn Lục Khải.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Trương Thiên Nhất quả nhiên giữ đúng lời hứa với Tiễn Tiễn, “thường xuyên” thăm nó, mà “thường xuyên” của cậu chính là một ngày hai lần.

Lục Khải cũng không cảm thấy cậu phiền, trái lại mỗi lần Trương Thiên Nhất đến anh ta đều rất vui vẻ, bởi vì anh ta bình thường cũng không nói nhiều, lúc ở một mình cũng chỉ có thể trò chuyện với Tiểu Cát, từ khi quen biết Trương Thiên Nhất, dường như bản thân cũng trở nên cởi mở hơn.

Đến kì nghỉ hè, Tiễn Tiễn với Tiểu Cát không thể không tách ra. Trương Thiên Nhất lại tỏ ra còn đau buồn hơn cả hai con rùa kia. Nhìn thấy hai chúng nó nhìn nhau cách một cái chậu cá, Trương Thiên Nhất thở dài, sau đó ngồi xổm nhìn chúng nó không biết là nói với ai: “Chờ nghỉ hè xong là có thể gặp nhau, không cần buồn như vậy.” Cũng không biết là đang an ủi con rùa hay đang làm gì.

Không biết Lục Khải đi đến sau lưng cậu từ khi nào: “Cậu đang nói gì với tụi nó vậy?”

Trương Thiên Nhất hoảng sợ, cuống quýt đứng lên, quay đầu lại nói chuyện với Lục Khải, nhưng mà cậu không nghĩ tới, Lục Khải đứng gần như vậy. Cậu đứng lên xoay người lại, phát hiện khoảng cách của hai người không vượt quá mười li, Trương Thiên Nhất có thể nhìn thấy rõ ràng những sợi râu chưa kịp cạo của Lục Khải.

Nếu không phải lúc ấy có người khác ở đây, Trương Thiên Nhất chắc chắn đề anh ta lại điên cuồng mà hôn rồi, mặc kệ anh ấy nghĩ như thế nào, hôn trước đã rồi tính sau. Nhưng mà có người khác ở đó, Trương Thiên Nhất đành phải kiềm chế, chỉ nhìn chăm chăm anh ấy mà thôi.

Lục Khải bị cậu nhìn đến phát sợ, lui về sau vài bước nói: “Làm gì nhìn tôi như vậy?”

“Học trường.” Cậu lại bước từng bước về phía trước, “Nếu, Tiễn Tiễn nhớ Tiểu Cát thì làm sao bây giờ?”

“Hử?” Vẻ mặt của Lục Khải ngơ ngác, về vấn đề này. anh ta chưa từng nghĩ đến. “Hai chúng nó ở cùng cũng chưa đến vài ngày, chắc là sẽ không đến nỗi như cậu nói chứ?”

“Lỡ vậy thì sao?”

“Ôi trời, đàn ông con trai yếu đuối dài dòng như vậy để làm chi?”

“Em chỉ sợ lỡ như sau khi tách Tiễn Tiễn ra khỏi Tiểu Cát nó lại không ăn gì hết thì sao, lỡ như chết mất thì phải làm thế nào bây giờ.”

Lục Khải nhìn thấy vẻ đáng thương đó của Trương Thiên Nhất, bất đắc dĩ thở dài, nói: “Nếu không tôi đều đem hai chúng nó đi, vậy được chưa?”

“Em có thể đi thăm bọn chúng không?”

“Cậu không phải có điện thoại của tôi sao? Những lúc tôi ở nhà cậu đều có thể đến.”

Trương Thiên Nhất cười gật đầu, gian kế thành công.

.

.

.

Nghỉ hè sắp qua được nửa tháng. Ngày 5 tháng 8, Vương Thiên Thiên thật sự không chịu được nhiều ngày như vậy chưa nhìn thấy Hường Nghiên, cuối cùng nhịn không được nữa gọi điện thoại qua. “Học tử, đang làm gì thế?”

“Ừm... Đang đọc sách.”

“Nghe nói cha mẹ chị đến đây, sao không dẫn họ đi lòng vòng chơi?”

“Họ đã trở về rồi.”

“Dạ? Không phải mỗi lần đều về trước khi hết hè sao, lần này sao sớm như vậy?”

“Công việc của cha mẹ chị có một số chuyện phải về xử lý, mẹ lại sợ ảnh hưởng đến chuyện ôn tập của chị, cho nên cùng trở về rồi.” Hường Nghiên ngừng một chút lại nói tiếp: “Sao em biết trước đây họ tới khi nào thì về?”

“A.....” Vương Thiên Thiên nhất thời nghẹn lời, qua quét kiếm đại một cái có: “Là chị đã từng nói qua mà, chị quên rồi à?” Thật ra, là Triệu Đình nói cho cô biết.

“Ồ.....” Hường Nghiên thật sự nghĩ không ra mình nói những điều này với cô ấy khi nào.

“Học tử, ngày mai có thời gian không? Cùng đi ăn kem đi?”

“Ngày mai à, ừ..... được.”

“Ngày mai sau khi ra khỏi nhà chị sẽ gọi điện cho em.” Tắt điện thoại, Vương Thiên Thiên lại bắt đầu tưởng tượng đến tình huống ngày hôm sau khi gặp mặt.

Nhưng mà kế hoạch luôn luôn thay đổi bất ngờ..... Những lời này dùng ở trên người một người khác, cũng vô cùng chính xác. Liêu Kiệt vốn muốn mời Hường Nghiên đi ăn cơm, không nghĩ tới Hường Nghiên cũng kêu Vương Thiên Thiên.

Vì thế, lúc ba người gặp mặt ở quán nước, không khí hơi chút xấu hổ.

Hường Nghiên nói: “Ngày hôm qua lúc Thiên Thiên gọi điện thoại anh nói muốn ăn kem, mình nghĩ nếu mọi người đều quen biết, vậy cứ đi cùng với nhau, hơn nữa mình cũng rất nhớ món kem ở đây.....”

“Ồ, không sao đâu, cô nhóc này rất thú vị, hôm nay nhất định sẽ là một ngày vui.” Liêu Kiệt khẽ cười với Hường Nghiên.

Vương Thiên Thiên cũng trái lờng tâm giờ giờ khoe miệng lên, cúi đầu hung hăng dùng thìa đâm vào món kem sô-cô-la trong li. Cái gì mà không sao đâu? Đồ bóng đèn!

Thật ra là Liêu Kiệt hẹn với Hường Nghiên trước, bởi vì quan hệ cũng không tệ, thường xuyên học tập cùng nhau, tương lai còn thi vào chung một trường, cho nên thỉnh thoảng cũng gặp mặt như vậy. Sau đó Hường Nghiên nhận được điện thoại của Vương Thiên Thiên, vốn định nói đã hẹn Liêu Kiệt rồi, xem có thể hẹn lại với Vương Thiên Thiên vào ngày nào khác hay không, nhưng mà không biết vì sao, tự nhiên rất sợ nghe được giọng nói thất vọng của cô ấy, cho nên cũng không nói, hơn nữa..... kỳ thật cũng đã lâu rồi không gặp cô nhóc ấy.....

“Ôn tập sao rồi?” Liêu Kiệt hỏi Hường Nghiên.

“Gần đây luôn chuẩn bị cho cuộc thi chú hội, năm nay nhất định phải vượt qua hai môn ấy.”

“Hai môn?” Vương Thiên Thiên kinh ngạc ngẩng đầu, không phải năm môn à?

Liêu Kiệt cười nói: “Từ năm ngoái Hường Nghiên đã vượt qua ba môn rồi.”

“Lợi hại như vậy!”

Hương Nghiên ngượng ngùng khẽ cười: “Cũng không có gì. Nghe nói có người trong vòng một năm đã qua hết năm môn.”

“Đó chắc đều là những người đã đi làm vài năm ấy? Học tỷ. Chị mới năm ba.” Vương Thiên Thiên đối với Hương Nghiên trừ bỏ ái mộ còn có thêm một phần sùng bái.

“Vậy tháng sau thi xong thì chắc có thể cùng nhau ôn tập được rồi? Đến lúc đó cùng đi tự học đi.” Liễu Kiệt nói.

Chưa đợi Hương Nghiên trả lời, Vương Thiên Thiên đã nói trước: “Em cũng đi.”

“Được.” Hương Nghiên cúi đầu ăn một miếng kem lớn.

Vương Thiên Thiên vẻ mặt đắc ý nhìn Liễu Kiệt, Liễu Kiệt ngẩn ra, cô nhóc này đang phản kích cái gì thế? Vì vậy thân nhiên nói: “Nghe nói gần đại học C đó có tiệm kem Ý, rất ngon, năm sau là có thể cùng đi ăn rồi.”

Quả nhiên, Vương Thiên Thiên nghe xong lời này, lòng rơi xuống đáy vực. Tất cả những thứ không vui đều viết ở trên mặt, đầu càng ngày càng thấp, kem sô-cô-la trong li đã muốn bị cô đâm đến nát bét, sao cô không ăn. Đây không phải là món cô thích nhất sao?

Hương Nghiên nhìn Liễu Kiệt một chút, lại nhìn chằm chằm Vương Thiên Thiên hồi lâu, không có trả lời.

Sau đó ba người lại cùng đi ăn cơm, bầu không khí thoải mái hơn trước rất nhiều.

Sau khi ăn xong Liễu Kiệt muốn đưa Hương Nghiên về nhà. Vương Thiên Thiên nói: “Thật ra em cũng không ngại cùng học trường đưa học tỷ về nhà, sau đó phiên học trường cũng đưa về em nhà nha.”

“Hình như không tiện đường, hay là đưa em về trước sau đó đưa Hương Nghiên?”

Vương Thiên Thiên nhú mày, “Hay là em đến ở nhà học tỷ cũng được, dù sao trẻ như thế này chắc cha mẹ em cũng tưởng em không về.” Cô chỉ là thuận miệng nói như vậy. Không nghĩ tới Hương Nghiên lại đồng ý.

Liêu Kiệt cũng không nghĩ nhiều, chỉ là cảm thấy hình như cô nhóc này rất thích đối nghịch lại mình, cũng không không biết đã đắc tội với cô ấy chỗ nào.

Liêu Kiệt đi rồi, Vương Thiên Thiên im lặng theo sát phía sau Hương Nghiên, đi vào hành lang tối đen, ra sức giậm chân, đèn được điều khiển bằng âm thanh sáng.

Hương Nghiên quay đầu lại mỉm cười nói: “Dùng sức như vậy để làm gì?”

“Không có gì.” Vương Thiên Thiên cũng không ngẩng đầu, cẩn thận đếm số bậc của cầu thang.

Hương Nghiên dừng lại, Vương Thiên Thiên tiếp tục đi, Hương Nghiên kêu cô: “Đi đâu thế? Qua đây...”

Vương Thiên Thiên ngẩng đầu: “Không phải là lầu năm à? Bây giờ mới lầu bốn, chưa tới mà?”

“Sao biết là lầu 5?”

“Em ... đoán.”

Hương Nghiên đi lại, xoa xoa mái tóc của Vương Thiên Thiên cười hỏi: “Em đang bức bối gì vậy?”

“Em đâu có bức bối.” Vương Thiên Thiên trả lời rất nhỏ.

Hương Nghiên chậm rãi tới gần, hơi thở nhẹ nhàng phả lên mặt, Vương Thiên Thiên cứng người, sững sờ nhìn người đang từ từ kề gần lại này, không khí xung quanh đều tan loãng.

Không biết là chị ấy định làm gì, không biết sao chị ấy lại làm như vậy, chỉ đứng ngây người đến nhúc nhích cũng không dám.

Khoe môi của Hương Nghiên cong lên, ở bên tai cô nói khẽ: “Chắc không phải là mấy ngày tới tháng chứ?”

Vương Thiên Thiên đột nhiên đỏ mặt, cuống cuống lùi lại lộ ra khoảng cách, “Gì chứ.”

“Ha, chị nói sao hôm nay ngay cả kem em cũng không thích ăn. Thì ra là như vậy, trách không được nóng này như vậy, vào nhà chị cho em một ly nước ấm”

“Không phải. Em ...” Vương Thiên Thiên nỗ lực giải thích.

“Cái gì mà chị chị em em chứ, đi thôi.” Hương Nghiên cũng mặc kệ cô còn đang lắp bắp cái gì, kéo cô đi thẳng.

Đây là lần đầu tiên Vương Thiển Thiển đến nhà Hường Nghiên, nhà hai thất một thỉnh đúng tiêu chuẩn (1), ở cửa chỉ có một đôi dép lê.

Hường Nghiên lấy từ trong ngăn tủ ra một đôi dép lê đưa cho cô, “Bình thường chị đều ở một mình, thỉnh thoảng khi cha mẹ chị nghỉ phép cũng có đến. Nhà hơi bẽ bộn, không biết em muốn tới, cho nên cũng chưa dọn dẹp....”

“Đâu có bẽ bộn, rất ngăn nắp đó, hơn phòng ngủ của tụi em nhiều.” Vương Thiển Thiển hâm mộ ngập tràn trong mắt, cô cũng luôn muốn có một căn nhà như vậy, không cần quá lớn, bởi vì cô cũng chỉ tính toán là hai người ở, mỗi ngày cùng nhau rời giường, cùng nhau làm bữa sáng, cùng nhau ra ngoài đi làm, buổi tối thì cùng ăn cơm sau đó ngồi ở phòng khách xem TV.....

Hường Nghiên thu dọn quần áo rải rác trên sofa, “Tùy ý ngồi đi, chị đi lấy cho em ly nước.”

Vương Thiển Thiển ngồi trên sofa bằng vải, không biết nên đặt tay ở đâu, từ lúc mới đi đến hành lang, Vương Thiển Thiển đã khần trương, ngay cả chính cô cũng không biết mình đang khần trương chuyện gì.

Lát sau, Hường Nghiên đem một ly nước ra, đặt ở trước mặt cô nói: “Cứ coi như là nhà của mình đi.”

Vương Thiển Thiển đưa tay cầm ly nước, là nước ấm. Uống một hớp nước, lưng dựa vào sofa, mới vững lòng lại.

Hường Nghiên kéo rèm cửa sổ lại, xoay đầu nói với Vương Thiển Thiển: “Chị đi tắm trước, em cứ ngồi một chút đi.”

Ánh mắt của Vương Thiển Thiển vẫn dừng lại trên người chị ấy, cho đến khi bóng dáng của chị ấy biến mất ở cửa nhà vệ sinh, Vương Thiển Thiển mới nhìn đi chỗ khác.

Lát sau, tiếng của Hường Nghiên lại đột nhiên truyền đến, chị ấy thò đầu nói: “Trong tủ lạnh có đồ ăn đó, tự em đi lấy đi.”

Vương Thiển Thiển nghe theo âm thanh đó nhìn lại, lúc này Hường Nghiên đã tẩy trang, gương mặt hoàn mỹ hiện ra trước mắt Vương Thiển Thiển, nhìn theo chiếc cổ trắng nõn của Hường Nghiên, Vương Thiển Thiển lại thấy được xương quai xanh mỏng manh, còn muốn xem tiếp, nhưng mà..... bị khung cửa chặn lại.....

Vì thế đứng lên, lúc muốn nhìn đến phần cuối cùng, cửa bị đóng lại. Chỉ là thấy bên trong truyền đến tiếng nước chảy “rào rào”. Vương Thiển Thiển Thiển nổi giận ngồi trở lại sofa, uống ừng ực hết ly nước.

Hường Nghiên đã thay váy ngủ, cầm áo ngủ tới đưa cho Vương Thiển Thiển, sau khi Vương Thiển Thiển đi vào nhà vệ sinh, đứng ngây người trước gương một lúc. Nếu..... cứ thô lỗ như vậy với học tỷ, có thể lên giường luôn hay không?

Vốc một ít nước lạnh, vỗ nhẹ hai má, trong lòng cô thầm nhắc nhở chính mình, ngàn vạn lần không được thiếu kiên nhẫn như vậy.

Chú thích:

(1) Hai thất một thỉnh: phòng ngủ, nhà vệ sinh và phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Tác giả: Đoạn sau..... 0.0 vạn năm thụ xoay người thành công. Là [BL], không thích thì xin lướt qua...

Vội vàng tắm xong, thay áo ngủ học tỷ chuẩn bị cho – Là một chiếc áo sơ mi dài, vừa vặn che khuất quần lót be bé của cô. Vương Thiển Thiển nhìn trong gương tím tím vật áo, hơi thiếu tự nhiên đi ra.

Hường Nghiên mới vừa lấy dưa hấu từ tủ lạnh ra, thấy bộ dáng của cô như vậy, không khỏi cảm thấy buồn cười, “Nếu không..... Chỗ chị còn có váy ngủ....”

“Không cần đâu..... cái áo này là được rồi.....” Vương Thiển Thiển vội ngăn chị ấy lại.

Cô cũng không muốn lại mặc váy..... Hoàn toàn không có cảm giác an toàn...

“Thế..... lại đây ăn dưa hấu đi.”

Lại cũng chỉ có một chiếc muỗng, Vương Thiển Thiển do dự nhìn chằm chằm cái muỗng bạc kia một lúc.

Hường Nghiên nhìn cô nói: “Chị lười rửa, cho nên chỉ lấy một cái.”

“Không sao.” Vương Thiến Thiến cười cười, cầm lấy miếng ăn trước.

Trong TV đang nói về tin tức của một minh tinh nào đó, tất nhiên lực chú ý của Vương Thiến Thiến không đặt trên đó, toàn bộ đầu óc của cô đều là hình ảnh của chiếc giường kia. Gián tiếp hôn môi sao?

“Đang ngăn người suy nghĩ gì vậy?”

Vương Thiến Thiến bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, “Không có.....”

“Thế sao không ăn? Há miệng.” Nói xong múc một miếng dưa hấu to đưa tới miệng Vương Thiến Thiến.

Lúc này Vương Thiến Thiến không chút suy nghĩ liền há mồm ăn vào. “Rất ngọt!” Ngọt đến tận tim.

Hương Nghiên ngạc nhiên một chút, mới nói: “Cho dù rất ngọt cũng không tới mức ăn luôn hạt chứ.....”

Vương Thiến Thiến vừa nghe, mặt nhăn lại nói: “Tiêu rồi, thế làm sao bây giờ..... Trong bụng em có bị mọc dưa hấu không.....”

“Đưa ngốc.....”

Vương Thiến Thiến cuối cùng cũng lộ ra nụ cười. Cô thích Hương Nghiên kêu cô “đưa ngốc”, thích Hương Nghiên bị cô chọc cười, thích..... Hương Nghiên.

Chương trình phỏng vấn thật nhàm chán, cho nên hai người vừa ăn vừa ngồi trò chuyện, nói chuyện phiếm một lúc, Hương Nghiên dựa vào vai Vương Thiến Thiến ngủ. Khi đó đồng hồ đang chỉ mười giờ rưỡi.

Chương trình phỏng vấn trên TV đã chuyển thành show thần tượng, từ show thần tượng lại chuyển thành kênh mua sắm, bà vai của Vương Thiến Thiến cũng mới như, nhìn về phía bộ dáng vẫn còn chưa tỉnh lại của Hương Nghiên.

Vương Thiến Thiến kiên trì được một lát, đưa mắt nhìn đã qua mười hai giờ, chắc không thể ngủ cả đêm như vậy chứ? Suy nghĩ một chút, quyết định bế Hương Nghiên về phòng ngủ.

Hai người cao tương đương, tuy rằng Hương Nghiên còn mỏng gầy hơn cả Vương Thiến Thiến, nhưng Vương Thiến Thiến gần như là dùng hết sức lực mới có thể bế được chị ấy, sau đó nhẹ nhàng đặt lên giường, sợ đánh thức chị ấy. Sau khi đắp chăn xong, đứng ngây người bên giường một lúc, cúi người xuống hôn, khi sắp chạm đến môi của chị ấy đột nhiên ngừng lại, chuyển qua hôn hai má, nhẹ giọng nói câu “ngủ ngon”.

Đóng cửa trở lại sô pha, Vương Thiến Thiến cũng không có tâm tư xem TV nữa, lấy cánh tay làm gối đầu từ từ đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Vương Thiến Thiến vừa mở mắt, phát hiện trên người mình có một cái chăn, mà cánh tay không biết được rút ra khi nào, thay bằng một chiếc gối có hương hoa nhài.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, Vương Thiến Thiến rón ra rón rén đẩy cửa phòng của Hương Nghiên, phát hiện chị ấy còn đang ngủ. Nhìn đồng hồ, chỉ mới 7 giờ, trên mặt Vương Thiến Thiến lộ ra nụ cười yếu ớt. Thừa dịp học tỷ vẫn chưa dậy, mình đi mua bữa sáng trước. Ngâm nga một bài hát rồi rời khỏi nhà, không khí hôm nay dường như đặc biệt trong lành, ngay cả tiếng chim kêu ríu rít trong tiểu khu, cô cũng không cảm thấy ồn ào mấy.

Vương Thiến Thiến mua cháo, dầu cháo quẩy và sữa đậu nành, về đến cửa nhà Hương Nghiên cô mới nhớ tới, mình không có chìa khóa nhà của Hương Nghiên..... Gõ cửa luôn chắc sẽ đánh thức học tỷ? Bởi vì là mùa hè, đồ ăn không nguội nhanh như thế, cho nên Vương Thiến Thiến liền đứng ở cửa, chờ sau khi Hương Nghiên thức dậy sẽ gọi điện thoại tìm cô.

Đợi khoảng mười phút, sắp 8 giờ, Hương Nghiên vẫn chưa gọi điện lại.

Lúc này cánh cửa cách vách mở ra, một bà cụ đi ra đổ rác, thấy Vương Thiến Thiến thì hơi hoảng sợ, cũng không nói gì. Nhưng sau khi đổ rác xong quay lại, thấy Vương Thiến Thiến còn đứng ở đó, nhìn không được hỏi một câu: “Cháu đang làm gì vậy?”

Vương Thiến Thiến nhìn trái nhìn phải, cũng không còn ai khác, vì thế trả lời bà ấy: “Cháu..... tìm người...”

Bà cụ cũng không hỏi nhiều, mở cửa nhà mình lại ngó vực mà nhìn thoáng qua Vương Thiến Thiến.

“Cháu thật sự đến tìm người.....” Vương Thiến Thiến giải thích nói.

“Cháu tìm nhà ai? Sao lại đứng đây cũng không gõ cửa?”

Vương Thiến Thiến ngạc nhiên, không phải bà cụ này xem mình là người xấu đó chứ?

Khi đang định giải thích với bà ấy vì sao phải đứng ở đây, cánh cửa sau lưng đột nhiên mở ra, lúc Vương Thiến Thiến vẫn chưa phản ứng kịp, đã bị Hương Nghiên túm vào trong.

Hương Nghiên nói: “Cô ấy tới tìm cháu.” Bà cụ tuy đã vào cửa, nhưng về mặt vẫn còn không tin tưởng lắm quay đầu lại liếc mắt một cái.

“Em đi đâu vậy?” Hương Nghiền đóng cửa lại bắt đầu thăm vắn Vương Thiên Thiển.

“Em đi mua bữa sáng.....”

“Có phải nếu chị không mở cửa, em vẫn đứng yên chỗ đó?”

Vương Thiên Thiển chớp đôi mắt to, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Sẽ không. Em định nếu đến 8 giờ chị vẫn không thức em sẽ gọi điện thoại.”

“Điện thoại em đâu?”

“Ồ trong đây này. Ấy? Đâu rồi?” Vương Thiên Thiển lục lọi khắp túi cũng không tìm thấy di động.

Hương Nghiền chỉ chiếc điện thoại đang nằm im lặng trên bàn trà, nhẹ nhàng thờ dài nói: “Nếu chị không nghe thấy tiếng nói chuyện của em, đưa ngốc em chắc chắn vẫn còn đứng nữa.”

Vương Thiên Thiển ngượng ngừng cười, “Sữa đậu nành vẫn còn rất nóng.”

.
. .
.

Mười một giờ rưỡi tối hôm nay có giải bóng đá vô địch Đức, thừa lúc trong nhà Lục Khải không có ai, vì thế Trương Thiên Nhất dùng chiêu lại thăm Tiễn Tiễn và xem bóng đá, thuận lợi vào nhà Lục Khải. Đương nhiên, thân là một thụ kinh nghiệm phong phú, Trương Thiên Nhất xách một tá bia đến chuốc say Lục Khải.

Đêm mùa hè, gió đêm yên tĩnh thổi, Lục Khải ở trần, vừa uống bia vừa nhìn chăm chăm vào TV. Trận đấu vừa bắt đầu, lực chú ý của hai người đều đặt lên trận bóng.

Hiệp một kết thúc, tỷ số vẫn đang là 0-0. Lục Khải uống hết một lon bia, nhìn thấy Trương Thiên Nhất đầu đỏ đầy mồ hôi, vì thế nói: “Nóng thì cởi áo sơ mi ra đi.”

Trương Thiên Nhất hơi hơi đỏ mặt, chậm chạp cởi áo ra. Lục Khải cười cậu: “Đều là con trai, sợ cái gì.”

“Học trưởng.”

“Ừm?”

Trương Thiên Nhất lại dịch chuyển đến gần anh ấy, đưa cho anh ấy thêm một lon bia nói: “Anh uống hết lon bia này trước, sau đó em có chuyện muốn nói với anh.”

“Có gì thì nói đi, làm gì phải uống xong mới nói được?”

“Anh uống trước đi.”

Lục Khải cũng không nghĩ ngợi nhiều, ngửa đầu uống hết bia, “Xong rồi, uống sạch rồi.”

“Học trưởng.” Trương Thiên Nhất muốn nói lại thôi, dù sao đây là lần đầu tiên cậu muốn bẻ cong một người thẳng, cũng không biết có thể thành công hay không.

“Học trưởng.”

“Ồi trời! Hiệp hai bắt đầu rồi.” Lực chú ý của Lục Khải lại bị trận bóng hấp dẫn.

Trương Thiên Nhất khẽ cắn môi, sống hay chết tùy vào một cơ hội này. xoay người đè Lục Khải, hướng tới miệng anh ấy hôn xuống.

Lục Khải bị hoảng sợ, cuống cuống đẩy cậu ra: “Cậu làm gì vậy?” Đưa tay lên quệt quệt miệng nói: “Không phải là cậu say rồi đó chứ? Nhớ bạn gái à?” Sau đó lại duỗi tay ra khề vồ lên mặt Trương Thiên Nhất: “Này! Người anh em! Tỉnh tỉnh!”

Trương Thiên Nhất bắt lấy tay anh ấy, lại thuận thế hôn lên.

Lục Khải dùng sức đẩy cậu ra: “Này! Say đến mức này! Không xong rồi, cậu đi ngủ thôi!”

“Học trưởng.” Trương Thiên Nhất đột nhiên gọi anh ấy.

Lục Khải ngây ngẩn cả người, cái này không phải còn có thể phân biệt ai là ai sao? Sao vừa rồi lại có hành động như vậy?

“Học trưởng! Em thích anh!” Trương Thiên Nhất vừa nói, vừa chồm người tới.

Lục Khải lại lùi vào trong sô pha, vừa rồi cậu ta nói cái gì? Không có nghe lắm chứ? Cậu ta nói cậu ta thích ai? Thích mình? A? Cái gì? Thích mình?! “Trương Thiên Nhất, cậu say rồi.”

“Học trưởng.” Hai tay Trương Thiên Nhất chống vào sô pha, chặn người Lục Khải lại. “Học trưởng, em thích anh.” Nói xong lại cúi đầu hôn anh ấy, đè phòng anh ấy gãy dựa, đã sớm nắm chặt tay anh ấy.

Lục Khải vừa gãy dựa vừa kêu to: “Trương Thiên Nhất. cậu.” Lời nói đứt quãng, bị chìm ngập trong nụ hôn cuồng nhiệt.

Thế mà. lại bị một tên con trai cường hôn! “Này! Tay cậu. không được. chỗ đó.” Mặt của Lục Khải nháy mắt đỏ lên, toàn thân khô nóng, theo động tác tay của người kia, thân thể run rẩy từng chập.

“Học trưởng. anh biết không? Lần đầu tiên gặp anh em đã rất muốn làm như vậy.”

“Cậu điên rồi. Mau ngừng tay.” Đây là người gì thế này? Vì sao lại làm chuyện kì quái như vậy?

“Trước sau gì cũng bị đánh, chi bằng. để cho em làm xong đi.” Trương Thiên Nhất không biết lời này để nói cho Lục Khải nghe, hay đơn giản chỉ là để động viên tinh thần của mình.

“Khốn kiếp.” Là thời điểm gì. sao lại biến thành Lục Khải bị Trương Thiên Nhất liều chết đè dưới thân.

Gió buổi sớm thổi vào từ cửa sổ, Lục Khải bị lạnh đánh thức. Mở mắt ra mới phát hiện mình không mặc gì, trên sàn toàn là vỏ bia, khăn giấy đã xài rồi, quần đùi. cộng thêm chỗ nào đó trên cơ thể truyền đến cảm giác đau đớn. ... Thì ra, cũng không phải là mơ. Vội vàng mặc quần áo vào, đá tên đầu sỏ gây chuyện kia đi.

Trương Thiên Nhất hoảng sợ “Ây da” một tiếng tỉnh lại, nhìn nhìn Lục Khải nổi giận đùng đùng đang nhìn chăm chăm mình, mỉm cười, sau đó chậm rãi mặc quần áo vào. Mặc xong bắt đầu dọn dẹp lại phòng, sau khi thu dọn chỉnh tề, phát hiện Lục Khải vẫn còn đang đứng đờ đẫn kia. Vì thế cười đi qua nói: “Lăn lộn cả đêm. không mệt sao?”

Lục Khải xoa eo ngồi lên sô pha, rất muốn giơ nắm tay đi qua đánh Trương Thiên Nhất một cái, nhưng mà. lúc ấy hai người đều say, hơn nữa. mình cũng không ác cảm lắm. ... cuối cùng đành thở dài một tiếng nói: “Quên đi. hôm qua mọi người đều say. coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra thì được rồi.”

Trương Thiên Nhất nghe xong, từ từ đi tới gần anh ấy, vẫn không nhúc nhích theo dõi ánh mắt của anh ấy nói: “Anh thật sự, nghĩ như vậy à?”

Lục Khải bị ánh mắt của cậu làm ách tự nhiên, quay đầu nhìn sang chỗ khác, đột nhiên chuyển đề tài nói: “Trận đấu hôm qua, cũng không biết kết quả là mấy với mấy nữa.”

“Là 1:0”

“Sao cậu biết?” Lục Khải không hiểu sao lại có chút tức giận, sao ngay tại thời điểm như thế mà cậu ta còn có thể chú ý đến tỷ số của trận bóng?

“Đương nhiên em biết.” Tay của Trương Thiên Nhất lại không an phận, “Hôm qua tuy là 1:0, nhưng mà hôm nay có cơ hội gỡ hòa thành 1:1. hoặc là 2:0.”

Mặt của Lục Khải lại đỏ lên, quát Trương Thiên Nhất: “Lấy tay của cậu ra!”

“Trong lòng anh rõ ràng không nghĩ vậy.”

“Mau bỏ ra.”

“Em không có cầm tay anh, anh cũng không say, là chính anh không phản kháng.”

“.....” Đáng chết! Trong lòng của Lục Khải điên cuồng gào thét, chết tiệt! Vì sao lại cảm thấy thoải mái! Vì sao không đẩy cậu ta ra! Chết tiệt. lại mất đi lý trí.

“Bây giờ, anh có muốn lấy say rượu làm cái cớ không?”

“Cậu.”

“Học trưởng, 2:0 nha.”

“Trương Thiên Nhất. Kiếp trước tôi thiếu nợ cậu à?” Lục Khải đã muốn khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29

Buổi sáng thứ tư, Vương Thiển Thiển đang ngủ ở nhà, chỉ thấy cô lúc thì nằm hình chữ “Đại” (1) , lúc thì cuộn người thành con tôm, lúc thì nằm sấp lại, lúc nữa lại lật người qua... Không biết đang mơ thấy mộng đẹp gì, khóe miệng còn mang theo nụ cười. Đột nhiên một tiếng sấm vang lên, cô sợ tới mức từ trên giường lăn lông lốc ngồi phịch xuống đất, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên gió lớn nổi lên bốn phía, mưa to như trút nước. Vương Thiển Thiển vừa đóng cửa sổ vừa kêu lớn: “Mẹ! Trời mưa rồi!”

Không ai đáp lại cô. Vương Thiển Thiển nhanh chóng đóng tất cả cửa sổ, trong nhà quả nhiên chỉ còn lại một mình cô. Còn tưởng hôm nay là cuối tuần, thì ra là cô nghỉ hè đến mức không biết hôm nay là ngày nào trong tuần. Mới vừa quay lại giường nằm, chưa kịp nhắm mắt lại, di động vang lên. Là Trương Thiên Nhất.

“Cậu đang làm gì đó?”

“Ngủ.” Vương Thiển Thiển lại ngáp một cái.

“Heo.....”

“Trời mưa như vậy, thì nên ngủ chứ làm gì.”

“Đừng ngủ, lát nữa hết mưa rồi đi mua quà với tớ.”

“Ồ? Sinh nhật ai?”

Đầu bên kia im lặng một chút, mới nói: “Phá thành thành công.....”

Vương Thiển Thiển cười ha ha: “Sớm đoán được rồi.”

“Ra ngoài chúc mừng tớ đi, 2:0. Lần này, thật sự là xoay người.”

“Cái gì?!” Vương Thiển Thiển nhảy từ trên giường xuống, “Cậu? Xoay người? Sao! Còn có lý lẽ hay không!” Vương Thiển Thiển đứng tại chỗ xoay vòng vòng, vịn năm ngón tay có thể xoay người! Lục Khải ơi Lục Khải, anh nhọc nhịu đến cỡ nào!

“Ha ha ha! Hết mưa rồi tớ gọi điện cho cậu, giúp tớ đi chọn quà, ngày mai là thất tịch (2).”.....

Tắt điện thoại, Vương Thiển Thiển cũng không ngủ tiếp nữa. Thất tịch à? Thế mình có nên bày tỏ gì với học tỷ hay không?

Thuận tay gởi một tin nhắn: Học tỷ, trời mưa rồi.

Hương Nghiên trả lời: Không sao, chị ở nhà.

Vương Thiển Thiển: Ngày mai có thời gian không?

Hương Nghiên: Chuyện gì?

Vương Thiển Thiển: Đi dạo phố nha?...

Lát sau Vương Thiển Thiển nhào người về phía bệ cửa sổ, ai oán nhìn mưa ngoài cửa sổ, cô đã có hơi chút vội vã muốn ra ngoài. Mưa vẫn còn đang rơi, di động lại vang, lúc này là Nguyệt Lường.

Vương Thiển Thiển mới ấn vào nút nghe, tiếng thét chói tai của Nguyệt Lường ở đầu bên kia liên vang lên, tay Vương Thiển Thiển run run, điện thoại rớt trên giường, vì thế cô hướng về phía loa hô to: “Cậu gặp ma à! Kêu lớn tiếng như vậy!”

Lúc cầm điện thoại lên lại, Nguyệt Lường cuối cùng cũng khôi phục lại âm lượng như lúc trước, nhưng mà âm thanh vẫn không ngừng run rẩy như cũ, “Kiểm Nhi..... Tớ vừa nghe được một tin..... So với gặp ma còn đáng sợ hơn..... thật đó.....”

“Sao thế?”

“Tiểu Nhất hần... vậy mà lại công! Cậu nói xem có đáng sợ hay không!”

“Ha ha! Đúng vậy đúng vậy! Vừa nãy thiếu chút nữa tớ đã nhảy sập giường nhà tớ.

Tin này của cậu ấy quả thực so với tiếng sấm lúc nãy còn chấn động hơn.....”

“Tớ vô cùng hiếu kỳ đối phương là ai? Vậy mà có thể làm cho Tiểu Nhất công.”

Hai giờ chiều, mưa tạnh, Vương Thiên Thiên thay quần dài chuẩn bị ra ngoài, lúc ra khỏi nhà nhìn thấy cây dù do dự một chút. Có mang dù theo hay không đây?

Nguyệt Lượng nói, trời nhiều mây đi dạo phố với Vương Thiên Thiên vô cùng quái lạ, nếu cậu ấy không mang theo dù, trời chắc chắn mưa; nếu cậu ấy mang dù, nhất định sẽ không mưa.

Cho nên Nguyệt Lượng vừa gặp Vương Thiên Thiên câu đầu tiên chính là: “Có đem dù không?”

“Không đem.”

“Cậu có ý!”

Vương Thiên Thiên vén vén mái, nụ cười mang đầy hàm súc, “Đúng vậy, tớ có ý đó.”

“Sao cậu lại khiếm như vậy chứ.”

“Được rồi, đừng gây nữa. Từ đằng xa đã nghe thấy giọng nói lớn tiếng của hai cậu rồi.” Trương Thiên Nhất bước nhanh về phía bọn họ, “Tớ biết ngay Thiên Thiên chắc chắn sẽ không mang theo dù, cho nên tớ mang rồi.”

Hai người vừa nghe thấy giọng nói của Trương Thiên Nhất, lập tức dời đi lực chú ý, vây quanh Trương Thiên Nhất nửa ngày.

Nguyệt Lượng nói: “Xoay một vòng xem xem.”

Trương Thiên Nhất nghe lời xoay một vòng, “Sao thế? Không có mặc quần ngược đó chứ?”

Vương Thiên Thiên nói: “Từ đây đi đến chỗ đối diện tiệm KFC, rồi đi trở lại.”

“Làm gì?”

“Nhanh lên!”

Trương Thiên Nhất bị hai người kia làm cho khó hiểu, đi đến đối diện lại đi trở về. Sau đó nhìn thấy hai người kia ngây người mắt to trừng mắt nhỏ. “Hai cậu đang làm gì vậy?”

“Thật là không có lý lẽ.”

“Trách sao mưa lớn như vậy chứ, ngay cả ông trời đều cảm động đến khóc.”

Trương Thiên Nhất sững sốt, “Hai cậu... không phải nghi ngờ chuyện đó của tớ là bóc phét đó chứ? Cho nên muốn thử tớ. ... Bây giờ nhìn thấy tớ có thể đi có thể nhảy... tin chưa?”

Hai người kia máy móc gật đầu. Sau đó Nguyệt Lượng vỗ vỗ bả vai Vương Thiên Thiên nói: “Cậu xem đi, ngay cả Tiểu Nhất vạn năm thụ như vậy còn có một ngày xoay người, cậu không phải lại có thêm động lực?”

Vương Thiên Thiên mím môi gật mạnh đầu, “Hôm nay giúp tớ chọn quà trước, ngày mai... tớ sẽ thổ lộ.”

.
. .

“Vòng đá đeo tay thế nào? Tớ nhớ trong cái quảng cáo kia có nói: Trên đời chỉ cần một chuyện, trọn kiếp cùng người kết duyên. Nghe thật lãng mạn cũng thật đặc biệt đúng không? Hai cậu cảm thấy thế nào?” Vương Thiên Thiên hỏi.

“Vòng tay hà... Tớ cảm thấy tình hình trước mắt của cậu và học tỷ Hương Nghiên, tốt nhất đừng mua đồ đeo trên người, lỡ như người ta không cần, chẳng phải sẽ rất xấu hổ à?” Trương Thiên Nhất nói.

Nguyệt Lượng nói: “Đừng mua vòng đá gì đó, nghe nói những người yêu nhau hễ mà đã từng tặng vòng đá, cuối cùng đều chia tay.”

Kết quả đi dạo hai giờ, Trương Thiên Nhất và Nguyệt Lượng đều mua được đồ, chỉ có Vương Thiên Thiên là hai tay trống trơn. Lúc ngồi ăn trong tiệm KFC, Vương Thiên Thiên buồn bã thở dài: “Hai tên các cậu cho tớ ý tưởng gì đi.”

Nguyệt Lượng uống một hơi cạn hết ly coca nói: “Nếu thật sự không được, cậu cứ mua thẳng sô-cô-la đi.”

“Sô-cô-la?”

“Ừ. Không phải cậu sợ đột ngột thổ lộ sẽ bị từ chối à? Cho nên cậu mua sô-cô-la đi thử nghiệm trước một chút, đưa sô-cô-la cho chị ấy trước, nhìn xem phản ứng của chị ấy như thế nào, sau đó mới quyết định là nói hay không.”

“Đúng thế.... Tớ chính là lo lắng bị từ chối.”

Trương Thiên Nhất nói: “Cậu cứ luôn lo lắng cái này lo lắng cái kia, cho nên cũng đã yêu thầm gần 1 năm, còn chưa nói được câu kia, chẳng qua chỉ có ba chữ Em- Thích – Chị, có cái gì mà nói không được hả? Nếu không nói sẽ bị người khác lấy mất!”

Vương Thiên Thiên cầm lấy một thanh khoai tây, lại buông xuống. “Năm sau chị ấy đã tốt nghiệp, tớ chỉ sợ sau khi tớ bị từ chối, gặp lại sẽ khó xử, thế thì phải trải qua một năm đó như thế nào đây?”

“Lo nhiều như vậy làm gì? Cậu không nói sao lại biết chắc chắn sẽ bị từ chối?”

“Ừ, tớ đồng ý lời của Tiểu Nhất.” Nguyệt Lượng chưa thử qua yêu thầm ai, nhưng chẳng qua chỉ một lời thổ lộ, cô ấy không hiểu vì sao Vương Thiên Thiên nghĩ nhiều như vậy.

“Thế... thật sự tìm không được..... thì mua sô-cô-la trước đi, dù sao trời cũng sắp tối rồi, nếu, ngày mai tớ thành công..... các cậu phải theo giúp tớ mua quà khác, theo lẽ thường đến lúc đó cũng phải tặng mà phải không?”

“Ừ.” Hai người kia trăm miệng một lời.

Từ lúc mua sô-cô-la xong, Vương Thiên Thiên luôn miệng cười. Nguyệt Lượng hỏi Trương Thiên Nhất: “Cậu ấy cười gì thế?”

Trương Thiên Nhất lắc lắc đầu: “Hôm nay hơi lơ ngơ.”

Chưa đợi đi đến trạm xe buýt, trời lại mưa. “Đều tại cậu! Ai bảo không mang theo dù, trời mưa rồi đó phải không?” Nguyệt Lượng oán giận Vương Thiên Thiên.

Vương Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn nhìn trời: “Cũng không có lớn lắm, dầm loại mưa nhỏ này một tí sẽ không bệnh được đâu, hơn nữa vô cùng lãng mạn nha, hay là, chúng ta đi trở về đi?”

“Tớ cũng không điên cùng với cậu. ... Cậu còn chưa thổ lộ thành công đã phản kích thành như vậy, nếu thành công rồi sẽ vô cùng đáng sợ..... Thật muốn cầu chúc cho cậu thổ lộ thất bại....”

“Hừ! Nếu tớ không thành công sẽ cắn chết cậu!”

“Liên quan gì đến tớ.....”

“Ai bảo cậu nói lung tung.”

“Tớ nói.... Hai cậu.....” Trương Thiên Nhất nhin không được mở miệng nói: “Hai tên các cậu... có thể không gây nhau trên đường được không?”

Vương Thiên Thiên tăng hắng cổ họng, nhìn xung quanh, lại liếc Nguyệt Lượng một cái nói: “Đúng thế, Nguyệt Lượng, là sinh viên sao ngay cả một chút ý thức cũng không có? Haiz....”

Nguyệt Lượng trừng mắt nhìn cô một cái, nhỏ giọng nói: “Cũng không phải lúc cãi nhau với cậu.....”

“Ô! Có xe trống!” Vương Thiên Thiên giơ tay gọi một chiếc taxi.

Lên xe, Vương Thiên Thiên và Nguyệt Lượng tiếp tục im lặng, mãi cho đến lúc xuống xe, Vương Thiên Thiên cũng chưa nói một câu, chỉ nhìn mưa ngoài cửa sổ người ngộ nghĩnh. Cười đến mức làm cho trong lòng Nguyệt Lượng cảm thấy sợ, “Tớ tới nhà rồi, ngày mai cố lên, chờ tin tốt của cậu.” Nguyệt Lượng xuống xe buông ra một câu như vậy, cô ấy thật có chút sợ Vương Thiên Thiên thổ lộ không thành nổi điên lên cắn mình.

Đợi cho đến khi Vương Thiên Thiên và Trương Thiên Nhất xuống xe, mưa cũng ngừng. Trước khi chia tay, Trương Thiên Nhất căn dặn cô: “Tớ cảm thấy chị ấy ít nhiều sẽ có chút từ chối, cho nên tùy lúc cậu phải cương quyết một chút.”

“Để xem tình hình đã.”

“Vậy cậu ngủ sớm một chút đi, đừng ôm sô-cô-la cười ngây ngô suốt đêm”

Vương Thiên Thiên kinh ngạc, “Sao lại có thể.....”

“Cậu đã cười ngây ngô suốt cả một đường.....”

Sắc mặt Vương Thiên Thiên hơi hơi ửng đỏ, “Ừ! Đã biết, dài dòng quá, ngủ ngon!” Nói xong xoay người lên lầu.

Trương Thiên Nhất nhìn bóng người của cô bất đắc dĩ lắc đầu, sao vừa đụng tới chuyện tình cảm, chỉ số thông minh của bạn Vương Thiên Thiên đã hạ xuống ngay như thế?

Chú thích:

(1) Chữ “đại”: 大

(2) Thất tịch: mừng bảy tháng bảy, còn được coi là Valentine của Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Ngày hôm sau chính là thất tịch, Vương Thiên Thiên và Hường Nghiên đã hẹn đi dạo phố. Hôm nay Vương Thiên Thiên mặc một chiếc áo có in hình Doraemon, quần đùi, giày thể thao, còn đeo theo chiếc túi một quai hình Astro boy, trong đó đựng sô-cô-la ngày hôm qua đã chuẩn bị cho Hường Nghiên. Hường Nghiên nhìn cô cười nói cô đáng yêu.

Vương Thiên Thiên thấy chị ấy lại là váy ngắn và giày cao gót, nghĩ thầm, vì sao trước mặt học tỷ mình giống như là con nít.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, bởi vì hôm trước đã mưa suốt một đêm, nên có vẻ không còn oi bức nữa. Trong lòng Vương Thiên Thiên cũng giống như thời tiết hôm nay, trong trẻo sáng lạn. Thấy bên đường có một chiếc máy đo chiều cao, cô chạy qua đó đo, kết quả là 171, vì thế phấn khởi mà kêu to: “Học tỷ, em cao lên, cao hơn được 1 phân, cao hơn chị rồi.” Nghĩ thầm, ít nhất phải cao hơn học tỷ.

Hường Nghiên cười nói: “Nhưng mà chị có mang giày cao gót.”

Vương Thiên Thiên kể lại gần chị ấy, đưa tay lên so, quả nhiên còn thấp hơn một khúc. Nản lòng cúi đầu, vì sao bất luận làm gì, vẫn đều còn có chênh lệch chứ?

“Chúng ta đi ăn kem ốc quế đi?” Hường Nghiên nói.

Vương Thiên Thiên khẽ gật đầu, làm ra dáng vẻ như thật tự nhiên mà nắm lấy tay Hường Nghiên, kỳ thật trong lòng hồi hộp muốn chết đi được. Lẽ ra, nếu là con gái, nắm tay cũng không có gì, cô lại căng thẳng, ngược lại có vẻ mất tự nhiên.

Trên phố có rất nhiều cô gái đang rao bán hoa hồng cho người đi đường, bình thường loại hoa này cũng khoảng 1, 2 tệ một cành, đến những ngày như thế này, liền biến thành 20 tệ một cành, nhưng vẫn có rất nhiều người mua.

Vương Thiên Thiên nắm tay Hường Nghiên, đi tới đám đông phía trước, lúc đi qua một cô gái bán hoa, cô gái kia đột nhiên lấy ra một cành hoa hồng chặn trước người Vương Thiên Thiên nói: “Mua cành hoa nhé.”

Vương Thiên Thiên ngẩn người, mở to hai mắt nhìn cô gái kia, định nói: Chẳng lẽ nhìn tôi giống con trai lắm à?

Cô gái cũng nghiêng đầu nhìn cô, chẳng qua chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, làm sao lại có phản ứng như thế?

“Không mua, cảm ơn.” Hường Nghiên nói với cô gái kia xong, tay khẽ dùng sức, kéo Vương Thiên Thiên tiếp tục đi về phía trước.

Đi trên con đường lát đá vuông, Vương Thiên Thiên đang theo sát Hường Nghiên hơn hờ kể lại một chuyện vui, đột nhiên phát hiện Hường Nghiên dừng lại, sắc mặt có chút không ổn. Vương Thiên Thiên quay lại hỏi: “Sao vậy?”

Hường Nghiên cười gượng gạo, “Không có gì.” Nhưng vẫn đứng yên chỗ đó không nhúc nhích.

Vương Thiên Thiên nhanh mắt, phát hiện chị ấy luôn nhẹ nhàng xoay chuyển chân phải, thì ra là gót giày bị kẹt.

“Con đường này không tốt ở chỗ đó, mang giày có gót nhỏ rất dễ bị mắc kẹt.” Cô nói xong ngồi xổm xuống giúp Hường Nghiên rút ra, “Xong rồi.”

Sau đó ngửa đầu nhìn Hường Nghiên cười đến sáng lạn.

Người trên đường qua lại rất đông, rất nhiều người đều nhìn về phía các cô, Hường Nghiên hơi ngượng ngùng, “Cảm ơn.” Sau đó đưa tay kéo Vương Thiên Thiên đứng dậy.

“Chúng ta đi ở phía trên đi.” Vương Thiên Thiên chỉ vào hai bên lề của con đường dành riêng cho người đi bộ.

Đi dọc theo lề đường xuyên qua hai con phố nhỏ, người trên đường càng ngày càng nhiều, tốc độ đi cũng dần dần chậm lại. “Học tỷ.” Vương Thiên

Thiên đột nhiên kêu Hường Nghiên, nhưng đầu vẫn cúi thấp.

“Ừm?”

“Chúng ta..... tìm một chỗ ngồi xuống uống gì đi, em có chuyện muốn nói với chị.” Nói xong chậm rãi ngẩng đầu nhìn chị ấy.

Dưới ánh nắng chói chang của ngày hè, lông mi của Vương Thiên Thiên cũng bị phủ một lớp vàng óng ả, Hường Nghiên nhìn cặp lông mi dài đang lay động kia, bỗng nhiên có chút bối rối.

Phía cuối góc của con phố dài có một tiệm cà phê, Vương Thiên Thiên thích nhất hiệu cà phê Baileys này, mùi thơm cà phê nồng đậm hơn nữa còn có hương vị ngọt ngào của rượu, làm cho người ta cảm thấy rất vững lòng.

Từ khi bắt đầu ngồi xuống, Vương Thiên Thiên luôn trộm quan sát về mặt Hường Nghiên, cô thấy Hường Nghiên dùng muỗng nhẹ nhàng khuấy cà phê, vẽ ra một vòng lại một vòng tròn. Sau đó, tay của Vương Thiên Thiên chậm rãi chạm vào hộp sô-cô-la trong túi, nhẹ giọng kêu Hường Nghiên một tiếng: “Học tỷ.”

Hường Nghiên buông chiếc muỗng ra, lại nhẹ nhàng nói: “Em biết không? Từ lúc bắt đầu quen biết em, chị vẫn luôn rất vui. Thật ra chị vẫn luôn hy vọng có thể có một người em gái giống như em vậy, con của người thân trong nhà đều lớn tuổi hơn chị, tuy rằng cũng có hai em trai, nhưng bọn chúng không đáng yêu chút nào. Chị vẫn muốn có một em gái có thể theo chị đi dạo phố, nói chuyện phiếm giống như thế.....”

Hường Nghiên nói một mạch rất nhiều thứ, nhưng Vương Thiên Thiên đều không nghe lọt vào tai. Cô đang tràn đầy nhiệt tình, từ lúc nghe được câu “Chị vẫn luôn hy vọng có thể có một người em gái giống như em vậy”, liền lạnh. Chậm chạp kéo dây kéo ba lô lại, cố gắng ngồi thẳng người, im lặng uống cà phê trong tách. Nhẹ nhàng đáp lại một câu: “Ha ha, thật không.....”

“Đúng vậy..... Em sao thế?” Hường Nghiên phát hiện cảm xúc của cô dường như có phần hạ xuống.

“Đâu có gì.” Vương Thiên Thiên lại lộ ra khuôn mặt tươi cười giống như mọi khi, “Thật ra, em cũng vẫn hy vọng có một người chị giống như chị vậy.” Vương Thiên Thiên cười uống cà phê Baileys cô thích nhất, nhưng không biết vì sao tách cà phê hôm nay không ngọt chút nào....

“Khuya rồi, chúng ta trở về đi.” Hường Nghiên đề nghị.

“Dạ, được.” Vương Thiên Thiên theo thói quen mở cửa cho chị ấy, theo thói quen thay chị ấy gọi xe taxi, theo thói quen nhìn xe taxi biến mất trong bóng đêm, theo thói quen gửi tin nhắn nói: Em đã nhớ kỹ biển số xe.....

Người trên đường vẫn rất đông như trước, đôi đôi cặp cặp, nhìn qua chướng mắt đến vậy. Vương Thiên Thiên nhin đau lòng, hít sâu mấy hơi, tự an ủi mình nói: “Không có gì, chẳng qua mọi thứ như lại trở về điểm ban đầu. Em gái... thì em gái đi..... còn đỡ hơn người xa lạ.....”

Một mình đi dạo lang thang trên phố, bởi vì phải phối hợp thời gian với Trương Thiên Nhất, cho nên không thể trở về sớm như vậy, cũng không thể gọi điện cho Trương Thiên Nhất khóc lóc, không thể quấy rầy cậu ấy và Lục Khải, cũng giống như, không thể đi quấy rầy Nguyệt Lượng và Ninh Ninh. Cảm di động xem mấy trăm cái tên trong danh bạ, lại phát hiện, cô vậy mà ngay cả một người để nói chuyện cũng không có.

Đi dọc con phố dài từ phía Nam đến phía Bắc, cho đến khi tới bờ sông, mới ngồi xuống ở bậc thềm. Bờ sông ban đêm không có nhiều người, gió sông thổi lên người lạnh lạnh. Thình thoảng có thể thấy một đôi tình nhân đi qua trước mặt cô, nghe tiếng cười vui vẻ của họ, Vương Thiên Thiên lại thấy buồn bã.

Cô ngồi trên thềm đá, đặt ba lô trên đùi, sô-cô-la trong túi đè lên chân cô làm đau. Rõ ràng cùng lắm thứ đó chỉ có hai trăm gam, sao lại nặng như vậy....

Trước đó một ngày, cô còn tưởng tượng, sau khi Hường Nghiên nhận được sô-cô-la cô tặng sẽ cười ngọt ngào, sau đó cô thổ lộ với chị ấy, chị ấy cười đồng ý.

Nhưng mà tất cả, đều ngay tại thời điểm chưa kịp xảy ra, đã bị phủ định. Em gái.....

Vương Thiên Thiên chà xát hai bàn tay bị gió thổi vào có chút đông lạnh, suy nghĩ một lát, liền bắt đầu hành động. Cô lấy hộp sô-cô-la kia ra, tháo giấy gói quà xinh xắn đáng yêu xuống, gỡ đi lớp giấy bạc, sau đó hướng về phía sông vung mạnh cánh tay. “Tùm” một tiếng, sô-cô-la bị cô ném xuống sông. Một viên lại một viên, cho đến khi trong tay không còn nữa mới có thể làm cho cô ngưng lại.

Cô nghĩ, chắc có thể cá dưới sông sẽ thích sô-cô-la của cô?

Mười giờ đêm, Vương Thiên Thiên ở bờ sông bị lạnh đến run rẩy, cho dù như vậy, cũng ngồi ở chỗ này, bởi vì không biết phải đi đâu.

Nguyệt Lượng gọi điện thoại tới hỏi: “Đang ở đâu?”

“Ở bờ sông.” Vương Thiên Thiên Thấp giọng trả lời.

Nguyệt Lượng chần chờ một lúc lại hỏi: “Một mình?”

“Ừ.” Cô đã hơi muốn khóc.

“Hay là bây giờ tớ qua đó?”

“Đừng, tớ đang định về nhà, cậu ở với Ninh Ninh đi.”

“Haiz, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, cuộc đời mà, luôn phải có thất bại. Nhất định sẽ có người rất tốt chờ cậu ở phía trước.”

Vương Thiên Thiên nhẹ nhàng thở dài: “Tớ vẫn chưa nói với chị ấy.....”

“Hả? Vậy cảm xúc của cậu sa sút như vậy... chưa nói, cũng chưa chắc đã thất bại!”

“Nhưng chị ấy nói chị ấy xem tớ là em gái...”

“Cậu ở đâu? Hay là tớ qua đó với cậu nhé.” Giọng điệu của Nguyệt Lượng hơi chút lo lắng.

“Tớ phải lên xe rồi, a, di động hết pin, không nói với cậu nữa.” Vợ ngắt điện thoại. Thật ra hết pin chỗ nào chứ, chỉ là không muốn làm phiền bạn bè mà thôi.

Đứng dậy phui phui bụi đất trên quần, gửi tin nhắn cho Trương Thiên Nhất nói: Tớ về nhà rồi.

Về đến nhà, phát hiện cha mẹ đã ngủ, Vương Thiên Thiên nằm trên sô pha ở phòng khách, không mở đèn, cũng không nhúc nhích, những suy nghĩ, nhớ nhung trong đầu, đều là Hường Nghiên.

Đây là thất tình trong truyền thuyết sao? Nhưng mà, cô vẫn còn chưa có yêu, lại đã đánh mất..... Thật sự rất không cam tâm...

Bỗng nhiên nghe được cửa phòng mở, sau đó đèn trong phòng khách bị bật lên, ánh sáng rất chói mắt, Vương Thiên Thiên hơi nheo mắt lại, “Mẹ.....”

“Về rồi sao không đi ngủ? Đèn cũng không mở, sao về mặt lại không vui? Cãi nhau với Tiểu Nhất à?”

“Không có, hôm nay đi bộ rất nhiều, hơi mệt, con đi tắm xong sẽ ngủ....” Vương Thiên Thiên ngồi dậy từ sô pha, trở về phòng thay quần áo.

Lúc tắm, có nước làm ướt hốc mắt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Hôm sau lại là một ngày đẹp trời, Vương Thiên Thiên và Trương Thiên Nhất muốn lại nhà Nguyệt Lượng chơi, chuyện này đã được quyết định từ sớm, Vương Thiên Thiên sẽ không vì tâm trạng không tốt của mình mà lỗi hẹn.

Nhà của Nguyệt Lượng cách nhà Vương Thiên Thiên không xa, đi bộ khoảng hơn mười phút là đến, sáng sớm Trương Thiên Nhất đến tìm cô, hai người cùng đi siêu thị mua rất nhiều đồ ăn thức uống, dọc đường đi, ai cũng đều rất ăn ý không nhắc đến chuyện kia. Tuy rằng dọc đường Trương Thiên Nhất luôn tìm đề tài nói chuyện, nhưng Vương Thiên Thiên vốn không có tâm trạng đó, rõ ràng nói ít đi hẳn.

Đến nhà của Nguyệt Lượng, không đợi Vương Thiên Thiên ấn chuông, cửa đã mở, Nguyệt Lượng đứng ở cửa, vẻ mặt tràn đầy tươi cười, “Sao giờ này mới đến, chờ các cậu đã nửa ngày.”

Trương Thiên Nhất nhỏ giọng hỏi: “Cha cậu không ở nhà à?”

“Không, cha tớ đi công tác rồi, phải vài hôm nữa mới về.”

“Thật tốt quá, hôm nay chúng ta có thể chơi đến tối rồi.”

“Hôm nay ở lại đây cũng không có vấn đề gì.” Nguyệt Lượng cười nói, thấy tâm tình của Vương Thiên Thiên không vui vẻ gì, lôi cô vào phòng của mình, sau đó kéo một chiếc thùng dưới giường ra, ý bảo Vương Thiên Thiên mở ra xem.

Vương Thiên Thiên nhìn cậu ấy một cái, chậm chậm mở ra, sau đó kinh ngạc kêu ra tiếng: “Cậu giấu ở nhà nhiều rượu như vậy! Cũng không sợ cha cậu mắng!”

“Hi hi, không chuẩn bị nhiều một chút thì sao đủ cho cậu uống chứ.”

Sau khi Trương Thiên Nhất đề đồ đạc xuống, cũng lại đây xem, khi vừa nhìn thấy một thùng toàn rượu bia cũng sững sờ, tên Nguyệt Lượng này.....

nhất định là ngày thường lên lút mua về mỗi lần một ít, giấu dưới giường, nhìn nhãn hiệu đủ loại màu sắc thì biết ngay.....

Gần một giờ sau, thức ăn bọn họ kêu cũng đưa tới, ba người vừa xem TV vừa ăn cơm. Tủng bìa dưới giường của Nguyệt Lượng cũng bị khiêng ra.

Nguyệt Lượng nói: “Bạn cấp ba trước đây của tớ, bây giờ học ngành tiếng anh ở trường chúng ta, có một ngày gặp tớ và Thiên Thiên đi cùng nhau, kêu tớ giới thiệu cho cậu ấy.”

“Sau đó cậu nói sao?”

“Sau đó tớ nói, Vương Thiên Thiên người ta đã có bạn trai, bạn trai còn đẹp trai nữa, chính là Trương Thiên Nhất ở lớp của chúng tớ.”

Trương Thiên Nhất nghe được vô cùng tâm đắc sờ sờ hai má, làm bộ ngượng ngùng nói: “Thật tình, cứ khen tớ mãi.”

“Sau đó thế nào?” Vương Thiên Thiên hỏi.

“Sau đó bèn cam chịu số phận mà bỏ cuộc.”

“Dáng vẻ cậu ta có đẹp trai không?”

“Bình thường.”

“Ồ, thực tiếc. Nếu như mà đẹp trai, có thể cân nhắc một chút.”

“Không phải cậu chứ?” Nguyệt Lượng và Trương Thiên Nhất cùng sừng sốt nhìn chăm chăm Vương Thiên Thiên.

Nguyệt Lượng vốn không định nhắc đến chuyện của Hường Nghiên, nhưng khuôn mặt của Vương Thiên Thiên cứ luôn như thế, bây giờ còn nói ra lời không bình thường như vậy, Nguyệt Lượng cảm thấy cần phải nói chút gì mới đúng.

“Không phải cậu còn chưa nói ra sao, vậy sau này tìm cơ hội nói đi, cậu đã quên từng đánh cược với tớ? Không quên nhanh vậy chứ?”

“Tớ không biết..... Chị ấy cũng sắp tốt nghiệp rồi.”

“Haiz, dù là như vậy, con người không phải có hai chân sao? Trong đại học N người đẹp rất nhiều, lại đây, tớ cho cậu cắn tớ trút giận, sau đó quên những chuyện không thoải mái này đi, tiếp tục cuộc sống tươi đẹp của đại học.”

Vương Thiên Thiên nhìn chăm chăm cậu ấy một lúc, hỏi: “Thật sự cho tớ cắn?”

Nguyệt Lượng nghiêng răng: “Cắn đi, đừng dùng quá sức là được. Nếu như vậy có thể làm cho cậu vui vẻ.....”

“Tớ thật sự có thể cắn...” Vương Thiên Thiên xác nhận lại một lần nữa.

“Cắn đi.....”

Được Nguyệt Lượng cho phép, Vương Thiên Thiên không chút chần chờ cắn xuống má trái của cậu ấy.

Nguyệt Lượng đau đến chảy nước mắt, hét lên một tiếng: “Sao lại cắn chỗ đó! Cậu nhẹ một chút!”

Vương Thiên Thiên nhả ra, nhìn hai hàng dấu răng trên mặt Nguyệt Lượng, hài lòng cười, “Thoải mái hơn rồi, em gái thì em gái, mặc kệ chị ấy thích tớ hay không, tớ vẫn thích chị ấy như cũ, sau đó.... tiếp tục cuộc sống đại học tốt đẹp!”

“Hả? Vậy tớ cho cậu cắn oan uổng rồi.....” Nguyệt Lượng rên lên một tiếng, cậu ấy không phải có ý này.....

“Không sao, tớ cũng không dùng sức.” Vương Thiên Thiên giúp cậu ấy xoa nhẹ má, “Ngày mai thì lành rồi.”

Trương Thiên Nhất bên đây bụng chén cơm nhìn hai người các cô sừng sốt nửa ngày, đột nhiên thốt lên một câu: “Tớ cảm thấy hai cậu quen nhau vô cùng thích hợp.....”

Sau đó mỗi người tặng qua đó một cái tát – “Đi chết đi!”

.

.

.

Mất thấy mùa hè sắp hết, kỳ nghỉ cũng theo đó mà kết thúc, Vương Thiên Thiên có một tuần ngay cả ra ngoài một lần cũng không có, nằm trong nhà xem TV, chơi games, đói bụng thì ăn dưa hấu, cô định cứ như vậy cho đến khi khai giảng. Nhưng mà, một tin nhắn lúc gần tối cắt đứt cuộc sống bình lặng này.

Hương Nghiên gửi tin nhắn đến nói: Ngày mai cùng đi công viên đi.

Vương Thiên Thiên nhìn chăm chăm màn hình, đọc tới đọc lui tin nhắn kia, không biết trả lời như thế nào.

Tin nhắn lại kêu, Hương Nghiên nói: Tám giờ sáng mai, chị ở cổng công viên XX chờ em.

Vương Thiên Thiên cấp tốc trả lời một câu: Được.

Vương Thiên Thiên 6 giờ thức dậy, vội vàng ăn điểm tâm liền ra cửa. Thời điểm cô đến công viên là 7 giờ 15 phút, Hương Nghiên còn chưa đến. Vương Thiên Thiên không muốn để cho Hương Nghiên chờ mình, cho nên đến sớm chờ chị ấy.

Mua vé vào cửa xong, cô ở cạnh bồn hoa chờ. Sáng sớm trong công viên, có rất nhiều người lớn tuổi đang tập thể dục, Vương Thiên Thiên không rõ vì sao Hương Nghiên lại phải hẹn sớm như vậy.

7 giờ 45 phút, Hương Nghiên xuất hiện ở trước mặt Vương Thiên Thiên, Vương Thiên Thiên âm thầm thở dài một hơi, may mà mình đến sớm, bằng không đã để cho Hương Nghiên chờ cô.

Hôm nay Hương Nghiên không mặc váy, không mang giày cao gót, cũng không trang điểm, chỉ một chiếc áo thun đơn giản, quần đùi, giày vải bạt. Tựa như mùa thu năm ngoái, giống hệt lần đầu tiên Vương Thiên Thiên nhìn thấy chị ấy, không... còn đẹp hơn khi đó.

Mới vừa tiến vào cổng, Hương Nghiên liền quay lại nói với Vương Thiên Thiên: “Không khí buổi sáng rất tốt phải không?”

Vương Thiên Thiên quay đầu nhìn về phía chị ấy, “Sao lại đột nhiên nghĩ đến chuyện tới đây?”

“Ồ trong nhà học lâu rồi, cho nên muốn sáng sớm vận động một chút.”

“À..... Tháng 9 là thi Chủ Hội rồi phải không? Sau đó cũng bắt đầu đăng ký thi cao học.....”

“Ừ, đúng thế, cho nên thỉnh thoảng phải ra ngoài hít thở không khí trong lành. Chúng ta đi vào trong một chút đi, nghe nói vào buổi sáng giờ này có thể nhìn thấy rất nhiều sóc.”

Vương Thiên Thiên đi bên cạnh Hương Nghiên, mấy lần muốn nắm tay chị ấy, đều từ bỏ. Cô vẫn rất để tâm đến câu nói kia.

Không biết đã đi được bao lâu, Hương Nghiên thấy phía trước có hồ nước, bèn chạy nhanh qua đó, sau đó kêu Vương Thiên Thiên: “Mau lại xem, trong này có cá.”

“Học tý..... Chị chậm một chút, bậc thang đó rất trơn.”

“Không có gì đâu, em mau tới đây.” Hương Nghiên nói xong xoay người, nhưng mà bậc thang đó thật sự rất trơn, Hương Nghiên chỉ vừa xoay người, chân trái liền trượt, người ngã về phía trước, nhưng cô rất nhanh kiểm soát được phương hướng, làm mình không bị rơi vào hồ nước, nhưng chân trái lại bị chân phải làm vướng, vẫn bị ngã.

Vương Thiên Thiên vội chạy tới đỡ chị ấy, lo lắng hỏi: “Ngã trúng chỗ nào rồi?”

“Không sao, không sao.....” Hương Nghiên cố gắng đứng thẳng lại, nhưng chân trái không dùng sức được, hơi động một tí liền đau, “Nhưng mà..... Hình như là trật chân rồi.”

“Em xem xem” Vương Thiên Thiên lại muốn ngồi xổm xuống nhìn chân trái của chị ấy.

Hương Nghiên ngăn cô lại nói: “Không sao đâu, chị tự vận động một chút thì ổn rồi.”

“Thế nào? Có thể đi được không?” Vài phút sau, Vương Thiên Thiên hỏi.

“Ừ, không sao, không cần đỡ chị.” Nói xong, đi từng bước về phía trước, nhưng chân kia vừa chạm xuống đất, lại đau đến mức làm cho cô hít một ngụm khí lạnh.

“Hay là đi bệnh viện đi, sưng hết rồi.”

“Không cần phiền phức như vậy, hay là nghỉ ở đây một lát đi, có lẽ một lát sẽ hết.....”

“Không được! Phải đi bệnh viện, lên đây, em công chị.” Vương Thiên Thiên ngồi xuống trước mặt chị ấy.

“Chị tự đi được.....”

“Lên nhanh đi!”

Hương Nghiên do dự một chút, vẫn nhào người nằm lên. Vương Thiên Thiên hôm nay có chút kỳ lạ, không thể nói được kỳ lạ chỗ nào, nhưng chính là

kỳ lạ.

Vương Thiên Thiên cũng Hường Nghiên đi đến cổng, vừa đi còn vừa nói: “Người lớn như vậy, thấy cá thôi cũng có thể làm cho chị kích động như vậy..... Còn luôn nói em là con nít, cũng không biết hai chúng ta ai giống con nít.....”

“Chị nói xem, may mà có em ở đây, nếu như chỉ có một mình chị, trật chân còn không có người đỡ chị, chị đi ra như thế nào.....”

“Cũng may mắn là em có sức lực mạnh, có thể công chị đi, nếu không.....”

“Nhưng em cũng chỉ có thể nhìn chị một năm này, mùa hè năm sau chị đã tốt nghiệp, cách xa như thế, sau này muốn công chị cũng không công được.....”

“Sau khi khai giảng em phải dẫn Liêu Kiệt đi tập thể hình, nhìn thân thể của anh ấy nhỏ nhắn như vậy, sau này làm sao chăm sóc được cho chị.....”

Vương Thiên Thiên lúc này mới phát hiện, chỉ có một mình mình nói, Hường Nghiên ngay cả một câu cũng không nói. “Sao chị không nói lời nào?” Cô hỏi.

Cảm giác người trên lưng động đập một chút, hình như là đang lắc đầu, Vương Thiên Thiên không dám chắc chắn. Nhưng mà, đột nhiên, hai cánh tay vốn đang buông thõng ở bả vai cô vòng quanh cổ cô. Vương Thiên Thiên dừng chân lại, tiếp theo cảm giác được Hường Nghiên tựa vào trên người cô, trên cổ hơi lạnh lạnh.

Khám bác sĩ xong, Vương Thiên Thiên lại đưa Hường Nghiên về nhà, ở nhà Hường Nghiên suốt một buổi chiều với chị ấy. Giúp Hường Nghiên rót nước, giúp Hường Nghiên đi mua cơm, giúp Hường Nghiên làm đủ mọi chuyện.

Hường Nghiên nói: “Chẳng qua chị bị thương ở chân..... cũng không phải tàn tật..... Em không phải cũng định dứt chị ăn cơm chứ?”

Vương Thiên Thiên ngượng ngùng cúi đầu nói: “Chị không phải là chị của em sao.... Em đương nhiên phải đối xử tốt với chị rồi.....”

Tuy rằng biết cách ngày tạm biệt không còn xa nữa, nhưng vẫn muốn tiếp tục đối xử với chị tốt như vậy, thế này, về sau lúc chị nghĩ tới em, luôn nhớ kỹ những điều tốt của em. Có lẽ chị sẽ cười nói với người khác: “Đã từng, có một người em gái đối xử với tôi vô cùng tốt.”.....

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Trước mấy ngày khai giảng luôn bề bộn rất nhiều việc, Vương Thiên Thiên cũng có vẻ như rất nghiêm túc mấy lần đi kiểm tra tập thể dục buổi sáng, dẫn theo đội kiểm tra vài phòng ngủ. Trước đó cô cũng không nói với mấy tên trong phòng ngủ chuyện mình làm bộ trưởng của bộ kiểm tra kỷ luật, sau khi Lí Nam biết được, làm một vẻ mặt khó tin nói: “Người thường xuyên không ra tập thể dục buổi sáng, thường xuyên trốn học như Vương Thiên Thiên cậu vậy mà có thể làm bộ trưởng của bộ kiểm tra kỷ luật? Thật sự là không có lí lẽ!”

“Thế có là gì, thiếu chút nữa tớ còn làm bộ trưởng của bộ văn nghệ ấy.”

Lí Nam khinh thường liếc cô một cái, “Đừng đánh rắm nữa, thôi lắm.”

Vương Thiên Thiên khẽ cười, cũng không tranh luận tiếp, dù sao những thứ đó vốn từ đầu là cô không muốn. Thứ cô muốn, quá khó khăn.

Bởi vì biết giữa tháng Hường Nghiên phải tiến hành cuộc thi Chú Hội, cho nên trong khoảng thời gian này Vương Thiên Thiên cũng không đi tìm Hường Nghiên. Tình huống nhìn thấy chị ấy xa xa, cũng sẽ không giống như trước kia hí ha hí hửng chạy tới, cũng sẽ không lớn tiếng kêu chị ấy “Học tử”.

Còn nhớ lúc Hường Nghiên bị thương Vương Thiên Thiên có hỏi chị ấy một vấn đề: “Nếu..... Em nói là nếu, có một người yêu thầm chị từ lâu, nhưng chị vẫn xem cô ấy (1) là bạn tốt, nếu cô ấy thổ lộ với chị, chị có đồng ý không?”

Hường Nghiên suy nghĩ một chút nói: “Chị nghĩ chị sẽ xem mức độ thích của mình đối với cậu ấy (2), chị sẽ không vì một tình cảm không xác định mà mất đi một người bạn.”

“Ồ..... Nếu, em nói là nếu, nếu người kia là đồng tính, chị làm thế nào?”

Hường Nghiên ngạc nhiên, “Thiên Thiên, hôm nay em sao vậy? Sao lại hỏi mấy vấn đề lạ lùng như vậy? Xảy ra chuyện gì với Tiểu Nhất à? Chẳng lẽ giữa các em có người thứ ba chen chân vào?”

“Không có..... Chị là bạn của em gặp chuyện như vậy, cho nên em mới thuận miệng hỏi chị một chút, đúng rồi, chúng ta ăn cơm đi.....”

Cứ như vậy mà chuyển đề tài, nhưng trong lòng đã bị buộc lại một nút thắt.

.

.

.

Hôm nay Vương Thiển Thiển tự mình đi căn tin ăn cơm, Trương Thiên Nhất và Lục Khải đi chiếm chỗ trước. Nguyệt Lượng thì không biết đã chết ở xó nào rồi, Lí Nam và Tống Nhiên lại đi tụ họp bạn cấp ba. Vương Thiển Thiển không có cách nào, đành phải chịu khó đi làm bóng đèn.

Đột nhiên thấy Triệu Đình ở cửa căn tin, Vương Thiển Thiển sợ gặp Hường Nghiên, vội vàng xoay người bỏ chạy.

“Tiểu Thiển Thiển, vừa nhìn thấy chị chạy gì vậy?” Triệu Đình gọi cô ở phía sau.

Vương Thiển Thiển dừng chân lại, mỉm cười quay đầu nói: “Em đâu có chạy..... Chị Triệu Đình.....” Sau đó nhìn nhìn xung quanh trái phải của Triệu Đình, không thấy Hường Nghiên, mới nhẹ nhàng thở ra.

“Không phải là không vào bộ văn nghệ sao, chị cũng không trách em, không cần gặp chị lại bỏ chạy chứ.” Triệu Đình thở dài, cô nhóc này.....

“Em thực sự không có chạy.....” Vương Thiển Thiển tiếp tục trưng ra khuôn mặt cười hì hì.

“Lại đây, để chị gái nựng một chút.” Lời còn chưa dứt, đã ra tay trước rồi. “Hình như hơi gầy.”

“Vậy sao?” Vương Thiển Thiển xoa xoa mặt, năm tư thật sự nhàn rỗi như vậy à? Sao mà ngay cả ăn một bữa cơm cũng có thể gặp Triệu Đình..... còn phải tiếp tục bị chị ấy nheo một năm giống như vậy sao? Ôi trời, thật bi thảm.

“Không phải là em giảm cân đó chứ? Em gầy thành như vậy còn giảm?.....” Triệu Đình lại ê a dài dòng nói một đống lớn.

“Chị Triệu Đình, chị ăn cơm chưa? Đi thôi, cùng đi ăn cơm đi.” Vương Thiển Thiển tuy rằng cũng là một người nói nhiều, nhưng cô không chịu được người khác còn nói nhiều hơn mình.

Triệu Đình gật đầu đồng ý, vừa định đi vào căn tin, liếc mắt một cái thấy được hai người bên cạnh rừng cây nhỏ, vì thế túm lấy Vương Thiển Thiển nói: “Hường Nghiên và Liêu Kiệt? Đi, chúng ta qua đó.”

Vương Thiển Thiển cũng nhìn qua đó nói: “Hả? Đùng..... Chắc không tốt đâu.... người ta đang ở đó nói chuyện.....”

“Em rụt rè như vậy từ khi nào? Nói chuyện thì nói, hai người bọn họ có gì mà không thể để chúng ta biết chứ? Đi, qua đó nhìn xem.” Triệu Đình cũng mặc kệ Vương Thiển Thiển bằng lòng hay không, túm lấy cánh tay cô đi qua kia.

Vương Thiển Thiển làm bộ đang nhìn chỗ khác, kỳ thật đã sớm vênh tai lên nghe Hường Nghiên và Liêu Kiệt đang nói gì.

“Sao đến lúc này mới sửa lại nguyện vọng?” Liêu Kiệt rõ ràng đang rất kích động mà hỏi.

“Chuyện này..... cảm thấy nên nắm chắc một chút, trước đó vì cuộc thi Chú Hội nên cũng chưa ôn tập gì.”

“Nhưng lấy trình độ của cậu, chỉ cần cứ phát huy bình thường, không thể nào thi không đậu, hơn nữa, nếu cậu sớm muốn ở lại trường, trước đó vì sao lại từ chối cử đi học.”

“Lúc đó tớ cho là mình rất muốn đi đại học C, nhưng mà.....”

“Bây giờ vì sao lại không muốn đi?”

“Có nhiều thứ không bỏ xuống được.....”

“Là vì người nào sao?”

Hường Nghiên khẽ cười, không trả lời. Gió khẽ lướt qua kéo theo những sợi tóc của cô bay lên, cô gờ tay khẽ vuốt lại, lại đưa tay vào trong túi áo khoác, đứng ngược hướng gió.

“Sao cậu lại lấy tương lai của mình để chơi đùa..... cho dù cậu không thích mình.....”

“Mình đã quyết định như vậy, hy vọng cậu có thể hiểu cho.” Đột nhiên thấy Triệu Đình và Vương Thiển Thiển cùng xuất hiện, Hường Nghiên có chút hoảng hốt, vội hỏi: “Các cậu đến đây lúc nào?”

Triệu Đình vừa muốn nói chuyện, Vương Thiển Thiển lại giành trước một bước, nói: “Vừa tới, học tý, đi ăn cơm nha?”

Triệu Đình cũng theo lời của cô nói tiếp: “Đúng vậy, tớ ở cửa căn tin chờ cậu nửa ngày cậu cũng không đến, không nghĩ tới cậu lại ở đây, tớ bèn đến đây

nhìn một chút, hai cậu đang nói gì thế? Liêu Kiệt, về mặt cậu thế là sao? Đì thôi, cùng đi ăn com, để lát nữa sẽ hết com”

“Mình còn có việc, các cậu đi đi.” Liêu Kiệt nói xong bỏ đi.

“Đì thôi, chúng ta đi ăn com.” Nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của Hường Nghiên, Triệu Đình cảm thấy may mắn vừa rồi mình giả vờ nói không nghe thấy cuộc đối thoại của cậu ấy và Liêu Kiệt. Sau đó lại liếc mắt nhìn Vương Thiến Thiến một cái, nghĩ thầm, cô nhóc này thật thông minh.

Sau đó Vương Thiến Thiến cũng không nói gì, trong lòng cô luôn suy nghĩ lời nói của Liêu Kiệt và Hường Nghiên lúc đó, rốt cuộc là vì người nào, học tỷ từ bỏ đại học C? Vì Liêu Kiệt à? Bởi vì học tỷ không thích Liêu Kiệt, cho nên không muốn thi cùng đại học với anh ấy? Hay là..... vì mình sao? Nút thắt trong lòng trước đó, dường như hơi buông lỏng.

Lục Khải thấy Hường Nghiên, cười chào hỏi với cô, Hường Nghiên cũng cười nhẹ đáp lại.

Triệu Đình không nghĩ Lục Khải đã ở đây, liền hỏi: “Lục Khải? Cậu cũng biết Thiến Thiến?”

Lục Khải nói: “Năm ngoái lúc cô ấy làm MC cho buổi liên hoan cuối năm đó cũng đã là người nổi tiếng, nhưng muốn nói quen biết, vẫn là lần trước cùng với Hường Nghiên gặp được mới tính là chính thức quen biết.”

Triệu Đình cũng không hỏi nhiều nữa.

Lúc ăn com, bởi vì lại phải kiêng dè nhiều thứ, cho nên biểu hiện của Trương Thiên Nhất và Vương Thiến Thiến vô cùng thân mật. Chẳng hạn như, Vương Thiến Thiến không thích ăn cà rốt nấu chín, liền ném hết vào chén của Trương Thiên Nhất, Vương Thiến Thiến thích ăn nấm hương, Trương Thiên Nhất không ngừng gấp nấm hương cho cô....

Triệu Đình lại nhìn không được nói: “Hai người có thể quan tâm đến mấy người độc thân chúng tôi được hay không? Biết tình cảm hai người tốt rồi, cũng không cần kích thích chúng tôi như vậy chứ.” Nói xong lấy khuỷu tay đẩy Hường Nghiên, “Hường Nghiên, cậu nói đúng không?”

“Sao?” Hường Nghiên giống như căn bản không để ý cô ấy đang nói gì, chỉ vui đầu ăn com.

Vương Thiến Thiến cũng liếc mắt nhìn Hường Nghiên một cái, lại tiếp tục tìm chuyện tán gẫu với Triệu Đình. Từ đầu đến cuối, hai người Lục Khải và Hường Nghiên đều chỉ im lặng ngồi ở chỗ đó.

Sau khi ăn com xong, Triệu Đình và Hường Nghiên muốn về phòng ngủ, ba người còn lại nói là muốn ra ngoài trường. Triệu Đình nhìn bóng dáng ba người kia nói với Hường Nghiên: “Vương Thiến Thiến và Trương Thiên Nhất người ta nói chuyện yêu đương, Lục Khải đó đi theo làm gì chứ? Trước đó không phải là Lục Khải muốn theo đuổi cậu à? Chẳng lẽ bây giờ định theo đuổi Thiến Thiến?”

Hường Nghiên cũng liếc nhìn mấy người kia một cái, tầm mắt dừng lại ở mười ngón tay đang đan vào nhau của Vương Thiến Thiến và Trương Thiên Nhất, thán nhiên nói: “Ai biết được.”

.

.

.

Rõ ràng là Trương Thiên Nhất và Lục Khải hai người hẹn hò, cố ý muốn mang theo Vương Thiến Thiến. Người ngoài nhìn thì Lục Khải chính là bóng đèn, nhưng trên thực tế người nào là bóng đèn người nào khó chịu, ở trong lòng người đó tự biết.

Ngồi ở một gian riêng nhỏ trong quán nước, Vương Thiến Thiến nhìn thấy bộ dáng yêu đương khăng khít trước mặt, dùng dốt nổi da gà. Trước đó cô cũng rất tò mò, Lục Khải là một người như thế, sao có thể dễ dàng bẻ cong như vậy? Vì thế hỏi Lục Khải: “Lục Khải, trước kia không phải anh theo đuổi học tỷ Hường Nghiên sao? Sao đột nhiên lại cùng với Tiểu Nhất.....”

“Anh đây là bị ép buộc..... haiz.” Lục Khải vỗ lấy bàn tay của Trương Thiên Nhất đang đặt trên eo mình, lại nói tiếp với Vương Thiến Thiến: “Thiến Thiến, em nói cho anh biết, có phải ngay từ đầu Trương Thiên Nhất chính là như vậy?”

Vương Thiến Thiến vừa nghe được lời này, có ý muốn trêu đùa, vì thế xoay đầu nhìn trời, chớp hai mắt đến đỏ bừng nói: “Trước kia Tiểu Nhất không phải như thế, hai chúng em ở bên nhau nhiều năm như vậy, cậu ấy vẫn đối xử với em rất tốt, từ khi gặp anh.....” Nói đến đây, Vương Thiến Thiến cố sức hít hít mũi, lại thờ dãi, “Từ khi cậu ấy gặp anh, mọi thứ đều thay đổi, cậu ấy không còn là Tiểu Nhất mà em biết nữa.....”

Lục Khải đưa tay lau mồ hôi trên trán nói: “Nói cứ như là thật..... Nếu như ngay từ đầu cậu ta không như vậy, sao sau khi chia tay hai người các em còn quan hệ tốt như thế? Vì sao anh cảm thấy giống như là bị tính kế.....”

“Thật đó.” Vương Thiến Thiến lớn tiếng nói, “Sau khi Tiểu Nhất quen biết anh thay đổi rất nhiều, không lừa anh.” Sau đó cô vẫy tay với Lục Khải, Lục Khải hiểu ý nghiêng người về phía trước, cô dán vào tai Lục Khải nói khẽ: “Trước khi quen biết anh cậu ấy vẫn là thụ.”

Lục Khải ngạc nhiên một chút, chậm rãi ngồi trở lại ghế dựa, xoay đầu nhìn Trương Thiên Nhất, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười xấu xa.

Trương Thiên Nhất chau mày, sau đó nhích lại gần nói: “Hai người vừa rồi nói tớ gì thế?”

Lục Khải ôm lấy bà vai cậu, kéo lại, cười nói: “Không có gì.”

Sau khi Vương Thiên Thiên ăn xong phần kem trước mặt lại nói với Lục Khải: “Lục Khải, em còn muốn ăn kem đá bào sô-cô-la nữa.”

Lục Khải vội nói: “Không thành vấn đề, ăn thêm một cái kem thuyền chuối cũng đều được.”

“Hai người các người thật kỳ quái...” Trương Thiên Nhất khó hiểu dâng lên một loại dự cảm không tốt.

“Tớ muốn hỏi hai người một chuyện.” Vương Thiên Thiên vừa ăn vừa nói: “Quên đi, tớ chỉ hỏi Lục Khải, Tiểu Nhất chắc chắn chưa từng trải qua chuyện này.”

“Nói nghe thử xem.”

“Chẳng hạn như, Lục Khải, bây giờ anh gặp được một cơ hội rất tốt, một cơ hội có thể cho anh một bước lên mây, anh sẽ vì nguyên nhân gì mà từ bỏ nó?”

“Ừm... Có lẽ bởi vì người bên cạnh làm ngăn trở mà từ bỏ.”

“Thế anh sẽ vì người nào mà từ bỏ?”

Lục Khải không chút suy nghĩ nói ngay: “Đương nhiên là vì người thân hoặc là người mình thích.”

“Chỉ đơn giản như vậy?”

“Thế phức tạp đến mức nào? Em gặp phải chuyện gì để em lựa chọn sao?”

“Không có, em chỉ tùy tiện hỏi thôi.” Vương Thiên Thiên cúi đầu suy nghĩ, nếu nói học tỷ Hường Nghiên vì người mình thích mà ở lại, vậy người kia rốt cuộc là ai chứ?

Trương Thiên Nhất hỏi Lục Khải: “Lỡ như có một ngày anh cũng gặp chuyện như vậy, anh có đồng ý vì em mà từ bỏ không?”

“Cậu?” Lục Khải suy nghĩ một chút nói: “Cậu ấy à, anh còn phải cân nhắc lại đã.”

“Ôi trời, anh thật sự không có lương tâm.....”

Vương Thiên Thiên ở một bên bắt đầu cười trộm. Cho dù Trương Thiên Nhất xoay người, giọng điệu nói chuyện vẫn không tránh được dạng thụ, cho nên bây giờ Lục Khải đã biết quá khứ của Trương Thiên Nhất... Hề hề, lại có trò hay để xem. Mà Lục Khải nói cảm thấy mình bị tính kế, cũng không hẳn hoàn toàn là đúng phải không? Ít nhất Trương Thiên Nhất thích anh ấy là sự thật, mà hiện giờ, anh ấy thích Trương Thiên Nhất cũng là sự thật. Ít nhất hai người họ hiện tại ở bên nhau rất vui vẻ.

Nhìn thấy hai người hạnh phúc trước mặt này, Vương Thiên Thiên vô cùng hâm mộ, hai người con trai ở bên nhau cũng đơn giản như vậy, vì sao cô và Hường Nghiên lại khó khăn như thế? Thật ra Lục Khải và Trương Thiên Nhất ở bên nhau, hơn phân nửa là vì lần đó Trương Thiên Nhất chủ động tấn công, Trương Thiên Nhất nói Vương Thiên Thiên cũng có thể như vậy với Hường Nghiên, nếu thế đã sớm theo đuổi được rồi. Nhưng Vương Thiên Thiên không nghĩ như thế, tuy rằng nghe nói rất nhiều người đều bị bẻ cong như vậy. Nhưng mà, chẳng lẽ làm thế nào cũng phải xảy ra quan hệ mới có thể ở bên nhau sao?

Chú thích:

(1) (2): ngôi thứ ba của tiếng Trung phát âm giống hết nhau. Mà Vương Thiên Thiên nói là ngôi thứ ba chỉ nữ, còn Hường Nghiên nói là chỉ nam.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Hôm nay là sinh nhật của Nguyệt Lượng, buổi sáng cô ăn cơm với cha và dì, buổi chiều ở cùng với Ninh Ninh, buổi tối cô chỉ kêu ba tên ở phòng ngủ cộng thêm Trương Thiên Nhất, và một vài bạn học thường xuyên nói chuyện phiếm, nhưng ngoài dự đoán của mọi người còn kêu Hường Nghiên, thật ra cô muốn tạo cơ hội cho Vương Thiên Thiên.

Người phục vụ mới vừa đem một thùng bia trống rỗng đi ra ngoài, lát sau lại khiêng vào hai thùng mới. Không biết từ khi nào, bọn người này uống đến nổi ngay cả chỗ ngồi cũng nhăm lẩn. Vương Thiên Thiên đành phải dặn dò Trương Thiên Nhất trông coi Tổng Nhiên, còn mình thì luôn chú ý Lí Nam, chú ý Lí Nam đồng thời còn phải nhìn Hường Nghiên, thỉnh thoảng giúp Hường Nghiên đỡ rượu, Hường Nghiên vẫn rất được mến mộ trong đám con

trai.

Rượu quá nửa, Nguyệt Lượng nói: “Mọi người ngừng lại trước một chút đã, tớ bắt đầu mở quà đây.” Vì thế trong phòng bắt đầu im lặng, tầm mắt mọi người đều dừng trên người Nguyệt Lượng và một đồng quà trên mặt đất kia. Nguyệt Lượng về mặt hưng phấn mà mở từng lớp giấy gói, hải lòng thu được những món đồ mình thích.

Có một hộp quà đựng một bộ nội y gợi cảm, Nguyệt Lượng lau mồ hôi nói: “Cái này là của ai vậy? Chắc chắn xác định là muốn tặng cho tớ à?”

“Ha ha ha.” Một trận cười ầm ĩ.

Nguyệt Lượng tự cười giễu nói: “Được rồi, tớ miễn cưỡng nhận, để dành sau này béo lên sẽ mặc.”

Hộp kế tiếp hơi nặng, sau khi Nguyệt Lượng mở giấy gói quà ra còn đồ mồ hôi nhiều hơn trước đó, “Ai tặng vậy? Ngất. tớ cũng không phải là hủ nữ, tớ không có đọc manga BL được không.”

“Ồ! H cao nha! (1)” Có người sợ hãi kêu lên.

“Vậy sao? Tớ xem xem.” Có người kẻ qua đó xem, “Đẹp quá, là bản của Nhật!”

“Là ai lại tài năng như vậy.”

Mọi người khắp phòng đều cười lên, Trương Thiên Nhất và Vương Thiên Thiên cười vui vẻ nhất.

Nguyệt Lượng trừng mắt nhìn hai người kia nói: “Mặt hai tên các cậu gian như thế, tớ đoán chắc chắn là hai cậu tặng.”

“Ha ha, hai chúng tớ tặng đều là thứ tốt!” Vương Thiên Thiên cười to.

Trương Thiên Nhất cũng nói: “Chính xác, cậu không cần thì đưa cho tớ.”

“Cần, sao lại không cần. Còn lâu mới không cần. Hai tên các cậu. Ai.”

Nguyệt Lượng bị làm cho á khẩu, sau đó đứng lên nâng ly nói: “Cảm ơn mọi người hôm nay đến chúc mừng sinh nhật tớ, hôm nay cũng không cho phép về sớm nha, lát sau còn có tiết mục khác.”

“Sinh nhật vui vẻ!”

Sau đó một đám người lại đi KTV hát, Lí Nam chiếm lấy micro hát một bài lại một bài, thỉnh thoảng lại cùng với người khác song ca, tất cả mọi người đều chơi rất vui vẻ. Tổng Nhiên cũng dần dần học xong trò chơi đồ xúc xắc, đang rất hứng khởi chơi với Trương Thiên Nhất. Nguyệt Lượng bị bọn người này mời rượu không ngừng, đã uống đến mức tâm trí không còn tỉnh táo nữa, vô lực mà ngã trên sofa nhắm mắt nghe hát, Ninh Ninh ở bên cạnh săn sóc cho cậu ấy.

Vương Thiên Thiên cũng uống không ít rượu, sau đó Hường Nghiên ở bên cạnh chăm sóc cho cô. “Học tử, sao chị không hát?”

“Không hát, uống một ít rượu đầu hơi choáng.”

“Vậy chị đừng uống nữa, ai mời cũng đừng uống, để em thu phục bọn họ, chị uống cái này đi.” Nói xong, rót một ly nước trái cây cho Hường Nghiên.

Hường Nghiên mỉm cười gật đầu.

Lúc này Trương Thiên Nhất kêu Vương Thiên Thiên và Hường Nghiên cùng qua đó chơi xúc xắc, thua phải phạt rượu, bởi vì cậu luôn thua Tổng Nhiên, cho nên muốn tìm cứu binh đến. Điều nói mấy thứ cờ bạc này, lĩnh mới luôn có vận may rất tốt, Trương Thiên Nhất không tin mấy chuyện đó, không thắng Tổng Nhiên được một lần.

Vương Thiên Thiên khuyên cậu ấy: “Cậu tốt nhất đừng để Tổng Nhiên uống rượu, cậu đã quên chuyện tớ nói với cậu rồi sao?” Tổng Nhiên uống say cũng không phải là chuyện giỡn chơi.

“Bây giờ tớ muốn cậu ấy uống cũng không được, thắng từ nãy đến giờ, tớ nói tớ không chơi nữa, cậu ấy cũng không cho, sớm biết đã không chỉ cậu ấy chơi trò này.” Về mặt Trương Thiên Nhất ảo não.

“Thật sự lợi hại như vậy? Tớ đến thử xem” Vương Thiên Thiên xắn tay áo làm ra bộ dáng quyết thắng.

Trong đôi mắt giấu dưới lớp kính của Tổng Nhiên bỗng nhiên hiện lên một tia gian xảo, trong một khoảnh khắc Vương Thiên Thiên và Trương Thiên Nhất tưởng mình bị hoa mắt.

Năm phút sau, Vương Thiên Thiên đã xử lý xong hai chai bia. “Không chơi.” Vương Thiên Thiên chơi xấu.

Đến phiên Hường Nghiên chơi với Tổng Nhiên, cũng vẫn là thua, Vương Thiên Thiên chẳng qua là định uống thay Hường Nghiên, Tổng Nhiên và Trương Thiên Nhất không chịu, cuối cùng Vương Thiên Thiên dứt khoát kéo Hường Nghiên đi. Vương Thiên Thiên nói “Học tử, em muốn đi toilet, chị có đi

không?”

Hương Nghiên hiểu ý nói: “Được.” Sau đó hai người nắm tay đi ra khỏi phòng.

Ra đến cửa phòng, Vương Thiển Thiển chậm rãi đi tới phía trước, Hương Nghiên đi theo bên cạnh, hai người cũng không nói gì.

Có chuyện làm cho Vương Thiển Thiển vẫn canh cánh trong lòng, chính là người mà Hương Nghiên và Liêu Kiệt đã nhắc tới trong cuộc nói chuyện kia, rốt cuộc là ai? Cho nên thật ra, Vương Thiển Thiển mụ mị say rượu, có ý muốn hỏi rõ ràng việc này.

“Chúng ta đi đâu?” Hương Nghiên đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Vương Thiển Thiển nhìn xung quanh, thấy bên tay phải có một phòng đã tắt đèn, cửa để mở, chắc là không có ai, vì thế nói: “Em chỉ muốn tìm một nơi ngồi chốc lát.” Nói xong nghiêng nghiêng ngã ngã đi đến gian phòng kia.

Hương Nghiên vội bước tới đỡ cô, đợi cho sau khi Vương Thiển Thiển ngồi xuống sô pha, Hương Nghiên mới ngồi xổm trước mặt cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ hai má cô nói: “Thiến Thiến, em không sao chứ?”

“Không sao..... Em chỉ muốn ngồi một chút....”

Tay của Hương Nghiên còn đặt trên mặt cô, “Chị đi lấy cho em một chút nước nha?”

“Không cần đâu.....” Vương Thiển Thiển kịp thời bắt lấy bàn tay đang định rút về của chị ấy, “Ngồi một chút thì được rồi.....”

Ánh đèn mờ mờ ngoài cửa chiếu lên mặt của Hương Nghiên, Vương Thiển Thiển mơ hồ thấy được hình ảnh của mình trong mắt chị ấy. Học tỷ dịu dàng như vậy, lời nói dịu dàng như vậy, động tác cũng dịu dàng như vậy. Như vậy vừa hợp với không khí.....

“Học tỷ.....” Vương Thiển Thiển nắm chặt bàn tay còn đang đặt trên mặt cô của Hương Nghiên.

“Ừ?”

“Em có chuyện muốn nói với chị.”

“Nói đi, chị đang nghe đây.”

Nghe thấy giọng nói êm ái khiến cho xương cốt người ta đều mềm nhũn như vậy, Vương Thiển Thiển không định bỏ qua cơ hội này. Cô lấy can đảm nói: “Học tỷ.....”

Nhưng mà, mới nói được hai chữ, di động của Hương Nghiên lại không hợp thời điểm mà vang lên ngay lúc này. Hương Nghiên cúi đầu lấy điện thoại ra, lại nhìn Vương Thiển Thiển một cái nói: “Chị nghe điện thoại trước.”

Vương Thiển Thiển khẽ gật đầu, lẳng lặng nhìn chăm chú Hương Nghiên, cô không nghe được người bên kia nói gì, chỉ nghe Hương Nghiên nói: “Vâng, ở bên ngoài, với bạn.”

“Không uống rượu nhiều, không cần lo lắng.”

“Không có con trai, không phải con (2) đã nói con không có bạn trai rồi à.”

“Biết rồi, con sẽ về sớm một chút.”

Vương Thiển Thiển vốn đang để ý Hương Nghiên vì ai mà ở lại đây, bây giờ nghe được không biết là chị ấy đang nói điện thoại với ai. Giọng điệu đó, làm cho Vương Thiển Thiển không thể chịu được, bởi vì biết Hương Nghiên không thể nói chuyện với Liêu Kiệt như vậy, cho nên chắc người này..... mới chính xác là nguyên nhân để cho Hương Nghiên ở lại? Càng nghĩ càng tức giận, Vương Thiển Thiển đứng lên đi ra ngoài.

Tiếp đó, Hương Nghiên cũng đứng lên, vội vàng kêu Vương Thiển Thiển: “Thiến Thiến, sao vậy?” Chưa đợi Vương Thiển Thiển đáp lời, lại nghe Hương Nghiên nói với người trong điện thoại: “Không có ai, một người bạn.”

Những lời này vừa nói ra, Vương Thiển Thiển lập tức nổi giận, cũng mặc kệ bên kia Hương Nghiên nói chuyện xong hay chưa, giật luôn điện thoại ngắt máy, sau đó ném lên sô pha, thuận tay đóng luôn cửa phòng.

Hương Nghiên hơi ngơ ngác, bốn phía tối đen như mực. Lại hỏi một lần nữa: “Thiến Thiến..... rốt cuộc sao vậy?”

Vương Thiển Thiển cũng không trả lời cô, chỉ đột nhiên đẩy cô lên tường. Giờ phút này cô chỉ cảm thấy vách tường lạnh như băng phía sau lưng, cạnh chân có thứ gì đó chặn lại giống như là sô pha, sau đó hai vai của cô bị người ta ấn chặt.

Từ xa đến gần, là tiếng hít thở dồn dập của Vương Thiển Thiển. Hương Nghiên theo bản năng lùi về phía sau, nhưng cũng đã không thể lùi được nữa. Chỉ có thể để mặc cho Vương Thiển Thiển chậm rãi đến gần, tiếng thở từ từ phả vào bên tai cô, cô vừa đưa tay chặn trước ngực Vương Thiển Thiển, mở miệng nói: “Em muốn làm gì?”

Vương Thiên Thiên không trả lời cô, chỉ là hai tay đang ấn vai cô đột nhiên buông ra bắt lấy cánh tay cô, cố định chặt trên đỉnh đầu cô, khoảng cách của hai người lại bị kéo lại gần.

“Học tử.....” Vương Thiên Thiên lại tiến từng bước về phía trước, cũng không nói tiếp.

Hương Nghiên không thích ứng được với khung cảnh tối đen như vậy, không quen bị người khác đẩy vào góc tường, hơn nữa, đối phương vẫn là một cô nhóc nhỏ hơn mình hai tuổi. “Rốt cuộc em muốn làm gì?” Hô hấp của Hương Nghiên cũng bắt đầu dồn dập, Vương Thiên Thiên vẫn luôn im lặng như vậy bây giờ lại làm cho cô không được tự nhiên.

Thân thể của Vương Thiên Thiên khẽ sát lại, cô nói: “Vừa rồi..... học tử sờ soạng ngực của người ta như vậy..... Em mới muốn hỏi học tử..... chị đây là muốn làm gì?”

“Chị.....” Hương Nghiên nhất thời nghẹn lời, chuyển lại nói: “Chị như thế chỉ vì muốn nói ra một ít khoảng cách, chị cũng không có cố ý, nhưng ngược lại hiện tại em.....”

Vương Thiên Thiên ngắt lời của cô: “Em hiện tại..... chẳng qua chỉ muốn hôn chị một chút mà thôi.....”

Hương Nghiên còn chưa kịp phản ứng, nụ hôn của Vương Thiên Thiên đã rơi xuống, không sai biệt, dừng đúng trên đôi môi còn chưa kịp phát ra tiếng kêu hoảng sợ của mình.

Chú thích:

(1) H: những cảnh xx 18+

(2) Ngôi thứ nhất tiếng trung chỉ có một là “Wo”, vì thế Vương Thiên Thiên nghĩ Hương Nghiên đang nói chuyện với “ai đó”. Do mình đọc trước biết Hương Nghiên đang nói chuyện với mẹ cho nên để ngôi xưng chỗ ấy là con luôn.

~Tác giả: Hôm qua có bạn nhắc tới bài hát của Trà Sữa (Vạn: Trà Sữa là biệt danh của Lưu Nhượng Anh) “Nghe xem! Là ai đang hát”, thật ra ban đầu viết truyện này cũng bởi vì bài hát đó. Nghe ca từ và giai điệu như vậy, làm cho tôi nghĩ đến một vài người và một vài chuyện trong ký ức, cho nên mới bắt đầu viết.

Kèm theo lời bài hát:

Tự nhiên như vậy giống như là hơi thở

Không cần phải thay đổi

Vì thế chúng ta gặp nhau lúc này

Cũng không phải là ngẫu nhiên

Giống như cánh chim di trú bay qua mặt đất

Vượt qua đại dương

Thì ra tất cả những ký ức được tích góp lại

Đều là một tiếng kêu

Câu chuyện từng xúc động, cuốn sách từng đọc qua

Nơi đã từng đến

Người bạn đã từng gặp

Chốn xa xôi đã từng mơ

Nước mắt cũng đã từng rơi

Nghe xem! Là ai đang hát

Hay đó là hoài vọng trong lòng em

Nghe xem! Là ai đang hát

Là tôi

~Đang kêu gọi ai

Tự nhiên như vậy giống như là hơi thở
Không cần phải thay đổi
Cho nên chúng ta gặp nhau lúc này
Cũng không phải là ngẫu nhiên
Giống như cánh chim di trú bay qua mặt đất
Vượt qua đại dương
Thì ra tất cả những kỉ ức được tích góp lại
Đều là một tiếng kêu
Câu chuyện từng xúc động, cuốn sách từng đọc qua
Nơi đã từng đến
Người bạn đã từng gặp,
Chốn xa xôi đã từng mơ
Nước mắt cũng đã rơi
Nghe xem! Là ai đang hát
Hay đó là hoài vọng trong lòng em
Nghe xem! Là ai đang hát
Là tôi
~Đang kêu gọi ai

Giống như cánh chim di trú bay qua mặt đất

Lời bài hát mình dịch thoát ý thể thôi, không chính xác 100% đâu nhé~

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Hương Nghiên mở to hai mắt nhìn khuôn mặt mơ hồ không rõ trước mắt, cảm giác được áp lực ầm ầm mà lại mềm mại trên môi, trong khoảnh khắc vùng vẫy khỏi sự kiềm chế của đối phương, nói ra một ít khoảng cách.

Tuy rằng không nhìn thấy vẻ mặt hiện tại của Hương Nghiên, nhưng Vương Thiên Thiên nghĩ, vẻ mặt bây giờ của Hương Nghiên chắc chắn không được tốt. Cô hỏi chị ấy: “Chị tức giận?”

“Chị đương nhiên tức giận!” Hương Nghiên bất giác tăng thêm âm lượng.

Khóe miệng Vương Thiên Thiên nhếch lên một nụ cười đến ngay cả bản thân cũng chưa từng được biết, cô lại nắm lấy tay Hương Nghiên nói: “Nếu đã tức giận, vậy cũng chỉ có thể như thế này.....” Nói xong ôm lấy Hương Nghiên đồng loạt ngã lên sofa bên cạnh chân.

Ngay khoảnh khắc cơ thể ngã xuống đó, trên lưng mang lại cảm giác mềm mại hơn vách tường rất nhiều, nhưng Hương Nghiên không cảm thấy an tâm, ngược lại còn căng thẳng hơn. Mà càng làm cho cô sụp đổ hơn chính là, Vương Thiên Thiên kẻ gây ra nụ hôn bất ngờ kia, cũng không định tha ỉnh. Lúc này cô ấy đang ở trên người mình, mà đầu gối của cô ấy lại để giữa hai chân của mình, chỉ cách một lớp vải mỏng dính.

“Vương Thiên Thiên..... Em không thể như vậy.....” Hương Nghiên không hỏi cô ấy câu hỏi ngu ngốc muốn làm gì kia nữa, tình huống trước mắt này, cô ấy muốn làm gì, còn chưa rõ ràng sao?

“Như vậy?”

Hương Nghiên cảm thấy được hơi thở của cô ngày càng gần, không khỏi quay đầu đi. Vì thế nụ hôn đó, rơi ngay trên mặt Hương Nghiên.

Vương Thiên Thiên cười khê ra tiếng, “Như vậy?”

Hương Nghiên quả nhiên mắc bẫy, quay đầu nói: “Đừng nào loạn.”

Lời còn chưa nói xong, đã sớm bị tan đi trong nụ hôn dịu dàng lại ngang ngược của Vương Thiên Thiên.

Lúc đầu Hương Nghiên cự tuyệt, đẩy cô vài cái, sau đó cảm thấy hoa mắt chóng mặt, tựa như tất cả sức lực đều bị rút hết, cuối cùng ngay cả sức gậy dựa cũng không còn.

Đây là một nụ hôn dịu dàng lưu luyến.

Hương Nghiên không biết nên hình dung cảm nhận trong lòng mình thế nào, cô không chán ghét thân mật cùng với cô gái trên người này, thế nhưng hành động này, lại dường như đã vượt qua phòng tuyến cuối cùng của cô, cô chìm vào nụ hôn dịu dàng này, rồi lại không hiểu vì sao lại đột nhiên chảy nước mắt.

Rõ ràng biết như vậy là không đúng, nhất định là có chỗ nào sai rồi, rõ ràng biết không nên tiếp tục cùng Vương Thiên Thiên như vậy, nhưng mà.....

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng đón khách của phục vụ, Hương Nghiên mới giật mình tỉnh lại. Dùng lí trí còn sót lại mạnh mẽ đẩy Vương Thiên Thiên ra, sau đó thừa dịp khi Vương Thiên Thiên còn đang ngây ngơ, trốn khỏi không gian mờ ám đó.

Ánh đèn mờ ảo từ cánh cửa được mở rộng chiếu vào trong, Vương Thiên Thiên yên lặng ngồi trên sofa, vẫn chưa thoát khỏi tình cảnh vừa rồi. Vừa nãy học tử rõ ràng..... rõ ràng không có cự tuyệt..... tại sao.....

Thật lâu sau, Vương Thiên Thiên làm bộ như không có gì trở lại căn phòng của bọn họ, phát hiện Hương Nghiên đã sớm đi rồi.

Đột nhiên có thứ cảm giác vô lực dâng lên trong lòng, không biết là thứ gì nắm lấy tim, làm cho cô không thờ nổi.

Nguyệt Lượng đã tỉnh rượu nhìn thấy vẻ mặt của Vương Thiên Thiên liền biết nhất định đã xảy ra chuyện gì, vì thế ngồi xuống cạnh cô hỏi: “Sao thế?”

Vương Thiên Thiên không trả lời, hỏi lại cậu ấy: “Vừa rồi học tử quay lại đã nói gì?”

“Cũng không có gì, chỉ là nói chị ấy có chút việc phải đi trước, sau đó Lí Nam hỏi chị ấy không phải đi ra cùng với cậu sao, hỏi sao lại không thấy cậu, chị ấy nói không biết. Hai người.....”

“Ồ.....” Vương Thiên Thiên cố gắng giữ nguyên nụ cười, đưa tay lấy rượu nói: “Lại đây, tớ uống cùng với cậu, sinh nhật vui vẻ.”

Tiếng nhạc đệm vẫn tiếp tục vang, nhưng lại không có ai hát hòa theo nữa.

.
. .
.

Sau đó, tiếp tục quay lại cuộc sống trường học, Tổng Nhiên vẫn như trước mỗi ngày đều dùng tất cả thời gian rảnh để vào sách vở; Lí Nam mỗi ngày đúng giờ lên lớp sau đó thì hẹn hò với đủ loại con trai, trước sau vẫn không ổn định; Vương Thiên Thiên và Trương Thiên Nhất trước mặt người khác vẫn đóng vai người yêu như cũ.

Nhưng vẫn có một số chuyện không giống như trước nữa, chẳng hạn như, sau khi kiên trì ở bên nhau không đến nửa năm, Nguyệt Lượng và Ninh Ninh vẫn chia tay, nguyên nhân mọi người không hỏi đến, bởi vì Nguyệt Lượng vốn đa tình, lần này có thể kiên trì lâu như vậy đã làm cho người ta vui mừng rồi. Nguyệt Lượng với Ninh Ninh chia tay trong hòa bình, vì thế cho dù bọn họ đã chia tay, thái độ của Ninh Ninh với bọn Vương Thiên Thiên cũng không vì chuyện này mà thay đổi. Dường như mọi thứ đều giống như lúc trước, chỉ là Nguyệt Lượng không có xuất hiện ở tiệm net nữa.

Lại chẳng hạn như, từ sau lần đó Hương Nghiên luôn trốn tránh Vương Thiên Thiên, mỗi lần thấy xa xa lại lập tức quay đầu hoặc là rẽ sang hướng khác.

Cuộc sống vẫn tiếp tục như vậy, cho dù mọi người có muốn hay không, thời gian cũng vẫn trôi về phía trước, lá cây từ từ chuyển sang màu vàng.

Trời nhá nhem tối có một trận mưa, thời tiết hơi lạnh. Bước chân của bọn sinh viên trong khuôn viên trường cũng nhanh hơn, giống như không thích ứng được với thời tiết đột ngột chuyển sang lạnh như vậy.

Ngay tại một đêm vừa tạnh mưa, ở trước cửa kí túc xá, Vương Thiên Thiên chặn Hương Nghiên lại. Không để ý tới ánh mắt phức tạp xung quanh, mạnh mẽ kéo Hương Nghiên đi tới vườn hoa sau tòa nhà.

Năm phút sau, Hường Nghiên bỏ tay cô ra, nhìn cây cối yên tĩnh xung quanh. Vừa định mở miệng trách cô, đã bị cô giành trước. Vương Thiến Thiến nhìn Hường Nghiên, bình tĩnh nói: “Chị lại định hỏi em muốn làm gì, phải không?”

Hường Nghiên không nói gì, chỉ lùi về phía sau vài bước nói rộng khoảng cách của hai người ra, cho đến vị trí mà cô nghĩ là an toàn mới dừng lại.

“Lần trước, em uống say, xin lỗi. học tỷ.” Vương Thiến Thiến bỗng nhiên nhát gan nói.

Hường Nghiên cảm thấy mềm lòng, khẽ cười nói: “À, lần trước, chị cũng uống say, sớm đã quên rồi.”

Vương Thiến Thiến nghe chị ấy nói như vậy, không biết là nên cảm thấy vui vẻ hay thất vọng, đứng ở đó do dự nửa ngày cũng chưa nói được một câu.

Hường Nghiên thấy cô không nói lời nào, liền nói: “Nếu như không có chuyện gì, chị phải đi trước.”

“Học tỷ!” Vương Thiến Thiến lớn tiếng gọi chị ấy lại, nhìn bóng lưng của chị ấy, không biết vì sao, chỉ là cảm thấy nếu hôm nay để chị ấy rời đi như thế, vậy sẽ không còn hy vọng gì nữa, vì thế nhìn bóng lưng của chị ấy hô to: “Học tỷ! Em thích chị!”

Hường Nghiên vừa mới xoay người được một nửa bỗng chốc cứng đờ, cô biết ngay vô duyên vô cớ bị Vương Thiến Thiến mang tới đây chắc chắn là có chuyện gì, chỉ là không nghĩ đến Vương Thiến Thiến sẽ nói như vậy.

Hường Nghiên quay người, cố gắng giữ nụ cười nói: “Em lại uống rượu? Mấy chuyện này đừng đem ra nói giỡn.”

Vương Thiến Thiến nhú mày, đi vài bước đến trước mặt Hường Nghiên nói: “Em không nói giỡn, học tỷ, hôm đó, em làm như vậy, chính là bởi vì em thích chị.”

“Chuyện đó.” Hường Nghiên tiếp tục cười, “Nhưng mà, chúng ta đều là con gái.”

“Thế thì sao?”

“Con gái với con gái. chắc là. không tốt?”

Vương Thiến Thiến cúi thấp đầu nói: “Em biết. Em biết mặc kệ em là con trai hay con gái, em đều không xứng với chị, chị ưu tú như vậy, có nhiều người thích chị như vậy, mà em.” Nói xong trên mặt lộ ra một nụ cười chua xót, “Chị biết không, thật ra trước đó em nghe chị và Liêu Kiệt nói chuyện, mặc dù em biết khả năng đó không lớn, nhưng tại khoảnh khắc ấy trong lòng em thật sự cảm thấy được, người đó mà hai người nói tới chính là em, bởi vì chị đối xử với em tốt như vậy, kiên nhẫn như vậy, dịu dàng như vậy, làm cho em mơ tưởng rằng, học tỷ chỉ đối xử với mỗi mình em như vậy. Nhưng cho đến hôm ở KTV đó, em nghe thấy chị nói điện thoại, nghe được giọng điệu chị nói chuyện với người kia, em mới biết được, thì ra là em vẫn luôn tự mình đa tình, thì ra người đó vốn không phải là em.”

Sau khi Vương Thiến Thiến cố sức nói xong những lời đó, hai người đều im lặng.

Cô chậm rãi tiến lên nắm chặt tay của Hường Nghiên, muốn nói tiếp gì đó. Hường Nghiên đột nhiên bỏ tay cô ra, “Em. sao có thể đùa giỡn những chuyện như vậy.” Sau đó cũng không thêm quay đầu lại mà chạy mất.

Lòng của Vương Thiến Thiến lại lạnh, như vậy. chắc là sẽ bị ghét rồi đúng không?

Hường Nghiên chạy thẳng về phòng ngủ, vào trong phòng vẫn còn thờ hồn hên, ngay cả cửa cũng quên đóng lại.

Triệu Đình liếc nhìn cô một cái, lại đi đến cửa thò đầu ra ngoài nhìn nhìn, sau khi đóng cửa thật kỹ mới ngồi xuống đối diện Hường Nghiên hỏi: “Cậu chạy gì thế? Chẳng lẽ có sói đuổi theo cậu ở sau lưng?”

“Không có.” Hường Nghiên bình ổn lại hô hấp nói tiếp: “Bên ngoài rất lạnh, cho nên tớ mới đi nhanh một chút.” Ngoài đó đương nhiên không thể có sói đuổi theo cô, người nên đuổi theo, ngược lại không đuổi theo, “Triệu Đình, tớ hỏi cậu một vấn đề.” Hường Nghiên uống một chút nước lại mở miệng.

“Sao? Hỏi gì?”

Hường Nghiên nghiêm mặt nhìn Triệu Đình, do dự một lúc, đợi đến khi Triệu Đình cũng muốn ngủ, mới nói: “Nếu. Tớ nói là nếu.”

“Ừ, nếu gì?”

“Cậu đừng ngắt lời.”

“Nói đi, nói đi.” Triệu Đình thấy Hường Nghiên sắp phát hỏa, nhanh cúi đầu làm dáng vẻ đang lắng nghe.

“Nếu có một người, cậu vẫn luôn cư xử với cô ấy như bạn tốt, sau đó cô ấy đột nhiên tỏ tình với cậu, cậu sẽ làm thế nào?”

Triệu Đình không chút nghĩ ngợi đã nói ngay: “Ai tỏ tình với cậu?”

“Không phải tớ, tớ đang nói một người bạn của tớ.”

“À.....” Triệu Đình vô cùng nghi ngờ mà à một tiếng dài, sau đó hỏi: “Thế thì phải xem bạn của cậu có thích cậu ta hay không, nếu như thích thì ở bên nhau thôi, từ tình bạn phát triển thành tình yêu đương như cũng chắc chắn hơn một chút.”

“Có thích hay không à? Như vậy sao..... Ừm..... Nhưng nếu như hai người không thể ở bên nhau thì sao?”

“Không thể ở bên nhau? Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài? Hay là Romeo và Juliet? Hường Nghiên, bây giờ là thời đại nào rồi?”

“Thì chính là hai người không thể ở bên nhau, thế phải làm sao bây giờ?”

“Nếu hai người thật lòng thích nhau, lại có nguyên nhân khách quan gì không thể vượt qua chứ? Chỉ là yêu đương mà thôi, cũng không phải muốn cậu kết hôn.”

“Chỉ cần thích là có thể sao? Thích..... sao?” Hường Nghiên rơi vào im lặng.

Triệu Đình lại chồm người về phía trước, hỏi: “Vậy rốt cuộc là cậu có thích cậu ta hay không?”

“Tớ không biết.....” Hường Nghiên thuận miệng nói câu này.

Vì thế, tiếng cười của Triệu Đình quanh quẩn ba vòng trong phòng ngủ, cô ấy nói: “Còn dám nói chuyện vừa rồi không phải là chuyện của cậu?”

“Áy..... Tớ là nói chuyện của bạn.....” Mặt của Hường Nghiên đột nhiên hơi nóng lên.

Triệu Đình cố nhịn cười nói: “Được rồi được rồi, vừa nãy là cậu tự nói hớ. Lúc con gái nói không biết, thật ra thường thường chính là đã thích. Chính cậu đã tự trả lời cậu rồi.”

Thích, không?

Nếu nói không thích, Lúc Vương Thiển Thiển ở bên cạnh, cũng cảm thấy rất tốt, cô ấy luôn chọc mình cười, cũng vô cùng vui vẻ; Lúc cô ấy không ở bên cạnh, thỉnh thoảng cũng nhớ cô ấy. Nhưng mà nếu là thích, cô ấy có bạn trai, lại là người mình quen biết, sau đó mình thấy cô ấy ở bên Trương Thiên Nhất, vậy mà một chút cảm giác cũng không có. Cho nên, chắc là..... không thích? Nhưng mà..... lại không muốn bởi vì chuyện này mà mất đi một người em gái là Vương Thiển Thiển, nếu có thể khuyên cô ấy giống như lúc trước, quay về làm chị em tốt, thì tốt rồi.....

Suốt một đêm, Hường Nghiên đều lăn qua lộn lại nghĩ về chuyện này. Cuối cùng hạ quyết tâm, nếu hôm sau gặp lại Vương Thiển Thiển trong trường, sẽ nói chuyện với cô ấy, để cho cô ấy hủy bỏ tâm tư kỳ quái này, nghĩ như vậy, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

Tác giả: Những bạn còn đang yêu thầm kia, cũng nên nói ra như vậy mới đúng, lúc yêu thầm là tự mình quấy nhiễu mình, sau khi nói ra ngược lại sẽ quấy nhiễu đối phương.

┐(─┴─)┌ ha ha tôi thật xấu xa.

Vạn: Muốn nói ra cũng được, nhưng đừng để người ta ra hôn như Trương Thiên Nhất và Vương Thiển Thiển. Vì không phải ai cũng là Lục Khải và Hường Nghiên đâu. Chúc may mắn!~

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Hôm sau nhiệt độ không khí tuy rằng đã tăng trở lại một chút, nhưng bầu trời cũng rất âm u, sáng sớm Vương Thiển Thiển mở mắt nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, tưởng là trời còn chưa sáng, bèn ngủ tiếp. Thật ra cũng không thể trách cô mê ngủ, chỉ là chuyện xảy ra vào buổi tối hôm qua làm cho cô mất ngủ đến 4 giờ sáng, nghĩ đến rất nhiều thứ, cuối cùng mệt mỏi thiếp đi.

Vừa mở mắt lại lần nữa, trong phòng đã sớm không còn một người, người đi học thì đi học, người ra ngoài chơi thì ra ngoài chơi, chỉ có một mình cô bị bỏ rơi.

Thức dậy gần nửa quả táo, đột nhiên nhận được một số điện thoại lạ gọi đến, Vương Thiển Thiển khẽ nhủ mày, không kiên nhẫn bắt máy: “Ai vậy?”

“Em đoán xem?”

“Chị là ai?”

“Người đẹp.”

Vương Thiên Thiên mất kiên nhẫn, “Người đẹp nào?”

“Ha, Vương Thiên Thiên, em quen được mấy người đẹp chứ?”

“Không nhiều lắm, cũng khoảng xếp hàng từ trạm xe lửa đến cổng trường này. Chị rút cuộc là ai? Không nói tôi cúp máy.”

“Em đi chết đi, ngay cả đến giọng nói của chị cũng nghe không ra, chị đang đi đến kí túc xá của bọn em đó, em mau ra nhìn xem đi.”

“Không nói là ai thì tôi sẽ không đi xuống đâu.”

“Trời đất, tên chết tiệt này! Chị là Triệu Tư Hàm, em mau lên xuống đây ngay!”

“A? Là chị à..... đợi đã.....”

Vương Thiên Thiên tắt điện thoại đi thay quần áo, đợi cô xuống dưới lầu, Triệu Tư Hàm đã sớm đứng ở đấy.

Dưới tán cây bạch dương trước cửa kia, có một bóng người mảnh khảnh đứng đó, cặp kính râm to dùng để che gần hết khuôn mặt, mái tóc xoăn thật dài xõa đến thắt lưng, áo thun cổ chữ V khoét sâu, áo khoác ngắn, quần jean, giày Martin, chỉ cần dựa vào sườn mặt đó, dáng người đó, Vương Thiên Thiên liếc mắt một cái đã nhận ra là Triệu Tư Hàm.

Bước vài bước đến trước mặt Triệu Tư Hàm, Vương Thiên Thiên qua loa chào hỏi một câu: “Chị Tư Hàm, chị đã đến rồi.”

“Sao em thấy chị đến lại không vui chút nào hết vậy? Sao thế?”

Vương Thiên Thiên ngẩng đầu lên, giống như mọi khi, nói: “Không có gì, em không phải vừa mới thức dậy sao? Sao chị lại muốn đến trường học của bọn em vậy?”

“Vốn định tìm em với Nguyệt Lượng cùng nhau đi ăn cơm trưa, chị rất nhớ thịt bò ở căn tin trường bọn em làm.” Triệu Tư Hàm cảm thán, cảm thán xong nói tiếp: “Nhưng mà Nguyệt Lượng nói nó không ở trường, cho nên đành phải tới tìm em.”

“À, vậy đi thôi, em dẫn chị đi.”

“Tiểu Nhất đâu?”

“Cậu ta lo đi yêu đương rồi.”

Hai người đi đến căn tin, thu hút ánh mắt của rất nhiều người. Vương Thiên Thiên liếc Triệu Tư Hàm một cái nói: “Chị Tư Hàm, em vẫn còn chưa trở thành minh tinh, chắc không cần phải như vậy chứ?”

Triệu Tư Hàm chậm chạp tháo kính râm xuống, “Biết rồi, dong dài, như vậy được rồi chứ gì?” Kết quả không nghĩ tới vừa tháo ra, còn thu hút nhiều ánh mắt hơn. “Hay là, để chị đeo lại?”

“Được rồi, cứ như vậy đi, như vậy còn bình thường hơn một chút.”

“.....”

Triệu Tư Hàm, nghề nghiệp là người mẫu quảng cáo, ngoại hình khá tốt, dáng người cũng không tệ, từng chụp qua vài ảnh quảng cáo mỹ phẩm và quần áo ấy loại tạp chí tình cảm phát hành cả nước, nhưng thật ra cũng không có tiếng tăm. Dùng chính lời của chị ấy, chính là “Haiz, rất hỗn tạp.”

Chị ấy ban đầu là bạn của Nguyệt Lượng, sau đó Vương Thiên Thiên, Trương Thiên Nhất đi ra ngoài chơi với Nguyệt Lượng quen được chị ấy, tiếp đó chị ấy và Vương Thiên Thiên cũng trở thành bạn rất tốt.

Lúc ăn cơm, Triệu Tư Hàm lại hỏi đến tình sử yêu thầm của Vương Thiên Thiên, “Thiên Thiên, nghe nói em yêu thầm một người đến một năm, em thật đúng là thần tượng của chị..... Em nói xem sao em lại nhịn được thế?”

“Haiz, đừng nhắc nữa, lần này em thật đúng là không nhịn được nữa.....”

“Em tỏ tình? Sau đó thế nào?”

“Chị nhìn mặt em.” Vương Thiên Thiên nói xong, ngẩng đầu đối mặt với Triệu Tư Hàm.

Triệu Tư Hàm lắc đầu nói, “Giương mặt hốc hác, hai mắt lơ đãng, xem ra là thất bại rồi.”

Vương Thiên Thiên miễn cưỡng cười một cái, thì ra chuyện bị học tỷ từ chối này, lại khó nói ra miệng như vậy.

Ăn cơm xong Vương Thiên Thiên lại dẫn Triệu Tư Hàm đi lòng vòng trong trường, cuối cùng nói lời tạm biệt ở trước cổng.

“Cho dù là trời âm u, em cũng không cần trưng khuôn mặt u ám nha.” Triệu Tư Hàm an ủi cô, “Ngày mai, có lẽ trời quang mây tạnh.”

“Biết rồi, lần sau chị đến trường bọn em nhớ gọi điện thoại cho em trước.”

“Ừ, lần sau chị muốn ném thử món mì xào nổi tiếng của trường bọn em.”

“Được, không thành vấn đề.”

Triệu Tư Hàm vừa định đi, đột nhiên nhìn thấy phía xa có hai người đang đi đến chỗ các cô, mà trong đó có một cô gái xinh đẹp luôn nhìn chăm chăm Vương Thiên Thiên, cô đột nhiên tiến đến gần bên tai Vương Thiên Thiên nói: “Đừng quay đầu lại.”

Hai người đứng đối mặt nhau, Vương Thiên Thiên không nhìn thấy sau lưng, nhưng nghe Triệu Tư Hàm nói không cho cô quay đầu lại, cô lại càng muốn quay đầu lại xem, vì sao không cho cô quay đầu lại? Chưa đợi cô xoay đầu qua đó, Triệu Tư Hàm đã sớm giữ đầu cô đối mặt với mình, “Tuyệt đối không được quay đầu lại.”

Đợi cho hai bóng người kia càng ngày càng gần, Triệu Tư Hàm mới buông Vương Thiên Thiên ra, trên mặt nở một nụ cười khó hiểu nói: “Chị đi đây, có việc gì thì gọi điện thoại.” Nói xong hôn nhẹ lên mặt cô một cái. Sơn môi in lại lốm đốm màu hồng nhạt trên mặt Vương Thiên Thiên.

Vương Thiên Thiên dùng sức chà mặt, nghĩ thầm, chị bị điên sao!

Hai người kia, không phải ai xa lạ, chính là Hường Nghiên luôn định tìm cơ hội làm hòa với Vương Thiên Thiên và Triệu Đình. Hường Nghiên đi qua phòng ngủ của Vương Thiên Thiên tìm cô ấy, không tìm được, không nghĩ tới sẽ gặp được cô ấy ở cổng trường. Nhưng không phải do mình thấy trước, cô đang còn cân nhắc sẽ nói như thế nào với Vương Thiên Thiên, kết quả Triệu Đình kêu cô: “Này, cậu mau nhìn xem, đó không phải là Vương Thiên Thiên à?”

Hường Nghiên nhìn theo hướng Triệu Đình chỉ, quả nhiên thấy Vương Thiên Thiên đứng trước cổng đưa lưng lại phía các cô. Lúc này lại nghe Triệu Đình nói lẩm bầm:

“Người đẹp bên cạnh là ai vậy? Chưa từng thấy qua, hình như không phải sinh viên trường chúng ta, cao như vậy. cao hơn cậu cả một khúc, đáng người này. thật sự là miễn bàn, nhất định không phải sinh viên trường chúng ta, nếu không tớ không thể nào chưa từng gặp.”

Hường Nghiên vốn đang do dự, có nên đi qua chào hỏi hay không? Làm bộ như chưa xảy ra chuyện gì, sau đó tìm một cơ hội thích hợp để làm hòa. Từ từ bước chậm lại phía đó, tầm mắt cũng chưa rời khỏi Vương Thiên Thiên một khắc.

Kết quả. ngay lúc sắp đi đến, đột nhiên thấy cô gái kia hôn lên mặt Vương Thiên Thiên, không biết vì sao, trong lòng vô cớ bùng lên một ngọn lửa, lập tức bước nhanh hơn. Triệu Đình kéo cô lại: “Đi nhanh như vậy làm gì?”

“Qua đó chào hỏi.”

Triệu Đình kéo cũng kéo không được, đợi cho người đẹp kia vừa đi, Hường Nghiên

cũng đã đến sau lưng Vương Thiên Thiên.

Lúc này Vương Thiên Thiên còn đang bực bội Triệu Tư Hàm nổi điên chuyện gì, đột nhiên lại làm như vậy, cũng không sợ người khác nhìn thấy, sau đó mới nhớ lại, Triệu Tư Hàm vì sao không cho cô quay đầu lại? Tò mò xoay đầu lại nhìn, đột nhiên bị Hường Nghiên đứng phía sau làm cho hoảng sợ.

Hường Nghiên đứng sát gần Vương Thiên Thiên, Vương Thiên Thiên vừa quay đầu lại thiếu chút nữa đã đụng vào chị ấy, may mắn Vương Thiên Thiên tay chân nhanh nhẹn, tránh sang một bên. Nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Hường Nghiên đang nhìn mình, trong lòng hoảng hốt, học tỷ muốn làm gì?

“Người vừa rồi là ai vậy?” Hường Nghiên hỏi cô.

Cô thành thật trả lời: “Một chị gái quen biết.”

Hường Nghiên cười khê một chút, “Chị gái của em cũng nhiều thật.” Nói xong tao nhã đi qua mặt Vương Thiên Thiên, còn không quên giẫm lên chân của cô, xoay tròn, nghiền nát. Quay người kêu Triệu Đình: “Triệu Đình, chúng ta đi thôi.”

Triệu Đình đang mong chờ Vương Thiên Thiên cãi lại, kết quả nhìn thấy Vương Thiên Thiên ôm chân đứng tại chỗ tập nhảy cao, cũng không dám nhiều lời, há há cảm, chạy chậm đuổi theo bước chân của Hường Nghiên, lâu lâu lại xoay đầu nhìn bạn Vương Thiên Thiên đáng thương. Quả nhiên, lúc Hường Nghiên tức giận là vô cùng đáng sợ, nhưng mà tại sao Hường Nghiên lại tức giận chứ? Cô nhóc này sao lại chọc cậu ấy?

Mà bạn Vương Thiên Thiên đáng thương, cố nhịn không lên tiếng, vừa nhảy, vừa cảm thấy may mắn, may mắn học tỷ hôm nay mang giày đế bằng, bằng không chân của cô có thể bị thủng một lỗ hay không?

Lúc ăn cơm chiều, Nguyệt Lượng và Trương Thiên Nhất vừa nhìn thấy Vương Thiên Thiên đi khắp kiếng, lo lắng lại đó hỏi: “Chân sao vậy?” Đợi cho Vương Thiên Thiên nói xong chuyện lúc trưa, hai người kia đều không thương tiếc mà cười ầm lên.

Nguyệt Lượng vừa cười vừa nói: “Cậu làm gì chị ấy rồi? Chị ấy dùng sức giẫm cậu như vậy?”

Vương Thiên Thiên lại đem chuyện cưỡng hôn và chuyện thổ lộ mấy hôm trước ra kể, kể xong khe khẽ thở dài.

Nguyệt Lượng nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của cô, định nói cùng lắm thì cho cậu cắn tởm một chút, nhưng nhớ lại lần trước bị Vương Thiên Thiên cắn mặt, lập tức đánh mất suy nghĩ này trong đầu, chỉ nói: “Chắc chuyện cũng không tệ đến nỗi như cậu nghĩ chứ?”

Trương Thiên Nhất cũng nói: “Đúng thế, không chừng là đùa đó, hiện giờ chị ấy cũng không có phốt lò cậu?”

“Tớ thà là chị ấy không để ý tới tớ, như vậy tớ còn dễ chịu hơn, bây giờ là muốn làm gì chứ.....” Vương Thiên Thiên chỉ ăn qua loa mấy miếng cũng không buồn ăn tiếp nữa.

Sau khi ăn cơm xong Nguyệt Lượng và Trương Thiên Nhất một trái một phải đỡ Vương Thiên Thiên, đi được nửa đường, Vương Thiên Thiên đột nhiên nói: “Chúng ta đi ra ngoài uống rượu đi.”

“Cậu đi đứng như vậy, còn muốn đến chỗ nào nữa chứ? Bớt nhoi chút đi.” Nguyệt Lượng khuyên bảo Vương Thiên Thiên giống như là con nít, Vương Thiên Thiên đành phải mếu máo nhìn Trương Thiên Nhất.

Trương Thiên Nhất vừa định nói chuyện, liếc mắt nhìn thoáng thấy được Hường Nghiên và Triệu Đình đang đi đến căn tin, vì thế lời đang định nói giúp Vương Thiên Thiên liền biến thành: “Tớ đột nhiên nhớ lại còn có chút chuyện, Nguyệt Lượng cậu trông nom Vương Thiên Thiên nhé, tớ phải đi trước.”

Vương Thiên Thiên liếc cậu ta một cái xem thường: “Đồ không có nghĩa khí!”

“Cho nên là nói, mượn rượu giải sầu gì gì đó, đều là chuyện mà người không có tiền đồ làm, còn cậu, nên ngồi trong phòng ngủ đối mặt với sự thật đi.” Nguyệt Lượng nói xong kéo cô đi nhanh hơn.

“Này! Chậm một chút, chăm lo cho cái thân tàn tật này của tớ nha.”

“Đâu không?”

“Nói nhảm!”

“Đâu là đúng rồi, cho cậu rảnh rồi đi chọc vào người thẳng!”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Trương Thiên Nhất là bạn tốt nhất tốt nhất của Vương Thiên Thiên, Vương Thiên Thiên cũng là bạn tốt nhất tốt nhất của Trương Thiên Nhất. Vì thế, Trương Thiên Nhất tất nhiên sẽ không trơ mắt nhìn Vương Thiên Thiên buồn bã đau lòng. Có một số việc, cậu vẫn luôn định sẽ giấu diếm, thế nhưng hiện tại nếu như không nói ra, sẽ liên lụy Vương Thiên Thiên. Tuy rằng mình không muốn để người khác biết, nhưng nếu là vì Vương Thiên Thiên, ánh mắt của người khác có gì là quan trọng đâu chứ?

Vì thế ngay lúc Trương Thiên Nhất nhìn thấy Hường Nghiên, cũng đã quyết định, muốn ra sức giúp đỡ Vương Thiên Thiên. Cho nên cậu mượn cớ rồi đi, chính là để đi tìm Hường Nghiên.

Hường Nghiên và Triệu Đình cùng nhau đi tới, đương nhiên cũng nhìn thấy Vương Thiên Thiên, nhưng mà lần này Triệu Đình không dám kêu lớn nữa. Mà Hường Nghiên thấy Vương Thiên Thiên bước đi khập khiễng, trong lòng bỗng nhiên hơi áy náy. Hồi hận vì sao khi ấy mình lại dùng sức như vậy, hơi quá tay, nhưng nghĩ lại, ai bảo cô ấy chọc mình tức giận? Xứng đáng bị giẫm. Nhưng mà..... vì sao mình lại tức giận?

Lúc còn đang ngờ vực, Trương Thiên Nhất chạy đến trước mặt cô. “Học tỷ Hường Nghiên.” Trương Thiên Nhất kêu cô.

“Có chuyện gì sao?” Trương Thiên Nhất tìm cô để làm chi? Chẳng lẽ đã biết Vương Thiên Thiên đối với mình..... Hường Nghiên hơi hoảng hốt.

“Em có một số lời muốn nói với chị.” Trương Thiên Nhất không biết về mặt nghiêm túc của mình lúc này, làm cho người đối diện căng thẳng biết bao nhiêu.

“Là chuyện quan trọng gì sao? Chị đang định đi ăn cơm.....”

“Chỉ mất vài phút thôi.” Trương Thiên Nhất có phần nôn nóng.

“Vậy được rồi.”

Triệu Đình xem tình huống trước mắt nói: “Tớ chờ cậu trong căn tin.” Tình huống này kỳ quái khó hiểu, trong đầu Triệu Đình tưởng tượng đủ loại hình ảnh kinh điển, thế nhưng tư duy có hạn, nghĩ sao cũng không có một thứ hợp lý.

Trương Thiên Nhất và Hường Nghiên đi ngược lại một đoạn, nhìn thấy xung quanh không có người, Trương Thiên Nhất mới nói: “Thiên Thiên thích chị.”

Hường Nghiên kinh ngạc, việc này cậu ta cũng biết?

“Sao chị không thích cậu ấy?”

Hường Nghiên lại tiếp tục kinh ngạc, lời này có ý gì?

Trương Thiên Nhất cảm thấy mình nói không đầu không đuôi, nên Hường Nghiên không thể hiểu được, vì thế nói: “Em kể cho chị một chuyện nhé.” Nhìn bốn phía xung quanh, xác định không có ai, cậu mới nói tiếp: “Có một cậu bé từ nhỏ đã rất thẹn thùng, không biết làm quen với người khác như thế nào, những bạn nhỏ xung quanh cũng không chơi với cậu ta, cho nên cậu ta vẫn không có bạn bè gì, cho đến khi lên phổ thông, có một người đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của cậu ta, chơi với cậu ta, học với cậu ta, thậm chí khi tất cả mọi người chế giễu cậu ta lại không do dự mà chọn làm bạn gái của cậu ta, như vậy mà trải qua rất nhiều năm...”

Hường Nghiên hơi nghiêng đầu nhìn thềm đá ven đường, đây là chuyện tình cảm mà Trương Thiên Nhất và Vương Thiên Thiên đã từng trải qua, vì sao phải kể cho cô nghe? Chẳng lẽ muốn nói tình cảm của họ vốn rất tốt, kêu mình đừng ảnh hưởng đến họ sao? Thế Hường Nghiên cô chẳng phải trở thành người thứ ba à? Vậy không được, Hường Nghiên vội vàng nói: “Chị và Thiên Thiên không có gì....”

Đột nhiên bị ngắt lời như thế, Trương Thiên Nhất cũng hơi rối loạn, vì thế những lời tiếp theo của cậu, làm cho trong lòng Hường Nghiên gợn sóng. “Em chủ yếu muốn nói.... thật ra em là gay, Thiên Thiên quen với em chỉ là vì giúp em làm một tấm lá chắn mà thôi, vì em không chịu được ánh mắt khác thường của những bạn học khác nhìn mình.... Bắt đầu từ hồi phổ thông, cậu ấy đã không nhìn em như những người khác, giả làm bạn gái của em, thầy cô bạn học kể cả người nhà đều nghĩ rằng bọn em là người yêu..... Cậu ấy là một người bạn rất tốt.... Cậu ấy thích chị....”

Những lời lộn xộn, không hề hợp logic như vậy..... không hiểu vì sao, Hường Nghiên lại có thể nghe hiểu. Trương Thiên Nhất thế nhưng lại là gay? Tuy rằng trước đây từng nghĩ giữa Vương Thiên Thiên và Trương Thiên Nhất có đủ thứ vấn đề, làm cho Vương Thiên Thiên thích mình, nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới Trương Thiên Nhất lại thích con trai! Trách không được..... trách không được cô nhìn Vương Thiên Thiên và Trương Thiên Nhất thân mật như vậy lại không có một chút cảm giác gì.... Trách không được..... hôm đó ở cổng trường lại tức giận như vậy...

Thật ra, chỉ là bản thân mình không muốn thừa nhận mà thôi.

“Nếu đây là bí mật mà hai người ra sức bảo vệ, tại sao em lại muốn nói cho chị biết?” Hường Nghiên giương mắt nhìn chăm chú Trương Thiên Nhất, nhìn thấy gương mặt đỏ ửng vì sốt ruột của cậu đột nhiên lướt qua một thứ ánh sáng gì đó.

“Bởi vì từ trước đến nay cậu ấy luôn vì em làm rất nhiều chuyện, em cũng muốn vì cậu ấy làm một chút gì đó. Nhưng người như cậu ấy, chị cũng biết, nếu chị ở ngay trước mặt cậu ấy nói phải báo đáp cậu ấy gì đó, cậu ấy nhất định sẽ không chấp nhận.”

“Chuyện em có thể làm cũng chỉ có như vậy.”

“Em chỉ muốn nói với chị, nếu chị cũng thích cậu ấy, vậy chị thật sự không cần để tâm đến sự tồn tại của em, em thật sự là gay, em không gạt chị, em có bạn trai, người đó chị cũng biết, chính là Lục Khải.”

Hường Nghiên im lặng nghe cậu nói, cho đến khi nghe được tên của Lục Khải, mới thốt lên một tiếng kêu hoảng sợ.

“Thiên Thiên thật sự rất thích chị, chị có thể cũng thích cậu ấy được không?” Trương Thiên Nhất nghiêm túc hỏi.

Hường Nghiên do dự không biết nên trả lời như thế nào. Trương Thiên Nhất lại ngượng ngùng cười, nói tiếp: “Xin lỗi, em không nên nói như vậy, thế nhưng nếu như có thể, em hy vọng chị có thể chấp nhận cậu ấy.”

Giỏ đêm lướt qua cuốn theo những chiếc lá rụng, cuối cùng có cảm giác hơi lạnh lạnh, Hường Nghiên khẽ khép lại vạt áo đang mở ra, “Cám ơn em đã cho chị biết những chuyện đó, nhưng mà..... chị còn phải suy nghĩ lại một chút.”

Trương Thiên Nhất không nói thêm gì nữa, nhìn theo bóng lưng rời đi của Hường Nghiên. Chuyện nên làm, chuyện có thể làm, cậu cũng đã làm rồi. Về phần sau khi Hường Nghiên biết được sẽ có suy nghĩ gì, muốn làm thế nào, lại là chuyện cậu không thể nói trước được.

Hy vọng, Vương Thiên Thiên có được hạnh phúc. Đây coi như là ước muốn và cũng là lời chúc phúc của một người bạn tốt, nhiệt tình nhất, chân thành nhất.

.
. .
.

Lúc này, Vương Thiên Thiên đang ngồi ở phòng tự học ngày người nhìn tập ghi chép, hiếm khi Nguyệt Lượng tìm cô đi tự học, nhưng cô lại thật sự học

không vô. Lúc đang như đi vào cõi thần tiên, đột nhiên cảm giác có người yên lặng đứng bên cạnh mình, chưa đợi ngược mắt nhìn người đó là ai, người nọ đã lấy thứ gì đó bóp một tiếng đập lên trán cô.

Vương Thiên Thiên kinh ngạc, lúc phản ứng lại được, có một tờ giấy từ trán cô rơi xuống bàn, mà bóng lưng kia, là của Hường Nghiên.

Mình cũng không phải cương thi, sao lại đập mình như vậy..... Chẳng lẽ đây là bùa sao? Vương Thiên Thiên mang theo thắc mắc nhìn tờ giấy đang nằm trên bàn kia, chỉ thấy ở phần cuối của tấm giấy màu hồng nhạt kia dùng chữ đậm viết ngày, giờ, số ghế..... thì ra là một tấm vé xe lửa.

Nguyệt Lượng tò mò lại nhìn xem là gì, vừa thấy là vé xe lửa, lập tức rơi vào im lặng. Đến mức muốn khoảng mười hai tiếng.....

Vương Thiên Thiên cũng không biết rốt cuộc Hường Nghiên có ý gì, cô liếc nhìn Nguyệt Lượng một cái, hy vọng Nguyệt Lượng có thể nhìn ra được manh mối gì đó, hy vọng Nguyệt Lượng có thể chỉ điểm một chút.

Kết quả Nguyệt Lượng suy nghĩ một chút cũng đột nhiên sáng tỏ nói: “Cậu xong rồi, Hường Nghiên nhất định chán ghét cậu, không muốn gặp lại cậu, cho nên đưa cho cậu một tấm vé xe bảo cậu cút đi xa một chút.”

“Không thể nào?” Vương Thiên Thiên há to miệng.

“Rất có khả năng, cậu nhìn xem, kêu cậu cút thẳng ra bờ biển này.”

“Không phải đâu.....” Vì sao học tỷ phải làm như vậy.....

“Sao lại không phải? Cậu xem lại đi, thời gian là tối ngày mai, nói rõ chị ấy không chờ được nữa muốn cậu cút đi.”

Vương Thiên Thiên dờ ra, “Vậy tớ phải làm sao bây giờ?”

“Rất đơn giản, ném vé xe đi xem như không có gì, hoặc là ngoan ngoãn cút ra bờ biển.”

Vương Thiên Thiên nghe xong bĩu môi, “Nói cũng giống như chưa nói.”

“Ai kêu cậu hỏi tớ.” Nguyệt Lượng cũng rất hùng hồn, vừa tội, cho cậu rảnh rồi đi bẻ cong người thẳng.

Ngày hôm sau, Vương Thiên Thiên thu dọn hành lý đi đến trạm xe, không nói với bất kỳ ai, cho đến khi lên xe lửa cô cũng không biết rốt cuộc vì sao lại phải đi đến bờ biển.

Theo như số toa xe ghi trên vé, Vương Thiên Thiên vào toa giường nằm, trong lòng còn âm thầm biết ơn Hường Nghiên, cũng may là mua giường nằm, chưa đến nỗi làm cho cô ngồi xe cả đêm. Cuối cùng cô đứng trước một chiếc giường tầng còn trống, sau kiểm tra lại số thứ tự tiện tay ném ba lô lên giường, liền nằm xuống.

Quay đầu nhìn người nằm giường bên cạnh, đã đắp chăn từ sớm, Vương Thiên Thiên còn suy nghĩ trong lòng, lúc này chưa đến chín giờ, sớm như vậy đã ngủ rồi.....

Lấy di động ra gửi tin nhắn thông báo cho Nguyệt Lượng và Trương Thiên Nhất, hai người kia quả nhiên hoảng sợ.

Nguyệt Lượng còn không quên dặn dò Vương Thiên Thiên “Tới bờ biển rồi dù sao

cũng đừng bao giờ suy nghĩ không thoát nha!”

Trương Thiên Nhất thật ra không nghĩ nhiều, chỉ nói “Dù sao có người cho cậu vé xe lửa miễn phí, cậu cứ coi như đi giải khuây là được rồi.”

Sau đó mới nói chuyện vài câu di động đã hết pin, Vương Thiên Thiên đành phải đứng lên đi đến ổ cắm đối diện sạc pin. Sau đó ngồi bên cửa sổ nhìn phong cảnh ven đường. Cô vẫn chưa nghĩ thông suốt, vì sao Hường Nghiên phải làm như vậy, vì sao cô lại phải nghe lời của Hường Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Vương Thiên Thiên liếc mắt nhìn bóng đêm vô tận ngoài cửa sổ, bỗng nhiên từ trong ánh phản chiếu của tấm kính thủy tinh, thấy được người ở giường đối diện trở mình. Theo phản xạ lướt mắt nhìn một cái, nhìn thấy người kia vẫn không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm mình. Vương Thiên Thiên hoảng hốt kêu ra tiếng: “Học tỷ!”

Hường Nghiên khẽ nhủ mày, từ trên giường ngồi dậy nói: “Em cũng lên xe lâu như vậy rồi, mới phát hiện ra là chị à?”

Vương Thiển Thiển ngượng ngùng cúi đầu nói: “Chị lại chưa nói chị cũng sẽ đến..... em còn nghĩ.....”

“Còn nghĩ cái gì?” Hường Nghiên lấy đồ ăn vặt cùng với thức uống từ trong ba lô ra đưa cho cô.

Vương Thiển Thiển nhìn đồ ăn trong tay, buồn rầu nói: “Em nghĩ chị ghét em, kêu em rút khỏi tầm mắt của chị.”

“Sao?” Hường Nghiên đầu tiên là sùng sốt, tiếp đó bắt đầu cười lớn, “Chị nói ghét em khi nào?”

“Nhưng mà em nghĩ như vậy....” Vương Thiển Thiển tủi thân nói.

“Nhưng cho tới bây giờ chị cũng chưa từng nói..... ghét em....”

“A! Thế chẳng lẽ lần này..... là.....” Vương Thiển Thiển vừa kích động liền ném đồ đang cầm trong tay qua một bên, chuyển qua nắm tay của Hường Nghiên, “Chẳng lẽ lần này là chuyến du lịch bí mật của hai chúng ta?”

Hường Nghiên nghiêng người rút tay ra, nằm trở lại trên giường nói: “Chị chưa từng nói như vậy.”

Vương Thiển Thiển cũng không hỏi tiếp nữa, nhưng thật ra trong lòng đã sớm vui như nở hoa.

Sáng sớm hôm sau xuống xe lửa, hai người trước tiên đến gần trạm xe ăn chút gì, sau đó đi dạo chơi các điểm du lịch, giống như bạn thân cùng nhau đi du lịch, không có gì khác thường.

Đến tối khi tìm chỗ ở, bởi vì đi quá gấp, không có đặt trước khách sạn, mà những khách sạn gần bãi biển đã sớm bị công ty du lịch đặt kín hết, chỉ còn lại phòng có giường đôi. Vương Thiển Thiển sợ Hường Nghiên xấu hổ, định bỏ đi, nhân viên lễ tân nói: “Lúc này các khách sạn khác chỉ sợ ngay cả một phòng trống cũng không có, tôi khuyên các bạn nên quyết định sớm, bằng không gian phòng này có thể cũng không còn.”

Vương Thiển Thiển còn định nói gì đó, Hường Nghiên bước thẳng lên phía trước một bước nói: “Vậy phòng này đi, ở bốn ngày, quẹt thẻ.”

Vương Thiển Thiển tuy rằng biểu hiện ra một vẻ mặt rất kinh ngạc, nhưng vẫn kịp thời giữ tay Hường Nghiên, sau đó đưa thẻ tín dụng của mình qua đó.

Hường Nghiên cũng không tranh với cô nữa, tiếp đó hai người im lặng vào phòng, lúc sau Vương Thiển Thiển yên lặng đi tắm. Chờ sau khi cô tắm xong, lại tâm trạng thấp thỏm mà ngồi yên lặng bên giường.

Hường Nghiên tắm xong đi ra, thấy Vương Thiển Thiển còn ngồi xem tivi đằng kia, liền nói: “Hôm nay đi suốt một ngày vẫn chưa mệt sao? Mau đi ngủ đi.” Nói xong Hường Nghiên nằm nghiêng một bên trước, sau đó vỗ vỗ nửa chiếc giường trống nói: “Lại đây.”

Vương Thiển Thiển vừa nghe, tim đập thình thịch. Học tỷ vậy mà lại chủ động mời gọi cô! Tuy rằng trong lòng đã sớm nhận nhạo không yên, nhưng cô vẫn thật chậm chạp, thật dè dặt cẩn thận mà nằm xuống. Để lại ở giữa một khoảng trống rất lớn.

Hường Nghiên đưa tay tắt đèn đi, nhẹ giọng nói: “Ngủ ngon”.

Vương Thiển Thiển cũng đáp lại một câu “Ngủ ngon”. Nhưng mà, làm sao cô có thể ngủ được?

Trên người Hường Nghiên, tỏa ra mùi thơm ngát sau khi tắm, theo những động tác xoay người của chị ấy, mùi hương khi đậm khi nhạt, kích thích thần kinh của Vương Thiển Thiển.

Nếu như, lúc này xoay người qua ôm học tỷ, chắc là sẽ bị đánh nhĩ? Cô lại lo lắng giống như lần đó ngủ ở phòng của Hường Nghiên, nhưng lại không khó chịu khổ sở giống như lần trước, tuy rằng vẫn đang cố gắng kiềm chế, rồi lại không nhịn được xoay người đối mặt với Hường Nghiên, nhưng cô trước sau vẫn không dám mở to mắt.

Đột nhiên, tay của Hường Nghiên duỗi qua đây, phủ lên eo Vương Thiển Thiển. Tim của Vương Thiển Thiển còn đập dữ dội hơn, nghĩ thầm, hay là cứ đột ngột kẻ qua đó hôn rồi nói sau?

Chưa đợi cô hạ quyết tâm, bỗng dưng nghe Hường Nghiên nói: “Ngủ đi.”

Thế là, lời này giống như thần chú, Vương Thiển Thiển lại thật sự chìm vào giấc ngủ, ở trong khuỷu tay của Hường Nghiên, ngửi mùi thơm thoang thoảng kia, ngọt ngào thiếp đi.

Một giấc này của Vương Thiển Thiển ngủ thẳng cho tới giữa trưa ngày hôm sau mới dậy, không biết Hường Nghiên đã đi đâu, Vương Thiển Thiển bèn gọi điện thoại cho chị ấy, kết quả chị ấy không bắt máy. Vương Thiển Thiển còn đang buồn bực, cửa phòng bật mở, Hường Nghiên thấy cô vừa thức liền nói: “Chị cũng tự đi ra ngoài chơi hết một vòng, em sao có thể ngủ lả đến vậy....”

“Hôm qua đi đường nhiều như thế, mệt chết được....”

“Mau xuống giường, ăn cơm xong đi chơi tiếp.”

“Hôm nay lại muốn đi đâu vậy?” Vương Thiển Thiển cũng không muốn lại đi theo một đoàn du lịch giống như ngày hôm qua, đi một chuyến cả ngày hôm

qua như vậy, đến không ít nơi, nhưng các cô đều là cười ngửa xem hoa, không nhớ được điều gì.

“Hôm nay..... đến bãi biển chơi, thế nào?”

“Có thể ngủ trên bãi cát không?”

“.....”

Cơm trưa lại là hải sản, đi đến biển, không ăn hải sản thì có phần không thể chấp nhận, nhưng mà bữa nào cũng là hải sản, Vương Thiên Thiên cảm thấy không thể chịu được nữa. Vương Thiên Thiên mê nheo, tối nay nói gì cũng không ăn hải sản nữa, cô muốn đi ăn KFC, cô muốn ăn hamburger uống coca!

Hương Nghiên nói: “Chưa từng thấy ai đi du lịch lại ăn KFC.....”

Vương Thiên Thiên mặc kệ: “Em chỉ muốn ăn KFC!” Lúc cô nói câu này, đã sắp nằm trên bãi biển gần một giờ. Hương Nghiên mấy lần kêu cô qua đó tắm biển, cô đều không đi, cô là vịt lên cạn không biết bơi, vì vậy dưới ánh nắng ầm ập của buổi chiều, cô nằm ngắm nhìn Hương Nghiên đi tắm bộ một mình trên bờ biển.

Nước biển mùa này hơi lạnh, cho nên mọi người đều chơi trên bờ biển, cũng không có nhiều người xuống dưới bơi. Một mình Hương Nghiên cúi đầu đi trên bờ biển, không biết là đã đi bao lâu, vừa ngoảnh đầu lại, nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của Vương Thiên Thiên đã sớm chìm ngập trong bờ cát, cô mới quay người đi ngược trở về.

Lúc Hương Nghiên trở về, Vương Thiên Thiên đã không còn ở chỗ cũ nữa, mà ngồi xỏm ở bờ biển chơi cát cùng một cô bé. Hương Nghiên không kêu cô, chỉ đứng ở phía sau nhìn cô, nhìn cô dùng cát đắp một tòa thành, nhìn cô nói với cô bé kia: “Có hai cô công chúa nhỏ xinh đẹp tốt bụng sống trong tòa thành.....”

Cô bé chớp chớp đôi mắt ngây thơ hỏi cô: “Không đúng không đúng, không phải kể như vậy, mẹ nói là hoàng tử và công chúa, sao chị lại nói là hai cô công chúa nhỏ?”

“Em cũng nói đó là mẹ em kể, chị kể chính là hai cô công chúa nhỏ.”

Cô bé cái hiểu cái không mà gật gật đầu, hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó... hai cô công chúa vô cùng yêu nhau, họ sống hạnh phúc bên nhau ở trong tòa thành.....”

“Không đúng, chị kể đều không đúng!” Cô bé kia thật sự đúng là vô cùng tin tưởng câu chuyện mẹ mình kể mới là chính xác.

Vương Thiên Thiên vừa định nói chuyện, đột nhiên một con sóng vỗ lại đây, tòa thành còn chưa đắp xong nóc đó bị mất đi một góc.

Cô bé kia vừa thấy, đột nhiên đứng lên nói: “Truyện chị kể không đúng, tòa thành chị xây cũng không vững chắc, em không chơi với chị nữa.” Nói xong xách cái xô nhựa nhỏ bừa bãi bỏ đi.

Vương Thiên Thiên lắc đầu, trẻ con bây giờ..... có chỗ nào giống như các cô lúc nhỏ chứ, người lớn kể chuyện sao là vậy, nói là mẹ kể của công chúa bạch tuyết vì ghen tị vẻ đẹp của nàng mà hại nàng, liền cảm thấy mẹ kể là người xấu, khi đó sao lại không nghĩ tới, thật ra là mẹ kể yêu công chúa bạch tuyết, cho nên mới không cho nàng ấy ở bên hoàng tử chứ?

Vương Thiên Thiên còn đang miên man suy nghĩ, chợt nghe được một tiếng cười quen thuộc từ sau lưng truyền đến. Cô vội quay đầu lại, “Học tỷ..... chị quay lại khi nào?”

Hương Nghiên liếc mắt nhìn tòa thành đã bị sụp đổ trên mặt đất kia nói: “Ngay lúc em nói có hai cô công chúa nhỏ sống trong tòa thành.”

Đón lấy gió biển mát mẻ, lắng lắng nghe tiếng sóng biển rì rào. Hai người, đứng ở bờ biển như vậy, yên lặng nhìn chăm chú đối phương, không nói một câu. Người trên bãi biển càng ngày càng ít, tòa thành dưới chân cũng bị nước biển đánh vào không còn nhận ra được. Vương Thiên Thiên nhìn Hương Nghiên, nhìn như vậy, đột nhiên lại rơi nước mắt, ngay cả chính cô cũng bị hoảng sợ.

“Học tỷ.....” Cô nhẹ giọng nói, gió lạnh lẽo thổi qua, tựa như muốn thổi tan đi những lời này.

“Ừm?” Chị ấy nhẹ giọng đáp, tầm mắt chậm rãi dừng trên mặt của cô, giống như đang mong đợi điều gì.

Vương Thiên Thiên vừa hơi cúi đầu, một giọt nước mắt rơi xuống trên nền cát “Học tỷ.....”

“Ừm?” Hương Nghiên bước về phía trước từng bước, muốn gom lại những lời đã bị gió thổi tan đi.

“Em đã cho là em làm nhiều chuyện như vậy, chị nhất định sẽ bị em làm cho cảm động, em đã cho là chỉ cần em thật lòng thích, là có thể cảm động được chị, nhưng thì ra, chỉ là đã động chính bản thân mình.” Cô không dám ngẩng đầu nhìn Hương Nghiên, nhưng lại không nghe thấy Hương Nghiên lên tiếng, đành phải cắn môi tiếp tục nói: “Từ ngày đầu tiên nhìn thấy chị trong trường, em bắt đầu thích, sau đó, em vào hội sinh viên, ở chung thời gian dài như vậy cho đến nay, em càng thêm khẳng định chị chính là người mà trong lòng em luôn tìm kiếm.”

Hương Nghiên vẫn không nói lời nào, chỉ im lặng nhìn cô. Cô ngược mắt nhìn trộm một cái, lại cúi đầu, gất gao cắn lấy môi dưới, trong lòng suy nghĩ, chết thì chết, dù sao bị từ chối quen rồi, dứt khoát nói hết những lời trong lòng ra đi. “Trước khi gặp được chị, lòng em giống như một đứa trẻ lạc đường, không có phương hướng, em không biết bản thân mình muốn gì. Sau khi gặp được chị, em mới nhận ra điều mình muốn, cho nên luôn theo đuổi chị, cho dù có nước mắt lẫn tổn thương. Tóm lại, em thích chị, em cũng mặc kệ chị có thích em hay không. Em cũng vẫn thích chị!”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Vương Thiến Thiến nói xong những lời này, mới dám ngẩng đầu nhìn thẳng Hương Nghiên, cho dù không nghe được đáp án cô muốn từ miệng của Hương Nghiên, giờ phút này, cô cũng muốn dừng cảm mà đối mặt.

Bỗng nhiên Hương Nghiên hơi nhú mày, sau đó vẫn không nhúc nhích gì mà nhìn chằm chằm Vương Thiến Thiến nói: “Này! Miệng em chảy máu.”

“Sao?” Những lời trong dự đoán không có xuất hiện, kết quả lại là một câu không liên quan gì, Vương Thiến Thiến đưa tay lên sờ môi, trên đầu ngón tay dính một ít màu đỏ, “Thật sự chảy máu. chắc là vừa rồi không cẩn thận cắn vào.”

“Thiến Thiến.”

“Sao?”

Hương Nghiên từ từ đi đến trước mặt cô, nhìn chằm chằm đôi môi còn rướm máu của cô, hỏi: “Đau không?”

“Ừm.” Vương Thiến Thiến thành thật trả lời. Sau đó, thấy Hương Nghiên chậm rãi tới gần, mắt cũng không dám chớp lấy một cái.

Trong nháy mắt đó, dường như ngay cả thời gian cũng ngừng lại, không cảm nhận được gió biển thổi qua, thậm chí ngay cả tim cũng đập sót một nhịp. Hương Nghiên hôn nhẹ vào nơi Vương Thiến Thiến cần bị thương, giọt máu rất nhỏ lại chảy ra, cô liền hơi dùng sức mút nhẹ vào. “Còn đau không?”

Vương Thiến Thiến sững sờ lắc đầu, được học tỷ đối xử dịu dàng như vậy, sao có thể còn đau? Nhưng cô lại nổi lòng tham, vì thế vừa lắc đầu lại vội vã gật gật đầu.

“Còn đau?”

“Ừ.” Vương Thiến Thiến gật mạnh đầu.

“Còn đau à? Thế. chị cũng hết cách rồi.” Nói xong, Hương Nghiên xoay người định đi.

Vương Thiến Thiến cuống lên, liền ôm lấy chị ấy từ phía sau. Hai tay gất gao vòng quanh thắt lưng của chị ấy, đặt trán lên bả vai của chị ấy, lặng lẽ nói: “Em không muốn chỉ làm em gái, cũng không muốn làm người xa lạ.”

“Vậy em muốn thế nào?”

“Em muốn ở bên chị.”

Hương Nghiên không nói nữa, để mặc cô ôm như vậy. Không biết đã qua bao lâu, Hương Nghiên mới mở miệng: “Chị nghĩ. nên buông tay đi?”

“Đợi một chút, cho em ôm một chút.” Vương Thiến Thiến nhắm mắt lại ra sức lắc đầu, sống chết cũng không chịu buông tay.

“Nhưng mà. có rất nhiều người đang nhìn.”

“Á.” Vương Thiến Thiến chợt dạ buông tay ra, nhìn xung quanh một chút, mới nói: “Làm gì có ai. Học tỷ gạt người.”

Hương Nghiên khẽ cười, xoay người đối mặt với cô, dang hai tay ra, tiến lên từng bước ôm chặt lấy.

Không cần bất cứ lời nào, chỉ cần một cái ôm có thể thay thế tất cả. Bãi biển vàng óng không có ai, chỉ còn lại hai người ôm nhau thâm tình. Dần dần, ánh nắng chiều ngả về hướng tây, ánh sao lờ mờ lấp lánh kéo ra màn đêm.

“Chị còn nhớ không? Khi ấy chị tìm được bông hoa đính hương năm cánh kia, báo hiệu sắp gặp được một tình yêu tốt đẹp.” Hai tay Vương Thiến Thiến ôm Hương Nghiên lại gia tăng thêm một chút lực.

“Đương nhiên là nhớ, nhưng mà khi đó chị cũng không gặp được.”

“Nhưng chị cũng đã quên, lúc chị phát hiện ra bông hoa đó, em đang đứng bên cạnh chị sao?”

“Sao! Thì ra.....” Thì ra..... đã sớm được định trước rồi.

Không biết qua bao lâu, mới rời đi sự ô mấp lẩn nhau này. Vương Thiến Thiến nắm tay của Hường Nghiên, chậm rãi tản bộ dọc bờ biển, “Em muốn biết, lúc trước chị vì ai mà từ bỏ đại học C?”

Hường Nghiên dừng bước lại, “Em nói xem?”

“Em muốn nghe chị nói.” Vương Thiến Thiến cũng dừng lại.

“Vi một đứa ngốc..... Aizz, hy vọng đứa ngốc này đừng để chị hối hận.”

Vương Thiến Thiến ngẩn ra, chẳng lẽ..... “Người trong điện thoại hôm đó?”

“Điện thoại?” Hường Nghiên suy nghĩ một chút, đột nhiên nở nụ cười, “Đó là mẹ chị....”

“...” Vương Thiến Thiến cũng cúi đầu cười theo, mình quả thật là một đứa ngốc....

“Em phải biết rằng, trên đời này không có gì là vĩnh viễn không thay đổi, tình yêu cũng vậy.” Hường Nghiên bỗng nhiên thu lại nụ cười, ôn tồn nói.

Vương Thiến Thiến nắm tay chị ấy trong lòng bàn tay, “Em biết, nhưng dù cho chỉ là một giây, có một giây em biết chị từng thích em, em đã cảm thấy mãn nguyện rồi.”

“Ngốc..... Chị thích em, bởi vì em luôn chủ động nắm lấy tay chị.” Nói xong, hai mắt nhìn nhau, khóe miệng lại chứa ý cười.

Mặt biển tĩnh lặng chiếu rọi bầu trời đêm trong suốt, không khí tràn ngập hương vị thuần túy của biển, mà thứ so với không khí, so với bầu trời sao còn trong suốt thuần túy hơn, chính là đôi mắt của chị ấy. Ngay lúc này, chỉ ngay lúc này, dường như mọi thứ trên thế giới đều không còn ý nghĩa, chỉ có ánh mắt này âm thanh này mới có ý nghĩa. Hường Nghiên cuối cùng nói chữ “thích” đó.

Lúc này đây nói thêm gì nữa cũng đều có vẻ dư thừa, chỉ có dùng hành động để biểu đạt tình yêu chân thành trong lòng. Hai người đều vô cùng ăn ý tiến đến một bước, tay nắm chặt, môi kề sát, thắt chặt lấy tình yêu....

Gió thổi hơi lớn, hai người kia mới chú ý đến thời gian trôi qua. Hường Nghiên đột nhiên nhớ tới gì đó, vì thế dừng bước lại hỏi Vương Thiến Thiến: “Chân còn đau không?”

Vương Thiến Thiến cười lắc đầu, “Không đau, đã hết từ sớm rồi.”

“Lại đây.” Hường Nghiên nhìn cô ngoắc ngoắc ngón tay.

“Vâng?” Vương Thiến Thiến hí ha hí hửng chạy tới bên người Hường Nghiên.

“Cô ấy hôn bên nào?”

“Ài?”

“Nói, là bên nào?”

“À..... Chị nói hôm đó..... chắc bên phải..... em quên rồi..... chị ấy giỡn thôi.....”

Lời còn chưa dứt, má phải đột nhiên nhói lên, Vương Thiến Thiến kêu rên, “Học tỷ.... Chị nhẹ một chút.....”

“Xem em sau này còn dám để cho người khác tùy tiện hôn bậy nữa hay không!”

Vương Thiến Thiến xoa khuôn mặt bị Hường Nghiên véo, hai mắt còn ngân ngấn nước mắt, trong lòng lại nghĩ Triệu Tư Hàm một trăm lần một ngàn lần.

Tâm trạng yêu đương vui vẻ, làm cho Vương Thiến Thiến hoàn toàn quên mất chuyện phải đi ăn KFC kia, ngo ngoe đi theo Hường Nghiên ăn hải sản. Nhưng mặc kệ ăn gì, chỉ cần ở bên cạnh Hường Nghiên, đã cảm thấy vui sướng rồi.

Buổi tối trở về khách sạn, hai người mặt đối mặt nằm trên giường, làm sao cũng không ngủ được.

Hường Nghiên không biết rốt cuộc quyết định của mình có đúng hay không, nhưng cho dù đúng hay sai, cô cũng sẽ không hối hận. Bởi vì.... người trước mắt này, rất tốt với mình, luôn chọc ỉnh cười, mình cũng rất thích ở bên cô ấy, rất thích trò chuyện với cô ấy.... tóm lại, chính là thích.

“Học tỷ.....” Vương Thiến Thiến kêu cô.

“Ừm?”

Vương Thiên Thiên lắc đầu, “Không có gì, em chỉ muốn kêu chị.”

Hương Nghiên chậm rãi tới gần, hôn nhẹ lên mặt cô một cái, “Ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải leo Trường Thành, ngủ ngon.” Nói xong nhắm mắt lại, tay vẫn khoát lên eo Vương Thiên Thiên như cũ.

Vương Thiên Thiên từ đầu đến cuối không nhắm mắt lại, chỉ lẳng lặng nhìn Hương Nghiên, chờ chị ấy ngủ mới lấy điện thoại ra lên chụp gương mặt lúc ngủ của Hương Nghiên. Nhìn không được lại hôn môi Hương Nghiên, nhưng mà mới vừa chạm vào, lại không muốn rời đi, cảm giác âm ấm, mềm mại, ngay cả không khí cũng vui vẻ theo.

Khó kìm lòng nổi, tay cũng không tự chủ được chuyển đến trước ngực của Hương Nghiên, mặc dù cách một lớp áo, chạm vào thứ gì đó mềm mại, thật sự là.....

Vương Thiên Thiên bỗng nhiên bừng tỉnh, cảm thấy mình thừa dịp Hương Nghiên ngủ mà động tay động chân như vậy, dường như hơi bi ối. vì thế ngoan ngoãn quay về nằm lại chỗ cũ.

Muốn gửi tin nhắn cho Trương Thiên Nhất và Nguyệt Lượng để khoe, nhưng lại nghĩ sau này quay về xuất hiện trước mặt bọn họ cùng với Hương Nghiên, làm cho bọn họ ngạc nhiên, vì thể nhìn không nói, nhìn đến mức sắp bị nội thương, cuối cùng đành phải tiếp tục nhìn chăm chăm Hương Nghiên mới dòi đi được lực chú ý.

Không nỡ nhắm mắt, sợ vừa tỉnh dậy Hương Nghiên liền biến mất, sợ mọi thứ xảy ra hôm nay đều chỉ là mơ mà thôi.

Học tỷ, chị thật sự thích em sao? Thật tốt.....

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Năm đó Tần Thủy Hoàng xây dựng Trường Thành, mục đích để phòng ngự quân sự, hiện giờ trải qua rất nhiều năm gió táp mưa sa, Trường Thành đã trở thành nơi ngắm cảnh cho người hiện đại. Đi đến một nửa, bạn Vương Thiên Thiên bắt đầu thở hổn hển. Hương Nghiên kéo cô đi lên trên, vừa đi vừa nói: “Bình thường không rèn luyện phải không, mới đi như vậy đã không chịu nổi rồi?”

Vương Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn ông mặt trời chăm chỉ chiếu rọi vạn vật nói: “Học tỷ, chúng đi đến chỗ mát nghỉ ngơi một chút đi, em đói rồi.”

Hương Nghiên bắt lực với cô, hai người ngồi xuống ở ngay vách tường thành, Vương Thiên Thiên lấy đồ ăn vặt trong ba lô ra ăn, thấy cách đó không xa cũng có người giống như các cô, ngồi trên mặt đất ăn cơm dã ngoại. Ánh nắng chiếu lên người rất ấm áp, mặc dù gió hơi lớn, nhưng không lạnh. Vương Thiên Thiên quay đầu nói với Hương Nghiên: “Học tỷ, chị nói xem, nếu buổi tối đi cắm trại ở đây, có phải sẽ rất thích hay không? Ngắm sao nhất định rất rõ, lại yên tĩnh, cũng không lạnh nữa.”

“Năm đó lúc xây Trường Thành, có bao nhiêu người vì nó mà chết, em chưa từng nghe qua câu dưới mỗi viên gạch đều chôn không biết bao nhiêu bộ hài cốt à?”

Sóng lưng của Vương Thiên Thiên chợt lạnh, từ từ ngồi xuống bậc thang.

Hương Nghiên nói tiếp: “Em nghe kỹ tiếng gió này xem, có giống như tiếng khóc của vong linh hay không?”

Vương Thiên Thiên kéo Hương Nghiên, “Học tỷ, chúng ta mau đi lên đỉnh đi....”

Đi thẳng cho đến cuối đường, lúc không còn thể leo được nữa, hai người kia mới dừng chân lại. Ở xa xa, trông thấy được Phong Hỏa Đài trên đỉnh núi đối diện.

Gió thổi rối loạn mái tóc dài của Hương Nghiên, chị ấy chỉ đưa tay ra gom chúng lại, Vương Thiên Thiên lại ngẩn người nhìn Hương Nghiên như vậy. Dường như Vương Thiên Thiên rất thích lẳng lặng nhìn Hương Nghiên như vậy, trước đây Hương Nghiên không cảm thấy gì, nhưng mà hiện tại, lại đột nhiên ngượng ngùng. “Nhìn gì vậy? Có cái gì đẹp?”

“Nhìn phong cảnh.”

Hương Nghiên không để ý tới cô, tựa vào tường thành bên cạnh trông xuống phía dưới.

Giọng nói của Vương Thiên Thiên bay đến từ phía sau, bị gió thổi tán đi, giống như đến từ một không gian hư vô khác, cô nói: “Học tỷ, chị có biết sáng nay thức dậy nhìn thấy chị em vui biết bao nhiêu không? Em rất sợ ngày hôm qua chỉ là một giấc mơ.”

Hương Nghiên quay đầu, đưa tay lên sờ mặt của Vương Thiến Thiến, cười nói: “Đồ ngốc...” Chỉ vừa đưa tay, tóc lại bị gió thổi tán loạn. Còn định nói tiếp những lời tình cảm gì đó, nhưng đột nhiên thấy Vương Thiến Thiến ngồi xổm xuống tìm kiếm thứ gì trong ba lô, vì thế hỏi cô: “Tìm gì vậy?”

Vương Thiến Thiến cũng không ngẩng đầu, chuyên tâm tìm, “Vào thời điểm như thế này, nên có nó mới đủ không khí.”

“Cái nào?”

“Cái này!” Nói xong, cô giống như dâng vật quý lấy từ trong túi ra một bình nước bong bóng nhỏ, sau đó đứng ngược gió, mượn sức gió thổi bong bóng. Thoáng chốc, bong bóng cái lớn cái nhỏ, đủ mọi màu sắc bay đầy cả đỉnh núi.

Hương Nghiên liếc nhìn cô một cái, “Trẻ con.....”

Vương Thiến Thiến đi một vòng quanh người Hương Nghiên, làm cho bong bóng xung quanh Hương Nghiên vỡ ra, Hương Nghiên tức giận đuổi theo đánh cô. Cuối cùng, ở ngay lúc rất nhiều bong bóng đủ loại màu sắc đang bay bập bênh, vỡ ra, Vương Thiến Thiến đột nhiên ôm lấy Hương Nghiên hôn.

Nụ hôn này rất đột ngột, rất ngang ngược, rất rung động lòng người.

Bởi vì ở một thành phố xa lạ, bởi vì xung quanh không có ai, cho nên mới có thể tùy ý thoải mái như vậy. Nếu, có thể luôn như thế, thì thật tốt.....

Hôn đến sắp hết thở không thông, Vương Thiến Thiến cũng không chịu buông ra. Hương Nghiên đẩy vai cô, “Có người lại đây.”

“Sợ gì chứ, người khác cũng không biết chúng ta.”

Hương Nghiên đẩy cô ra, đứng ở một bên tiếp tục ngắm phong cảnh. Mấy du khách phía sau có người đang chụp hình, có người ngắm cảnh xa xa..... Sau khi ồn ào vài phút mới yên tĩnh trở lại.

Lúc bình thường, nếu mình đứng ngay người ở một nơi nào đó, mà Vương Thiến Thiến ở bên cạnh, cô ấy đã sớm lại đây nói chuyện với mình, sao bây giờ ngược lại cô ấy lại im lặng? Quay đầu tìm kiếm bóng dáng của Vương Thiến Thiến, thấy cô ấy đang đứng sát một vách tường thành, cúi đầu mài dũa gì đó ở đỉnh tường. Nhìn từ xa chỉ thấy tay của cô ấy đang chuyển động, không biết là cầm trong tay thứ gì, giống như..... đang phá hoại của công?

Hương Nghiên bước vài bước đến bên cạnh cô, hỏi: “Đang làm gì thế?”

“Khắc chữ.”

“Không có ý thức, sao lại viết bậy lên di tích cổ.”

“Cũng không phải chỉ có mình em như thế, chị xem khắp vách tường bên này đều vậy.”

Quả nhiên đúng như lời của Vương Thiến Thiến, bề mặt kia có đủ loại chữ của những nước khác nhau dùng cọ vẽ viết, sơ lược có thể thấy được đa số đều viết là “XXX đã đến đây chơi”, cũng có bảy tám ký tự được khắc bằng loại dao nhỏ chuyên dùng khắc ở trên tường. Lại nhìn Vương Thiến Thiến, đang cầm thứ gì đó giống như là chìa khóa phòng ngủ khắc từng chút từng chút một, Hương Nghiên cúi đầu định xem. Vương Thiến Thiến xoay người lại ngăn chị ấy nói: “Đợi một lát, em khắc xong rồi sẽ cho chị cùng xem.”

Lại mười phút trôi qua, Hương Nghiên vừa đi qua đã nhìn thấy, đó chỉ là tám chữ cái. Nhưng vẫn không khó nhận biết, liếc mắt một cái đã nhìn ra được, trên đó viết là: TTLOVEHN.

“Sao, em viết rất đẹp có phải không?” Vương Thiến Thiến vừa hỏi, vừa đi qua lại trên lối đi.

“Ừ, trình độ của học sinh lớp lá mẫu giáo, không tệ.”

“Tất nhiên, em chính là lớp trưởng của lớp lá.”

Hương Nghiên nói không lại cô, trừng mắt liếc cô một cái nói: “Ranh con.”

Vương Thiến Thiến vốn đang đi về phía trước, vừa nghe Hương Nghiên nói như vậy, lập tức xoay người trưng ra khuôn mặt tươi cười, “Ai kêu chị thích chứ?” Sau đó đưa tay ra, chờ Hương Nghiên đưa tay qua, giống như một buổi chiều rất lâu trước đây, Hương Nghiên đứng dưới bậc thang chờ cô. Nhưng mà lần này, đôi lại cô đứng phía dưới, mà Hương Nghiên cũng không bị ngã, bàn tay nắm chặt lấy tay của cô.

Dưới ánh mặt trời ấm áp của mùa thu này, nụ cười đầy ắp trên gương mặt, lưu lại một bóng dáng tươi sáng rực rỡ trên đường.

Cứ như vậy, hai người ở bờ biển vui vẻ trải qua năm ngày bốn đêm. Chỉ là chuyến du lịch năm ngày bốn đêm, lại để lại một kỷ niệm mãi mãi không thể xóa đi.

Trong khoảng thời gian này bọn Nguyệt Lượng và Trương Thiên Nhất vẫn gửi tin nhắn cho Vương Thiến Thiến, cô trước sau vẫn nhin không nói chuyện của mình và Hương Nghiên. Vì thế mấy người kia cũng rất lấy làm khó hiểu, một mình cô ở bờ biển trong khoảng thời gian dài như vậy để làm gì?

Một ngày trước khi trở về, Trương Thiên Nhất lại gửi tin nhắn đến nói: Tớ gặp được học tỷ Triệu Đình ở căn tin, chị ấy nói học tỷ Hương Nghiên cũng mất tích mấy ngày, tính toán thời gian, chẳng lẽ các cậu.....

Vương Thiển Thiển trả lời: Vậy sao? Ừ, ngày mai tớ trở về.

Trương Thiên Nhất cũng không hỏi nữa.

Giữa trưa ngày hôm sau Trương Thiên Nhất đến ga đón, thấy Vương Thiển Thiển và Hường Nghiên tay nắm tay xuất hiện trước mặt mình, cười cười hiểu ra, cũng không nói gì, chỉ giúp các cô xách hành lý đi ra ngoài.

Ánh mặt trời rất ấm áp, trên mặt Vương Thiển Thiển vẫn lộ ra nụ cười, Trương Thiên Nhất cũng âm thầm cảm thấy tự hào vì hành động lúc trước của mình. Đôi khi, thấy bạn bè bên cạnh hạnh phúc, còn vui vẻ hơn chính bản thân mình hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Tay của hai người đó, mãi cho đến cửa kí túc xá mới buông ra. Lúc Vương Thiển Thiển trở lại phòng ngủ, chỉ thấy còn một mình Nguyệt Lượng.

Nguyệt Lượng vừa thấy Vương Thiển Thiển trở về, vội vàng nhảy từ trên giường xuống, hỏi: “Quà đâu?”

“Quà gì?”

“Đi ra ngoài du lịch không phải cũng nên đem quà về cho chúng tớ mới đúng sao?”

Nguyệt Lượng nhận lấy một túi to từ trong tay cô, kết quả phát hiện đó chính là một đồng đồ ăn vặt.

“À... Chuyện đó..... tớ quên rồi..... hơn nữa ở biển cũng không có cái gì thích hợp để đem về.”

Vương Thiển Thiển chỉ lo vui vẻ với Hường Nghiên, làm gì có thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ quà gì đó chứ. Nghĩ đến Hường Nghiên, cô lại không nhận được cong khóe miệng.

Nguyệt Lượng thấy tâm trạng của cô không tệ, liền hỏi cô: “Ra đường lượm được tiền? Sao lại cười vui vẻ như vậy?”

Vương Thiển Thiển đắc ý hất khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Còn vui hơn nhặt được tiền nhiều.” Đương nhiên rồi, trong lòng cô học tỷ Hường Nghiên là bảo vật vô giá.

Nguyệt Lượng không để ý tới cô nữa, định muốn quay trở lại giường tiếp tục chat với bạn trên mạng, vừa mới quay người lại, chợt nghe Vương Thiển Thiển nói: “Nguyệt Lượng! Cậu thua! Mau dẫn tớ đi ăn kem!”

“Cái gì?” Nguyệt Lượng xoay người, trong lúc nhất thời không phản ứng lại được.

“Chuyện cá cược của chúng ta cậu đừng chối cãi.”

Cá cược, à, là chuyện theo đuổi Hường Nghiên, Nguyệt Lượng không có quên, chẳng qua..... “Cậu..... theo đuổi được rồi?” Nguyệt Lượng có phần không thể tin được.

“Hi hi.” Vương Thiển Thiển chống nạnh đứng tại chỗ, cười đến thực ngợ ngốc.

Nguyệt Lượng bỗng dưng cảm thấy trước mắt mình tối sầm, mang giày vào mở cửa đi ra ngoài.

Vương Thiển Thiển kéo cậu ấy lại: “Cậu định làm gì?”

“Tớ muốn lên lầu hỏi Hường Nghiên một chút, rốt cuộc chị ấy nghĩ gì vậy???” Đại mỹ nữ hoa khôi của khoa, sao lại bị bé con Vương Thiển Thiển này theo đuổi được rồi?

“Cậu đừng đi làm phiền chị ấy, mới vừa xuống xe lửa, để cho chị ấy nghỉ ngơi đi.”

“Hừ?” Hai mắt Nguyệt Lượng đột nhiên tỏa sáng, cười xấu xa nhìn chằm chằm Vương Thiển Thiển nửa ngày, mới nói: “Hai người.... cùng đi biển?”

Vương Thiển Thiển ngưng ngừng khẽ gật đầu.

“Ồ cùng một phòng?”

Vương Thiên Thiên lại thẹn thùng gật gật đầu.

“Sau đó..... lên giường?”

Vương Thiên Thiên ngẩng phắt đầu trừng mắt liếc nhìn Nguyệt Lượng một cái, “Lên giường cái đầu cậu, trong đầu cậu suốt ngày chỉ nghĩ đến lên giường cậu nghĩ rằng tớ giống như cậu sao! Hai chúng tớ rất trong sáng.”

“Phi, khoe cái gì chứ.” Nguyệt Lượng có chút không phục, không phải chỉ là tạm biệt độc thân thôi sao, có cần phải huênh hoang như vậy không?

“Chuyện kem đó cậu đừng quên, bây giờ tớ đi ngủ trước một lát, tối còn phải kêu học tử thức dậy nữa, cậu chat thì chat đi, đừng làm phiền tớ là được.”

“Biết rồi, dong dài.....” Nguyệt Lượng đen mặt quay trở lại giường, đây là chuyện gì chứ..... Hiện giờ mọi người nghĩ gì vậy? Trước đó là Lục Khải, bây giờ là Hường Nghiên, chẳng lẽ thật sự muốn thế giới đại đồng (1) sao? Thế mình có phải nên là.... Lí Nam? Không được, quá hung dữ, không thể chọc vào; Tổng Nhiên? Rất chán, chịu không nổi. Cái gì đây! Nguyệt Lượng lắc lắc đầu, quả nhiên không quen được với cuộc sống độc thân như vậy. Đột nhiên trên QQ có một người kêu cô, nhìn đến cái tên quen thuộc đó, cô cười đến cặp mắt nheo lại thành một đường.

Tuần kế tiếp, là một tuần làm cho Vương Thiên Thiên thật khó quên.

Ngày đầu tiên, Vương Thiên Thiên kêu Nguyệt Lượng: “Đi thôi, đi ăn kem.”

“Đi, 200 lần là 200 ly phải không?”

“Ừ, hừ!”

Ngày thứ hai, Nguyệt Lượng chủ động gọi Vương Thiên Thiên: “Khiêm Nhi, đi nha, đi ăn kem....”

“Được.”

Ngày thứ ba, Nguyệt Lượng kêu Vương Thiên Thiên: “Khiêm Nhi, đi ăn kem”

“Ừ.”

Ngày thứ tư, Nguyệt Lượng lại gọi Vương Thiên Thiên: “Khiêm Nhi, đi....”

Vương Thiên Thiên hơi nhú mồm, “Hôm nay tớ phải ăn ít một chút.”

Ngày thứ năm, Nguyệt Lượng nói: “Khiêm Nhi, đi thôi.”

Vương Thiên Thiên nói: “Hôm nay tớ chỉ ăn một ly.....”

Ngày thứ sáu, Nguyệt Lượng mới vừa hô một câu “Khiêm Nhi.....” Vương Thiên Thiên vội đáp lại “Đi nữa?”

Ngày thứ bảy, Nguyệt Lượng còn chưa kịp nói chuyện, Vương Thiên Thiên đã cướp lời trước: “Không đi, ăn đến nỗi tớ bị tiêu chảy..... Cả tháng này tớ cũng không muốn ăn kem nữa.....” Sau đó gọi điện thoại cho Hường Nghiên: “Học tử, cứu mạng....”

.
. .
.

Hiếm khi nào buổi sáng không có lớp, Vương Thiên Thiên ngay cả điểm tâm cũng lười ăn, quyết định ngủ tới giữa trưa mới rời giường. Sáng sớm Nguyệt Lượng đã ra ngoài, cũng không biết là đi đâu, chắc là đi hẹn hò, hình như cả cuộc đời của cậu ấy đều bị chuyện yêu đương chiếm lấy. Lí Nam và Tổng Nhiên đi ra ngoài ăn cơm, trước khi đi còn kêu Vương Thiên Thiên dậy nói mấy câu.

Lúc này Vương Thiên Thiên vừa mới nằm xuống, chợt nghe tiếng bước chân truyền đến từ hành lang, sau đó tiếng bước chân dừng ở trước cửa phòng ngủ của cô, tiếp đó có người gõ cửa. Vương Thiên Thiên quát to: “Lí Nam chết tiệt! Tự mình mở cửa đi!”

Người ngoài cửa cũng không hết hy vọng, còn tiếp tục gõ, Vương Thiên Thiên thở hắt hắt xuống giường, vừa mở cửa còn vừa than vãn: “Tổng Nhiên cậu cũng không mang chìa khóa à?” Cửa vừa mở ra, cô lại ngăn cản cả người. “Học tử?”

“Có thời gian không? Đi mua đồ với chị.”

Vương Thiên Thiên qua loa vuốt lại tóc nói: “Chờ em 5 phút, lập tức xong ngay.” Sau đó phi nhanh cầm lấy sữa rửa mặt vọt vào nhà vệ sinh, lại phi nhanh trở về.

Từ sau khi đi du lịch, hai người vẫn không có cơ hội gì ở cùng một chỗ, Hường Nghiên bận ôn tập, mình thì bị hội sinh viên với mấy tên trong phòng ngủ quán lấy. Hiếm khi Hường Nghiên lại chủ động tìm cô, đương nhiên phải tốc độ một chút. Đợi đến lúc thay quần áo, cô lại lúng túng

Hương Nghiên thấy cô rửa mặt rất nhanh, sao tự nhiên vừa quay trở về lại đứng ngây ngốc ở kia?

“Học tỷ... em phải thay quần áo.” Nửa ngày, Vương Thiển Thiển mới nói một câu như vậy.

“Ừ, em thay đi.”

Vương Thiển Thiển nắm vạt áo ngủ, rồi rầm nửa ngày mới nói: “Chị đứng đây nhìn, em ngại thay.”

“Đều là con gái, ngượng gì chứ?”

“Ài, thì chính là ngượng đó.....” Lúc bình thường, Vương Thiển Thiển cũng không ngượng ngùng nhiều như vậy, chỉ là bởi vì hiện tại đang đối mặt với người mình thích.

Hương Nghiên bắt đầu cười, “Được rồi, chị xoay người lại, em thay đi.”

“Chị không được nhìn lên đó.....”

“Mau thay đi.”

Vương Thiển Thiển thấy Hương Nghiên xoay người qua chỗ khác, mới bắt đầu cởi áo ngủ, lúc cô mặc áo lót, lo lắng ngẩng đầu nhìn Hương Nghiên một cái, chỉ vừa ngược mắt, liền la lên một tiếng, “Học tỷ, chị không giữ lời, vậy mà lại nhìn lên người ta thay quần áo!” Đưa tay lên che bộ phận quan trọng, trên mặt cũng che phủ một lớp đỏ ửng.

Hương Nghiên vội lấy tay giuờng cười thản nhiên, “Cũng không có cái gì xem, sợ gì chứ.”

“Tóm lại chị mau quay người lại, không được nhìn lên nữa.”

“Được rồi, nhanh lên.”

Vương Thiển Thiển dứt khoát xoay người đưa lưng về phía Hương Nghiên, rất nhanh đã thay xong quần áo, lúc cúi đầu mang giày, lại nghe thấy tiếng của Hương Nghiên vang lên từ phía sau.

“Một con mèo Doraemon thật lớn.”

“Học tỷ!” Vương Thiển Thiển xoay người bĩu môi, “Không phải nói không nhìn rồi sao? Chị lại nhìn lên quần lót của người ta!”

Chú thích:

(1) Thế giới đại đồng: là một xã hội trong đó khắp mọi nơi đều hòa bình, mọi người đều bình đẳng, không còn phân biệt chủng tộc, quốc gia, tôn giáo.....

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Đến tháng 11, khắp thành phố đã sớm mất đi màu xanh của lá cây, gió lớn thổi tới, lướt qua cành cây khô, ngay cả chiếc lá cuối cùng cũng rơi xuống, đập lên lề đường đã bị đóng lá rụng che phủ, còn chưa nằm yên, đã bị cuốn bay đến nơi khác.

Sắp đến mùa đông, cho nên Hương Nghiên muốn đi mua một vài bộ quần áo dày.

Dọc theo đường đi, hai tay của Vương Thiển Thiển dúi vào túi áo khoác, chỉ cúi đầu đi bộ, nghe Hương Nghiên nói chuyện, bản thân mình hiếm khi phát biểu ý kiến. Cô phát hiện tâm trạng hôm nay của Hương Nghiên dường như không tệ, luôn nói chuyện không ngừng, nói đến chỗ hưng phấn còn sẽ không quan tâm đến hình tượng mà cười to. Vào những lúc như thế này, cô luôn nghiêng đầu ngắm nhìn sườn mặt của Hương Nghiên, dưới ánh mặt trời của mùa thu, gương mặt xinh đẹp mờ ảo, giống như làm sao cũng không nhìn đủ.

Cho dù chỉ là cùng nhau đi bộ trên đường, chỉ nghe Hương Nghiên nói chuyện như vậy, cũng sẽ cảm thấy thật thỏa mãn. Hạnh phúc đơn giản như vậy....

Đột nhiên lại rất muốn đi lên hôn chị ấy, nhưng mà trên đường có rất nhiều người, thế nhưng tâm lý phá phách của một đứa trẻ con, không suy nghĩ nhiều, cô đã bước lên chặn trước mặt Hương Nghiên, Hương Nghiên vội dừng bước, suýt chút nữa chóp mũi đã đụng vào nhau.

“Sao thế?” Hương Nghiên khó hiểu hỏi.

Vương Thiên Thiên nhìn lại rung động trong lòng, từ từ giương khóe miệng, giơ tay lên so so đỉnh đầu của hai người nói: “Học tỷ, hôm nay chị không có mang giày cao gót.”

Hương Nghiên lùi về phía sau một bước, ánh mắt bị lá cây rơi xuống thu hút, cô nói: “Đúng vậy, không mang, bởi vì sợ em tự ti đó.” Sau đó nở nụ cười trong vắt nhìn về phía Vương Thiên Thiên, lúc đối phương chưa phản ứng kịp lại nói tiếp: “Chị nói giỡn thôi.”

Vương Thiên Thiên khẽ cười, nhớ tới vị trí trước đây, cùng Hương Nghiên sống vai đi tới.

Màu vàng óng ộp cả mặt đất, giống như đi trên con đường hy vọng của tương lai.

Tốc độ mua quần áo của Hương Nghiên còn nhanh hơn tưởng tượng của Vương Thiên Thiên rất nhiều, trên cơ bản chị ấy chỉ thử một chút, cảm thấy không tệ lắm liền mua, không giống như những cô gái khác, thử lại thử, thử rồi lại không vừa ý, đến cuối cùng vẫn chưa quyết định.

Thời gian chỉ mới mười giờ rưỡi sáng, Hương Nghiên đã mua xong những thứ cần mua. Hai người bốn tay, mỗi tay đều xách hai ba túi đồ. Vương Thiên Thiên ban đầu định tự mình cầm hết, Hương Nghiên đương nhiên không chịu, vì thế Vương Thiên Thiên đành phải giành lấy những thứ nặng, chỉ đưa cho Hương Nghiên mấy túi to có vẻ như không nặng mấy.

Đi ra cổng lớn của trung tâm mua sắm, Hương Nghiên nhìn thoáng qua đồng hồ nói: “Chúng ta đi ăn cơm đi? Em có đói bụng không?”

Vương Thiên Thiên gật mạnh đầu, từ sáng sớm thức dậy đến bây giờ thật sự là chưa ăn gì, đương nhiên, không tính cây kem ốc quế lúc đi dạo phố.

“Em muốn ăn gì?”

“Ăn cái gì cũng được.” Ăn cái gì cũng được, chỉ cần là ở cùng với chị.

“Thế đi ăn cơm cà ri nha? Gần đây có quán cơm cà ri gà rất ngon.”

“Vâng, được.”

Vừa đi không được mấy bước, Vương Thiên Thiên thoáng liếc mắt nhìn thấy dây giày của Hương Nghiên bị tuột, vì thế gọi Hương Nghiên lại nói: “Học tỷ, dây giày của chị bị tuột rồi.”

Hương Nghiên cúi đầu nhìn thấy, dây giày cũng không phải hoàn toàn bị tuột, chỉ là bị nói lỏng buông xuống hai bên, cũng sắp tuột, cũng may Vương Thiên Thiên nói kịp thời, bằng không nếu thật sự bị tuột, cô nhất định sẽ đạp trúng dây giày té nhào. Cô cầm mấy túi đồ trong tay đưa tới trước mặt Vương Thiên Thiên, “Giúp chị cầm một chút, chị buộc dây giày.”

Vương Thiên Thiên không nhận đồ trong tay chị ấy, mà đem toàn bộ túi to trong tay mình nhét vào tay chị ấy nói: “Chị cầm trước một lát.” Nói xong ngồi xổm xuống buộc lại dây giày cho Hương Nghiên, sau khi buộc một cái nơ bướm xinh đẹp, lại tháo dây giày còn lại ra, buộc lại một lần nữa. “Như vậy sẽ không bị tuột nữa.”

Hương Nghiên bị ánh mắt của những người qua đường xung quanh làm cho đỏ mặt, động tác thân mật như vậy, đối với những đôi tình nhân thông thường là hành động vô cùng bình thường, nhưng mà, hai người con gái như vậy. Tuy rằng đã đến với nhau, nhưng cô vẫn hơi không thích ứng.

Sau khi buộc dây giày xong, Vương Thiên Thiên đứng lên tiếp nhận tất cả túi to trong tay Hương Nghiên, nhẹ nhàng nói: “Đi thôi.”

Hương Nghiên quên luôn việc giúp cô ấy chia sẻ sức nặng, giống như mất hồn đi về phía trước, trên chân truyền đến cảm giác thít chặt của dây giày vừa được buộc xong. Mãi cho đến khi vào quán ăn gọi món, Hương Nghiên vẫn còn bị chìm trong trạng thái mơ hồ.

“Học tỷ?” Vương Thiên Thiên nhẹ giọng kêu chị ấy, “Buổi chiều có sắp xếp gì không? Quay về trường luôn hay là đi đâu?”

“Hửm?” Hương Nghiên không nghe rõ cô nói gì.

Vương Thiên Thiên lại hỏi: “Vừa rồi em hỏi chị chiều nay muốn đi đâu, quay về trường hay là đi chỗ nào? Chị suy nghĩ gì mà lại nhập tâm như vậy?”

“Không có gì, chiều nay em có lớp không?”

“Không. Không có.” Vương Thiên Thiên mở to mắt nói dối, thật ra buổi chiều cô có tiết.

“Vậy. có muốn đi xem phim không?”

“Được.” Vương Thiên Thiên vừa đồng ý, vừa bấm tin nhắn trong điện thoại: Chiều nay giúp tớ điểm danh.

Cơm cà ri của quán ăn đó quả là rất ngon, Vương Thiên Thiên lâu rồi chưa ăn nhiều như vậy, tuy rằng cô luôn thường xuyên la đói, nhưng mà mỗi lần ăn cơm chỉ ăn một chút đã no. Lần này, cô lại ăn hơn phân nửa bàn. Sau đó uống một hớp nước trái cây lớn, sau khi uống hết còn cảm thấy tiếc nuối mà nhũn mày ổng ổng.

“Kêu thêm cho em một ly nước trái cây nữa?” Hương Nghiên nhìn dáng vẻ của cô như vậy bỗng cảm thấy buồn cười, giống như một đứa con nít, uống hết nước liền cảm thấy không vui.

Vương Thiên Thiên vẫn cắn ống hút, nhẩn máy lác lác đầu, ậm ờ nói: “Không cần đâu.”

Hương Nghiên hết cách với cô, nhẹ nhàng đẩy ly của mình về phía trước.

Vương Thiên Thiên do dự một chút, cầm ống hút của mình vào ly nước trước mặt. Một cái ly, hai ống hút, ngay cả khóe mắt của cô cũng chứa ý cười.

Lúc xếp hàng mua vé xem phim, Vương Thiên Thiên giành trả tiền, Hương Nghiên giành không lại cô, đành phải đi mua thức uống và bông. Đợi cho Vương Thiên Thiên mua xong hai vé đi đến bên cạnh chị ấy, đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một cô gái mập mạp, vì thế hỏi chị ấy: “Nếu sau này em trở thành như vậy, chị còn ở bên cạnh em không?”

Hương Nghiên không hề nghĩ ngợi, khẽ cười đáp: “Sẽ, đương nhiên vẫn sẽ ở bên cạnh em.”

Vương Thiên Thiên lại hé ra nét mặt khở sở nhìn chị ấy nói: “Nếu chị trở thành như vậy, em sẽ không cần chị nữa.”

“Sao?” Hương Nghiên há to miệng không biết nên nói tiếp như thế nào.

Vương Thiên Thiên đột nhiên cười lên, hơn nữa còn cười rất lớn tiếng.

Hương Nghiên cũng cười, trừng mắt liếc cô một cái, “Đứa nhỏ chết tiệt! Hư như vậy? Nếu em trở thành như vậy, chị cũng không cần em nữa!”

Vương Thiên Thiên nghe xong ngược lại cười càng vui vẻ.

Lần này Vương Thiên Thiên không lựa chọn xem phim kinh dị nữa, cũng không đoán đo nhiều, trực tiếp chọn một bộ phim tình cảm nghe nói là đã lấy nước mắt của rất nhiều người.

Câu chuyện nói về một cô nữ sinh trung học gặp được một anh chàng, sau đó hai người yêu nhau đến chết đi sống lại, bên cạnh cô gái có một cô bạn thân luôn là người để cô ấy trút bầu tâm sự, mỗi lần cô ấy đi ra ngoài hẹn hò với chàng trai kia đều lấy cô bạn thân làm cái có lửa trong nhà. Sau đó tình yêu của tuổi trẻ bị người nhà phát hiện, hai người bị bắt chia tay. Mà cùng lúc đó, cô bạn thân của cô gái kia lại thổ lộ với cô ấy, cô gái không thể chấp nhận tình yêu đồng tính, tát đôi phượng một cái. Ngày hôm đó, cô ấy cùng một lúc mất đi hai người quan trọng nhất trong cuộc đời mình. Rất nhiều năm sau, cô ấy lại gặp được chàng trai nọ và cô bạn ấy..... Chỉ là rất nhiều thứ đã không thể trở về.....

Không biết vì sao đạo diễn lại muốn lồng đoạn thổ lộ của con gái vào trong kịch bản. Lúc Vương Thiên Thiên xem tới màn bạn thân của cô gái bị tát một cái, luôn trộm quan sát về mặt của Hương Nghiên. Hương Nghiên chỉ nhủ máy, cũng không có phản ứng gì khác. Vương Thiên Thiên cảm thấy may mắn lúc trước khi mình thổ lộ không có ăn tát.

Hương Nghiên còn đang suy nghĩ, nếu đã có thể ra tay, vậy nhất định là không thích, nói cách khác, vào khi đó mình đã thích đồ xấu xa này? Quay đầu nhìn Vương Thiên Thiên, thấy cô ấy đang nhìn lên mình, cũng nhìn không được mà cười trộm.

Phim kết thúc, nam nữ chính cuối cùng vẫn không ở bên nhau. Toàn rạp bùng nổ một tràng tiếng vỗ tay dài. Dường như hốc mắt mỗi người đều ươn ướt, nhưng chỉ có Vương Thiên Thiên biết, cô đau buồn không phải bởi vì đôi nam nữ chính, mà là vì cô bạn thân nữ phụ kia.

Mọi người lục đục rời rạp, dường như Hương Nghiên vẫn còn chìm đắm trong nội dung của bộ phim, trầm ngâm mà thở dài.

Vương Thiên Thiên một tay xách mấy túi to, một tay nắm tay của Hương Nghiên, kéo chị ấy đứng dậy.

Hương Nghiên thấy Vương Thiên Thiên xách nhiều đồ như vậy, liền nói: “Nặng lắm không? Để chị giúp em cầm mấy cái.”

“Chị đã cầm thứ nặng nhất rồi.” Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Hương Nghiên, Vương Thiên Thiên đành phải giơ bàn tay hai người đang nắm chặt lên.

“Đứa....” Hương Nghiên bất đắc dĩ phun ra mấy từ này, nắm tay cô đi ra cổng lớn của rạp chiếu phim.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Ngày 11 tháng 11, chính là ngày lễ độc thân trong truyền thuyết. Đây cũng không phải là một ngày lễ lớn gì, chẳng qua là sản phẩm của văn hóa thú vị nơi học đường, vì thế vào ngày này, rất nhiều người độc thân tụ họp lại với nhau chúc mừng ngày lễ, cùng nhau trau dồi làm thế nào để thoát khỏi kiếp độc thân.

Sáng sớm, Lí Nam và Tổng Nhiên cùng nhau nghiên cứu xem tối nay sẽ ăn món ngon gì, sau đó không dất theo Nguyệt Lượng và Vương Thiên Thiên đi. Vương Thiên Thiên khóc lóc ồm ồm nói cũng muốn đi, Lí Nam nói cô: “Cậu là người đã có chỗ, còn đi theo chúng tớ xem nào nhiệt gì chứ?”

“Thế tớ đi được không?” Nguyệt Lường cũng xen mồm.

Vương Thiên Thiên khinh thường liếc nhìn cậu ấy một cái, “Cậu mà cũng tham gia lễ độc thân à, không phải mỗi ngày đều đi ra ngoài hẹn hò sao, hôm nay không có ai đi với cậu hả?”

“Ai nói với cậu, mỗi ngày tớ đi ra ngoài hẹn hò?” Nguyệt Lường nhăn mặt nhủ mày.

Lí Nam cũng cảm thấy Nguyệt Lường đang nói đùa, bèn hỏi cậu ấy: “Vậy mỗi ngày cậu đi ra ngoài không phải hẹn hò thế để làm gì?”

“Còn có rất nhiều thứ quan trọng hơn chuyện yêu đương đang chờ tớ làm.” Nguyệt Lường nói oai phong lẫm liệt, vô cùng giống bộ dáng phải anh dũng hy sinh.

Vương Thiên Thiên xuống giường đi đến trước mặt Nguyệt Lường, đưa tay ra sờ sờ trán cậu ấy, “Không bị sốt mà, mới sáng sớm đã mê sảng rồi?”

“Hừ!” Nguyệt Lường đánh tay cô ra.

Từ sau khi Nguyệt Lường kết thúc cuộc tình đó cho đến nay, tuy rằng mỗi ngày vẫn là chẳng thấy bóng dáng, nhưng dần dần mọi người cảm nhận được một ít thay đổi của cậu ấy, thế nhưng tình huống giống như hôm nay, vẫn là lần đầu tiên gặp được.

Buổi tối lúc ăn cơm, Trương Thiên Nhất cũng đến. Thừa dịp không ai chú ý, Vương Thiên Thiên hỏi Trương Thiên Nhất: “Lục Khải đâu? Tớ tưởng hôm nay cậu ở với anh ấy chứ?”

“Anh ấy đi làm rồi, gần đây tớ cũng rất ít gặp mặt anh ấy.”

“Đi làm? Đi công ty nào vậy?”

“Làm nhân viên giao dịch ở ngân hàng.”

“Hừ? Không phải có rất nhiều công ty chứng khoán muốn anh ấy sao?”

“Nhưng trong nhà bắt anh ấy đi làm ngân hàng, nói là công việc ổn định.”

“Thế.....”

Ngay lúc này Lí Nam cắt ngang cuộc đối thoại của hai người, “Bây giờ là đang tổ chức lễ độc thân, hai cậu chú ý một chút, có gì thì thầm đề mai nói sau, đừng làm cho tớ thấy chướng mắt.” Nói xong còn không quên liếc một cái.

Lúc mấy người này đang nói chuyện phiếm, Nguyệt Lường lén lút tự chuốc chính mình, đợi đến khi bị phát hiện cũng đã trễ. Mọi người nhất trí cho rằng Nguyệt Lường đã bị kích thích gì đó, khác thường như vậy. Nguyệt Lường một tay ôm Lí Nam, một tay ôm Tống Nhiên, không ngừng lặp lại “Ngày lễ vui vẻ.” Vì thế hai người một trái một phải giữ cậu ấy lại, không cho cậu ấy uống rượu nữa. Lát sau, Nguyệt Lường mơ mơ màng màng mà ngủ mất.

Đây cũng là chuyện làm cho Vương Thiên Thiên tương đối vui mừng, Nguyệt Lường say dù sao cũng đỡ hơn hai chị gái kia say, Nguyệt Lường say rồi cũng chỉ là ngủ mà thôi, không kiếm chuyện nữa, nhưng sau khi tỉnh dậy sẽ tìm chỗ để nôn, cũng không làm khổ người khác. May mắn Lí Nam và Tống Nhiên thấy Nguyệt Lường say cũng không uống nữa, mấy người vừa ngồi nói chuyện phiếm vừa chờ Nguyệt Lường tỉnh lại.

Thói quen mỗi lần nhớ tới Hường Nghiên, đều phải gửi một tin nhắn cho chị ấy, mặc kệ chị ấy có trả lời hay không, Vương Thiên Thiên đều phải nói một câu, chẳng hạn như “Em đang ở ngoài ăn cơm đây, chị làm gì thế?”, hay chẳng hạn như “Nhiệt độ thấp, mặc nhiều.”.....

Rõ ràng là nhớ chị ấy, lại không thể nói thẳng ra “Em nhớ chị” như vậy. Bởi vì Hường Nghiên đang bận ôn tập, mình lại không muốn làm ảnh hưởng chị ấy, bởi vì biết chị cần mình nói nhớ chị ấy, Hường Nghiên nhất định sẽ đi với cô. Tóm lại, cô tự an ủi bản thân, vượt qua khoảng thời gian này thì tốt rồi, những ngày về sau còn rất dài.

Lúc này Vương Thiên Thiên gửi tin nhắn cho Hường Nghiên nói: Hôm nay lễ độc thân, có sắp xếp gì không?

Hường Nghiên trả lời: đang ở phòng ngủ học.

Vương Thiên Thiên do dự một lúc lại hỏi tiếp: Ăn cơm chưa?

Hường Nghiên nói: Vẫn chưa, lát nữa ăn.

Vương Thiên Thiên biết chị ấy nói lát nữa ăn, thật ra chính là không ăn, bình thường lúc người kia tập trung làm một việc gì đó sẽ quên những chuyện khác, giống như sau đó Vương Thiên Thiên gửi cho chị ấy một tin nhắn nói tối nay đến phòng ngủ của chị ấy, chị ấy đã quên trả lời.

Trước khi tính tiền Vương Thiên Thiên gọi bồi bàn lại kêu một phần cơm rang, Lí Nam hỏi cô: “Cậu mang cho ai đấy? Tiểu Nhất? Ăn nhiều như vậy còn chưa no sao?”

Trương Thiên Nhất vội khoác tay nói: “Cái này không phải mang cho tớ.”

“Thế đem cho ai.”

Vương Thiên Thiên trừng mắt liếc nhìn Trương Thiên Nhất một cái, thuận miệng nói: “Cái đó..... là đem cho chị tớ, tối nay chị ấy chưa ăn cơm.”

Nguyệt Lượng không biết đã tỉnh dậy từ khi nào, đột nhiên xen vào nói: “Chị cậu? Cậu đang nói Hường Nghiên? Hai người.....”

Còn chưa nói hết đã bị Vương Thiên Thiên ngắt lời, “Nguyệt Lượng! Cậu tỉnh rồi! Thế chúng ta mau trở về đi!” May mắn Lí Nam và Tống Nhiên cũng không hiểu kỳ gì với lời nói của Nguyệt Lượng, bằng không Vương Thiên Thiên thật đúng là không biết phải nói tiếp những lời bịa đặt đó như thế nào.

Lúc Hường Nghiên mở cửa thấy Vương Thiên Thiên đứng ở đó, lấy làm ngạc nhiên, “Sao em lại tới đây?”

“Không phải em vừa mới gửi tin nhắn nói sẽ đến rồi sao.....”

“À..... Vừa rồi làm bài, quên mất.....” Hường Nghiên áy náy cười khẽ, “Mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm không?”

“Học tý.” Vương Thiên Thiên lấy ra hộp cơm rang đem cho Hường Nghiên nói: “Chắc chắn là chị chưa ăn cơm phải không?”

Hường Nghiên lại cười, “Quên mất.....”

Còn hai tháng nữa Hường Nghiên sẽ tham gia cuộc thi nghiên cứu sinh, Vương Thiên Thiên đương nhiên tin tưởng chị ấy có thể đậu, nhưng mà theo tính cách của Hường Nghiên, chắc là cũng giống như Tống Nhiên, không chỉ phải đậu, mà còn phải được điểm cao.

Vương Thiên Thiên không thể im lặng nhìn Hường Nghiên ăn cơm, luôn có vấn đề này nọ, Hường Nghiên lại cũng không ngại cô phiền, kiên nhẫn trả lời từng vấn đề của cô.

Vương Thiên Thiên hỏi: “Học tý, khi nào chúng ta lại đi chơi nữa?”

Hường Nghiên nói: “Hiện tại không có thời gian.”

Vương Thiên Thiên lại hỏi: “Thế sau khi thi xong sẽ có thời gian à?”

Hường Nghiên nói: “Nói sau.”

.....

Đợi cho đến khi nhìn thấy Hường Nghiên ăn cơm xong rồi, Vương Thiên Thiên mới hài lòng đứng dậy, để cho Hường Nghiên ôn tập, sau đó còn không quên nhắc nhở chị ấy chú ý nghỉ ngơi lái nhai linh tinh hết một trận.

Hường Nghiên đỡ trán, “Vương Thiên Thiên, chị thật muốn lấy băng dính dán miệng của em lại.....”

Vương Thiên Thiên đứng hình mở to mắt, cơ thể nghiêng về phía trước, “Dùng băng dính làm chi, lãng phí như vậy, chị hôn em một chút là được rồi.”

Ngay sau đó Hường Nghiên ngẩng mặt hôn nhẹ cô một cái, “Giao, ngày mai chị đi ăn cơm với em được không?”

Vương Thiên Thiên lúc này mới chịu hí hửng bỏ đi.

Trở về phòng ngủ, thấy ba tên kia đang mở buổi đàm thoại về chuyện độc thân, Vương Thiên Thiên quay lại phòng ngủ mòng còn chưa ngồi nóng, nhin không được phải xen mồm.

Lí Nam từ trên giường ngồi dậy, nhìn Vương Thiên Thiên ngồi ở phía dưới nói, “Bây giờ là thời gian người độc thân đang nói chuyện, có chỗ rồi thì cảm miệng.”

“Các cậu đừng như vậy.....” Về mặt của Vương Thiên Thiên tràn đầy tủi thân, ngẩng đầu nhìn Tống Nhiên nằm dựa trên tường, vừa đọc sách vừa tham dự cuộc nói chuyện, Vương Thiên Thiên bèn hỏi cậu ấy: “Tống Nhiên, không phải cậu nói độc thân rất tốt sao? Thế cậu còn cùng với hai tên đó nghiên cứu cái gì vậy? Mà cậu vừa nói chuyện vừa đọc sách có thể đọc vào được sao?”

Tống Nhiên liếc nhìn cô một cái, chậm rãi xếp sách lại, đưa tựa sách đối mặt Vương Thiên Thiên nói: “Đây là tiểu thuyết ngôn tình. Hơn nữa, tuy rằng tớ thích độc thân, nhưng cũng không có nghĩa tớ không được phát biểu ý kiến chứ?”

Vương Thiên Thiên nhìn Tống Nhiên, im lặng hai giây sau đó đột nhiên nói: “Tống Nhiên, cậu học hư.”

“Sao?” Tống Nhiên nhìn tiểu thuyết trong tay, lại nhìn tới Vương Thiên Thiên, chẳng lẽ cậu ấy nói chính là chuyện mình đọc tiểu thuyết này?

“Vừa nãy chính là cái gì?” Tuy rằng cách một lớp mắt kính rất dày, nhưng Vương Thiên Thiên rõ ràng thấy được Tống Nhiên liếc mắt khinh thường một cái.

“Á!” Nguyệt Lượng cũng kêu lên, “Tớ cũng nhìn thấy.” Nguyệt Lượng vừa mới kích động, thiếu chút nữa rút từ trên giường xuống.

Về mặt của Tống Nhiên không biết làm thế nào, “Làm gì kích động khó hiểu như vậy.....”

Vương Thiên Thiên cười xấu xa nói: “Tống Nhiên theo Lí Nam học hư, vậy mà lại học được liếc mắt khinh bỉ. Hôm nay thật sự là một ngày có ý nghĩa lịch sử!”

“Này!” Lí Nam không nói chuyện nửa ngày bỗng dưng khó chịu, “Sao lại học theo tớ?” Nói xong lại liếc nhìn Vương Thiên Thiên một cái.

“Ha ha!” Nguyệt Lượng cười to, chỉ vào Lí Nam nói: “Cậu xem cậu xem, không phải học với cậu thì học với ai?”

Lí Nam lại liếc mắt nhìn Nguyệt Lượng một cái, “Tóm lại là không phải theo tớ học!” Sau đó đắp chăn xoay người đối mặt với vách tường mà ngủ.

Mấy người cười đùa một lát, mới cùng đi ngủ, Vương Thiên Thiên cầm điện thoại, nhẹ bấm vào nút gửi. Một cái tin nhắn theo tín hiệu vệ tinh từ phòng ngủ tầng bốn bay đến tầng năm.

Em ngủ đây, ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Buổi chiều học xong, Vương Thiên Thiên và Trương Thiên Nhất lại cùng đi siêu thị, như thường lệ mua một đồng kẹo, chocolate và đồ ăn vặt. Rất nhiều cô gái không dám ăn nhiều kẹo và chocolate, sợ mập, nhưng Vương Thiên Thiên thường xuyên ăn mấy thứ này trái ngược lại vô cùng gầy.

Bởi vì trời lạnh, cuối tuần Vương Thiên Thiên cũng rất ít khi về nhà, vì thế tự nhiên phí sinh hoạt cũng được cho nhiều thêm mấy trăm. Đương nhiên Vương Thiên Thiên vui vẻ vô cùng, trừ tiền chi tiêu bình thường ra, còn có thể để dành được một ít. Cho nên gần đây mỗi lần đi siêu thị, Vương Thiên Thiên đẩy xe không đi vào, sau đó luôn để cho Trương Thiên Nhất đẩy một xe đầy tràn đồ ăn vặt đi ra.

Được thôi, những chuyện đó Trương Thiên Nhất đều có thể nhìn được, mấy thứ khoai tây chiên bánh phồng tôm linh tinh đó tuy có kích thước to, lại không nặng bao nhiêu, nhưng hôm nay, Vương Thiên Thiên lại kiểm chuyện gì nữa đây? Đây là thứ gì vậy? Trương Thiên Nhất chỉ vào hai thùng trong xe đầy hơi: “Đây là..... cái gì?”

Vương Thiên Thiên còn đang tức giận xe đó quá nhỏ, nên lấy thêm một cái nữa mới đúng, nghe thấy Trương Thiên Nhất hỏi như vậy, cô cũng đứng lý hợp hình mà trả lời: “Đồ uống đó.”

“Đương nhiên tôi biết đây là đồ uống..... Cậu mua nhiều như vậy làm chi?”

“Để uống....”

“Đương nhiên tớ biết là để uống! Mua nhiều như vậy thì vác thế nào!”

Vương Thiên Thiên vội trấn an cậu ấy nói: “Cậu đừng kích động như thế chứ..... Tớ sợ sau khi trời trở lạnh sẽ không muốn ra ngoài, cho nên mua nhiều một chút để dự trữ.”

“Cậu cũng không phải là động vật, cậu không cần ngủ đông.”

“À.....” Vương Thiên Thiên nâng một thùng lên ước lượng, nghĩ thầm một thùng cũng được, nếu như hai thùng, chắc là Trương Thiên Nhất vác không nổi. Vì thế nhìn hai cái thùng kia lưu luyến không rời, cuối cùng đành phải để thùng coca đó lại, chỉ để lại một thùng nước táo Tinh Mục.

Trương Thiên Nhất cũng không biết mình đem thùng đồ uống đó đến cổng trường đại học N thế nào, nhưng thấy Vương Thiên Thiên cũng không rảnh tay, xách rất nhiều thứ, nên không cảm râm nữa. Nếu là trước kia, chắc chắn là Vương Thiên Thiên kiêng thùng còn cậu xách túi nylon. Nhưng mà lên đại học, rất nhiều thứ đã thay đổi. Trước kia Vương Thiên Thiên không có người mình thích, khi Trương Thiên Nhất cần người bên cạnh, cô luôn sẽ xuất hiện đầu tiên. Bây giờ..... hai người đều có người yêu, thời gian cùng đùa giỡn ít lại, nhưng mà tình cảm vẫn giống như trước đây.

Ngồi trên xe trường, Vương Thiên Thiên không ngừng hà hơi vào bàn tay bị cồng đến đỏ bừng, Trương Thiên Nhất thấy thế liền đưa bao tay của mình cho cô, còn không quên bồi thêm một câu: “Vừa tội! Cho cậu không đem theo bao tay!”

Vương Thiên Thiên cũng không nhận, quay đầu nhìn ra bầu trời âm u ngoài cửa sổ xe, “Tớ ghét mang bao tay.”

“Haiz.....” Trương Thiên Nhất thở dài, “Đưa qua đây.....” Nói xong cũng mặc kệ Vương Thiên Thiên có đồng ý hay không, nắm tay cô giúp cô làm ấm.

Tay của Trương Thiên Nhất không giống với bàn tay thô ráp của đám con trai Vương Thiên Thiên quen biết, ngược lại, hai bàn tay của cậu ấy giống như tay con gái, ấm áp, mềm mại, Vương Thiên Thiên đã phát hiện chuyện đó từ năm lớp 10 rồi, nhiều năm sau đó, hai người đều nắm tay như vậy cùng nhau đi tới phía trước. Mỗi khi gặp chuyện đau lòng hay buồn bã, chỉ cần nắm tay người kia, dường như được tiếp thêm một phần sức mạnh, sức mạnh đó thôi thúc người ta trưởng thành.

Yên lặng nhìn chăm chú đối phương, người xung quanh phát ra hơi thở hâm mộ, chỉ có hai người họ biết, tình cảm kia sâu như biển, lại không phải là tình yêu.

Trương Thiên Nhất dựa vào vẻ ngoài đẹp trai, nói dăm ba câu di quản lý kí túc xá đã để cho cậu khiêng mấy thứ này lên lầu. Trong phòng ngủ chỉ có một mình Tống Nhiên, Trương Thiên Nhất để đồ xuống chào hỏi với Tống Nhiên một câu bèn vội rời đi.

Vương Thiên Thiên thấy Tống Nhiên đang ngồi ở đó đọc một quyển sách tiếng anh, không khỏi cảm khái trong lòng “Thật ham học!” Vì thế cũng không làm phiền cậu ấy, chỉ cời áo khoác liền đi đến giường nằm. Nằm một lát, lại cảm thấy trong phòng rất im lặng, làm cho cô không quen, vì thế thấp giọng hỏi Tống Nhiên: “Tống Nhiên, cậu đang làm gì thế?”

Mấy giây sau, Tống Nhiên mới đáp lại cô: “Đọc sách.”

Vương Thiên Thiên xoay người nằm sấp trên giường nói tiếp: “Hai chúng ta tán gẫu một chút đi?”

Sau âm thanh sách được lật sang trang mới, truyền đến một tiếng “Ừ” nhàn nhạt của Tống Nhiên.

“Hai cậu ấy đi đâu rồi?”

“Không biết.”

Vương Thiên Thiên lại thay đổi tư thế nằm nghiêng một bên ở trên giường, cúi đầu nhìn Tống Nhiên nói: “Mỗi ngày cậu trở về lại cầm sách lên đọc, không mệt sao?”

Tống Nhiên ngẩng đầu, khẽ đẩy mắt kính nói: “Mỗi ngày cậu trở về đều nói nhiều như vậy, không mệt à?”

Vương Thiên Thiên nhất thời nghẹn lời, xoay người nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần. Qua được mười phút, cô lại ngồi dậy nói: “Xong rồi, tớ nghỉ ngơi xong rồi, Tống Nhiên, chúng ta nói chuyện phiếm đi.”

Tống Nhiên khẽ nhủ mảy, “Cậu gọi điện thoại kêu Nguyệt Lượng về nói chuyện với cậu không được sao? Còn ba mươi trang nữa là tớ xem xong rồi, xin cậu, im lặng một lát nữa đi.”

“À.....” Vương Thiên Thiên đáng thương nằm trở lại, ngăn người nhìn trần nhà. Vừa hay lúc này tin nhắn điện thoại lại vang lên.

Hương Nghiên: Đang làm gì vậy?

Vương Thiên Thiên: Nằm.

Hương Nghiên: Chị mới đọc sách hết một ngày, mệt mỏi quá, em lại nói chuyện với chị đi.

Vương Thiên Thiên không trả lời tin nhắn đó, mà nhanh chóng nhảy xuống giường, mang giày vào liền chạy ra ngoài, chạy đến nửa đường lại quay trở về, kéo một thùng đồ uống để ở dưới bàn ra mang đi, đi ra ngoài còn không quên dùng chân đóng cửa lại.

Tống Nhiên ngáy người nhìn một loạt động tác này của cô, nghĩ thầm: Thật có sức lực.....

Vương Thiên Thiên hứng khởi khiêng thùng đồ uống lên lầu, không hề cảm thấy nặng, lúc Hương Nghiên mở cửa thấy cô khiêng gì đó bèn muốn giúp cô, cô lại linh hoạt né qua, sau đó nhẹ nhàng đặt cái thùng kia lên mặt đất.

“Không nhìn ra, em gầy như thế mà lại có sức lực như vậy..... Bình thường thấy em cũng ăn rất ít....”

Vương Thiên Thiên đắc ý nói: “Cái này có là gì, lần trước đơn vị của cha em phân gạo, đều do em khiêng lên, mẹ em còn cười nhạo cha em nữa.” Thật ra Vương Thiên Thiên còn định nói lần đó ở nhà của Hương Nghiên, cô có thể bế được Hương Nghiên, huống chi là 50 cân gạo hay là một thùng đồ uống này chứ? Nhưng mà, cô suy nghĩ, có thể Hương Nghiên đã quên chuyện kia, hoặc căn bản không biết chuyện kia đã từng xảy ra, cho nên cũng không nhắc tới.

“Mua thứ này để làm gì?” Hương Nghiên chỉ đồ uống trên sàn nói.

“Bởi vì chị thích đó.”

“Cho dù chị thích uống, cũng không cần mua nhiều như vậy chứ?”

“Trời ngày càng lạnh, em đoán chị suốt ngày lo ôn tập chắc là cũng ít ra ngoài, cho nên giúp chị mua nhiều một chút, như vậy sẽ không xảy ra tình huống chị muốn uống mà không có.”

Hương Nghiên nhìn thoáng qua thùng đồ uống trên sàn nói: “Em gọi cái này là “một chút”? Chị nhớ rõ một thùng có 24 chai phải không?”

“Đúng thế, nhưng mà dù ột ngày uống một chai, cũng chỉ uống đủ 24 ngày, huống chi không chắc khi nào em muốn uống cũng sẽ lên đây uống nữa, vậy căn bản không uống được mấy ngày.” Vương Thiển Thiển nghiêm trang nói.

“Em cô nhóc này.....” Hương Nghiên bắt đầu dỗi, “Muốn chị nói em cái gì mới được đây?”

“Khen em đi.” Vương Thiển Thiển mặt dày cười cười nhìn chị ấy.

“Được! Khen em!” Hương Nghiên nói xong ngồi xổm xuống mở thùng ra.

“Hử?” Vương Thiển Thiển bắt đầu bỡ ngỡ, “Chị vậy?”

Hương Nghiên lấy một chai nước nhét vào trong tay cô nói: “Sau khi khen em còn thưởng cho em, em còn không hài lòng sao?”

Vương Thiển Thiển mở nắp chai, uống từng ngụm lớn, nghĩ thầm, đương nhiên không hài lòng! Nếu thưởng một nụ hôn gì đó chẳng hạn, hoặc là cứ dứt khoát lấy thân báo đáp.....

“Tuyệt vời kia!” Vương Thiển Thiển còn đang như trên cỏi thần tiên lại bị tiếng của Hương Nghiên kéo về trong hiện thực. Lúc Vương Thiển Thiển phục hồi tinh thần lại, Hương Nghiên đã nhào người nhìn ra cửa sổ.

Đây là trận tuyết đầu mùa năm nay, ngày 23 tháng 11, là một trận tuyết nhỏ.

Vốn Vương Thiển Thiển cũng không nhớ rõ đây có phải là trận tuyết đầu mùa hay không, chỉ đơn giản một vài bông tuyết bay bay, trong kí ức xá lại truyền đến tiếng la hét của đủ loại khẩu âm đến từ khắp nơi trong nước.....

“Thật tốt, tuyết lại rơi rồi.” Bàn tay của Hương Nghiên đặt trên cửa sổ thủy tinh, khi lấy ra đã để lại năm dấu tay. Bông tuyết ngoài cửa sổ bị gió thổi đập vào lớp kính thủy tinh, chỉ vừa chớp mắt, đã không thấy bóng dáng. “Sắp đến sinh nhật của em rồi phải không?” Hương Nghiên đưa lưng về phía Vương Thiển Thiển, Vương Thiển Thiển không nhìn thấy được vẻ mặt của chị ấy.

“Ừm, tháng sau.”

“Ngày 5, đúng không?”

Vương Thiển Thiển hơi ngạc nhiên, Hương Nghiên thế mà còn nhớ được sinh nhật của cô, “Chị còn nhớ à....”

“Đương nhiên là nhớ, chị còn nhớ rõ có người nói muốn chị hát bài chúc mừng sinh nhật cho cô ấy, nếu chị quên, cô ấy sẽ đi thất cổ.” Hương Nghiên chậm rãi xoay người lại, những chấm bông tuyết nhỏ lấp lánh sau lưng chị ấy.

Vương Thiển Thiển xấu hổ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Lúc em nói câu đó, thật sự rất nghiêm túc.....”

Ngoài cửa lại truyền đến một tràng tiếng reo hò vui sướng, Hương Nghiên xoay người lại nhìn ra ngoài cửa sổ, cười nói: “Là tuyết đầu mùa đó.” Nhìn thấy từng mảnh tuyết trắng rơi xuống, mọi người mặc quần áo mùa đông hứng khởi đi đi lại lại trong tuyết.

“Chúng ta xuống lầu chơi tuyết đi.” Vương Thiển Thiển nói xong đi qua nắm tay Hương Nghiên.

Hương Nghiên vội trùm áo khoác lại, liền bị Vương Thiển Thiển kéo một mạch chạy xuống dưới lầu, “Em vẫn chưa mặc áo khoác!” Chị ấy thấy Vương Thiển Thiển chỉ mặc một cái áo len vội kêu cô lại.

Vương Thiển Thiển không dừng chân, chỉ nói: “Không sao, trở về ngay mà.”

Ra khỏi kí túc xá, thấy rất nhiều người đang hưng phấn vì trận tuyết đầu mùa này, nhớ tới năm ngoái Vương Thiển Thiển còn vì chuyện này mà cảm thông cho những bạn ở phía nam, hiện giờ, chính cô không phải cũng đang kích động vì trận tuyết đầu mùa này sao? Nhưng nguyên nhân cuối này lại không phải vì tuyết, mà bởi vì đây là trận tuyết đầu mùa cùng trải qua với Hương Nghiên, cho nên chuyện này có ý nghĩa rất đặc biệt.

Trận tuyết kia theo trời tối mà dần dần lớn lên, từng chút từng chút che phủ toàn bộ mặt đất, rơi ở dưới chân, một lớp mỏng mỏng.

Không biết Vương Thiển Thiển nhặt được một nhánh cây khô ở đâu, thừa dịp Hương Nghiên không chú ý lặng lẽ viết lên tuyết một hàng chữ: HNLOVETT.

Hương Nghiên thấy cô ngồi xổm trên mặt đất không biết đang làm gì, bèn lại gần xem, Vương Thiển Thiển vội vã đứng lên che trước mặt chị ấy nói: “Học tỷ, em lạnh rồi, chúng ta mau trở về đi.”

Hương Nghiên liếc nhìn cô một cái, “Ai bảo không mặc áo khoác, mau đi thôi, coi chừng bị cảm.”

“Vâng.” Vương Thiển Thiển lại dắt tay chị ấy. Tay của học tỷ so với Vương Thiển Thiển còn mềm còn ấm hơn, sự ấm áp trong lòng bàn tay, khiến cho lòng của cô cũng ấm lên, Vương Thiển Thiển càng nắm chặt. Hương Nghiên quay đầu lại nhìn cô, cùng nắm tay cô bỏ vào trong túi áo khoác.

Vương Thiên Thiên vừa đi vừa lưu luyến không rời mà quay đầu lại nhìn mấy chữ kia, sợ viết cạn quá, sẽ bị tuyết lấp lại rất nhanh.

Sau lưng các cô lưu lại một hàng dấu chân mờ nhạt, thật giống như là bước chân của tình yêu lặng lẽ rơi xuống. ...

Thật tốt, tuyết đầu mùa năm nay là xem cùng chị, năm sau, năm sau nữa, năm sau sau nữa. Mỗi một năm sau này đều muốn cùng chị xem.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Ngày sinh nhật hôm đó của Vương Thiên Thiên mới vừa qua mười hai giờ đêm đã nhận được tin nhắn của Hường Nghiên, lần này không chỉ có bốn chữ “*Sinh nhật vui vẻ*”, mà còn được thêm hai chữ – “*Ngủ ngon*”. Vương Thiên Thiên cũng cấp tốc trả lời một câu “*Ngủ ngon*”, mới cười mà đi ngủ.

Sáng sớm tỉnh lại, thấy hộp thư đến đầy ắp tin nhắn, những mối quan hệ của Vương Thiên Thiên luôn không tệ, những tin nhắn này có cái đến từ bạn đại học, cũng có bạn trung học, còn có rất nhiều số cô không biết. Soạn gửi một câu cảm ơn, mới vui vẻ rời giường.

Nhưng do vừa rồi đang phấn khích, đứng lên mới phát hiện trong phòng ngủ không có một người. Trong lòng còn đang tức giận ba tên kia sao không chờ cô thức dậy, không đợi nói một câu “*Chúc mừng sinh nhật*” với cô đã đi rồi?

Bưng thau nước to đôi mắt lem nhem mở cửa đi rửa mặt, vừa mới mở cửa, đã bị sợ tới mức ném thau rửa mặt xuống, mà cái thau kia vừa hay rơi trúng lên chân, tiếng la của Vương Thiên Thiên hòa vào tiếng “*Sinh nhật vui vẻ*” vô cùng đồng thanh đó.

“Mấy tên các cậu muốn hù chết tớ à!” Vương Thiên Thiên vừa xoa cái chân bị đập trúng vừa tức giận.

Nguyệt Lượng đỡ cô ngồi xuống, “*Đây không phải là bất ngờ mà chúng tớ muốn cho cậu sao?*”

Vương Thiên Thiên bắt đầu lầm bầm: “*Bất ngờ thì không có, ngược lại hoảng hốt thì có, mà còn là rất kinh sợ, nếu sáng sớm lúc cậu thức dậy mắt còn chưa mở hết, thấy một đám. tóc tai bù xù. mặc áo ngủ. ặc, như ma nữ. Cậu sẽ không bị hù đến hết lên sao? Cậu còn có tâm trạng để quan tâm miệng bọn họ nói cái gì à?*”

Lí Nam vừa nhìn gương chải đầu vừa nói: “*Ai kêu cậu thức dậy bất ngờ như vậy, không chờ thời gian cho chúng tớ sửa soạn, cậu thức dậy sớm hơn bình thường một tiếng, cậu còn chờ mong vừa mở cửa ra sẽ có mấy tiên nữ đứng đó đợi cậu à?*”

“*Thế ít nhất cũng không nên là ma nữ chứ?*” Đối với “*tạo hình*” của mấy người này, Vương Thiên Thiên chỉ có thể nghĩ ra từ ma nữ này để hình dung.

“*Aizz, sao lại nhiều yêu cầu như vậy, cậu tưởng bọn tớ thích thức sớm như vậy lắm sao, còn không phải muốn cậu vui vẻ à.*” Nói xong, Nguyệt Lượng từ phía sau khoác lấy hai vai Vương Thiên Thiên khẽ ấn lại, “*Nói đi, Thọ tinh(1), muốn ăn sáng món gì, tớ kêu Tiểu Tổng Từ đi mua.*”

“*Ừm. Tớ muốn ăn cháo thịt nạc trứng muối, muốn một cái bánh trứng, thêm một chén súp hột gà nữa.*”

“*Thế à, Thọ tinh, bánh sinh nhật muốn bánh trái cây hay là bánh sô-cô-la đây? Tớ kêu Tiểu Lí Từ đi đặt.*”

“*Muốn bánh trái cây chung với sô-cô-la luôn.*”

“*Thế tối nay sắp xếp thế nào? Thọ tinh?*”

Vương Thiên Thiên nghe Nguyệt Lượng cứ mở miệng lại một tiếng “*Thọ tinh*“, càng nghe càng không được tự nhiên, cô hỏi Nguyệt Lượng: “*Cậu nói thọ là từ thọ nào vậy? Sao tớ nghe có mùi biến chất thế?*”

“*Chính là từ thọ ấy đó.*” Nguyệt Lượng cũng không móc mĩa cô nữa, tiếp đó cứ như vậy mà bỏ đi.

Vương Thiên Thiên nhìn thấy Lí Nam đứng trước gương tô tô vẽ vẽ, thấy Nguyệt Lượng leo lên giường tiếp tục ngủ, thấy Tổng Nhiên ngồi trên ghế học từ vựng, cô nhéo nhéo mặt mình, vừa rồi đó không phải là nằm mơ chứ? Mấy người này đang làm gì vậy?

“*Tổng Nhiên, điểm tâm của tớ.*” Vương Thiên Thiên mở to hai mắt nhìn Tổng Nhiên.

Tổng Nhiên liếc nhìn cô một cái, miệng vẫn lưu loát đọc từ vựng tiếng anh như cũ.

“*Lí Nam, cậu trang điểm xong là đi đặt bánh kem phải không?*”

Lí Nam mặc áo khoác vào, vỗ vỗ mặt Vương Thiên Thiên nói: “*Thiên Thiên, tỉnh lại, đừng nằm mơ nữa, để cho cậu thỏa mãn bằng miệng là được rồi, còn đòi hỏi gì nữa chứ?*” Nói xong hất tóc, bước như người mẩu ra khỏi phòng ngủ.

“Hôm nay là sinh nhật tớ đó!” Vương Thiên Thiên kêu to một tiếng nằm sấp lên giường giả bộ khóc. Phát ra tiếng ư ư như con vật nhỏ, nhưng mà hoàn toàn không có ai để ý tới cô. Bản thân cô cũng cảm thấy không có ý nghĩa gì, bèn thút tha thút thít đi rửa mặt.

Khi lên lớp Vương Thiên Thiên vừa nhìn thấy Trương Thiên Nhất liền lập tức kể khổ với cậu: “Cậu biết bọn họ quá đáng cỡ nào không? Mới sáng sớm dọa tớ sợ, sau đó còn lừa tớ, tâm hồn của một đứa bé tớ đây đã bị tổn thương...”

Trên bục giảng, là một ông thầy khoảng hơn năm mươi tuổi, đeo mắt kính gọng vàng kiểu cũ, giữa mái tóc đen vừa mới nhuộm loáng thoáng lộ ra vài sợi màu trắng không an phận, ông ấy ghét nhất là học trò thì thầm nói chuyện lúc học tiết ông ấy, vì thế khi Vương Thiên Thiên kể khổ với Trương Thiên Nhất, ông ta phi mấy ánh mắt sắc như dao qua đó. Có lẽ là cách một cặp mắt kính, ánh mắt như dao đó không thể phát huy được sức mạnh như bình thường, vì thế ông ta lại lớn tiếng ho khan vài cái, ngay cả thớ thịt trên mặt đều theo đó mà khẽ giật lên.

Lúc này Vương Thiên Thiên mới an phận xoay người nhìn lên bảng, vừa nhìn còn vừa viết mấy lời ghi chú vào tập. À, không đúng, trên tập không phải là lời ghi chú, mà là đem những lời muốn nói với Trương Thiên Nhất biến thành chữ.....

Trương Thiên Nhất an ủi cô, bánh kem hôm qua Lí Nam và Tống Nhiên đã đặt rồi, quán ăn để tối nay ăn cơm cậu cũng sắp xếp xong, hoạt động vui chơi sau khi ăn cũng do một tay Nguyệt Lượng đảm trách. Vương Thiên Thiên lúc này mới lộ ra nụ cười.

Nhưng mà ngày hôm nay, dường như trường học muốn chống đối lại với cô, cả ngày đều sắp xếp lịch học kín mít, lại toàn là những môn không thể trốn, học suốt một ngày, cả người đều mụ mị hết cả lên.

Trở lại phòng ngủ liền vội vã tìm bộ quần áo mới vừa mua đi thay, đáng vẻ đó còn khoa trương hơn con nít được tiền mừng tuổi lúc tết. Bởi vì cuối cùng Hường Nghiên cũng cùng cô ăn sinh nhật.

Lên đại học, liên lạc với bạn cấp ba cũng từ từ ít lại, dần dà, bạn bên cạnh đều là bạn đại học. Giống như sau khi chúng ta lên phổ thông chỉ có thể thỉnh thoảng chat QQ hoặc gửi tin nhắn với bạn cấp hai, có thể cả tháng cũng không gọi một cuộc điện thoại, mà bạn tiểu học, còn liên lạc gần như là con số hàng đơn vị.

Sinh nhật lần thứ hai của Vương Thiên Thiên ở đại học, địa điểm là một phòng riêng trong quán ăn gần trường, vẫn là quán ăn của năm ngoái, nhưng người đến lại không giống nữa.

Hường Nghiên tới cùng Triệu Đình, Triệu Đình vừa vào cửa liền ôm lấy Vương Thiên Thiên nói: “Thời gian gấp quá, chưa kịp chuẩn bị quà, hay là để lát nữa chị hát tặng em một bài?”

Vương Thiên Thiên cười nói: “Không sao, sinh nhật chị em cũng không tặng quà cho chị là huê nhau.”

“Quyết định vậy đi.” Triệu Đình cũng không khách sáo với cô.

Hường Nghiên cũng ôm nhẹ Vương Thiên Thiên, thừa dịp không ai chú ý, khéo môi lướt qua vành tai cô, nhẹ giọng nói: “Sinh nhật vui vẻ.” Nhưng Vương Thiên Thiên vừa ôm lại không muốn buông tay, chỉ tiếc rằng xung quanh có nhiều người nhìn như vậy, cũng không thể quá mức, không nỡ mà buông Hường Nghiên ra, nhận quà trong tay chị ấy, vẫn luôn cảm thấy. Cuối cùng đến lúc không thể không buông xuống, vẫn là đặt trong phạm vi tầm mắt của cô.

Lúc ăn cơm, bên trái Vương Thiên Thiên là Trương Thiên Nhất, bên phải là Hường Nghiên, bên ngoài Vương Thiên Thiên vẫn luôn nói Hường Nghiên là chị của cô, chỉ có Trương Thiên Nhất và Nguyệt Lượng mới biết rốt cuộc là chuyện như thế nào.

Hôm nay Lục Khải cũng đến đây, ngay từ đầu anh ta cũng tò mò vì sao Vương Thiên Thiên biết rõ Trương Thiên Nhất là gay, lại còn luôn vì cậu ta mà che giấu, một lòng giả làm bạn gái của cậu ta, thông qua mấy lần quan sát khi có Hường Nghiên xuất hiện, anh ta bắt đầu nghi ngờ ý đồ riêng tư của Vương Thiên Thiên.

Vì thế vào một đêm mưa tuyết nào đó, sau khi “Nghiêm hình bức cung” Trương Thiên Nhất, Trương Thiên Nhất rốt cuộc cũng phun ra chuyện không thể không nói của Vương Thiên Thiên và Hường Nghiên. Lục Khải càng thêm khẳng định, mình thật sự đã bị hai người này gạt bẫy! Nhưng mà, hiện tại quay đầu lại nhìn lúc trước, anh ta cũng hiểu được, khi đó mình cũng không thích Hường Nghiên bao nhiêu, ngược lại bây giờ đối với người bên cạnh này..... vừa yêu vừa hận.....

Luôn không ngừng có người mời rượu Vương Thiên Thiên, Vương Thiên Thiên cũng không từ chối, trong nháy mắt đã lót bụng năm chai bia, có người lại tới mời rượu, Vương Thiên Thiên vội xoa tay: “Chờ tớ đi toilet xong về uống tiếp.”

“Cậu không phải lên đi nôn đó chứ?” Lí Nam nói xong cười lên.

“Giữ chứ?” Vương Thiên Thiên không phục, “Tớ nôn khi nào? Cậu chờ tớ trở lại, tớ cho cậu uống nằm dưới bàn luôn.”

“Đừng nha, tớ say cũng không việc gì, tớ chỉ sợ sau khi tớ uống say các cậu lại đau đầu.” Lí Nam nói xong những lời này, Nguyệt Lượng và Tống Nhiên cũng cười lên.

“Vậy chuyện đó coi như quên đi.....” Vương Thiên Thiên từ chỗ ngồi đứng dậy, đi về phía cửa, đi được nửa đường, Hường Nghiên cũng đi đến, cẩn thận đỡ lấy cô.

“Không sao chứ?” Hường Nghiên hỏi.

Vương Thiên Thiên nghe là Hường Nghiên, vội quay đầu mỉm cười nói: “Không sao, mới 5 chai, còn rất sớm.”

Hường Nghiên đỡ Vương Thiên Thiên một mạch đi đến trước gian phòng vệ sinh trong toilet, vẫn có chút lo lắng hỏi: “Cần chị giúp em không?”

Không biết Vương Thiên Thiên uống đến mức nào, mặt đột nhiên đỏ lên, vội nói: “Không cần không cần, chị đứng bên ngoài chờ em là được.”

Một lát sau Hường Nghiên tiếp tục đỡ Vương Thiên Thiên quay trở về, Vương Thiên Thiên thừa dịp chị ấy không phòng bị, nghiêng đầu hôn nhẹ lên mặt chị ấy một cái.

Hường Nghiên trừng mắt liếc nhìn cô: “Không sợ người ta thấy à.....”

“Áy, em uống say mà.....”

“Không phải lúc này mới nói không sao?”

“Học tý.....” Đột nhiên Vương Thiên Thiên dừng chân lại, nhìn thấy bốn phía không có ai, lại nghiêng người hôn lên môi của Hường Nghiên một cái.

Ngón tay Hường Nghiên chống lại đầu vai cô, cười triu mến nói: “Buổi tối trở về đi.....”

Vì thế Vương Thiên Thiên cũng không nghịch ngợm nữa, chỉ ngoan ngoãn nắm tay của Hường Nghiên.

Trở lại bàn, Vương Thiên Thiên lại liên tiếp bị chuốc mấy chai, sau đó nhờ Nguyệt Lượng và Trương Thiên Nhất nói đỡ, đám người kia mới chịu buông tha cho cô, Nguyệt Lượng nói: “Lát nữa đi hát tiếp tục uống, không nên làm cho “Thọ tinh” của chúng ta say sớm như vậy nha.”

Vương Thiên Thiên đột nhiên nhớ tới, “Đúng vậy, hôm nay sinh nhật tớ, tớ còn chưa ăn bánh sinh nhật mà, các cậu cũng chưa hát chúc mừng sinh nhật tớ, không thể để cho tớ ngủ như vậy chứ.”

Lúc cô nói những lời này luôn nhìn Hường Nghiên, ban đầu Hường Nghiên không nhìn cô, có lẽ bị cô nhìn chăm chú hồi lâu, mới quay đầu lại nhìn cô mỉm cười, nhưng một câu cũng không nói. Không muốn trước mặt nhiều người như vậy biểu hiện quá mức thân mật, sợ tạo thêm cho nhau phiền phức không đáng có. Vương Thiên Thiên lại nhìn Hường Nghiên nói: “Em không có chuẩn bị dây thừng để treo cổ.”

Hường Nghiên khẽ cười, đẩy món mì trường thọ(2) mà người phục vụ đem tới ra trước mặt cô, nói: “Dùng mì cũng được.”

Chú thích:

(1) Thọ tinh: người Việt Nam còn hay gọi là ông Thọ. Ở Trung Quốc, người ta thường kêu người có sinh nhật vào hôm đó là ông Thọ. Nhưng chữ “thọ” phát âm là [shòu] y hệt với chữ “thụ” trong công-thụ. Tất cả những chữ Thọ tinh in nghiêng được nói ra từ miệng Nguyệt Lượng ở chương này đều là thụ. Nhưng mà để là “Thụ tinh” nó hơi.....nên mình để theo cách mà Vương Thiên Thiên nghe được.

(2) Mì trường thọ: vào sinh nhật người Trung Quốc có thói quen ăn mì trường thọ để gặp nhiều may mắn. Cả tô mì đó thực chất chỉ được nấu lên từ một sợi mì, trong quá trình chế biến, người ta phải thật cẩn thận để sợi mì không bị đứt.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Quán KTV đi hôm nay, cũng là quán hôm sinh nhật anh học trưởng trong ban kiểm tra kỷ luật lúc trước. Có lẽ là do Vương Thiên Thiên từng kể chuyện hôm ấy nghe Hường Nghiên hát với Nguyệt Lượng, cho nên Nguyệt Lượng mới đặt chỗ này.

Tắt đèn, thấp nền lên, chiếc bánh sinh nhật sô-cô-la trái cây làm cho Vương Thiên Thiên canh cánh trong lòng cuối cùng cũng được thu hoạch long trọng trên chiếc bánh ngọt 16 tầng, cắm hai cây nến ngay ngắn, đây là sinh nhật lần thứ 20 của Vương Thiên Thiên.

Hường Nghiên hát bài chúc mừng sinh nhật, tất cả mọi người đều rất ấn ý đợi cho đến đoạn thứ hai mới hòa giọng hát theo.

Vương Thiên Thiên cảm thấy vô cùng hài lòng nhắm mắt lại cầu nguyện, sau đó mỉm cười thổi tắt nến, trong phòng lại sáng lên. Đèn mới vừa bật sáng, Vương Thiên Thiên liền chặn ngay bàn tay đang hướng về phía chiếc bánh sinh nhật của Lí Nam “Bánh kem hôm nay chỉ được ăn không được trét lên mặt!”

Lí Nam bĩu môi, xoay qua lấy dao và đĩa giấy nói: “Thôi được rồi, Thọ tinh tới chia bánh kem đi.”

Bánh kem ngon như vậy không ăn lãng phí vô cùng, Vương Thiến Thiến vừa nghĩ vừa cắt một miếng lớn đưa cho Hường Nghiên.

“Cậu thiên vị.” Nguyệt Lượng bắt mắt kêu lên.

“Áy, đều giống như nhau thôi.” Vương Thiến Thiến chống chế, lại cho thêm những người khác một chút. Kết quả chia đến cuối cùng, bản thân cô chỉ còn lại một miếng nhỏ nhất, cô vừa nhét đầy bánh kem trong miệng vừa oán giận Lí Nam, “Bánh kem nhỏ như vậy, đủ ai ăn chứ?”

Lí Nam vừa nghe, đã nói: “Được, năm sau tớ đặt cho cậu một cái hai tầng, cậu thấy được không?”

“Miễn cưỡng một chút cũng được.”

“Sau đó úp hết lên mặt cậu.”

“Cậu..... rất không đụ dăng!” Mọi người cười vang một trận.

Hôm nay Triệu Đình vẫn luôn dè dặt lúc này mới nói chuyện, “Hôm nay là sinh nhật của Tiểu Thiến Thiến, chị là học tỷ, cũng nên tặng một bài hát mới đúng.” Những người còn lại đồng loạt vỗ tay tán thưởng.

Vì thế Triệu Đình cầm micro bắt đầu hát, Vương Thiến Thiến vừa nghe luôn bịt lỗ tai, đợi Triệu Đình hát xong, cô hỏi: “Lúc trước chị làm sao vào được ban văn nghệ vậy?”

Triệu Đình liếc cô một cái, “Sao? Không hay à?”

“Hay..... rất hay....” Vương Thiến Thiến che mặt lúi người lại.

Triệu Đình cười nói: “Yên tâm, hôm nay là sinh nhật em, chị tạm thời tha cho em, không nhéo mặt em.”

“Thật sao? Chị Triệu Đình chị thật tốt, người tốt hát cũng tốt.” Vương Thiến Thiến cười nịnh chị ấy, từ từ bỏ hai tay che mặt ra.

“Thật không? Thế chị hát..... cho em một bài nữa nhé.”

“Em nói giỡn thôi.....”

“Ừ, Chị cũng nói giỡn đó.....”

“Chị..... Triệu Đình.....” Vương Thiến Thiến xoa mặt, “Không phải chị nói không nhéo rồi à?”

Hường Nghiên đột nhiên ngồi lại đây, “Triệu Đình, cậu lại ăn hiếp Thiến Thiến?”

Triệu Đình cười xấu xa mấy tiếng: “Không có, hai chúng tớ giỡn thôi, phải không? Thiến Thiến?”

Vương Thiến Thiến lắc đầu quầy quậy, “Học tỷ, chị ấy nhéo em.”

“Đó không phải là cách biểu đạt tình yêu của chị với em sao? Em cô nhóc này.....” Triệu Đình trừng mắt liếc nhìn cô một cái.

Hường Nghiên khề gật đầu nói: “À, cách biểu đạt tình yêu à? Để tớ biểu đạt với cậu một chút nhé?” Vừa nói vừa nhéo lấy khuôn mặt của Triệu Đình.

Vương Thiến Thiến nhướng nhướng mày với Triệu Đình, hà hê vỗ tay.

Sau đó Triệu Đình ôm mặt giả bộ đáng thương nói: “Tôi không chơi với hai người nữa.”.....

Quà Hường Nghiên tặng Vương Thiến Thiến, Vương Thiến Thiến không nở tháo ra, đợi đến khi vào KTV mới từ từ mở, thật cẩn thận nương theo nếp gấp của giấy gói mà gỡ, sau khi lấy được quà ở bên trong xong, lại kỹ lưỡng bao chiếc hộp không lại một lần nữa.

Đó là một bóp tiền bằng da, Vương Thiến Thiến nghĩ là không ai chú ý, bèn lén lấy hình của Hường Nghiên trong bóp cũ nhét vào bóp tiền mới, đó là tấm hình cô chụp thừa lúc Hường Nghiên ngủ. Sau đó nhìn ảnh chụp một cái, lại liếc mắt nhìn Hường Nghiên nhân bản, tiếp theo nở một nụ cười giống như mê gái.

Không biết từ khi nào Hường Nghiên đã ngồi xuống bên cạnh Vương Thiến Thiến, Hường Nghiên nghiêng người qua muốn nhìn là cái gì, kết quả Vương Thiến Thiến cảnh giác đóng bóp tiền lại. “Giấu gì vậy?” Hường Nghiên hỏi.

“Không..... Không có gì hết..... O, học tỷ, đến bài của chị kìa.” Vương Thiến Thiến hấp tấp nhét bóp tiền vào túi quần.

Hường Nghiên cũng không hỏi thêm nữa, tập trung hát. Chị ấy hát: “Em nghe cô đơn đang hát, nhẹ nhàng lại mãnh liệt, nghe tiếng hát tàn nhẫn như vậy, làm cho người ta không kiềm được rơi nước mắt thành sông..... Tìm không thấy, người ấy có đến hay không, tôi sẽ là của ai ai là của tôi.....”

Một khắc đó, Vương Thiến Thiến rất muốn tiến lên, mạnh mẽ ôm cô gái kia vào lòng, sau đó nói với chị ấy: Chị là của em, em là của chị..... Nhưng còn có rất nhiều người ở đây như vậy.... Vì thế càng thêm chờ mong câu nói “Buổi tối trở về đi” của Hường Nghiên, sau đó là có thể..... hi hi hi.....

Hơn mười hai giờ khuya, ai về nhà nấy, sau khi Vương Thiến Thiến và Trương Thiên Nhất nhét tất cả mọi người vào trong xe taxi, mới lấy điện thoại ra gọi cho Hường Nghiên. Lát sau, một chiếc taxi dừng lại trước mặt bọn họ, Vương Thiến Thiến vẫy vẫy tay tạm biệt Trương Thiên Nhất liền nhảy lên xe.

Vương Thiến Thiến không về nhà, mà là cùng Hường Nghiên trở về nhà của chị ấy, bởi vì câu nói kia của Hường Nghiên, thật sự không thể không làm cho cô suy nghĩ sâu xa, có lẽ cứ như vậy mà lên giường cũng không chừng?

Tới nhà của Hường Nghiên, cửa vừa mới đóng lại, Hường Nghiên còn chưa kịp cởi giày, Vương Thiến Thiến đã nhào tới, nhưng mà chị ấy không để cho Vương Thiến Thiến đạt được ý xấu. “Đi tắm trước đi, toàn thân đều là mùi rượu.”

“Đã biết.” Vì do sinh nhật, Vương Thiến Thiến vui vẻ đến mức uống thêm mấy ly, nhưng mà, mình cũng muốn để lại ký ức tốt đẹp cho lần đầu tiên của mình và học tỷ, vì vậy ngoan ngoãn đi tắm. Chờ cô tắm xong, tóc cũng sấy khô, Hường Nghiên vẫn chưa ra.

Vương Thiến Thiến chờ đến hết kiên nhẫn, nằm trên giường gọi: “Học tỷ.”

Hường Nghiên không để ý tới cô, cô lại kêu một tiếng “Học tỷ”, Hường Nghiên vẫn không để ý tới cô, cuối cùng Vương Thiến Thiến đành phải đứng lên đi vào nhà vệ sinh tìm chị ấy.

Chỉ vừa mở cửa, Vương Thiến Thiến đã ngậy ngậy cả người. Hường Nghiên vừa mới tắm xong, còn chưa kịp mặc váy ngủ. Thân hình quyến rũ hoàn mỹ như vậy, cứ thế hoàn toàn hiện ra trước mặt Vương Thiến Thiến. Cái này thật sự không thể không làm cho người ta có suy nghĩ bậy bạ, Vương Thiến Thiến cố gắng khẽ nuốt nước miếng, có phải nên quay đầu đi hay không? Hay là nên đóng cửa lại đi ra ngoài? Nghĩ như vậy, nhưng thân thể vẫn cứng đờ đứng tại chỗ không nhúc nhích. Ánh mắt chuyển động khắp nơi, không tìm được chỗ dừng thích hợp.

Lúc này, Hường Nghiên đột nhiên nói chuyện, chị ấy nói: “Nếu em muốn nhìn, thì cứ quang minh chính đại mà nhìn, còn xấu hổ cái gì?”

Vương Thiến Thiến nghĩ thầm: Nhất định chị ấy đã say.

Hường Nghiên lấy váy ngủ lên đang định mặc vào, bị Vương Thiến Thiến giật lấy, “Dù sao lát nữa cũng phải cởi, còn mặc nó làm gì.”

Hường Nghiên nghe xong, cũng ngượng ngùng cúi đầu, Vương Thiến Thiến bị hành động đáng yêu này của chị ấy châm ngòi, không chút suy nghĩ hôn xuống. Loại thời điểm này còn không hôn, quả thực là đồ lưu manh rồi. Vương Thiến Thiến nghĩ, nhất định mình cũng đã say.

Không biết hôn như thế nào hôn đến trên giường, Hường Nghiên thừa dịp giữa lúc thờ gấp hoảng hốt kêu: “Tóc vẫn chưa khô.”

“Lát nữa nói sau.”

Những lời còn chưa kịp nói ra, lại bị chôn vùi trong nụ hôn của Vương Thiến Thiến.

Từ khi bên nhau tới nay, mỗi lần đến lúc hôn nồng nhiệt như vậy, hai người đều rất ăn ý tự động ngừng lại ngay bước cuối cùng. Bởi vì cảm thấy, như vậy tựa hồ có phần quá nhanh, nhưng mà lúc này đây, dường như hai người đều không định dừng lại. Hai tháng, thật sự không tính là dài, nhưng mà cộng thêm một năm yêu thầm đó của Vương Thiến Thiến, thời gian cũng coi như không ngắn.

Nụ hôn của Vương Thiến Thiến, tinh tế chuẩn xác rơi xuống trên người Hường Nghiên, rơi trên da thịt trắng như tuyết của chị ấy để lại những vết màu hồng đậm nhạt không đồng đều. Lúc tay của Vương Thiến Thiến từ ngực chị ấy chuyển xuống bụng, Hường Nghiên vô cùng khẩn trương căng cứng cơ thể, nhắm chặt mắt chìm vào cảm giác êm ái dễ chịu này. Chị ấy đoán rằng Vương Thiến Thiến cũng rất khẩn trương, cho nên chậm chạp không có thêm động tác nào.

Thế nhưng.

Hai phút trôi qua.

“Thiến Thiến?” Hường Nghiên nhẹ giọng kêu cô.

Vương Thiến Thiến không có phản ứng.

Hường Nghiên lại đẩy nhẹ cô.

Vương Thiến Thiến vẫn như trước không có phản ứng.

Hường Nghiên từ từ mở mắt nhìn, lưu manh! Vào loại thời điểm này lại có thể ngủ!

Hường Nghiên đẩy con sâu rượu còn nằm sấp trên người mình ra, thờ hờn hờn tức giận nói: “Không thể uống rượu mà còn ra vẻ!” Sau đó ngồi bên giường thổi khô tóc, tiếng ồn của máy sấy tóc cũng không thể đánh thức được con sâu rượu kia.

Đợi khi Hường Nghiên lại nằm xuống, Vương Thiến Thiến bỗng nhiên xoay người lại ôm chị ấy, miệng còn gọi “Học tỷ.”

Hường Nghiên nghĩ là cô đã tỉnh, nhưng thấy mắt cô vẫn còn nhắm lại, rõ ràng là nói mớ.

Vương Thiên Thiên lại nói: “Học tử..... Chị là của em.....” Vẫn nói không ngừng, làm cho Hường Nghiên ngủ không được, đành phải đưa tay bịt miệng Vương Thiên Thiên lại. Cuối cùng im lặng mới buông tay, vừa buông lỏng tay, Vương Thiên Thiên lại bắt đầu nói mớ. Hường Nghiên không biết làm cách nào, đành phải kè qua đó hôn hôn cô, cô mới yên tĩnh trở lại.

Giày vò cả đêm, Hường Nghiên cũng đủ mệt mỏi, cũng đủ buồn bực, cũng rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên cơ thể, Vương Thiên Thiên dễ chịu duỗi người một cái, sau đó quơ tay về phía vị trí của Hường Nghiên trong ấn tượng, nhưng lại quơ vào khoảng không.

Mở mắt lên không nhìn thấy Hường Nghiên, Vương Thiên Thiên có chút lo lắng, kêu lớn một tiếng “Học tử”, cũng không có ai trả lời cô. Đêm qua xảy ra chuyện gì sao?

Vương Thiên Thiên ngồi xếp bằng trên giường cẩn thận nhớ lại tình hình lúc tối. Cô nhớ rõ hình như ngày hôm qua mình uống say, sau đó theo học tử đến đây, tiếp đó thấy học tử không một mảnh vải, sau đây đương nhiên là cô chớp lấy cơ hội, rồi lăn đến trên giường, sau đó thế nào? Cô chỉ nhớ được tối hôm qua, cơ thể của học tử rất thơm, rất mềm, sờ lên rất dễ chịu..... Sau đó.....dễ chịu đến mức thiếp đi..... Thiếp đi?!

Trái tim Vương Thiên Thiên lập tức rơi xuống, đồ ngu ngốc! Thời điểm máu chốt như vậy sao lại có thể.....

Lúc này cô mới phát hiện tờ giấy Hường Nghiên để ở đầu giường lúc sáng: Chị đi tự học, chìa khóa trên bàn, lúc đi nhớ khóa cửa cẩn thận, còn nữa, mấy hôm nay chị bận rộn nhiều việc, không thể ăn cơm với em.

Vương Thiên Thiên sầu não, nhất định là học tử đã giận rồi? Cho nên mới không hề nhắc tới chuyện này.

.

.

.

Buổi chiều mấy ngày sau, lúc Vương Thiên Thiên thức dậy đã là 1 giờ, trong phòng ngủ vô cùng yên tĩnh, cô nghĩ tất cả mọi người đã ra ngoài. Bỗng nhiên nghe thấy Tổng Nhiên nói chuyện với cô, làm cô giật cả mình.

“Thiên Thiên, cậu dậy chưa? Cậu có muốn đi thư viện không?” Không biết Tổng Nhiên đã đứng dưới giường của cô từ lúc nào.

Sau khi Vương Thiên Thiên hồi phục lại tâm trạng mới đáp: “Không biết có phải tại mùa đông hay không, dạo gần đây vừa nhìn thấy sách tớ đã muốn ngủ.”

“Ừ, thế tớ đi một mình.”

“Đi đi, tớ ngủ tiếp một chút nữa.”

Lát sau, nghe được tiếng mở cửa, Tổng Nhiên lại nói: “Đứng rồi, hôm qua học tử Hường Nghiên còn hỏi tới cậu.”

Vương Thiên Thiên nghe xong, soạt một tiếng từ trên giường ngồi dậy: “Học tử hỏi gì?”

“Hôm qua chạm mặt chị ấy trong thư viện, chị ấy hỏi tớ mấy hôm nay cậu đang bận chuyện gì.”

Vương Thiên Thiên ngẩn ra trong chốc lát, bởi vì Hường Nghiên sắp thi, sợ mình làm ảnh hưởng chị ấy ôn tập, cho nên luôn nhịn không đi tìm chị ấy, nói mình bận chút việc, thật ra chỉ là cô bận ngủ mà thôi.

“Không nói với cậu nữa, tớ phải đi đây.” Nói xong, Tổng Nhiên định bước đi.

Vương Thiên Thiên vội kêu cậu ấy lại: “Đợi một chút, tớ cũng đi.”

Lại sắp đến thi cuối kỳ, ngay cả đi thư viện cũng phải chiếm chỗ, Vương Thiên Thiên theo Tổng Nhiên trèo rào lợi suất, né trái né phải, xuyên qua một biển người, trước mặt cuối cùng cũng thông thoáng, đi đến một góc yên tĩnh. Vương Thiên Thiên chỉ dựa vào bóng lưng đã nhận ra ngay người trước mặt là Hường Nghiên, sợ quấy rầy chị ấy, cho nên cũng không đi lại chào hỏi, chỉ đứng ở đó ngắm nhìn bóng lưng của Hường Nghiên.

Tổng Nhiên rất tự nhiên ngồi xuống phía đối diện của Hường Nghiên, chào hỏi chị ấy. Sau đó cúi đầu đọc sách, hoàn toàn quên mất chuyện đã dẫn theo Vương Thiến Thiến.

Vương Thiến Thiến đứng ngó ra một lúc, mới từ từ đi đến bên cạnh Tổng Nhiên nhỏ giọng hỏi: “Chỗ này có người không?” Cô nhìn thấy trên chỗ ngồi đó xếp một chồng sách.

“Ày, sao lại quên mất đã dắt theo cậu. Không có ai, sách này đều là của tớ.”

Tổng Nhiên mới nhớ ra là mình đi cùng với Vương Thiến Thiến, vừa rồi lo tập trung vào học tập, hoàn toàn không nhớ tới một người sống sờ sờ như vậy.

Vương Thiến Thiến mang chồng sách đó đặt lên bàn, mới ngồi xuống ghế, vừa ngồi xuống lại muốn đứng lên, sao chiếc ghế này lại cứng thế? “Cậu chiếm nhiều chỗ như vậy để làm gì?” Cô hỏi Tổng Nhiên.

“Sợ ngày nào đó mấy tên các cậu đột nhiên dờ chừng muốn tới lại không có chỗ ngồi đó.” Giống như mấy hôm trước Lí Nam thỉnh thoảng cũng bắt người muốn đến đây đọc sách, có một lần không có chỗ làm cho cậu ấy tức giận muốn chết. Cho nên từ đó Tổng Nhiên bắt đầu phòng ngừa chu đáo.

Lúc này Hường Nghiên mới ngẩng đầu nhìn cô một cái, nở nụ cười nói: “Ồ, em đến rồi à.”

Vương Thiến Thiến cũng cong môi mỉm cười, thuận tay lấy một quyển sách trong đống sách của Tổng Nhiên để ở trước mặt, “Đến đọc sách một chút.” Nói xong cúi đầu xem sách, vừa mới nhìn lại tròn tròn mắt, đây là thứ còn làm cho cô nhức đầu hơn toán vi tích – luật kinh tế. Toàn bộ đều là những thứ bất học thuộc lòng, sao cô có thể chuyên tâm gì được nữa đây? Nhưng mà vừa mới nói mình đến là để đọc sách, lại không thể đang ở trước mặt Hường Nghiên mà đã đổi quyển sách khác nhanh như vậy, đành phải kiên nhẫn đọc lời mở đầu một chút.

Vương Thiến Thiến ngồi không yên, không chỉ do đọc sách không vô, không chỉ tại ghế rất cứng, mà còn bởi vì không có người nói chuyện. Ngẩng đầu nhìn Hường Nghiên, Hường Nghiên đang ghi ghi chép chép; xoay đầu nhìn Tổng Nhiên, Tổng Nhiên đang học bài; cúi đầu nhìn lại cuốn sách ngập tràn chữ, cô choáng váng đầu.

Len lén khều cánh tay của Tổng Nhiên, Tổng Nhiên quay đầu dùng ánh mắt hỏi cô có chuyện gì? Vương Thiến Thiến chỉ chỉ tấm đệm dưới mông của Tổng Nhiên, Tổng Nhiên liếc nhìn cô một cái, tiếp tục học bài.

Cô lại dùng ngón tay chọt chọt vào eo của Tổng Nhiên, lại chỉ chỉ vào tấm đệm kia, Tổng Nhiên cắn răng một cái, rút đệm ra đưa cho cô, nếu lúc này còn không đưa, không biết cô lại dùng tiếp chiêu gì.

Vương Thiến Thiến cười nhận lấy tấm đệm kia, nhìn về mặt không tình nguyện của Tổng Nhiên, nghĩ thầm, dù sao thịt cậu cũng nhiều không sợ bị cắn đâu.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Vương Thiến Thiến một tay chống cằm không ngừng gục gặc đầu, có một lần gục đầu quá mạnh, thiếu chút nữa đã đập thẳng vào sách. Tỉnh táo lại một chút, cô bắt đầu nhìn lên Hường Nghiên, Hường Nghiên hé môi, Hường Nghiên nhu mày, Hường Nghiên nghiêm túc.

Thỉnh thoảng Hường Nghiên cũng liếc nhìn cô một cái, cô vội chống lại ánh mắt của chị ấy cười đến vô tội.

Ngay lúc Vương Thiến Thiến lại đổi hai quyển sách, sau khi mỗi quyển không xem quá nửa tiếng, cuối cùng cô vẫn quyết định rời khỏi thư viện. Ở đây không chỉ ảnh hưởng Hường Nghiên và Tổng Nhiên, ngay cả chính cô cũng ngồi khó chịu. Đang suy nghĩ xem lấy cớ nào để rời đi, Hường Nghiên viết tờ giấy qua đây nói: Ra ngoài ăn cơm đi.

Vương Thiến Thiến thì thầm với Tổng Nhiên vài câu, liền theo Hường Nghiên rời đi. Thì ra Hường Nghiên đã có kết quả kỳ thi Chú Hội, hai môn năm nay đều qua, chỉ chờ lấy bằng, cho nên đương nhiên hai người phải đi ăn mừng một chút.

Lúc ăn cơm Vương Thiến Thiến nghe được tin mừng đó, cũng vui vẻ thay Hường Nghiên, đồng thời càng thêm khâm phục Hường Nghiên, bởi vì cô từng nghe mẹ nói, cuộc thi Chú Hội này, chưa từng đi làm chưa làm qua nghiệp vụ sẽ thi rất khó. Chứng tỏ Hường Nghiên nhà cô vô cùng thông minh.

Hệ thống lò sưởi ở quán ăn này rất mạnh, ngay cả cửa sổ thủy tinh cũng “đỏ mồ hôi”, Vương Thiến Thiến vừa vào cửa đã cởi áo khoác, muốn cởi luôn áo len, nhưng bên trong cũng chỉ còn lại một lớp áo, lúc này cô lại hâm mộ Hường Nghiên có thể cởi hết, chỉ còn chừa một chiếc áo sơ mi mỏng nhẹ nhàng thoải mái như vậy.

Vì thế cô hay liếc mắt nhìn cổ áo đang mở rộng của Hường Nghiên, trên cùng là hai chiếc cúc áo không cài, có thể nhìn thấy xương quai xanh hai bên đang thấp thoáng nhô ra, nếu như, cởi thêm một chiếc nữa. Vương Thiến Thiến cảm ly nước đặt trên bàn lên uống, để làm dịu sự khô nóng trong người.

Hường Nghiên ngồi đối diện cô, giống như biết cô đang nghĩ gì, ra vẻ vô ý đưa tay phủ lên ngực, vừa xê dịch, cúc áo lại mở một cái, lộ ra một mảng da thịt lớn.

Vương Thiến Thiến lập tức bị sặc.

Hường Nghiên khẽ cười, cài lại cúc áo, làm bộ giống như không có chuyện gì tiếp tục ăn.

Vương Thiến Thiến vừa ho vừa nhìn xung quanh, may mà đang ở phòng cách gian trong tiệm, may mà lúc ấy không có ai đi ngang qua. Vừa rồi cô còn

nhìn thấy được cả áo lót bằng ren của học tỷ! Cha mẹ ơi, muốn làm gì đây?

Đợi cho đến khi ho cũng ho xong sắc cũng sắc xong, trong đầu Vương Thiên Thiên đột nhiên lóe sáng, chẳng lẽ học tỷ đang ám chỉ gì đó với cô? Vì thế cô lấy can đảm nhắc tới chuyện hôm sinh nhật ấy, “Học tỷ..... hôm ấy.....”

“Sao?”

Vương Thiên Thiên cho rằng Hường Nghiên đã hiểu ý, nói tiếp: “Thế hôm nay chúng ta.....”

“À, chờ chị thi cao học xong rồi nói sau.” Hường Nghiên nói rồi tiếp tục cúi đầu ăn.

“Ồm.....” Vương Thiên Thiên buồn bực cúi đầu, nhất định là học tỷ cô ý! Cô ý! Cô ý mà!!..... Trên đời này có bán thuốc hồi hận không? Hay là, có thể làm cho cô quay trở về đêm sinh nhật hôm đó được không?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

“Lễ giáng sinh năm nay trùng hợp rơi vào thứ bảy, các cậu đã nghĩ đi đâu chơi chưa?” Lí Nam nằm sấp trên giường dùng khuỷu tay chống đỡ cơ thể, cúi đầu xem lịch nói.

Nguyệt Lượng đang lên mạng, ngón tay bay múa trên bàn phím, “Có hẹn người rồi.”

Tổng Nhiên nói: “Ba tờ đi công tác, đúng lúc là chuyến bay hôm đó, tớ phải ăn com với ba trước, các cậu quyết định chỗ xong trễ một chút tớ mới đến tìm các cậu.”

Vương Thiên Thiên đang chơi games, Lí Nam hỏi cô hai lần cô mới có phản ứng, đột nhiên nhớ lại đêm giáng sinh năm ngoái, vì thế nói: “Trường năm nay không có vũ hội sao?” Chính là ở ngay đêm giáng sinh năm ngoái, cô với Hường Nghiên ngoéo tay giao hẹn sinh nhật năm nay.

“Vũ hội trong trường chán chết đi được, chúng ta tự đi ra ngoài chơi, đến lúc đó nhà thờ và đường dành riêng cho người đi bộ chắc chắn sẽ rất náo nhiệt. Hay là chúng ta đi chỗ đó đi?” Lí Nam chờ nửa ngày Vương Thiên Thiên cũng không có phản ứng, cậu ấy lặp lại một lần nữa: “Chúng ta đi đường dành riêng cho người đi bộ đi.”

“Ừ, đi.”

“Đúng rồi, kêu Tiểu Nhất luôn, càng nhiều người càng tốt.”

Vương Thiên Thiên im lặng đồng ý, tiếp tục tập trung chơi games. Đương nhiên là cũng phải kêu học tỷ.

Lí Nam xuống giường uống nước, thấy Nguyệt Lượng nhìn màn hình máy tính cười toe toét, liền rón ra rón rén bò lên giường của cậu ấy. Nguyệt Lượng bị làm cho giật mình, lùi lại phía góc tường, “Cậu muốn làm gì?”

“Hôm đó cậu hẹn ai thế? Không phải là cậu độc thân sao? Nhanh như vậy lại có rồi?”

“Ai có?” Vương Thiên Thiên đột nhiên ngồi thẳng dậy, nhìn về hai người này.

“Ha ha! Nguyệt Lượng có!” Lí Nam chỉ chỉ Nguyệt Lượng.

“Ai thế?” Vương Thiên Thiên hỏi tiếp.

Nguyệt Lượng tức giận trừng mắt nhìn Vương Thiên Thiên, “Cậu đó!”

Vương Thiên Thiên lập tức giả bộ then thùng úp mặt xuống giường nói: “Thấy ghét, mấy chuyện này sao có thể nói ra trước mặt người khác, mắc cỡ quá.”

Nguyệt Lượng nói tiếp: “Không sao, ngày mai tớ đã chấm dứt rồi.”

“.....”

Lí Nam vịn lấy thành giường cười đến ngã nghiêng, ngay cả chiếc giường cũng bị rung rinh theo.

“Cậu nhẹ nhàng tí đi, đừng phá hỏng giường tớ, xuống dưới nhanh lên.” Nguyệt Lượng lại rít lên với Lí Nam.

“Vậy cậu nói tớ biết cậu hẹn ai, tớ sẽ xuống ngay.”

“Cha tớ với dì, còn có thể là ai?”

“Thật sao? Thế cậu đang chat với ai? Trò chuyện vui vẻ như vậy.”

“Thật. Không phải cậu hỏi một câu à? Câu sau đó tớ không trả lời, cậu mau xuống nhanh đi.”

“Hừ! Chán chết.” Lí Nam ngượng ngừng quay trở về giường của mình.

Sau khi tắt đèn, Vương Thiên Thiên mơ một giấc mơ. Thay vì nói là giấc mơ, chỉ bằng nói là những chuyện đã xảy ra trong quá khứ lần lượt tái hiện lại trong đầu giống như một bộ phim. Bắt đầu là lúc cô mơ thấy ngoéo tay với Hường Nghiên giao hẹn hát chúc mừng sinh nhật cho cô, nhìn thấy hai ngón tay quấn lại cùng nhau, vui vẻ đến cười ra tiếng. Tiếp đó mơ thấy Hường Nghiên nói “Chị vẫn luôn hy vọng có một người em gái giống như em vậy.....”, lại nhìn thấy mình ngồi một mình cô đơn ở bờ sông ném từng viên từng viên sô-cô-la xuống sông, đau lòng vì mình mà khóc lên tiếng. Nhưng kế tiếp, mơ thấy mình thổ lộ thành công với Hường Nghiên, những ngày ngọt ngào của hai người làm cho cô lại cười. Nhưng lại nhớ đến Hường Nghiên nói “Chờ chị thi cao học xong rồi nói sau” lại là một tiếng thờ dài.

Ban đêm thực yên tĩnh, trên một chiếc giường trong phòng ngủ 407 đột nhiên truyền ra vài tiếng cười, lát sau tiếng cười lại từ từ chuyển thành tiếng khóc. Tiếp theo lại là tiếng cười, cuối cùng biến thành tiếng thờ dài thườn thượt.

Những người trên ba chiếc giường còn lại, đều không ngoại lệ rúc đầu vào trong chăn, cuộn thành hình con tôm.

.

.

.

Hình như lễ giáng sinh mỗi năm đều có tuyết rơi, không phải là tuyết lớn bay là tả, mà là những bông tuyết li ti rơi xuống như bay múa. Giống như bông liễu của mùa xuân, nhẹ nhàng mềm mại, nhưng lại không khó chịu như bông liễu, những bông tuyết này rơi xuống đầu ngón tay lập tức tan mất.

Lúc ăn cơm trưa ở căn tin, Trương Thiên Nhất cầm một quả táo đưa cho Vương Thiên Thiên, dùng giấy gói bao lại quả táo, một màu đỏ au, vừa nhìn đã muốn ăn ngay một miếng. Mỗi năm kể đến lúc này, các siêu thị và sạp hoa quả đều bán loại quả bình an này (1), thật ra cũng chỉ là một quả táo bình thường, đơn giản là vào ngày đặc biệt như thế này, thêm một lớp giấy gói, liên tăng lên một cấp bậc, giá bán cũng theo đó mà tăng vọt. Sinh viên không lo việc nhà không biết củi gạo đất, làm gì lại đi bận tâm mấy thứ đó, đều đi mua như phong trào, dường như đã trở thành một thứ trào lưu.

Vương Thiên Thiên cầm quả táo nhìn Trương Thiên Nhất nửa ngày, mới hỏi: “Tặng tớ cái này để làm gì?”

“Không phải tặng cho cậu.”

“Hừ?”

Trương Thiên Nhất khẽ cười, “Tớ biết ngay cậu chắc chắn sẽ không học được lãng mạn giống như người ta, nhất định sẽ không đi mua, cho nên tớ mua giúp cậu, không phải muốn tặng cho cậu, mà là để cậu tặng người khác.”

Vương Thiên Thiên nghe xong, mới bừng tỉnh, vỗ vỗ bả vai Trương Thiên Nhất nói: “Anh em tốt! À! Không đúng, chị em tốt!”

Trương Thiên Nhất đang nghe được câu “Anh em tốt” cười tươi rói, nhưng lại nghe được câu dư thừa phía sau nụ cười liền vụt tắt, quay đầu liếc Vương Thiên Thiên một cái: “Cút đi chỗ khác.....”

Lát sau thấy Hường Nghiên và Triệu Đình đến ăn cơm, Trương Thiên Nhất vội ra hiệu cho Vương Thiên Thiên: “Tới rồi, mau lên!”

Vương Thiên Thiên vừa đứng lên, đột nhiên không biết từ đâu nghe được tiếng của Lí Nam: “Ồ! Táo! Tiểu Nhất, của cậu tặng cho Thiên Thiên à?”

Trương Thiên Nhất buột miệng nói: “Là tự cậu ấy mua.”

Vương Thiên Thiên còn chưa kịp phản ứng, Lí Nam không biết từ khi nào đã đứng trước mặt cô, cướp mất quả táo đi: “Đúng lúc hôm nay tớ không muốn ăn cơm, cho tớ quả táo này đi.”

“Áy.....” Trương Thiên Nhất hỏi hận đến mức muốn cắn lưỡi tự sát, sao tự nhiên lại nói tự Thiên Thiên mua? Nếu là nói của mình tặng, chắc Lí Nam đã không giật lấy rồi?

Đợi đến lúc Vương Thiên Thiên tìm kiếm bóng dáng của Hường Nghiên, thấy chị ấy cũng đang nhìn về phía cô, Triệu Đình đi xếp hàng, Hường Nghiên chậm rãi tiến về phía này.

Vương Thiên Thiên định giải thích chuyện Lí Nam giành quả táo vừa rồi, định nói thật ra quả táo đó là cô muốn tặng cho Hường Nghiên, ai dè bị Lí Nam giật mất. Nhìn thấy Hường Nghiên càng ngày càng bước tới gần, vội đi lên phía trước vài bước đón tiếp, vừa định mở miệng, liền thấy trong tay Hường

Nghiên đã cầm một quả táo. Là của ai tặng? Những lời giải thích Vương Thiển Thiển đã chuẩn bị xong trong đầu một câu cũng không nói ra.

Hương Nghiên tất nhiên là thấy lúc này Lí Nam cướp lấy quả táo của Vương Thiển Thiển, cho nên Vương Thiển Thiển hai tay trống trơn đứng ở kia cũng không dám ngẩng đầu nhìn mình, vì thế về mặt chị ấy không chút thay đổi nói: “Vừa này.”

Vương Thiển Thiển vội giành nói, “Lí Nam muốn cướp đi, em vốn định đưa cho chị.”

Hương Nghiên không hỏi chuyện này nữa, chỉ nói: “Tôi nay các em có hoạt động gì?”

“Hình như là muốn đi dạo phố.”

“Chị cũng đi.” Hương Nghiên nói xong đưa quả táo trong tay cho Vương Thiển Thiển, “Cái này cho em.”

Sau đó cũng không ngoảnh đầu lại mà bước đi.

Vương Thiển Thiển sững sốt một lát, mới quay đầu lại đưa tay ra dấu chữ “V” với Trương Thiển Nhất.

Trời nhá nhem tối bắt đầu xuất phát từ trường, Vương Thiển Thiển đi lên lầu tìm Hương Nghiên, vốn Triệu Đình cũng định đi, ai ngờ đến lúc đó lại có người khác tìm chị ấy, lại không thể từ chối, cho nên đành phải từ chối bọn Vương Thiển Thiển. Lúc Vương Thiển Thiển nghe Triệu Đình nói, một mặt lộ vẻ tiếc nuối, một mặt thâm sung sướng trong lòng. Nếu chị Triệu Đình ở đây, mình không thể ở cạnh Hương Nghiên, chị gái kia ồn ào cỡ nào.

Sau khi bốn người Vương Thiển Thiển, Hương Nghiên, Trương Thiển Nhất, Lí Nam họp mặt với Tống Nhiên tại công trường trung tâm mua sắm, chậm rãi đi theo dòng người.

Gió ban đêm hơi lạnh, nhưng cũng may có những tòa kiến trúc hai bên đường chắn lại, hơn nữa cũng đông người, nên cảm giác không rõ rệt.

Kiến trúc mang phong cách Châu Âu cổ chiếu lại dưới ánh đèn đường, cùng với những bông tuyết nhỏ nhẹ nhàng bay lượn, làm cho người ta có ảo giác đang ở nước ngoài. Từ xa xa, trong nhà thờ truyền ra tiếng nhạc vui tai, có bài “Tiếng chuông ngân”, “Khúc hoan ca” người ta nghe nhiều đến thuộc. cũng có rất nhiều bài hát không biết tên.

Thành phố mang đậm văn hóa Châu Âu bên trong này, mỗi lần đến ngày lễ của Phương Tây, liền náo nhiệt hẳn lên. Số người đi dạo phố chúc mừng ở đêm bình an, không ít hơn số người đi đập thanh vào tết Đoan Ngọ ở mùa hè. Cho dù vào buổi đêm lạnh lẽo như thế này, cho dù dưới thời tiết tràn ngập tuyết như vậy.

Mấy người sóng vai bước tới, thỉnh thoảng Vương Thiển Thiển giơ tay đặt bên miệng hà hơi, sau đó lại đưa tay đặt trở lại túi áo lông. Trương Thiển Nhất thấy thế đang định gỡ bao tay ra đưa cho cô, kết quả Vương Thiển Thiển lại xoay đầu đi nói chuyện với Hương Nghiên.

Hương Nghiên cũng để ý thấy Vương Thiển Thiển không mang bao tay, vì thế chia một bao tay đưa cho cô. Vương Thiển Thiển không chút nghĩ ngợi đã nhận lấy, mang vào tay bên phải, sau đó tay trái lại cầm tay phải để trong túi áo khoác của Hương Nghiên. Rõ ràng là chính cô muốn nắm tay của Hương Nghiên, ngoài miệng lại cứ khư khư nói: “Học tỷ, đường trơn, chị cẩn thận dưới chân một chút, em đỡ chị.”

Trương Thiển Nhất bĩu môi nghĩ thầm, một tháng trước không phải có người còn hung dữ nói với mình ghét mang bao tay sao?

Chú thích:

(1) Quả bình an: Ở Trung Quốc, quả táo là “bình quả” chữ “bình” đọc giống như chữ “bình” trong bình an. Thế là từ đó tặng táo vào ngày lễ giáng sinh đã trở thành một truyền thống. Trong thời khắc của ngày giáng sinh mà người ta được tặng táo thì biểu thị họ nhận được sự chúc phúc, một năm an bình. Còn nếu như tặng táo cho người yêu của mình ngoài việc chúc người đó bình an còn mong muốn tình yêu giữa hai người bền vững mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Bên lề đường có rất nhiều người bán hàng rong đang bày bán các món đồ có liên quan đến ngày lễ, huy hiệu phát ra ánh sáng chớp tắt, vương miện phát sáng, gây huyễn quang, gấu bông. Lí Nam lại không kiểm chế được mà mua rất nhiều đồ chơi, móc chìa khóa, dây điện thoại, chỉ cần là thứ cậu ấy thấy dễ thương đều mua về hết. Mà chàng trai duy nhất là Trương Thiển Nhất liền bất hạnh đảm nhận vị trí khuôn vác.

Vương Thiển Thiển thấy rất nhiều người bán hàng cũng là những thanh niên độ tuổi không khác gì bọn họ, thậm chí còn có những người nhỏ tuổi hơn cả bọn họ. Tâm tư lại nhớ tới thời trung học, có một năm cô và Trương Thiển Nhất cùng một số bạn học cũng đã từng làm việc này, tự mình đi buôn bán một vài món đồ kiếm được một ít tiền lời, tuy rằng thời tiết lúc ấy còn lạnh hơn cả bây giờ, mặc dù bị cồng mảy tiếng giữa thời tiết giá lạnh, mặc dù tiền bán được cuối cùng đều lấy đi ăn McDonalds. Nhưng khi đó cùng với bạn học cố gắng đi làm một việc, thật sự rất vui vẻ.

Hiện giờ ngoài đầu nhớ lại, khi đó thật khờ mà, có thể kiếm được mấy đồng? Vì sao phải đi chịu khổ như thế? Giống như chắc chắn sau này nhớ lại thời đại học, cũng sẽ xuất hiện những cảm xúc như vậy. Nhưng mà khi ấy đã để lại những kỷ niệm tốt đẹp, dùng bao nhiêu tiền cũng sẽ không mua được. Cô nghĩ, những học sinh trước mắt này, có lẽ cũng có tâm trạng giống cô, nhìn khuôn mặt tươi cười của bọn họ sẽ hiểu được.

Lại có cô gái bán hoa chào hàng hoa tươi với người đi đường, dọc theo đường đi Trương Thiên Nhất đã từ chối mấy người như vậy. Nhưng mà cô gái mới gặp này dường như ra tay rất lợi hại, làm cho Trương Thiên Nhất không thể không dừng chân.

Vương Thiên Thiên cũng rút bàn tay nắm Hường Nghiên về, đi trở lại nhìn. Thì ra, cô gái bán hoa đó nhét thẳng hoa vào trong tay Trương Thiên Nhất. Trương Thiên Nhất giúp Lí Nam xách đồ, không có tay rảnh để từ chối, chỉ cười nói: “Tôi thật sự không mua, cô nhìn tôi như thế này giống dạng người có bạn gái lắm sao? Mau lấy về bán cho người khác đi.”

Cô gái đó yên lặng nhìn cậu ấy nói: “Sao có thể không có bạn gái, cậu gạt người sao?”

Vương Thiên Thiên thấy đáng vẻ như sắp khóc của cô gái đó, lấy 20 đồng trong ví ra đưa cho cô ấy nói: “Được rồi, chúng tôi mua.”

“Cám ơn!” Cô gái đó cười một cái thật tươi bỏ đi.

Vương Thiên Thiên lấy cành hoa trong tay Trương Thiên Nhất, lập tức đi đến bên cạnh Hường Nghiên, đưa tới trước mặt Hường Nghiên, “Cho chị.”

Hường Nghiên ngạc nhiên. Lén nhìn về mặt của Lí Nam và Tống Nhiên, cũng không dám tùy tiện đưa tay ra nhận.

Hoa hồng vừa chớm nở, vào trời đêm giá rét này, yên lặng tỏa ra vẻ đẹp của nó, giống như muốn dùng hết sức lực bung nở cơ thể, nhưng cuối cùng không chịu được cái lạnh, chỉ có thể hiển dâng màu đỏ chói mắt của nó, vào buổi đêm tuyết bay phát phối, một điểm màu đỏ giữa lớp giấy gói thuần một màu trắng, làm cho người ta cảm thấy thốn thức.

Vương Thiên Thiên dùng cành hoa chặn đường của Hường Nghiên như vậy, tay chân Hường Nghiên hơi luống cuống, hỏi: “Này? Làm gì vậy?” Chung quanh còn có những người khác, như vậy..... chắc là không tốt?

“Cái này cho chị.” Vương Thiên Thiên cố ý quay đầu chỗ khác không nhìn chị ấy. Hoàn toàn quên đi sự tồn tại của Lí Nam và Tống Nhiên.....

Hường Nghiên không nhận, ngược lại Lí Nam đi đến nói: “Vì sao tớ không có?”

Vương Thiên Thiên liếc mắt nhìn cậu ấy một cái nói: “Cậu cũng đã giật quả táo của tớ rồi!” Sau đó lại nhìn về phía Hường Nghiên, hơi hơi nhú mồm. Nhận đi nhận đi, các cậu ấy sẽ không nghĩ nhiều đâu.

Hường Nghiên không nhận được, “Phì” một tiếng cười lên.

“Cười gì chứ?” Mặt Vương Thiên Thiên như bị thêu đốt.

Hường Nghiên cười một lát mới nhận cành hoa trong tay cô nói: “Trước đây chị cảm thấy đáng vẻ của Vương Thiên Thiên em rất đáng yêu, mồm rậm mắt to, nhưng mà vừa rồi hai lông mày của em nhú lại cùng một chỗ, giống như con sâu róm.....”

“Ặc?” Vương Thiên Thiên giờ tay sờ đôi lông mày rậm vẫn luôn làm cho cô kêu ngoa, giống sâu róm?

“Được rồi, hoa này chị nhận, nhưng mà, Tiểu Nhất giúp chị cầm trước một chút đi, lát nữa về đưa lại chị.” Hường Nghiên nói như vậy, bởi vì chị ấy lại thấy có mấy cô gái bán hoa dạo muốn “Xuống tay” với Trương Thiên Nhất.

Kết quả, bầu không khí vốn có chút kì lạ, đã bị một câu “Sâu róm” của Hường Nghiên phá vỡ, lực chú ý của Lí Nam từ hoa hồng đã chuyển đến cặp lông mày của Vương Thiên Thiên. Nhưng Lí Nam dù sao cũng là Lí Nam, không được một lúc lại nghĩ đến chuyện này, vừa đi còn vừa nói với Tống Nhiên: “Cậu xem, Thiên Thiên thật không biết điều, mua hoa cũng không nói cho hai chúng ta.”

“Ồ, không cho thì không cho, dù sao tớ cũng không thích.” Tống Nhiên ngẩng đầu nhìn về cuối con phố, tầm mắt lướt qua một đám người, cuối cùng cũng nhìn được bằng hướng dẫn mờ mờ, mới thở dài một hơi nhẹ nhõm. Rốt cuộc có thể về rồi, phố này thật sự chỉ có hơn 1000 mét thôi sao? Sao cô cảm thấy đi hết một giờ lâu như vậy?

.

.

.

Trở lại kí túc xá, lúc chia tay ở cầu thang tầng bốn, Vương Thiên Thiên và Hường Nghiên đều rất ấn ý lần lượt trao đổi đồ trong tay đối phương.

Thứ Vương Thiên Thiên tặng Hường Nghiên, là nước hoa.

Thứ Hường Nghiên đưa cho Vương Thiên Thiên, là chìa khóa nhà của chị ấy. Chiếc chìa khóa Vương Thiên Thiên sớm trả lại cho chị ấy vào hôm sau ngày sinh nhật, được chị ấy gói vào trong một chiếc hộp xinh đẹp, lại đến trong tay Vương Thiên Thiên. Mà lúc này đây, Vương Thiên Thiên không cần phải trả lại.

Sau khi tắt đèn, Vương Thiến Thiến ở trên giường đầu tiên là nhìn chiếc chìa khóa Hương Nghiên tặng cười ngô nghê, sau đó lại lấy quả táo đặt ở trên gối lúc giữa trưa kia ôm ngủ thẳng đến chiều ngày hôm sau. Trong giấc mơ đều là nụ cười xinh đẹp của Hương Nghiên lúc nhận lấy hoa của cô.

Ngày hôm sau vừa mới mờ mắt, Vương Thiến Thiến liền tìm kiếm bóng dáng của quả táo kia, nhưng mà tìm trái tìm phải, ngay cả chăn cũng xốc lên, làm sao cũng không tìm được. Muốn hỏi những người khác có nhìn thấy quả táo của cô hay không, nhưng trong phòng ngủ không còn một ai. Rốt cuộc đành phải nhảy xuống giường lục tung khắp nơi tìm kiếm. Cuối cùng phát hiện xác của một quả táo trong thùng rác.

Vương Thiến Thiến lập tức trợn tròn mắt, giấy gói trong suốt từng bao quanh bên ngoài quả táo, hiện giờ đã trở thành giấy bọc xác; quả táo từng đỏ tươi mê người, hiện giờ gầy trơ cả xương, lộ ra lõi.

Cô ngồi xổm trước thùng rác, yên lặng nhìn chăm chăm cái xác kia, cảm uất không chịu nổi, nghĩ thầm, may yên nghỉ đi, tao nhất định sẽ tìm được hung thủ báo thù ày.....

Lúc trong lòng còn đang miên man suy nghĩ, cửa phòng mở, Nguyệt Lượng mở cửa đi vào. Nguyệt Lượng nhìn Vương Thiến Thiến một cái, chỉ nói: “Đậy rồi à?” Sau đó ngồi xuống bắt đầu đọc truyện tranh.

“Nguyệt Lượng, sao cậu lại không tò mò tò đang làm gì vậy?” Nếu đổi ngược lại là Lí Nam hoặc Tống Nhiên, chắc chắn vừa vào cửa đã nói ngay: “Thiến Thiến cậu đang làm gì đó? Sao lại ngồi xổm ở đây?” Nhưng Nguyệt Lượng lại không hỏi gì cả, vô cùng khả nghi.

Nguyệt Lượng cũng không nhìn cô, đưa lưng về phía cô nói: “Cậu khiêm như vậy, làm gì cũng có thể lý giải được.”

“Cậu lại đây nhìn xem”

“Nhìn cái gì chứ?” Nguyệt Lượng cúi đầu nhìn thoáng qua, ồ, cùi táo thôi, cũng không có gì. Lời này cậu ấy chưa nói ra, nhưng mà Vương Thiến Thiến đã từ sắc mặt của cậu ấy nhìn ra manh mối, tuy rằng cậu ấy đã cố hết sức che giấu.

“Cái tên hung thủ giết quả này!” Vương Thiến Thiến bất ngờ đứng lên nắm lấy áo của Nguyệt Lượng.

“Gi vậy?” Nguyệt Lượng hoảng hốt, nghĩ thầm, Vương Thiến Thiến bị thần kinh gì thế?

“Tớ hỏi cậu, quả táo trên giường của tớ có phải cậu đã ăn hay không?”

Nguyệt Lượng gạt đầu, “Sáng nay thức trễ, không ăn sáng, vừa lúc nhìn thấy cậu có một quả táo, sao thế?”

“Sao cậu lại có thể ăn quả táo của tớ!” Vương Thiến Thiến bắt đầu rít gào.

Về mặt của Nguyệt Lượng lập tức tươi cười lên nói: “Hai chúng ta là ai với ai chứ, không phải chỉ ăn táo của cậu thôi sao? Tớ thấy cậu không ăn, để ở đó sợ sẽ bị hư, tớ có lòng tốt giúp cậu ăn luôn.”

“Cậu có biết đó là của ai tặng cho tớ không?”

“Ai tặng thì cũng vậy thôi, không ăn chính là lãng phí lương thực, lãng phí lương thực là có lỗi.”

“Cậu trả cho tớ!” Bàn tay nắm lấy áo của Nguyệt Lượng lại tăng thêm một chút lực. Nếu đây không phải trong phòng ngủ, mà là một nơi rộng lớn khác, chắc Vương Thiến Thiến sẽ tức giận đến lăn lộn trên mặt đất.

“Không phải chỉ là một quả táo sao?” Nguyệt Lượng bắt lấy tay cô, muốn làm cho cô nói lỏng ra một chút.

“Đó là của học tỷ tặng cho tớ.....” Vương Thiến Thiến càng nghĩ càng giận, nắm lấy Nguyệt Lượng lắc qua, lắc lại, lắc qua, lắc lại.....

“Khụ khụ.... Khụ..... Cứu mạng.....” Nguyệt Lượng bị Vương Thiến Thiến lắc đến choáng váng đầu óc, không ngừng cầu xin tha thứ mới làm cho Vương Thiến Thiến ngừng lại. Nguyệt Lượng chỉnh lại áo, thở hổn hển mấy hơi nói: “Thế..... Tớ đi nói với chị ấy kêu chị ấy cho cậu một quả nữa thì được rồi.....”

“Có tác dụng gì chứ? Lễ giáng sinh cũng đã qua rồi.....” Nói một hồi, Vương Thiến Thiến lại nước mắt lưng tròng nhìn Nguyệt Lượng.

“Thế..... Ôi trời, phiền chết được, tớ bao cậu đi ăn kem là được chứ gì?” Nguyệt Lượng sợ nhất là nhìn thấy dáng vẻ này của Vương Thiến Thiến.

“Được thôi.....” Nhưng bộ dáng vẫn còn giống như rất oan ức, vì thế lại bồi thêm một câu: “Cậu vốn còn thiếu tớ kem..... Hôm nay không tính vào 200 lần kia phải không? Cậu có biết học tỷ tặng cho tớ quả táo hàm chứa bao nhiêu tình cảm ở bên trong..... Quả táo đó.....”

“Được rồi được rồi.....” Nguyệt Lượng vội ngắt lời cô, “Miệng tớ có lỗi, không nên ăn táo của cậu, cậu muốn ăn bao nhiêu kem thì ăn, bóp tiền để ở chỗ cậu được chưa?”

“Ừ, thế cũng tạm chấp nhận.”

Lúc Nguyệt Lượng chờ Vương Thiến Thiến thay quần áo, vẫn còn không ngừng oán trách bản thân, vì sao lại nóng nảy như vậy đi ăn quả táo của cậu ấy

chứ, kết quả là bị ép buộc bắt bí vào chầu này. Thật sự là quá không cẩn thận!

Vương Thiên Thiên nghĩ Nguyệt Lượng nếu đã hào phóng đãi khách như vậy, đương nhiên phải kêu cả Hường Nghiên cùng đi mới càng có lời, vì thế cũng kêu Hường Nghiên đi ra. Đương nhiên Nguyệt Lượng cũng không dám có nửa câu oán thán, bóp tiền đã bị rơi vào tay Vương Thiên Thiên rồi!

Mấy người vừa mới đi ra ngoài không được vài bước, Vương Thiên Thiên vừa định đưa tay ra nắm lấy tay Hường Nghiên, kết quả bị trượt chân, lập tức ngã chổng vó. Hường Nghiên vội vàng đỡ cô dậy: “Em sao rồi? Có đau không?”

“Không..... Không sao.....”

Nguyệt Lượng bên kia không nhịn được cười, nghĩ thầm, cho cậu cướp đoạt bóp tiền của tớ, ngã thật hay, bây giờ có thể không cần đi ăn rồi?

Kết quả Vương Thiên Thiên phì phì tuyết trên người nói: “Lát nữa tớ phải ăn thêm mấy phần kem mới được!”

Rốt cuộc Nguyệt Lượng đã hiểu được cái gì gọi là khóc không ra nước mắt.....

Tới quán nước, Vương Thiên Thiên trước tiên là gọi vài món kem có mùi vị bình thường không hay ăn, sau đó lại gọi thêm vài loại món uống mới ra, vừa ăn còn vừa hồi hận, lúc trước sao không đánh cược với Nguyệt Lượng kem Haagen-Dazs chứ?

Vốn đang là cuối tháng, tài chính rất căng thẳng, Nguyệt Lượng nhìn thấy mấy thứ dọn lên bàn, trong lòng đau khổ, sau đó nhìn cái bóp tiền teo tóp chùi nước mắt: “Bóp tiền, mày sao vậy? Mày đừng có chết mà!”

Vương Thiên Thiên liếc cậu ấy một cái lại nói với Hường Nghiên: “Học tỷ, chị muốn ăn thêm gì nữa không? Nguyệt Lượng mời khách.”

Nguyệt Lượng ôm lấy bóp tiền nức nở nói: “Cảm thú.....”

Hường Nghiên nhìn không được cười lên, “Thiên Thiên, em cũng đừng ức hiếp Nguyệt Lượng, em nhìn em gọi nhiều thứ như vậy, tự em ăn hết sao? Ăn không hết không được đi.”

Vương Thiên Thiên không phục “Ồm” một tiếng.

Mắt Nguyệt Lượng vụt sáng, “Học tỷ số một.”

Đương nhiên, Nguyệt Lượng và Hường Nghiên không thể nhìn Vương Thiên Thiên ăn sạch mọi thứ trên bàn, mà là giúp đỡ cô cùng nhau dọn sạch chiến trường, sau đó, Vương Thiên Thiên nghĩ thầm, một tháng tới này không cần phải ăn kem nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Trên đường trở về thấy rất nhiều người đang cùng nhau chơi tuyết, Nguyệt Lượng lại đề nghị chơi trò chơi tuyết, thật ra là cậu ấy muốn tìm cơ hội trả thù.

“Tớ với học tỷ một đội, một mình Nguyệt Lượng một đội.” Vương Thiên Thiên sắp xếp như vậy.

“Như thế hình như không được hay? Mỗi người là một đội.” Hường Nghiên lập tức chỉnh cô.

“Vây cũng được.” Vương Thiên Thiên nghĩ đến chuyện Nguyệt Lượng mời kem mình mà đồng ý.

Nguyệt Lượng luôn dùng câu tuyết tấn công Vương Thiên Thiên, Hường Nghiên thỉnh thoảng giúp Vương Thiên Thiên đánh Nguyệt Lượng, nhưng phần lớn thời gian đều đứng xem trò vui, bởi vì đã nói như vậy, lại đi giúp đỡ Vương Thiên Thiên thì hơi khó xử.

Nguyệt Lượng vẫn không đánh được Vương Thiên Thiên, liền bất chấp, làm một quả cầu tuyết siêu lớn, sau khi ngắm đúng mục tiêu cấp tốc ném đi.

Hường Nghiên tốt bụng nhắc nhở Vương Thiên Thiên, vội kêu cô: “Thiên Thiên cẩn thận kia!”

Vương Thiên Thiên nghe Hường Nghiên kêu mình, quay đầu say mê ngắm Hường Nghiên, kết quả bị quả cầu tuyết đập trúng, sau đó không hề ngoài ý muốn ngã về phía sau.

Trong lòng Nguyệt Lượng thầm phấn khích. Nhưng mà – sao Vương Thiên Thiên ngã xuống lại không kêu chứ? Điều này không giống tác phong của cậu ấy.....

Lúc này Hường Nghiên kêu cậu ấy, Nguyệt Lượng chậm chậm chạy qua đó, vừa nhìn thấy lập tức choáng váng. Cậu ấy vô vô mặt Vương Thiên Thiên,

kêu lên: “Khiêm Nhi, Khiêm Nhi. Cậu đừng làm tớ sợ nha.”

Lúc sau, Vương Thiển Thiển tỉnh lại lần thứ hai, là đang nằm trên giường của bệnh viện trường. “Sao tớ lại ở đây?” Cô vừa mở mắt, nhìn thấy ngay trần nhà có vết nứt của bệnh viện trường, sau đó là gương mặt lo lắng của Hường Nghiên, tiếp đến là đáng vẻ cúi đầu tự trách của Nguyệt Lường.

“Em tỉnh rồi à, có đói bụng không? Chị đi mua chút gì cho em ăn nha.” Hường Nghiên nói xong đứng lên mặc áo khoác.

“Không cần, để Nguyệt Lường đi đi.” Vương Thiển Thiển cười khẽ với Hường Nghiên.

“Đúng vậy, em đi cho.”

Hường Nghiên ấn Nguyệt Lường về chỗ ngồi nói: “Không cần, để chị đi.”

Đợi cho Hường Nghiên vừa đi khỏi, nụ cười trên mặt Vương Thiển Thiển lập tức biến mất, nghiêm mặt hỏi Nguyệt Lường: “Không phải chơi ném tuyết à? Sao tớ lại chạy đến chỗ này?”

Nguyệt Lường không dám ngẩng đầu nhìn cô, nhỏ giọng làm bầm: “Thì chính là ném tuyết, nên. mới chạy tới đây.”

“Cậu ở đó nói làm bầm gì thế?” Vương Thiển Thiển muốn ngồi dậy, đột nhiên cảm thấy đầu choáng váng, đành phải nằm trở lại gối, nhưng mà vừa chạm vào gối nằm, cô lại hét âm lên. Đưa tay sờ sờ sau đầu, một cục u to đùng. Cô trừng mắt nhìn Nguyệt Lường, “Sao đầu tớ lại bị quần thành một cục lớn như vậy?”

“À. Bị ngã.”

“À!” Vương Thiển Thiển đột nhiên nhớ lại chuyện đã xảy ra: “Tớ nhớ ra rồi.”

Nguyệt Lường ôm lấy tay cô, gắng gượng nhỏ vài giọt nước mắt nói: “Khiêm Nhi, tớ có lỗi với cậu.”

Vương Thiển Thiển hất tay cậu ấy ra nói: “Cậu tên hung thủ giết quả này, giết quả táo của tớ không nói, còn muốn ám sát tớ à! Cậu. Ấy da, đau chết được.”

“Được rồi được rồi, cậu chẳng phải là trong họa có phúc sao? Cậu thấy Hường Nghiên lo lắng cho cậu như vậy, ngay cả tự học cũng không đi, luôn ở đây với cậu.”

Vương Thiển Thiển suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy có lý. Nhưng mà. có cần thiết phải vì vậy mà ngắt xiu nhập viện không?

“Ồ, tỉnh rồi à?” Đột nhiên xuất hiện một âm thanh làm cho cả hai người cùng nhìn về phía cửa, thì ra là bác sĩ. Ông ta lại kiểm tra chỗ bị thương của Vương Thiển Thiển, mới nói: “Trở về nghỉ ngơi vài hôm thì được rồi, đảm nhóc các em. nghe nói là chơi ném tuyết? Haiz, chơi cũng không biết phân nặng nhẹ.”

“Biết rồi, thầy, chúng em biết sai rồi.” Nguyệt Lường vội gật đầu không ngừng, bác sĩ mới không nói gì nữa đi ra ngoài.

Sau đó. Sau đó, Vương Thiển Thiển cũng không lên lớp, dù sao tới cuối kỳ giáo trình cũng chỉ là mấy câu giải đáp thắc mắc, mỗi ngày nằm trong phòng ngủ, đói bụng thì kêu Nguyệt Lường đi mua cơm, khát thì kêu Nguyệt Lường đi múc nước, chỉ thiếu mỗi tắm rửa cũng kêu Nguyệt Lường giúp thôi.

Nguyệt Lường nói: “Chẳng qua đầu cậu bị đập trúng một cái, cũng không phải bị liệt nửa người, vì sao tớ phải chăm sóc cho cậu như vậy chứ?”

“Tớ biến thành như vậy không phải đều do cậu? Chẳng lẽ ngay cả một chút trách nhiệm cậu cũng không có sao? Một chút?”

Nguyệt Lường thờ dãi, “Tớ hối hận, thật đó, tớ vô cùng hối hận. Cậu nói xem vì sao tớ lại học theo cái tật khiếm của cậu chứ?”

“Cậu lặp lại.”

“Tớ chưa nói gì hết.” Nguyệt Lường tức giận đi múc nước.

.
.
.

Vừa qua tết dương lịch, lại phải chuẩn bị thi cuối kỳ. Mặc dù vết thương trên đầu Vương Thiển Thiển đã lành rồi, nhưng không biết có phải đã để lại di chứng gì hay không, khiến cho cô vừa thấy sách lập tức đau đầu.

Hôm nay, Vương Thiển Thiển cùng với Tống Nhiên, Lí Nam đi tự học, mới đọc sách không đến mười phút, đã ồn ào nói nhức đầu. Lí Nam liếc nhìn một cái không để ý đến cô nữa, ngược lại Tống Nhiên nói: “Tớ thấy cậu như vậy, tớ cũng nhức đầu.”

Vương Thiên Thiên vẫn giống như học kỳ trước hỏi mấy câu căn bản. Lúc này không chỉ có Tống Nhiên xui xẻo bị hỏi, ngay cả Lí Nam cũng không may mắn thoát khỏi.

“Thật sự là không có thiên lý.” Lí Nam vừa giảng bài vừa tức giận. “Cậu nói xem bình thường lên lớp cậu chả khi nào học hành nghiêm túc, tới lúc thi đợi nước tới chân mới nhảy, mỗi lần sau đó cậu đều thi rất tốt, cậu nói thật với tớ, trước khi thi cậu đi ăn trộm đề thi phải không?”

Lúc này Vương Thiên Thiên cười lên, “Tớ đi trộm đề thi ở đâu chứ, mà nói, nếu tớ thật sự trộm đề thi, sao có thể không cho các cậu xem được.”

“Thế sao mỗi lần cậu đều thi được điểm cao vậy.” Trong lòng Lí Nam vô cùng không phục.

“Chuyện này á, là tự nhiên trời sinh, cậu thèm muốn cũng không được đâu.” Về mặt của bạn Vương Thiên Thiên vô cùng đắc ý.

“Xi.” Lí Nam cũng không để ý tới cô nữa, cậu ấy cảm thấy mình không có bản lĩnh đó như Vương Thiên Thiên, cho nên thường ngày cũng luôn cố gắng, về phần Tống Nhiên, là dạng người từ trước đến giờ cũng chưa từng lo chuyện thi rớt.

Vì thế thi cuối kỳ Vương Thiên Thiên lại vẫn không hề ngoài dự đoán tất cả đều qua, Nguyệt Lượng lại bất hạnh bị rớt một môn, nghe nói là số ngày lên lớp không đủ cho nên thầy cô ý không cho cậu ấy đậu. Nguyệt Lượng vì vậy mà buồn bực vài hôm, phải biết rằng mấy ngày thi cậu ấy học môn khoa học đó rất cực khổ. Cho nên vừa được nghỉ, cậu ấy lập tức hẹn Vương Thiên Thiên và Trương Thiên Nhất đi chơi một tuần, sau đó lại cùng cha đi du lịch miền nam, mục đích chính là để trước khi thi lại phải chơi cho đủ, sợ đến lúc vừa chơi vừa ôn tập lại bị rớt nữa.

Trương Thiên Nhất lại phải ở cùng Lục Khải, Lí Nam Tống Nhiên cũng đều có việc bận, vừa đến nghỉ đông, Vương Thiên Thiên cũng rất lười, mọi người không thể gặp mặt mỗi ngày, quan trọng nhất chính là không thể thường xuyên gặp được Hường Nghiên.

Hai tuần trước tết âm lịch, Vương Thiên Thiên biết Hường Nghiên phải tham gia thi cao học, cô muốn đi theo cùng chị ấy, vì thế gọi điện thoại cho chị ấy, hẹn ngày thi hôm ấy đến trường thi với chị ấy.

Hường Nghiên được phân phòng thi ở đại học L, hai người gặp nhau ở cổng lớn, Vương Thiên Thiên bắt đầu ê a dài dòng nói với Hường Nghiên: “Trả lời xong nhớ kiểm tra thêm mấy lần, tuyệt đối đừng qua loa nha.....”

Hường Nghiên dừng chân lại, bắt đầu dĩ khê cười lên: “Biết rồi, em còn dong dài hơn cả mẹ chị.....”

“.....” Vương Thiên Thiên hăng hăng giọng, nói tiếp: “Vậy chứng minh em còn quan tâm chị hơn cả mẹ chị, mọi người đều hy vọng chị có thể thi đỗ, cho nên chị phải cố lên nha, đừng bao giờ phụ lòng..... mẹ chị và..... em”

“Biết rồi, chị cố gắng ôn tập như vậy, nếu còn thi không đỗ nữa thì không còn gì để nói.” Đi đến cổng tòa giảng đường, Hường Nghiên lại nói với Vương Thiên Thiên: “Được rồi, chị đi vào, em tìm một chỗ chờ chị, chị đi ra sẽ gọi điện thoại cho em”

“Vâng vâng, đi đi.” Vương Thiên Thiên đứng tại chỗ vẫy vẫy tay với chị ấy.

Hường Nghiên mới vừa đi vào, lại trở ra, lấy bao tay của mình nhét vào trong tay Vương Thiên Thiên nói: “Mang bao tay vào.”

Vương Thiên Thiên cười hi hi nhận lấy, “Mau đi đi, thời gian sắp đến rồi.”

“Thế chị đi đây, lát nữa gọi điện thoại cho em.” Nói xong lại lấy chiếc mũ áo lông của Vương Thiên Thiên trùm lên đầu cô.

Vương Thiên Thiên không chớp mắt, cũng không nói gì, để mặc Hường Nghiên biến mình thành người tuyết. Đợi cho sau khi Hường Nghiên đi vào, cô lại tháo chiếc mũ xuống, nhưng mang đôi găng tay bằng len vẫn còn giữ nguyên độ ấm của Hường Nghiên vào.

Vương Thiên Thiên không đi đâu, chỉ đứng yên ở bên ngoài, lỗ tai nhỏ, cái mũi nhỏ nhanh chóng bị lạnh đó lên, nếu lúc này đổ một trận tuyết nhỏ, nhìn từ xa xa, bạn Vương Thiên Thiên mặc áo lông màu trắng y hệt một người tuyết. Đợi được một lúc, kỳ thi lần này xem cô còn căng thẳng hơn cả Hường Nghiên, bởi vì nó là nhân tố quan trọng liên quan đến việc Hường Nghiên có thể ở lại thành phố này hay không, thì tất nhiên cũng liên quan trực tiếp đến hạnh phúc của Vương Thiên Thiên.

Vương Thiên Thiên bước đi thong thả tới lui trên lớp tuyết, nghĩ một hồi vẫn không an tâm, hay là đi đến bên ngoài phòng thi lên nhìn tình hình giải đề của học tỷ? Nghĩ như vậy, bèn cúi đầu vọt vào tòa giảng đường, thấy cầu thang đối diện cổng lớn, không chút suy nghĩ bước qua đó, chưa đợi cô đi lên bậc thang, giáo viên ở văn phòng đã kêu cô. “Em ở phòng thi nào? Giờ này là mấy giờ rồi mới đến? Đưa giấy báo danh cho tôi xem”

Vương Thiên Thiên chậm rãi xoay người gãi gãi đầu, ừ ừ ừ cũng nói không rõ, vị giáo viên kia càng thêm nghi ngờ, sau khi tra hỏi một phen biết được Vương Thiên Thiên là đến chờ người, vì thế nói: “Chờ người thì ra bên ngoài chờ, đừng ảnh hưởng thí sinh.”

Vương Thiên Thiên rầu rĩ đi ra cổng, đi về phía trước vài bước, vẫn chưa từ bỏ ý định. Thông thường những tòa giảng đường như thế này chắc là có ít nhất hai cái cổng mới đúng, có lẽ còn một cái cổng khác không có ai canh giữ?

Vương Thiên Thiên đi dọc theo bên phải của tòa giảng đường không được bao lâu đã nhìn thấy một cánh cửa nhỏ bên hông, lén lút đi vào cửa hông, quả nhiên bên trong cũng không có ai nhìn thấy. Nhưng mà vào trong tòa giảng đường cô mới nhớ ra, mình đã quên hỏi Hường Nghiên ở phòng thi nào, nhiều phòng học như vậy cô phải tìm từng cái sao..... Dù sao nếu đã vào được, vậy thì cứ tìm đi.

Vừa trốn tầm mắt giám thị hành lang và giáo viên, vừa chú ý không để bị cô giáo trong văn phòng kia phát hiện ra cô, cũng may thân thể bạn Vương

Thiên Thiên coi như khỏe mạnh, nhìn một vòng nguyên lầu một cũng không bị ai phát hiện, nhưng cô cũng không tìm được Hường Nghiên. Sau đó đi tiếp lên lầu hai tìm, mới vừa đi lên đụng ngay giám thị hành lang. Sau khi hỏi vài câu, Vương Thiên Thiên lại bị đuổi ra ngoài, ngay cả cánh cửa nhỏ bên hông, cũng nhần tâm khóa lại.

Vương Thiên Thiên buồn bực đá lên lớp tuyết đọng trên mặt đất, kết quả một trận gió thổi tới, toàn bộ bị hất lên trên ống quần. Lại đá một cái, kết quả bị hất lên cao, toàn bộ bị dính lên mặt. Tính trẻ con trời dậy, lại không cam lòng đi qua bên trái tìm một cánh cửa mới. Quả nhiên lại được cô phát hiện, thuận lợi đi lên lầu hai, đã tìm qua năm phòng học, vẫn chưa thấy Hường Nghiên, Vương Thiên Thiên lại bị giám khảo hành lang bắt được. Lại thê thảm bị đuổi ra từ cánh cửa trốn vào, tâm trạng nặng nề nhìn cánh cổng bị khóa lại.

Lần lượt, Vương Thiên Thiên bị đuổi từ cánh cửa này đến cánh cửa khác, cô bỗng nhiên cảm thấy tòa giảng đường của trường học này thật tốt, có nhiều cánh cửa như vậy. Lần cuối cùng, rốt cuộc cô cũng thấy được Hường Nghiên, thấy Hường Nghiên đáp đề rất nhanh, thấy Hường Nghiên ngay cả mảy cũng không nhíu lại một chút, mới an lòng. Sau đó lại bị đuổi ra cô cũng không có nửa câu oán thán.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Trải qua mấy lần gian nan, thời gian cũng sắp đến, Vương Thiên Thiên dứt khoát đứng chờ trong tuyết, cũng không cảm thấy lạnh. Một lát sau, cổng chính tòa giảng đường được mở, các thí sinh bắt đầu lục đục đi ra, từ xa xa Vương Thiên Thiên thấy được Hường Nghiên. Hường Nghiên liếc mắt một cái cũng đã nhìn thấy cô, mỉm cười đi tới, nhưng đi đến trước mặt cô lại nhíu mày, giờ tay sờ lỗ tai nhỏ bị đông lạnh đến đỏ bừng của cô, mở miệng nói: “Không nghe lời, nhìn xem cái lỗ tai có bị đông lại rớt xuống hay không?”

Vương Thiên Thiên khẽ cười, lấy bao tay trả lại cho Hường Nghiên, Hường Nghiên lại như mọi lần đưa cho cô một cái. Cô nhóc này luôn như vậy, bản thân không mang bao tay, luôn thích cùng Hường Nghiên mỗi người một cái, như vậy cái tay không kia có thể nắm tay của Hường Nghiên, Hường Nghiên cũng hết cách với cô.

Đi một lát Vương Thiên Thiên đột nhiên nói: “Học tỷ, giảng đường của trường này lớn thật, có đến mấy cánh cổng.”

“Sao em biết?”

Vương Thiên Thiên dừng một chút mới nói: “Vừa rồi em mới trải qua một ngày dạo quanh tòa giảng đường này.”

“Hả? Sao lại như vậy?”

Vương Thiên Thiên liền đơn giản thuật lại một lần chuyện mình vừa rồi lo lắng Hường Nghiên thi thế nào, lén trốn vào tòa nhà dạy học đó ra sao, lại bị đuổi ra hết lần này tới lần khác như thế nào.

Hường Nghiên nghe xong cười đến nghiêng ngả, Vương Thiên Thiên vội nói: “Học tỷ, rất nhiều người đang nhìn kia, chị không cần phải cười đến khoa trương như vậy chứ?”

Hường Nghiên lại che miệng cười lát sau mới nói: “Quả thật rất buồn cười mà, vốn chị cũng rất căng thẳng, nhìn bộ dáng em còn khăn trương hơn cả chị, bỗng dưng chị cũng không còn cảm thấy khăn trương như vậy nữa. Ha ha, sao em lại thú vị như vậy chứ?”

Vương Thiên Thiên tức giận rút tay ra, bước nhanh về phía trước mấy bước, quay đầu lại kêu Hường Nghiên: “Đi nhanh một chút, em đói rồi.” Từ “rồi” mới vừa nói xong, đã thấy dáng người bạn Vương Thiên Thiên vẽ nên một đường cong xinh đẹp ở không trung, sau đó “Bịch” một tiếng ngã xuống đông tuyết.

.

.

.

Bận bịu thi xong, Hường Nghiên thu dọn hành lý chuẩn bị về nhà đón tết, đồ đạc hơi nhiều, cho nên kêu Vương Thiên Thiên đến giúp. Lúc Vương Thiên Thiên xuất hiện, trong tay còn cầm hai túi to, bên trong đầy đồ ăn.

“Em mua nhiều đồ ăn như vậy để làm gì?” Hường Nghiên quay đầu lại nhìn mớ hành lý đã được đóng gói xong, hơi chút dờ khóc dờ cười.

Sau đó Vương Thiên Thiên giống như dâng vật quý giờ một chiếc túi lên nói: “Những thứ này là để cho chị ăn trên xe đó.” Sau đó lại giờ ột chiếc khác nói: “Những thứ này là mang về cho cha mẹ mình, đặc sản của thành phố H chúng ta.”

“Ôi trời, không có chỗ để. Hòn nữa, chị chẳng qua cũng ngồi xe lửa hai tiếng mà thôi, làm sao ăn được nhiều thứ như vậy?”

“Chị đem theo gì thế, mang nhiều thứ quá vậy.”

“Quần áo, đồ trang điểm, sách.....”

“Đem sách làm gì? Không sợ nặng sao.”

“Tết rất chán, cho nên đem sách về đọc.”

“Đừng mang theo, khi nào muốn đọc thì đi mua đi.” Vương Thiển Thiển không khỏi phân bua lấy hết sách ra, để đồ ăn vào. Cuối cùng biến thành một va li du lịch thêm một cái ba lô, hành lý trong ba lô kia đều là đồ ăn.

Trước khi ra cửa, Vương Thiển Thiển lại nhắc nhở Hường Nghiên kiểm tra bóp tiền và chứng minh thư đừng quên đem theo, điện thoại còn pin hay không, có mang đồ sạc pin chưa.....

Ra khỏi nhà trước một tiếng, bởi vì sợ không gọi được xe, thứ nhất đang là mùa đông, trời lạnh đường lại trơn; thứ hai là sắp đến tết, taxi trên đường không đủ dùng. Vận may hôm nay của các cô không tệ, chỉ đứng khoảng mười phút đã gọi được xe trống, xuống xe, Vương Thiển Thiển giúp Hường Nghiên lấy hành lý, đi thẳng qua chỗ kiểm tra, đến phòng chờ xe, một tay kéo hành lý một tay kéo Hường Nghiên, luôn lách qua kẻ hở giữa đám đông.

Mọi khi vào lúc nghỉ lễ trở về nhà, đi qua đoạn đường này là Hường Nghiên đau đầu nhất, cô không thích chen chúc đụng chạm với người khác, cho nên bình thường đều đi rất chậm. Lúc này đây, có Vương Thiển Thiển ở phía trước mở đường cho cô, chẳng những đi rất nhanh, mà hình như đường cũng thông thoáng hơn rất nhiều.

Cuối cùng cũng đi đến phòng chờ, lại đầy áp người, chỉ có thể tìm được một khoảng trống ở cạnh tường để đặt chân. Hai người cứ đi một quãng đường như vậy, sớm nóng đến người đổ đầy mồ hôi. Vương Thiển Thiển kéo dây kéo của áo lông xuống, không ngừng dùng quần áo quạt gió. Hường Nghiên thấy bộ dạng ngổ ngáo này của cô, nhịn không được cười, lấy khăn giấy ra đưa cho Vương Thiển Thiển.

Vương Thiển Thiển chỉ vừa do dự, Hường Nghiên đã rút ra một tờ khăn giấy, giúp cô lau đi những giọt mồ hôi li ti đọng trên chóp mũi. Suy nghĩ của bạn Vương Thiển Thiển lại không thể kiểm soát mà bay về một phương xa nào đó, hôm nay học tỷ thật dịu dàng.....

“Xong rồi.” Hường Nghiên cũng đã đi đem khăn giấy ném vào thùng rác rồi quay trở về, Vương Thiển Thiển vẫn còn đang ngây người. “Nghĩ gì thế?” Hường Nghiên đột nhiên khẽ sát mặt Vương Thiển Thiển.

“Nghĩ chị.....”

Hường Nghiên vừa định nói chuyện, loa phát thanh đột nhiên vang lên, chuyến tàu chị ấy đi đã bắt đầu kiểm vé. “Đi thôi, đi kiểm vé.” Hường Nghiên hơi cúi người về phía trước, giống như muốn đòi bạn nhỏ Vương Thiển Thiển hôn.

“Được rồi.....” Vương Thiển Thiển hối hận vô cùng, lúc này ở nhà học tỷ, sao không hôn đã rồi mới đi? Khi đó đang suy nghĩ cái gì vậy!

Vương Thiển Thiển đưa Hường Nghiên lên xe lửa, sau khi giúp chị ấy đặt hành lý xong xuôi mới nói: “Trên đường chú ý an toàn, nhớ ăn gì đó, nước ở kế bên cái túi kia, nếu ngủ thì đừng ngủ quá say..... Còn nữa, gửi tin nhắn cho em, sau đó về đến nhà thì nói cho em một tiếng.....”

“Biết rồi, em mau trở về đi, một lát xe chạy em đừng có khóc lóc.”

“Có gì mà khóc chứ, xe chạy thì em đi theo chị thôi.”

“Vậy em đi với chị, xuống xe chị sẽ đem em đi bán.”

“Vậy chị đừng bao giờ bán bằng cân, lỗ chắc.”

“Được rồi, đừng lăm lăm nữa, lát nữa chị gửi tin nhắn cho em.”

“Vậy nhé.” Vương Thiển Thiển lưu luyến không rời xuống xe, lại đứng bên ngoài cửa sổ xe nhìn Hường Nghiên. Nhìn thấy Hường Nghiên vẫn luôn cúi đầu, không biết đang làm gì.

Đoàn tàu sắp lăn bánh, Hường Nghiên xoay đầu qua liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Vương Thiển Thiển đang mở to mắt nhìn mình, sau đó mỉm cười nhìn cô phất phất tay.

Nhìn bóng xe lửa càng lúc càng xa, Vương Thiển Thiển cúi thấp đầu, xoay người đi về hướng cổng nhà ga. Đột nhiên cảm giác vô cùng mất mát, tuy rằng biết Hường Nghiên không phải một đi không trở lại, mặc dù biết không đến một tháng nữa Hường Nghiên sẽ quay về, nhưng mà, một khi Hường Nghiên rời khỏi thành phố này, đột nhiên Vương Thiển Thiển lại không biết nên làm gì.

Định gửi tin nhắn hẹn Trương Thiên Nhất và Nguyệt Lượng đi ra ăn cơm, mới vừa mở khóa bàn phím, liền thấy được thông báo có tin nhắn chưa đọc, mở ra nhìn thấy, là Hường Nghiên gửi trước khi xe chạy, chị ấy nói: Trên đường trở về cần thận đừng té ngã nha.

Vương Thiển Thiển trong lòng ấm áp, ngay cả đi bộ cũng giống như đạp lên mây, dưới chân trượt một cái, thiếu chút nữa đã muốn ngã sắp xuống, may mà bên cạnh có một cây cột cho cô vịn vào. Nhưng mà cái trượt chân này, làm cho toàn thân đổ mồ hôi. Vừa lau mồ hôi, vừa nghĩ tới hành động dụ

dàng vừa rồi của Hường Nghiên. Sao Hường Nghiên vừa mới đi, đã bắt đầu nhớ rồi?

.

.

.

Tình hình đêm giao thừa, hằng năm đều giống như già, trong tivi chiếu chương trình liên hoan cuối năm chán ngắt, cha mẹ vừa xem tivi vừa làm sủi cảo, Vương Thiên Thiên cũng không đi giúp, xem tivi cũng không có gì thú vị, trở về phòng gọi điện thoại cho Hường Nghiên.

Điện thoại reo hơn mười giây, Hường Nghiên mới bắt máy. “Đang làm gì thế?” Vương Thiên Thiên hỏi.

“Giúp mẹ chị làm sủi cảo.”

“Ồ, chị còn có thể làm sủi cảo?”

“Tất nhiên, chị còn biết nấu cơm đó.”

“Thế sao bình thường chị không nấu?”

“.....” Im lặng một lúc, Hường Nghiên mới đáp: “Lười.”

“Ha ha ha.....” Vương Thiên Thiên cầm điện thoại cười không dứt.

Hường Nghiên cũng không tức giận, chờ cô cười xong mới nói: “Cười xong rồi? Em không xem chương trình liên hoan tết à? Sao chỗ của em lại yên tĩnh thế?”

“Em chờ người ta đốt pháo xong mới gọi điện thoại cho chị, cha mẹ em đang làm sủi cảo, nhưng mà em không biết gói, cho nên mới rảnh rỗi chuẩn bị gọi điện thoại.”

“Lớn như vậy rồi, làm sủi cảo cũng không biết, còn cười chị?”

“Dù sao..... cũng có chị gói cho em” Vương Thiên Thiên lén cười thầm, dù sao Hường Nghiên cũng biết gói mà. “Học tý.....”

“Ừ?”

“Học tý.....”

“Có gì thì nói đi.”

“.....”

Ngoài cửa sổ có người đốt pháo hoa, sau đó tiếng pháo lại liên tiếp vang lên, Vương Thiên Thiên nói gì đó Hường Nghiên cũng không nghe thấy, “Vừa rồi em nói gì? Có người đốt pháo hoa, chị không có nghe rõ.”

“Vừa nãy em nói, em nhớ chị.”

“Cái gì? Lặp lại lần nữa?”

“Em nhớ chị.....”

“Chị không nghe được.”

Vương Thiên Thiên hít sâu một hơi, kêu lớn: “Học tý, em nhớ chị!”

“Ha ha ha.....” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười của Hường Nghiên, “Biết rồi, đồ ngốc, chị cũng nhớ em.”

Trong chốc lát Vương Thiên Thiên mới phản ứng lại được..... Học tý xấu xa..... “Học tý, chị có ý.....”

Thời gian dần về khuya, trên bầu trời của thành phố sớm đã bị pháo hoa chiếu sáng bùng. Người ở thành phố khác nhau, lại có thể ở cùng một thời khắc nhìn thấy pháo hoa bay đầy trời. Không ai tắt điện thoại, không ai nói chuyện, cho đến cuộc điện thoại đột nhiên gián đoạn. Lại đến thời gian mạng bị tắc nghẽn.

Vương Thiên Thiên đứng trước cửa sổ, nhìn phía phương xa, con người đen nhánh bị pháo hoa thấp sáng. Cô thở dài, yên lặng nói với không khí: “Học tý, em rất nhớ chị.”

Mùng một tết lại là đến nhà bác hai, mỗi lần gia đình tụ họp, luôn luôn có người nói đùa kêu Vương Thiên Thiên gọi Trương Thiên Nhất tới, mỗi lần

Vương Thiên Thiên đều dồn đẩy nói cậu ta ngại. Chị họ nói: “Thời gian cũng lâu như vậy rồi, sao cậu ta còn ngại ngùng? Giống như con gái thế.” Chị họ là cảnh sát, nói chuyện luôn thẳng thắn như thế.

Lúc này cha Vương Thiên Thiên không hài lòng, ông nói: “Mấy người gặp cái gì, tôi là cha mà còn chưa gặp nữa là.”

Mẹ của Vương Thiên Thiên cũng chen lời: “Tôi cũng chỉ gặp thằng bé kia mấy lần lúc chúng nó học trung học, lên đại học cũng chưa gặp lần nào.”

Anh họ cũng ồn ào theo, “Đứa con rể này cũng tệ quá.”

“Con rể gì chứ..... Em cũng chưa nói muốn kết hôn với cậu ta.....”

Chị dâu đi ra giảng hòa nói: “Mọi người đừng nói Thiên Thiên, ý của Thiên Thiên là muốn thử thách cậu ta nữa, thử thách xong rồi cảm thấy có thể phát triển trở thành đối tượng kết hôn thì sẽ dẫn về cho chúng ta xem.”

“A, đúng, ý em chính là như vậy, chính là ý này.” Vương Thiên Thiên cũng phụ họa theo lời của chị dâu.

Người nhà lại cười đùa vài câu mới tạm thời buông tha cho cô. Nhưng đang ăn cơm, điện thoại lại reo lên, cô đứng lên định đi nghe điện thoại, anh họ lại hỏi: “Ai gọi đó? Nhất định phải đi ra ngoài nghe?”

“Chính là cái người mà anh nói tệ đó.” Sau đó cả nhà lại cười vang lên.

Lát sau Vương Thiên Thiên đưa điện thoại ẹ cô, không biết Trương Thiên Nhất nói gì với mẹ cô, chọc ẹ cô mặt mày hớn hớn, tiếp đó điện thoại lại rơi vào tay cha Vương Thiên Thiên, cha nghe điện thoại cũng vui vẻ ra mặt. Sau đó Vương Thiên Thiên còn chưa kịp hỏi Trương Thiên Nhất nói gì, bên kia đã ngắt.

Vương Thiên Thiên ngồi xuống tiếp tục ăn cơm, không lúc nào không bị người nhà chọc đến mặt mày đỏ bừng. Cháu gái Tinh Tinh luôn im lặng ở bên cạnh nhìn cô, cô liếc Tinh Tinh một cái, gấp một con tôm đặt vào chén Tinh Tinh. Không nghĩ tới con bé đó gấp con tôm lên lại đặt đĩa xuống, sau đó thờ dài, quay đầu lại nói với cô:

“Thật ra cuộc sống của người lớn cũng thật bất đắc dĩ.”

Thiếu chút nữa Vương Thiên Thiên đã phun hết cơm trong miệng ra, trừng mắt liếc nhìn Tinh Tinh: “Con nít con nôi, con biết cái gì.”

Tinh Tinh lại không để ý đến lời này của cô, lại thay một bộ mặt tươi cười ngây thơ hồn nhiên: “Cô, ăn cơm xong dắt con đi đốt pháo hoa đi.”

Vương Thiên Thiên hết chỗ nói, con bé này học theo ai vậy? Vì sao phương pháp ngắt lời này lại thấy quen như vậy? Hơn nữa bắt đầu từ khi nào lại càng ngày càng giống dáng vẻ trước đây của cô.....

Trước khi ra ngoài, Vương Thiên Thiên lại gửi tin nhắn cho Hường Nghiên: Em đưa tụi nhỏ ra ngoài đốt pháo hoa, chị đang làm gì thế?

Hường Nghiên trả lời: Nằm trên giường, ngủ người.

Vương Thiên Thiên: Không đi thăm người thân sao?

Hường Nghiên: Hôm nay họ đều đến nhà của chị.

Vương Thiên Thiên: Em phải đi châm lửa đây, chị đứng lên xem đi.

Hường Nghiên: Xa như vậy, chị đi đâu xem?

Vương Thiên Thiên: Chị đứng lên có thể nhìn thấy.

Hường Nghiên cười xuống giường đi đến trước cửa sổ, mới vừa kéo màn, quả nhiên thấy trời mịt mù khói lửa. Mặc dù biết rõ không thể là pháo hoa của Vương Thiên Thiên đốt ở thành phố H được cô nhìn thấy, cô vẫn trả lời tin nhắn: Chị thấy rồi.

Vương Thiên Thiên cầm điện thoại, nhìn sắc màu rực rỡ trên bầu trời đêm, nghĩ Hường Nghiên cũng nhìn thấy một bầu trời như vậy, không khỏi cong khóe miệng.

Em nhớ chị, chị cũng nhớ em như vậy, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Mùng hai tết, thăm người thân.

Mùng ba tết, thăm người thân.

Mùng bốn tết, thăm người thân.

.....

Đến mùng mười tết hôm ấy, rốt cuộc Vương Thiên Thiên không cần theo cha mẹ túi lớn túi nhỏ đến nhà người khác nữa. Hôm nay là sinh nhật của cha cô, họ chỉ cần ngồi trong nhà chờ người khác tới thăm hỏi là được rồi.

Cha của Vương Thiên Thiên là trưởng khoa kế toán của một doanh nghiệp nhà nước nào đó, vì thế chúng ta tạm thời kêu ông ấy là Vương trưởng khoa vậy. Ngày sinh nhật hằng năm của Vương trưởng khoa vô cùng bận rộn, giữa trưa tiệc tùng với đồng nghiệp, bạn bè, tối đến còn phải ăn liên hoan với gia đình. Ông ấy luôn ngắm trông Vương Thiên Thiên lớn lên, chờ cô trưởng thành thì những vất vả cực nhọc của mình mấy năm nay, cũng rất xứng đáng.

Vương Thiên Thiên cũng biết, con đường sau này của mình đã được trải sẵn, cho nên lên đại học cô mới ngảnh ngảnh như vậy. Lúc trước, khi thi đại học, cha mẹ nói với cô, chỉ cần cô có thể thi đậu một trường đại học bình thường học kế toán, những chuyện khác không cần lo lắng. Lúc ấy cô không muốn thi đại học, cho nên lấy bằng nguyện vọng của Trương Thiên Nhất sao chép lại, sau đó mới biết, Trương Thiên Nhất lại cũng muốn học kế toán, cô hỏi cậu ta tại sao, cậu ta nói bởi vì nghe nói con trai học kế toán tương lai ở trong công ty sẽ dễ thăng chức. Thật ra cái gọi là nghe nói của Trương Thiên Nhất, chẳng qua cũng là nghe mẹ của Vương Thiên Thiên nói. Bởi vì Vương trưởng khoa cũng nhờ vậy mà thăng tiến.

Vương Thiên Thiên tự cảm thấy lúc thi đại học cô đáp đề lung tung lộn xộn, căn bản không thể đậu đại học N, ai ngờ đầu năm ấy đột nhiên tăng chỉ tiêu tuyển sinh, cả cô và Trương Thiên Nhất đều đậu.

Tiếp đó, cô gặp Hường Nghiên, sau nữa, cha cô thường xuyên nói với cô chuyện sau khi tốt nghiệp, sau đó cô biết tương lai của mình sẽ bị trói chặt trong thành phố này, cho nên cô cũng muốn Hường Nghiên ở lại đây.

Vương trưởng khoa thấy tâm trạng mấy hôm nay của Vương Thiên Thiên không cao, tưởng tiền mừng tuổi cho không được hài lòng, vì thế lúc chuẩn bị đi ngủ kín đáo đưa cho cô một tấm thẻ ngân hàng nói: “Ngày mai tìm bạn học cùng ra ngoài dạo phố đi, đừng ở suốt trong nhà nữa.”

Vương Thiên Thiên “Vâng” một tiếng, tiện tay đặt thẻ trên bàn, trở mình tiếp tục ngủ. Vương trưởng khoa cũng không nói gì nữa, lảo đảo quay về phòng mình.

Hôm sau, Vương Thiên Thiên thức rất sớm, bởi vì cô nằm mơ thấy buổi tối cha cô vào phòng cho cô thẻ ngân hàng, còn kêu cô ra ngoài dạo phố mua sắm. Cô thức sớm là để chứng thực giấc mơ kia là thật hay giả. Kết quả lúc cô thấy được tấm thẻ ngân hàng nằm ở trên bàn, sững sờ một lúc, cảm lên xem mặt mã 6 con số 1 ở mặt sau, mới biết thật sự không phải là nằm mơ.

Vì thế cấp tốc gọi điện thoại ấy tên kia, lần lượt kêu thức dậy. Tuy rằng không biết trong tấm thẻ này có bao nhiêu tiền, nhưng cô nghĩ, ít nhất cũng phải có một hai ngàn chứ, hơn nữa số cha mẹ cho đêm ba mươi đó, dù sao cũng đủ cho cô tiêu xài một chút.

Chín giờ rưỡi sáng, Vương Thiên Thiên tới trước cổng trung tâm mua sắm, thấy mấy tên kia còn chưa đến, bèn đi đến máy ATM xem số tiền trong thẻ. Vừa nhìn thấy, tim liền đập sốt một nhịp. Ai nói học kế toán thì sẽ nhạy cảm với mấy con số? Không đâu, bạn học Vương Thiên Thiên dễ thương của chúng ta đang dùng ngón tay đặt lên màn hình đếm từng con số trước đầu phẩy.

Tối hôm qua chắc chắn Vương trưởng khoa đã uống say. Vương Thiên Thiên dám chắc mười phần, bởi vì lấy tính cách của Vương trưởng khoa, cho cô tiền tiêu vặt bắt đầu bằng con số 1 đúng thật là chuyện bình thường, nhưng mà tình huống có 4 con số 0 sau số 1 này vẫn là lần đầu tiên.

Vương Thiên Thiên có phần không tin nổi, sợ cha cô uống say đã cho nhầm thẻ, vì thế con ngoan vẫn nên gọi điện thoại về nhà xác nhận một chút. Vương trưởng khoa nói: “Con không còn nhỏ, cũng đã là người hai mươi tuổi, cho con tiền con cũng đừng xài bậy, nên học cách dành dụm.”

Trên mặt của Vương Thiên Thiên cười tươi như hoa, không ngừng nói: “Cha, con yêu cha quá.”

Vương trưởng khoa nói: “Mới sáng sớm, con ít nói mấy lời buồn nôn với cha đi, khai giảng con chú tâm học hành là được.” Vương Thiên Thiên cười toe toét đáp ứng, đáp ứng trước, về phần có học hay không, nói sau.

Vì thế sau khi chờ mấy tên kia đến đông đủ, ba người Vương Thiên Thiên, Trương Thiên Nhất, Lí Nam về mặt vui sướng cất bước vào trong trung tâm mua sắm, Nguyệt Lượng thì về mặt mờ mịt, còn Tống Nhiên lại không nhanh không chậm lấy ra một quyển sách vừa đi vừa đọc.

Nguyệt Lượng vừa bước vào đã bắt đầu cảm thấy hối hận, cô nên sớm nghĩ tới, Vương Thiên Thiên nói là đi ra ngoài chơi, thời tiết lạnh lẽo như vậy đương nhiên là không thể đi chơi ở ngoài trời, tiếp đến là bây giờ còn là sáng sớm, lại không thể đi hát. Nguyệt Lượng không thích đi dạo phố, nhất là loại dạo phố không hề có mục đích này. Bình thường cô đi mua đồ đều đã nghĩ trước muốn mua gì, sau đó đến chỗ kia mua xong liền về.

Thừa dịp Lí Nam thử quần áo, Nguyệt Lượng đến chỗ cho khách nghỉ ngơi ngồi xuống, Tống Nhiên thấy cô ngồi, cũng đi đến bên cạnh ngồi đọc sách. Nguyệt Lượng nói: “Tớ nghĩ cậu ấy kêu chúng ta đi ra ngoài xem phim chứ, sớm biết là đi dạo phố tớ không thêm thức sớm như vậy rồi.”

Tổng Nhiên cũng không ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: “Những chuyện đi xem phim này, sao có thể đi cả đám chứ? Cũng không phải là học sinh tiểu học đi nghe phát biểu.”

Nguyệt Lượng nhất thời á khẩu.

Từ lúc Vương Thiên Thiên bước vào cửa hàng này, đã bị một đôi giày hấp dẫn. Đó là một đôi bốt cao gót màu đen, bên hông có hai cái khóa trang trí. Cô nhìn thấy đôi giày đó đã nghĩ ngay tới Hường Nghiên, nghĩ đôi chân dài của Hường Nghiên phối hợp với đôi giày này nhất định rất đẹp.

Trương Thiên Nhất thấy cô khác thường nhìn đôi giày cao gót, liền hỏi cô: “Không phải cậu không mang giày cao gót à?”

“Cậu cảm thấy học tỷ mang đôi giày này có đẹp hay không?”

“Cậu mua giày cho chị ấy?”

“Cậu cảm thấy thế nào?”

Trương Thiên Nhất vội vàng lắc đầu, “Cậu không biết là không thể mua giày cho người yêu sao?”

“Tại sao?” Quả thật Vương Thiên Thiên chưa từng nghe điều này.

“Mua giày cho cô ấy, cô ấy sẽ chạy theo người khác.”

“Thật hay giả?” Vương Thiên Thiên khẽ cười.

Về mặt của Trương Thiên Nhất dừng dừng, “Không tin thì cậu mua đi.”

Vương Thiên Thiên do dự một chút, vẫn là không mua, cô cũng không muốn mạo hiểm. Bởi vì trong tim tồn tại sợ hãi, cho nên lòng có lo lắng.

Ăn cơm trưa xong, Lí Nam nói ở khu giữa mới mở một cửa hàng bách hóa, có rất nhiều mặt hàng mới, Vương Thiên Thiên và Trương Thiên Nhất kêu gọi nhất định phải đi xem.

Nguyệt Lượng cũng hỏi Lí Nam “Bên đó có mở gì giống như tiệm cà phê, KFC, Mc Donald’s không?” Sau đó Nguyệt Lượng và Tổng Nhiên đến KFC chờ bọn họ, Tổng Nhiên luôn đọc sách cũng không để ý đến cậu ấy, cậu ấy dùng di động lên mạng chat QQ. Thời gian trôi qua thật nhanh, đợi cho ba người kia xách theo một đồng túi đồ xuất hiện trước mặt cậu ấy, cậu ấy mới biết được thì ra đã là 4 giờ.

Lúc ăn cơm chiều, lại uống một chút rượu, sau đó Vương Thiên Thiên bắt đầu gửi tin nhắn cho Hường Nghiên. Hai người, em một tin chị một tin gửi tới tới lui lui, di động của Vương Thiên Thiên cách nửa phút lại vang lên một lần, tất cả mọi người bắt đầu nghi ngờ.

Lí Nam nói cô: “Gửi tin nhắn với ai đó? Nói chuyện vui vẻ như vậy, cậu cũng không sợ Tiểu Nhất ghen.”

Trương Thiên Nhất cũng hơi xấu hổ, liền cười nói: “Đúng thế, đang ăn cơm, cậu đừng gửi nữa.”

Vương Thiên Thiên nhất thời không đề tâm, nói: “Không có gì, tớ không làm phiền đến các cậu, các cậu nói chuyện của các cậu đi.”

Nguyệt Lượng đoán là cô đang nhắn tin với Hường Nghiên, vì thế giật lấy điện thoại của cô nói: “Cậu xem nụ cười này của cậu, miệng cũng dần tới sau ót luôn rồi, ăn cơm xong về nhà gửi tiếp.” Nói xong còn đưa mắt ra hiệu với Vương Thiên Thiên.

Vương Thiên Thiên lúc này mới kiểm chế lại một chút, còn hỏi: “Tớ có cười à?”

Trương Thiên Nhất, Lí Nam, Nguyệt Lượng đều trừng mắt liếc cô một cái không thèm trả lời. Nhưng Tổng Nhiên lại nói một câu: “Tự cậu ở đây cúi đầu cười nửa ngày, chính cậu không nhìn thấy, chúng tớ đều thấy cả.”

Vương Thiên Thiên nghe xong câu này, trên mặt hơi nóng lên, bèn cầm ly rượu trên bàn lên nhẹ nhàng nói: “Tết đến, hôm nay mọi người tụ họp lại với nhau đều rất vui vẻ, chúc cho cuộc sống đại học của mọi người vẫn hạnh phúc như trước, chúc cho người độc thân đều có thể tìm được đối tượng tốt..... Cạn ly!”

Vì thế mấy người vô tâm vô tư lập tức quên mất chuyện này.

Sau đó Vương Thiên Thiên quả thật không gửi tin nhắn nữa, bởi vì cô đã thừa dịp đi vệ sinh gọi điện thoại cho Hường Nghiên. Hường Nghiên dặn cô uống ít một chút, cô cũng rất nghe lời mà uống ít, Hường Nghiên kêu cô về nhà sớm một chút, cô ngồi ở quán bar đến mười giờ liền trở về.

Về đến nhà, bạn học Vương Thiên Thiên đánh dấu X lên tấm lịch ngay phòng khách. Nhìn xem ngày, hôm nay là ngày 8, còn có 20 ngày nữa mới khai giảng, học tỷ Hường Nghiên chắc là quay lại trước thời hạn, như vậy là vẫn còn 18 ngày. Vương Thiên Thiên đều đánh dấu X vào mấy ngày đã qua trong tháng này, sau đó ngẩn người nhìn con số còn lại. Cô ước gì thời gian có thể giống như tờ lịch này, đánh dấu một cái thì trôi qua một ngày, lật một tờ thì trôi qua một tháng.

Vương trường khoa thấy cô vẽ bậy bạ trên tờ lịch, nhin không được lại đó phê bình cô. Vương Thiên Thiên cãi chày cãi cối nói: “Con đây không phải là đang ngắm trông khai giảng đó thôi, khai giảng rồi có thể được đi học.....”

Vương trưởng khoa cũng không quản cô nữa, để mặc cô về một khuôn mặt cười dưới ngày 27, sau đó lại thấy cô khoanh trái tim vào ngày 14. Nghĩ một chút, con gái thật sự lớn rồi, vì thế cười bỏ đi.

Lễ tình yêu ngày 14, mỗi năm đến lúc này, cũng là thời điểm Vương Thiển Thiển cảm thấy quanh quẩn nhất. Vào ngày này Trương Thiên Nhất luôn có bạn trai ở cùng, ngày này cậu ta tuyệt đối xứng đáng là điển hình của một người đồng tính không có nhân tính. Nhưng năm nay cũng có cái làm cho Vương Thiển Thiển vui mừng, chính là Nguyệt Lượng đột nhiên trở thành người độc thân.

Cho nên vào ngày này, Vương Thiển Thiển cùng trải qua với Nguyệt Lượng. Tuy rằng hai người đều cảm thấy có chút không được tự nhiên, nhưng dù sao so với tự bản thân mình trải qua thì tốt hơn nhiều.

Trước đó Vương Thiển Thiển gửi tin nhắn chúc Hường Nghiên lễ tình yêu vui vẻ.

Hường Nghiên nói: Haiz, lễ tình yêu không có người yêu.

Vương Thiển Thiển: Em nói đi tìm chị chị lại không cho.

Hường Nghiên: Em ngoan ngoãn mà ở nhà đi.

Vương Thiển Thiển: Chị mau trở lại đi.

Hường Nghiên:

Vì thế hai người câu được câu mất mà trò chuyện, Nguyệt Lượng thấy cô trò chuyện vui vẻ như vậy, cũng lên QQ tìm người chat, hai người ngồi ở quán cà phê hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng quyết định đi xem phim, mặc kệ nói sao cũng là lễ tình yêu. Kết quả bộ phim vừa mới xem phần mở đầu, hai người kia đều lăn ra ngủ.

Vương Thiển Thiển ngủ, nằm mơ vẫn còn đang đếm ngày trên lịch. Hôm nay là ngày 14, còn có 12 ngày nữa, có thể được gặp chị rồi.

Đếm ngược đến ngày thứ mười một, Vương Thiển Thiển nằm ở trên giường, quay cuồng.

Đếm ngược đến ngày thứ mười, nằm, quay cuồng.

.....

Đếm ngược ngày hôm sau, quay cuồng.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Cuối cùng Vương Thiển Thiển cũng nghênh đón được nửa học kỳ sau chờ đợi đã lâu của năm hai, cuối cùng ở trạm xe lửa cũng thấy được nụ cười thật tươi trên khuôn mặt của Hường Nghiên.

“Chờ lâu rồi phải không?” Hường Nghiên mở miệng trước.

Vương Thiển Thiển vừa nhận lấy hành lý trên tay chị ấy vừa nói: “Vào trước năm phút mà thôi.”

“Thật ra em không cần đến, có bao nhiêu đồ đạc đâu.”

“Như vậy sao được, em phải làm cho người đầu tiên chị nhìn thấy khi trở lại thành phố này chính là em.”

“Được rồi, nói không lại em.” Hường Nghiên giúp cô chỉnh lại cổ áo, ánh mặt trời giữa trưa xuyên thấu qua tầng mây chiếu nghiêng xuống, tia nắng mỏng manh rơi trên gương mặt tuổi trẻ. Nhìn nhau cười, ngoài miệng không nói gì, trong lòng đã sớm có trăm ngàn lời xoay chuyển.

Kêu taxi trở về nhà của Hường Nghiên, vừa mở cửa Hường Nghiên đã hơi nhú mày. Một tháng không ở đây, căn phòng đã bị phủ một lớp bụi mỏng. Vương Thiển Thiển thấy thế bỏ đồ xuống nói: “Giao cho em đi.” Sau đó không nói thêm gì, cởi giày và áo khoác đi quét dọn vệ sinh. Hường Nghiên không kịp ngăn cô lại, cũng đi qua hỗ trợ, hai người bận rộn cả tiếng, cuối cùng căn phòng cũng bóng loáng trở lại.

“Mệt rồi phải không?” Hường Nghiên lấy khăn giấy đưa cho Vương Thiển Thiển.

Vương Thiên Thiện lắc đầu: “Không mệt, thật ra em cũng đâu giúp được gì.....” Nói xong cũng không có ý đưa tay ra nhận lấy tờ khăn giấy kia, ngược lại tiến lên từng bước đi đến đứng trước mặt Hường Nghiên.

Hường Nghiên khẽ cười, rất nhanh đã hiểu được ý của cô, nhẹ đưa tay lên giúp cô lau mồ hôi, vừa nhẹ nhàng lau vừa nói: “Giống y như con nít.....” Vương Thiên Thiện cười ngu ngốc.

“Uống gì?” Hường Nghiên lại hỏi.

Vương Thiên Thiện đặt mông ngồi ở sô pha, đầu gối lên thành ghế nói: “Nước ngọt.”

“Chị đi xem coi có không.” Chốc lát sau, tiếng của Hường Nghiên vọng lại từ phòng bếp, “Chỉ còn nước táo Tinh Mục.”

“Vậy thì nước táo Tinh Mục đi.” Vương Thiên Thiện trả lời.

Hai người cùng nhau tựa vào sô pha xem TV, uống nước táo Tinh Mục. Kênh thiếu nhi nào đó đang chiếu một bộ phim hoạt hình cũ, Vương Thiên Thiện thấy hứng thú nhưng lại sợ Hường Nghiên không thích, vì thế dò hỏi: “Học tử, nếu chị không muốn xem có thể đổi kênh khác.”

“Không có, đã lâu rồi không xem, thật thú vị. Còn nhớ hồi đó lúc xem phim này vừa mới lên tiểu học, thoáng một cái đã mười mấy năm trôi qua rồi.”

“Em cũng xem khi còn nhỏ, lúc đó còn có bộ phim Saint Seiya em thích nhất, còn có phim công chúa She-ra gì đó.....” Vương Thiên Thiện lại lái nhai nói một đồng lớn, mỗi một cái Hường Nghiên đều biết, đều có thể bàn luận với cô.

Sau đó Hường Nghiên hỏi cô: “Em có xem “Barbapapa” chưa?” Vương Thiên Thiện nhũn mày suy nghĩ một lát, cũng không nhớ ra nó là cái gì. Hường Nghiên thấy vẻ mặt mù tịt của cô, thờ dãi nói: “Haiz, đây chính là sự khác biệt giữa hai thế hệ.....”

“Chắc chắn em đã xem qua, chỉ là quên rồi, hay là, chúng ta xem lại một lần nữa đi.”

Hường Nghiên khẽ cười, không để ý cô, tiếp tục xem phim hoạt hình trong TV.

Vương Thiên Thiện đợi tới khi thời gian quảng cáo trôi qua vẫn không thấy chiếu phim hoạt hình tiếp nữa, liền quần quít lấy Hường Nghiên đi mở máy tính lên xem “Barbapapa”, Hường Nghiên không lay chuyển được cô, bèn lên baidu xem. Bạn Vương Thiên Thiện tập trung tinh thần xem xong một tập, không phục nói: “Nhất định khi đó em bận quá, cho nên mới bỏ sót bộ này.”

Hường Nghiên lại bị cô chọc cười, xoa xoa đầu cô nói: “Trẻ con.”

Vương Thiên Thiện lại đột nhiên mở to cặp mắt tròn ra nhìn Hường Nghiên, nghiêm trang nói: “Học tử, em đói bụng.”

“Đói rồi? Thế đốt tiểu vũ trụ (1) của em đi, vậy sẽ không đói nữa.”

Vương Thiên Thiện làm động tác lau mồ hôi nói: “Vậy không bằng em kêu công chúa She-ra ban sức mạnh cho em! (2)”

“Đúng đó, như vậy nhanh hơn.”

Vương Thiên Thiện không nghĩ tới Hường Nghiên cũng sẽ có lúc đùa dai như vậy, uất ức nói: “Học tử, em thật sự đói bụng, muốn chết đói rồi.”

Hường Nghiên cũng không giỡn với cô nữa, liền nói: “Chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi.”

“Ăn ở nhà đi, không phải chị biết nấu cơm sao?” Vương Thiên Thiện nhớ tới lúc trước nói điện thoại Hường Nghiên từng nói chị ấy biết nấu cơm.

Hường Nghiên nhìn thoáng qua phòng bếp nói: “Nhưng mà trong nhà chỉ còn mì tôm.”

“Vậy ăn mì tôm cũng được.....”

Vài phút sau, Hường Nghiên bung hai tô mì nóng hổi đi ra, Vương Thiên Thiện chưa kịp ăn đã kêu gào nói: “Thơm quá.”

Hường Nghiên nhả nhặn ăn mì, Vương Thiên Thiện ngồi ở đối diện ăn như hổ đói. Trong chốc lát, Vương Thiên Thiện cả nước cũng uống hết, tựa lưng vào ghế thỏa mãn nói: “Đây là tô mì tôm ngon nhất em từng ăn.”

“Đừng xạo chị, không phải mì tôm nào cũng giống nhau sao?”

Vương Thiên Thiện giải thích nói: “Thật, không gat chị. Cái này giống như canh rau cải hạt sen của KFC, tuy rằng các tiệm đều làm giống như nhau, đều dùng nước sôi trực tiếp đổ lên, nhưng mà còn liên quan đến tâm trạng người đổ cả nhiệt độ của nước và tốc độ..... Cho nên em thích nhất là canh của tiệm đối diện trường.”

“Thật hay giả? Có sâu xa như em nói vậy sao?”

“Thật ra em chủ yếu là muốn nói, bởi vì mì này do học tử làm, cho nên ăn vô cùng ngon, sau khi ăn xong cả người cảm giác thật hạnh phúc.”

Hương Nghiên bắt đầu dĩ khể cười, “Được rồi, thế chị chấp nhận lời khen của em, à, trong nồi vẫn còn, em ăn hết đi.”

“Được á được á.” Về mặt của Vương Thiến Thiến quả nhiên hạnh phúc đáp ứng.

Chờ hai người cùng nhau rửa tô xong, thấm thoát trời đã tối đen, Hương Nghiên thuận miệng nói một câu “Đã trễ thế này rồi.”

Vương Thiến Thiến liếc mắt ra ngoài cửa sổ cũng nói: “Ôi trời, trễ thế rồi, một mình em làm sao về đây.....”

“Gọi taxi về đi.” Hương Nghiên đương nhiên biết Vương Thiến Thiến có ý gì.

Vương Thiến Thiến khể nhả mày, “Đi taxi rất nguy hiểm đó, lỡ như gặp phải một ông chú biến thái gì đó, ủa, nghĩ lại cũng cảm thấy đáng sợ.....”

Hương Nghiên liếc nhìn cô một cái, thần nhiên nói: “Cùng lắm thì chị cũng giúp em nhớ kỹ biển số xe thì được rồi, giống như em lúc trước.”

“Học tỷ.....” Vương Thiến Thiến đi qua kéo tay Hương Nghiên lắc qua lắc lại làm nũng, “Trước đó chị nói chờ chị thi cao học xong là có thể.....”

“Cho em hai lựa chọn, hoặc là, mau gọi taxi về nhà; hoặc là, ngoan ngoãn mà ở lại đây.”

“Đương nhiên em chọn cái thứ hai!”

Vương Thiến Thiến chưa kịp vui mừng, Hương Nghiên nói tiếp: “Ở đây cũng được, em ngủ phòng khách.”

Tuy rằng sofa ở phòng khách rất mềm, Vương Thiến Thiến rất thích, nhưng dù thế nào thì cũng không thoải mái như giường của học tỷ.....
“Không muốn..... học tỷ, em muốn ngủ giường.....”

“Thế hay là em đi ngủ ở phòng của khách, nhưng mà ga giường đã lâu không đổi, em phải tự đi đổi.”

“Em muốn ngủ ở phòng chị.....” Vương Thiến Thiến tiếp tục mặt dày.

Bỗng nhiên Hương Nghiên lộ ra một nụ cười, Vương Thiến Thiến vội ngẩng đầu đón nhận khuôn mặt tươi cười của Hương Nghiên, kết quả Hương Nghiên lại nói: “Không có cửa đâu.”

“Tại sao chứ?” Vương Thiến Thiến rất không phục, cũng đã trải qua biết bao lâu rồi, vì sao còn không được chứ?

Hương Nghiên không để ý tới cô, xoay người đi ra khỏi phòng bếp, Vương Thiến Thiến vội vàng theo ở phía sau. Hương Nghiên ngồi trên sofa xem TV, Vương Thiến Thiến liền nghiêng đầu nhìn chằm chằm chị ấy. Hương Nghiên đứng lên đi toilet, Vương Thiến Thiến cũng đi theo, Hương Nghiên quay đầu lại nói: “Chị phải đi tắm.”

“Em giúp chị nha.” Vương Thiến Thiến tiếp tục phát huy sở trường mặt dày của mình.

Hương Nghiên cười cười, lùi về sau từng bước, cách một tiếng đóng cửa lại. May mà Vương Thiến Thiến tránh kịp thời, bằng không chắc chắn đã tiếp xúc thân mật với cánh cửa rồi. “Rốt cuộc là tại sao?” Vương Thiến Thiến ồn ào với cánh cửa gỗ đã đóng chặt.

“Tự mình kiểm điểm lại đi.” Âm thanh của Hương Nghiên truyền ra từ bên trong.

Vương Thiến Thiến từ từ sụp mặt xuống, còn không phải là tại lần đó ngủ quên sao..... Có cần không khoan dung như vậy không chứ!

Lúc Hương Nghiên sắp đi ngủ, dựa vào cửa phòng ngủ nói ngủ ngon với Vương Thiến Thiến. Vương Thiến Thiến tội nghiệp đi qua nói: “Thật sự không cho em ngủ cùng sao?”

Hương Nghiên nhẹ nhàng gạt đầu, “Để em kiểm điểm lại một lần.”

“Thế em có thể hôn chị một chút được không? Chỉ là hôn một chút.” Nói xong, Vương Thiến Thiến cố ý quay đầu nhìn ra màn đêm bên ngoài cửa sổ, dáng người cô đơn in lại một đường nét mơ hồ trên cửa sổ thủy tinh.

Hương Nghiên luôn mềm lòng, vì thế đồng ý: “Có thể.”

Vương Thiến Thiến mới chậm rãi quay đầu lại, hướng về môi của Hương Nghiên hôn lên. Mùi vị quen thuộc, độ ẩm quen thuộc, cảm giác quen thuộc, không khí lập tức trở nên khô nóng.

Cảm giác bàn tay nhỏ của Vương Thiến Thiến bắt đầu không đứng đắn, Hương Nghiên dứt ra khỏi nụ hôn này, sau đó rõ ràng nhìn thấy một chút sắc thái thất vọng trong mắt cô ấy. “Được rồi, đi ngủ.” Hương Nghiên nói xong vừa định đóng cửa lại.

“Em còn chưa hôn xong mà.....” Vương Thiến Thiến bắt mãi bĩu môi.

“Vậy rốt cuộc em muốn như thế nào đây?” Cô nhóc này..... thật sự làm cho cô hết cách.

“Để cho em hôn xong.”

“Đừng có động tay động chân.”

Vương Thiên Thiên lại không biết xấu hổ mà tiếp tục hôn. Cô nhẹ nhàng mút lấy môi của Hường Nghiên, thỉnh thoảng lại vuron đầu lưỡi khẽ liếm, một chút một chút, làm hao mòn lý trí của Hường Nghiên. Lúc này đây cô cũng chỉ nhẹ nhàng ôm lấy Hường Nghiên, bàn tay đặt trên lưng chị ấy, không có bất cứ hành động vượt giới hạn nào. Ngược lại ở trong nụ hôn dịu dàng lưu luyến này, Hường Nghiên không kiềm lòng được dựa lại gần cô.

Cảm nhận được áp lực trước ngực, khóe miệng của Vương Thiên Thiên giương lên một nụ cười khó hiểu. Cô bỗng nhiên lui về phía sau một bước, đồng thời mờ to mắt, nhìn thấy trong mắt Hường Nghiên tràn ngập hai chữ thất vọng, đặc ý nói:

“Được rồi! Chúng ta huê nhau!”

Hường Nghiên sượng sùng tức giận đóng sầm cửa lại, xem gổ đầu là Vương Thiên Thiên, ở trên giường quăng qua quăng lại. Lúc này lại nghe thấy Vương Thiên Thiên gõ cửa ở bên ngoài, “Học tỷ! Em không có gổ đầu!”

“Muốn ngủ hay không!”

“Học tỷ.....”

“Chị đang ngủ!” Nói xong Hường Nghiên tắt đèn chui vào chăn. Sau đó quả nhiên Vương Thiên Thiên im lặng, sau đó tiếng của TV cũng biến mất, tiếp đến, Hường Nghiên bực dọc một lát liền ngủ mất.

Sau đó..... Vương Thiên Thiên lên lút lẩn vào phòng ngủ, thật cẩn thận chui vào trong chăn, ôm chặt lấy Hường Nghiên, ở sau lưng chị ấy in lại một nụ hôn. Nhẹ giọng nói: “Học tỷ, ngủ ngon.”

Cô gái mạnh mẽ mềm lòng Hường Nghiên này, mỗi lần đều chỉ lo đóng sập cửa, cũng không nhớ khóa cửa.

Chú thích:

(1) Tiểu vũ trụ: từ này xuất phát từ phim hoạt hình Saint Seiya. Mỗi một chiến binh đều có một tiểu vũ trụ trong cơ thể mình, khi những chiến binh đột tiểu vũ trụ này thì sẽ phát huy được sức mạnh.

(2) Đây là câu nói nổi tiếng trong phim hoạt hình công chúa She-ra (Tên gốc là She-Ra: Princess of Power).

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Ngày đầu tiên khai giảng, Vương Thiên Thiên có thái độ nhiệt tình khác thường với các hoạt động của hội sinh viên, tích cực tham gia đủ thứ hội nghị, hăng hái dự các cuộc kiểm tra, xử lý mọi việc thật gọn gàng ngăn nắp. Ngay cả Tổng Nhiên luôn bình tĩnh cũng không nhịn được liếc nhìn cô mấy lần. Thật ra Vương Thiên Thiên nói với Nguyệt Lượng như vậy, cô nói: “Vừa khai giảng tớ sẽ sắp xếp bàn giao các công việc của hội sinh viên thật tốt, sau đó sẽ có thêm nhiều thời gian ở cùng học tỷ.”

Lúc này Vương Thiên Thiên đi tắm, chạm mặt với Nguyệt Lượng. Mỗi ngày Vương Thiên Thiên đều chọn lúc vắng người nhất để đi tắm, cô không thích người ta nhìn mình, lại càng không thích nhìn người khác. Nguyệt Lượng cũng vậy, tuy cậu ấy rất háo sắc, nhưng cậu ấy nói, mỗi lần đi tắm đều có cảm giác như vào lò mổ.

Vì thế lúc này đây, hai người không hẹn mà chọn cùng một thời điểm, từ ngạc nhiên lúc ban đầu, hiện giờ cũng đã biến thành chuyện vô cùng bình thường.

Vương Thiên Thiên không nhanh không chậm cởi quần áo, Nguyệt Lượng nhân cơ hội ngắm một cái nói: “Cách một học kỳ không gặp, cậu vẫn phẳng như vậy.”

Vương Thiên Thiên cũng tùy tiện nhìn lướt qua một cái nói: “Cậu vẫn là trên tường đóng hai cây đinh như cũ ha.”

Nguyệt Lượng cúi đầu nhìn, tự giễu nói: “Còn may, cậu không nói tớ bị lõm vào.”

“Áy, cậu thật sự rất hiểu bản thân, thật ra là tớ có ý đó, nhưng mà ngại nói.” Nói xong không đợi Nguyệt Lượng cãi lại, đã sớm chạy vào phòng tắm.

Một lát sau, nghe thấy gian bên cạnh truyền đến tiếng nước chảy, biết là Nguyệt Lượng đã vào. Vương Thiên Thiên bắt đầu than phiền với cậu ấy phòng tắm của trường học này nước lúc lạnh lúc nóng, nói xong còn hắt hơi một cái. Cuối cùng ai oán nói: “Nếu có thể ở trong nhà của học tỷ thì tốt rồi, nhưng

mà gần đây chị ấy đều ở kí túc xá.....”

Bên kia Nguyệt Lượng nghe cô ê a dài dòng nói một tràng, chỉ ngay sau câu này mới tiếp lời: “Hai người tiến triển đến bước nào rồi? Ngủ chưa?”

“Ngủ cái đầu cậu..... Cậu tưởng là đang viết tiểu thuyết à? Hai ba lần đã lên giường, cái này không phải cần một quá trình sao?” Vương Thiến Thiến thoả sức tắm lên người, mùi sữa tắm dành cho trẻ em bắt đầu lan tỏa trong không khí.

“Cha mẹ ời quá trình này cũng quá dài rồi, tớ với Tiểu Nhất cũng ngóng tới cổ dài luôn rồi, nói thế nào cũng nửa năm rồi nha? Ngay cả ngủ cậu cũng chưa ngủ. Hai người không phải là trừ nắm tay ra ngay cả hôn chưa có đó chứ? “

Vương Thiến Thiến bỗng dừng ngừng động tác, “Đương nhiên hôn rồi!”

“Thế giờ cậu còn đang trong giai đoạn yêu đương của học sinh tiểu học à.”

“.....”

“Hai người các cậu cũng quá tài rồi..... “

“Thật ra, có một lần thiếu chút nữa.....” Vương Thiến Thiến qua loa kể lại cho Nguyệt Lượng nghe chuyện lên giường hôm sinh nhật đó.

“.....” Rất lâu sau, chỉ nghe thấy tiếng nước bên kia, qua một khoảng thời gian rất lâu nữa, Nguyệt Lượng mới nói: “Cậu là thứ không có tiền đồ!”

“.....”

Đột nhiên Nguyệt Lượng ghé lại đây, kề sát vào bên tai Vương Thiến Thiến nói một tràng những lời không phù hợp với trẻ em, “Lần sau cậu cứ @#¥%. %¥*”

“Không được! Tuyệt đối không được! Nếu chị ấy không muốn, sao tớ có thể ép buộc chị ấy được.”

Nguyệt Lượng không nói gì nữa, tiếp tục rửa sạch bọt xà phòng trên người, trong lòng vẫn còn đang khinh bỉ tên Vương Thiến Thiến nhát gan này. Haiz, mình rảnh rồi tự đi tìm bực bội.

Cuối tháng ba, một vài loài hoa không biết tên lại nở trong khuôn viên trường. Thật ra những cây hoa này đều có tên, viết ngay ở một góc nhỏ dưới bụi hoa, có bảng thông tin viết tên cả nơi xuất xứ của chúng. Nhưng cho tới bây giờ Vương Thiến Thiến cũng không quan tâm điều này, mỗi lần nghe được mùi hương của hoa, vội nhìn thoáng qua, nhớ mang máng màu sắc và hình dáng của loại hoa đó. Lần sau đi ngang qua, cũng sẽ chỉ cảm thấy được mùi hương này rất quen thuộc, sau đó nhìn sơ qua màu sắc và hình dáng của nó, lại nhớ ra hình như trước đó mình đã xem qua rồi.

Hôm nay là ngày 30 tháng 3, Vương Thiến Thiến thức dậy từ sớm. Đối với việc thỉnh thoảng sáng sớm lên con động kinh của cô, mọi người trong phòng ngủ đã sớm không còn cảm thấy lạ nữa. Nhưng mà sau khi thức Vương Thiến Thiến còn đứng trước gương thay quần áo hơn nửa tiếng đồng hồ, lại là chuyện hiếm thấy.

Nguyệt Lượng là người bị cô đánh thức đầu tiên, nhìn thấy cô đang thay quần áo tới lui, bèn hỏi một câu: “Mới sáng sớm mà lằng xằng gì thế? Lát nữa đánh thức Lí Nam bọn họ lại mất ngủ.”

Vương Thiến Thiến thấy Nguyệt Lượng thức, liền xoay người qua hỏi Nguyệt Lượng: “Bộ dáng này thế nào?”

Nguyệt Lượng miễn cưỡng mở to mắt, mơ mơ hồ hồ đại khái nhìn thấy được bộ áo khoác có nón màu hồng, thuận miệng nói một câu: “Ừ, rất được, rất giống cô bé quảng khăn đỏ.”

“Cô bé quảng khăn đỏ?” Vương Thiến Thiến lại nhìn qua gương xem lại mình, ngoại trừ chiếc nón ra, chỗ nào giống cô bé quảng khăn đỏ? Đang định phản bác Nguyệt Lượng, quay đầu lại nhìn thấy cậu ấy đã ngira mặt ra ngủ tiếp rồi.

Nhìn đồng hồ, bảy giờ rưỡi, chắc học ty cũng đã thức rồi, Vương Thiến Thiến không lè mề nữa, lấy một chiếc hộp được gói vô cùng đẹp ở trong bàn học lên lật đi ra ngoài. Cho dù như vậy, lúc đóng cửa lại, vẫn làm cho Lí Nam khó chịu, nhưng mà cậu ấy chỉ trờ mình, lăm bằm một tiếng lại tiếp tục không có động tĩnh gì nữa.

Vương Thiến Thiến gõ nhẹ cửa phòng của Hường Nghiên, gõ hai cái, bên trong có người hỏi: “Ai thế?”

Vương Thiến Thiến thốt lên: “Em là Khăn Đỏ.” Nói xong ngay cả bản thân cũng giật mình, vội sửa lại nói: “Em là Vương Thiến Thiến.” Trong lòng vẫn không ngừng mắng Nguyệt Lượng, sáng sớm nói cô giống cô bé quảng khăn đỏ gì chứ, làm cho cô bị tẩy não mơ mơ màng màng, buột miệng nói mình là cô bé quảng khăn đỏ.

Giống như cô ấy mang quà đến thăm bà ngoại của cô ấy, nếu vậy sau khi mở cửa ra chẳng lẽ sẽ gặp được sói xám à?

Chỗ vui nhất của bạn Vương Thiến Thiến chính là tâm lý ám thị rất mạnh, lại rất thích diễn trò, ví dụ như lúc bình thường đùa giỡn, Nguyệt Lượng nói đâm một dao vào ngực cô, cô lập tức ôm ngực làm ra dáng vẻ đau đớn. Lúc đó, thường Lí Nam sẽ nói, không đúng, rõ ràng là đâm vào hông, Vương Thiến Thiến lập tức ôm hông làm ra bộ dáng đau đớn. Sau đó Nguyệt Lượng lại nói, đâm ngực.... cứ lặp lại như vậy.

Hai tên kia vui sướng nhìn cô biểu diễn về mặt đau đớn khoa trương, cuối cùng cùng nhau nói một câu “Thật mê diễn” chấm dứt khỏi trò đùa này.

Vì thế, một buổi sáng mơ mơ màng màng như vậy, bạn Vương Thiến Thiến dễ dàng rơi vào hoàn cảnh như thế này. Nghe tiếng bước chân ngày càng gần, cô lui về phía sau, chờ “Sói xám” mở cửa.

Kết quả cửa vừa mở, Vương Thiến Thiến mới nở nụ cười, lập tức trưng ra khuôn mặt 囧. Người mở cửa..... tóc ngắn rối bời, cúc áo ngủ vẫn còn thẳng hàng, mắt cũng không mở, không ngừng che miệng ngáp. Vương Thiến Thiến vội lui lại phía sau ba bước, quả nhiên là sói xám rồi!

“Sói xám”..... Không đúng, là bạn Triệu Đình, thấy Vương Thiến Thiến trốn xa như vậy giống như gặp ma, tức giận nói: “Mới sáng sớm đến gõ cửa, có chuyện gì không?”

“Chị của em đâu?” Vương Thiến Thiến cách thật xa hỏi.

“Còn ngủ.” Triệu Đình nói xong lại ngáp đi trở vào phòng, đi đến nửa đường quay đầu lại quát Vương Thiến Thiến: “Em có vào không? Không vào thì đóng cửa lại cho chị.”

Vương Thiến Thiến vội vàng bước vào, nhìn thấy Triệu Đình chậm rãi bò lại lên giường, mới cẩn thận nhìn về phía giường của Hường Nghiên, quả nhiên Hường Nghiên vẫn còn đang ngủ. Lại nhìn đến hai chiếc giường khác, hai người bạn cùng phòng của Hường Nghiên đứng thật là thường xuyên không về....

Đóng cửa, xoay người lại kéo tấm màn ra, bên ngoài có một tầng sương mù hơi mỏng, ánh mặt trời buổi sáng căn bản không chiếu xuyên qua được. Trong phòng cũng không bật đèn, Vương Thiến Thiến đứng ở phía dưới không nhìn thấy rõ mặt của Hường Nghiên lắm. Vì thế dứt khoát leo lên cầu thang giường, đặt món quà đã chuẩn bị sẵn trên gối đầu của Hường Nghiên, để cho chị ấy vừa mở mắt là có thể nhìn thấy được.

Sau đó Vương Thiến Thiến trưng ra khuôn mặt mê gái lẳng lẳng nhìn chăm chú Hường Nghiên, cũng không dám thở mạnh, sợ quá nhiều đến hô hấp mềm nhệ của Hường Nghiên.

Chờ Hường Nghiên thức dậy, chờ về mặt ngạc nhiên của Hường Nghiên sau khi thấy quà và mình. Nhưng mà sao học tỷ còn không thức dậy chứ? Tối hôm qua rõ ràng là gửi xong tin nhắn cùng nhau chúc ngủ ngon, cùng nhau đi ngủ mà, vì sau mình đã lẳng xằng suốt cả buổi sáng, chị ấy vẫn chưa thức dậy?

Nhưng Vương Thiến Thiến cũng đã quên, tối hôm qua các cô tán gẫu đến tận 1 giờ rưỡi sáng, cô hưng phấn quên luôn giờ giấc. Nhưng Hường Nghiên không thức dậy cũng có mặt tốt, như vậy Vương Thiến Thiến có thể không kiêng nể gì mà nhìn chăm chăm chị ấy, thậm chí lẳng lẽ đến gần, hôn nhẹ một cái lên môi của chị ấy..... còn có thể táo bạo nhìn da thịt trắng nõn như ả như hiện trong áo ngủ.....

Nhưng mà, cô nhìn một hồi, từ về mặt mê gái biến thành mặt khổ qua, thậm chí còn hơi không kiên nhẫn, nhưng lại thật chờ mong đến lúc Hường Nghiên vừa thức dậy đã nhìn thấy mình. Cô đành phải đặt tất cả oán hận lên cái trường học này, ai nói loại giường bên trên để ngủ bên dưới là bàn học thì tốt chứ? Ngay cả việc muốn nhìn người mình thích đang ngủ cũng phải tốn sức như thế này. Chỗ nào tốt chứ?

Triệu Đình ngủ được một giấc, vừa mở mắt nhìn thấy một vật thể bất minh trên giường của Hường Nghiên, sau khi cố gắng mở mắt lớn ra nhìn, phát hiện hóa ra là Vương Thiến Thiến, vì thế hỏi: “Em là gấu tui à?”

Vương Thiến Thiến giơ tay lên lấy nón áo khoác đội lên đầu, vô cùng điềm tĩnh nói: “Em là Khăn Đỏ....”

Triệu Đình “Ồ” một tiếng, lại nằm xuống.

Vương Thiến Thiến mới quay đầu nhìn chị ấy, đây chắc là mộng du rồi?

“Chào buổi sáng, Khăn Đỏ.” Giọng nói của Hường Nghiên đột nhiên vang lên bên tai.

Vương Thiến Thiến cười xoay đầu lại, “Học tỷ, chị thức rồi?”

Hường Nghiên dụi mắt, “Chị nằm mơ thấy em đến, kết quả mới mở mắt ra đã nhìn thấy em, sao lại thức sớm vậy?”

“Bởi vì muốn nhìn thấy chị sớm một chút đó.” Nói xong, Vương Thiến Thiến nghiêng đầu qua hôn.

Đúng lúc này, Triệu Đình ở giường đối diện đột nhiên ngồi dậy, quát lớn một tiếng: “Hai người có thể nói nhỏ một chút không!”

Vì tiếng quát này, hai người kia trên giường vội vàng tách ra, Vương Thiến Thiến do vậy mà thiếu chút nữa đã ngã xuống. Đợi cho cô sau khi ổn định thân thể nhìn lại Triệu Đình, phát hiện vốn Triệu Đình ngay cả mắt còn chưa mở, sau khi nói xong câu đó lại lảo đảo nằm xuống. Nhờ thế hai người mới thở phào một hơi.

“Học tỷ, sinh nhật vui vẻ.” Vương Thiến Thiến chỉ chỉ chiếc hộp để trên gối đầu của Hường Nghiên.

Hường Nghiên mở ra đã nhìn thấy, “Lắc tay?”

Vương Thiến Thiến khẽ gật đầu, cẩn thận đeo vào cổ tay bên phải cho chị ấy. Đó là một chiếc lắc tay gồm nhiều khoen tròn nối lại bằng bạch kim,

Vương Thiên Thiên đi đến rất nhiều cửa hàng trang sức mới chọn được. “Thích không?”

“Ừ, đẹp không?” Hường Nghiên giờ giờ cánh tay lên.

“Thứ em chọn, đương nhiên là hợp với chị nhất cũng là đẹp nhất.”

“Không phải em định dùng lác tay để trói chị chứ?”

“Cái này..... Học tỷ, hôm nay chị thật đẹp.....” Trình độ đánh trống lảng này của cô, hoàn toàn vô tác dụng đối với Hường Nghiên.

Hường Nghiên xóc chân lên, “Chị vừa mới thức, đầu chưa chải mặt chưa rửa, đẹp chỗ nào?”

“Cái đóÀ.....” Bạn Khấn Đồ Vương Thiên Thiên, ở đó “À” nửa ngày cũng không “À” ra. Những lời ba hoa ngày thường đều chạy đi đâu hết rồi? “À” nửa ngày cuối cùng vẫn là dùng câu kết thúc sở trường của cô, cũng là câu có tác dụng nhất đối với Hường Nghiên. Cô nói: “Học tỷ, em đói, em vẫn chưa ăn sáng.”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Lí Nam tham gia cuộc thi hát dành cho sinh viên do thành phố tổ chức, giành hạng nhất, được thưởng một nghìn tệ. Vì thế mời mọi người trong phòng đi ăn tối, Trương Thiên Nhất cũng đến, Vương Thiên Thiên nói nhất định phải để cho cậu mở mang tầm mắt một chút về sự lợi hại của Lí Nam và Tổng Nhiên.

Trước đó Trương Thiên Nhất từng nghe Vương Thiên Thiên miêu tả với cậu Lí Nam và Tổng Nhiên sau khi say sẽ biến thành bộ dạng gì, cậu cảm thấy Vương Thiên Thiên khoa trương, tuy từng cùng các cậu ấy đi ra ngoài chơi rất nhiều lần, nhưng cậu cũng chưa từng gặp qua tình huống hai người kia uống say, mà nghĩ sao thì nghĩ cũng cảm thấy Vương Thiên Thiên đã nói quá. Vì thế, ở trên bàn cơm, Trương Thiên Nhất không có ý ngăn cản Lí Nam và Tổng Nhiên uống rượu.

Từ khi quen biết, hai người này uống rượu xong ra thành dạng gì, Nguyệt Lượng xem như tự mình lãnh giáo, hiểu rõ. Không muốn để cho các cậu ấy uống nhiều, nhưng mà mấy chị này, vừa uống đã không ngăn được. Cũng may uống nhiều lần, Nguyệt Lượng cũng dần dần tìm ra được bí quyết. Chỉ cần vào cổng trường, lập tức túm chặt lấy Lí Nam và Tổng Nhiên là không sai vào đâu được. Vương Thiên Thiên thì nói chuyện không dứt, nếu không thì nói điện thoại suốt, không ảnh hưởng gì đến bản thân mình và người khác.

Ra khỏi quán ăn, gọi hai chiếc taxi, Nguyệt Lượng kéo Tổng Nhiên ngồi một chiếc, Lí Nam giao cho Trương Thiên Nhất, bởi vì Vương Thiên Thiên lại bắt đầu nấu cháo điện thoại.

“Sau khi xuống xe, cậu nhớ kỹ nắm chặt Lí Nam đấy, ở cổng trường mới đặt một hàng chậu hoa mới.” Trước khi lên xe Nguyệt Lượng dặn dò Trương Thiên Nhất.

Trương Thiên Nhất cười trả lời: “Lí Nam đáng sợ như cậu nói vậy à?”

“Lát nữa cậu sẽ biết.”

Quả nhiên, vừa xuống taxi, Tổng Nhiên giống như liều mạng, chạy như điên về phía kí túc xá, Nguyệt Lượng vội đuổi theo. Nguyệt Lượng từng hỏi Tổng Nhiên, vì sao vừa uống say lại chạy không ngừng, Tổng Nhiên nói cậu ấy cũng không biết, sau khi uống rượu hoàn toàn không nhớ được mình đã làm gì, vì sao lại làm như vậy. Tổng Nhiên chạy không được mấy bước, đã bị Nguyệt Lượng bắt được cánh tay, vì thế lập tức yên tĩnh lại. Nguyệt Lượng cũng không dám buông tay ra, sợ vừa buông lỏng cậu ấy lại chạy, sau đó đứng ở đó chờ bọn Trương Thiên Nhất.

Đợi cho Trương Thiên Nhất dìu Lí Nam vào cổng trường, nhìn thoáng qua hàng chậu hoa ngay ngắn ở một bên, vẫn có chút lo lắng, thật cẩn thận dìu Lí Nam đi qua chỗ đó, thấy Lí Nam không có phản ứng gì liền an tâm. Cậu đi đến bên cạnh Nguyệt Lượng nói: “Lí Nam đâu giống như các cậu nói, Tổng Nhiên cũng không phải rất im lặng sao?”

Nguyệt Lượng bĩu môi: “Ai biết hôm nay Lí Nam uống nhầm thuốc gì, đột nhiên đổi tính..... Tổng Nhiên là bởi vì tớ nắm lấy cậu ấy, bằng không đã sớm chạy như điên khắp sân thể dục rồi.”

“Tớ không tin, cậu buông ra cho tớ xem thử.”

“Sau đó cậu đi bắt cậu ấy trở về à?”

“Nếu cậu ấy chạy tớ giúp cậu bắt về, cậu buông ra đi.”

“Cậu đừng trách là tớ không nhắc nhở cậu. Tớ buông đây nhé.” Nói xong, Nguyệt Lượng buông cánh tay đang nắm Tống Nhiên ra.

Tống Nhiên mơ mơ màng màng cảm thấy không có ai túm lấy mình, vì thế lại chạy về phía kí túc xá. Trương Thiên Nhất vừa nhìn thấy, cũng không kịp kinh ngạc, vội vàng để cho Nguyệt Lượng giữ Lí Nam, sau đó đuổi theo Tống Nhiên, vừa chạy còn vừa quát: “Sao Tống Nhiên lại chạy nhanh như thế chứ?”

Nguyệt Lượng cười đến gập người, lần đầu tiên cô nhìn thấy Tống Nhiên như vậy, cũng phản ứng giống hệt như Trương Thiên Nhất, hừ, ai bảo cậu không tin, cho cậu tự đuổi theo một lần sẽ biết. Cô lại nhìn Lí Nam, thấy Lí Nam lúc thì bóp bóp mũi, lúc thì xoa huyệt thái dương, quả nhiên không giống lắm như khi uống say lúc bình thường. Nghĩ thầm chắc chắn là tử lượng của Lí Nam đã lên, bây giờ không say, cho nên không có những hành động quá khích.

Khi bốn người đó cuối cùng cũng tụ họp, Vương Thiên Thiên mới chậm như rùa bước tới từ phía sau, hi hi ha ha nói chuyện điện thoại, cũng chẳng biết là gọi cho ai, nói lung tung một đống, cũng không biết là đang nói cho ai nghe. Nhưng Trương Thiên Nhất và Nguyệt Lượng cũng không có hứng thú nghe, dù sao ngày mai Vương Thiên Thiên thức dậy cũng không nhớ là mình đã gọi cho ai, nói những gì.

Tới cổng kí túc xá, Trương Thiên Nhất nói tạm biệt với mấy người. Nguyệt Lượng vẫn như cũ cầm tay Tống Nhiên không buông. Mới vừa lên tầng bốn, Nguyệt Lượng quay đầu lại tìm Vương Thiên Thiên, từ khe hở của tay vịn cầu thang, nhìn thấy cô mới đi đến giữa tầng hai, Nguyệt Lượng gọi cô: “Kiêm Nhi, cậu nhanh một chút, còn nữa, nói chuyện nhỏ lại, khuya lắm rồi.” Cũng không biết là Vương Thiên Thiên có nghe vào hay không, vẫn chậm rì rì đi tới.

Bởi vì Nguyệt Lượng đang giữ lấy Tống Nhiên cho nên kêu Vương Thiên Thiên mở cửa, Vương Thiên Thiên còn đang nói điện thoại, cũng không thèm chú ý. Nguyệt Lượng bắt đầu đi đánh phải tạm thời buông một bàn tay ra để tìm chìa khóa, ngay lúc cô lấy chìa khóa ra, bỗng nhiên Lí Nam xoay người đá một cái vào cửa phòng ngủ đối diện, sau đó kêu to: “Mở cửa!”

Tay Nguyệt Lượng run lên, đánh rơi chìa khóa trên mặt đất, nhưng cũng không kịp nhặt lấy, vội vàng túm chặt Lí Nam. Trước đó còn thắc mắc hôm nay Lí Nam đôi tính, thế mà lại không phá hỏng của công, xem ra thật đúng là không thể tùy tiện khen cậu ấy được.

Một cú đá không đủ, Lí Nam lại đá cú thứ hai. Rõ ràng Nguyệt Lượng nghe thấy phòng ngủ đối diện có một ít động tĩnh, nhưng không ai dám đi ra mở cửa.

Tống Nhiên và Vương Thiên Thiên cũng bị hành động vừa rồi của Lí Nam làm cho tỉnh táo, một tay Vương Thiên Thiên cầm điện thoại, một tay giúp Nguyệt Lượng giữ lấy Lí Nam. Tống Nhiên ngồi xổm trên mặt đất nhặt chìa khóa, lách cách tra chìa mở cửa, ba người vội vàng lôi Lí Nam vào trong phòng.

Vương Thiên Thiên xoay người định đóng cửa, thấy cửa phòng ngủ đối diện hé ra một khe nhỏ, có người lặng lẽ vồn vồn ra nhìn, Vương Thiên Thiên cười cười xin lỗi, đối phương thấy là Vương Thiên Thiên, cũng không nói gì, đóng cửa trở về ngủ. Lúc này Vương Thiên Thiên mới có phản ứng trở lại, mình còn đang cầm điện thoại, vừa rồi. là đang gọi cho ai? Màn hình hiển thị đang trò chuyện. Vương Thiên Thiên im lặng một lúc.

Trong ống nghe bỗng nhiên truyền ra tiếng của Hường Nghiên: “Sao thế? Lúc này là tiếng động gì vậy?”

Suy nghĩ Vương Thiên Thiên có chút rối loạn, lắp ba lắp bắp cũng không nói rõ ràng, lại nghe thấy có tiếng bước chân từ hành lang truyền đến. Hường Nghiên cũng đang cầm điện thoại xuất hiện trước mặt của cô.

Hường Nghiên cúp điện thoại, “Mấy đứa em. uống hết bao nhiêu rồi? Cả kí túc xá cũng nghe được.”

Vương Thiên Thiên quay đầu nhìn thoáng qua ba người đang lèm nhèm trong phòng ngủ, đưa tay đóng cửa lại nói: “Học tỷ, em muốn đến chỗ của chị.”

“Đi thôi.”

Vương Thiên Thiên chậm rãi đi đến bên cạnh Hường Nghiên, kéo tay chị ấy đi lên lầu. Mới vừa vào phòng của Hường Nghiên, Vương Thiên Thiên nhiệt tình ôm lấy Hường Nghiên, trong miệng nói lảm bảm “Học tỷ, em rất nhớ chị.”

“Biết rồi, vừa rồi trong điện thoại em có nói.” Hường Nghiên nhỏ giọng nói.

“Học tỷ.” Vương Thiên Thiên lại chậm rãi chu môi tới gần Hường Nghiên.

“Ai thế? Ồ? Thiên Thiên? Khuya lắm khuya ơ rồi em làm trò gì thế?” Đột nhiên xuất hiện tiếng của Triệu Đình làm cho Vương Thiên Thiên giật bản mình, đứng hình ở chỗ đó không biết làm gì cho phải, mà Hường Nghiên lại đang cúi thấp đầu.

Không biết vì sao Vương Thiên Thiên lại hỏi một câu ngu ngốc: “Chị Triệu Đình? Sao chị lại ở đây?”

“Đây hình như là phòng ngủ của chị nha, vì sao chị lại không thể ở?”

“Em tưởng chỉ có một mình học tỷ.” Vương Thiên Thiên vội buông hai tay đang ôm lấy Hường Nghiên ra.

“Ngủ sớm một chút, tắt đèn đi.” Sau đó Triệu Đình không nói thêm một câu. Mà Vương Thiên Thiên cũng không dám to gan động tay động chân với Hường Nghiên, không biết khi nào Triệu Đình sẽ lại đột nhiên nhảy ra nữa.

Vì thế..... lại là một đêm ồn ào trôi qua trong yên bình.

.

.

.

Tháng năm, lại là tháng hoa đình hương nở. Hoặc một bụi tím tím, hoặc một khóm hồng nhạt, hoặc một cây trắng như tuyết. Trong không khí tràn ngập mùi hương thanh tao, làm lu mờ hương thơm của những loại hoa khác.

Vương Thiên Thiên vừa trở về phòng ngủ, Lí Nam sau đó cũng trở về, Vương Thiên Thiên định gọi điện thoại cho Hương Nghiên, liền đi ra ngoài, kết quả bị Lí Nam túm lại, đi đến bên cạnh cô nói: “Thiên Thiên, cậu đoán xem vừa rồi tớ nhìn thấy gì?”

“Thấy gì vậy?” Vương Thiên Thiên đã quen với chuyện Lí Nam nói lớn tiếng, đột nhiên cậu ấy lại nói nhỏ như vậy, thật đúng là làm người ta không quen.

“Tớ thấy hai cô gái đang hôn môi nha! Ở phòng ngủ lầu dưới, hôn hoành hoành tráng tráng luôn!” Quả nhiên, giọng nói lớn tiếng quen thuộc vừa xuất hiện, làm cho thể xác và tinh thần của người khác cũng thoải mái theo.

“Ồ! Bạo như vậy? Là phòng ngủ nào?” Vương Thiên Thiên cũng tăng cao âm lượng.

Lí Nam mù tịt lắc đầu.

Vương Thiên Thiên lại khẽ cười: “Cũng đâu cần ngạc nhiên như thế, hình như gần đây trong trường những chuyện như thế đặc biệt nhiều. Mà nói, lúc trước cậu xem “strawberry panic” với “kannazuki no miko” (1), không phải là moe muốn chết sao? Đây cũng chỉ là phiên bản người thật trước mặt cậu thôi.”

“Áy, nhưng mà không giống như thế, hai người đó thật sự có can đảm. Nhưng mà, con gái với con gái hôn môi có cảm giác gì nhỉ?” Lí Nam luôn lái qua phần trọng điểm của cuộc đối thoại.

“Cậu nhìn tớ làm gì? Tớ lại không biết, cậu hỏi Nguyệt Lượng đi.” Vương Thiên Thiên chột dạ cúi đầu.

“Cậu ấy có thể nói cho tớ biết sao?”

“Cậu hỏi thử đi chẳng phải sẽ biết.”

Vì thế, chị Lí trưởng phòng ngủ đã nói là làm lập tức gọi điện thoại cho Nguyệt Lượng, “Nguyệt Lượng, lúc cậu và bạn gái hôn môi có cảm giác gì? Nói nghe một chút.”

Rõ ràng Vương Thiên Thiên cách không xa, nhưng hình như chỉ nghe được tiếng nôi niều xoong chảo rơi trên mặt đất, sau đó loáng thoáng nghe thấy Nguyệt Lượng nói: “Bên này tớ còn có việc, ngắt máy trước.....”

Lí Nam bĩu môi, “Thật nhỏ mọn.”

.

.

.

Tối thứ sáu, Tống Nhiên và Nguyệt Lượng sớm thu dọn đồ đạc trở về nhà, chỉ còn hai người Lí Nam và Vương Thiên Thiên ở phòng ngủ. Tối đến, Vương Thiên Thiên vừa định ngủ, bỗng nhiên nghe thấy trên giường Lí Nam có tiếng động, sau đó nghe được âm thanh Lí Nam xuống giường. Cô nghĩ Lí Nam muốn đi vệ sinh, nhưng tiếng bước chân ngừng lại dưới giường cô. Cô đang khó hiểu mở to mắt nhìn, đột nhiên thấy Lí Nam ghé vào đầu giường yên lặng nhìn mình.

Vương Thiên Thiên bị dọa, kêu to: “Cậu định hù chết tớ à, khuya lác khuya lờ.”

Lí Nam trừng mắt nhìn cô, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Không phải là cậu bị mộng du đó chứ?” Vương Thiên Thiên đưa tay ra quờ quờ trước mắt cậu ấy, thấy cậu ấy còn phản ứng, hẳn là đang tỉnh mới đúng.

“Cậu nói xem, con gái với con gái hôn môi có cảm giác gì?” Bỗng nhiên Lí Nam nhích lại gần.

Vương Thiên Thiên xê dịch cơ thể về phía vách tường, chỉnh lại vị trí gối đầu một chút, “Không phải kêu cậu đi hỏi Nguyệt Lượng rồi sao? Hỏi tớ làm chi?”

“Cậu ấy không nói cho tớ biết, sao tớ lại không biết xấu hổ mà đi hỏi nữa chứ.....”

“Thế cậu không biết xấu hổ mà đi hỏi tớ à?”

Tuy rằng ánh trăng không sáng lắm, tối lơ mờ, nhưng Vương Thiên Thiên vẫn thấy được Lí Nam kiên định gặt đầu.

Vương Thiên Thiên thở dài, “VẬY cậu cứ đi tìm một đứa con gái hôn một chút thì biết chứ gì.”

Lí Nam “Ồ” một tiếng, nói tiếp: “Ý hay, thế.... cậu vậy.....” Nói xong đã cúi đầu hướng về phía Vương Thiên Thiên mà hôn.

Vương Thiên Thiên cuống quýt đưa tay lên chắn, tay đặt trên vai Lí Nam, kéo ra khoảng cách. Nhưng mà Lí Nam đang đứng trên cầu thang giường, Vương Thiên Thiên lại sợ mình dùng sức quá mạnh đẩy Lí Nam rơi xuống dưới, vì lo lắng cho nên tay buông lỏng. Vừa buông lỏng, miệng của Lí Nam đã dán lên miệng cô không sai một li.

Đầu óc của Vương Thiên Thiên lại không biết đã bị thổi đến nơi xa nào, ngây ngốc nằm trên giường, ngay cả hô hấp cũng lộ vẻ yếu ớt, cho đến khi Lí Nam nói một câu “Cũng đâu có gì đặc biệt đâu”, Vương Thiên Thiên mới hồi phục lại tinh thần, quay đầu đắp chăn lui đến vách tường. Nghĩ thầm, tên Lí Nam lưu manh này, lợi dụng người ta xong, còn nói như vậy..... Sao người ta còn xứng đáng với học tỷ nữa.....

Chú thích:

(1) Strawberry panic và Kannazuki No Miko là tên của hai bộ anime (manga) của Nhật về thể loại shoujo-ai (NữxNữ).

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Ngày hôm sau Vương Thiên Thiên và Triệu Đình cùng đến nhà Hường Nghiên ăn cơm, Vương Thiên Thiên còn đang suy nghĩ có nên nói chuyện bị Lí Nam lợi dụng. Cần thẳng thắn nói với học tỷ hay không? Nói rồi chắc chị ấy sẽ tức giận nhỉ? Nhưng nếu không nói, lỡ như ngày nào đó bị chị ấy biết được, không phải sẽ càng chết thảm hại hơn sao? Tốt nhất là..... cứ thử nhận trước đi.....

Vương Thiên Thiên còn ngồi ngây người ở sô pha, Triệu Đình ném một cái túi to qua, “Ngán người ở đó làm gì? Không nấu cơm thì cũng phải giúp lật rau chứ?”

“Vâng.” Vương Thiên Thiên cầm lấy bọc ngô rí kia đi vào nhà bếp, suy nghĩ một chút, hiếm thấy học tỷ xuống bếp, việc này lát nữa nói sau.

Hường Nghiên với Triệu Đình mỗi người làm hai món, Vương Thiên Thiên chỉ lo ăn của Hường Nghiên làm, làm cho Triệu Đình vô cùng xem thường, “Sao em lại không động vô đồ ăn của chị làm? Khó có cơ hội chị tự mình xuống bếp.....”

“Chị Triệu Đình.....” Vương Thiên Thiên ngắt lời của chị ấy, sau đó nhẹ giọng thở dài một hơi, “Món ăn này của chị, em thực sự không có can đảm ăn.”

“Ăn cũng không làm chết em đâu.....”

“Không phải..... Chị nhìn xem chị làm mấy thứ này là gì?” Vương Thiên Thiên gấp một cọng ngô rí, lúc rửa xong rõ ràng là có hình dạng gì, sau khi nấu xong ngoại trừ rút lại một chút thì chiều dài không có gì thay đổi. “Chị xào rau thì để ngô rí cũng được rồi, nhưng chị cũng phải cắt nhỏ ra chứ? Còn nữa nha, vì sao đĩa thức ăn này chỉ có ngô rí với tiêu xanh?”

“Món này chính là ngô rí xào tiêu xanh.”

Vương Thiên Thiên nhìn Hường Nghiên, hỏi: “Học tỷ, là em kiến thức nông cạn hay sao? Sao cho tới bây giờ em cũng chưa từng nghe qua món này?”

Hường Nghiên phì cười ra tiếng: “Chị cũng chưa từng ăn..... Nhưng mà, món tiêu xanh xào này của Triệu Đình cũng không tệ lắm.”

“Đúng thế đúng thế.” Triệu Đình vừa phụ họa, vừa gấp tiêu xanh vào chén của Vương Thiên Thiên, “Thiên Thiên em ăn nhiều một chút.”

Vương Thiên Thiên há miệng, định cười nhạo chị ấy vài câu nữa, liếc mắt một cái thoáng nhìn thấy kiệt tác đen thui không biết là cái gì ở đó, bèn nhin xúc động muốn nói lại, nhanh chóng ăn sạch một chén rau, sau khi ăn xong nằm xem tivi ở sô pha.

Ăn cơm xong ba người vây quanh lại cùng nhau ăn dưa hấu, điện thoại của Hường Nghiên vang lên, vì thế đi vào phòng ngủ nghe điện thoại.

Đúng lúc này Triệu Đình nhìn chằm chằm Vương Thiên Thiên, chậm rãi lại gần, càng ngày càng gần, do dự mở miệng, “Mặc dù cảm thấy nói như vậy không lịch sự cho lắm..... nhưng mà..... chị vẫn rất muốn biết, chắc em..... không phải là..... lưỡng tính chứ?”

Vương Thiên Thiên đang ăn dưa hấu, vừa nghe lời này, lập tức bị nước dưa hấu làm cho sặc, ho đến nửa ngày cũng không thẳng người lại được.

“Áy, từ từ từ từ.....” Triệu Đình nhanh chóng lấy một ly nước lại, “Chị chỉ hỏi một chút như vậy, em kích động thế làm gì?”

Trong lòng Vương Thiên Thiên vô cùng xem thường, có thể không kích động à? Lưỡng tính gì chứ? Người ta mới không thích con trai!

“Sao thế?” Hường Nghiên vừa từ phòng ngủ đi ra, thấy Vương Thiên Thiên ở đó ho khan liên tục, ho đến cả mặt cũng đỏ. Vội lại giúp cô vừa vỗ lưng vừa nói nhỏ trấn an.

Triệu Đình nhìn nhìn hai người kia, chỉ nói: “Chị còn có việc, đi trước, à..... chén đĩa..... Thiên Thiên rửa dùm chị đi.” Nói xong còn ném cho Vương Thiên Thiên một ánh mắt quỵn rử, kèm theo một nụ cười mờ ám

Vương Thiên Thiên thiếu chút nữa đã ói máu ngay tại chỗ, người mặt dày này..... lấy việc này để trốn tránh lao động....

Buổi tối hai người nằm trên giường trò chuyện, Vương Thiên Thiên lại nghĩ đến chuyện làm cho cô canh cánh trong lòng kia, vì thế chần chờ mở miệng: “Học tỷ.....”

“Ừm?” Hường Nghiên nghiêng đầu, nhìn về mặt oan ức của cô.

“Em bị người ta cưỡng hôn.....”

“.....”

Vương Thiên Thiên lén liếc mắt nhìn biểu tình của Hường Nghiên, quả nhiên là giận tái mặt, vì thế giải thích nói: “Thật ra chỉ là giỡn thôi..... Hơn nữa em cũng không biết cậu ấy lại hôn thật.....”

“Ai vậy?” Mặt-không-biểu-cảm.....

“Lí Nam.....”

Hường Nghiên bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy, “Cậu ấy hôn em làm gì?”

“Việc này, nói ra lại hơi dài.” Vương Thiên Thiên cũng ngồi dậy, đối mặt nói chuyện với Hường Nghiên.

“Em nói đi, chị đang nghe.”

“Chính là.....” Cô kể lại sự việc từ đầu đến cuối, không thêm bớt chi tiết gì, thậm chí còn diễn tả về mặt và phản ứng của mình lúc đó. Sau khi nói xong lại nhìn sắc mặt của Hường Nghiên, góc mặt phía trước rõ ràng rất đẹp, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh như băng.

Vương Thiên Thiên nhích nhích về phía trước, cúi đầu nói: “Học tỷ, chị đừng giận, chị nghiêm khắc phê bình em đi, nếu không chị phạt em đi..... Dù sao cũng đừng không để ý tới em” Càng nói âm thanh càng nhỏ.

“Hôm nay em ngoan như vậy, chị cảm thấy, nên khen thưởng cho em một chút mới đúng.” Đột nhiên Hường Nghiên nhích lại gần Vương Thiên Thiên, Vương Thiên Thiên khản trương không biết làm gì, ngay người một chỗ không nhúc nhích.

Hường Nghiên nhìn cô, khoe môi hiện lên nụ cười, khi sắp hôn đến miệng của cô, lại nhẹ giọng nói một câu: “Ngủ ngon.”

Đây mà gọi là thưởng sao? Vương Thiên Thiên sững sờ nhìn Hường Nghiên nằm trở lại vào chăn, một câu ngủ ngon là hết rồi? Không đúng không đúng..... Vương Thiên Thiên còn ngồi ngẩn người ở kia, Hường Nghiên kéo chăn lên phía trên, làm cho suy nghĩ của Vương Thiên Thiên quay trở lại.

Phản thưởng thật sự..... nên là cái này mới đúng chứ? Không cần tự hỏi nhiều nữa, chỉ dựa vào cảm nhận trong lòng, đi làm chuyện phải làm.

Vương Thiên Thiên dán vào sau lưng Hường Nghiên, cảm giác được hô hấp của Hường Nghiên bị ngưng trệ, tay trái nhân tiện luồn vào trong từ phía sau váy ngủ. Cơ thể của học tỷ luôn luôn mềm mại như vậy, ấm như vậy, cảm xúc đến từ các đầu ngón tay làm cho cả người Vương Thiên Thiên đều say.

Bàn tay càn rỡ vuốt ve trước ngực của Hường Nghiên, nụ hôn cực nóng rơi trên gáy, chị ấy không khỏi hơi chút ngửa đầu về phía sau, trong miệng phát ra một tiếng rên nhỏ.

Chị ấy ngo ngoáy đẩy chăn ra, “Nóng.....”

Sức nặng biến mất theo chiếc chăn kia, một chút lạnh lẽo thấm vào da, nhưng chỉ nháy mắt, lại bị sự khô nóng nổi gột làm tan biến. Cái miệng luôn nói những lời dễ nghe chọc chị ấy cười lại ngậm lấy vành tai của chị ấy.

Hường Nghiên chậm rãi xoay người lại, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Vương Thiên Thiên trước mặt, trong mắt phản chiếu ánh ngược của nhau, hô hấp dồn dập, tim đập cuồng loạn, giây tiếp theo, bốn cánh môi cùng dây dưa một chỗ.

Đầu lưỡi thăm dò, tìm kiếm đến đầu lưỡi của đối phương, chạm nhau, cùng quấn lấy, cùng si mê.

Trong phút chốc, những trở ngại trên người của cả hai đều được loại bỏ, không khí lạnh đột ngột, làm cho Hường Nghiên mở to mắt, nhưng nụ hôn ngay sau đó của Vương Thiên Thiên, lại làm cho chị ấy nheo hai mắt lại.

Đôi tay kia di chuyển trên người chị ấy, giống như bị trúng tà, hễ là những chỗ đã đi qua, chắc chắn sẽ gây nên một cảm giác nóng bức, giống như chỉ có càng tới gần người kia, mới có thể được xoa dịu, nhưng mà, vì sao càng ngày lại càng nóng.

Chị ấy hơi khê cong người lại, Vương Thiên Thiên vùi đầu vào trước ngực chị ấy, những nụ hôn tinh tế rơi lên trên, hoặc nhẹ hoặc sâu, để lại những dấu vết nông sâu không đồng nhất.

Mà lúc này, đầu lưỡi linh hoạt lại dừng ở mỗi nơi một chút, xoay tròn, liếm, khiêu khích. Hường Nghiên ôm lấy đầu của cô, không cho cô tiếp tục tra tấn mình nữa.

Sau đó. những chuyện thuận theo tự nhiên phải xảy ra. trong đầu Vương Thiên Thiên lại đột nhiên trống rỗng.

Tuy rằng trước đó Vương Thiên Thiên đã được Nguyệt Lượng truyền thụ lại kinh nghiệm, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên, cô cũng vẫn chưa hiểu rõ lắm, cô nghĩ Hường Nghiên đã từng quen bạn trai, thế nào cũng có kinh nghiệm hơn mình, nhưng mà, vì sao học tỷ lại không nói gì hết?

Hường Nghiên không nói, Vương Thiên Thiên cũng không thể cứ ngồi yên, cô nghĩ chắc có lẽ Hường Nghiên thẹn thùng, vậy cứ dựa theo phương pháp của Nguyệt Lượng dạy mình mà tiếp tục đi.

Dần dần, tay của Vương Thiên Thiên đi vào nơi mong muốn đã lâu, thật do dự, cẩn thận tiến về phía trước thăm dò, “Học tỷ. nếu. không thoải mái. chị phải nói với em.”

“Ừ.”

Vì thế cái tay kia nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve giữa hai chân của Hường Nghiên, sự bồn chồn khó có thể diễn tả bằng lời truyền từ cơ thể vào đến trong lòng.

Vương Thiên Thiên cúi đầu hôn lên môi của Hường Nghiên, rồi sau đó ngón tay đúng lúc trượt vào trong.

Cảm giác đau bất thành linh xuất hiện, làm cho Hường Nghiên nhíu mày.

“Học tỷ, đau không?” Vương Thiên Thiên không dám nhúc nhích nữa.

Hường Nghiên chịu đau, vẫn cứ lắc đầu. Vương Thiên Thiên biết là chị ấy cố chịu đựng, liền rút tay về, Hường Nghiên lại kéo tay cô, mím môi mỉm cười, trong mắt lóe lên ánh sáng. Vì thế, Vương Thiên Thiên vừa nhẹ nhàng hôn môi, vừa từ từ đi sâu vào từng chút.

Hường Nghiên tuy cắn môi, nhưng vẫn tràn ra một tiếng rên đau đớn.

Vương Thiên Thiên lại tiếp tục ngừng lại, cúi đầu nhìn thoáng qua, lại thấy đầu ngón tay của mình dính một ít chất lỏng màu đỏ: “Học tỷ, chị chảy máu?” Cô la hoảng lên.

“Sao?” Hường Nghiên vẫn có phần chưa phản ứng lại kịp.

“Có phải là em làm chị bị trầy xước không?” Vương Thiên Thiên tiếp tục hỏi.

“Không phải.” Cái này. sao người ta có thể không biết xấu hổ mà tự mình nói ra chứ? Cái đồ ngu ngốc em không biết tự mình xem à?

“Học tỷ! Không phải là chị tới tháng đó chứ?”

Hường Nghiên tức giận, đột nhiên ngồi dậy, cau mày chịu đau, đá Vương Thiên Thiên một cú bay xuống giường, đem cả tên họ ra quát: “Vương Thiên Thiên!”

Vương Thiên Thiên ngã trên mặt đất, sững sờ nhìn vết máu dính trên đầu ngón tay, nghe thấy Hường Nghiên kêu cô, vội ngẩng đầu ngu ngốc trả lời một câu: “Có!”

Hường Nghiên quăng một chiếc gối qua, “Em ra phòng khách ngủ!”

“Học tỷ.” Nói còn chưa dứt lời, áo ngủ đã bị ném lại đây.

“Học. tỷ.” Nhìn thấy đáng về Hường Nghiên trừng mắt nhìn mình, thiếu chút nữa Vương Thiên Thiên đã cắn đầu lưỡi, không dám nhiều lời thêm gì nữa, đành phải một tay ôm gối, kẹp thêm áo ngủ, ai oán đi ra khỏi phòng. Nghĩ thầm nhất định đã làm đau Hường Nghiên, nếu không tại sao chị ấy lại tức giận dữ như vậy? Nhưng mà, chính chị ấy nói không đau mà! Con gái thật sự là mau thay đổi.

Mở đèn phòng khách lên, Vương Thiên Thiên ngẩn người nhìn đầu ngón tay phía dưới ánh đèn, đây. rất cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56

Có lẽ vẫn nên gọi cho Nguyệt Lượng cố vấn một chút đi, Vương Thiển Thiển vừa rửa tay vừa nghĩ như vậy. Một phút sau, kết nối được với điện thoại của Nguyệt Lượng, nhưng tất nhiên Nguyệt Lượng đã ngủ, lúc nói chuyện phát âm rất không rõ ràng. Vương Thiển Thiển trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói:

“Những thứ cậu chỉ cần bản không được nha, làm cho chị ấy tức giận rồi.”

“Hừ? Sao lại như thế? Cậu chắc chắn là làm dựa theo những gì tớ dạy sao?”

“Đúng vậy, sau đó chị ấy chảy máu, còn đá tớ xuống giường, rõ ràng đã làm chị ấy đau.”

“Thế cậu không hỏi cảm nhận của chị ấy à?”

“Có hỏi mà.”

“Cậu hỏi thế nào?” Nguyệt Lượng trở mình, tiếp tục nhắm mắt nói điện thoại.

Đầu tiên tớ hỏi chị ấy, đau không? Chị ấy nói không đau. Sau đó chảy máu, tớ hỏi có phải là bị trầy xước hay không, chị ấy nói không phải. Tớ lại hỏi chị ấy có phải tới tháng hay không, chị ấy liền đá tớ xuống dưới.” Tiếp theo Nguyệt Lượng ở đầu dây bên kia không có động tĩnh, Vương Thiển Thiển nói: “Này, cậu đừng ngủ, cậu nói chuyện đi.”

“Không đá cậu mới là lạ.” Ngay cả nằm Nguyệt Lượng cũng cảm giác được rõ ràng trên đỉnh đầu có ba vạch đen.

“Tại sao?” Vương Thiển Thiển tiếp tục hỏi tới.

“Cậu ngốc thật hay giả ngốc thế?”

“Tại sao chứ?” Vương Thiển Thiển nghĩ thầm, tớ đúng là không nghĩ ra, nếu không hỏi cậu làm gì.

Nguyệt Lượng bên kia im lặng hồi lâu, nhin cười nói: “Honey, chúc mừng cậu, cậu trúng thưởng rồi!”

“A! Ý cậu là? Ý cậu là.....” Bạn Vương Thiển Thiển cấp bậc tiểu học cuối cùng cũng thông suốt.

“Đúng vậy đúng vậy!”

“A!” Vương Thiển Thiển thét chói tai, “Tớ đây không thèm nghe cậu nói nữa!” Tắt điện thoại, lập tức đi gõ cửa phòng của Hường Nghiên, xoay xoay nắm cửa, lần này lại khóa rồi.

Nguyệt Lượng cúp điện thoại, từ từ thiếp đi. Trong mơ vẫn còn cười nhạo Vương Thiển Thiển trẻ con, không hiểu phong tình, chỉ số thông minh nhà trẻ.....

Wương Thiển Thiển lại ra sức gõ cửa.

Hường Nghiên hỏi: “Có chuyện gì?”

Wương Thiển Thiển nghĩ một chút nói: “Học tỷ, phòng khách không có chăn.”

“Cũng không lạnh, không cần đắp chăn.”

“Học tỷ, em có thể đem gối cát vào không?”

Hường Nghiên mở cửa, “Xem như em có khí phách, cả gối cũng không cần.”

Nói xong đưa tay ra túm lấy chiếc gối Vương Thiển Thiển đang ôm. Kết quả Vương Thiển Thiển lại ôm gối nhảy lên giường nằm. Hường Nghiên trừng mắt nhìn cô, “Không phải chỉ cát gối à? Em vào làm gì?”

Wương Thiển Thiển nguy biện nói: “Em lớn lên ở trên gối, chị đồng ý cho nó vào, cũng chính là đồng ý cho em vào.”

“Vô lại!”

Vương Thiên Thiên cười hì hì, nghĩ thầm, không vô lại sao có thể leo được lên giường của chị? Thuận tay để gối xuống, cô nằm sấp lên giường, xốc chân lên xem những vết máu nhỏ li ti trên giường. “Học tỷ, chị lại đây.”

Hương Nghiên đứng ở cạnh giường, tức giận liếc nhìn cô một cái, “Chuyện gì?”

“Chị lại đây.” Vương Thiên Thiên lại vẫy vẫy tay.

Hương Nghiên lại đến gần hai bước, “Để làm gì?”

Vương Thiên Thiên chỉ chỉ vài giọt máu kia, vẻ mặt đầy mong đợi.

Hương Nghiên chỉ liếc mắt một cái, sau đó thản nhiên nói: “Không phải em nói là chị tới tháng sao? Đó chính là tới tháng đó.”

“Em biết đó không phải. Học tỷ.” Vương Thiên Thiên quỳ ở cuối giường ôm lấy Hương Nghiên, định ôm chị ấy lên giường. Hương Nghiên đẩy tay cô ra, “Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Sau đó lách qua phía giường bên kia, tắt đèn.

Hương Nghiên cũng đã nói Vương Thiên Thiên là vô lại, như thế đương nhiên Vương Thiên Thiên phải phát huy đầy đủ đặc tính của vô lại mới được. Người không biết xấu hổ nào đó, lại hướng bàn tay tội ác nhỏ bé về phía Hương Nghiên. Hương Nghiên phúi tay cô ra, “Ngủ!”

Cả người của Vương Thiên Thiên dán qua đó, khóc lóc nói: “Em sai rồi không được sao?”

“Không được!”

“Học tỷ.” Vương Thiên Thiên nghiêng người, nằm sấp lên người Hương Nghiên, nhẹ nhàng mút lấy cổ chị ấy.

“Đau.”

“Lần này em sẽ cẩn thận.” Nụ hôn nóng rực thẳng tắp xuống phía dưới.

“Không. được.”

“Học tỷ.” Lại kêu một tiếng thâm tình như vậy, sau đó Vương Thiên Thiên cúi đầu chôn ở hai chân của chị ấy.

“Ừm.”

Hương Nghiên lại dễ dàng rơi vào nụ hôn dịu dàng như vậy.

.
. .
.

Ánh mặt trời sáng sớm ngày chủ nhật thật đẹp, Vương Thiên Thiên tao nhã đuổi người ra, từ từ ngồi dậy từ trên giường của Hương Nghiên. Cúi đầu muốn tìm bằng chứng để lại tối hôm qua, lại phát hiện ga giường không biết đã được đổi cái mới từ lúc nào. Cẩn thận ngẩng đầu nhìn lại, nhớ ra hình như trong giấc mơ mình không ngừng lăn tròn.

Vừa mở cửa phòng đã thấy Hương Nghiên vừa uống trà vừa xem tivi, sau đó cô rất tự nhiên đi rửa mặt đánh răng, tiếp theo lại rất tự nhiên ngồi bên cạnh Hương Nghiên nói: “Em đói bụng.” Hương Nghiên không để ý tới cô, cô lại ra sức lay lay cánh tay của Hương Nghiên, “Em đói bụng.”

“Vương Thiên Thiên, hình như đã lâu lắm rồi em không về nhà ha?”

“Trời nóng như vậy, lười chạy tới chạy lui.”

“Hình như lúc mùa đông em cũng nói như vậy, chẳng qua khi đó nói là trời lạnh.”

“Aizz, mỗi lần trở về nhà lại phải đi xe một tiếng, hơn nữa em trở về, chị nhớ em thì phải làm sao bây giờ?”

“Ai nhớ em chứ.”

“Ừ thì, là em nhớ chị, được chưa?”

“Vậy còn được.”

“Chị xem em đây ngày ngày nhớ chị, sau đó cuối tuần đi qua đi lại giữa kí túc xá và nhà chị.”

“Hay là. Em dọn đến đây ở cùng chị?”

Vương Thiên Thiên chờ mong những lời này đã lâu, tuy rằng đồ đạc của cô sớm chiếm đầy một cái tủ quần áo của Hường Nghiên, tuy rằng đã sớm có chìa khóa nhà Hường Nghiên, nhưng dù sao đây cũng là Hường Nghiên chính thức mời cô ở chung nhà! Nhưng mà ngoài mặt cô vẫn còn cần phải rụt rè một chút, “Như vậy được không?”

“Ồ, không muốn thì thôi.”

“Em đâu nói không, được rồi, chị đã mãnh liệt yêu cầu, vậy em đáp ứng thôi.”

“Vô lại!”

“Không phải là chị thích vô lại sao?” Nói xong lại kể qua vẩy Hường Nghiên trong sô pha hôn hôn, “Còn đau không?”

“Cái gì?”

“Ga trải giường đâu?”

“Vứt rồi.”

“Chị vứt làm gì chứ?”

“Chẳng lẽ chị phải treo lên à?”

“Cho em đi, em treo lên.....”

Thật ra, một thứ có ý nghĩa kỷ niệm như vậy..... sao lại có thể vứt đi được? Nhưng mà người cao ngạo nào đó cũng sẽ không để cho Vương Thiên Thiên lòng kính treo lên được.

.

.

.

Vì chúc mừng Hường Nghiên nhận được thư thông báo trúng tuyển nghiên cứu sinh, Vương Thiên Thiên kêu ba tên trong phòng ngủ, Trương Thiên Nhất, Triệu Đình cùng đi hát.

Triệu Đình và Nguyệt Lượng cùng song ca một loạt những bài hát gắn liền với kỷ niệm thời thơ ấu, như là “Cảnh sát trường mèo đen”, hay “Ngàn năm đợi một”.....

Những người còn lại tự động nhường chỗ cho hai vị chiếm micro này, tụ họp lại một nơi cùng trò chuyện.

Nói một lúc, Lí Nam nói đến Vương Thiên Thiên và Trương Thiên Nhất, vẫn luôn yêu nhau thắm thiết như vậy, được rất nhiều bạn học hâm mộ. Vì thế hỏi Vương Thiên Thiên, “Cậu và Tiểu Nhất ở bên nhau đã bao nhiêu năm rồi?”

Vương Thiên Thiên đưa tay lên đếm đếm hết nửa ngày, “Cũng khoảng gần năm năm thì phải.....”

Lí Nam tiếp tục bà tám, “Phát triển đến mức gì rồi?”

Vương Thiên Thiên sững sốt, “Mức gì cái gì?”

Lí Nam cho là cô thẹn thùng, vội nói: “Được rồi, tớ không hỏi cậu, những chuyện như vậy tớ vẫn nên đi hỏi nhà trai, chắc chắn cậu sẽ ngại nói.” Vì thế Lí Nam đi lại bên cạnh Trương Thiên Nhất hỏi cậu: “Nói một chút đi hai cậu phát triển đến mức nào rồi?”

Trương Thiên Nhất cẩn thận suy nghĩ, nghiêm túc sắp xếp lại từ ngữ, để làm cho Lí Nam tin tưởng bọn cậu là tình nhân, lại khó mà nói trong sáng như vậy, vì thế nói: “Chuyện nên làm, đều làm rồi.” Chuyện không nên làm, thì chưa làm gì cả, đương nhiên, chuyện nên làm chỉ là nắm tay và ôm.

Những lời này rơi vào tai người khác, đã thay đổi ý nghĩa, trong đầu Lí Nam lập tức tưởng tượng được một cảnh tượng khác.

Vương Thiên Thiên lập tức đỏ mặt, Lí Nam dựa vào sô pha cười ha hả. Vương Thiên Thiên liếc mắt nhìn về phía Hường Nghiên, Hường Nghiên cũng liếc nhìn cô một cái, mỉm cười. Trong tim Vương Thiên Thiên lại thành thực một chút.

Sau đó Hường Nghiên làm nhân vật chính của ngày hôm nay, liên tục bị mời rất nhiều rượu, Vương Thiên Thiên vẫn là thừa dịp người khác không chú ý đổi lại thành hồng trà.

Sau đó nữa Vương Thiên Thiên theo Hường Nghiên đi nhà vệ sinh, lúc sắp đi tới cửa, cô giữ chặt lấy Hường Nghiên nói: “Học tỷ, vừa nãy Tiểu Nhất nói những chuyện đó, chị đừng để trong lòng, cậu ấy lừa bọn họ, giữa em và cậu ấy, chị hẳn là biết.....”

Thấy xung quanh không có người, Hường Nghiên nhẹ nhàng ôm lấy Vương Thiên Thiên, nói bên tai cô: “Chị biết, chị yêu em như vậy, sao lại không tin

em?”

Chị yêu em. Lời đường mật êm tai nhất giữa người yêu. Ba chữ đơn giản, bao hàm vô số câu chữ. Tình sâu như biển, nồng tình mật ý. Vương Thiên Thiên bị một câu này làm cho hoảng sợ. Học tỷ nói yêu mình? Trước đó chưa từng chính thức nói như vậy.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng Nguyệt Lượng đi ra gọi điện thoại, Hương Nghiên vội buông Vương Thiên Thiên ra, xoay người đi vào nhà vệ sinh.

Nguyệt Lượng gọi Vương Thiên Thiên, “Khiêm Nhi, có chuyện gì vậy?”

“Không có.”

“Vậy cậu làm gì thế?”

“Tớ nói rồi đang đợi học tỷ.”

“Thế cậu bình tĩnh một chút.”

“Tớ rất bình tĩnh mà.”

“Đi ngược tay rồi kìa(1).”

“.....” Sau khi Vương Thiên Thiên phục hồi lại tinh thần, bỗng nhiên cảm thấy cơ thể lâng lâng, có ảo giác cơ thể nhẹ như chim yến.

Nguyệt Lượng đi đến trước mặt cô, thấy cô cười ngu ngốc như vậy, nhỏ giọng hỏi: “Không phải cậu. đang đợi học tỷ à? Cậu đi theo tớ làm gì?”

“Á?” Vương Thiên Thiên khôi phục lại vẻ mặt lúc trước, vội ngừng chân, quay đầu nhìn về phía Hương Nghiên đang đứng trước cửa nhà vệ sinh khoanh tay nhìn mình, dưới ánh đèn âm mặt của Hương Nghiên có hơi chút mờ nhạt, Vương Thiên Thiên không biết là chị ấy đang cười hay là tức giận, chỉ bước hai ba bước, phát huy ưu thế của chân dài, cấp tốc chạy đến trước mặt Hương Nghiên. “Học tỷ, chúng ta trở về nhà sớm một chút đi.” Cô thấy Hương Nghiên đang cười.

Em thích chị cười với em, dù là nụ cười mỉm rất nhỏ đọng lại ở khóe miệng, cũng có thể làm cho tim em theo đó mà rộn rã không thôi.

.
. .

Sáng hôm sau, Vương Thiên Thiên vừa mở mắt, đập ngay vào mắt chính là một trái dâu tây đỏ tươi, cô khẽ cười, thỏa mãn hôn lên trái dâu tây, “Chào~”

“Chịu dậy rồi à?” Hương Nghiên đẩy đầu cô từ ngực mình ra, nhìn những dấu hồng nhạt đó, ai oán nói: “Em thế này làm sao chị ra ngoài được đây!”

“Mặc quần áo lên là che hết rồi.”

“Em nói cho chị biết chỗ này che thế nào?” Hương Nghiên vừa lấy tấm gương nhỏ ra soi, vừa chỉ chỉ một đốm màu đỏ sậm rõ rệt trên cổ mà người ta không thể không chú ý được.

“Áy, học tỷ, chị cứ nói là bị muỗi cắn!”

“Đúng vậy, là một con muỗi không biết xấu hổ, cắn một cái còn chưa đủ!”

“Vậy đừng ra ngoài.” Người nào đó ngủ đủ rồi lại tấn công qua đó.

“Học tỷ, em muốn mỗi ngày đều nói ba chữ với chị.”

Hương Nghiên gối đầu lên cánh tay của Vương Thiên Thiên, hơi hơi nhấc đầu lên: “Ba chữ nào?”

“Chữ thứ nhất là chào, hai chữ khác là ngủ ngon.” Vương Thiên Thiên nghiêm túc nói.

“Ồ..... Hại chị vui mừng lãng phí một lần.”

“Chị không cảm thấy, ba chữ này đơn giản lại nhẹ nhàng, nhưng muốn nói cả đời, lại là một chuyện không hề dễ dàng sao?”

“Ừm, thế chị cũng bỏ sung từ đầu tiên của hôm nay. Chào.”

Hy vọng mỗi ngày mở mắt có thể nhìn thấy chị, nói với chị một tiếng chào; hy vọng mỗi ngày trước khi ngủ cũng đều có thể ôm lấy chị, nhẹ giọng nói với nhau một câu ngủ ngon.

Chú thích:

(1) Đi ngược tay: từ gốc tiếng Trung là 顺拐 (thuận quải). Khi bước đi chúng ta sẽ kết hợp với đánh tay. Chân trái bước thì tay phải đánh và ngược lại, còn trong trường hợp này thì Vương Thiên Thiên bước chân và đánh tay cùng một bên cho nên Nguyệt Lượng mới bảo là đi ngược tay. Thường trong những tình huống khẩn trương hoặc không tập trung thì mới xuất hiện hiện tượng “thuận quải” này.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Thấm thoát, kỳ nghỉ hè đã đến, Vương Thiên Thiên vẫn như cũ ở lì trong nhà Hường Nghiên không chịu đi. 9 giờ sáng, Vương Thiên Thiên vẫn còn đang say giấc mộng đã bị Hường Nghiên đánh thức, “Mau dậy dọn dẹp đồ đạc, chiều nay cha mẹ chị đến rồi.”

Vương Thiên Thiên trở mình, “Cho em ngủ tí nữa đi. 5 phút.”

“5 phút có thể giải quyết được gì chứ? Mau dậy!” Sau đó, Vương Thiên Thiên bị lôi xuống giường một cách nhẫn tâm.

Trong bụng tràn đầy oán giận đi thay quần áo, Vương Thiên Thiên rào đến sau lưng Hường Nghiên đang quét dọn ở phòng khách, đưa tay ra, ôm lấy, “Học tỷ. Cha mẹ chị ở đây bao lâu vậy? Em không nở rời khỏi chị.”

“Chị không có hỏi cái này, hỏi giống như muốn mau mau đuổi họ đi vậy, sẽ bị nghi ngờ.”

“Nhưng mà buổi tối chị không ở bên cạnh em ngủ không được.” Vương Thiên Thiên giống như một con mèo cọ cọ trên vai của chị ấy.

Hường Nghiên xoay người, hôn cái mặt nhỏ của Vương Thiên Thiên, “Mặc dù buổi tối không thể ở cùng, nhưng ban ngày cũng có thể gặp mặt mà, cha mẹ lại không thể trông chị cả ngày. Hơn nữa. trước khi không ở cùng nhau, chẳng phải em cũng ngủ rất ngon à?”

“Em. chính là không nở rời khỏi chị thôi.” Nói xong, khuôn mặt nhỏ chậm rãi hướng về phía trước, mùi kem đánh răng bạc hà mát lạnh tràn vào trong miệng của Hường Nghiên.

Đột nhiên xuất hiện tiếng gõ cửa, làm hai người kia bừng tỉnh. Hường Nghiên vội vã vén lại mấy sợi tóc bên tai, chạy ra mở cửa, “Cha, mẹ, sao cha mẹ lại đến sớm như vậy?”

Vương Thiên Thiên còn đang đứng giữa phòng khách, vừa nghe thấy là cha mẹ của Hường Nghiên đến, nhìn xung quanh, hy vọng có thể tìm được chỗ nào cho cô tạm thời trốn đi. Nhưng mà. vì sao lại phải trốn? Ngay lúc cô còn đang tập trung tinh thần suy nghĩ, cha mẹ của Hường Nghiên đã vào cửa, mẹ của Hường Nghiên vừa nhìn đã thấy ngay Vương Thiên Thiên đứng ở đó, liền nói: “Nghiên Nghiên, con có bạn học ở đây à?”

Nghiên Nghiên? Vương Thiên Thiên không nhận được cười, đây là tên ở nhà của học tỷ á, ha ha ha. “Chào chú chào cô, cháu tên là Vương Thiên Thiên.” Nói xong còn ân cần đi qua lấy chiếc túi to trong tay mẹ của Hường Nghiên.

Hường Nghiên vẫn không quên bổ sung một câu: “Cô ấy là học muội của con, lại đây hỏi bài.”

Cha của Hường Nghiên cười với Vương Thiên Thiên, mẹ Hường Nghiên lại kéo tay cô qua nói: “Ở lại cùng ăn bữa cơm trưa đi.” Vương Thiên Thiên vốn định từ chối, nhưng mẹ của Hường Nghiên cầm tay cô không có ý thả lỏng, hơn nữa mẹ của Hường Nghiên còn thừa dịp Hường Nghiên không chú ý nói nhỏ vào tai cô: “Cô còn muốn hỏi con một chút chuyện.”

“A, dạ.” Nói xong, cô cũng nhìn Hường Nghiên một cái.

Sau đó, Hường Nghiên cùng cha vào phòng khách sắp xếp lại hành lý, mẹ của Hường Nghiên liền hỏi Vương Thiên Thiên: “Hường Nghiên nhà chúng ta có bạn trai không?”

Vương Thiên Thiên chớp chớp mắt, “Hình như không có.” Học tỷ nhà chúng ta đương nhiên không thể có bạn trai, bởi vì bạn gái chị ấy đang đứng trước mặt cô đó, cô à

~Về mặt của mẹ Hường Nghiên bỗng dưng trầm xuống, “Con bé này, thật sự là không nóng vội gì hết.” Mẹ của Hường Nghiên cúi đầu nghĩ gì đó, đột nhiên lại nói với Vương Thiên Thiên: “Bình thường con cũng giúp cô khuyên nó một chút.”

“Dạ, không thành vấn đề.” Vương Thiên Thiên cười đáp ứng. Khuyên học tỷ cái gì? Khuyên chị ấy ở bên mình nhiều hơn à.

Lúc này cha của Hường Nghiên từ phòng khách đi ra, mẹ Hường Nghiên vội kéo ông vào phòng bếp làm cơm, thì ra trước đến đây khi hai người này đã đi chợ mua thức ăn cả rồi.

Vương Thiến Thiến phát hiện, cha mẹ của Hường Nghiên đều thuộc dạng cao cao gầy gầy, chắc chắn Hường Nghiên đã được di truyền ưu điểm của hai người này, mà ngoại hình của Hường Nghiên giống mẹ, vậy là mẹ của Hường Nghiên khi trẻ nhất định cũng là một mỹ nhân. Cha của Hường Nghiên tương đối trầm tính, không nói chuyện nhiều, nhưng mẹ của Hường Nghiên thì lại thích nói chuyện, từ khi vừa vào cửa đã kéo Vương Thiến Thiến trò chuyện, về điểm này, nhất định Hường Nghiên giống cha chị ấy.

Vương Thiến Thiến ngồi ở sô pha, cách Hường Nghiên nửa thước. Cô đến gần một chút, Hường Nghiên vội dịch sang một bên. Đáng tiếc chiều dài của sô pha có hạn, cuối cùng vẫn là không thể không sát lại. Hường Nghiên khề đây Vương Thiến Thiến, nhỏ giọng nói: “Cách chị xa ra một chút, cẩn thận cha mẹ chị nhìn thấy.”

“Vậy cũng không cần phải cách xa đến mức đến thế chứ? Như vậy ngược lại có vẻ không bình thường.”

“Hay là, em nói em có việc, em về nhà đi.”

Vương Thiến Thiến liếc mắt nhìn hai bóng dáng đang bận rộn ở phòng bếp, cười nói: “Không muốn, em còn phải ăn cơm của cha mẹ vợ tương lai làm nữa.”

Hường Nghiên có chút dở khóc dở cười, “Cha mẹ vợ tương lai gì chứ.....”

Vương Thiến Thiến nghiêng đầu suy nghĩ, “Không đúng, em nói sai rồi, không phải là tương lai, chính là cha mẹ vợ. Chị nói xem, chúng ta cũng đã động phòng trước rồi, khi nào thì cũng nên bổ sung một cái đám cưới đi.”

“Cút qua một bên.....” Hường Nghiên ngăn chặn suy nghĩ càng ngày càng gần của Vương Thiến Thiến lại.

“Nghiên Nghiên, lọ muối con để ở đâu rồi?” Mẹ của Hường Nghiên đột nhiên gọi Hường Nghiên, dọa Vương Thiến Thiến sợ đến mức lập tức giật ra xa người của Hường Nghiên, cuối cùng rơi trên một góc khác của sô pha.

“Lần trước lúc dọn dẹp con để trên ngăn tủ đó.” Hường Nghiên nói xong cũng đi vào phòng bếp.

Vương Thiến Thiến vuốt vuốt trái tim đang đập thành thình, thở phào một hơi, những tên trộm có tật giật mình bị chết như thế nào? Là đều bị hù chết đó!

Lúc ăn cơm, mẹ của Hường Nghiên hỏi Vương Thiến Thiến: “Thiến Thiến có bạn trai chưa?”

“Dạ? Có.” Nói xong liếc mắt nhìn Hường Nghiên, kết quả lại phát hiện Hường Nghiên đang trừng mắt nhìn mình.

Mẹ của Hường Nghiên thờ dài nói với Hường Nghiên: “Con xem kia, người ta cũng có đối tượng rồi, con nói xem vì sao lại không thể làm cho người khác bớt lo lắng một chút chứ, lớn như vậy rồi, tự bản thân mình cũng không biết sốt ruột.”

Vương Thiến Thiến nhìn thấy Hường Nghiên có vẻ sắp tức giận, vội nói tiếp: “Ô à, thật ra lớn giống như chúng cháu vậy, người độc thân cũng rất nhiều..... Cháu là thuộc loại..... yêu sớm”

Mẹ của Hường Nghiên vừa nghe liền nở nụ cười, “Con bé này, lên đại học có đối tượng cũng không tính là yêu sớm, hơn nữa cháu nhỏ hơn Nghiên Nghiên của cô, mặc kệ nói sao đi nữa nó cũng nên tìm một người, bằng không sau này tuổi lớn nữa sẽ khó tìm.”

Vương Thiến Thiến nói tiếp: “Học tỷ ở trong trường có rất nhiều người theo đuổi,

là chị ấy không chịu người ta, cô không cần gấp như vậy.....”

Hường Nghiên ngắt ngang cuộc đối thoại của hai người kia nói: “Con còn phải đi học, làm sao có thời gian tìm đối tượng.”

Cha của Hường Nghiên vẫn luôn im lặng cũng nói chuyện, ông nói: “Tôi thấy Nghiên Nghiên nói rất đúng, học hành cho tốt đi đã, những thứ khác sau này đi làm rồi tính cũng không muộn. Giống như Thiến Thiến tuy cũng rất tốt, nhưng dù sao Nghiên Nghiên cũng đã muộn rồi, cứ lo học trước đi.”

Mẹ của Hường Nghiên không tiếp tục đề tài này nữa, mà trò chuyện cùng Vương Thiến Thiến. “Cô nghe nói bây giờ sinh viên đang đi học cũng có thể kết hôn, Thiến Thiến con tuyệt đối đừng theo phong trào này mà đi kết hôn, thử thách đối phương vài năm nữa, mấy chuyện kết hôn này không thể xem là trò đùa được.”

“Dạ, nhất định sẽ không, con dù thế nào cũng phải sau khi tốt nghiệp mới kết hôn.” Vương Thiến Thiến ứng phó như vậy.

Nhưng Hường Nghiên nghe xong lại bốc hỏa, rốt cuộc ăn không vào nữa, vì thế buông đùa nói: “Con no rồi.” Đứng dậy đi ra phòng khách xem tivi.

Mẹ Hường Nghiên thắc mắc, “Cũng đâu có giục nó kết hôn, nó tức giận gì chứ?”

Vương Thiến Thiến lúng túng cười cười, khẽ nhìn Hường Nghiên, định nói mình cũng ăn no, đi an ủi dỗ dành chị ấy, nhưng lại cảm thấy không được lễ phép, đành phải ngồi ở đó ăn cơm cùng cha mẹ Hường Nghiên.

Sau khi ăn cơm xong Vương Thiến Thiến ở lại một lúc, mới nói lời tạm biệt với cha mẹ Hường Nghiên. Hường Nghiên đưa cô đến cửa, cô nắm tay Hường Nghiên không chịu buông ra. Hường Nghiên đành phải an ủi cô nói: “Hai ngày nữa cùng đi dạo phố được không?”

Vương Thiên Thiên thở dài một hơi, “VẬY ĐƯỢC RỒI, CHỊ NHỚ LÀ PHẢI NHỚ EM ĐÓ.”

“Biết rồi, mau đi đi.”

“VẬY. em đi đây. Nghiên Nghiên~” Vương Thiên Thiên bắt chước giọng điệu của cha mẹ Hường Nghiên kêu biệt danh của chị ấy, sau đó khi Hường Nghiên vẫn chưa kịp phản ứng đã sớm chuẩn mắt.

Nếu không phải vì cha mẹ đang xem tivi ở ngay phía sau, Hường Nghiên thật muốn bắt Vương Thiên Thiên lại hành hung một chút mà!

.
.
.

Vương Thiên Thiên về tới nhà mới nhớ, cha mẹ đã đi du lịch, trong nhà không còn ai. tôi nay cô ăn gì đây?

Cuối cùng vẫn nhà đến nhà Trương Thiên Nhất ăn ké cơm. Hai người này đã không gặp nhau một thời gian dài, vừa thấy mặt đã tán gẫu đến khí thế ngất trời, tuy rằng nội dung câu chuyện là đa số là những từ ngữ mẹ Trương không hiểu, nhưng mẹ Trương thấy tình cảm hai người họ tốt như vậy, cảm thấy vô cùng vui mừng. Thường nghe nói con nhà người ta quen đối tượng không được mấy tháng đã chia tay, đối tới đối lui vẫn không ổn định. Lúc trước nhà người ta còn cười Tiểu Nhất nhà bà yêu sớm, cấp ba chỉ biết yêu đương, hiện tại thì sao? Ổn định nhất vẫn là con trai nhà bà. Đã bao nhiêu năm rồi, làm cho bà con bạn bè thêm muốn cũng không được.

Mẹ Trương rửa một ít trái cây đem vào phòng Trương Thiên Nhất, lại trò chuyện với Vương Thiên Thiên vài câu mới đi ra ngoài. Đợi cho bà vừa đi, hai người kia rốt cuộc có thể an tâm nói chuyện.

Trương Thiên Nhất áp vào cửa nghe tiếng bước chân xa rồi, mới nói: “Thiên Thiên, cậu giúp tớ một việc.”

“Việc gì? Nói đi, chỉ cần là tớ có thể làm được.”

“Tớ đi du lịch với Lục Khải, nhưng tớ nói với mẹ là đi với cậu.”

“Cậu cứ nói thẳng với mẹ là đi với bạn học nam chẳng phải là được rồi à? Vì sao phải lờ tớ vào nữa.”

“Đồ ngốc, thế thì kinh phí có thể giống nhau sao?”

Vương Thiên Thiên xem thường liếc nhìn Trương Thiên Nhất: “Cái đồ lợi dụng nhà cậu.”

“Cầu xin cậu, cậu giúp tớ đi, tớ mang quà về cho cậu, lát nữa nếu mẹ tớ có hỏi, cậu nói phải là được, những cái khác để tớ ứng phó.”

“Cậu mang quà cho tớ hay không thật ra không quan trọng, chủ yếu là nhớ mua quà ẹ cậu.”

“Ừ, nếu mẹ tớ mà nghe được nhất định vui đến chết luôn, cái chức con dâu này của cậu rất xứng đáng.”

Không nói mấy lời này thì được, cậu vừa nói như vậy, đột nhiên Vương Thiên Thiên nhớ tới lúc nói chuyện kết hôn ở nhà Hường Nghiên, về mặt của Hường Nghiên. “Đúng rồi, những lời đó sau này đừng nói trước mặt học tỷ.”

Trương Thiên Nhất sững sốt, lập tức liếc mắt khinh thường Vương Thiên Thiên, “Cậu nghĩ tớ là đồ ngốc à?”

“Dù sao. sau này chú ý một chút.”

Vương Thiên Thiên mơ hồ có một dự cảm bất hảo, mặc dù lúc rời khỏi nhà, Hường Nghiên cũng không biểu hiện ra ngoài, nhưng cô cảm thấy được, đối với chuyện cô nói kết hôn này Hường Nghiên rất để ý. Nếu không ngay lúc đó sao lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, còn nhanh hơn lật sách. Nhưng dựa theo lúc thông thường, Hường Nghiên sẽ nhắc tới chuyện đó trong tin nhắn hoặc điện thoại, nhưng vì sao lần này lại chưa nói gì cả?

Mấy ngày liên tiếp, Hường Nghiên đều cùng Vương Thiên Thiên duy trì trò chuyện bằng tin nhắn, thật sự chưa từng nhắc qua tí xúu nào về chuyện kết hôn. Vương Thiên Thiên nghĩ thầm, chắc học tỷ đã sớm quên rồi.

Vì thế tiếp tục ở nhà chờ đợi ngày gặp mặt cùng Hường Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Hôm Trương Thiên Nhất và Lục Khai xuất phát, Vương Thiên Thiên nói với cha mẹ đi du lịch cùng Trương Thiên Nhất, sau đó mang theo mấy bộ quần áo đến ở nhà Nguyệt Lường vài ngày. Mấy hôm này.....có thể xả láng ở đây rồi. Tóm lại chính là Vương Thiên Thiên vừa đi, Nguyệt Lường ngồi trên sàn bắt đầu khóc. Cái tên này, phá hoại xong rồi không biết thu dọn!

Rốt cuộc chờ mong được đến ngày cha mẹ Hường Nghiên rời thành phố H, Vương Thiên Thiên cầm theo túi lớn túi nhỏ chạy vội tới nhà Hường Nghiên. Đi dạo phố, ăn cơm, mọi thứ đều giống như bình thường.

Nhưng mà sau khi trở về nhà.....

Vừa vào nhà, Hường Nghiên giày cũng không cởi, trực tiếp ấn Vương Thiên Thiên vào cửa, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng nói: “Nghe nói sau khi tốt nghiệp em phải kết hôn?”

Wương Thiên Thiên lắc đầu, “Không kết.....”

Hường Nghiên lại tiến về phía trước một bước, “Vậy trong tương lai cũng muốn phải kết hôn?”

“Không kết..... Không kết.....” Vương Thiên Thiên có chút sợ hãi, đây là chuyện gì tới? Ban ngày còn vui vẻ lắm mà.....

Hường Nghiên lui về phía sau từng bước, “Chị nói cho em biết Vương Thiên Thiên! Nếu em muốn kết hôn, em cứ sớm cho chị!”

“Áy, đó không phải chỉ là em thuận miệng nói thôi sao, chị đừng giận.....”

Kéo tay, túm váy, ôm đùi..... còn thiếu quỳ xuống đất dập đầu với Hường Nghiên một cái.

“Sau này thuận miệng cũng không cho nói!”

“Biết rồi biết rồi.....” Người hầu Vương Thiên Thiên hầu hạ học tử đại nhân đôi giày, lại khúm na khúm núm theo sát ở phía sau, một câu cũng không dám nói.

Bỗng nhiên Hường Nghiên xoay người, đối mặt với cô mỉm cười một cái, “Vậy em nói xem, chị nên trừng phạt thế nào đây?”

Wương Thiên Thiên khẽ nhủ mày, biểu hiện ra một dáng vẻ vô cùng đau đớn nói: “Phạt em yêu chị cả đêm đi, cái này không có lương tâm một chết em luôn, một đến mức ngày mai em không rời giường được, thế nào? Đủ độc ác rồi chứ?”

“Sao chị lại cảm thấy cái này ngược lại có lợi cho em nhỉ?”

“Sao lại có thể.....” Vương Thiên Thiên cười vô hại.

Hường Nghiên tiếp tục đi về phía phòng ngủ, mới vừa đi được hai bước, quay đầu lại nói: “Chị có một ý rất hay.”

“Cái..... gì.....” Vương Thiên Thiên không tự chủ được mà nói lắp. Bởi vì thấy ánh mắt Hường Nghiên nhìn mình quá mức gian xảo, nụ cười kia quá mức nguy hiểm, dự cảm bất hảo lại nổi lên trong lòng.

Ánh mắt của Hường Nghiên, nhìn Vương Thiên Thiên từ trên xuống dưới đánh giá lại một lần, cuối cùng nói với cô: “Cởi quần áo ra.”

“Sao?” Vương Thiên Thiên bỗng chốc run sợ cả người, do dự không muốn động tay, Hường Nghiên lại ho một tiếng, cô mới chậm rãi cúi đầu, “Vâng” một tiếng, chiếc áo thun cổ tròn đã bị cởi. Cô cầm áo thun che trước ngực, cẩn thận hỏi: “Học tử, quần không cần cởi chứ.....”

Hường Nghiên giật lấy áo thun của cô, thuận tay ném sang một bên, “Cởi, toàn bộ đều cởi, một cái cũng không được để lại.”

“Hả?” Vương Thiên Thiên một tay che áo lót màu hồng nhạt của mình, tay kia thì túm chiếc quần đùi của mình, “Mấy thứ đồ lót, sẽ không cởi chứ.....”

“Muốn chị tự mình ra tay à?”

“Không..... Không cần.....” Vương Thiên Thiên cắn răng giẫm chân một cái, bất cứ giá nào, không phải là cởi hết đứng trước mặt học tử sao, có cái gì ngại ngần chứ, có chuyện gì ghê gớm đâu! Thân là một công ưu việt hơn người, có thể cởi quần áo người khác, đương nhiên cũng phải định bụng bị người khác cởi rồi. Ủ, không có chuyện gì đáng ngại! Nhưng luôn bị người ta nhìn chằm chằm mà cởi, có chút..... không được tự nhiên.

Cuối cùng, trên người Vương Thiên Thiên chỉ còn lại chiếc quần lót in hình hoạt hình của cô. “Học tử.....”

“Ừ?”

Đối mặt với ánh mắt sắc bén của Hường Nghiên, Vương Thiên Thiên định nói mấy câu tốt xấu gì cũng để lại cái quần lót gì đó, lại nuốt trở về trong bụng. Nơm nớp lo sợ nói: “Không có gì.....” Nhanh chóng cởi, nhanh chóng lấy tay che bộ phận quan trọng, “Xong rồi, cởi xong rồi..... Sau đó thế

nào?”

“Sau đó.....” Ánh mắt của Hường Nghiên tiếp tục lưu luyến trên người Vương Thiến Thiến, nhìn đến Vương Thiến Thiến vô cùng sợ hãi, “Sau đó đi tắm đi.”

“A.” Vương Thiến Thiến nóng lòng rời khỏi phạm vi tầm mắt của Hường Nghiên, chạy vào phòng tắm. Ở chung lâu mới phát hiện, học tỷ hoàn toàn là sói đội lột cừu, dịu dàng gì gì đó, toàn bộ bị nguy trang dưới bề ngoài thiên sứ, thật ra trong lòng chị ấy chính là một con ác quỷ nhỏ mới đúng. 55555..... Cũng không biết bây giờ chị ấy muốn làm gì.

Nhưng mà, nếu kêu cô vào phòng tắm, vậy hẳn là muốn đi tắm, cái này không thể sai được. Vương Thiến Thiến xoay đầu thấy Hường Nghiên không đi theo lại, vội đi tắm, tắm xong rồi có lẽ học tỷ sẽ ỉn ả ngủ mặc? Điều chỉnh xong vòi nước nóng, Vương Thiến Thiến đứng dưới vòi sen chăm chú tắm rửa, xoay người đi lấy xà phòng, chưa kịp cầm chắc, liếc mắt một cái thấy Hường Nghiên dựa ở cửa khoe miệng mỉm cười nhìn mình. Tay Vương Thiến Thiến run lên, xà phòng rơi xuống đất, nổi lên một ít bong bóng.

Cuống quít tùy tiện che lấy cơ thể, Vương Thiến Thiến nói: “Học tỷ..... chị đứng ở đó nhìn em làm chi? Chị như vậy..... giống như một tên biến thái.....”

“Thế như vậy sẽ không biến thái chứ?” Hường Nghiên nói xong cởi quần áo của mình, từ từ đi về phía Vương Thiến Thiến.

Vương Thiến Thiến nhất thời cảm thấy khí huyết dâng lên, định bước tới ôm lấy Hường Nghiên, lại thấy chị ấy xoay người nhặt cục xà phòng rơi ở trên mặt đất.

“Sàn nhà không cần xà phòng, xà phòng đương nhiên phải dùng như thế này mới đúng.” Nói xong, Hường Nghiên nắm chặt xà phòng cẩn thận thoa lên người Vương Thiến Thiến.

Vương Thiến Thiến sững sờ trong chốc lát, cũng học theo Hường Nghiên, thoa bọt lên người chị ấy. “Học tỷ.....”

Bốn mắt tiếp xúc, trong mắt lóe lên ánh sáng. Dòng nước ấm áp phủ lên người, Vương Thiến Thiến không nghĩ nhiều nữa, thân thể đã sớm hành động theo bản năng.

Ngực kề sát lại, nụ hôn của Vương Thiến Thiến rơi trên môi Hường Nghiên, một tay vòng lấy thắt lưng của chị ấy, nghiêng người dựa qua đó, Hường Nghiên chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo cùng trước ngực cực nóng hình thành sự đối lập rõ ràng, kích thích các giác quan của chị ấy. Dường như, cứ tiếp tục như vậy.....

Ngay lúc Hường Nghiên đang miên man suy nghĩ, một chân không tự giác đã cuốn lấy eo của Vương Thiến Thiến, mà tay của Vương Thiến Thiến, cũng không biết từ khi nào thì đi xuống phía dưới chị ấy. “Đội đã..... Chúng ta trở về giường.....” Hường Nghiên yếu ớt nói.

Vương Thiến Thiến ngừng động tác trên tay lại, bế lấy Hường Nghiên đi về phòng ngủ, vừa đi còn vừa nói, “Sao chị không tò mò em có sức mạnh như vậy có thể bế chị lên à?”

“Vi sao phải tò mò, trước đó không phải em cũng chưa từng bế.”

Vương Thiến Thiến nhất thời cười lên, “Ồ ~ Thì ra vốn lần đó chị biết.....”

“Còn nói nhiều lời vô nghĩa như thế làm gì.....” Hường Nghiên tức giận trừng mắt nhìn cô một cái.

“He he..... đã biết.” Ôm lấy Hường Nghiên bỏ nhào lên giường, Vương Thiến Thiến liền áp sát qua đó một trận hôn cuồng nhiệt.

Lúc bàn tay của Vương Thiến Thiến hướng về phía dưới của Hường Nghiên, tay Hường Nghiên cũng đưa đến giữa hai chân của cô. Vì thế cô đành phải rút tay về bắt lấy tay Hường Nghiên.

“Học tỷ..... Em còn nhỏ.....” Vương Thiến Thiến đương nhiên biết Hường Nghiên định làm gì, tùy tiện nói một cái có.

“Ngoại trừ ngực nhỏ một chút, chỗ nào nhỏ?” Hường Nghiên thuận thể xoay người lên trên Vương Thiến Thiến, tiếp tục tấn công.

Vương Thiến Thiến vừa ngăn lại vừa kêu: “Học tỷ..... Đừng như vậy mà.....”

Sau đó quả nhiên Hường Nghiên dừng lại, chỉ nhìn chăm chăm vào mắt của Vương Thiến Thiến hỏi: “Em đây là giữ lại cho ai thế?”

“Không cho ai.” Vương Thiến Thiến cuống quít lắc đầu, suy nghĩ câu này có vấn đề, lại nói tiếp: “Không đúng không đúng, giữ cho chị, nhưng mà..... em vẫn chưa có chuẩn bị.....”

“Nếu là giữ cho chị, em còn chuẩn bị gì nữa? Hay là, em đã sớm cho người khác?”

“Sao lại có thể!” Vương Thiến Thiến vừa kích động liền buông lỏng tay của Hường Nghiên, hai tay chống lên giường định ngồi dậy.

Kết quả vừa buông tay, tay của Hường Nghiên liền nhân cơ hội đi vào, “Như vậy, bây giờ cho chị đi.”

“Đau, đau đau đau đau.” Nước mắt của Vương Thiến Thiến cũng đã chảy ra, đành phải nằm trở lại trên giường.

Ngón tay chạm vào lớp chướng ngại kia, trong lòng Hường Nghiên rung động. Lại thấy Vương Thiến Thiến cả nước mắt cũng rớt xuống, cũng không dám động đây nữa. “Đau lắm à?”

Vương Thiến Thiến cắn cắn môi, “Có một chút.”

“Vậy chị lấy ra?”

Vương Thiến Thiến rung rung khe gât đầu.

Hường Nghiên rút ngón tay ra, thấy đầu ngón tay dính một ít máu, bỗng nhiên cong khóe miệng hỏi: “Chị làm em bị trầy?”

“Chắc không có.”

“Ồ, vậy chắc chắn là em tới tháng rồi.”

Vương Thiến Thiến há miệng á khẩu, thiếu chút nữa ngất xỉu. Đây là trả thù trắng trợn mà! Cô lại không thể đá Hường Nghiên xuống giường.
“Học tỷ.” Vương Thiến Thiến lau nước mắt, “Chị đừng ức hiếp người khác như vậy.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Hường Nghiên do dự lại đưa tay về phía trước. Vương Thiến Thiến lùi về phía sau, mới động đây một chút đã bị Hường Nghiên đè lại.

“Như vậy, có dễ chịu hơn một chút không?” Nói xong, cúi đầu hôn vào nơi đó.

Trong đầu Vương Thiến Thiến lập tức trống rỗng. Hơi thở mật thiết bao trùm lên mảnh đất mềm mại kia, nhiệt độ đó giống như có thể hòa tan người ta, cảm giác khác thường dọc theo bụng đi lên, lan ra khắp cơ thể. Không giống với cảm giác muốn ôm Hường Nghiên lúc trước, lúc này đây. là cảm giác làm ỉn vừa xa lạ lại mãnh liệt, càng muốn Hường Nghiên hơn.

“Học tỷ.” Cảm giác được tay của Hường Nghiên lại đi vào lần nữa, Vương Thiến Thiến kêu khẽ một tiếng.

“Ủm? Như vậy có dễ chịu chút nào không? Còn đau không?”

“Tốt hơn nhiều.” Vương Thiến Thiến đỏ mặt, “Học tỷ. sao chị giống như rất có kinh nghiệm. Không phải là trước kia chị đã làm với người khác rồi đó chứ?”

Hường Nghiên đột nhiên tăng thêm lực, “Đương nhiên không phải! Em cũng đừng quên, ngay cả Chú Hội chị cũng có thể đậu, đủ để chứng minh năng lực học tập của chị cao thế nào, những chuyện này, còn không phải rất đơn giản sao?”

“Vậy sao?” Vương Thiến Thiến còn định nói cái gì nữa, nhưng động tác của Hường Nghiên ảnh hưởng suy nghĩ của cô.

“Như vậy? Đúng không? Hay là như vậy? Chắc là thế này?” Hường Nghiên vừa chuyển động, vừa hỏi cảm giác của Vương Thiến Thiến.

Đương nhiên Vương Thiến Thiến sẽ không nói cho chị ấy, nếu nói cho Hường Nghiên biết, vậy mình sau này còn có ngày xoay người sao? “Không đúng. Lát nữa em sẽ dạy. dạy. chị. A.” Nói xong cô vội ngậm miệng lại, sợ không cẩn thận lại kêu ra tiếng.

“Xem ra là như vậy.” Hường Nghiên cười mờ ám, dừng lại ở chỗ đó.

Vương Thiến Thiến đành phải cắn chặt răng, nắm chặt lấy ga giường, gât gao nhắm mắt lại, không phát ra một âm tiết nào nữa.

Hường Nghiên có chút ủ rũ, “Em ột ít phản ứng được không?”

“A?” Thừa lúc khoảng trống chị ấy ngừng lại, Vương Thiến Thiến cuối cùng lên tiếng.

“Em lại kêu ‘a’.”

“Kêu cái gì?”

“Nói nhảm, kêu.”

“À. Kêu

~”

Hường Nghiên nhin xúc động muốn đá Vương Thiến Thiến xuống giường, khuôn mặt vẫn mỉm cười như trước hỏi: “Không nghe lời phải không?”

“Không có, học tỷ. Chị mệt không? Hay là chúng ta đổi chỗ đi?”

Hương Nghiên không để ý tới cô, đột nhiên gia tăng tốc độ của tay, “Cho em không nghe lời! Cho em học người khác kết hôn!.....”

“A..... Học tử..... Em..... sai..... um.....”

Vương Thiên Thiên vừa khóc vừa không nhịn được kêu ra tiếng. Đây là cường gian không thành ngược lại bị x trong truyền thuyết sao!

Tác giả: Rất không trong sáng..... Cái này không phải là tôi viết đâu..... Cái này không phải là tôi viết đâu.....

Cũng không phải là mình edit đâu -_-

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Sáng sớm Vương Thiên Thiên đến chỗ đón tiếp tân sinh viên ngồi một lúc, quảng mọi chuyện lại cho người khác, còn cô thì lén lút đến kí túc xá của nghiên cứu sinh. Mới vừa đi đến dưới lầu, trong lòng không nhịn được cảm khái, kí túc xá của nghiên cứu sinh này hợp lại với kí túc xá của du học sinh, phóng mắt nhìn xung quanh, toàn là các em gái chân dài lượn qua lượn lại trước mắt, thật sự là một chỗ tốt.

Đợi đến khi cô đứng trước cửa phòng 305, trước khi gõ cửa còn chỉnh trang lại tóc một chút, muốn tạo một ấn tượng tốt, một cảm giác đàn em dễ thương với bạn cùng phòng mới của Hương Nghiên.

Gõ gõ cửa, bên trong truyền ra tiếng của Hương Nghiên, “Cửa không có khóa”. Vương Thiên Thiên đẩy cửa phòng của Hương Nghiên, chưa kịp bước bước nào về phía trước, đã nhảy dựng về phía sau, hoảng sợ nói: “Sao chị lại ở đây?”

Người đứng ở cửa ngẩng đầu, “Sao chị lại không thể ở đây?”

“Chị Triệu Đình? Chị đừng nói cho em biết là chị cũng đã thi nghiên cứu sinh.....”

“Sao chị lại không thể học nghiên cứu sinh.....”

“Ặc..... Thế vì sao lại ở cùng một phòng với Hương Nghiên?”

“Bởi vì chị tìm người chuyển lại, sao vậy?”

“Không có gì.....” Vương Thiên Thiên sờ sờ mặt của mình, vẻ mặt cô đơn. Vốn nghĩ Triệu Đình tốt nghiệp, mặt của cô cuối cùng có thể thoát khỏi bàn tay đó.....

“Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên.” Triệu Đình chậm rãi tiến lại gần cô, nựng mặt, sau đó nói: “Lại một kỳ nghỉ không gặp, vô cùng nhớ nhung nha.”

Vương Thiên Thiên vẻ mặt ai oán, có Triệu Đình này vương chân vương tay ở đây, xem ra ở trường học mình không có cách nào “báo thù” rồi.

.
. .

Từ lúc Lí Nam có bạn trai, ngoại trừ lúc lên lớp và ngủ thì rất ít khi nhìn đến bóng dáng của cậu ấy. Tổng Nhiên vẫn còn đang nỗ lực vì mục tiêu to lớn của mình. Nguyệt Lượng khuyên cậu ấy: “Đừng có suốt ngày chỉ biết học, lúc này nên mặc sức mà yêu đương, mặc sức mà chơi bời đi!”

Tổng Nhiên theo thói quen làm động tác đẩy mắt kính, tuy rằng cậu ấy đã sớm đổi kính, nhưng thói quen nhiều năm như vậy không phải nói sửa thì có thể sửa được, cậu ấy thường đẩy mắt kính giống như vậy, sau đó mới phát hiện mình sớm đã đeo kính sát trùng. Cậu ấy không đồng ý lắm với cách nghĩ của Nguyệt Lượng, cậu ấy nói: “Bây giờ tớ nỗ lực học tập, chính là để có thể phát triển tốt cho tương lai, mới có thể đi yêu đương đi chơi bời chứ.”

Vương Thiên Thiên nói: “Cũng không thể nói như vậy, sau này đi làm công việc rất nhiều, đến lúc đó cậu cũng không có thời gian và tinh thần đi chơi.”

Tổng Nhiên nghĩ một lát nói: “Đi làm này nọ, với tớ mà nói còn rất xa xôi, tớ cảm thấy cần phải thừa lúc còn trẻ học thêm vài thứ mới tốt, chẳng hạn như.....”

Vương Thiên Thiên và Nguyệt Lượng lập tức giơ tay đầu hàng, bằng không không biết Tổng Nhiên muốn thuyết giáo với các cô đến khi nào.

“Quên đi.” Tổng Nhiên nhẹ nhàng thờ dài, “Có nói với các cậu, các cậu cũng không hiểu được, tớ đi thư viện đọc sách đây.”

Tổng Nhiên đi rồi, Vương Thiển Thiển hỏi Nguyệt Lường: “Cậu còn khuyên người khác đi yêu đương, sao cậu không tìm một người?” Hình như bắt đầu từ mùa đông năm ngoái, Nguyệt Lường đã an phận rất nhiều, không phát hiện ra bên cạnh cậu ấy có cô gái nào nữa.

Nguyệt Lường đang định nói chuyện, đột nhiên có người gõ cửa, sức lực của người đó thật lớn, gõ đến cánh cửa cũng rung rinh. Vương Thiển Thiển vội chạy tới mở cửa, vừa nhìn thấy, trước mắt là một loli, mặc chiếc váy in hình hoa ti li, mái tóc xoăn dài nhuộm vàng, nước da rất trắng, trong đôi mắt to có thể so sánh với Vương Thiển Thiển trên khuôn mặt tròn nhỏ nhắn hiện lên một ít giận dữ. Cô ấy nổi giận đùng đùng lướt qua vai Vương Thiển Thiển nhìn vào bên trong, lập tức giơ tay lên chỉ vào kêu lớn: “Việt Lường Cẩn! Chị cút ra đây cho em!”

Vương Thiển Thiển sững sờ, quay đầu nhìn Nguyệt Lường, Nguyệt Lường cũng xoay đầu đi, làm bộ như người bị gọi tên không phải là mình. Sau đó Vương Thiển Thiển muốn can cũng không được, cô nhóc kia đã tiến vào từng bước, tới khi đến chỗ Nguyệt Lường liền tấn công qua đó.

Vương Thiển Thiển ở phía sau cô ấy lớn tiếng kêu: “Chuyện gì cũng từ từ..... Chuyện gì cũng từ từ.....”

Loli nhỏ quay đầu liếc nhìn Vương Thiển Thiển một cái, Vương Thiển Thiển vội vàng cầm miệng, khẽ kéo kéo bàn tay đang nắm lấy áo Nguyệt Lường của đối phương.

Cô bé loli kia đột nhiên nói một câu làm cho Nguyệt Lường cùng Vương Thiển Thiển trong nháy mắt đều hóa đá, cô ấy nói: “Nguyệt Lường, chúng ta quen nhau đi.”

Tình huống gì đây? Vương Thiển Thiển liếc nhìn Nguyệt Lường, Nguyệt Lường lại làm như không nghe thấy, quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

Cô nhóc loli nắm Nguyệt Lường lắc tới lắc lui, làm cho Vương Thiển Thiển cũng lắc theo bọn họ, loli nói: “Nguyệt Lường, chị đã hứa với em, em thi đậu, chị và em sẽ quen nhau, chị nói lời phải giữ lời!”

“Cái này.....” Nguyệt Lường bắn cho Vương Thiển Thiển một ánh mắt cầu cứu.

Vương Thiển Thiển ho nhẹ mấy tiếng, để nhắc ở em gái kia, bên này còn một người đang sống sờ sờ, tốt xấu gì cô cũng chú ý một chút chứ? “Chị nói nhé em gái này.....” Vương Thiển Thiển lại kéo kéo cổ tay áo của đối phương, “Có gì muốn nói thì cũng buông tay trước được không, sau đó nói sau?”

Cô nhóc loli cười cười có lỗi, “À, ngại quá, vừa rồi em có chút kích động.” Nói xong thả lỏng tay, Vương Thiển Thiển cũng rút tay về.

Nhưng mà không nghĩ tới, giây tiếp theo, loli kia đã lôi Nguyệt Lường đi ra ngoài. Quăng lại một câu “tạm biệt” cho Vương Thiển Thiển cùng một bóng lưng xinh đẹp, trong khi cô chưa kịp nói một lời. Vương Thiển Thiển vuốt vuốt ngực, nhìn cánh cửa mở toang, trong lòng mơ hồ có một cảm giác Nguyệt Lường khó qua được cửa này.

Đây có lẽ là người đó của Nguyệt Lường, Ms. Right.....

Nghĩ vậy, Vương Thiển Thiển lại không khỏi nghĩ đến mình năm đó, khi ấy, có phải Hường Nghiên đối với mình cũng rất bất đắc dĩ? Nghĩ lại hai năm này, vẫn đều là Hường Nghiên chăm sóc mình nhiều hơn thì phải? Hình như mình luôn cho chị ấy thêm phiền phức, còn thường xuyên chọc chị ấy tức giận, nhưng mà Hường Nghiên thật sự chưa từng tức giận, tuy ngẫu nhiên sẽ gian ác một chút, nhưng nói tóm lại đối xử với mình rất dịu dàng, rất tốt. Như vậy, mình có phải cũng nên vì mối tình này, biểu hiện thêm một chút đi?

.
. .
.

Bạn Vương Thiển Thiển thông minh, dựa vào “hăng lực lãnh đạo” vĩ đại cùng “biểu hiện trong công tác”, thuận buồm xuôi gió trở thành chủ tịch hội sinh viên năm nay.

Trong buổi tiệc đón tân sinh viên, cô đại diện hội sinh viên lên diễn thuyết.

Lúc này đây, Hường Nghiên và Triệu Đình đang ngồi ở dưới sân khấu. Nghe được lời bàn luận của bọn đàn em về Vương Thiển Thiển.

Có người nói: “Nghe nói chị ấy là hoa khôi khoa Kế toán.”

Lại có người nói: “Không phải là khoa Quản trị kinh doanh à?”

“Cậu cảm thấy chị ấy với học tỷ khoa Nhân văn ai đẹp hơn?”

“Đương nhiên là học tỷ Thiển Thiển.....”

Triệu Đình nghe những lời này, cuối cùng nhịn không được cười lên, hoa khôi khoa Kế toán một thời đang ngồi phía sau bọn họ đây, mấy đứa nhỏ này..... Cô lại lên nhìn về mặt của Hường Nghiên, thấy Hường Nghiên luôn nhìn chăm chăm vào Vương Thiển Thiển, cô cũng đưa mắt nhìn theo. Quả nhiên, Vương Thiển Thiển so với lúc đầu tiên gặp nhau đã có một ít thay đổi, cô ấy bây giờ xinh đẹp hơn trước kia, khi ấy còn có chút bầu bĩnh của

trẻ con, chẳng trách lúc khai giảng nhéo mặt Vương Thiến Thiến luôn cảm thấy không có được cảm giác tốt như trước kia, thì ra đây mới chính là điểm mấu chốt! Triệu Đình bùi ngùi, lại nhìn thoáng mấy cái đầu củ cải ngồi ở phía trước tiếp tục thảo luận Vương Thiến Thiến, nghĩ thầm, nếu bọn cung biết bạn thần tượng Vương Thiến Thiến thường xuyên bị chị đây nhéo mặt, chắc sẽ đánh hội đồng chị quá?

Vương Thiến Thiến vừa nói xong, tiếng vỗ tay nổi lên như thủy triều, cô mới ngừng một chút, lại bị âm ỉ kêu hát. Đối mặt nhiều người như vậy, cô không có cách nào từ chối, đành phải kiên trì đến cùng. Tầm mắt xuyên qua đám đông, ngừng trên mặt Hường Nghiên, “Vây được rồi, tôi muốn tặng bài hát này ột người.”

Phía dưới có người ồn ào: “Là ai vậy?”

Vương Thiến Thiến khẽ cười, “Chị ấy biết thì được rồi.”

Sau đó nhạc vang lên, là bài hát “Vẫn luôn im lặng” mà mọi người rất quen thuộc. Vương Thiến Thiến nhập tâm hát, tầm mắt từ đầu đến cuối dừng lại trên mặt Hường Nghiên.

Hường Nghiên vẫn đang mỉm cười, yên lặng nhìn chăm chú vào cô.

Triệu Đình liếc mắt nhìn Hường Nghiên bên cạnh, lại liếc mắt nhìn Vương Thiến Thiến trên sân khấu, đột nhiên mở to hai mắt sừng sốt một chút, sau đó ánh mắt không ngừng chuyển quanh hai người họ, thế rồi lại lộ ra một nụ cười sáng tỏ. Ha. Thì ra là có chuyện như vậy. Như vậy, sau này, càng có thể danh chính ngôn thuận bắt nạt bạn nhỏ Vương Thiến Thiến rồi!

.
. .
.

Tối hôm đó, Vương Thiến Thiến thật bất ngờ Triệu Đình đột nhiên chủ động tặng phòng ngủ cho hai người Hường Nghiên, đang định hỏi chị ấy lên con gì rồi, chị gái Triệu Đình lại ném cho cô một ánh mắt quẩn rũ khó hiểu, sau đó cười trộm rồi đi.

Vương Thiến Thiến quay đầu nhìn về phía Hường Nghiên, Hường Nghiên nói: “Chắc cậu ấy đã phát hiện.”

“Thế làm sao bây giờ?”

“Chị lại không sợ cậu ấy biết.” Về mặt của Hường Nghiên thờ ơ, quan hệ của cô và Triệu Đình, sẽ không vì chút chuyện này mà có gì thay đổi, đã là bạn bè nhiều năm như vậy, thân thuộc như vậy.

Vương Thiến Thiến đột nhiên im lặng, nhìn lên Hường Nghiên một cái, suy nghĩ nói: “Thế, bây giờ em trở về thẳng thần nói với bọn Lí Nam”

“Thật ra không sao, em không cần thiết phải làm như vậy.”

Trong lòng Vương Thiến Thiến đột nhiên khó chịu, ôm chặt lấy Hường Nghiên, “Em cũng muốn để cho tất cả mọi người biết chúng ta ở bên nhau, biết chúng ta rất hạnh phúc, nhưng mà..... Aiz, sớm biết em đã không vào hội sinh viên không làm cái chủ tịch gì đó rồi.”

Hường Nghiên không nói gì, chỉ ôm lại cô, Vương Thiến Thiến nói tiếp: “Mặc dù không dám để cho tất cả mọi người biết, nhưng ít ra, em muốn cho bạn của em biết, cùng chúc phúc cho chúng ta.”

Hường Nghiên khe khẽ thờ dài, cô hết sức dùng âm thanh để cho Vương Thiến Thiến không phát hiện ra. Im lặng một lúc, chị ấy nói: “Màn. hình như chưa kéo.....”

Vương Thiến Thiến cũng không buông tay, lắc đầu nói: “Ai muốn xem thì cho họ xem đi.”

Hường Nghiên nói tiếp: “Nhưng mà, hình như chưa khóa cửa.”

Lúc này Vương Thiến Thiến mới buông tay ra, “Đúng nha, lỡ tên Triệu Đình kia trở về nhìn coi chúng ta thì phải làm sao đây.....” Đóng cửa, kéo màn xong, Vương Thiến Thiến mới lại ôm Hường Nghiên vào trong ngực một lần nữa. “Bài hát hôm nay, có hay không?”

“Cũng tạm chấp nhận, dở hơn chị hát một chút.”

“Thế..... Chị hát lại cho em nghe.” Tay của Vương Thiến Thiến lần vào trong váy của Hường Nghiên, hai người đồng loạt ngã vào chiếc giường đơn.

Hường Nghiên đẩy tay cô, “Không phải muốn chị hát sao? Em lại muốn làm gì?”

“Thì hát hòa thanh hai chữ đó là được rồi.....”

Vào một đêm mùa thu ánh sao sáng tỏ như vậy, Hường Nghiên cũng như vậy nhẹ giọng bên tai Vương Thiến Thiến hát bài “Bản hòa tấu ư ư” kia.....

Lúc sau, Vương Thiên Thiên cảm thấy mỹ mãn nằm xuống bên người Hường Nghiên, bỗng nhiên nhớ đến cuộc hẹn với Trương Thiên Nhất, vì thế nói với Hường Nghiên: “Chiều mai em cùng Tiểu Nhất đến KFC, chị có muốn đi chung không?”

“Mai chị có lớp, hai người bọn em đi đi.”

“Ừ, thế em chờ chị tan học quay lại đón chị, sau đó hai chúng ta về nhà.”

“Ừ.”

“Vây ngủ thôi.” Vương Thiên Thiên dịch chuyển cánh tay đang bị Hường Nghiên biến làm gối nằm, cho đến khi hai người đều cảm thấy vị trí thoải mái, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

“Không được, nên đến phiên chị rồi?” Vương Thiên Thiên muốn ngủ, đương nhiên Hường Nghiên không thể bỏ qua cô đơn giản như vậy.

“Cái gì?”

“Chỉ huy em hát bài hát hai chữ kia.”

Vương Thiên Thiên liếc mắt nhìn đồng hồ, đã 1 giờ rưỡi, tiếp tục như vậy tới mấy giờ đây? “Dừng.....”

“Chữ đầu tiên đã sai rồi!” Hường Nghiên giống như trừng phạt cắn lên vai cô một cái.

“Ai da.....” Vương Thiên Thiên đau đến kêu ra tiếng.

“Lại sai!” Hường Nghiên một bên tiếp tục động tác trên tay, một bên đem mục tiêu của hàm răng chuyển đến ngực Vương Thiên Thiên.

Vương Thiên Thiên muốn chết, đành phải giả khóc, “Hu hu hu hu hu.....”

“Không đúng, lại lần nữa.”.....

Lời tác giả: Chuyện này của Nguyệt Lượng, mỗi lần chị Nghiên Nghiên nhớ lại đều không ngừng cười to, phát hiện chuyện đùa cười của chòm sao Bạch Dương rất khó hiểu, luôn luôn trên cùng một chuyện mà cười không dứt. Bất cứ lúc nào, ở đâu, tôi chỉ cần nói đến mấy chữ “Việt Lượng Cẩn, chị rút ra đây cho em” này, chị ấy đã cười tới ngã nghiêng.

Hình tượng của Bạch Dương hoàn toàn bị đá bại.....

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Ngày hôm sau, Vương Thiên Thiên và Trương Thiên Nhất gặp nhau ở KFC, Vương Thiên Thiên đến trước, ngồi cạnh cửa sổ ngắm phong cảnh, từ đằng xa nhìn thấy Trương Thiên Nhất vừa đỡ eo vừa đi về phía KFC, lúc thấy cô lại buông tay xuống ra về bình tĩnh đi vào cửa.

“Eo của cậu sao vậy?” Trương Thiên Nhất vừa mới ngồi xuống, Vương Thiên Thiên đã vội vã hỏi thăm.

“Cậu nói đi?” Trương Thiên Nhất xoa xoa eo, cố gắng ngồi thẳng lên.

“Ha ha, cơ thể của Lục Khải không tệ nha.” Vương Thiên Thiên cười ha hả, làm cho eo của cô cũng vì vậy mà đau, cô đành phải vừa quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa làm như không có việc gì xoa xoa eo.

Trương Thiên Nhất nhìn cô một cái, “Hừ hừ! Eo của cậu sao đây?”

“À..... Đó là.....”

Thừa lúc cô còn chưa tìm được lý do hợp lý, Trương Thiên Nhất giành nói trước: “Ha~ Cơ thể của Hường Nghiên cũng được đó chứ.”

“Aizz” Ba giây sau, hai người cùng lúc phát ra một tiếng thờ dài.

Lúc này, Vương Thiên Thiên lại chú ý tới lúc Trương Thiên Nhất nói chuyện không ngừng hăng giọng, liền hỏi cậu: “Cổ họng cậu bị gì thế?”

“Tớ..... bị cảm. Sao cậu hình như cũng hơi khàn?”

Cô cũng ho nhẹ vài tiếng nói: “Aiz, tớ đi hát lúc nửa đêm.”

“Có ý gì?”

“Bình thường cậu và Lục Khải không hát à? Bài hát hai chữ kia.” Về mặt của Vương Thiến Thiến đầy nghi ngờ.

“Cậu nói là..... Cái đó.....” Cậu nghiêng về phía trước, nhỏ giọng nói: “Cậu nói chính là bản hòa tấu ư à?”

Vương Thiến Thiến bỗng nhiên bừng tỉnh, “Thì ra bài hát này, lại thịnh hành như vậy nha?”

Trương Thiên Nhất chậm rãi dựa lưng trở về ghế, “Thật ra..... cổ họng của tớ, cũng là vì cái đó..... Tớ sợ cậu chọc tớ, cho nên ngại nói.”

“Có cái gì chọc chứ, hai chúng ta bây giờ là đồng bệnh tương liên(1), ai cười ai chứ.”

“Ừ, hai chúng ta bây giờ là thụ thụ tương thân.” (2)

“Xi! Đừng dùng thành ngữ bậy bạ! Mà nói, chẳng qua tớ chỉ ngẫu nhiên thụ một lần, cậu mới là vạn năm thụ vạn năm thụ!”

Trương Thiên Nhất liếc nhìn cô khinh thường, cười nhạo một tiếng, “Hừ, cậu cũng đừng cười ai, cứ vòng vo như vậy, hai chúng ta ai chẳng biết ai chứ?”

“Không được, chúng ta không thể cứ tiếp tục như vậy, nhất định phải chủ động bảo vệ địa vị gia đình của mình, tìm một thời cơ, phá vỡ phản công.” Bàn tay đang xoa eo của Vương Thiến Thiến vô thức gia tăng sức lực, làm ình đau đốn một trận.

“Đi gọi gì ăn đi, ăn no rồi cùng nhau nghĩ đối sách.”

Những việc như nghĩ đối sách này nọ như vậy, đương nhiên không phải là hai người cùng ăn gì đó thì sẽ nghĩ ra được, bởi vì không đợi bọn họ nghĩ ra, đã có một chuyện khác cắt ngang suy nghĩ của họ. Vương Thiến Thiến gọi một cuộc điện thoại, sau đó vội đi ra khỏi quán.

Mà nói, Nguyệt Lượng đang cùng đối tượng nhỏ hai người nắm tay đi trên đường, đột nhiên điện thoại trong túi không an phận run lên. Cô nghe điện thoại, là Vương Thiến Thiến gọi tới. Cô còn chưa kịp nói chuyện, bên kia đã truyền đến giọng nói gấp gáp của Vương Thiến Thiến. “Cậu đang ở đâu?”

“Ở bên ngoài dạo phố.” Cô nắm tay đối tượng nhỏ đứng tại chỗ.

“Vội ai đó?”

“Vội..... đi tớ. Cậu tìm tớ có gì không?”

“Không có gì, cậu lo việc của cậu đi.”

Chấm dứt cuộc trò chuyện không hiểu đầu đuôi này, Nguyệt Lượng còn đang thắc mắc Vương Thiến Thiến không có việc gì gọi điện thoại làm gì chứ? Sau đó lại kéo tay đối tượng nhỏ đi mua kem ốc quế ăn. Ngay lúc hai người ngọt ngào ăn kem, đột nhiên nghe thấy có người gọi Nguyệt Lượng, nhưng Nguyệt Lượng không quay đầu lại.

Đối tượng nhỏ nói: “Có người kêu chị.”

“Không phải kêu chị, nhận làm người.” Giọng nói kia Nguyệt Lượng quen thuộc vô cùng, cho nên vẫn không dám ngắt đầu. Kéo đối tượng nhỏ bước đi: “Chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Kết quả, có người đột nhiên chặn ở trước mắt các cô, “Tiểu Lượng Tử, sao lại đi?”

Nguyệt Lượng ra về bình tĩnh nói: “Ồ, Khiêm Nhi, sao cậu lại ở đây?”

Vương Thiến Thiến không trả lời, nhìn em gái bên cạnh cậu ấy, cười gian nói: “Đi thật trẻ nha.”

Em gái không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, Nguyệt Lượng vẫn còn đang xấu hổ cười chính thức giới thiệu hai người.

“Đây là bạn cùng phòng của chị Vương Khiêm Khiêm, là khiêm trong khiêm nhá.” Em gái kia nghe xong không nhịn được cười.

Vương Thiến Thiến cũng không để ý, cái tên Khiêm Nhi này đã nghe nhiều rồi, cũng thành thói quen, êm tai.

Sau đó Nguyệt Lượng lại nói với Vương Thiến Thiến: “Đây là bạn gái tớ, Thái Dương.”

“Thái Dương? Tên thật? Ha ha ha.” Không đợi hai người kia trả lời, Vương Thiến Thiến đã tự cười trước.

“Đúng vậy, tên thật, họ Thái, tên Dương.” Em gái kia thành thật trả lời.

“Hai người thật đúng là cặp trời sinh nha, một người mặt trời một người mặt trăng.”

Trong lòng còn tự động bổ sung thêm một câu: bây giờ phòng chường Nguyệt Lượng không xoay người lên được rồi. Sao nhìn em gái này lại quen mắt như vậy, giống loli nhỏ trước đó đến phòng ngủ tìm Nguyệt Lượng. Vì thế Vương Thiển Thiển lại hỏi: “Có phải em từng đến phòng ngủ của bọn chị không?”

“Vâng? Lần đó..... ừm..... chuyện đó..... không làm chị sợ chứ?” Tiểu Thái Dương có vẻ hơi ngại ngùng.

“Không có không có, thật đúng là em sao, hôm nay trang điểm chị không nhận ra.” Quả thật là bởi vì hôm nay cô ấy ngoan ngoãn như vậy, Vương Thiển Thiển không dám nhận bậy.

Nguyệt Lượng luôn trừng mắt nhìn Vương Thiển Thiển, cuối cùng không nhịn được nói một câu: “Kiểm Nhi, không phải cậu còn bận chuyện khác à? Thời gian chắc cũng gần tới rồi hả?”

“Thế được rồi, tớ đây sẽ không quấy rầy thế giới hai người của các cậu nữa, Tiểu Thái Dương, có thời gian đến phòng ngủ của bọn chị chơi nhiều một chút nha, phòng ngủ bọn chị.....”

“Được rồi được rồi.....” Nguyệt Lượng đẩy đẩy cô, “Mau đi nhanh đi, đã hết vai diễn của cậu rồi, đừng tự thêm lời thoại lung tung nữa.”

Vương Thiển Thiển trừng mắt nhìn Nguyệt Lượng, đây rõ ràng là trả thù nha! Xoay người cùng Trương Thiển Nhất ngồi phía sau cửa sổ thủy tinh nhìn nhau, hiểu ý cười, rồi sau đó lại cùng ôm eo.....

.
.
.

Vừa khéo cả bốn người đều ở phòng ngủ, Vương Thiển Thiển liền đứng ở giữa phòng nói: “Tớ có một chuyện muốn tuyên bố với mọi người.”

Lí Nam buông sách trong tay, ngẩng đầu nhìn Vương Thiển Thiển, vì sao lại cảm thấy trường hợp này quen thuộc như vậy?

Tổng Nhiên vừa ăn lựu vừa nghĩ, đột nhiên nghĩ ra, vì thế giành trước Vương Thiển Thiển nói: “Không phải cậu cũng giống như Nguyệt Lượng năm đó nói với chúng tớ chuyện bí mật gì đó chứ?”

Vốn Nguyệt Lượng đang ở trên giường chơi điện thoại, vừa nghe lời này, lại nhớ tới Lí Nam năm đó, vì thế lập tức trở mình nhảy xuống giường, đứng ở bên cạnh Vương Thiển Thiển, chuẩn bị giúp cô phòng ngự công kích đến từ Lí Nam.

Vương Thiển Thiển nghĩ một lúc, nhẹ nhàng gật gật đầu: “Giống như vậy..... Nhưng mà tớ còn muốn nói thêm một chuyện.....”

“Cậu nói đi.....” Lí Nam từ chỗ ngồi đứng dậy. Nguyệt Lượng vừa thấy, vội vàng che trước người Vương Thiển Thiển.

Vương Thiển Thiển cũng không do dự, đứng phía sau Nguyệt Lượng lộ đầu ra, nhìn Lí Nam và Tổng Nhiên, dè dặt nói: “Thật ra, tớ giống với Nguyệt Lượng..... Tớ cũng thích con gái.....” Thấy hai người kia không phản ứng, lại tiếp tục nói: “Sau đó, hiện giờ tớ và Hường Nghiên đang ở bên nhau.”

Lí Nam kiên nhẫn nghe cô nói xong, lại quay về chỗ ngồi, nhưng Nguyệt Lượng trước sau cũng không thể yên tâm, cái thứ giống Lí Nam này có cách suy nghĩ khác hẳn với người bình thường, cô phải dốc hết sức làm tốt biện pháp ứng phó mới được.

“Lí Nam? Tổng Nhiên? Hai cậu..... không có gì chứ? Bị chuyện này dọa rồi?” Vương Thiển Thiển ghé vào vai Nguyệt Lượng chờ phản ứng của hai người kia.

Sau đó Tổng Nhiên nói, “À, chỉ là chuyện này sao, tớ sơ sơ cũng đoán được một chút, cho nên cảm thấy không có gì nha.”

Lí Nam liếc nhìn cô một cái, “Chuyện này tớ đã sớm biết rồi!”

Vương Thiển Thiển nhìn về phía Nguyệt Lượng. Nguyệt Lượng khoát tay, “Không phải do tớ nói!”

“Chính cậu thể hiện rõ ràng như thế, chúng tớ lại không ngốc, ai nhìn không ra chứ!”

Vương Thiển Thiển thở dài, “Haiz, vậy các cậu không nói sớm, hại tớ hốt hoảng lo lắng một thời gian dài như vậy.”

“Vừa tội!”

Sau đó đề tài này đã bị lược qua như vậy, Lí Nam nói xem được một quyển truyện tranh, nhất định phải chia sẻ với mọi người một chút.

“Ngày xưa có một cô gái, trong nhà có một con yêu tinh hạt sen nhỏ, sau khi cô ta đến nhà cô gái một tháng, có một hôm, cô gái phát hiện cơ thể của mình hơi khác thường, bèn đi hỏi yêu Sen, tôi bị sao vậy? Đây là cái gì? Cô gái vén tay áo cho Sen xem. Sau khi Sen nhìn thấy rất phần khích nói, A, thật hay quá, giống tôi như đúc này. Nói xong lấy củ sen ra cho cô gái xem, giống hệt như trên cánh tay của cô gái. Cô gái hỏi, chẳng lẽ là Sen làm à? Sen trả lời: Ừ, vì muốn cho cậu cũng trở thành yêu tinh hạt sen vĩ đại, cho nên biến cậu thành gương sen. Gương sen? Chính là chỗ nuôi dưỡng hạt giống. Cô gái

nhìn chăm chăm hai tay của mình, hỏi: cái này sẽ càng lớn càng nhiều à? Làm sao để lấy ra? Sen nói: chờ nó lớn lên là có thể lấy ra được rồi. Nói một lúc, cô gái cảm thấy trên cổ mình cũng mọc ra một thứ gì tương tự như vậy, giống hệt như cánh tay. Nhưng nghe thấy có thể lấy ra được lại rất vui vẻ, hỏi: Thế bao lâu mới lớn lên? Sen đáp: Chắc một tháng. Sau đó, Sen bắt đầu nhổ hạt mầm trên người cô gái ra, cô gái thấy có vẻ rất thú vị cũng học theo nhổ, nhổ một liên liền muốn đi ngủ, sau đó đi tắm, nước vào trong những lỗ đã nhổ xong thì ở luôn lại đó, cô gái không để ý mà đi ngủ. Ngủ được một chút, đột nhiên cảm thấy rất lạnh, quả nhiên là nước chảy lấp vào, sau đó đành phải lấy tấm bông để chấm nước.....”

Vương Thiên Thiên và Nguyệt Lượng nghe xong đều cảm thấy ớn lạnh buồn nôn.

Chỉ có Tổng Nhiên giống như nghe được cái gì hấp dẫn, không ngừng hỏi: “Sau đó thế nào?”

Tổng Nhiên vừa ăn lựu vừa nghe, ngay lúc hai người đều bị nghẹn không còn lời nào để nói, cô đột nhiên ngẩng đầu nói: “Vì sao nhất định lại là yêu tinh hạt sen nhỉ? Vì sao nhất định phải mọc ra hạt sen chứ? Nếu là lựu không phải là rất hay sao? Nếu lớn lên trên cánh tay, là có thể trực tiếp móc ra ăn.” Nói xong còn khoa tay múa chân một chút.

Ba người còn lại đồng loạt hết chỗ nói.

.
. .
.

Sinh nhật năm nay của Vương Thiên Thiên, khi thức dậy vẫn không nhìn thấy những người khác, cô tưởng rằng lại giống như năm ngoái, mọi người chần ở cửa cùng chúc cô sinh nhật vui vẻ, nhưng mà lần này cô mở cửa ra, trước cửa không có một người, trên hành lang thỉnh thoảng chỉ có bóng dáng của những người ở phòng ngủ khác đi qua.

Vương Thiên Thiên có chút thắc mắc, lúc đi học thấy mấy tên kia cũng không nói gì với cô. Rõ ràng đã nhận được rất nhiều lời chúc, ngay cả Hường Nghiên cũng gửi đến một tin nhắn, vì sao mấy tên này lại giống như không có chuyện gì? Chẳng lẽ là quên sinh nhật của cô? Vương Thiên Thiên có chút âu sầu.

Ăn cơm trưa xong trở về phòng ngủ đánh một giấc, ngủ đến đất trời mờ mịt. Giật mình thức dậy, phòng ngủ cũng không bật đèn, giống như không có người. Lăn mò bước xuống đất mờ đèn, vừa bật đèn đã bị hoảng sợ. Mười mấy người đột nhiên không biết chui lên từ đâu, cùng nhau chúc cô sinh nhật vui vẻ, Hường Nghiên đứng ở giữa, trong tay đang cầm bánh kem trái cây sô-cô-la.

Quà Hường Nghiên tặng Vương Thiên Thiên là đồng hồ, bởi vì chị ấy cảm thấy đồng hồ trước kia của Vương Thiên Thiên thật trẻ con, cho nên lần này chọn cho cô một chiếc đồng hồ dây kim loại mặt to. Vương Thiên Thiên rất thích, lúc ấy đeo ngay lên tay. Lúc ăn cơm cô lặng lẽ hỏi Hường Nghiên: “Chị tặng em đồng hồ, là muốn trói chặt em sao?”

Hường Nghiên cúi đầu sờ sờ chiếc lắc trên cổ tay, trêu đùa nói: “Chị cũng đã bị em trói, nếu không trói chặt em lại, vậy là bị lỏng rồi.”

Vương Thiên Thiên nghĩ không ai chú ý bọn cô, bèn hôn trộm lên mặt Hường Nghiên một cái. Kết quả vừa mới hôn xong, Triệu Đình bắt đầu ho khan, Nguyệt Lượng cũng ho khan theo. Vương Thiên Thiên vội đứng lên rót rượu cho Triệu Đình và Nguyệt Lượng, chúc hai tên này trước, đỡ cho hai người luôn cười đến kỳ quái. Nhất là cái đồ Triệu Đình kia, món nợ nheo mặt từ trước tới nay, hôm nay phải trả lại trên bàn rượu.

Cuối cùng lại trở thành Vương Thiên Thiên bị Triệu Đình và Nguyệt Lượng luân phiên nhau mời rượu, Hường Nghiên ở bên cạnh như vô ý thường xuyên liếc qua Triệu Đình, Triệu Đình ngay từ đầu không để ý, tiếp tục không biết sống chết chúc Vương Thiên Thiên.

Dần dần Hường Nghiên biến thành trực tiếp trừng mắt nhìn Triệu Đình, Triệu Đình vừa mới giờ ly lên, chuyển một vòng tròn trước mặt Vương Thiên Thiên cuối cùng dừng trước mặt Nguyệt Lượng, Nguyệt Lượng sùng sốt, sao Triệu Đình dễ dàng phản bội quay lại chia mũi súng vào mình như thế.....

Kết quả cuối cùng chính là Nguyệt Lượng “hy sinh”, bị Trương Thiên Nhất tiễn về nhà.

Sau đó một đám người lại âm ỉ đến khuya mới cho Vương Thiên Thiên và Hường Nghiên về nhà.

Vương Thiên Thiên không muốn lặp lại “thảm kịch” sinh nhật năm ngoái, cho nên trước đó điên cuồng rèn luyện tử lực. Vừa vào cửa Vương Thiên Thiên liền chu môi, hướng về phía Hường Nghiên “Um” một tiếng, Hường Nghiên đang đổi giày, cũng không thèm ngẩng đầu lên, hỏi: “Sao?”

Vương Thiên Thiên lại cứ kéo chị ấy qua, chu môi như trước.

Lúc này Hường Nghiên mới ngẩng đầu lên nhìn cô, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng chu lên, hình như là đang đợi hôn. Bất đắc dĩ khẽ cười, chị ấy chậm rãi nghiêng cười qua đó, khi sắp chạm vào, đột nhiên há miệng cắn xuống.

Vương Thiên Thiên bị đau, bất mãn làm bầm một tiếng, sau đó cời giày ra quăng chỗ này một chiếc chỗ kia một chiếc, tiếp theo đi cời quần áo của Hường Nghiên. Hường Nghiên đẩy cô ra, “Gấp cái gì? Đi tắm trước.”

Chờ sau khi tắm xong, lúc Vương Thiên Thiên dồn hết sức chuẩn bị làm cho người nào đó không rời khỏi giường được, phát hiện người nào đó đã ngủ rồi! Chuyện này, làm sao có thể cho người ta chịu được..... Bạn Vương Thiên Thiên đáng thương đẩy đẩy Hường Nghiên, “Hường Nghiên!

Không cho chị ăn hiếp người khác như vậy! Không phải năm ngoái em chỉ ngủ thôi sao? Chị có cần phải trả thù em như vậy không?”

Nhưng mà cho dù cô gọi như thế nào, đối phương vẫn không có một chút phản ứng.

Vương Thiên Thiên suy nghĩ một chút, không thức phải không? Được, có giờ thì lát nữa chị cũng dùng thức.....

Cô nhẹ nhàng từ cuối giường tiến vào trong chăn, sau đó dừng lại ở một vị trí nào đó, quả nhiên làm cho Hường Nghiên bất mãn. Hường Nghiên nói: “Đừng nào loạn, sao em khiếm như vậy nha!”

“Chị nói em, hay là nói đầu lưỡi của em?”

“.....”

.
. .
.

Qua cuộc thi cuối kỳ, kỳ nghỉ Vương Thiên Thiên chán ghét lại tới nữa, tuy rằng Hường Nghiên đã cố hết sức kéo dài đến gần tết mới đi, nhưng trên khuôn mặt bạn nhỏ Vương Thiên Thiên vẫn viết không bằng lòng. Hường Nghiên nhiều lần bảo đảm, qua hết mười lăm sẽ quay trở lại, Vương Thiên Thiên mới lưu luyến không rời đi tiễn chị ấy.

Sau đó mỗi ngày đều oanh tạc bằng tin nhắn và điện thoại, Vương Thiên Thiên nói: “Hường Nghiên, em nhớ chị, em đến nhà chị ăn tết nha? Dù sao cha mẹ chị cũng biết em.....”

Hường Nghiên: “Không được! Làm gì có chuyện tết đến mà không ở nhà với cha mẹ?”

Vương Thiên Thiên: “Nhưng mà em nhớ chị.”

Hường Nghiên: “Những ngày sau của chúng ta còn rất dài, không cần quan tâm mấy hôm này.”

Vì thế tới ba mươi hai người đều nằm trên giường gọi điện thoại, di động hết pin thì vừa nạp vừa gọi, tín hiệu gián đoạn sẽ không ngừng gọi đến khi nào kết nối được mới thôi.

Vừa mới qua mừng năm, sáng sớm mừng sáu Vương Thiên Thiên liền lên ngồi xe lửa chạy tới thành phố nơi nhà của Hường Nghiên.

Chú thích:

(1) Đồng bệnh tương liên: Cùng chung hoàn cảnh, cùng chung cảnh ngộ.

(2) Thụ thụ tương thân: xuất phát từ câu “Nam nữ thụ thụ bất thân.”

Vắt và lăm mới edit qua đoạn yêu tinh hạt sen kia, thật là buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Đường xá ở thành phố này thật rộng, xe qua lại không ít, nhưng lại không chen chúc như thành phố H. Những tòa nhà ở thành phố này không vượt qua 6 tầng, Hường Nghiên nói người ở thành phố này lười đi cầu thang cho nên mua nhà toàn muốn mua những căn nhà ở tầng 6 trở xuống, hoặc là mua nhà cao tầng có thang máy, hễ là những căn hộ trên tầng 7 chắc chắn sẽ không bán được.

Người ở thành phố này quả thật rất lười, chỉ cần đơn giản nhìn vào một trạm xe buýt là có thể nhìn ra, đoạn đường đi qua một giao lộ, hoặc là quẹo một góc cua, khoảng cách cũng chỉ khoảng hai phút đi bộ, xe buýt kia cũng phải ngừng lại. Lại nhìn thấy những chiếc xe tư gia chạy đầy đường, xe taxi chứa đầy khách..... Vương Thiên Thiên nghĩ, cuộc sống ở một thành phố như vậy chắc chắn sẽ rất an nhàn.

Bởi vì cô lên tới, đương nhiên Hường Nghiên không thể đến đón cô, vì thế cô vừa ra khỏi nhà ga, đã bị lạc đường. Đối mặt với những anh chàng không ngớt đến hỏi mình muốn đi đâu, cả những thím đưa danh thiếp khách sạn, cuối cùng cô vẫn quyết định kêu Hường Nghiên tới cứu mình. Tuy rằng hình như lúc trước cô từng hỏi Hường Nghiên đại khái ở khu nào, nhưng bị sốt ruột hoàn toàn nghĩ không ra.

Vương Thiên Thiên đến tiệm KFC ở gần nhà ga uống một món thức uống nóng, sau khi nói chuyện điện thoại xong nửa tiếng Hường Nghiên mới đến.

Thật bất ngờ, Hương Nghiên không có tức giận, lúc nhìn thấy Vương Thiên Thiên trong mắt cũng lộ ra vẻ vui mừng. “Sao lại không nói cho chị biết trước một tiếng?” Tuy giọng điệu của chị ấy không được vui, nhưng khóe miệng lại mỉm cười.

Vương Thiên Thiên mếu máo nói: “Nếu trước đó em nói cho chị biết, chị nhất định sẽ không cho em đến, dù sao bây giờ em cũng tới rồi, chắc là chị sẽ không đuổi em về chứ?” Vương Thiên Thiên thật sợ Hương Nghiên lại đập lên trán cô một tấm vé xe lửa, kêu mình quay trở về thành phố H.

Kết quả Hương Nghiên nói: “Mẹ chị kêu tối nay đến nhà của chị ăn cơm, mẹ chị và cha đi thăm bà con rồi, cho nên buổi sáng hai chúng ta đi dạo phố đi.”

Đi trên lớp tuyết đọng chồng chất ở bờ kè, nhìn mặt sông đóng băng, Hương Nghiên cất giọng nhẹ nhàng nói: “Lúc còn nhỏ chị thường nghĩ, sau này lớn lên nhất định phải đưa người chị thích đến bờ sông một lần, để cho anh ấy nhìn thấy nơi chị thích nhất, để cho anh ấy nắm tay của chị cùng đi dạo ở đây. Nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, thì ra anh ấy lại không phải là anh ấy, mà là cô ấy.” Nói xong quay đầu nhìn Vương Thiên Thiên vẫn còn đang chú tâm nghe cô nói, buông bàn tay đang nắm chặt nhau, đưa tay phẩy những bông tuyết ti li trên người Vương Thiên Thiên, rồi sau đó tiến lên phía trước một bước hôn xuống.

Trong khoảnh khắc cánh môi nhẹ nhàng tiếp xúc, rõ ràng nghe thấy một tiếng tách, rồi sau đó hai người cùng che miệng cười.

“Hương Nghiên, rốt cuộc chị yêu em đến thế nào? Ngay cả hôn một chút cũng cần phải phóng điện như vậy.” Vương Thiên Thiên lại nhẹ nhàng nắm tay chị ấy.

“Rõ ràng là em phóng điện bậy bạ với chị.”

Vương Thiên Thiên khẽ nhếch môi, ngẩng đầu lên nói: “Lần nữa.”

Hương Nghiên đẩy cô, “Tránh ra, có người nhìn kia.” Nói xong kéo tay cô tiếp tục bước về phía trước.

Về mặt của Vương Thiên Thiên vốn đang nhăn nhó, nhưng quay đầu lại bị một khóm hoa nhỏ màu hồng hấp dẫn, “Đây là? Hoa mai?” Cô tưởng rằng hoa mai không thể sống được ở miền Bắc.

“Đúng vậy, hoa mai, rất kỳ lạ phải không? Vốn chị nghĩ nó không sống được lâu, nhưng từ lúc chị học trung học, nó đã ở đây, quả thật có bản tính kiên cường của thực vật, chỉ cần được chăm sóc chu đáo, mặc dù là trong hoàn cảnh khắc khổ, cũng sẽ cố gắng mà tiếp tục sinh tồn, sau đó toả ra sức hấp dẫn như thế này, giống như con người. Hoa này, rất thơm đó.”

Cô bẻ một cành mai xuống, Vương Thiên Thiên nhận lấy ngửi một chút, quả nhiên mùi thơm mát tràn ngập vào mũi.

Sau đó Hương Nghiên lại dẫn Vương Thiên Thiên đến trường trung học của chị ấy, ba tòa giảng đường bốn tầng rộng lớn nằm trong trong tuyết ở hướng nam, góc hướng bắc là một cái sân trượt băng ngoài trời khoảng hai trăm mét vuông, sân bóng rổ riêng biệt, căn tin học sinh, kí túc xá.

“Hương Nghiên, trường trung học này của chị thật khủng!” Vương Thiên Thiên vô cùng hâm mộ, so sánh một chút, góc nhỏ trong sân thể dục kia giống như là khoảng đất trống mà bộ nobita và xêko bình thường hay chơi đùa, mà trường trung học này của Hương Nghiên mới là phía sau núi mà thôi.

“Trường trung học chỗ chị cơ bản đều giống như vậy đó.”

“Cho nên em mới thật hâm mộ, nhớ lại khi ấy lúc bọn em học tiết thể dục, bởi vì người đông mà sân thể dục lại nhỏ, thường thường đều là xếp hàng đến ngoài công trường, thậm chí cũng xếp luôn ra ngoài đường lớn.”

“Sau khi chị đến thành phố H cũng mới biết được, thì ra không phải tất cả các trường trung học đều như vậy. Nhưng trường kia của em là trường điểm nha, một ngôi trường tốt.”

Vương Thiên Thiên khẽ thở dài, “Trước khi thi đại học em cũng không có ôn tập, khi đó em nhớ em còn học theo giọng điệu của người nào đó viết lên vách tường trong lớp “Qua tháng sáu này, xin cho tôi rời đi”. Nhưng em thật vô cùng vô cùng may mắn, cuối cùng vẫn đậu đại học N, nếu không, sao em có thể gặp được chị.” Cô lặp lại hai từ “vô cùng”, mà lần sau còn nhấn mạnh hơn lần trước.

“Thế chị cũng nên cảm thấy may mắn phải không? Nếu ngày em nhập học hôm ấy không phải chị đón tiếp, có thể sẽ bỏ lỡ như vậy cũng không chừng.”

“Vì vậy, chúng ta phải trân trọng, luôn luôn ở bên nhau.”

“Thật sự có thể luôn ở bên nhau à?”

Vương Thiên Thiên khẽ cười, kéo chị ấy vào trong ngực, “Con đường tương lai còn rất dài, em chỉ hy vọng vào lúc em có thể nắm bắt được cũng có thể chia sẻ cùng chị.”

Vương Thiên Thiên lúc này, vốn từ trước đến giờ chưa từng lo nghĩ về cuộc sống ngày sau. Công việc, trong nhà sẽ sắp xếp cho cô; tình cảm, chỉ cần cô vẫn nắm tay của Hương Nghiên là đủ rồi.

Ăn xong cơm tối ở nhà Hường Nghiên, Vương Thiến Thiến giúp dọn dẹp chén bát, lại được mẹ Hường Nghiên khen ngợi một hồi.

Ban đêm, hai người nằm trên chiếc giường nhỏ của Hường Nghiên, Vương Thiến Thiến còn nhắc tới: “Mẹ mình nói em còn siêng năng hơn chị, em cảm thấy mẹ mình rất thích em.”

“Ừ, đúng vậy, em rất siêng năng, vậy sau này những việc trong nhà đều do em làm đi.”

“.....”

Hường Nghiên nói tiếp: “Hình như cha chị cũng rất thích em, cha chị bình thường rất ít nói chuyện, có thể sau hai lần gặp mặt đã kể quá khứ huy hoàng của ông ấy, em là người đầu tiên. Ngày mai chị theo mẹ ra ngoài mua đồ, em ở nhà xem tivi với cha chị đi.”

“.....” Tuy rằng bạn Vương Thiến Thiến vẫn rất được sự hoan nghênh của người trung niên, nhưng cô vẫn muốn dính cùng một chỗ với Hường Nghiên mà, nếu không đi xa như vậy đến đây để làm gì..... Vì thế cô nói: “Việc này..... ngày mai nói sau..... Chúng ta mấy ngày rồi không gặp, chị nói, có phải là nên.....” Nói xong kéo quần áo của Hường Nghiên.

Hường Nghiên không ngăn cô, chỉ nói: “Chị không khóa cửa.”

“Sao chị không khóa cửa?”

“Chị khóa cửa mẹ chị sẽ nghi ngờ.”

“Có cái gì mà nghi ngờ chứ?”

“Mẹ chị thỉnh thoảng sẽ mở cửa phòng chị nhìn.”

Vương Thiến Thiến ngừng động tác trong tay lại, “Sở thích này của mẹ mình thật đặc biệt.....”

Sau đó hai người nằm trò chuyện, qua nửa tiếng Vương Thiến Thiến lại hỏi: “Đã trễ thế này, chắc mẹ mình đã ngủ rồi ha?”

Hường Nghiên liếc mắt về phía cửa phòng đang đóng chặt, “Khó nói.”

“Thế chúng ta tốc chiến tốc thắng đi.....” Vương Thiến Thiến không nói hai lời cúi đầu vào chăn, sau khi cởi áo ngủ của Hường Nghiên đè lên người của chị ấy hôn môi.

Hường Nghiên loáng thoáng nghe được tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền đến, “Đội một lát.....” Hơi dùng sức đẩy Vương Thiến Thiến từ trên người ra.

Kết quả đúng lúc này, Vương Thiến Thiến cũng nghe được tiếng khóa cửa chuyển động, vì thế cô nương theo lực đẩy kia lăn một vòng trên giường, lăn xuống dưới giường, nhìn đầu kêu lên một tiếng, giả vờ đang ngủ.

Mẹ Hường Nghiên đẩy cửa ra, thấy Vương Thiến Thiến nằm trên mặt đất, vội đi qua xem, vừa đi còn vừa lẩm bẩm: “Con bé này sao lại ngủ xấu như vậy.” Sau đó vỗ vỗ Vương Thiến Thiến: “Thiến Thiến, mau dậy, trên mặt đất lạnh.”

Vương Thiến Thiến dụi dụi mắt, ngơ ngậy đứng lên nói: “A..... Di..... Cháu không cẩn thận ngã xuống, không có chuyện gì.....”

“Mau ngủ đi, đi chỉ đến xem Hường Nghiên có đá chăn hay không, con bé này ngủ luôn thích đá chăn.”

“À, di, di cũng ngủ sớm đi, con giúp đi coi Hường Nghiên.” Nói xong giành trước leo lên giường che Hường Nghiên kín đáo.

Đội ẹ Hường Nghiên đi rồi, Vương Thiến Thiến mới ghé vào tai Hường Nghiên nói nhỏ: “Hường Nghiên, mẹ mình đi rồi, chị có thể nói chuyện.”

Lúc này Hường Nghiên mới xoay người lại, thở phào một hơi, “Làm chị sợ muốn chết, may mà mẹ chị không vén chăn lên.....” Chị ấy hiện tại đang lửa thế.....

Vương Thiến Thiến xóc chăn lên xấu xa nhìn Hường Nghiên nói: “Mẹ mình còn thích gỡ chăn? Vậy sở thích này của mẹ mình thật đúng không phải là đặc biệt bình thường rồi.....”

“Còn lẩm lời? Cẩn thận lát nữa mẹ chị lại vào, em nhanh lên một chút.”

Vương Thiến Thiến tạm dừng lại, “Vừa rồi em nhanh chị lại kêu lớn tiếng như vậy, rốt cuộc là muốn em nhanh hay chậm đây?”

“Ít nói nhảm! Nhanh lên! Chậm một chút.... Nhanh.....”

Vương Thiên Thiên muốn điên rồi, rốt cuộc là muốn thế nào? Cô suy nghĩ nửa đã ngã xuống trên giường nói với Hường Nghiên: “Yêu cầu nhiều như vậy, chị làm mẫu một cái cho em xem xem?” Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Lúc sau hai người khỏa thân nằm trên giường, Vương Thiên Thiên cúi đầu nương theo ánh trăng nhìn trước ngực Hường Nghiên, lại nhìn của mình, sau đó đưa tay qua sờ sờ Hường Nghiên, lại sờ sờ mình, cuối cùng một tay vuốt Hường Nghiên một tay vuốt mình, mới thở dài một hơi nói: “Vì sao tay em đặt trên ngực chị lại có vẻ nhỏ như vậy chứ?”

Hường Nghiên cười, đưa tay đặt lên mặt Vương Thiên Thiên nói: “Tay chị đặt trên mặt em cũng có vẻ đặc biệt nhỏ.”

Chú thích:

(1) Gây án ngược giới: phạm tội trong những hoàn cảnh khó khăn. (Nguồn: zhidao.baidu)

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Thời gian vẫn như cũ không nhanh không chậm mà trôi về phía trước, bạn vội, nó cũng không đi nhanh hơn; bạn lưu luyến, nó cũng không vì bạn mà ngừng lại trong phút chốc. Thật ra nó chính là một năng thụ đóng đánh.

Cuối cùng Vương Thiên Thiên cũng nghênh đón năm tư, bởi vì đang rảnh rỗi, cho nên từ sớm cô đã có kế hoạch trước khi tốt nghiệp sẽ đi một chuyến du lịch tập thể. Một nhóm tám người: Vương Thiên Thiên, Hường Nghiên, Nguyệt Lượng, Thái Dương, Lí Nam, Tống Nhiên, Trương Thiên Nhất, Lục Khải.

Vừa khéo đặt bốn phòng, thời gian chọn vào tuần lễ vàng (1). Sợ đi chọn tuần lễ vàng mà không phải là ngày một tháng năm của học kỳ sau là bởi vì sợ đến lúc đó có người lo chuyện tốt nghiệp, tìm việc làm sẽ không có lòng dạ đi chơi.

Chiều hai giờ ngày 30 tháng 9, một đám người ngồi máy bay đến Tây An. Ba giờ đến khách sạn, không biết là ai đề nghị ở lại phòng nghỉ ngơi một lúc rồi mới ra ngoài, sau đó mọi người rất có ấn tượng ở hành lang của khách sạn trong nháy mắt.

Vương Thiên Thiên vừa xuống máy bay đã đói bụng, ở trong phòng nằm một lúc vẫn không ngủ được, bèn hỏi Hường Nghiên: “Chị có đói không?”

Hường Nghiên lắc đầu, “Em đói à? Vậy kêu bọn họ ra ngoài ăn cơm đi.”

Vương Thiên Thiên suy nghĩ một chút nói: “Thôi, để em xuống dưới mua đại gì đó ăn đi, chờ bọn họ ra ngoài không biết là đến giờ giấc nào.” Cái tên háo sắc Nguyệt Lượng kia, chắc chắn là không bỏ qua buổi trưa tốt như vậy, còn Tiểu Nhất với Lục Khải, một tuần mới gặp một lần, đương nhiên là phải thân mật một chút.

Vương Thiên Thiên mua một đồng hồ ăn vặt trở về, vừa xem tivi vừa ăn cùng Hường Nghiên, nháy mắt đã ăn sạch. Sau đó Trương Thiên Nhất đến gõ cửa kêu ra ngoài ăn cơm. Vương Thiên Thiên xoa xoa chiếc bụng phình to của mình, oán giận nói: “Cậu không nói sớm. Tớ đã ăn một đồng hồ thức ăn, sớm no rồi.”

Trương Thiên Nhất oan ức nói: “Tớ muốn nói từ sớm, nhưng mà Lục Khải sợ ảnh hưởng các cậu nghỉ ngơi.” Nói xong nhìn thoáng qua Hường Nghiên, sau đó còn mỉm cười một cái.

Vương Thiên Thiên liếc hán khinh thường: “Lục Khải nghĩ đi đâu vậy. Tớ và Hường Nghiên chỉ ở trong phòng ăn gì đó mà thôi.”

“Ồ, ăn cái gì. Hiểu rồi, haha.” Không đợi Vương Thiên Thiên phản ứng, cậu lại đi gõ cửa phòng của Nguyệt Lượng.

Nguyệt Lượng còn ngái ngủ đi ra, nghe nói là muốn đi ăn cơm, lại lảo đảo đi vào kêu Thái Dương thức dậy.

Lúc này Lí Nam và Tống Nhiên cũng ra đây, Lí Nam nói: “Tớ còn tưởng các cậu không đói chứ, cũng không dám thu xếp chuyện ăn cơm, thật ra tớ đã đói từ lâu rồi.”

Về mặt của Vương Thiên Thiên bắt đầu nói: “Lí Nam, sao cậu đi xa lại đột nhiên trở thành một người rụt rè thế này? Bình thường sao không rụt rè như vậy?”

“Tớ đây còn không phải do các cậu từng đôi từng cặp mà bị áp lực hay sao.”

Lí Nam cũng oan ức đầy mình, từ lúc biết chuyện của Vương Thiên Thiên và Hường Nghiên, cũng biết luôn Trương Thiên Nhất và Lục Khải, sau đó Nguyệt Lượng lại giới thiệu Thái Dương ọi người biết, vì vậy, một chuyến du lịch thể này cậu ấy không thể dẫn bạn trai theo. Có đôi khi thậm chí cậu ấy cũng nghi ngờ mình và Tống Nhiên, có phải cũng sắp phát triển thành một đôi hay không.

Lúc ăn cơm, Vương Thiên Thiên nhìn một bàn tràn đầy sơn hào hải vị, vẫn ăn không vô. Trong lòng hối hận không thôi. Sớm biết thì lúc ấy cô đã không chịu đựng, lập tức kêu bọn họ đi ra ngoài ăn cơm, sao cô cũng trở nên rụt rè rồi?

Cùng Hường Nghiên liếc mắt nhìn nhau, Hường Nghiên cũng ăn vật no rồi. Sau đó hai người nhìn những người khác ăn, còn không ngừng bị bọn kia chuốc rượu.

Sau đó đi ngắm cảnh đêm, lúc trở lại khách sạn đã là 1 giờ khuya.

Vương Thiên Thiên còn muốn làm một chút chuyện yêu đương gì đó, lại phát hiện Hường Nghiên đã ngủ từ sớm rồi.

Ngày 1 tháng 10. Vương Thiên Thiên bị một âm thanh ồn ào ngoài cửa đánh thức, mở mắt nhìn đồng hồ, đã là 1 giờ chiều.

Xoay người hôn hôn Hường Nghiên, kêu Hường Nghiên thức dậy, Hường Nghiên nhăn mày, lăm bầm nói ngủ một chút nữa, xem ra là ngày hôm qua lặn lội đường xa quá mệt mỏi. Lại nhìn điện thoại có hai cuộc gọi nhớ, đều là của Lí Nam, chắc là bọn Trương Thiên Nhất và Nguyệt Lượng đều chưa dậy, nhìn thời gian gọi là 11 giờ và 12 giờ, chứng minh buổi sáng Lí Nam cũng không thức, vì thế kế hoạch đã vạch ra từ trước đã bị làm xáo trộn như vậy.

Vương Thiên Thiên gọi cho Lí Nam, Lí Nam nói đã cùng Tống Nhiên ăn cơm trưa rồi, nói mấy người khác vẫn chưa thức. Vương Thiên Thiên “Ừm” một tiếng, nói tiếp: “Vậy tớ cũng ngủ một chút nữa.”

“Cậu.” Lí Nam còn chưa nói xong, Vương Thiên Thiên sớm tắt điện thoại bỏ nhào vào người Hường Nghiên.

Hường Nghiên đẩy đẩy cô, “Tránh ra.”

Vương Thiên Thiên không biết xấu hổ tiếp tục tới gần, quyết định dùng cách độc đáo của cô kêu Hường Nghiên thức dậy.

Kết quả ngày hôm ấy lãng phí vào chuyện ngủ. Buổi chiều bọn họ chỉ đi dạo xung quanh khách sạn, lại đi ăn cơm.

Ngày 2 tháng 10. Nghe nói lân cận Tây An có một khu du lịch XX, thức ăn vô cùng đặc sắc, hè đến Tây An nhất định phải tới ném thử, vì thế mấy người kêu xe đi ăn.

Kết quả, rõ ràng là lộ trình 1 tiếng đồng hồ, phát sinh thành 4 tiếng rưỡi. Đi đi dừng dừng, khắp đường toàn là xe. Tới khu du lịch XX trong truyền thuyết kia, vừa đứng giờ ăn cơm chiều, thời gian buổi tối sau đó đều tiêu hao ở trên đường.

May mắn xung quanh khu du lịch cũng có chút cảnh đẹp để ngắm, cũng không tính là lãng phí một chuyến, chỉ là địa điểm để ngắm phong cảnh là ở trên xe mà thôi.

Ngày 3 tháng 10. Kế hoạch là đi dạo phố. Mấy người xuất phát lúc 10 giờ, sau khi ăn cơm trưa xong liền đi dạo phố.

Vương Thiên Thiên cậy vào mang nhiều tiền, thấy cái gì cũng muốn mua, thử một bộ quần áo đi hỏi những người khác: “Cái này thế nào? Đẹp không?”

Sau đó nhóm người bảy miệng tám lời nói:

“Đẹp.”

“Không đẹp”

“Đẹp.”

“Không đẹp”....

Vương Thiên Thiên không mua bộ quần áo kia, lúc sau lại thử giày, “Giày này thế nào? Đẹp không?”

Mọi người lại là bảy miệng tám lời nói:

“Đẹp.”

“Không đẹp”

“Đẹp.”

“Không đẹp”....

Vương Thiên Thiên lau mồ hôi, “Ý kiến của các cậu có thể thống nhất một chút hay không, rốt cuộc là đẹp hay không đẹp?”

“Đẹp.”

“Không đẹp”

“Đẹp.”

“Không đẹp”....

Vương Thiên Thiên muốn điên rồi, giày cũng không mua được. Sau đó lại thấy một cái váy, muốn mua đem về làm quà ẹ, cũng không định sẽ hỏi bọn họ đẹp hay không, dù sao mấy tên kia cũng không thể nào có ý kiến nhất trí. Vì thế nói với nhân viên bán hàng: “Giúp em gói cái này lại đi.” Sau đó cầm hóa đơn đi xếp hàng thanh toán, cái hàng kia rất dài, phía trước cô có ít nhất hai mươi người.

Mắt thấy sắp đến lượt cô, đột nhiên nghe Trương Thiên Nhất gọi cô. Quay đầu lại nhìn thấy Trương Thiên Nhất vừa khua tay vừa gọi: “Thiên Thiên, đừng mua! Mau trở lại!”

Vương Thiên Thiên không để ý tới hắn, nghĩ thầm, Trương Thiên Nhất chết bầm, chắc chắn cậu lại nói xấu, tớ càng muốn mua! Nhanh chóng thanh toán xong, hài lòng quay trở về.

Trương Thiên Nhất sừng sốt một chút, “Cậu thật sự mua?”

Vương Thiên Thiên đắc ý gật đầu: “Ừ, mua rồi.”

“Ngất, không phải tớ đã kêu cậu đừng mua à?”

Hương Nghiên tiếp lời: “Tiểu Nhất qua đó gọi em là muốn ngăn cản em, cái váy đó chỉ có một cái, mà còn bị tuột một đường chỉ dài.....”

“Hả?” Vương Thiên Thiên ngây dại.

Nhân viên bán hàng mang theo khuôn mặt xin lỗi nói: “Thật có lỗi, tôi đi giúp quý khách trả lại.” Chờ nhân viên bán hàng tìm quản lý ký tên xong, lại giao biên lai cho Vương Thiên Thiên, cô lại phải đi xếp cái hàng dài ngoằng ấy lần nữa.....

Không giống như Vương Thiên Thiên, Lí Nam liên tục thử quần áo, nhưng do dự muốn mua bộ nào, cậu ấy sẽ không giống Vương Thiên Thiên đi hỏi ý kiến người khác, nhưng bản thân mình lại không tự quyết định được.

Vương Thiên Thiên cũng mất bình tĩnh, “Cứ mua hết đi.” Nói xong lại liếc nhìn đồng quần áo được xếp như một cái núi nhỏ trên bục.

“Tớ thật muốn mua á, nhưng cha tớ sẽ giết tớ mất.” Do dạo gần đây Lí Nam quét thẻ lệ thuộc của cha cậu ấy nên đã bị dạy bảo mấy lần.

“Thế cậu quyết định nhanh tí đi, lát sau còn có chuyện khác nữa.” Vương Thiên Thiên chịu không nổi cái này, cô cảm râm thì được, người khác cảm râm cô liền lải nhải.

Trương Thiên Nhất dựa vào Lục Khải đứng ở một bên, “Buổi trưa này không làm được gì cả, lẫn lộn với hai cậu. À? Nguyệt Lượng với Thái Dương đâu?”

Tổng Nhiên giúp Lí Nam xách túi, liếc mắt hướng xa xa nói: “Hai người Nguyệt Lượng có lẽ vẫn còn đang ngồi trên ghế của tiệm giày đó.....”

Ngày 4 tháng 10. Cùng đi xem tượng binh mã. (2)

Chỉ xem hai cái hầm, Vương Thiên Thiên không muốn xem nữa. Nhiều người như vậy, chen lấn muốn chết. Đã vậy còn có rất nhiều người nước ngoài! Người nước ngoài đến du lịch đi lúc nào mà không được? Sao nhất định phải lựa ngay kỳ nghỉ của dân Trung Quốc, ngay lúc rất nhiều người như vậy. Chẳng lẽ muốn trải nghiệm cảm giác chen chúc sao?

Cô vẫn luôn kéo tay của Hương Nghiên, sợ chen lấn một hồi sẽ lạc mất. Bởi vì tám người bọn cô, vừa bước vào không bao lâu đã bị tách ra.

Cuối cùng Vương Thiên Thiên và Hương Nghiên tiện tay mua một ít quà lưu niệm, tìm một chỗ ở bên ngoài uống gì đó chờ bọn họ ra.

Ngày 5 tháng 10. Đầu tiên là đi dạo thành cổ, mua một vài món đồ lạ mắt ở mấy tiệm nhỏ.

Không biết là nghe ai nói, lượn ở Tây An đặc biệt ngon ngọt, Vương Thiên Thiên và Tổng Nhiên lại mỗi người mua một túi to chuẩn bị vác trở về.

Mấy người vừa đi dạo vừa ăn, Vương Thiên Thiên luôn thừa dịp không ai chú ý lên hôn Hương Nghiên. Một khi có người nhìn lại, cô lại ngượng ngừng trước, mà vẻ mặt của Hương Nghiên lại vô cùng thản nhiên.

Ngày 6 tháng 10. Ngày quay trở về, vừa ra khách sạn, không tìm thấy giấy chứng minh của Lí Nam, quay lại tìm khắp nơi tìm cũng không thấy, làm ọi người hỗn loạn một phen.

Sau đó đến sân bay bỏ sung giấy chứng minh tạm thời, tiếp đó một đám người giống như chạy nạn quay trở về thành phố H.

Vương Thiên Thiên và Hương Nghiên vừa về đến nhà, hai người rất có ăn ý, giày cởi trái một chiếc phải một chiếc, cũng mặc kệ; hành lý ném khắp phòng khách, cũng không để ý; quần áo quăng lung tung khắp phòng ngủ, cũng không đi nhặt. Cả hai ngã thẳng xuống giường, vừa nhắm mắt, lập tức rơi vào hôn mê.

Sáng sớm hôm sau, Hường Nghiên sớm đã thức dậy, vỗ nhẹ mặt Vương Thiên Thiên, “Heo con thức dậy~”

Wương Thiên Thiên gập gập đầu gối, mắt cũng không thèm mở, ôm chặt chị ấy hơn, “Ngủ thêm một chút nữa, buổi trưa hãy thức.”

“Như vậy em lại hô đói.”

“Không đâu, ngủ rồi sẽ không đói.”

“Hay là..... em cũng muốn chị dùng cách đặc biệt gọi em thức dậy?”

Vừa nghe lời này, Vương Thiên Thiên ngồi bật dậy, “Không cần không cần..... Em dậy ngay đây.....” Cô vừa cố gắng dụi đôi mắt không mở ra được, vừa âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, cái eo nhỏ đáng thương, mỏng manh, yếu đuối của cô cuối cùng lại tránh được một kiếp.....

Chú thích:

(1) Tuần lễ vàng: người Trung Quốc được nghỉ lễ Quốc Khánh từ ngày 1 tháng 10 đến 8 tháng 10. Là một dịp tốt để mọi người đi du lịch nên thường được gọi là tuần lễ vàng.

(2) Tượng binh mã: những tượng đất trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Chẳng mấy chốc đã đến tháng 6 của học kỳ hai, sắp đến mùa chia ly, tâm trạng cũng bắt đầu luyến tiếc, những chuyện và những người trước đây không thêm để ý giờ lại trở thành một ngôi lửa tức cảnh sinh tình.

Wương Thiên Thiên đăng ký vào doanh nghiệp bất động sản nhà nước của Vương trường khoa, Hường Nghiên phỏng vấn vào công ty luật lớn nhất của thành phố H, Tổng Nhiên được tiến cử tiếp tục ở lại đại học N học nghiên cứu sinh, Lí Nam do quan hệ của cha quyết định đi thi công chức. Về phần Nguyệt Lượng, cậu ấy không muốn làm kế toán, không muốn ở lại công ty của cha cậu ấy, cậu ấy muốn cho Thái Dương một tương lai tốt đẹp, cho nên công khai mọi chuyện với gia đình, sau đó quyết định một mình lưu lạc ở Bắc Kinh. Lúc này đây, cậu ấy đã nghiêm túc hạ quyết tâm cùng Thái Dương chung sống cả đời.

Mọi người đều có chỗ thuộc về, chỉ có Trương Thiên Nhất rơi vào kết quả cô độc lẻ loi. Lục Khải chia tay với Trương Thiên Nhất, bởi vì Lục Khải phải kết hôn. Cho đến nay Lục Khải đều nghe sự sắp đặt trong nhà, những chuyện thế này lại càng không dám làm trái ngược với ý muốn của gia đình. Cho nên Trương Thiên Nhất bị đá kích, khi nhìn thấy dòng băng rôn “Hiến thân quân đội, báo ân tổ quốc” trong trường, dứt khoát lựa chọn đi tham gia quân ngũ.

Giờ chia tay sắp đến, cẩn thận hồi tưởng lại những kỷ niệm đẹp của bốn năm qua, phát hiện dù cho nói đến mấy ngày mấy đêm cũng không nói hết, bởi vì những kỷ niệm này, cũng đủ dùng cả đời để hoài niệm.

Nguyệt Lượng rời đi đầu tiên, vì cuộc sống tươi đẹp trong lòng hướng tới mà nỗ lực. Sau khi thu xếp xong mọi thứ, cậu ấy gửi ối người một tin nhắn: “Đây là số điện thoại mới ở Bắc Kinh của tớ, số trước không dùng nữa, sau này tìm tớ thì gọi số này.”

Lúc nhận được tin nhắn này, những người khác đang tụ tập cùng một chỗ để tiễn Trương Thiên Nhất.

Tổng nhiên trả lời: “Chăm sóc bản thân cho tốt.”

Lí Nam trả lời: “Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho bọn tớ.”

Trương Thiên Nhất trả lời: “Chú ý thân thể.”

Wương Thiên Thiên trả lời: “Được rồi ~ Darling ~”

Vài phút sau, ba tiếng chuông tin nhắn vang lên liên tiếp, Nguyệt Lượng gửi: “He he ~ Đã nhận ~”

Wương Thiên Thiên nhìn chằm chằm di động nửa ngày, sao cô lại không nhận được? Âm ức gửi tin nhắn kia lại một lần nữa, cuối cùng Nguyệt Lượng cũng đáp, cậu ấy trả lời: Cút!

Wương Thiên Thiên cúi đầu nhìn về phía Hường Nghiên, Hường Nghiên an ủi cô nói: “Tình cảm của hai em thật tốt, thật làm cho người ta hâm mộ.”

Sau đó mấy người kia cùng cười ầm lên. Từ nay về sau là mỗi người mỗi ngã, không biết khi nào mới có thể gặp lại, thế nhưng không ai rơi nước mắt, bởi vì trước sau luôn tin tưởng, tình bạn này sẽ không do sự thay đổi của thời gian hay không gian mà nảy sinh biến cố gì.

.

.

.

Trên sân ga, Trương Thiên Nhất mặc quân phục màu xanh biếc, đưa lưng về phía mặt trời, cười đến sáng lạn.

Vương Thiên Thiên đưa tay khê sờ mái tóc húi cua của cậu vừa mới cắt, cậu cắt tóc ngắn tinh thần có vẻ đầy sức sống hơn nhiều. Trước đây khi cậu muốn vào quân ngũ, tất cả mọi người đều không ít lời khuyên giải, nhưng mà chuyện cậu quyết định rất khó thay đổi. Cùng với Lục Khải đi đến ngày hôm nay như vậy, cậu cũng đã từng dự tính, nhưng cậu không nghĩ tới thật sự đến ngày này lại làm cho người ta khó có thể buông tay. Vì thế cậu tham gia quân ngũ, không cần ở lại thành phố này nữa, không phải nhìn thấy cảnh vật cậu và Lục Khải cùng nhau xem, không cần nhớ mọi thứ lúc trước.....

Mặc dù có nhiều thứ không nhớ như vậy, mặc dù cậu cũng không hề muốn trốn tránh, nhưng mà tình yêu tổn thương đau đớn như vậy, cả đời này, thật sự chỉ cần một lần là đủ rồi.

“Tôi bên đó rồi nhớ gọi điện thoại cho bọn tớ.” Lời nói của Vương Thiên Thiên cắt ngang suy nghĩ của cậu, cậu khê gật đầu, cười phất tay tạm biệt mọi người.

Đoàn tàu từ từ lăn bánh, xuyên thấu qua cửa kính xe, các cô còn có thể nhìn thấy được nụ cười của cậu, giống như buổi trưa rất nhiều năm trước, một nụ cười rạng ngời, ấm áp.

.

.

.

Tấm ảnh chụp bạn kiểm tra kỷ luật trước kia lại được Vương Thiên Thiên và Hường Nghiên lấy ra xem. Hường Nghiên nói: “Bây giờ nghĩ lại, thì ra khi đó em đỏ mặt cũng là có nguyên nhân.”

“Chị nghĩ nhiều rồi, đó là do em uống rượu.”

“Hừ, ngại biện, em nhìn em xem, ánh mắt nhìn chị đó, ai nhìn không ra chứ?”

Vương Thiên Thiên khê cười, “Vậy nên mới nói khi đó toàn bộ thế giới đều biết em thích chị, chỉ có chị không biết.”

“Cho nên, chị phải bồi thường cho em thế nào đây?” Hường Nghiên đau lòng vuốt mặt cô, bạn bè tốt trước đây đều không còn ở bên cạnh, trong lòng cô ấy chắc chắn rất khó chịu, tuy rằng ngoài miệng cô ấy không nói, nhưng Hường Nghiên biết về cô đơn thỉnh thoảng hiện lên ở khóe mắt là bởi vì sao. Rất nhiều người, rất nhiều chuyện, không thể làm bạn với bạn cả đời, đạo lý này tất cả mọi người đều hiểu, chỉ là không muốn đi đối mặt mà thôi.

Vương Thiên Thiên nắm tay Hường Nghiên, chỉ kéo nhẹ, đã kéo chị ấy vào trong ngực của mình, “Sau này chị cũng phải luôn bị em nắm tay như vậy, bị em chọc cười, coi như đã bồi thường cho em rồi.”

Hường Nghiên cong khóe miệng lên, dùng sức ôm lại thắt lưng cô nói: “Ở bên cạnh em, chị luôn rất vui vẻ.”

“Đương nhiên rồi, bởi vì em thích nhìn chị cười mà.” Nói xong cúi đầu hôn xuống, mà Hường Nghiên cứ như thế ngã vào sô pha.....

.

.

.

Cuộc đời của Vương Thiên Thiên, cho tới bây giờ đều luôn thuận buồm xuôi gió, sau khi cô tốt nghiệp tiến thẳng vào làm việc ở xí nghiệp bất động sản nhà nước, ngay cả thời gian thực tập cũng không có, trực tiếp làm việc chính thức. Tuy Hường Nghiên có bằng cấp cao, lại có đủ loại chứng chỉ trong tay, nhưng bởi vì là công ty lớn, cũng chỉ có thể làm làm một kế toán giá thành nhỏ.

Hai người vẫn đang sống tại căn hộ của Hường Nghiên, nhưng mà sau khi tốt nghiệp cái gì cũng phải dựa vào chính mình, không còn lý do xòe tay xin tiền gia đình. Lúc đầu Vương Thiên Thiên còn chưa thể thích ứng, nhất là mới vừa đi làm tháng đầu tiên, trừ tới trừ lui cuối cùng trong tay cô chỉ còn hơn một ngàn. Hường Nghiên cũng không tốt hơn bao nhiêu, vốn thời gian thực tập tiền lương ít đến đáng thương, sau còn phải tự mình gánh thêm khoản điện nước và các loại chi phí, cho nên, có một thời gian hai người kia trải qua khá vất vả. Nhưng chỉ cần ở bên cạnh người mình yêu, mặc kệ khó khăn gì đều có thể vượt qua, Vương Thiên Thiên vẫn luôn cho rằng như vậy.

Thời gian cứ thế không mặn không nhạt trôi qua, mỗi buổi sáng cùng nhau thức dậy, ăn điểm tâm, ra ngoài, lúc nghỉ trưa gửi tin nhắn hoặc gọi điện thoại,

buổi tối tan ca cùng nhau đi mua đồ nấu cơm. Không sóng không gió, nhưng cũng thật vui vẻ an nhàn.

Có một buổi tối, Nguyệt Lượng thấy Vương Thiển Thiển đang trên QQ, liền nói chuyện với cô: “Chán chết được, gửi tớ một vài trang web phim xxx xem đi.”

QQ của Vương Thiển Thiển trả lời: “Phim xxx cái gì?”

“Thì chính là phim xxx đó, cậu biết mà, nhanh lên, mấy trang web này của tớ đều không xem được.”

“Ừm. Trang web chị không biết, em chờ một chút, chị đi hỏi Thiển Thiển.”

Nguyệt Lượng kinh ngạc một lúc, “Á? Chị là..... Hường Nghiên?”

“Đúng vậy.”

“Cái đó, không cần hỏi, em không có gì, em không gấp.”

Sau đó bên kia không có động tĩnh gì, Nguyệt Lượng nghĩ thầm, xong rồi, chắc chắn Khiêm Nhi bị nghiêm hình tra khảo, nửa ngày rồi cũng không có tin tức gì?

Hường Nghiên quay đầu nhìn Vương Thiển Thiển đang xem tivi không ngừng cười toe toét, kêu cô ấy một tiếng lại không có phản ứng, đành phải tăng cao âm lượng: “Em còn xem phim xxx?”

Vương Thiển Thiển vẫn chưa thoát khỏi tiết mục trong tivi, ngơ ngác hỏi: “Phim xxx cái gì?”

Hường Nghiên liếc mắt nhìn cô, “Còn giả bộ! Nguyệt Lượng tìm em đòi phim xxx, em nhanh đi đưa cậu ấy, người ta còn đang chờ em kia.”

“Em đâu có phim xxx gì chứ.....” Lúc này Vương Thiển Thiển mới nhận thức được Hường Nghiên đang nói gì, vì thế cô chợt dạ càng nói giọng càng nhỏ. Cuối cùng cô dứt khoát ngồi vào máy tính, mở khung đối thoại với Nguyệt Lượng lên, cấp tốc đánh một hàng chữ: “Phim xxx gì nha? Không có, tớ trong sáng như vậy, làm sao lại có mấy thứ đó?”

Nguyệt Lượng vẫn đang lo lắng thấy Vương Thiển Thiển trả lời, cũng vội vàng đánh một hàng chữ: “Ừ ừ, biết rồi.”

Vương Thiển Thiển đắc ý quay đầu lại nói với Hường Nghiên: “Chị xem, cậu ấy chỉ thuận miệng hỏi. Em thật sự không có.”

“Thật không có?” Hường Nghiên không tin, nhất định là bị Vương Thiển Thiển giấu rồi, những thứ như phim xxx, làm sao có thể tùy tiện câu thả được, xem một mình à? Sau đó ở ổ đĩa F phát hiện một thư mục ẩn, trong đó rất nhiều phim xxx.

“Đây là cái gì?” Hường Nghiên cười hỏi Vương Thiển Thiển.

“Không biết nha.” Vương Thiển Thiển vẻ mặt nghiêm túc.

“À ~ Vậy chị mở một chút?” Hường Nghiên nói xong, đã mở một cái trong đó. Trong màn hình là hai cô gái đang quần lấy nhau, Hường Nghiên lại hỏi: “Còn muốn nói không biết à?”

Vương Thiển Thiển làm ra vẻ như không chút để ý nhìn thoáng qua màn hình, lại lên nhìn sắc mặt của Hường Nghiên một cái, sau đó rất bình tĩnh nói: “Đây là phim giáo dục khoa học.”

“Ồ, ra là vậy, thế chị cũng nên được giáo dục khoa học một chút mới đúng.”

“Vậy chị từ từ xem, em đi xem tivi tiếp đây.....” Vương Thiển Thiển tìm cơ hội chuồn đi. Kết quả Hường Nghiên lại đề cô lại không cho cô đi, “Nếu là phim giáo dục, em sợ gì chứ, cùng nhau xem nha.”

Vương Thiển Thiển cũng không nhúc nhích nữa, nhìn thấy dáng vẻ tập trung tinh thần của Hường Nghiên, nhìn thấy dáng vẻ mặt đỏ tai hồng của Hường Nghiên, rốt cuộc kiềm chế không được nói: “Hường Nghiên, chỉ xem thôi không đủ, chúng ta còn phải thực hành một chút mới có thể thật sự hiểu được.” Nói xong ôm chị ấy về phòng ngủ.

Hường Nghiên vẫn không nói gì, sau khi vào phòng ngủ chỉ nghe Vương Thiển Thiển hô: “Không đúng! Em ở trên!”

.

.

.

Sinh nhật năm nay của Vương Thiển Thiển thiếu rất nhiều người chúc mừng cô, tới buổi tối, cũng chỉ còn lại hai người cô và Hường Nghiên.

Vương Thiển Thiển cố gắng dành dụm tiền mua một chiếc nhẫn bạch kim, sau đó cô nhẹ nhàng ôm lấy Hường Nghiên nói: “Sau này, để cho em chăm

sóc chị nhé.” Hường Nhiên đột nhiên rơi nước mắt. Vương Thiên Thiên có chút không biết làm thế nào, nói: “Bây giờ em mới bắt đầu đi làm, cho nên cũng không cho chị được cái gì tốt, sau này em nhất định sẽ đổi cho chị một chiếc nhẫn kim cương.”

Hường Nghiên rơi nước mắt ngắt lời cô, “Không phải vì nguyên nhân đó..... Chỉ là.....” Nói xong chị ấy nói rộng khoảng cách của mình và Vương Thiên Thiên ra, sau đó lấy một chiếc nhẫn giống y như đúc nói: “Chỉ là chị không nghĩ tới, hai chúng ta ngay cả chọn nhẫn cũng đều ăn ý như vậy.”

Đó là thật lâu trước đây lúc đi dạo phố, Hường Nghiên nhìn chiếc nhẫn kia mấy lần.

Trao đổi nhẫn cho nhau, hai tay nắm chặt, thân thể kề sát, hô hấp gấp rút. Nước mắt của Hường Nghiên lướt qua khóe môi Vương Thiên Thiên, Vương Thiên Thiên khẽ liếm một chút nói: “Là ngọt.”

Lúc này, di động của Vương Thiên Thiên vang lên, cô không muốn phá hỏng không khí tốt đẹp như vậy, vì thế không để ý tới, nhưng mà tiếng chuông kia lại không buông tha cô, Hường Nghiên đành phải đẩy vai cô, ý bảo cô đi tiếp điện thoại trước.

Nhấc máy, nghe được giọng nói đã lâu không gặp, Vương Thiên Thiên cũng khó tránh được một phen kích động, “Tiểu Nhất, Tiểu Nhất, thật sự là Tiểu Nhất? Xem như cậu có lương tâm còn nhớ được sinh nhật của tớ, trước đó không phải đã nói qua tớ bên đó trước hết phải gọi điện thoại trở về sao? Lâu như vậy rồi cũng không có tin tức.....”

Thì ra đơn vị của Trương Thiên Nhất đóng quân ở trong núi, di động không có sóng, mà lần này cũng là cậu xin lâu lắm mới được phép gọi điện thoại.

Đơn giản hỏi thăm tình hình cuộc sống của mỗi người, vội vàng ngắt máy, tuy rằng không được tận mắt nhìn thấy cậu, nhưng từ giọng nói của cậu ấy Vương Thiên Thiên nghe ra được, cuộc sống quân lính của cậu vui vẻ hơn rất nhiều so với trong suy nghĩ của cô.

“Hường Nghiên.....” Vương Thiên Thiên ôm chặt lấy Hường Nghiên, gọi tên chị ấy ở bên tai.

“Ừ?”

“Hứa với em, đừng bao giờ nói chia tay với em.”

“Được. Trừ khi em nói với chị, chị nhất định sẽ không nói ra hai chữ này.”

Vạn: Chương mình rất thích đây mà, chương này không có gì đặc biệt nhưng lại cảm thấy buồn phảng phất; có cảm giác như những nhân vật trong truyện rất thật, rất thật và họ cũng chia tay nhau sau bốn năm như vậy. Thật ra mình edit truyện này là vì tình bạn trong đây, chứ không phải tình yêu. Mà nói, mình cảm thấy truyện dừng ở đây là đủ đẹp, đủ trọn vẹn rồi...

Ps: Chương này dành tặng cậu. ^_^

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Vội đến những ngày cuối năm, lại nghênh đón năm mới, sự chia lìa ngắn ngủi qua đi, Hường Nghiên lại mang đến một tin tức làm cho Vương Thiên Thiên khổ sở.

Thì ra công ty của Hường Nghiên cử chị ấy đi thành phố S làm quản lý, nếu chị ấy đi, sau này sẽ dễ lên chức. Nhưng nếu không đi, ở lại tổng công ty tuy rằng cũng lên, nhưng sẽ rất chậm. Đây là một cơ hội rất tốt, chị ấy không muốn bỏ qua.

Sau khi ăn cơm chiều, hai người giống như mọi khi cùng nhau nằm trên sofa xem tivi, lúc Hường Nghiên nói ra chuyện này, Vương Thiên Thiên vốn đang cười, sau khi nghe chị ấy nói xong, nụ cười kia lập tức cứng lại trên gương mặt.

Hường Nghiên khẽ cúi đầu, “Thật ra..... Thật ra chị còn chưa nghĩ được là sẽ đi hay không.....”

Vương Thiên Thiên ý thức được mình lại đem tâm tình đặt trên mặt, vội vàng ra về bình tĩnh mỉm cười một cái nói: “Phải đi bao lâu?”

Hường Nghiên không ngẩng đầu, cho nên vốn không hề chú ý sự thay đổi trên gương mặt Vương Thiên Thiên, hoặc là nói, chị ấy không muốn nhìn nét mặt đau buồn của cô, “Chắc hai năm.” Chị ấy nhẹ nhàng chậm rãi phun ra mấy từ này.

“Không đi không được sao?” Vương Thiên Thiên lại tui thân lộ ra biểu tình trẻ con tùy hứng, tưởng tượng đến chuyện phải cách biệt lâu như vậy, cô bắt đầu khổ sở, chỉ mới nghĩ đến một chút mà đã bắt đầu khổ sở, không biết nếu Hường Nghiên thật sự đi rồi, mình phải làm sao bây giờ.

Hường Nghiên nắm lấy tay cô, mười ngón đan vào nhau, “Chúng ta không thể giấu gia đình cả đời, rồi sẽ có lúc phải công khai, cho nên hiện tại chị rời đi là vì tương lai tốt đẹp hơn của chúng ta, tương lai chúng ta có khả năng kinh tế hoàn toàn độc lập, mới có thể công khai, không phải sao?”

Vương Thiên Thiên im lặng, không nói một câu, Hường Nghiên nói tiếp: “Hay là, em đi cùng chị nhé?” Chị ấy đương nhiên không nỡ rời khỏi cô, nhưng mà Hường Nghiên lớn hơn cô, tự nhiên sẽ suy tính nhiều hơn cô, Hường Nghiên không nói cho cô trong nhà lại bắt đầu thúc giục kết hôn, không nói cho cô trong lúc ăn tết mẹ lại sắp xếp đi coi mắt. Mà cơ hội công việc này, cũng là chính là cơ hội có thể làm cho Hường Nghiên chứng minh mình có thể mạnh mẽ hơn rất nhiều tên con trai, tóm lại, chị ấy đã có quyết định rồi.

Vương Thiên Thiên cũng hiểu được lúc này cô không nên không có tự chủ mà ngăn cản Hường Nghiên nữa, cũng biết mình vốn không thể bỏ công việc hiện tại, thật ra về tương lai, cô quả thật chưa từng nghĩ đến, cũng có thể nói căn bản là không hề có kế hoạch gì đáng nói, cho đến bây giờ cô chính là loại người chỉ nhìn trước mắt là đủ rồi. Cho nên lúc Hường Nghiên nói ra tương lai thế nào thế nào, cô im lặng, cho tới nay tất cả mọi chuyện đều là Hường Nghiên tính toán, vì thế cô nói: “Em chờ chị. Hai năm mà thôi, sẽ trôi qua rất nhanh.” Sau đó lộ ra bảng hiệu tốt nhất của cô, nụ cười vô tâm vô tư.

Hường Nghiên không nói gì nữa, chỉ ôm chặt lấy cô, trong mắt lấp lánh vô số ánh sao.

Hôm nay là sinh nhật Lí Nam, Vương Thiên Thiên và Tống Nhiên tranh thủ thời gian nghỉ trưa tụ họp cùng một chỗ chúc mừng cậu ấy. Lí Nam cũng nhờ quan hệ của cha tiến vào bộ tài vụ của ủy ban thành phố, nhìn thấy Vương Thiên Thiên lại khó tránh mà bắt đầu than thở vị trí của ủy ban thành phố rất hẻo lánh, than thở tòa nhà của ủy ban vô cùng cũ nát, sau đó lại hâm mộ công ty của Vương Thiên Thiên trang hoàng lộng lẫy tráng lệ gì đó.

Vương Thiên Thiên than nhẹ một hơi, “Nhưng mà chỗ tớ không có đãi ngộ tốt như chỗ cậu, sao cậu không nhắc tới?”

“Ôi trời, tốt chỗ nào chứ, không có tốt như cậu nghĩ đâu.” Thẳng thắn mà nói như thế, nhưng đối với Vương Thiên Thiên, công việc của Lí Nam nhàn hạ là tốt rồi.

Tống Nhiên thấy hai người kia gặp mặt lại bắt đầu tâm sự than van, không khỏi cười, “Xem ra tớ quyết định học nghiên cứu sinh là một lựa chọn vô cùng chính xác, hiện giờ tớ cũng không có nhiều phiền não như các cậu vậy.”

Nói đến việc này, Vương Thiên Thiên lại bắt đầu nói Tống Nhiên, “Lúc trước rõ ràng cậu có thể thi vào một trường rất tốt, kết quả bởi vì một cái lý do như vậy lại ở lại trường mình, mỗi lần nghĩ tới tớ lại cảm thấy dở khóc dở cười.”

“Lý do gì? Không phải là vì được đề cử đi học sao?” Lúc ấy Lí Nam còn tưởng Tống Nhiên chung sống với bọn cô lâu, cũng trở nên lười, cho nên trong khoa vừa nói cử đi học cậu ấy đã đồng ý ngay.

Tống Nhiên đỏ mặt, “Chuyện này, đừng nhắc lại nữa.....”

“Ha? Chẳng lẽ không phải do được cử đi học? Chẳng lẽ tớ đã hiểu sai rồi?” Lí Nam lại bắt đầu hứng thú, hỏi cho ra nhẽ.

Vương Thiên Thiên lại bắt đầu phê bình Lí Nam, “Cậu nhìn cậu đi, cái đồ không có nhân tính, vậy mà cũng không biết nguyên nhân Tống Nhiên ở lại trường mình, cậu nói xem cậu có nên đi mua một miếng đậu hũ đập đầu chết hay không?”

Lí Nam trừng mắt nhìn cô, “Kiếm như thế à? Tớ tự phạt một ly là được chứ gì?” Nói xong ngửa đầu uống cạn hết rượu trong ly, sau đó hỏi lại Tống Nhiên, “Rốt cuộc là vì chuyện gì?”

Tống Nhiên thấy Lí Nam uống rượu xong không có phản ứng gì khác thường, mới từ tốn nói: “Còn nhớ nguyện vọng chúng ta viết trong quán nước hay khi ấy không?”

Lí Nam suy nghĩ kỹ lại một chút, mình viết chắc chắn là không thể thực hiện được, cho nên đã sớm quên mất, mà của những người khác viết cô lại càng không thể nhớ được. Vì thế cô lắc lắc đầu.

Tống Nhiên nói tiếp: “Khi đó tớ viết, hy vọng trước khi tốt nghiệp có thể xem hết sách trong thư viện, nhưng tớ tốt nghiệp rồi vẫn chưa xem hết.....”

Lúc này Lí Nam mới hiểu ra, sau đó cô cũng vô cùng đồng ý cách nhìn của Vương Thiên Thiên đối với chuyện này, thật là dở khóc dở cười. Cô lại rót rượu cho hai người kia, “Đừng nói gì nữa..... Cạn ly đi.....”

Vương Thiên Thiên phát hiện sau khi Lí Nam vào cơ quan nhà nước, cân nặng và tư tưởng đều tăng lên theo tỉ lệ thuận, ngược lại Tống Nhiên càng ngày càng gầy, không biết là do học mệt hay như thế nào.

Sau đó lại trò chuyện đến Nguyệt Lượng, Tống Nhiên nói: “Tớ gặp được Thái Dương trong trường, nghe em ấy nói tết Nguyệt Lượng cũng không có về.”

“Ừ, Nguyệt Lượng đang ra sức dành dụm tiền mà.” Vương Thiên Thiên tiếp lời.

“Nghe nói cậu ấy làm môi giới nhà ở Bắc Kinh à? Thế bốn năm đại học không phải là đồ sông đồ bể rồi sao?” Lí Nam nói xong còn thờ dãi thương tiếc.

“Những lời này tớ cũng đã nói với cậu ấy, nhưng cậu ấy nói không có uống phí, bởi vì cậu ấy quen được chúng ta.”.....

Tiếp theo lại nói tới Trương Thiên Nhất, nói tới rất nhiều chuyện trước kia. Cuối cùng đề tài lại rơi trên người Vương Thiên Thiên và Hường Nghiên, Vương Thiên Thiên cười nói ra chuyện Hường Nghiên phải tạm thời rời thành phố H.

“Cậu đồng ý để cho chị ấy đi?” Lí Nam làm ra vẻ mặt khó tin, dựa vào tính cách của Vương Thiến Thiến, da mặt dày đeo bám người khác như vậy, chắc chắn là khóc lóc chết sống không cho Hường Nghiên đi, sao lại có thể ngồi ở đây mỉm cười nói ra chuyện này?

“Đúng vậy.”

“Cậu cứ an tâm như vậy?”

“Có gì không thể an tâm chứ?”

Lí Nam há miệng, cuối cùng lại không nói gì, tình cảm của Hường Nghiên và Vương Thiến Thiến vẫn luôn rất ổn định, rất vững chắc, nhưng cô nghĩ nguyên do là bởi vì hai người sớm chiều ở chung, yêu xa, tình cảm giữa nam và nữ cũng phải thay đổi, huống chi là tình cảm mỏng manh của hai người con gái chứ? Trải qua chuyện của Lục Khải và Trương Thiên Nhất, từ đáy lòng Lí Nam cũng không ôm hy vọng gì với Hường Nghiên và Vương Thiến Thiến, tình cảm như vậy, có thể tiếp tục kiên trì tất nhiên là tốt, nhưng nếu không thể kiên trì, cũng chẳng trách được ai, chỉ là những lời này từ trước đến giờ vẫn chưa từng nói ra.

Lúc này Tổng Nhiên đánh vỡ im lặng nói: “Lí Nam, khi nào thì cậu kết hôn?”

Lí Nam cũng theo đó nói tiếp: “Còn sớm mà, công ty của anh ấy vừa mới khởi bước, nhanh nhất cũng phải sang năm mới tính tới chuyện kết hôn. Trái lại cậu, Tổng Nhiên, sao còn không tìm một người bạn trai đi?”

“Chờ sau khi tớ thi tốt nghiệp cao học rồi nói sau, tớ còn chưa xem hết sách trong thư viện mà, không có thời gian.”

Khi đó, sau khi Vương Thiến Thiến nói với Hường Nghiên câu “Em chờ chị” này, cô cũng từng hối hận, vì thế gọi điện thoại kể khổ với Nguyệt Lượng, Nguyệt Lượng nghiêm khắc phê bình cô. Lúc trước Nguyệt Lượng rời đi, cũng ôm ý tưởng giống như Hường Nghiên, Nguyệt Lượng nói: “Thái Dương nhỏ như vậy, cũng hiểu được đạo lý này, sao cậu lại không thể thông cảm cho Hường Nghiên một chút chứ? Cậu mở miệng ra lại nói mình là công, nhưng cậu xem những chuyện này của cậu, không phải là cậu bị Hường Nghiên lừa lâu rồi, ngay cả tính tình cũng thụ theo luôn đi?”

Vương Thiến Thiến không tiếp tục tranh luận chuyện công thụ của mình, cũng không có sức lực phản bác cậu ấy, bởi vì những điều cậu ấy nói đều đúng. Mà những chuyện hiện tại mình có thể làm, cũng chỉ là tin tưởng Hường Nghiên, tin tưởng hai năm sau sẽ có một cuộc sống tốt đẹp.

Ngày Hường Nghiên đi, chỉ có Triệu Đình và Vương Thiến Thiến đến sân bay tiễn chị ấy. Vương Thiến Thiến lại nói liên miên dặn dò một đồng lớn: “Sau khi đến bên ấy, gọi điện thoại cho em”

“Nhớ ăn cơm đúng giờ.”

“Em vừa có ngày nghỉ sẽ lập tức đi thăm chị”.

Triệu Đình cười cô: “Thiến Thiến, em xem nói nhiều như vậy, Hường Nghiên có thể nhớ hết sao? Có cần chị lấy sổ giúp hai người viết lại không?”

Vương Thiến Thiến liếc chị ấy, “Được đó, nếu chị có thể theo kịp tốc độ của em, em cũng không ngại chị viết lại đâu, hiện giờ em bắt đầu nói, chị chuẩn bị tốt.”

Sau đó lại thâm tình nhìn Hường Nghiên nói: “Sau khi đến bên ấy xuống máy bay đầu tiên là gọi điện thoại cho em nếu em ở ngoài không thể nghe được thì gửi tin nhắn cho em sau khi em thấy tin nhắn nhất định sẽ gọi lại cho chị tiếp đó chị tới chỗ ở rồi cũng phải nói cho em biết một tiếng.” Một đoạn rất dài, không có một dấu chấm câu, Vương Thiến Thiến rất nhanh đã nói xong, hỏi Triệu Đình: “Nhớ được chưa?”

Triệu Đình tức giận gầm lên một tiếng, “Vương Thiến Thiến, em có ý à? Muốn bị nhéo có phải không?”

Hường Nghiên cười che trước người Vương Thiến Thiến nói: “Chị nhớ hết rồi, hai người đừng cãi nhau nữa.”

Vương Thiến Thiến đứng phía sau Hường Nghiên là lười nói với Triệu Đình: “Chị thấy Nghiên Nghiên nhà bọn em thông minh chưa. Cho nên nói nha, trẻ con mà ngốc, thật sự là chuyện cả đời, không cứu được chị.”

Hường Nghiên nghe được một tiếng “Nghiên Nghiên” kia nhìn không run khéo miệng, quay đầu mỉm cười nhìn Vương Thiến Thiến nói: “Em còn dám kêu biệt danh của chị, có tin chị tới rồi cũng không gọi điện thoại cho em không?”

Vương Thiến Thiến vội che miệng lại, cười lắc đầu.

Hường Nghiên lại nói với Triệu Đình: “Sau khi tớ đi, lúc cậu rảnh rồi giúp tớ chăm sóc bạn nhỏ nhà tớ, cậu cũng biết tính cách của tớ có chút. Ừm, không giới thiệu đặt, tóm lại, tớ giao cô ấy cho cậu.”

Triệu Đình khẽ gật đầu, “Yên tâm đi, quen cậu sáu năm, tớ còn không biết cậu như thế nào sao? Tớ giúp cậu trông cô ấy cho tốt, nếu cô ấy dám trêu hoa ghẹo nguyệt, tớ chặt đứt chân cô ấy.”

Tuy Vương Thiến Thiến không đồng ý lời nói của Triệu Đình, nhưng vẫn ôm chặt bả vai của Triệu Đình nói với Hường Nghiên: “An tâm đi, em sẽ ngoan ngoãn chờ chị trở về.”

“Thế chị đi đây.”

“Ừm.”

Đợi cho bóng dáng của Hường Nghiên biến mất ở cổng soát vé, gương mặt tươi cười của Vương Thiển Thiển cũng lập tức biến mất, bàn tay nắm lấy vai của Triệu Đình cũng vô lực buông xuống.

Triệu Đình quay đầu nhìn cô, túm túm lấy tay của cô nói: “Đi thôi, em nhỏ, chị gái đi uống rượu với em.”

Vương Thiển Thiển gắng sức khẽ gật đầu, đi theo Triệu Đình ra ngoài, đi đến nửa đường quay đầu lại nhìn.

Lời hẹn hai năm, đã hứa rồi, không xa không rời.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Hường Nghiên đi rồi, Vương Thiển Thiển vẫn sống tại ngôi nhà chung của hai người, đột nhiên chỉ còn lại một mình cô, đương nhiên sẽ không quen. Mỗi đêm hai người đều gọi điện thoại nói chuyện rất lâu, báo cáo cho nhau hôm nay đã làm gì, ăn gì.

Vương Thiển Thiển nghĩ, ngày tháng sẽ nhanh như vậy mà vọt đến hai năm sau. Nhưng mà một ngày lại một ngày, cuộc sống cô đơn một mình lại dài đằng đẵng như thế. Thì ra cô đã quên mất, lúc hai người ở bên nhau, thời gian mới trôi qua nhanh, mà lúc một người tràn đầy nhưng nhớ, thời gian lại dài như vậy.

Cũng may nhà của Hường Nghiên gần đại học N, lúc Vương Thiển Thiển rảnh rỗi thường trở về đại học N tìm Tống Nhiên ăn cơm, tới cuối tuần còn có thể kêu Lí Nam đi ra họp mặt nho nhỏ một chút, thỉnh thoảng khi nhàm chán cũng có thể kêu Triệu Đình đi uống rượu này nọ.

Khoảng thời gian đầu tiên, hai người mỗi tháng gói cước 500 tin nhắn cũng không đủ dùng, sau đó từ từ tin nhắn trả lời chậm, gọi điện thoại có đôi khi không nghe, sau đó rất lâu mới trả lời lại. Vương Thiển Thiển dần dần bắt đầu cảm thấy, khoảng cách giữa cô và Hường Nghiên không phải chỉ là khoảng cách về địa lý, cho dù cô biết cô đã suy nghĩ nhiều, cô tin Hường Nghiên chắc chắn là bận quá, có rất nhiều nghiệp vụ phải học, bổ sung, nhưng một khi rảnh rỗi sẽ nhện không được mà miên man suy nghĩ. Cảm giác bất lực không thể diễn tả được cứ yên lặng mà sinh ra, cô mơ hồ cảm thấy có chút cảm giác không thể bắt được Hường Nghiên.

Sau nửa năm yêu xa như vậy, Vương Thiển Thiển cuối cùng cũng đến kỳ nghỉ đông, nói cách khác cô có tất cả thời gian mười ngày đi đến bên cạnh Hường Nghiên, tuy rằng chỉ là mười ngày, nhưng cũng làm cho cô cảm động không thôi. Tất cả lo lắng và bất an, chắc là sẽ biến mất sau khi nhìn thấy Hường Nghiên?

Qua bốn giờ ngồi máy bay, Vương Thiển Thiển hạ xuống thành phố có Hường Nghiên. Vừa xuống máy bay, tâm trạng đột nhiên tốt lên, cô nghĩ chắc là cô thích thành phố này, vì thành phố này có Hường Nghiên.

Cô lặng lẽ đến, trước đó cũng không nói cho Hường Nghiên, bởi vì muốn cho chị ấy một sự bất ngờ. Cô cũng không mang theo hành lý gì, cho nên gọi xe đi thẳng đến phía dưới tòa nhà của công ty Hường Nghiên.

Tính toán thời gian Hường Nghiên cũng có lẽ tan tầm, vì thế Vương Thiển Thiển gọi điện thoại cho Hường Nghiên: “Tan sở rồi chưa?”

“Ừ, đang đi ra ngoài đây.” Hường Nghiên vừa ấn thang máy vừa nói.

“Ồ, thế sau khi tan sở thì làm gì?”

Vừa lúc thang máy đến, Hường Nghiên nói: “Đợi lát nói tiếp với em, vào thang máy, tín hiệu không tốt.” Im lặng trôi qua hơn mười giây, Hường Nghiên từ trong thang máy đi ra, “Vừa rồi em nói gì?” Lời còn chưa dứt, đã thấy Vương Thiển Thiển đứng ở đại sảnh giống như pho tượng.

Hường Nghiên hơi kinh ngạc, Vương Thiển Thiển cũng không tiến lên, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt chứa tình.

Có đồng nghiệp thấy Hường Nghiên sững sờ đứng một chỗ, liền hỏi: “Sao vậy? Gặp người quen à?”

Hường Nghiên cười cười: “À, đây là em gái em, em không biết hôm nay cô ấy lại đến.” Nói xong đi qua kéo tay Vương Thiển Thiển giới thiệu với các đồng nghiệp.

Có một đồng nghiệp nam hay nói đùa, nói: “Ồi, em gái nhỏ thật dễ thương nha.”

Bên cạnh lại có một đồng nghiệp nữ thúc giục mọi người nói: “Tổng giám đốc Trương đã đặt chỗ xong rồi, chúng ta nhanh lên một chút.”

Hương Nghiên nhìn Vương Thiển Thiển, vừa định nói chuyện, có người giành nói trước: “Hương Nghiên, đem theo em gái em cùng đi đi.”

Vương Thiển Thiển biết đây có thể là buổi tụ họp của bộ phận bọn họ, vì thế nói: “Không được, em chỉ tới tìm chị em lấy chìa khóa mà thôi.” Sau đó, quay đầu lại nói với Hương Nghiên: “Đưa chìa khóa cho em, em về nhà ngủ trước, hơi mệt.”

Hương Nghiên lấy chìa khóa ra đưa cho cô, thuận miệng dặn dò một câu: “Nhớ ăn cơm.”

Đội Vương Thiển Thiển đi rồi, Hương Nghiên mới lên xe của đồng nghiệp, còn không quên gửi tin nhắn cho Vương Thiển Thiển, dặn dò cô ấy trong tủ lạnh có nguyên liệu nấu ăn, có thể tự mình làm đồ ăn, hoặc là trên bàn trà có số điện thoại của nhà hàng gần đó, có thể gọi điện gọi cơm. Không biết bắt đầu từ khi nào, lúc cô ấy đội mình thì có thói quen không ăn cơm.

Vốn là một bữa cơm gia tăng tình cảm đồng nghiệp, lại làm cho Hương Nghiên ăn đến tâm trí không yên. Chị ấy vẫn cầm điện thoại không buông, sợ Vương Thiển Thiển gửi tin nhắn đến mình không nghe được, nhưng mà lúc này đây Vương Thiển Thiển thật ngoan, không có giống như mọi khi quẩn quít lấy chị ấy gửi tin nhắn, chỉ tùy tiện hỏi vài câu linh tinh ăn cơm ở đâu thì không có động tĩnh gì nữa.

Trong lòng Hương Nghiên mơ hồ cảm thấy một chút bất an, nói không rõ là vì sao, là lâu lắm không gặp rồi sao? Cho nên phải dè dặt như vậy?

Ăn cơm xong, Hương Nghiên vội vàng nói lời tạm biệt đồng nghiệp, lòng như lửa đốt mà trở về nhà, vừa mở cửa, đã thấy Vương Thiển Thiển quả nhiên giống như oán phụ rút vào một góc sofa, đèn cũng không bật.

“Ăn cơm chưa?” Hương Nghiên ngồi vào bên cạnh cô, nhẹ giọng hỏi.

Vương Thiển Thiển khẽ gật đầu, chỉ chỉ phòng bếp nói: “Ăn rồi, nhưng mà, bát chưa rửa.”

“Ăn gì là tốt rồi, bát để chị rửa.” Hương Nghiên hôn mặt cô, “Sao lại có vẻ không vui?”

Vương Thiển Thiển ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hương Nghiên, đôi mắt to, sáng rực hơi hơi nheo lại, giống như chỉ cần mạnh thêm một chút sẽ trào ra nước.

“Sao vậy?” Hương Nghiên nhìn lại cảm xúc, tiếp tục hỏi.

Vương Thiển Thiển thở mạnh một hơi, “Sao lúc nãy trước mặt đồng nghiệp lại nói em là em gái chị?”

“Vậy chị nên nói thế nào?” Hương Nghiên giúp cô vén vén mái tóc che khuất đôi mắt.

“Chị cũng có thể nói là bạn học này, bạn này.”

“Thế còn không phải sẽ phí lời giải thích với bọn họ?”

“Dù sao đối với xưng hô em gái này em có bóng ma.” Vương Thiển Thiển khẽ nghiêng đầu, tay của Hương Nghiên cứ như vậy mà tạm dừng giữa không trung.

Sau đó, Hương Nghiên thu tay về, ánh mắt nhìn về chỗ khác nói: “Không phải em cũng sợ người khác biết sao?”

Vương Thiển Thiển vừa định phản bác, nhìn thấy vẻ mặt của Hương Nghiên trầm xuống, vội đứng dậy ngồi xổm trước mặt chị ấy, cầm tay chị ấy nói: “Hương Nghiên. Chúng ta thật vất vả mới gặp mặt, đừng nói những lời tổn thương tình cảm như vậy nữa được không?”

Hương Nghiên thở dài, rõ ràng là Vương Thiển Thiển khơi mào trước, sao nói một hồi lại giống như biến thành chị ấy không đúng? “Là ai khơi mào trước đây?”

“Đừng, là em không đúng. Ừm. Em nhớ chị.” Vương Thiển Thiển đưa cọt cọt lên vai Hương Nghiên.

“Đừng lộn xộn. Chị rất mệt.” Hương Nghiên bận làm việc một ngày, tan sở lại đi liên hoan, thật sự là rất mệt. Vội vã quay trở về, cũng vì nhìn cô ấy sớm một chút, nhưng lại không nghĩ tới cô ấy lại có lời oán trách như thế.

“Một lát thôi sẽ hết.” Vương Thiển Thiển còn dựa vào người Hương Nghiên bất động.

“Thật mà, đừng náo loạn.” Hương Nghiên bắt đầu đi, đành phải sờ sờ đầu cô.

“Hương Nghiên.” Vương Thiển Thiển tiếp tục đánh chết cũng không buông.

“Thế nếu chị ngủ em cũng đừng trách chị.” Chị ấy cũng không muốn ngày hôm sau phải ôm eo đi làm.

Vương Thiển Thiển gật mạnh đầu, “Nếu vậy, em sẽ dùng cách của em để gọi chị thức.”

“A. đồ vô lại nhà em.”

Hai tay sớm đã dự mưu trước, không để cho Hường Nghiên có cơ hội đổi ý, sớm hành động theo bản năng.

.

.

.

Vương Thiên Thiên chưa từng nghĩ đến cũng có thể gặp Liêu Kiệt ở thành phố S, đây đã từng là ngôi tình địch của cô, cũng e có thể là hiện tại.

Hường Nghiên đi làm, buổi chiều Vương Thiên Thiên đi dạo ở siêu thị lân cận mà thôi, không nghĩ đến sẽ gặp được Liêu Kiệt.

Thái độ của Vương Thiên Thiên đối với Liêu Kiệt tự nhiên cũng ác liệt như trước đây, tuy rằng đã không gặp hai năm, nhưng Vương Thiên Thiên xem ra, mặt mũi của Liêu Kiệt vẫn là làm người ta chán ghét như trước. Một tên đàn ông con trai, cũng không phải là gay, không có việc gì ngoại hình trắng như vậy làm gì? Làn da đẹp như vậy làm gì? Đáng chết nhất chính là lúc cười lên còn có lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

Cô vừa nhìn thấy anh ta, liếc mắt một cái đã nhận ra, anh ta cũng như vậy, nhưng cô không định sẽ nói chuyện với anh ta, cho nên cố ý nghiêng đầu đi một bên. Kết quả anh ta lại gọi cô, “Thật trùng hợp, vậy mà gặp em ở đây.”

“Ha ha.” Vương Thiên Thiên miễn cưỡng nhếch miệng.

Liêu Kiệt cũng không đặt sự không lễ phép của cô trong lòng, chỉ nói: “Cho dù hôm nay không gặp em, sắp tới đây anh cũng định tìm em nói chuyện.”

Vương Thiên Thiên liếc anh ta một cái, thờ ơ nói: “Giữa chúng ta có cái gì để nói sao? Em nhớ lúc còn trong trường cũng không phải quá thân với anh.”

“Về Hường Nghiên, anh cảm thấy em sẽ có hứng thú biết một chút chuyện về bên này của chị ấy.”

Trong lòng Vương Thiên Thiên căng thẳng, có chuyện gì mà Hường Nghiên không thể nói với mình, lại nói với Liêu Kiệt? Cô nghĩ đến sẽ nói một câu từ chối anh ta: Không quan trọng, Hường Nghiên có chuyện gì đều sẽ nói cho em biết. Nhưng mà..... khi mở miệng ra lại nói – “Thế nói chuyện vài câu vậy, Hường Nghiên sắp tan ca, em còn muốn trở về chuẩn bị cơm chiều.”

Hai người vào một quán cà phê ở góc đường, Vương Thiên Thiên gọi một ly latte Hường Nghiên thích, sau đó nhìn Liêu Kiệt dùng vẻ mặt vô cùng hưởng thụ mà uống cà phê đen, một chút đường cũng không bỏ vào. Người này thật đáng ghét, giống như luôn muốn khác người. Vương Thiên Thiên nhớ tới lời Nguyệt Lượng dùng để hình dung Lí Nam — Tư duy khác với người thường.

“Có lời gì, cứ nói nhanh đi.” Vương Thiên Thiên lại lười nhìn anh ta, quay đầu nhìn người đi qua lại ngoài cửa sổ.

“Thế anh sẽ nói thẳng, nghe nói em làm việc ở công ty nhà nước?” Anh ta nhìn thoáng qua thời gian trên điện thoại, cũng theo ánh mắt của Vương Thiên Thiên mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ừ.” Vương Thiên Thiên cũng không thêm quay đầu lại.

“Hơn nữa tiền lương, một tháng có thể được ba nghìn?”

Lúc này Vương Thiên Thiên mới quay đầu lại, nhìn thấy nụ cười ngay khóe miệng Liêu Kiệt, giống như mang theo nét mặt chế giễu cộng thêm một chút khinh thường nói ra hai chữ “ba nghìn” này. Vương Thiên Thiên lạnh mặt xuống, nói: “Chuyện này liên quan gì đến anh?”

Liêu Kiệt khẽ cười một tiếng, “Em như thế này, có thể cho cô ấy cái gì?”

Vương Thiên Thiên vốn chường mắt anh ta, nghe anh ta hỏi như vậy, không chút suy nghĩ đã nói: “Chị ấy và tôi ở bên nhau rất hạnh phúc, tôi có thể cho chị ấy được hạnh phúc.”

Liêu Kiệt nghe xong vẫn tiếp tục cười, tao nhã uống một hớp cà phê, “Em có thể cho cô ấy hạnh phúc gì? Hiện giờ, ngay cả em cũng không cho được bản thân mình một cuộc sống như mong muốn, sao em có thể cho cô ấy được hạnh phúc? Trước kia, cô ấy vì em mà bỏ qua đại học C, bây giờ em còn muốn cô ấy vì em bỏ qua cả công việc hiện tại sao?”

Vương Thiên Thiên không phục nói: “Chị ấy chỉ ở đây hai năm, chị ấy vẫn sẽ trở lại, vì sao anh lại nói chị ấy vì tôi mà bỏ công việc này?”

“Xem năng lực của chị ấy, em cảm thấy chị ấy vẫn cứ tiếp tục quay về tổng công ty làm một nhân viên quen, thích hợp à? Hay là nói em có thể vì chị ấy vứt bỏ đi công việc ổn định ở công ty nhà nước sao?” Nói xong lại tiếp tục nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, có một bà mẹ đang chơi cùng con của mình, bà ấy cướp lấy quả bong bóng trong tay đứa nhóc, đứa nhóc kia lập tức khóc lên, lúc đưa quả bong bóng lại trong tay đứa nhóc, trong mắt còn lấp lánh nước mắt, nhưng bàn tay nhỏ bé rõ ràng đã nắm rất chặt.

Vương Thiên Thiên im lặng nửa ngày, cũng chưa nói một câu, cô đứng là nên nhảy dựng lên lớn tiếng bác bỏ quan điểm của Liêu Kiệt, thế nhưng, đột nhiên cô lại không có sức lực. Lời hứa hai năm sau..... Hường Nghiên không thể trở về sao?

Liêu Kiệt vẫn luôn nhìn theo bóng dáng của hai mẹ con ấy đi xa, mới quay đầu nhìn Vương Thiên Thiên, “Đừng quá ngây thơ, không phải tất cả phụ nữ đều chỉ cần tình yêu là đủ. Ít nhất, Hường Nghiên không phải.”

Vương Thiển Thiển sững sờ ngồi tại chỗ, cho dù đây là sự thật, cho dù thật là như vậy, những lời này, cô cũng không nên nghe được từ chỗ của Liêu Kiệt. Cô không nói gì, đứng lên nỗi giận đùng đùng đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Khuôn mặt của Liêu Kiệt vẫn mang theo nụ cười như trước, anh ta cầm lấy điện thoại trên bàn, nói: “Cậu nghe thấy hết rồi chứ?”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Hường Nghiên: “Cậu nói với cô ấy những thứ đó làm gì?”

Liêu Kiệt nhìn thấy bóng dáng của Vương Thiển Thiển biến mất ở cửa, mặt không chút thay đổi nói: “Nếu chỉ như vậy mà cô ấy lùi bước, thế thì cô ấy cũng không xứng đáng để cậu yêu.”

Hường Nghiên ngáp ngừng một chút, nói: “Minh biết cậu tốt với mình, nhưng mà, có xứng đáng hay không không phải do cậu nói là được!”

“Vậy..... Minh đành phải xin lỗi rồi, là mình xen vào chuyện của người khác.”

“Quên đi, cậu cũng chỉ là muốn tốt ỉn.....” Hường Nghiên không trách Liêu Kiệt nữa, nhưng chị ấy không biết mình nên giải thích thế nào với Vương Thiển Thiển, chị ấy luôn luôn không gọi biểu đạt, chị ấy không biết phải làm như thế nào mới có thể làm cho Vương Thiển Thiển hiểu ỉn.

Lúc sau Hường Nghiên về đến nhà, Vương Thiển Thiển đã sớm làm cơm xong, chị ấy thấy vẻ mặt bình tĩnh thông dong của Vương Thiển Thiển nên cũng không nhắc tới chuyện Liêu Kiệt.

Có một số việc, Vương Thiển Thiển tức giận, sẽ kéo Hường Nghiên nói không ngừng, nói xong cũng không tức giận nữa, cho nên chuyện này cô ấy không đề cập tới, càng chứng minh cô ấy thực sự tức giận. Vì thế Hường Nghiên lại càng không dám nhắc tới, chị ấy muốn tìm một cơ hội thích hợp, bởi vì chuyện công tác đó, chính chị ấy cũng chưa đưa ra được quyết định cuối cùng, Vương Thiển Thiển đồng ý chờ chị ấy hai năm, nhưng nếu hai năm biến thành không biết là bao nhiêu năm, Vương Thiển Thiển còn có thể chờ sao?

Một đêm ấy, hai người đều cất giấu tâm sự, ôm nhau mà ngủ, nhưng đều cảm thấy cái ôm kia không chân thật, tuy rằng ngực kề ngực, nhưng mà khoảng cách của trái tim, giống như cách xa một vạn ánh sáng.

Vương Thiển Thiển nghĩ tới những lời của Liêu Kiệt, tức giận Liêu Kiệt dựa vào cái gì mà xen vào chuyện giữa cô và Hường Nghiên.

Hường Nghiên nghĩ đến phải trấn an Vương Thiển Thiển thế nào, nghĩ đến nên mở miệng làm sao mới có thể làm cho Vương Thiển Thiển không để tâm những lời của Liêu Kiệt.

Đêm, dài như thế. Một người xoay người, một người khác liền lập tức kề sát ôm phía sau lưng.

.

.

.

Ngày hôm nay, Vương Thiển Thiển ở nhà chờ Hường Nghiên, Hường Nghiên có nói hôm nay phải ăn cơm với khách hàng, trễ một chút mới về được, cho nên cô ở nhà chờ chị ấy, không có bất luận một lời oán thán nào, dù sao cô cũng cảm giác được, công việc đối với Hường Nghiên mà nói quá thật rất quan trọng.

Lúc 7 giờ, Hường Nghiên có gọi điện thoại cho cô, nói muốn cố hết sức để trở về sớm, còn căn dặn cô phải ăn cơm, đừng vì chị ấy không ở đó mà tùy hứng không ăn.

Vương Thiển Thiển đáp ứng, sau khi xuống lầu tùy tiện ăn gì đó, liền ngồi ở vườn hoa nhỏ dưới lầu chờ Hường Nghiên. Chỗ cô ngồi vừa khéo có thể thấy được vị trí đỗ xe ngay cổng tiểu khu, cho nên nếu Hường Nghiên ngồi taxi trở về, vừa xuống xe thì cô có thể gặp được ngay.

Có những lúc, sự việc thường thường chính là trùng hợp như thế, vốn không suy nghĩ nhiều, rồi lại làm cho người ta không thể không nghĩ nhiều. Nhưng không, lúc Vương Thiển Thiển thấy Hường Nghiên bước xuống từ một chiếc xe hơi màu đen, vừa định kêu chị ấy, lại thấy người ngồi ở ghế tài xế đi ra, thế mà lại là Liêu Kiệt. Liêu Kiệt đi đến trước mặt Hường Nghiên, hai người vừa nói gì, cười rất vui vẻ, sau đó Liêu Kiệt còn đắp áo khoác của mình lên người Hường Nghiên. Mà Hường Nghiên vẫn đứng đợi cho xe chạy đi, mới quay đầu, nhìn thấy Vương Thiển Thiển đứng đó không xa, nụ cười cứng lại một chút.

“Sao lại ra đây chờ chị? Đã ăn cơm chưa?” Hương Nghiền mở miệng trước.

Vương Thiên Thiên liếc chiếc áo khoác đang đắp trên người Hương Nghiền, nói: “Không phải chị nói là đi ăn cơm với khách hàng sao? Vì sao lại là anh ta đưa chị trở về?”

Hương Nghiền cởi áo khóa của Liêu Kiệt xuống, cầm nó trong tay, nói: “Anh ấy là một trong những đối tác quan trọng của bọn chị, lúc trước chị không nói vì sợ em nghĩ nhiều, không nghĩ tới em vẫn là nghĩ nhiều.”

“Vốn em cũng không muốn nghĩ nhiều, nhưng chị nói như vậy, em không thể không nghĩ nhiều.”

Hương Nghiền nhìn thoáng qua xung quanh, lại nhìn về phía Vương Thiên Thiên, nói: “Chị không muốn cãi nhau với em ở bên ngoài, về nhà trước rồi nói.”

Vương Thiên Thiên cũng không nói nữa, hai người im lặng trở lại nhà trọ của Hương Nghiền.

Hương Nghiền nghĩ đến trở về nhà, hai người đều sẽ hết giận, không đề cập đến việc này là được, cho nên sau khi về nhà, chị ấy không biểu hiện ra có gì khác thường, giống như lúc trước thay quần áo, thu dọn lại đồ đạc.....

Thấy Vương Thiên Thiên ngay cả giày cũng không cởi, còn thờ hồng hộc đứng ở cửa, Hương Nghiền đành phải tiến lên muốn ôm cô ấy một cái, dỗ dành cô ấy.

Kết quả Vương Thiên Thiên lại tránh ra, cô hỏi: “Vì sao lại là Liêu Kiệt?”

Hương Nghiền ngăn ra, “Cái gì?”

“Vì sao khách hàng của chị lại là Liêu Kiệt? Vì sao lại ăn cơm với khách hàng trẻ như vậy? Vì sao anh ta lại phải đưa chị trở về?”

Hương Nghiền kiểm chế lửa giận, bình tĩnh trả lời: “Bởi vì công ty bọn chị và công ty của Liêu Kiệt đã có quan hệ hợp tác từ lâu, cho nên anh ấy xuất hiện ở đây, sau đó, hôm nay nói chuyện công việc quên thời gian cho nên trở về muộn, về phần anh ấy đưa chị trở về, chuyện này chắc cũng không có gì quái lạ chứ? Dù sao anh ấy cũng là bạn đại học bốn năm của chị. Anh ấy chỉ đứng từ góc độ bạn bè quan tâm chị mà thôi, giống như lần trước Liêu Kiệt nói.”

Vương Thiên Thiên quay đầu sang một bên, khẽ cười một tiếng, khó hiểu ngắt lời chị ấy, nói: “Anh ta còn thích chị phải không?”

“Nói đùa chuyện gì, đều đã qua nhiều năm như vậy, Thiên Thiên, thật vất vả mới có thể gặp mặt, đừng nói những chuyện này nữa được không?” Hương Nghiền vừa định đưa tay ra ôm cô, lại bị dè tay xuống.

Vương Thiên Thiên rất muốn nói với Hương Nghiền, Liêu Kiệt từng đến tìm em, anh ta nói hai chúng ta không thích hợp ở bên nhau, nói em không nên cản trở chị, nói em không xứng với chị. Chị có thể hiểu được cảm nhận của em không?

“Chị không thích anh ta, không phải cho đến bây giờ cũng chưa từng cự tuyệt anh ta sao?” Vương Thiên Thiên cố gắng làm mình mỉm cười, giống như đang nói một chuyện không liên quan đến mình, trời biết lúc cô nói những lời này, trong lòng có khó chịu và đau thế nào.

“Vương Thiên Thiên, em đừng cố tình gây sự!”

“Cái gì? Chị lặp lại lần nữa!”

“Em có thể đừng ấu trĩ như vậy được hay không?”

Ấu trĩ. Lại là từ này. Liêu Kiệt nói cô ấu trĩ, bây giờ, ngay cả Hương Nghiền cũng cảm thấy cô ấu trĩ. Vương Thiên Thiên cười lạnh một tiếng, “Đúng, em ấu trĩ, em không xứng với chị, vậy chị đi tìm anh ta đi! Chia tay đi!” Cô nói rất nhẹ, thậm chí còn ngẩng đầu làm ra một dáng vẻ ấu trĩ không dễ tâm.

“Vương Thiên Thiên! Em!” Hương Nghiền kích động đến mức nói không ra lời, hai chữ kia, sao có thể dễ dàng nói ra như vậy? Dù cho em tức giận, khó chịu bao nhiêu, cũng không nên nói ra những lời như vậy mới đúng, vì sao lại muốn nói ra?

Vương Thiên Thiên xoay người mở cửa, muốn tông cửa xông ra, nhưng mà cầm lấy tay nắm cửa lại chần chừ. Cô nhìn thấy Hương Nghiền tức giận, đột nhiên lại cảm thấy đau lòng, muốn rút lại những lời nói vừa rồi, qua đó an ủi chị ấy, đừng tiếp tục cãi nhau nữa, nhưng mà tức giận trong lòng cô cũng không nuốt xuống được, suy nghĩ của trẻ con, chính là muốn chọc tức người lớn, làm cho người lớn tức giận, mới cảm thấy được là người lớn quan tâm mình, yêu mình. Cuối cùng, cô vẫn đẩy cửa ra.

“Thiên Thiên.” Hương Nghiền gọi theo bóng dáng đang dần mất hút kia, đáp lại chị ấy, chỉ có tiếng khóa cửa thật khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Một mình Vương Thiển Thiển thần thờ đi dọc những con đường của thành phố S, nhìn đèn neon ở trước mặt lan thành một mảnh mơ hồ. Nơi đây không có gì là cô quen thuộc, người duy nhất kia, cũng đã không cần cô. Vừa nghĩ đến đây, lại nhìn không được mà rơi nước mắt, lau lại lau, làm sao cũng không sạch được. Đi đi ngừng ngừng, khóc rồi lại khóc. Vừa đi được một lúc, thấy một đôi tình nhân ở đầu phố lại không nhìn được mà khóc lên; vừa đi được một lúc, thấy quán cà phê bên đường lại khóc lên. Cứ lặp lại như thế.

Trong mơ mơ hồ hồ lại phát hiện đang đi trên một con phố đầy quán bar, cô đành phải bước nhanh hơn để rời khỏi chỗ này.

Gặp phải một đám người, ba nam bốn nữ, kẻ vai sát cánh, dáng vẻ không phải uống say thì chính là phê thuốc. Vương Thiển Thiển hơi sợ hãi, bước nhanh hơn đi qua đám người kia. Khi đi ngang qua một người trong số đó, người kia sững sốt một chút.

Vương Thiển Thiển không ngừng lại, tiếp tục đi tới, chỉ nghe thấy phía sau người kia nói với người bên cạnh: “Tớ gặp một người quen, đi trước đây, hôm nào sẽ tìm các cậu chơi.” Sau đó nghe thấy tiếng bước chân dần gần lại.

“Thiển Thiển?” Người phía sau kêu cô.

Lúc này Vương Thiển Thiển mới dừng chân lại, vừa quay đầu lại nhìn, lập tức kinh ngạc kêu lên: “Chị Tư Hàm?”

“Đã lâu không gặp.” Đôi mắt của Triệu Tư Hàm cong lại, lộ ra một nụ cười ấm áp, giờ tay vuốt lại mái tóc dài rơi trên vai, ngọn đèn sáng bên đường rọi lại đây, ánh lên khuôn mặt xinh đẹp của chị ấy.

“Sao chị lại ở đây? Không phải đã đi Bắc Kinh rồi sao?” Vương Thiển Thiển rõ ràng kinh ngạc, ở trên một con đường xa lạ, thấy được một người bạn đã ba năm không gặp, nhất là cô vẫn luôn nghĩ Triệu Tư Hàm còn đang bôn ba ở Bắc Kinh, bởi vì khoảng một năm trước, cô còn thấy Triệu Tư Hàm là diễn viên khách mời trong một bộ phim điện ảnh.

Triệu Tư Hàm cười gượng một tiếng, “Ha ha, Bắc Kinh cũng không hợp, tháng trước lại đến đây.” Chị ấy nhìn bộ dáng sa sút của Vương Thiển Thiển, hỏi tiếp: “Sao em lại ở đây? Lại còn đi một mình đến con phố này?”

“Em.....” Vương Thiển Thiển muốn nói lại thôi.

“Đợi một chút.....” Đột nhiên Triệu Tư Hàm ngắt lời của cô, sau đó bịt miệng quay đầu chạy về phía một con hẻm nhỏ.

Vương Thiển Thiển lập tức hiểu được Triệu Tư Hàm đã uống say muốn nôn, vội vàng lấy khăn tay ra chạy theo qua đó. May mà vừa rồi cô khóc, chỉ lấy tay lau nước mắt, khăn tay vẫn còn giữ lại.

Cô vỗ vỗ lưng giúp Triệu Tư Hàm, hỏi: “Uống nhiều như vậy làm gì?”

“Không có cách nào, kiếm ăn thôi. May mắn gặp em, bằng không.....”

Vương Thiển Thiển do dự một chút vẫn hỏi: “Em thấy bạn của chị giống như là..... Ừm... tình thần có chút không tỉnh táo.....”

“Cho nên mới nói, may mà gặp em, bằng không..... chị cũng sẽ giống như bọn họ.....” Triệu Tư Hàm lấy khăn tay lau khô khóe miệng.

“Làm gì phải thành ra bộ dáng như vậy chứ?” Vương Thiển Thiển nghĩ Triệu Tư Hàm tuy không phải là minh tinh gì, nhưng tốt xấu cũng đã từng là người mẫu nổi tiếng, tuy rằng bây giờ đã không trẻ trung gì nữa, nhưng cũng không nên như vậy?

“Kiếm ăn thôi..... Bọn chị đây, không vinh quang như trong suy nghĩ của em đâu.” Triệu Tư Hàm nói xong lấy từ túi ra một bao thuốc lá, rút một điếu ra châm, sau đó dựa lưng vào tường, hồi lâu không nói gì.

Vương Thiển Thiển cũng học theo dáng vẻ của chị ấy tựa lưng vào tường, nhìn thấy khói chậm rãi bay lên, che khuất ánh trăng. Trước đây nếu có người hút thuốc trước mặt cô, cô chắc chắn sẽ phát hỏa, ít nhất là làm cho người kia cách mình ba thước mới đúng. Nhưng mà lúc này đây, cô lại đứng nghếch ra nhìn Triệu Tư Hàm, thậm chí, cô bắt đầu hâm mộ Triệu Tư Hàm, khi tâm trạng không tốt ít nhất còn có đám khói này làm bạn chị ấy.

Triệu Tư Hàm vẫn không nói chuyện, chỉ đưa thuốc đến trước mặt Vương Thiển Thiển. Vương Thiển Thiển không chút suy nghĩ đã nhận lấy, châm lửa, hít sâu một hơi, lại bị sặc đến ho không ngừng.

Triệu Tư Hàm khẽ cười, “Vì sao phải miễn cưỡng như vậy chứ? Em đã khóc?” Chị ấy đã tỉnh táo hơn trước kia một chút, mới phát hiện ánh mắt sưng tấy của Vương Thiển Thiển.

“Em? Không có.....” Vương Thiển Thiển cố nhịn ho, lẳng lặng nhìn điếu thuốc cháy. Một sợi khói màu trắng nhẹ, biến mất giữa những ngón tay. Cô muốn học bộ dáng nuốt khói phun sương của Triệu Tư Hàm, nghĩ đến mọi người thích hút thuốc, thật là bởi vì thuốc lá có thể giải ưu phiền sao? Nhưng cô vừa mới đưa đến bên miệng, lại bị Triệu Tư Hàm gạt lấy.

“Không biết hút thì đừng có lãng phí nha. Hơn nữa..... cho dù em nói em không khóc, nhưng mắt của em còn sưng to hơn quả hạch nữa.”

Vương Thiên Thiên cúi đầu im lặng không lên tiếng. Thời gian lẳng lặng trôi qua, các loại âm nhạc xung quanh trộn lẫn lại với nhau, thỉnh thoảng còn có pha thêm tiếng người của đám người bước qua.”

Triệu Tư Hàm dập thuốc, kêu cô: “Đi thôi, đi đến chỗ chị ngồi một chút.”

Nơi Triệu Tư Hàm ở, là một gian phòng đơn sơ. Vừa vào cửa Triệu Tư Hàm đã nhanh chóng đi dọn dẹp lại quần áo vứt lung tung trên giường, làm cho Vương Thiên Thiên ngồi xuống. Sau đó mới hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vương Thiên Thiên kể với Triệu Tư Hàm về chuyện của Hường Nghiên, vừa nói vừa khóc, làm cho Triệu Tư Hàm cũng đau lòng theo.

“Tuy Hường Nghiên có điều giấu em là không đúng, nhưng em cũng quá xúc động rồi, hơn nữa những lời đó..... nếu chị là Hường Nghiên chắc chắn đã cho em một cái tát rồi ấy!” Không biết bắt đầu từ khi nào, Triệu Tư Hàm lại hút thuốc. Không gian nhỏ hẹp, nhất thời tràn ngập khói.

Vương Thiên Thiên vẫn khóc như cũ, không phục mà lấy sự im lặng để phản đối những lời vừa rồi của Triệu Tư Hàm.

“Chuyện tình cảm, người ngoài khuyên như thế nào cũng không có tác dụng, cho nên chị cũng không muốn nói những lời vô nghĩa này, hôm nay dù sao chắc chắn em cũng không ngủ được, chị ở đây cùng em suy nghĩ, tự bản thân em suy nghĩ cẩn thận những chỗ mình sai, đừng việc gì xảy ra cũng phóng đại sai lầm của đối phương, ngẫm lại chính em xem có phải cũng làm sai gì hay không, em cũng đừng nói với chị, em chỉ cần tự mình suy nghĩ, nghĩ xong rồi thì nói chuyện tiếp với chị.” Triệu Tư Hàm thở mạnh ra một luồng khói đậm, khói nháy mắt ở khắp nơi, làm cho Vương Thiên Thiên lại bắt đầu ho khan. “Bây giờ cách trời sáng còn có ba tiếng, trời sáng rồi em chỉ cần nói cho chị biết đưa em đi đâu là được rồi.” Nói xong những lời này, Triệu Tư Hàm không nói chuyện, cũng không hút thuốc nữa, chỉ ngồi đối diện Vương Thiên Thiên, cùng cô mắt to trừng mắt nhỏ.

.

.

.

Ánh mặt trời ửng đỏ chui vào từ khe hở của bức màn, Triệu Tư Hàm ngáp to một cái, đưa tay lắc lắc trước mặt Vương Thiên Thiên, để xác định có phải là cô đang ngủ hay không.

Vương Thiên Thiên phối hợp giật mình, sau khi tỉnh táo trở lại cô phát hiện mình quả thật nhất thời xúc động, nói những lời không thích hợp. Cô làm cho Hường Nghiên đau lòng, quả thật là chỗ không đúng của cô rất nhiều, cho nên cô muốn trở về tìm Hường Nghiên, câu cũng được xin cũng được, nhất định phải làm cho Hường Nghiên tha thứ mình.

Cô vuốt tóc lại, nhìn Triệu Tư Hàm đang ngáp nói: “Chị Tư Hàm, đưa em trở về chỗ của Hường Nghiên đi.”

Tới dưới lầu của Hường Nghiên, Triệu Tư Hàm nói: “Chị không đưa em lên được, em tính tình nóng nảy, lúc nói chuyện nhớ chú ý một chút, sau khi làm lạnh.... gọi điện thoại cho chị, bây giờ chị về nhà ngủ.” Nói xong, lại ngáp một cái.

“Cảm ơn chị, chị Tư Hàm.” Vương Thiên Thiên khẽ mỉm cười. Nếu không phải ở đây gặp được Triệu Tư Hàm, chắc là cô vẫn còn để tâm những chuyện vụn vặt rồi. Cô đứng ở cổng trước lấy điện thoại ra, vừa khởi động máy, lập tức nhảy ra mấy chục cuộc gọi nhỡ, toàn bộ đều đến từ Hường Nghiên. Chuyện này lại làm cho cô lại áy náy, hiện tại, chuyện cô muốn làm nhất, chính là lập tức chạy đến trước mặt Hường Nghiên nhận lỗi.

Cô vừa giơ tay định ấn chuông cửa, lại thấy Liêu Kiệt từ bên trong đi ra, hai mắt Liêu Kiệt đầy tơ máu, rõ ràng là đáng về cả đêm không ngủ. Anh ta vốn là một người rất đúng mực, vô cùng bình tĩnh, nhưng tại đây khi nhìn thấy Vương Thiên Thiên lại nổi giận, xông lên gào với Vương Thiên Thiên: “Tôi hôm qua em đi đâu vậy? Có biết Hường Nghiên đã tìm em cả đêm hay không? Cô ấy gọi điện thoại khắp nơi cho người ta hỏi thăm tin tức của em, cuối cùng lại cuồng đến mức gọi điện thoại cho anh, cô ấy khóc suốt cả một buổi tối, anh thấy em thật thông thả, sao? Đi ra ngoài chơi cả đêm, vui không? Biết trở lại rồi?”

Vương Thiên Thiên từng người nghe Liêu Kiệt nói, vẫn không nhúc nhích. Hường Nghiên tìm cô một đêm? Cô sớm nên nghĩ đến chứ. Hường Nghiên khóc? Cô cũng nên nghĩ đến. Trong lòng cô thầm mắng mình một câu: Thật sự là quá sai rồi.

Liêu Kiệt thấy cô đứng giống như đũa ngọc, vội lấy điện thoại ra, gọi cho Hường Nghiên: “Cô bé nhà cậu đã về rồi, đừng sốt ruột, ở ngay dưới lầu.....” Còn chưa nói xong, điện thoại đã bị cắt đứt.

Anh ta cắt điện thoại vào, vẫn tức giận nhìn chằm chằm Vương Thiên Thiên, nhưng cũng không nói gì, bởi vì anh ta biết anh ta nói gì Vương Thiên Thiên cũng sẽ không để vào tai.

Lúc Hường Nghiên xuống lầu, nhìn thấy Vương Thiên Thiên đứng đực ra ở cửa, sắc mặt tái nhợt, không có chút máu, không tốt hơn mình bao nhiêu. Chị ấy bình tĩnh nhìn Vương Thiên Thiên, mở miệng định nói gì, nhưng cuối cùng cũng bỏ qua. Hít sâu một hơi, quay đầu nói với Liêu Kiệt: “Liêu Kiệt, cảm ơn cậu, phiền cậu cả đêm, cậu về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Liêu Kiệt nhìn nhìn Hường Nghiên, lại nhìn nhìn Vương Thiên Thiên, mới nói với Hường Nghiên: “Được rồi, mình đi trước, cậu chú ý thân thể.”

Liêu Kiệt đi rồi, Hường Nghiên quay người đi lên lầu, Vương Thiên Thiên im lặng cũng theo đi lên. Trở lại trong phòng, đóng cửa lại, Hường Nghiên đứng ở đó không nói một lời, cơ thể lại không ngăn được bắt đầu run rẩy, nước mắt liền rơi xuống, Vương Thiên Thiên đau lòng, đưa tay định lau nước

mắt Hường Nghiên, Hường Nghiên lại đột nhiên giờ tay lên tát cô một cái, chát một tiếng, mạnh mẽ rơi xuống mặt cô, nháy mắt hiện lên dấu tay màu hồng. Hường Nghiên khề cần môi quát cô: “Cả đêm qua rốt cuộc em đi đâu? Điện thoại cũng không mở, em có biết chị lo lắng thế nào không?”

Vương Thiên Thiên chịu đau trên mặt, bước về phía trước ôm lấy Hường Nghiên, không ngừng nói “Xin lỗi” một lần lại một lần. Quả nhiên đúng như Triệu Tư Hàm nói, Hường Nghiên nên tát cô một cái như vậy. Ngay cả bản thân Vương Thiên Thiên cũng hiểu được mình làm chuyện khôn kiếp, cái tát này của Hường Nghiên rất đúng. Cô hít hít mũi, muốn nói: Hường Nghiên, em sai rồi, em thu lại lời nói khôn kiếp đó, chị muốn thế nào mới tha thứ cho em?

Vẫn chưa nói ra, có người đến gõ cửa, cô đành phải để cho Hường Nghiên đi mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Thì ra là Liêu Kiệt lại quay lại, Liêu Kiệt thấy hai người kia đều đứng ở cửa, biết mình đến không đúng lúc, vì thế nói: “Mình chỉ tới lấy chút đồ.....” Nói xong, anh ta bước vào toilet trước ánh nhìn chăm chú của Vương Thiên Thiên, lấy ra đồng hồ vừa đi vừa đeo.

Vương Thiên Thiên nhìn thấy cái đồng hồ kia, lập tức liền nổi giận, một người đàn ông dưới tình huống nào mới có thể coi đồng hồ?! Vương Thiên Thiên hỏi Hường Nghiên: “Liêu Kiệt ở đây qua đêm?”

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người còn lại đều sững sờ một chút, Hường Nghiên nói: “Cậu ấy theo chị tìm em cả đêm, không phải là em nên cảm ơn người ta trước?”

Vương Thiên Thiên nhìn về phía Liêu Kiệt, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: “Liêu Kiệt, mục đích của anh đã đạt được, anh nói với tôi những lời đó thì ra chính là để tôi tức giận bỏ đi, cho anh có cơ hội thừa dịp tiến vào phải không? Hay lắm, bây giờ cuối cùng anh cũng làm được, anh hài lòng không?”

Liêu Kiệt vừa định nói, Hường Nghiên đã giành trước: “Thiên Thiên, sao em lại nói như vậy?”

“Vậy em nên nói thế nào? Em nên cảm ơn anh ta thừa dịp em không ở đây, chăm sóc bạn gái của em rất tốt sao?” Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ “chăm sóc” này, “Chị không biết anh ta đã nói gì với em, chị không thể trách em nói như vậy!”

Hường Nghiên vội giải thích nói: “Thiên Thiên em hiểu lầm rồi, những lời đó của Liêu Kiệt chẳng qua là xuất phát từ sự quan tâm đối với bạn bè, cậu ta cũng không có ác ý.....”

Vương Thiên Thiên lộ ra vẻ mặt không thể tin được nhìn Hường Nghiên, “Những lời đó? Những lời nào? Thì ra chị đã biết từ sớm? Chị sớm biết rằng anh ta nói gì với em, chị còn luôn im lặng không lên tiếng, giả như cái gì cũng không biết, thì ra hai người đều biết, biến tôi trở thành một con ngốc?”

Hường Nghiên tiến lên cầm tay cô nói: “Không phải như em nghĩ, tối hôm qua chị đã định nói với em, nhưng em không cho chị cơ hội.”

“Nếu chị muốn nói, đã sớm nói, cần gì viện cớ không cho chị cơ hội gì đó chứ.” Vương Thiên Thiên căn bản không chịu nghe lời giải thích của chị ấy. Cô khom lưng uốn gối chuẩn bị trở về giải thích, kết quả lại làm cho cô biết được những chuyện này.....

Liêu Kiệt không nhận được, cũng giành nói: “Vương Thiên Thiên, em có thể hiểu chuyện một chút được hay không? Thật ra tối hôm qua là bởi vì.....”

Vương Thiên Thiên ngắt lời anh ta, “Anh đừng nói, em không muốn nghe lời giải thích của anh, huống hồ chuyện của em và Hường Nghiên, cũng không tới phiên anh xen vào.” Cô nắm lấy nắm tay, nếu Liêu Kiệt dám nhiều lời nữa, cô nhất định sẽ đánh anh ta!

“Vương Thiên Thiên! Em cố ý trở về là vì muốn tiếp tục cãi nhau với chị phải không?” Hường Nghiên cũng phát hỏa.

Vương Thiên Thiên giật mình, ngược lại cong khóe môi, cười nói: “Xem ra em trở về là sai lầm rồi, bây giờ chị càng cảm thấy em trẻ con, ngang ngược không nói lý lẽ có phải không?” Cô dùng giọng điệu cực kỳ ngả ngớn mà nói, miễn cưỡng mỉm cười cũng không biết là để cho ai xem

Hường Nghiên bị tức đến mức chỉ nói được một chữ “Em” thì không còn thốt nên lời nào nữa.

Vương Thiên Thiên nhìn chị ấy chăm chăm nói: “Xem ra chúng ta thật sự phải bình tĩnh mà suy nghĩ cẩn thận lại chuyện giữa chúng ta.” Nói xong, cũng không quay đầu lại mà bỏ đi mất. Lúc này đây, không phải là cô bị tức giận làm cho xúc động bỏ đi, mà là nghe được cùng nhìn thấy được một chuyện, làm cho cô mất hết ý chí. Cô đương nhiên không muốn chia tay với Hường Nghiên, chỉ là cô lúc này đây, không biết nên đối mặt với tình huống đó như thế nào, cho nên chuyện duy nhất cô có thể làm, chính là trốn tránh. Thì ra sai lầm lớn nhất của cô, không phải không hiểu Hường Nghiên, mà là không nên đến thành phố S, như vậy, cũng sẽ không nhìn thấy những chuyện này.....

Cô thật hy vọng trước mắt chỉ là một giấc mộng mà thôi, vào một buổi sáng nào đó cô sẽ nhận được điện thoại của Hường Nghiên nói: Chị nhớ em. Thật hy vọng tất cả đều chỉ là do một mình cô suy tưởng, căn bản cho đến bây giờ cũng chưa từng thật sự xảy ra.....

Cô cứ như vậy mà đi, Hường Nghiên kêu cô cô mặc kệ, Hường Nghiên đưa tay muốn bắt lấy tay cô, cũng rơi vào khoảng không, Hường Nghiên nhấc chân, đuổi tới dưới lầu lại không cất bước được nữa.....

Liêu Kiệt cũng đi theo ra ngoài, “Mình giúp cậu tìm cô ấy trở về, cần giải thích một chút mới đúng, mọi chuyện còn có thể cứu vãn.....” Thật ra Liêu Kiệt tháo đồng hồ xuống, là bởi vì hôm qua lúc anh ta đưa cà phê cho Hường Nghiên, không cẩn thận để cà phê đổ vào mặt trên, cho nên vào nhà vệ sinh rửa, vì vậy mới để ở chỗ đó. Vương Thiển Thiển thật sự đã suy nghĩ quá nhiều.

Hường Nghiên cup đôi mắt xuống, “Không cần... bây giờ nói gì cũng vô dụng.”

Tính tình ngang bướng của Vương Thiển Thiển, chị ấy rất hiểu, bây giờ giải thích nhiều cũng không thể thay đổi được suy nghĩ của cô ấy, ngược lại sẽ chỉ là châm dầu vào lửa mà thôi. Để cho cô ấy bình tĩnh một chút cũng tốt, có lẽ bản thân cô ấy sẽ suy nghĩ thông suốt. Nhưng mà..... tan rã trong không vui như vậy, thật sự làm cho người ta không thể không đau lòng. Hường Nghiên cũng sợ Vương Thiển Thiển cứ như vậy mà một đi không trở lại, chị ấy cũng trách bản thân mình vì sao không sớm thẳng thắn với Vương Thiển Thiển, gặp phải nhiều chuyện như vậy, còn nói Vương Thiển Thiển người ta trẻ con, chính bản thân chị ấy còn không phải là trẻ con đến mức nghĩ đến có thể giải quyết êm đẹp hết tất cả mọi chuyện hay sao?

Lúc Vương Thiển Thiển nói những lời tuyệt tình đó chị ấy không khóc, đến khi Vương Thiển Thiển đi rồi còn một người âm thầm hối hận lại rơi đầy nước mắt. Lúc đầu chị ấy chỉ là che miệng im lặng rơi nước mắt, sau đó dần dần khóc thành tiếng, cuối cùng ngồi xồm trên mặt đất lớn tiếng khóc nức nở.

Liêu Kiệt nhìn Hường Nghiên khóc thành bộ dáng kia, muốn qua đó an ủi, lại không biết mở miệng như thế nào. Giờ khắc này, anh ta mới hiểu được, rốt cuộc Hường Nghiên yêu Vương Thiển Thiển nhiều bao nhiêu, mới biết được, mình thật sự ở chỗ Hường Nghiên không nhìn thấy được một chút xú hy vọng nào.

.

.

.

Ngày đó, sau khi Vương Thiển Thiển đi, Hường Nghiên không biết mình đã khóc bao lâu. Chị ấy ngồi xồm trên mặt đất khóc giống như một đứa trẻ, chỉ nhìn thấy một đôi giày da màu đen bóng đi tới đi lui trước mặt qua khe hở của bàn tay, thỉnh thoảng lại dừng lại. Chủ nhân đôi giày kia có vài lần muốn vươn tay kéo chị ấy đứng lên, lại vài lần bỏ qua, cuối cùng chỉ có một chiếc áo khoác vest phủ lên vai chị ấy. Ngăn chặn gió lạnh buổi sớm, lại không thể chặn được sự rét run trong lòng.

Cuối cùng chị ấy ngồi xồm đến chân cũng tê rần, cảm giác được người xung quanh qua lại ngày càng nhiều lên, mới ý thức được mình đã làm càn như vậy bao lâu. Chị ấy lao đảo đứng lên, lập tức có một đôi tay đỡ chị ấy, chị ấy nhìn người nọ khẽ cong khóe môi, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.” Chị ấy lê đôi chân tê dại đi vào nhà, người phía sau đó cũng đi theo lại, chị ấy dừng bước, cúi trả lại áo khoác cho cậu ta, cậu ta vừa định mở miệng nói chuyện, chị ấy đưa lưng về phía cậu ta vẫy vẫy tay.

Chị ấy cầm điện thoại đi lên cầu thang, vừa đi vừa khóc, trên màn hình điện thoại có bốn chữ nằm rõ ràng: Em trở về rồi. Chị ấy biết Vương Thiển Thiển đã trở về thành phố H, lại nhớ đến cái thành phố cách 2560 km kia.

Ngày hôm đó, chị ấy không đi làm, cũng không gọi điện thoại cho Vương Thiển Thiển, chỉ một mình đứng ngắm người trước cửa sổ, lẳng lặng ngắm chậu hoa lan Phúc Kiến kia. Cây hoa ấy nở rất tốt, hương thơm nồng đậm tỏa khắp nơi. Chị ấy nghĩ đến mình cũng giống như cây hoa này, sức sống kiên cường, dễ vun trồng, cho dù là nhổ đi trồng ở nơi nào, cũng đều tỏa sáng như vậy, cũng giống như cây mai kỳ lạ ở quê nhà kia. Nhưng sự rời đi Vương Thiển Thiển, mới làm cho chị ấy phát hiện, hoa có đẹp, không ai thưởng thức, cuối cùng cũng sẽ bị thời gian vùi lấp. Chị lại nghĩ tới Vương Thiển Thiển đã từng nói, mặc dù hoa tàn, nhưng chỉ cần có người nhớ được vẻ đẹp của nó, là đủ rồi. Nhưng mà, không ai thưởng thức, không ai nhớ được, thì nở để làm gì chứ?

Chị ấy biết vấn đề mấu chốt hiện tại của hai người, ở chỗ khoảng cách. Bởi vì khoảng cách, cho nên Vương Thiển Thiển tự nhiên sẽ sinh ra rất nhiều bất an, mới có thể trở nên miễn cảm như vậy, cho nên..... chị ấy cần phải nghĩ được biện pháp để giải quyết vấn đề này. Nhưng mà chị ấy vừa định chủ động gọi điện thoại qua, mẹ chị ấy đột nhiên đến thành phố S, vì thế đành phải để việc này xuống trước.

.

.

.

Kỳ nghỉ của Vương Thiển Thiển vẫn chưa hết, cô không muốn trở về căn hộ sống cùng Hường Nghiên, sợ tức cảnh sinh tình. Nhưng mà từ khi rời khỏi thành phố S, cô không lúc nào là không nhớ đến Hường Nghiên. Tuy rằng cùng từng hối hận, có phải mình đã lại không hỏi nguyên do mà trách lầm Hường Nghiên?

Nhưng lại ương bướng không muốn cúi đầu, hơn nữa cô không muốn bị Liêu Kiệt nhìn thấy mặt yếu đuối của mình, cho nên thái độ cương quyết cho rằng mình đã làm vô cùng chính xác.

Vương Thiển Thiển trở về nhà mình ở ba ngày, hai người chiến tranh lạnh ba ngày. Sau ba ngày, Vương Thiển Thiển không nhận được lại trở về căn nhà nhỏ của hai người, kiên nhẫn như trước đây quét dọn vệ sinh, nấu cơm, vừa ăn cơm vừa xem TV, sau đó rửa chén, tắm rửa, lên mạng chat QQ, thấy

icon màu xám của Hường Nghiên, mở khung nói chuyện đưa vào một hàng chữ, trước khi gửi đi lại xóa hết toàn bộ. Đợi bốn ngày nữa đi, cô tự nói với mình. Cho dù là làm lành, ít nhất cũng phải bình tĩnh vượt qua một tuần chứ, bằng không cứ xem như đã suy nghĩ cẩn thận mới ra quyết định.

Nhưng mà ———

Không đợi được bốn ngày sau, điện thoại của Vương Thiên Thiên vang lên, nhưng người gọi không phải là Hường Nghiên, mà là mẹ của Hường Nghiên. Mẹ của Hường Nghiên nói: “Đi đang ở thành phố H, con rút ra chút thời gian chúng ta hẹn gặp mặt đi.”

Vương Thiên Thiên cười nói: “Đi, sao đi lại đột nhiên đến đây? Hường Nghiên cũng không nói với con. Sao lại không gọi điện thoại trước để con đi đón đi?”

“Hường Nghiên không biết đi đến, con cũng đừng nói với nó. Đi chỉ muốn nói với con mấy câu.” Tuy rằng không nhìn thấy mặt của đối phương, nhưng chỉ dựa vào giọng nói này, Vương Thiên Thiên cũng đoán được gương mặt của mẹ Hường Nghiên lúc này khó coi đến thế nào.

Cô vội xin nghỉ, đi đến một quán trà hẹn gặp mặt với mẹ của Hường Nghiên. Lúc cô đến, mẹ của Hường Nghiên đã ở đó.

“Xin lỗi, đi, con tới trễ.” Vương Thiên Thiên có chút cẩn trọng, tuy rằng không biết đi tìm cô có chuyện gì, nhưng mơ hồ cảm thấy được không phải là chuyện tốt, mà đi lại không cho cô nói với Hường Nghiên, cô cũng rất nghe lời không nói với Hường Nghiên.

“Con là một cô bé tốt.” Mẹ của Hường Nghiên đột nhiên nói một câu như vậy.

Vương Thiên Thiên mở to hai mắt không hiểu lời này có ý gì. Mẹ Hường Nghiên nói tiếp: “Con không nói cho Hường Nghiên, chứng tỏ con đối với người lớn như đi coi như kính trọng, mà vừa này, con đến muộn, đi biết là bởi vì kẹt xe, nhưng lúc con nói cũng không lấy cớ giải thích, nói được con là một cô bé hiểu chuyện.”

Vương Thiên Thiên càng nghe càng không hiểu, cô do dự mở miệng: “Đi. Đi đến tìm con.”

“Không nói nữa, uống trà trước.” Mẹ Hường Nghiên ngắt lời cô.

Vương Thiên Thiên hơi cúi thấp đầu, đưa chung trà lên miệng uống một ngụm nhỏ. Âm ẩm, không biết là trà gì, vào miệng là một mùi thơm thoang thoang, mùi thơm kia tỏa ra trong khoang miệng, quanh quần bên trong, thật lâu cũng không tan.

Cô ngồi ở chỗ kia, rất bức rức. Trong đầu cũng bắt đầu không thể khống chế mà suy nghĩ lung tung. Hường Nghiên đã công khai với nhà? Đi giận mình đã làm cho Hường Nghiên đau lòng? Hay là.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

“Đi đã biết chuyện của con và Hường Nghiên.” Lời của mẹ Hường Nghiên, làm cho suy nghĩ miên man của Vương Thiên Thiên lập tức ngừng lại.

Cô hơi chút ngẩng đầu lên nhìn về mặt của mẹ Hường Nghiên, trước đây đi nhìn đến cô khuôn mặt luôn tươi cười, thường xuyên khen ngợi, đáng vẻ vô cùng yêu thích, nhưng mà hôm nay, giống như biến thành một người khác, cho đến lúc này vẫn chưa nở một nụ cười. Cô lại càng thêm khản trương, cảm thấy được câu tiếp theo không phải là lời mà cô muốn nghe.

“Nghiên Nghiên vẫn luôn là một con bé hiểu chuyện, tương lai nó nhất định sẽ kết hôn sinh con. Trước kia hai đứa con tuổi còn nhỏ, cho nên đi không ngăn cản, nhưng không có nghĩa là đi sẽ đồng ý các con tiếp tục như vậy. Hiện tại Hường Nghiên đi thành phố S, đi biết giữa hai con đã xảy ra một vài chuyện, mấy hôm nay tâm trạng nó vẫn bất ổn, xin nghỉ vài ngày để đi với đi, còn tưởng rằng đi không biết gì. Đi thấy nó như vậy, trong lòng vô cùng chua xót, thứ cảm giác này, chờ sau này con có con sẽ hiểu được.” Nói đến đây, gương mặt nhìn Vương Thiên Thiên một cái, bộ dáng của Vương Thiên Thiên quả nhiên sâu sắc, không có tinh thần, không phục mà cắn môi.

“Đi và cha của Nghiên Nghiên đều hy vọng tương lai nó có thể được gặp người đàn ông tốt, trải qua một cuộc sống hạnh phúc. Hiện giờ nó chỉ cần ở lại thành phố S, là có thể làm được vị trí quản lý, đi không nghĩ nó sẽ tùy hứng mà trở về, gia đình và công việc đối với nó đều rất quan trọng, điểm ấy con có thể cũng hiểu được, hơn nữa, con cũng muốn Nghiên Nghiên tốt, không phải sao?” Nói xong, mẹ của Hường Nghiên cầm bàn tay hơi nắm lại của Vương Thiên Thiên, bàn tay nhỏ bé thật lạnh, mẹ của Hường Nghiên cũng không khỏi thờ dãi.

Một khắc kia, Vương Thiên Thiên bỗng nhiên hiểu được rất nhiều chuyện, cho tới bây giờ tất cả áp lực đều do một mình Hường Nghiên chịu, cô chưa làm gì cả. Chuyện trước đây vẫn luôn rối rắm, sau những lời này của mẹ Hường Nghiên, bỗng nhiên sáng tỏ thông suốt. Trong lòng cô vẫn không muốn buông Hường Nghiên, không có Hường Nghiên, cô sẽ không có phương hướng. Nhưng mà nếu như không buông tay, giống như lời của Liêu Kiệt, cô luôn liên lụy Hường Nghiên. Nhớ lại lúc trước Hường Nghiên thi nghiên cứu sinh, nếu là thi đại học C, như thế hôm nay cũng sẽ không đến mức làm quản lý nhỏ của một công ty như vậy. Hiện giờ Hường Nghiên có cơ hội thăng chức, nếu vì cô mà trở lại thành phố H, tất cả lại bắt đầu từ con số không. Cô lại nghĩ đến mấy năm qua, tính trẻ con của mình, làm nũng, tùy hứng, tất cả đều được Hường Nghiên bao dung. Trước đây cô cảm thấy mình yêu Hường

Nghiên rất nhiều, bây giờ xem lại, quả nhiên vẫn là vô cùng ngây thơ, tình yêu của Hường Nghiên, cho đến bây giờ đều là vô tư, tình yêu toàn tâm toàn ý, mà cô, thầm nghĩ đến bản thân mình...

Thấy Vương Thiên Thiên không nói lời nào, mẹ của Hường Nghiên nói tiếp: “Con trở về mà suy nghĩ lại cho tốt, nghĩ lại tương lai, nghĩ đến hai đứa...”

Vương Thiên Thiên chậm rãi gật đầu, mùi thơm vốn lưu lại trong miệng, bỗng nhiên trở nên đắng chát. Không biết là nước mắt chảy vào trong cuống họng hay là như thế nào.

Sau khi Hường Nghiên yên tĩnh suy nghĩ vài ngày, rốt cục hạ quyết tâm. Chị ấy gửi tin nhắn cho Vương Thiên Thiên nói: Vừa mới nhận được thông báo của công ty, không cần chờ hai năm, chị rất nhanh là có thể trở về thành phố H, em có vui không? Chị rất vui. Đừng nóng giận được không? Chị lập tức có thể trở về với em rồi...

Chị ấy không dám gọi điện thoại, chị ấy sợ mình nói xong sẽ lộ ra sơ hở, như vậy, cô bé kia sẽ lại càng khó chịu. Cho nên chỉ có như vậy, chị ấy mới dám nói ra những lời này. Về phần trở về sẽ xảy ra chuyện gì, chị ấy cũng lười suy nghĩ. Đây là lần đầu tiên, chị ấy làm một chuyện mà không hề tính toán, chỉ là nghĩ đến, cứ làm. Thành thạo, cũng cho chị ấy trẻ con một chút đi.

Lúc Vương Thiên Thiên nhận được tin nhắn này, là buổi tối sau ngày nói chuyện với mẹ Hường Nghiên. Nếu nói trước đó cô vẫn còn có nhiều không ổn như vậy, lúc này đây, cô quyết không ỉn có nhiều lý do để lấy cớ cho bản thân nữa.

Yên lặng xem xong tin nhắn, nhắm mắt lại gục ở trên giường, cô gọi điện thoại ẹ Hường Nghiên, đơn giản hỏi thăm vài câu, cô cố nén nước mắt ngừng đầu nói: “Dì, dì yên tâm đi, con sẽ chia tay với Hường Nghiên.”

.....

Một lần nữa vui đầu lên giường, Vương Thiên Thiên cười khổ một chút, cô rốt cục hiểu được, mục đích ngày đó mẹ của Hường Nghiên để cho cô uống thứ trà kia, chính là muốn cho cô biết, có những tình cảm cũng giống như trà, lúc đầu là ngọt ngào, nhưng dần dần sẽ biến thành đắng, mặc kệ dư vị như thế nào, cũng vẫn là đắng. Cô chỉ hóp qua một ngụm, đã đắng chát, nếu như uống nhiều, vậy.....

Cô khẽ cười, liền rơi nước mắt. Hường Nghiên, chúng ta quả nhiên là không thể đi đến cuối cùng.....

Không phải em không yêu nữa, chỉ là em không muốn tiếp tục ích kỷ.

Mặc dù đã đau đến không thể hít thở, nước mắt đã ướt đầm gối nằm, cô vẫn ghi mấy chữ Hán vào khung viết tin nhắn trong điện thoại: Em đã suy nghĩ kỹ rồi, chúng ta chia tay đi.

Tin báo đã gửi vừa mới vang lên, điện thoại của Hường Nghiên lập tức gọi vào, nhưng mà cô bắt máy bên kia lại không có âm thanh. Một thời gian im lặng thật dài qua đi, Hường Nghiên nói: “Chị vừa mới tiễn mẹ về, đang định ngày mai trở về tìm em, em thế này lại là vì sao?”

Vương Thiên Thiên sịt sịt mũi, nhẹ nhàng phun ra ba chữ: “Chia tay đi.” Giọng nói kia khàn khàn mơ hồ, trong nháy mắt, chính cô cũng cảm thấy không chân thật.

“Em ở đâu?” Giọng nói của Hường Nghiên nghe không ra gấp rút.

“Nhà.” Vương Thiên Thiên ngừng một chút nói tiếp: “Nhà chị.”

“Được, chị đã biết.” Hường Nghiên không đợi cô nói xong đã ngắt điện thoại.

Tắt điện thoại, Vương Thiên Thiên nằm úp lên giường, khóc đến chết đi sống lại. Cô lớn thế này cho đến bây giờ chưa từng đau lòng như vậy, hai chữ chia tay này, cả đời cô chỉ nói qua ba lần, lần đầu tiên nói, là lời nói tức giận Hường Nghiên mà nói; lần thứ hai nói, là lời nói làm cho người lớn an lòng nói với mẹ của Hường Nghiên; lần thứ ba nói, cũng là thật sự, lời nói bất lực làm cho cô ngay cả hít thở cũng trở nên yếu ớt giống như mất đi mạng sống.

Đau lòng đến cùng cực, không biết có phải chỉ cần trái tim ngừng đập, sẽ không đau nữa? Nhưng mà nếu cô chết rồi, Hường Nghiên càng không thể buông, tất cả, đều để cho cô gánh chịu đi.

Lúc này đây, chỉ lúc này đây, để cho cô giống như người lớn, đi bảo vệ Hường Nghiên.

Mặc dù biết Hường Nghiên lúc này cũng đau giống như mình, cô vẫn nhìn không đi an ủi, cô biết hiện giờ cô không thể có một chút không đành lòng nào, không thể làm cho Hường Nghiên vì mình mà mất đi những thứ khác nữa.

Đồng hồ báo thức vang lên tíc tắc, Vương Thiên Thiên nằm ở trên giường, từ trong tiết tấu kia, nhớ lại trước đây. Từ lúc cùng Hường Nghiên gặp nhau cho đến yêu nhau, mãi cho đến hiện tại, có nhiều hình ảnh hạnh phúc như vậy, chỉ cần vừa nghĩ đến, luôn sẽ cong khóe miệng lên. Nhưng mà lần này, cô tuy rằng cười, nước mắt cũng không thể khống chế chảy ra từ khóe mắt, bao nhiêu hạnh phúc từng có, hiện tại chỉ còn bất lực. Ngoại trừ mỉm cười chảy nước mắt, cô không biết có thể làm được gì, nhắm mắt lại, trong đầu tất cả đều là hình ảnh của Hường Nghiên; mở to mắt, nước mắt ở trước mắt lại hợp thành bộ dáng của Hường Nghiên.

Thời gian là ba giờ sáng, ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, gió lạnh thổi vào bức rèm quạt lên tường nghe sần sật. Vương Thiên Thiên đành phải qua loa lau nước mắt, rồi giường đi đóng cửa lại. Cô đi đến trước cửa sổ, liếc mắt nhìn mưa bên ngoài, nghĩ thầm, ngay cả ông trời cũng đang tội nghiệp mình hay sao? Mình làm như vậy, chắc là đúng rồi chăng?

Trong màn mưa, đột nhiên có một chùm ánh sáng từ xa đi đến gần, có một chiếc xe taxi đang chậm rãi tiến vào trong sân. Vương Thiến Thiến đóng cửa sổ, xoay người đến phòng bếp rót ین một cốc nước, khóc quá lâu, cuống họng cũng khô.

Cô cầm cốc nước từ phòng bếp đi ra, đột nhiên nghe được có tiếng nắm cửa chuyển động, tim cũng theo âm thanh kia mà căng thẳng. Cửa mở, cô thấy Hường Nghiên chỉ mặc một chiếc áo mỏng manh đang đứng ngoài cửa, trên đầu, trên người, còn phủ nước. Chiếc xe dưới lầu vừa rồi kia... Vương Thiến Thiến theo thói quen định đến toilet lấy khăn mặt đưa cho Hường Nghiên, nhưng mà vừa cất bước, lại vội ngừng lại. Cô không thể làm như vậy.

Hường Nghiên đóng cửa lại, tiện tay vứt bỏ túi xách, giày cũng không cời tiến vào trong nhà, bước lên ôm lấy Vương Thiến Thiến còn đứng sững sờ ở phòng khách, khàn giọng mà nói: “Chị không muốn chia tay....”

Hường Nghiên vừa ôm, trái tim của Vương Thiến Thiến đã muốn vỡ ra, cô ngăn bản thân mình ôm lại Hường Nghiên, lại không thể ngăn cốc nước rơi xuống đất, nhảy mất mảnh nhỏ vắng khắp nơi. Vũng nước ảm ỉa dọc theo khe hở trên sàn nhà, hợp lại với một ít nước đọng lại phía sau Hường Nghiên. Cô đẩy Hường Nghiên ra, cúi đầu nhìn thấy mảnh nhỏ đầy trên sàn nói: “Em muốn chia tay.”

Một sàn nhà đầy mảnh vỡ kia, cũng không so được với sự đau lòng của hai người đang im lặng trong phòng khách.

“Giữa chúng ta, cho đến bây giờ ngoại trừ yêu, cái gì cũng không xác định.”

Vương Thiến Thiến đưa tay ra sau lưng, cời bỏ chiếc nhẫn Hường Nghiên tặng cô, giữ lại trong lòng bàn tay phải.

“Điều này còn chưa đủ sao?” Cho đến bây giờ Hường Nghiên không nghĩ tới những lời này sẽ xuất phát từ miệng cô ấy, rốt cuộc mấy hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Sao cô ấy lại đột nhiên biến thành như vậy? “Em đã nói, chúng ta phải luôn ở bên nhau, Vương Thiến Thiến, em đã nói....” Hường Nghiên nghiêng người muốn hôn nhẹ cô, lại bị cô lấy tay ngăn lại. Bàn tay kia để ở trên vai của Hường Nghiên, Hường Nghiên chỉ vừa cúi đầu đã thấy vị trí vốn tồn tại một chiếc nhẫn cặp ở ngón giữa, là khoảng trống.

Vương Thiến Thiến không dám ngẩng đầu nhìn Hường Nghiên, sợ nhìn thấy cô sẽ mềm lòng. Tình yêu không được chúc phúc, tình yêu không thể công khai, tình yêu không thể chịu nổi chờ đợi.... Tình yêu không có cách nào thực hiện.....

“Hường Nghiên, em thật sự không thể tiếp tục.” Vương Thiến Thiến hít sâu một hơi, mới nói ra những lời này. Nhưng mà trước sau không dám ngẩng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Hai người đứng đối mặt, mũi chân gần như chạm mũi chân, Vương Thiến Thiến nhìn thấy rõ có giọt nước mưa chảy xuống vũng nước đọng dưới chân Hường Nghiên. Cô thật hy vọng mình có thể phá tan hết tất cả mọi ngăn cách trở ngại, dùng cảm mà ôm Hường Nghiên vào trong ngực, nói ọi người nghe, hai người bọn cô ở bên nhau tương lai cũng sẽ rất hạnh phúc, nhưng mà, cô dựa vào cái gì?

“Cho nên, em cứ như vậy mà buông tay chị là bởi vì em không yêu chị nữa sao?” Hường Nghiên nói xong, nước mắt theo đó mà rơi xuống.

“Phải.” Vương Thiến Thiến cắn chặt răng, từ trong cổ họng khó khăn mà tràn ra từ này.

“Vương Thiến Thiến! Em là đồ khôn kiếp vô liêm sỉ lại ấu trĩ!” Hường Nghiên gào lên, giờ tay lập tức một cái tát dưng trên mặt Vương Thiến Thiến. Chị ấy dùng tay trái đánh, lực không mạnh, nhưng trong khoảnh khắc chiếc nhẫn trên tay chạm vào mặt, Vương Thiến Thiến cảm giác được thứ đồ kim loại kia chạm vào đau nhói trong lòng.

Cả đời này của Vương Thiến Thiến, vẫn luôn được nuông chiều từ bé, từ nhỏ đến lớn chưa có ai đánh cô, hai mươi mấy năm qua, chỉ ăn qua hai cái tát, đều là của Hường Nghiên. Cô nâng tay xoa xoa hai gò má nóng rát, cảm giác giống như chiếc nhẫn kia để lại dấu vết trên mặt cô, làm sao cũng không xóa được. “Đúng! Chị mắng rất đúng!” Cô đột nhiên cười, ra vẻ thoải mái mà nói: “Con người của em vốn như vậy, không gì có thể làm cho em thích thật lâu, con người cũng vậy, hiện giờ em không yêu chị nữa, cho nên chia tay đi.”

Hường Nghiên đột nhiên cảm thấy được Vương Thiến Thiến ở trước mắt làm ین vô cùng xa lạ, bàn tay run rẩy của chị ấy xoa má phải của Vương Thiến Thiến, hỏi lại một lần lại một lần: “Vì sao?”

Vương Thiến Thiến đành phải quay đầu đi nói: “Không có vì sao, cứ như vậy đi, chị đừng khóc, em không muốn thấy chị khóc, em phiền.”

“Vương Thiến Thiến.....” Giọng điệu của Hường Nghiên, sớm từ phần nộ chuyển sang cầu xin, “Thiến Thiến..... Đừng như vậy được không?” Đây là lần đầu tiên, Hường Nghiên dùng thái độ như vậy đối với cô.

Trong lòng Vương Thiến Thiến vẫn như luôn căng như dây đàn, sắp phải đứt. Cô không biết giây tiếp theo, cô có phải là sẽ kiểm cửi ba năm thiêu một

giờ hay không. Vì vậy cô không để anh có cơ hội hối hận, dùng sức đẩy Hương Nghiên ra nói: “Vậy chị tiếp tục ở đây khóc đi, em đi đây.”

Hương Nghiên bị cô đẩy như vậy, ngã lăn trên mặt đất, cô đi ngang người chị ấy, nhắm mắt lại cố nhìn không nhìn tới, chỉ là trong khoảnh khắc đi ngang qua, cô lại nhớ đến lần đầu gặp, khuôn mặt tươi cười đó của Hương Nghiên. Hiện tại, trên khuôn mặt ấy, tràn ngập nước mắt. Cô biết lần này đi có thể sẽ không bao giờ quay đầu lại, nhưng vẫn nhẫn tâm không dám cúi đầu. Trong tay nắm lấy chiếc nhẫn Hương Nghiên tặng cô, siết chặt tạo ra một dấu tròn ửng đỏ.

Mưa bên ngoài vẫn rơi không ngừng, Vương Thiển Thiển cả trú mưa cũng không thềm, ngửa đầu đi về phía trước, cô nghĩ đến, cơn mưa này quá lớn rồi, rơi cả vào trong mắt cô. Không biết là ai cảm động ai.

Lúc Vương Thiển Thiển đi quên đóng cửa, Hương Nghiên ngồi bệt dưới đất, trơ mắt nhìn người nọ biến mất trước mắt, lại không biết phải nói như thế nào để giữ cô ấy lại, chị ấy rất hận tính cách đáng chết này của mình, rõ ràng là không đành lòng như vậy, rõ ràng là không buông xuống được như vậy, vậy mà không học được giữ lại. Có phải chị ấy nên một khóc hai nháo ba thất cổ hay không? Nhưng mà dùng phương pháp như vậy để giữ một người ở lại, có ý nghĩa gì chứ?

Gió nhẹ thổi qua làm cho cánh cửa khép rồi lại mở, đột nhiên mưa to tầm tã, cửa bị gió thổi đóng chặt lại. Vang lên ầm một tiếng, Hương Nghiên mới đứng dậy từ mặt đất, tìm điện thoại trong túi xách, gọi cho Vương Thiển Thiển, kết quả, tiếng chuông điện thoại truyền ra từ phòng ngủ. Chị ấy luống cuống, hấp tấp cầm lấy chìa khóa rồi đi ra cửa.

Rạng sáng 4 giờ, có người đi thang lang không mục đích trong mưa, có người đi đi dừng dừng tìm kiếm đứa nhóc bỏ nhà kia. Đêm tối dày đặc, mưa rất to, thế giới đều nhìn không rõ ràng.

Đợi cho trời sáng, mưa tạnh rồi, Hương Nghiên mới lê bản thân mệt mỏi của mình trở về nhà một lần nữa. Chị ấy nghĩ, mình rốt cuộc đã làm sai chuyện gì? Vì sao lại đối xử với mình như vậy? Mà người duy nhất có thể cho chị ấy đáp án, không còn nữa.

Về đến nhà, phát hiện hai chiếc điện thoại vẫn im lặng nằm cạnh nhau như trước, không có một cuộc gọi nhờ, không có một tin nhắn. Rốt cuộc đã đi đâu rồi chứ?

Tình yêu luôn đoán được bắt đầu, lại không đoán được kết cục.

Thật sự không thể ở bên nhau sao? Chết cũng không muốn buông tay, nhưng mà vì cái gì em lại muốn buông chị chứ?

.

.

.

Vào một buổi sáng vừa tạnh mưa, Triệu Đình đang nằm trên giường mộng đẹp ngọt ngào với bạn trai thứ n. Bỗng nhiên một trận đập cửa dồn dập làm cô ấy bừng tỉnh giấc mộng xuân này. Cô ấy cầm phấn vuốt lại đầu tóc rồi bò từ trên giường ngồi dậy, tuy rằng sớm để lại tóc dài, cô ấy vẫn có thói quen xoắn tóc ngủ đến rồi tung rối mù. Mở cửa, thấy Vương Thiển Thiển ướt sũng đứng đó, Triệu Đình lập tức tỉnh táo.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Triệu Đình đỡ lấy Vương Thiển Thiển đang yếu ớt, vừa chạm tay vào là một mảnh lạnh lẽo.

“Chị Triệu Đình.....” Vương Thiển Thiển thấy chị ấy, liền khóc ầm lên một trận.

Triệu Đình đóng cửa, đỡ cô vào trong ngồi xuống, lại lấy khăn mặt đến lau nước mưa trên người cô, “Đừng khóc, đừng khóc, có chuyện gì từ từ nói.”

Vương Thiển Thiển lau lau nước mắt, mới nghẹn ngào nói: “Em và Hương Nghiên đã chia tay.....”

“Cái gì?” Hương Nghiên đá em? Không thể nào?” Triệu Đình đứng bật dậy, sao Hương Nghiên lại có thể như vậy?

Vương Thiển Thiển lắc đầu, “Là em nói chia tay....”

Triệu Đình nghe xong, tức giận đến mức đẩy Vương Thiển Thiển: “Em đá Hương Nghiên? Vậy em khóc với chị cái gì?”

“Em.....” Vương Thiển Thiển muốn nói lại thôi, những lời đó cũng không thể nói với Triệu Đình, Triệu Đình nhất định sẽ nói cho Hương Nghiên. Nhưng mà hiện giờ cô thật sự không biết nên tìm ai để kiếm một chút an ủi, Trương Thiển Nhất và Nguyệt Lượng không ở đây, Lí Nam đã sớm ở chung với bạn trai, Tống Nhiên còn trọ tại trường với bạn cùng phòng nói chuyện với nhau cũng không tiện, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể làm phiền Triệu Đình. Hơn nữa, cô biết Hương Nghiên nhất định là đang tìm cô khắp nơi, mà Triệu Đình và Hương Nghiên có quan hệ tốt nhất, cho nên cô tìm đến Triệu Đình cũng chính là để cho Hương Nghiên biết cô bình an.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Triệu Đình ôm vai đứng trước mặt Vương Thiển Thiển, hai người vẫn luôn tốt như vậy, sao lại đột nhiên chia tay? “Hương Nghiên biết em tới chỗ chị không?”

Vương Thiển Thiển lắc đầu.

Triệu Đình trừng mắt liếc cô, “Chị đi gọi điện thoại cho Hương Nghiên trước, lát nữa sẽ thẩm tra em sau.” Triệu Đình xoay người đi vào phòng ngủ,

Vương Thiên Thiên ngồi ở chỗ kia lặng lẽ rơi nước mắt.

Đợi cho Triệu Đình gọi điện thoại xong, sắc mặt càng nghiêm trọng so với trước đó, vì thế Vương Thiên Thiên đứng lên dịch chuyển vài bước về phía cửa. Triệu Đình đi vài bước đến trước mặt cô, lớn tiếng mắng: “Vương Thiên Thiên! Em là đồ khốn kiếp!” Sau đó dùng sức đẩy, cả người Vương Thiên Thiên bị đập vào tường.

Đương nhiên Vương Thiên Thiên biết Hường Nghiên sẽ không oán trách mình với Triệu Đình, nhưng Hường Nghiên nhất định rất đau lòng, cho nên Triệu Đình mới có thể tức giận như vậy. Cô dựa vào tường, thẳng người lên nói: “Chị Triệu Đình, chị đánh em đi, mắng em đi, em không trách chị, là em có lỗi với Hường Nghiên.”

Triệu Đình giơ tay lên, lại hạ xuống, hai người kia đều là bạn tốt của cô ấy, xảy ra chuyện như vậy cũng không phải cô ấy đánh Vương Thiên Thiên là có thể thay đổi được, cô ấy chỉ hỏi Vương Thiên Thiên: “Nếu em nói em thích người khác, chị còn có thể hiểu được phần nào, nhưng em đây là làm sao?”

“Em không muốn yêu xa, em quá mệt mỏi, được không?” Vì Hường Nghiên, cô đành phải gạt cả Triệu Đình.

“Lúc trước ai lời thề son sắt nói chờ Hường Nghiên hai năm?” Triệu Đình bắt gặp tăng âm lượng, cô ấy luôn cảm thấy, nếu lấy tính cách Vương Thiên Thiên mà nói, không nên như vậy?

“Chị cũng biết từ trước đến nay em đều nói mà không suy nghĩ, nói vậy em chỉ là thuận miệng nói mà thôi.” Vương Thiên Thiên lại lộ ra vẻ mặt đùa giỡn, nếu Triệu Đình biết được con người thật của cô, như vậy cũng sẽ khuyên Hường Nghiên sống cuộc sống của mình cho tốt đi?

“Sao em lại trở nên như vậy?”

“Thời gian sẽ thay đổi một người.”

“Vương Thiên Thiên, không phải là em có nỗi khổ gì chứ? Em nói đi chị giúp em cùng giải quyết, nói cho Hường Nghiên biết, chúng ta cùng nhau nghĩ cách.”

Triệu Đình trước sau vẫn không tin, thời gian có thể thay đổi một người, sẽ làm tình cảm nhạt đi, nhưng nếu như người này là Vương Thiên Thiên, giống như có chút khó khăn.

“Nỗi khổ gì chứ, chị nghĩ nhiều rồi, em chính là không yêu chị ấy nữa, không muốn tiếp tục sống như vậy, không được sao? Em chịu đủ rồi, không được sao?”

Triệu Đình sùng sốt nửa ngày mới nói tiếp: “Được, có thể, nếu là như vậy, em khóc cái gì?”

Vương Thiên Thiên cúi đầu không lời nào để nói, nửa ngày, cô mới lại mở miệng: “Chị Triệu Đình, phiền chị giúp em chuyển lời với Hường Nghiên, đồ của em, một thời gian nữa em sẽ về lấy. Em đi đây, sáng sớm đánh thức chị thật ngại quá, hôm nào mời chị ăn cơm.”

Giọng điệu khách sáo như vậy, làm cho Triệu Đình rất không quen, cô ấy gọi người muốn rời khỏi kia lại, dè dặt mở miệng, “Thiên Thiên. thật sự không thể quay trở lại sao?”

Vương Thiên Thiên đầu cũng không quay lại, đưa lưng về phía cô ấy gật mạnh đầu.

Yêu không phải là một cộng một bằng hai, không phải hai người yêu nhau là có thể, không phải cố gắng nhất định sẽ có kết quả tốt, đạo lý này cuối cùng Vương Thiên Thiên cũng nghĩ thông suốt. Sau này, hai người bọn cô không còn quan hệ, cô sẽ mang theo tình yêu này để tiếp tục sống. Cô hy vọng Hường Nghiên cũng sống tốt, hy vọng Hường Nghiên quên cô, cũng hy vọng Hường Nghiên nhớ cô. Chẳng qua là từ nay về sau, ai cũng không còn là của ai nữa.

Hường Nghiên trở về thành phố S, Vương Thiên Thiên về nhà cha mẹ ở, thời gian tiếp tục vô thức mà trôi qua.

Ngày Vương Thiên Thiên dọn khỏi nhà của Hường Nghiên, ở trên bàn trà để lại một tờ giấy: Chìa khóa đặt ở kệ giày, hoa này em mang đi, chúng nó cần người chăm sóc, nếu chị trở về, nhớ đổi ổ khóa. Bảo trọng.

Đi tới cửa, không nhận được mà quay đầu nhìn lại một lần, nhẹ giọng thở dài, lại đi trở về bàn trà bên cạnh, vò những lời kia thành một cục cắt vào trong túi áo khoác, viết lại một tờ khác: Chìa khóa chờ lần sau chị trở về sẽ đưa chị, hoa em mang đi.

Cho dù không thể ở bên nhau, nhưng cô vẫn muốn lại nhìn thấy chị ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Đồng hồ báo thức reo lên mấy lần, Hường Nghiên không nhớ nổi, đầu đau muốn nứt ra, không mở mắt được.

“Thiên Thiên, mấy giờ rồi?” Lời vừa ra khỏi miệng, chị ấy mới ý thức được Vương Thiên Thiên vốn không ở bên cạnh chị ấy. Không chỉ là hôm nay không ở bên cạnh chị ấy, mà là sau này, cũng vẫn sẽ không ở.

Dạ dày quặn lên, chị ấy rời giường vào toilet nôn, nhưng chỉ là nôn khan. Thì ra thứ chặn chị ấy lại, không phải là rượu của hôm qua, mà là người và chuyện còn ngẹn ở trong lòng.

Chẳng lẽ thật sự từ bỏ như vậy sao? Từ sau khi trở về từ thành phố H, chị ấy đã tự hỏi bản thân vấn đề này không dưới vạn lần. Nhưng mà.....

Chị ấy liên tục gọi điện thoại cho Vương Thiên Thiên, trong ống nghe truyền đến một giọng nữ máy móc – Điện thoại quý khách gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

Hường Nghiên hít sâu một hơi, lại trở về phòng ngủ, nhìn thời gian đi làm đã bị muộn rồi, bèn không gọi nữa.

Hôm nay chị ấy có rất nhiều chuyện phải làm, cho đến trước cuộc họp buổi chiều phải tắt chuông điện thoại, chị ấy mới nhớ tới, qua nhiều ngày như vậy, Vương Thiên Thiên vậy mà cả một cuộc điện thoại cũng chưa từng gọi qua, thậm chí một tin nhắn cũng không có. Lại gọi cho đây số kia, vẫn không thể kết nối được như trước. Chẳng lẽ thật sự ngay cả nói chuyện cũng không muốn nói với mình sao? Chị ấy nghĩ một lúc lại suýt rơi nước mắt, nhưng mà lý trí nhắc nhở chị ấy, không thể tùy hứng.

Họp xong, lại bận rộn đến khuya, về đến nhà, Hường Nghiên nằm ở trên giường, chưa từ bỏ ý định lại cầm lấy di động. “Đây là lần cuối cùng.” Chị ấy tự nói với chính mình. Nếu Vương Thiên Thiên không nghe, vậy chị ấy cũng không làm phiền nữa.

Sau đó..... vẫn là không thể gọi được.

Hường Nghiên tức giận đến mức ném điện thoại lên giường, cầm hận nói: “Vương Thiên Thiên, đây là do chính em chọn!” Lựa tên trong danh bạ, ngón tay chân chửi ở nút C, cuối cùng vẫn là không nhấn tâm.

Một ngày của tháng sau, Vương Thiên Thiên chịu không nổi nhưng nhớ gọi điện thoại cho Hường Nghiên, muốn giống như bạn bè ân cần hỏi thăm một chút, nhưng lúc này Hường Nghiên đang họp để chế độ im lặng, không nghe thấy. Chờ sau khi chị ấy họp xong lập tức gọi lại cho Vương Thiên Thiên, mà Vương Thiên Thiên đang rửa mặt, nghe thấy điện thoại vang lên chạy ra tiếp, vừa tiếp lại đã ngắt kết nối.

Sau đó thỉnh thoảng sẽ liên lạc bằng tin nhắn, không gọi điện thoại nữa.

Tình cảm, có lúc chính là do như vậy mà trở nên nhạt dần.

Sau đó, Vương Thiên Thiên hỏi Nguyệt Lượng: “Có phải chỉ cần không nhớ đến nữa, thì sẽ không đau khổ? Vậy cậu chỉ cho tớ, làm thế nào để không nhớ tới?”

Sau đó, tinh thần của Vương Thiên Thiên sa sút một khoảng thời gian.

.

.

.

Mùa xuân năm sau, Trương Thiên Nhất về nhà thăm người thân, ngày hôm đó Vương Thiên Thiên đến nhà ga đón cậu, đã hơn một năm không gặp, phong thái của Trương Thiên Nhất đã khác hơn rất nhiều so với trước kia. Vương Thiên Thiên cảm thấy được, cậu trở nên chững chạc, cũng dần dần trưởng thành.

Trong tiệm KFC, Vương Thiên Thiên lần đầu tiên bình tĩnh từ tốn thuật lại đầu đuôi chuyện chia tay với Hường Nghiên, cô không có giấu diếm Trương Thiên Nhất, bởi vì cô biết mặc kệ cô làm gì, Trương Thiên Nhất chắc chắn cũng sẽ ủng hộ.

Quả nhiên, sau khi Trương Thiên Nhất nghe xong, cũng không phát biểu quan điểm gì đối với chuyện này, lại nói với Vương Thiên Thiên: “Hay là..... hai chúng ta kết hôn đi?”

Vương Thiên Thiên ngay lập tức bị Trương Thiên Nhất chọc cười như vậy. Nếu như thế này, gả cho Trương Thiên Nhất, có lẽ cũng là một lựa chọn không tồi. Hai người hiểu biết nhau như vậy, không có mâu thuẫn gì, cũng vẫn có thể tự yêu đương, vẫn có cuộc sống riêng, cũng coi như có một lời giao phó với gia đình. Nhưng mà, trong đáy lòng cô vẫn nhớ tới Hường Nghiên, nhớ tới Hường Nghiên từng nói qua, “Nếu em kết hôn thì rút đi”. Tuy rằng trở lại với Hường Nghiên là không thể nào, nhưng cô cũng vẫn không muốn kết hôn.

Vương Thiên Thiên cẩn thận để sốt cà chua lên trên nắp hộp hamburger, đưa tới trước mặt Trương Thiên Nhất nói, “Mẹ cậu thúc giục kết hôn à?”

“Mẹ tớ chỉ là sợ cậu bị người khác theo đuổi mất, sợ cậu không chờ được tớ, trên thực tế tớ biết cậu có thể chờ, chỉ là người cậu chờ không phải tớ, đúng không?”

“Hiện tại cũng không có ai cho tớ chờ, ha ha.” Cô cười đến chua xót, lại hỏi cậu: “Thế, sau này cậu phải làm thế nào bây giờ?”

Cậu lấy khoai chấm chấm vào nước sốt, “Dù sao tớ cũng đã không thể yêu nổi nữa rồi.”

“Thật sự buông tay sao?”

“Con đường này quá khó khăn, Thiên Thiên, thật sự..... là đàn ông, tớ cũng thừa nhận không nổi, cậu còn muốn tiếp tục kiên trì sao? Cho dù không phải tớ, cậu vẫn có thể tìm một người đàn ông yêu cậu để kết hôn mà, vì sao nhất định phải tiếp tục như vậy chứ?”

“Con đường này, từ ngày hôm đó bắt đầu đi, tớ chưa từng nghĩ đến sẽ từ bỏ.”

Trương Thiên Nhất không tiếp tục khuyên nữa, chỉ nói, “Thiên Thiên, mặc kệ thế nào, hy vọng cậu nhớ rõ, nếu cậu cảm thấy mệt mỏi, tớ nơi đây mãi mãi mở rộng vòng tay với cậu, dù sao cậu cũng là cô gái mà tớ thích nhất.”

“Đã biết.” Cô giúp cậu lau sạch vệt nước sốt dính ở khóe miệng.

Không có tình yêu, cô còn có tình bạn, không phải sao?

Lí Nam sắp kết hôn, cho nên đây là khoảng thời gian gần hai sau khi năm tốt nghiệp, bốn người của phòng ngủ 407 lần đầu tiên họp mặt đầy đủ. Cộng thêm Trương Thiên Nhất, năm người cùng nhau quay về trường đại học N, trở lại chốn xưa.

Từng cảnh cây còng cò trong khuôn viên trường, nhìn vừa quen thuộc lại xa lạ, con đường cùng nhau đi qua, quà vặt cùng nhau ăn chung, vẫn đều ở đây, thứ gì cũng không mất đi, chỉ là không có chị.....

.

.

.

Đêm trước khi Lí Nam kết hôn, vẫn còn cùng bạn trai nấu cháo điện thoại, Vương Thiên Thiên nhìn không chịu được, bèn chen đến bên cạnh quát to: “Có cái gì ngày mai nói sau, Ultraman, hôm nay Lí Nam là của bọn tôi!”

Cô vừa quát xong, đầu bên kia điện thoại hỏi: “Ultraman là ai?”

Sau đó những người vây xung quanh nghe lén cùng cười ầm lên, còn nhớ Nguyệt Lượng từng hỏi Vương Thiên Thiên, ai dám cưới Lí Nam? Vương Thiên Thiên trả lời là Ultraman.

Không hề ngoài dự định, Vương Thiên Thiên được Lí Nam tặng ột ánh mắt xem thường, Lí Nam đành phải giải thích với bạn trai nói: “Thiên Thiên đang phá thôi, anh đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai đến đón em sớm một chút.....”

Thấy Lí Nam bỗng dưng làm ra dáng vẻ cô dâu nhỏ thẹn thùng, Nguyệt Lượng và Vương Thiên Thiên có loại cảm giác muốn thất cổ, lúc Lí Nam sắp ngắt điện thoại, Vương Thiên Thiên lại khiếm miệng hô to: “Ultraman ngày mai gặp!”

Lí Nam đứng lên cầm lấy cổ áo Vương Thiên Thiên nói: “Vương Thiên Thiên, ngày mai nếu cậu dám phá tớ, có tin tớ bóp chết cậu hay không?”

“Áy da, tức giận gì chứ, chỉ đùa một chút cũng không được sao.”

“Cũng đã hai mươi mấy rồi, sao còn khiếm như vậy chứ?” Lí Nam buông Vương Thiên Thiên ra, lại túm lấy Nguyệt Lượng đang nằm trên giường, “Đừng đề lên lễ phục của tớ!”

Nguyệt Lượng vừa mới đứng lên, lại nằm xuống, “Tớ nhỏ gầy như vậy, cách xa lễ phục của cậu như vậy, sao lại có thể đề lên được? Không phải chỉ là kết hôn sao? Có cần phải khăn trương như vậy không nha?”

Một câu nói đột nhiên làm hai hai gò má Lí Nam ửng đỏ, cậu ấy ho nhẹ vài tiếng để che giấu tâm trạng khăn trương của mình, “Đây không phải..... lần đầu tiên đó thôi.....”

“Lí Nam, sao mặt cậu lên đỏ lên vậy?” Tổng Nhiên vẫn là trước sau như một luôn thích nói lời thật.

Trương Thiên Nhất bỗng dưng rùng mình một cái nói: “Tớ thấy tớ nên về nhà trước đây, sáng mai lại đến, về mặt thẹn thùng này của Lí Nam, tớ rất không quen.”

Vương Thiên Thiên nghĩ một chút cũng đúng, đêm trước khi Lí Nam lấy chồng, nên là lúc đám chị em phụ nữ cùng nhau thảo luận một ít chuyện kín đáo, mặc dù nghiêm túc mà nói Trương Thiên Nhất cũng coi như chị em, nhưng mà phải chú ý cảm nhận của người nhà Lí Nam một chút mới đúng. “Vậy mai cậu đến sớm một chút, 5 giờ phải trang điểm rồi.”

Trương Thiên Nhất liếc mắt nhìn đồng hồ, cậu còn có 7 tiếng, bao gồm cả thời gian đi đường. Lập tức vẫy vẫy tay, để lại mấy người phụ nữ tiếp tục vui về.

Nhớ lại lúc ban đầu, toàn là đám trẻ con mười mấy tuổi đầu, hiện giờ đều đã 25 rồi, thiếu đi ngây thơ của năm đó, thêm vài phần u sầu của người lớn. Chỉ là có chút chuyện, không thể thay đổi theo thời gian. Chẳng hạn như, tuy rằng Tổng Nhiên đang rất cố gắng đọc sách, nhưng vẫn không thể xem hết toàn bộ sách trong thư viện, vì thế cậu ấy quyết định sau khi tốt nghiệp cao học sẽ ở lại trường; lại chẳng hạn như đã qua hai mùa, Vương Thiển Thiển vẫn không thể buông được Hường Nghiên, điều cô luôn không rõ chính là, vì sao người nói chia tay trước đây, ngược lại lại không thể bỏ xuống được? Thỉnh thoảng cô cũng nghe được tin tức của Hường Nghiên ở chỗ Triệu Đình, Hường Nghiên tình trường thất ý, sự nghiệp đặc ý, thuận buồm xuôi gió, Hường Nghiên đi du lịch nước ngoài, gặp Liêu Kiệt.....

Đề tài của mọi người luôn dừng ở hiện tại và tương lai, chỉ có một mình Vương Thiển Thiển nghĩ đến quá khứ xa xôi, cô nghĩ, có phải tâm hồn mình đã bắt đầu già đi rồi không, cho nên mới bắt đầu thích nghĩ về quá khứ?

Lí Nam sắp trở thành cô dâu hạnh phúc nhất, Nguyệt Lượng và Thái Dương cũng hoàn thành ước nguyện cùng chung sống ở Bắc Kinh. Trên mặt của mỗi người đều lộ vẻ hạnh phúc. Vương Thiển Thiển cũng thật tâm chúc phúc bọn họ, chỉ là vô tình nhìn thấy ánh trăng chiếu lên tường, khóe mắt lộ ra vẻ cô đơn, nhìn thấy kí ức có quạnh hiên ra trong đầu, từ từ phù thành một bức tranh.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Ngày hôn lễ hôm ấy, toàn cảnh to lớn hiển nhiên không cần phải nói, nhưng làm cho người khác chú ý nhất, không nói đến ba phù dâu đi phía sau cô dâu, mà bên chú rể chỉ có một phù rể, từ khí thế, chú rể đã thua. Những ngày tháng hôn nhân sau này, có thể tưởng tượng được rồi.

Sau khi hôn lễ kết thúc, lại phải chuẩn bị tiệc rượu tiếp đón, các cô gái ba chân bốn cẳng phụ thợ trang điểm giúp Lí Nam chỉnh trang, thừa lúc khoảng thời gian trống cậu ấy và Tổng Nhiên đi thay quần áo, Vương Thiển Thiển và Nguyệt Lượng ngồi xuống thở phào một cái.

“Thái Dương nhà cậu đâu?” Vương Thiển Thiển ngồi ở kia đùa nghịch hộp trang sức của Lí Nam, cô nhớ Lí Nam vừa nói sắp phải đổi đôi hoa tai kim cương, cô phải sớm chuẩn bị lấy ra trước.

“Bạn đến choáng váng rồi à?” Nguyệt Lượng liếc cô một cái, “Thái Dương và Tiểu Nhất đang đón khách ở cửa chứ đâu.”

“À, tớ nói sao vừa rồi làm lễ cũng không thấy bọn họ, mà nói thân thích của nhà trai thật nhiều.” Cuối cùng cô cũng tìm được đôi hoa tai kia.

“Cậu nói xem.....” Nguyệt Lượng kể lại gần, chưa kịp mở miệng nói tiếp, nhìn thoáng một cái thấy chiếc nhẫn ở ngón giữa của Vương Thiển Thiển, vì thế đã quên trước đó định nói gì, ngược lại sinh ra hứng thú với chiếc nhẫn này, “Đây..... không phải là của Hường Nghiên tặng cậu sao? Sao lại còn đeo? Là chiếc của Hường Nghiên tặng phải không? Tớ xem nào.....”

Vương Thiển Thiển vội đưa tay ra sau gáy lên cao, “Mới không phải, của bọn tớ không phải giống nhau sao, cái này là của tớ mua, bỏ cũng lãng phí, cho nên đeo.” Không kịp chờ Nguyệt Lượng làm ra phản ứng gì, Vương Thiển Thiển lại thét lên một tiếng: “A! Hoa tai của Lí Nam!”

“Hoa tai làm sao?”

“Tớ vừa mới còn cầm trong tay! Tại cậu muốn xem nhẫn của tớ, tớ vùng tay ném đi rồi!”

“A! Vậy cậu còn ngồi ở đó làm chi vậy, mau đi tìm nhanh đi!” Nguyệt Lượng cũng không có thời gian để ý đến chiến nhẫn kia rốt cuộc là của ai, trước mắt quan trọng nhất là tìm được hoa tai của Lí Nam!

Thợ trang điểm cũng ngồi xổm tìm trên mặt đất, Lí Nam vẫn là đến chỗ nào cũng mang theo một đồng hồ, cả phòng của cô dâu cũng đã sớm bị cậu ấy chất đầy, đồ hữu dụng lẫn vô dụng đều mang đủ cả, muốn tìm cũng không phải là vất vả bình thường.

Lát sau, Lí Nam và Tổng Nhiên đi ra, Lí Nam đổi qua một bộ sườn xám dùng để mặc khi mời rượu, thấy Vương Thiển Thiển, Nguyệt Lượng cả thợ trang điểm đều ngồi xổm trên mặt đất tìm gì đó, cậu ấy lập tức phản ứng lên, “Vương Thiển Thiển! Không phải là cậu đã làm mất hoa tai của tớ rồi đó chứ?”

Vương Thiển Thiển ngẩng đầu nhếch miệng khẽ cười nói: “Cậu đừng sốt ruột, cậu tuyệt đối đừng cuống lên, tớ lập tức tìm được ngay cho cậu, đừng giục tớ!”

“Sao tớ lại có thể không cuống lên nha! Đó là của hồi môn mẹ tớ tặng tớ đó! Của hồi môn đó!” Lí Nam cũng không có thời gian cần nhẫn cô, túm lấy Tổng Nhiên cùng ngồi xổm trên mặt đất tìm.

Lúc này, phù rể đến gõ cửa, hồi đã chuẩn bị sẵn rồi, bên ngoài chờ đã lâu.

Trong lòng Vương Thiển Thiển bỗng dưng nảy ra một tính toán, đứng dậy lục lại hộp trang sức của Lí Nam, lúc này cô ngược lại cảm thấy may mắn Lí Nam đã mang theo nhiều thứ, “Lí Nam, cậu đeo đôi này phải không?”

Lí Nam vừa nhìn, thấy đồ trang sức vàng sáng loáng trong tay cô, kiểu dáng không mới, cũng xem như là hợp, nhưng lại không chói mắt như đôi hoa tai kim cương kia của cậu ấy.

Vương Thiên Thiên lại tiếp tục giảng giải cho cậu ấy nói: “Cậu xem xem, bộ sườn xám này của cậu phải phối với loại hoa tai vàng này mới đẹp, hơn nữa, kiểu dáng của vàng không phô trương, mộc mạc lại trang nhã, càng có tính trang trí.”

“Được rồi được rồi.” Lí Nam ngắt lời cô, “Tổng Nhiên, cậu theo tớ đi ra ngoài đi, Vương Thiên Thiên, cậu và Nguyệt Lượng mau đi tìm hoa tai cho tớ, tìm không được đừng nghĩ đến chuyện ăn cơm!” Sau khi Lí Nam phán xong những lời này, lại thay một khuôn mặt tươi cười đẩy cửa đi ra ngoài.

Vương Thiên Thiên trừng mắt nhìn Nguyệt Lượng, “Đều tại cậu!”

“Trách ai chứ? Mau đi tìm đi.”

Lại một lúc sau, cuối cùng cũng tìm được trên một bộ váy cưới của Lí Nam, thì ra là mắc vào đường viền hoa văn trên áo.

Trải qua hết mọi thứ, tất cả mọi người đói đến rã rời. Cuối cùng đến lúc chỉ còn cô dâu chú rể và những bạn học đã hỗ trợ cùng ăn cơm, trong một khoảng thời gian rất lâu trên bàn chỉ nghe được âm thanh ăn uống, căn bản không ai nói chuyện. Chú rể cảm thấy có chút ngại ngùng, vội đứng lên nâng ly nói một vài lời khách sáo.

Sau vài ly rượu vào bụng, anh ta hỏi Vương Thiên Thiên: “Rốt cuộc Ultraman là ai vậy?”

Vương Thiên Thiên nhìn Lí Nam một cái, khẽ cười, nói với chú rể: “Không ai cả.”

Chú rể vẫn còn cảm thấy thắc mắc, Lí Nam đành phải nói: “Đồ ngốc! Là nói anh đấy, anh còn ngốc nghếch mà đi hỏi người ta, các cậu ấy cười em tính tình rất hung dữ, cho nên nói chồng tương lai của em là Ultraman, kết quả, anh yêu, anh rất không hạnh phúc, trở thành Ultraman của em, là vậy đó.”

Chú rể nghe xong, cười ầm lên, “Thì ra là có chuyện như vậy.”

Vương Thiên Thiên vội tiếp lời an ủi anh ta nói: “Không sao, bên cạnh mỗi một Ultraman, luôn có một quái vật cam tâm tình nguyện bị đánh.”

Sau đó cả bàn cùng cười vang.

Thời gian mà thôi, luôn sẽ càng trôi qua càng trở nên tốt lên, Vương Thiên Thiên vẫn luôn tin chắc như vậy. Tuy rằng không thể cùng Hường Nghiên ở bên nhau, nhưng cô cũng không nên tiếp tục như vậy, nhìn thấy mỗi người đều càng lúc càng tốt, cô cũng không thể chỉ đứng yên một chỗ.

Cô muốn thay đổi, uống rượu trong ly lặng lẽ đưa ra quyết định, phải cố gắng để bản thân trở nên càng tốt.

.

.

.

Năm đó, Vương Thiên Thiên sau khi tan ca không có hoạt động giải trí gì, về nhà liên học, nói chuyện cũng dần ít lại, con người cũng điềm tĩnh hơn rất nhiều, ngay cả cha mẹ cũng vì sự thay đổi cô mà cảm thấy kinh ngạc. Cuối cùng tháng 5 năm sau, cô thi đỗ chức vụ kế toán trung cấp, lại tháng 9 cùng năm thi một lần duy nhất đỗ năm môn Chú Hội, nghe nói, năm đó, cả nước chỉ có 11 người đỗ toàn bộ.

Lúc tra thành tích cuộc thi trên mạng, cô nghĩ mình nhất định sẽ kích động đến mức nhảy cẫng lên, nhưng mà khi cô nhìn đến mình thông qua cả năm môn, lại ngoài ý muốn mà cực kỳ bình tĩnh, không kêu lên kinh ngạc như trong tưởng tượng, không nhảy dựng lên như trong tưởng tượng, cũng không cười. Chỉ ngậy người nhìn chiếc nhẫn ở ngón giữa bàn tay trái, dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve, trong lòng trải qua đủ loại cảm giác. Chiếc nhẫn này, vẫn là chiếc mà Hường Nghiên tặng cô, cho đến bây giờ cũng chưa từng thay đổi.

Sau đó, vô cùng hợp tình hợp lý, cô trở thành quản lý phòng tài vụ của công ty, ngày tháng vẫn trôi qua như vậy, chỉ là luôn có người giới thiệu bạn trai cho cô, ban đầu cô còn có thể dùng Trương Thiên Nhất để làm lá chắn, thời gian dài quá, người giới thiệu nói thẳng: “Con đi gặp một lần, xem như có nhiều lựa chọn.”

Có một ngày, cô về đến nhà thấy cha mẹ ngồi đằng kia xem tivi, có lẽ cũng là do vừa uống rượu với đồng nghiệp trong phòng ban, cô đánh bạo nói: “Mẹ, con không muốn kết hôn.”

Cha mẹ của Vương Thiên Thiên đồng loạt nhìn về phía cô, sau khi im lặng một lúc, mẹ nói: “Được, không kết thì không kết, chỉ cần con vui vẻ.”

Sau đó Vương thiên Thiên cười ngây ngô vài tiếng, loạng choạng trở về phòng mình, ngay cả quần áo cũng không kịp cởi, té nhào lên giường. Ngoài cửa sổ rơi một trận tuyết nhỏ, ánh trăng chiếu lên tường, để lại bóng tuyết loang lổ. Chìa khóa nhà của Hường Nghiên, vẫn còn ở trong tay cô, cô trở về vài lần, trong nhà vẫn là dáng vẻ lúc cô đi, Hường Nghiên, một lần cũng chưa từng trở về. Cô nằm nhào lên giường, gỡ khăn choàng cổ cản trở hô hấp xuống, mắt hơi hé mở khóe miệng cong lên, nói với không khí: “Hường Nghiên. Em không có kết hôn. cũng không tìm đối tượng. có phải là không cần cưới đi hay không.”

Ngày hôm sau, Vương Thiên Thiên bỏ lỡ thời gian đi làm, dứt khoát không đi. Cô nhớ mang máng đêm qua mình uống say, nói rất nhiều, nhưng cụ thể nói gì, nghĩ không ra. Nhưng mà cô nhớ rõ ràng lúc mình trở về, không có sức lực cởi quần áo, mà hiện tại, cô lại mặc áo ngủ. Cô không dám đi hỏi mẹ cô tới hôm qua cô đã nói những gì, lỡ như nói gì đó không nên nói, vậy không phải là tự chuốc lấy phiền phức hay sao?

Cô mở to mắt ngẩn ra một lúc, tiếng chuông điện thoại lại kéo cô trở về cuộc sống hiện tại.

“Thiên Thiên, đang làm gì vậy? Một thời gian dài không liên hệ như thế.” Là Lí Nam.

Đột nhiên Lí Nam gọi điện thoại tới, Vương Thiên Thiên mới nhớ lại, một năm nay tất cả mọi người bận rộn nhiều việc, cũng không sao liên lạc được, bản thân cô là bận học hành thi cử, Tổng Nhiên là vừa làm giáo viên vừa bận soạn bài giảng, Nguyệt Lượng và Thái Dương ở Bắc Kinh bận kiếm tiền như trước, ngược lại Lí Nam, cô thật đúng là không biết Lí Nam đang bận gì, vì thế cô nói đùa: “Thời gian lâu như vậy cậu làm gì? Không phải là bận đường thai đó chứ?”

“Đúng vậy, chính là đường thai. Sao cậu lại biết?” Lí Nam hiển nhiên cũng có một chút kinh ngạc.

“A? Không phải chứ? Sinh rồi?”

“Ừ, cậu không đến thăm tở sao?”

“Ở bệnh viện hay là ở nhà? Sinh cái gì vậy?” Vương Thiên Thiên lại lấy lại tinh thần, đã lâu như vậy không cần cố kỵ gì mà nói lung tung.

Lí Nam bị cô hỏi đến dở khóc dở cười, nửa ngày mới trả lời: “Quái vật tí hon, chiều Tổng Nhiên cũng định lại đây, hai cậu cùng nhau đến đây đi, tở đang ở nhà.”

Mọi người Valentine vui vẻ nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Vương Thiên Thiên gặp Tổng Nhiên, lại bị hoảng sợ, Tổng Nhiên trước mắt đó đáng người trở nên đẹp đến mức không còn gì để nói, diện nước đầy đủ, không chỉ như vậy, còn thon thả hơn cả trước đây, làn da rất tốt, nhất là khi Vương Thiên Thiên thấy cậu ấy bước vài bước về phía mình, khí thế mạnh mẽ không nói nên lời. Mà hôm nay Tổng Nhiên vẫn là kết hợp áo khoác dài và boots, gió khẽ phất qua mái tóc dài của cậu ấy, xa xa thấy Vương Thiên Thiên chờ ở đó, khẽ cong khóe miệng mỉm cười. Trong lòng Vương Thiên Thiên cảm thán, đây tuyệt đối là phong thái của ngự tỳ nha!

Nhưng mà Tổng Nhiên vừa mở miệng, vẫn là tính chất ngốc nghếch không chạy đi đâu được. “Thiên Thiên. Làm sao bây giờ? Đồ tở mua cho con Lí Nam đã để quên trên taxi rồi, tở không nhớ biển số xe.”

“.....” Vương Thiên Thiên lập tức thu lại phát ngôn ngự tỳ kia. “Không sao đâu, còn thời gian, chúng ta đi mua lại.”

Đội đến nhà của Lí Nam, chỉ có Lí Nam và mẹ của cậu ấy ở đó, chồng cậu ấy đã đi làm. Đứa nhỏ kia cũng đã hơn một tháng, là con gái, cho nên nói là quái vật tí hon.

Vương Thiên Thiên thích trẻ con, đương nhiên là giai đoạn trẻ con dưới 4 tuổi mới thích, con nít hơn 4 tuổi không biết vì sao luôn gào thét, có đôi khi Vương Thiên Thiên cũng phải lo lắng đứa nhóc này có thể gào thét đến phá hỏng cổ họng luôn rồi không. Cho nên cô đặc biệt thích những đứa bé không biết nói, không biết chạy, có thể để cho cô ôm giống búp bê như thế này. Cô nhìn đứa bé kia, khuôn mặt nó giống cha, làn da trắng lại giống Lí Nam, nếu là con trai, nhất định là rất điển trai, cô nghĩ như vậy, vì thế hỏi Lí Nam: “Cậu chắc chắn là con gái?”

“Nói nhầm!” Lí Nam nằm trên giường gặm táo.

Vương Thiên Thiên thừa dịp mẹ Lí Nam đi ra ngoài, lén mở tủ đứa bé nhìn nhìn, ồ, quả thực là con gái.

Không đợi cô tiếp tục phát biểu câu gì, Tổng Nhiên mở miệng phê bình cô trước: “Trẻ con cũng có nhân quyền, sao cậu có thể như vậy? Không được nó cho phép đã nhìn lén cơ thể nó, cái đó và hành vi của lưu manh có gì khác nhau?”

Vương Thiên Thiên đặt đứa bé kia lại trên giường, quay đầu lại nói với Tổng Nhiên: “Cô giáo Tổng, tốt xấu gì tở cũng là dì của nó, nhìn một chút thì có sao đâu? Mà nói, cũng không phải là tở nhìn lén, rõ ràng là nhìn một cách quang minh chính đại, không phải cậu cũng nhìn sao?” Thấy Tổng Nhiên bị cô nói đến á khẩu, cô lại nói tiếp với Lí Nam: “Con bé của cậu sau này lớn lên chắc chắn là một T đẹp trai, đến lúc đó chắc phải làm cho nhiều cô gái đau lòng nha.”

Lí Nam nghe xong, vội để quả táo trong tay xuống, ôm con vào trong ngực, “Sau này tở phải để cho con bé nhà tở cách xa cậu một chút.”

Người khác sinh con, năm mươi ngày nửa tháng cũng tỉnh là lâu rồi, Lí Nam này, hơn một tháng, vẫn còn nằm trên giường.

Tổng Nhiên nói: “Đồng nghiệp tớ sinh con xong tự mình đi ra bệnh viện, Lí Nam cậu cũng quá yếu ớt rồi.”

Vương Thiên Thiên cũng nói: “Nếu đây là xã hội cũ, sinh con xong đã phải xuống giường làm việc rồi.....”

Không ngờ, hai người lần này không bị Lí Nam liếc nhìn khinh bỉ, mà thái độ của Lí Nam khác thường, dùng giọng điệu cực kỳ nhẹ nhàng nói: “Không phải là cơ thể người ta không tốt lắm sao, hơn nữa lúc sinh nó, chịu không ít khổ sở, haiz, sau này lớn lên còn không biết sẽ phải khổ sở như thế nào nữa đây.” Cậu ấy vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, trong mắt hiện ra sự yêu thương.

Vương Thiên Thiên cảm thấy được, tên này, làm mẹ rồi, đã thay đổi. Không biết con của Hường Nghiên sau này, sẽ như thế nào nhỉ? Tưởng tượng đến Hường Nghiên, lại nghĩ đến chị ấy có thể sẽ kết hôn với Liêu Kiệt, Vương Thiên Thiên lại nhăn mặt nhủ mày.

“Nghĩ gì vậy? Gần đây công việc mệt lắm sao?” Lí Nam hỏi.

Vương Thiên Thiên mới phục hồi tinh thần lại, “Tạm tạm, cậu biết đó tớ vừa lên chức quản lý, nghiệp vụ vẫn chưa thông thạo, rất nhiều thứ phải liên kết trên dưới lại mới được.”

“Nhìn ra được, thấy đôi mắt thâm quầng kia của cậu, ở doanh nghiệp nhà nước không tốt chính là chỗ ấy.” Lại hỏi Tổng Nhiên, “Trường học thế nào? Có học trò nào theo đuổi cậu không đây?”

Tổng Nhiên cúi đầu cười, “Tớ mới không nghĩ đến tình yêu thầy trò, học sinh cũng quá nhỏ. Nhưng mà, có thể ở lại trường học làm việc quả thật làm cho tớ rất vui, cuối cùng tớ cũng có thể xem hết sách ở thư viện rồi.”

Hai người còn lại cũng không ngoài ý muốn bị cậu ấy làm cho không còn gì để nói, tên Tổng Nhiên có chấp này, chuyện cậu ấy đã hạ quyết tâm phải làm, luôn dùng tất cả mọi cách để đạt được. Giống như chuyện đọc sách ở thư viện vậy, lúc đầu tất cả mọi người sẽ cảm thấy rất buồn cười, qua một lúc lâu, cũng không khỏi khâm phục nghị lực của cậu ấy. Đồng thời, cũng hiểu được, con người nên sống như vậy, mới xem là chân chính hướng thụ ý nghĩa của cuộc sống. Có mục tiêu, nỗ lực thực hiện, không ngừng cố gắng để đạt được vui vẻ.

Tổng Nhiên cảm lấy món đồ chơi của đứa bé lên nghịch, Lí Nam lại bắt đầu nói chuyện phiếm với Vương Thiên Thiên, “Lúc đi học tớ đã cảm thấy được cậu có chút thông minh, như là nói thi cử, cậu từ đó đến giờ đều là mấy ngày cuối cùng mới ôn tập, lại luôn thi tốt hơn tớ. Khi đó tớ cảm thấy được cậu chỉ có cái miệng, làm việc không dựa vào bài bản, không nghĩ tới cậu đột nhiên tiến bộ như vậy, thật đúng là làm cho tớ không thích ứng kịp.....”

Vương Thiên Thiên cười nói: “Cũng không còn nhỏ nữa, tớ cũng không thể cứ mãi lông bông như vậy chứ? Cậu xem mỗi người bọn cậu, trải qua cuộc sống rất suôn sẻ thuận lợi, nếu tớ không mau chóng đuổi kịp tiến độ của tổ chức, sẽ bị đồng bào nhân dân khinh thường rồi.”

“Ai da~ lãnh đạo nói chuyện à?”

“Ha ha, đùa một tí, rất bình lặng, đến chính tớ có đôi khi cũng không thích ứng được.”

Lí Nam biết sự thay đổi của Vương Thiên Thiên, ít nhiều cũng có liên quan đến Hường Nghiên, bèn không đề cập đến chuyện này nữa, sợ Vương Thiên Thiên nghĩ đến sẽ đau buồn, đành phải chuyển đề tài lên chuyện công việc, “Cậu xem tớ ở cơ quan này, không muốn cầu tiến, lại nghỉ sinh, cũng không biết trung cấp khi nào thì mới có thể qua được, nghĩ đến chuyện muốn đổi công tác đến doanh nghiệp tư, cũng phải lo trước lo sau.”

“Đổi công tác? Không phải chỗ hiện tại này của cậu rất tốt sao?”

“Bên này không gian phát triển quá nhỏ, tớ vẫn muốn nhìn ra bên ngoài, nhưng vốn liếng không đủ, giống như cậu vậy thật tốt, nếu đến doanh nghiệp tư, đãi ngộ chắc chắn không cùng cấp bậc với hiện giờ đâu.”

“Tớ? Tớ vẫn chưa nghĩ đến, nhưng sao cậu lại không đến công ty của chồng cậu? Trong ngoài đều nắm giữ quyền tài chính không phải càng tốt sao?”

“Tớ mới không đi làm công cho anh ấy, bây giờ đến công ty anh ấy, tốt xấu gì tớ cũng là bà chủ, nếu đi quản lý tài vụ cho anh ấy, vậy sẽ bị giáng cấp thẳng xuống làm quản lý tài vụ, sẽ bị lỗ.”

Đột nhiên em bé khóc lên, Tổng Nhiên đoán là đói bụng, Lí Nam vội bế lấy cho bú sữa, Vương Thiên Thiên xoay người đứng lên đi đến bên cửa sổ ngắm cảnh.

Kỳ thật qua cuộc nói chuyện với Lí Nam vừa rồi cô có chút bị đả động, doanh nghiệp tư nhân lên chức bằng năng lực, cơ hội quả thật hơn doanh nghiệp nhà nước nhiều. Hơn nữa, mỗi bước đi của cô trước giờ đều theo vào sự an bài của Vương trường khoa, là bởi vì cô biết bản thân mình không làm được gì, không có bản lĩnh, bây giờ, giấy chứng nhận có, cô còn khuyết điểm là kinh nghiệm mà thôi.

Cô tin tưởng tất cả đều sẽ trở nên tốt hơn, có một ngày, bất luận là Hường Nghiên hay là Liêu Kiệt, đều sẽ nhìn cô với cặp mắt khác xưa.

.
. .
.

Tết đến trong lúc dòng họ tụ họp, cháu gái Tinh Tinh của Vương Thiên Thiên dĩ nhiên cũng đã lớn thành một cô gái, hiện giờ cũng đã lên đại học. Ăn cơm xong, Tinh Tinh đột nhiên nói với cô: “Cô, phòng kí túc của bọn cháu có một cô gái rất đẹp trai, bọn họ nói cậu ấy là T, bình thường cậu ấy cũng không mặc nội y.”

Vương Thiên Thiên vừa nghe từ “T”, không khỏi nhú nhú mày, hiện giờ từ này đã thông dụng đến mức nhà nhà đều biết rồi sao?

Tinh Tinh lại hỏi: “Cô, cô có biết T là gì không?”

Vương Thiên Thiên giả ngu: “T là cái gì?”

“Ôi trời, thật ngốc, chính là Tomboy, con gái mà giống như là con trai đó.” Cô nhóc khinh thường liếc nhìn Vương Thiên Thiên một cái.

“Ồ, vậy thì sao?” Vương Thiên Thiên tiếp tục giả ngu.

“Thì ra cậu ấy thích con gái.”

“Cháu cách xa cậu ấy ra một chút.”

Tinh Tinh làm ra vẻ không hiểu, “Vì sao, cháu cảm thấy cậu ấy rất thú vị.”

“Tóm lại, cách xa người kiểu này ra một chút.....” Trong nhà đã có một Vương Thiên Thiên như vậy, cô không muốn cháu gái cũng giống như cô.

Tinh Tinh bỗng nhiên cười sặc sụa, “Ha ha! Cô, hiện giờ đã là thời đại nào rồi, sao cô còn kỳ thị xu hướng tính dục của người ta nha? Hơn nữa, cháu và cậu ấy chỉ là bạn, cũng không có gì, cô không cần phải lo lắng.”

Cái gì? Xu hướng tính dục? Vương Thiên Thiên không thể bình tĩnh: “Cái con nhóc này, học ở đâu ra nhiều từ ngữ lung tung như vậy.”

Tinh Tinh oan ức thề thốt, “Cô, cháu cảm thấy được ở trong nhà này chỉ duy nhất hai chúng ta là cùng ngôn ngữ, kết quả cô cũng vậy, haiz.....”

“Lần tới lúc cháu về trường, cô đưa cháu đi.” Có một người bạn cùng phòng nguy hiểm như vậy, tỷ lệ con nhóc này bị bẻ cong vượt qua 50%, Vương Thiên Thiên suy nghĩ, nhất định phải bóp chết khi vừa mới nảy sinh mới được.

Đợi đến tháng ba khai giảng, Vương Thiên Thiên đưa Tinh Tinh trở về trường học, vừa khéo Tiểu T kia đã ở trong phòng kí túc.

Tinh Tinh kéo Vương Thiên Thiên, vui vẻ giới thiệu cùng Tiểu T kia: “Đây là cô mình, còn rất trẻ phải không?”

Tiểu T kia rất có lễ phép cười chào hỏi: “Chào cô.”

Vương Thiên Thiên bốc hỏa, nhưng trên mặt còn làm ra vẻ bình tĩnh nhã nhặn nói: “Chúng ta cũng không kém mấy tuổi, gọi chị là chị thì được rồi.” Một câu cô đưa thẳng cô vào hàng ngũ phụ nữ trung niên. Đây là con nhóc gì nha?

“Vậy..... kêu chị, không phải là thua một thế hệ hay sao?” Trẻ con bây giờ cũng không dễ lừa gạt như vậy.

Dưới lầu Vương Thiên Thiên từng có một cô bé 5, 6 tuổi, mỗi lần thấy cô đều kêu chị, vì thế cô rất vui vẻ, kết quả có một ngày mẹ đưa bé kia thấy, nghiêm khắc phê bình nó, sau đó đưa bé kia thấy Vương Thiên Thiên đều rất lễ phép kêu đi..... Nhưng mà, trẻ con nhỏ như vậy cũng không tính toán, một cô gái 20 tuổi, cũng xưng hô như vậy, luôn cảm thấy là lạ, Tinh Tinh là từ nhỏ đã gọi, không còn cách nào, nhưng đưa nhỏ trước mắt này.....

“Đương nhiên không thể kêu là chị, vậy không phải vai vế của cháu càng nhỏ hơn sao?” Tinh Tinh xen mồm nói.

Vương Thiên Thiên thở dài, “Quên đi, chỉ là một cái xưng hô, những người trong phòng kí túc của bọn cháu đâu?”

Tiểu T kia thấy sắc mặt của Vương Thiên Thiên không được tốt lắm, nhất gan nói: “Vẫn chưa trở lại.....”

Vương Thiên Thiên khề gật đầu, lại giống như lãnh đạo thị sát đánh giá tỉ mỉ phòng ngủ bọn họ, cuối cùng tầm mắt lại ngừng lại trên người Tiểu T kia. Cô nhóc kia bị cô nhìn đến sợ hãi, đứng lên nói: “Cháu đi lấy nước đây, cô đến đã nửa ngày, cháu cũng quên mất rót nước cho cô.....”

Vương Thiên Thiên nghe xong ním cười một chút nói: “Tinh Tinh, cháu đi lấy nước.”

Tiểu T kia nôn nóng, “Vẫn để cháu đi đi.”

“Không sao, để cho Tinh Tinh đi đi, nó giảm cân.”

Tinh Tinh không biết hai người kia đang tranh luận cái gì, từ nhỏ đến lớn, con bé vẫn luôn nghe lời của Vương Thiên Thiên, cũng luôn bị sai bảo như vậy, không nói lời nào đã đứng lên đi lấy nước.

Sau đó, Vương Thiên Thiên mới nói với Tiểu T kia: “Chị nghe Tinh Tinh nói chuyện của em.....”

“A..... Cô..... Cháu có thể ngắt lời cô một chút được không?” Thấy Vương Thiên Thiên không đáp lời, cô nhóc lại tiếp tục nói: “Mặc dù như vậy rất không lễ phép, nhưng mà, cô đã hiểu lầm, cháu có bạn gái rồi, cháu và Tinh Tinh thật sự không có gì cả!”

Vương Thiên Thiên không nhịn nổi, đột nhiên cười lên tiếng, “Cái cô bé này, chị cũng đã nói gì? Thật ra chị định nhờ em sau này chú ý chuyện học tập của Tinh Tinh nhà chị thôi, con bé đó rất cầu thả, khả năng tự chăm sóc kém, phải có một người bạn cẩn thận như em vậy mới tốt.”

Cô nhóc kia nghe xong xấu hổ cúi đầu.

Vương Thiên Thiên cũng hơi chút an tâm, cô không hy vọng Tinh Tinh đi trên con đường giống cô, nhưng cô hy vọng cuộc sống đại học của Tinh Tinh có thể để lại nhiều kỷ niệm tốt đẹp. Giống như Lí Nam và Tổng Nhiên, mỗi lần nói đến cô và Nguyệt Lượng khi ấy, luôn cười rất vui vẻ.

Lời tác giả: Chị Nghiền Nghiền nói chuyện tôi uy hiếp Tiểu T này, giống như Hán gian vào thôn....

Làm gì có..... Chẳng qua là người lớn quan tâm mà thôi

~~Học tử còn mấy chương nữa mới có thể lên đài.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Có vài sinh viên được phân đến công ty của Vương Thiên Thiên, trong đó có một người do cô hướng dẫn để thực tập nghiệp vụ. Cô gái kia cả ngày theo sát bên cạnh Vương Thiên Thiên, cung kính lễ phép kêu cô là “Sur phụ”, đáng vẻ rất hiểu chuyện, vừa nhìn đã biết là một cô gái rất lanh lợi. Nghe nói là con gái của người phụ trách công ty đối tác nào đó, cho nên phân đến công ty của Vương Thiên Thiên muốn do chính cô dẫn theo thực tập.

Cô nàng tới ngày đầu tiên, Vương Thiên Thiên không thể nhớ được tên cô ấy. Ngày hôm sau, cô nàng tới hơi muộn, sau khi đến công ty mang về mặt áy náy theo sát Vương Thiên Thiên nói: “Xin lỗi, sur phụ, em đến muộn, ngày mai em cam đoan sẽ không đến muộn nữa.”

Vương Thiên Thiên khẽ gật đầu, định gọi tên của cô ấy, lại phát hiện, ngay cả tên cũng không nhớ được, cô mở miệng hỏi: “À...”

Cô gái vội tiếp lời, “Trịnh Triết.”

“Ừ, Trịnh Triết, thực tập mà thôi, em không cần dựa theo thời gian làm việc của bọn chị để gò ép bản thân.”

Trịnh Triết vội nói: “Như vậy sao được, cha em nói có thể đi theo chị thực tập là cơ hội ngàn năm có một, tuyệt đối không được lãng phí thời gian.”

Vương Thiên Thiên nghe xong, cười nói: “Lời này của tổng giám đốc Trịnh thật nghiêm trọng, chị nào có lợi hại như vậy.”

Trịnh Triết cũng cười nói: “Dù sao em cũng phải chăm chỉ theo chị học tập.”

“Đây là tài liệu của cuộc họp chiều nay, em xem trước một chút, có chỗ nào không hiểu thì hỏi lại chị.” Vương Thiên Thiên đưa cho cô một tập tài liệu, sau đó bắt đầu bận rộn công việc.

Sau khi Trịnh Triết đến đây, hai người dùng chung một văn phòng, tính cách của Trịnh Triết rất cởi mở, rất thích nói chuyện, lại rất biết nhìn ánh mắt của người khác, lúc cô ấy nói chuyện với Vương Thiên Thiên, luôn có thể dựa vào những biểu cảm nhỏ nhặt của Vương Thiên Thiên để đoán biết độ hứng thú của Vương Thiên Thiên đối với đề tài này, phần lớn có thể đoán đúng tám chín phần. Điểm ấy, ngay cả Vương Thiên Thiên cũng vô cùng tán thưởng.

Có một ngày sau khi nghỉ trưa xong, Trịnh Triết vừa vào văn phòng, thấy Vương Thiên Thiên đang ngồi ngẩn người nhìn tách cà phê. Cô ấy không nói chuyện, im lặng trở về ngồi vào vị trí của mình, tùy tay mở một ít tài liệu ra xem. Qua vài phút, thấy Vương Thiên Thiên vẫn còn đang ngẩn người nhìn tách cà phê, cô ấy nghĩ một chút, nói: “Sur phụ..... Cà phê nguội rồi.....”

Lúc này Vương Thiên Thiên mới phục hồi tinh thần lại, “À, không sao.” Nói xong nâng tách lên ra vẻ muốn uống.

“Chờ một chút!” Trịnh Triết cắt ngang cô, “Lông mi dính trên mặt, cẩn thận đừng để rơi vào tách.”

“Sao? Bên nào?” Vương Thiên Thiên nói xong sờ lên mặt.

Trịnh Triết không nói cho cô, mà đứng dậy đi đến bên cạnh cô, đưa tay giúp cô lấy xuống, “Sur phụ, lông mi của chị thật dài, giống như búp bê.”

Vương Thiên Thiên xấu hổ khẽ cười, bị một cô nhóc như vậy sờ mặt, cô đột nhiên có chút dè dặt.

Sau khi tan sở, Trịnh Triết vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: “Sur phụ, nghe nói đối diện vừa mở một nhà hàng món Tứ Xuyên, chúng ta đi thử một chút

không? Chị dẫn em theo nửa tháng, em cũng chưa mời chị ăn com lần nào, hôm nay được không?”

Vương Thiên Thiên thấy vẻ mặt tràn đầy hào hứng của cô ấy, cũng không tiện từ chối, chỉ nói: “Vừa khéo hôm nay chị không bận gì, đi thử cũng tốt, nhưng mà, bữa này chị mời.” Để cho học trò mời ăn com, Vương Thiên Thiên thật đúng là cảm thấy không được tự nhiên.

Trịnh Triết còn muốn giành với Vương Thiên Thiên, Vương Thiên Thiên nói tiếp: “Nếu như em cứ muốn mời, vậy bằng không hôm khác đi.” Con nít dù sao cũng là con nít, chỉ bị cô uy hiếp một câu nhẹ nhàng như vậy, đã buông tay đầu hàng.

“Vậy được rồi.” Trịnh Triết kéo cánh tay của Vương Thiên Thiên, “Em sẽ không khách sáo với sư phụ.”

Vương Thiên Thiên liếc mắt nhìn cánh tay bị kéo, cũng không nói gì, cứ để mặc cho Trịnh Triết kéo mình như vậy, vốn những động tác như vậy giữa con gái với nhau thật bình thường, nếu mình có phản ứng quá khích gì ngược lại lại có vẻ không được bình thường. Bị Trịnh Triết kéo tay như thế suốt một đường, Vương Thiên Thiên cũng nhắc đi vào nhà hàng món Tứ Xuyên đối diện công ty kia, sau khi ngồi xuống, cuối cùng cô mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Lúc ăn com, Vương Thiên Thiên lại nghe Trịnh Triết nói về những chuyện thú vị trong trường, sau đó Trịnh Triết thỉnh thoảng hỏi cô vài câu về những chuyện lúc cô còn đi học, một bữa com ăn đến tâm tình hai người đều vui vẻ. Vương Thiên Thiên đã rất lâu không tán gẫu với ai về chuyện trước đây, mấy hát vừa mở, cũng không nhận được nói nhiều hơn một chút.

“Sư phụ. Em vẫn luôn có một câu muốn hỏi chị, những cũng ngại hỏi, sư phụ, chị không có bạn trai sao?” Trịnh Triết thật dè dặt mà mở miệng.

“Không có.” Cô đáp thản nhiên. Láy Trương Thiên Nhất làm lá chắn đã ngày càng yếu ớt, cuối cùng cô chịu không được nữa, cứ dứt khoát nói đã chia tay rồi, bây giờ còn đang trong giai đoạn đau buồn, dùng lý do này để từ chối đối tượng mà người khác giới thiệu cho cô.

“Vi sao?”

“Chỉ là không muốn tìm.”

Trịnh Triết không hỏi tiếp nữa, lại chuyển đề tài lên chuyện thực tập của mình, “Còn nửa tháng nữa thực tập xong rồi, cũng không biết tương lai em có thể được nhận vào hay không.”

Vương Thiên Thiên mỉm môi mỉm cười một chút, nói: “Nhìn không ra, em đến công ty không được mấy hôm, cảm tình đối với công ty đã sâu đậm như vậy.”

Trịnh Triết kinh ngạc một chút, lập tức nói: “Đó là tự nhiên nha, mỗi đồng nghiệp trong công ty đều hòa nhã như vậy, hơn nữa, sư phụ còn đối với em tốt như vậy, vừa nghĩ đến chuyện tương lai phải rời đi, không biết sẽ đau khổ thế nào.”

Kỳ thật nếu sau khi Trịnh Triết tốt nghiệp muốn đến công ty này của Vương Thiên Thiên cũng không phải là chuyện gì khó. Lời này tất cả mọi người đều hiểu được chỉ là nói cho có hình thức, nói hay không kết quả đều giống nhau, thế nhưng nói ra lại làm cho người ta cảm thấy được hưởng thụ. Con người thời, luôn khó tránh rơi vào khuôn sáo cũ.

Từ sau khi đi ra khỏi quán ăn, Trịnh Triết vẫn còn cảm thán đồ ăn của chỗ này, cả chuyện ăn com cùng Vương Thiên Thiên vui vẻ thế nào, nụ cười luôn hiện diện trên mặt.

Hai người vẫn luôn cười nói đi dạo trong buổi đêm, gió xuân ấm áp thổi lên mặt, lúc này đây, Vương Thiên Thiên vì sợ bị kéo tay, cố gắng nói ra một ít khoảng cách.

Lúc qua đường, đột nhiên có một chiếc xe chạy nhanh tới, Trịnh Triết còn đang cúi đầu cười nói chuyện với Vương Thiên Thiên, Vương Thiên Thiên vội đưa tay ngăn trước người cô ấy, “Cẩn thận!”

Trịnh Triết dừng chân lại, nhìn chiếc xe đã đi xa, lại liếc mắt nhìn cánh tay đang chắn trước người mình, chậm chạp nói câu “cảm ơn”. Sau đó, dọc đường lời cô ấy ít lại, tiếng cười cũng trở nên rụt rè, Vương Thiên Thiên còn nghĩ là cô nàng bị chuyện vừa rồi dọa.

Nửa tháng sau, thời gian thực tập của Trịnh Triết đã hết, sau khi kết thúc ngày cuối cùng của mấy sinh viên thực tập ở bộ tài vụ, cùng nhau đi ăn lẩu. Hôm đó tất cả mọi người đều uống rất nhiều rượu, nhà của Trịnh Triết vừa khéo cùng hướng với Vương Thiên Thiên, mà Trịnh Triết lại là học trò của cô, cho nên sau khi kết thúc buổi liên hoan cô đưa Trịnh Triết về nhà.

Ở trên xe taxi, Trịnh Triết cảm lấy cánh tay của Vương Thiên Thiên, tựa vào bả vai cô ngủ suốt một đường, mãi cho đến khi xuống xe mới buông tay. Vương Thiên Thiên đưa cô ấy về đến cửa, “Trở về mau nghỉ ngơi đi.”

“Sư phụ.” Trịnh Triết kêu cô ở phía sau.

Vương Thiên Thiên quay đầu, “Sao?”

“Sư phụ, chị có hy vọng tương lai em với chị là đồng nghiệp không?”

“Vi sao lại hỏi như vậy?”

Trịnh Triết cúi thấp đầu, do dự nói, “Sự phụ..... hình như, em thích chị.....”

Vương Thiên Thiên nghe xong vô cùng kinh ngạc, cô tự hỏi không làm ra hành động thân thiết gì, cũng không nói lời mập mờ gì với Trịnh Triết, sao lại có thể thích? Nhưng suy nghĩ lại một chút, dường như người trẻ tuổi bây giờ đối với giới tính mà nói, xem ra không quan trọng như trước đây. Nhưng mà, Vương Thiên Thiên không có cách nào đáp lại Trịnh Triết cái gì, nhưng cũng không từ chối ngay, mà lại hỏi lại: “Em thích chị cái gì?”

Trịnh Triết không suy nghĩ thêm, đã thốt ra: “Thích chị làm việc giỏi giang, con người cũng chín chắn, ở bên cạnh chị rất an tâm.....”

Vương Thiên Thiên lại hỏi: “Nếu chị là một người không có chí tiến thủ, cả ngày chỉ biết sống phóng túng lại ấu trĩ đến buồn cười, em còn có thể thích không?”

“.....”

Vương Thiên Thiên khẽ cười: “Em thích chính là chị của hiện tại.”

Trịnh Triết ngẩn ra, khẽ lắc đầu nói: “Em không rõ.....”

Vương Thiên Thiên đi qua vỗ vỗ bả vai của Trịnh Triết, “Mau vào nhà đi.” Sau đó xoay người không quay đầu lại nữa. Khoảnh khắc kia, suy nghĩ trong lòng cô chính là : Hường Nghiên cũng là thích mình của khi đó.

.

.

.

Một trận mưa đi qua, hoa đình hương của cả thành phố đều nở. Đi giữa buổi sáng tràn đầy hương hoa như vậy, nhìn thấy những đóa hoa hồng nhạt bên cạnh, Vương Thiên Thiên lại không thể tránh được mà nhớ đến Hường Nghiên. Hường Nghiên hẳn là đã từng có một tình yêu tốt đẹp, lại bị chính tay Vương Thiên Thiên làm hỏng. Nhưng mà, dù sao có thể nghe được tin tốt của Hường Nghiên từ chỗ Triệu Đình, cô ít nhiều cũng cảm thấy được an ủi.

Cô thường suy nghĩ, nếu lúc trước không kiên quyết chia tay, hai người bọn cô, lại sẽ trở nên như thế nào? Hường Nghiên sẽ vì cô vứt bỏ đi tương lai tốt đẹp, sau đó có lẽ hai người giống như rất nhiều cặp tình nhân bình thường khác, bận rộn vì cuộc sống, cãi nhau vì những chuyện vặt vãnh, vì mấy nghìn tệ đáng thương mỗi tháng kia, vì chi phí trong nhà, vì..... khó mà tưởng tượng được, những ngày như vậy, có thể vì tình yêu chân chính, mà vượt qua hay không. Nói như vậy, có lẽ Hường Nghiên sẽ không oán trách cô, nhưng chính cô sẽ bị áy náy đè nén, có lẽ kết quả cũng sẽ giống nhau mà thôi.

Đây là một buổi sáng cuối tuần, Vương Thiên Thiên hẹn Lí Nam cùng quay về trường thăm Tổng Nhiên. Hai người tụ tập ở cổng trường, Vương Thiên Thiên nhìn Lí Nam, không ngừng tán thưởng cậu ấy hồi phục tốt, “Nếu cậu không nói, chắc chắn không ai nhìn ra được cậu từng sinh con.”

“Thật sao? Nhưng tớ cảm thấy, cái eo này của tớ vẫn to hơn trước kia không ít.”

“Đương nhiên không thể lập tức trở lại được như trước kia rồi, cậu như thế này đã hồi phục lại tốt hơn so với nhiều người khác lắm rồi.”

Hai người vô cùng ăn ý không ngồi xe buýt, mà đi dọc theo con đường đầy bóng râm về phía văn phòng. Con người sau khi đã ra xã hội làm việc, luôn vô thức mà nhớ về thời gian đến trường, bởi vì những người quen biết sau này không được thuần khiết như những người bạn thời đi học. Mà sau khi làm việc gặp phải đủ thứ áp lực, càng dễ khiến cho người ta nhớ lại những ngày tháng hồn nhiên tươi đẹp kia.

Hương thơm của hoa đình hương hòa lẫn với mùi cỏ xanh thơm ngát tràn đến, Vương Thiên Thiên hít sâu vài cái, dần dần, bước chân trì hoãn. Theo thói quen, ngón cái lại vuốt ve chiếc nhẫn. Cô và Hường Nghiên, cũng đã gần ba năm không gặp.

Lời nói của Lí Nam, cắt ngang suy nghĩ mông lung của cô, “Nghe chồng tớ nói, công ty bất động sản Áo Duy mở chi nhánh ở thành phố H, phải có bộ phận tài vụ mới, định lấy người ở doanh nghiệp nhà nước, cậu có hứng thú thử không?”

“Thật hay giả? Sao tớ chưa từng nghe nói đến?” Công ty bất động sản Áo Duy mở chi nhánh ở thành phố này cô cũng biết, nhưng tài vụ thông báo tuyển dụng bên ngoài có phần làm cho người ta hơi bất ngờ.

“Chuyện này là tin tức lưu truyền nội bộ, không có thông báo tuyển dụng bên ngoài, tớ cũng muốn đi, nhưng mà điều kiện người ta xét duyệt rất nghiêm ngặt. Cậu đi thử xem đi, tớ cảm thấy được đó là một cơ hội tốt.”

“Tớ không biết là mình được hay không, nói tới lại xấu hổ, công việc cũng đã được an bài tốt từ trước, tớ lớn như vậy còn chưa tự mình đi ứng tuyển lần nào.”

“Cậu cứ đi thử xem sao, cho dù thất bại cũng sẽ không bị gì.” Thứ cơ hội tốt như thế này không phải thường xuyên có, Lí Nam đi không được, cho nên hy vọng Vương Thiên Thiên có thể đi, bạn bè thật sự, luôn hy vọng mọi người bên cạnh được tốt hơn, mà không phải giẫm lên một cái khi người khác lâm vào hoàn nạn.

Ở doanh nghiệp nhà nước, thông thường đều là nam dễ lên chức hơn nữ, cho dù Vương trường khoa không ngừng trải đường cho Vương Thiên Thiên, nhưng dường như đi đến hôm nay cũng khó lòng mà lên trên được nữa.

Có hôm cô chat QQ với Nguyệt Lượng, nói đến công việc của nhau, cô nói đùa: “Lúc ban đầu tớ vào tập đoàn nói là nam thì tốt rồi.”

Nguyệt Lượng tỏ vẻ đồng ý, cậu ấy nói: “Nếu bọn họ không tin cậu là nam, cậu cởi ngay quần áo ra cho bọn họ xem.”

Vương Thiên Thiên cúi đầu nhìn trước ngực, trên màn hình gỗ một hàng dấu chấm lửng. Rõ ràng đã đỡ hơn nhiều so với lúc trước rồi mà.....

Mặc dù cô muốn được làm quản lý, nhưng mà cấp bậc hành chính lại chậm chạp không theo kịp, chỉ có thể dựa vào tuổi nghề lâu một chút mới có thể lên phó khoa. Cho nên chuyện mà Lí Nam nói kia, cô cũng có chút nóng lòng muốn thử xem sao.

Tác giả: 0.0 tôi cũng có chút nhớ nhưng học tỷ.....

Vạn: sao mấy chương cuối lại dài như vậy...’(

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Sau đó, thông qua sự giới thiệu của chồng Lí Nam, Vương Thiên Thiên đến công ty bất động sản Áo Duy phỏng vấn, nghe nói là do đích thân tổng giám đốc của công ty phỏng vấn, Vương Thiên Thiên có chút khấn trương, lúc thư kí dẫn cô vào, thậm chí trong đầu cô còn không ngừng tổ chức từ ngữ.

Nhưng mà, ngay thời khắc cửa văn phòng của tổng giám đốc được mở ra, cô

đột nhiên lại không muốn đi vào.

Thư kí nói: “Cô Vương, đây là tổng giám đốc của chúng tôi, Liêu tổng.”

Vương Thiên Thiên và người nọ đưa mắt nhìn nhau, cô muốn quay đầu bước đi, thế mà lại là Liêu Kiệt! Như vậy xem ra, cô phỏng vấn cũng không có hy vọng gì, chẳng lẽ còn phải ở lại đây làm trò hề sao? Cô quay đầu nói với thư kí: “Cảm ơn, tôi nghĩ tôi vẫn chưa chuẩn bị tốt, hay là tôi đi về trước vậy.” Nói xong cũng không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của thư kí kia, nhấc chân bỏ ra ngoài.

Vừa bước một bước, phía sau truyền đến tiếng của Liêu Kiệt, “Mấy năm không gặp, em vẫn ấu trĩ như trước vậy.”

Vương Thiên Thiên lập tức dừng lại, quay đầu nhìn về phía Liêu Kiệt, hắn ta vẫn là vẻ mặt mỉm cười suy tư như cũ, giống như buổi chiều mấy năm trước kia, vẻ mặt khó ưa như vậy. Cô thở sâu một hơi, bỗng nhiên thay một nét mặt tươi cười, chậm rãi nói: “Xin chào, Liêu tổng.” Nói xong, trước vẻ mặt kinh ngạc nhìn chăm chú của thư kí, lại bước vào văn phòng của Liêu Kiệt.

Thư kí choáng, mỗi ngày Liêu tổng phải tiếp đãi không ít người đến phỏng vấn, anh ta đối đãi với mỗi người đều rất hòa nhã, sao cô gái này vừa xuất hiện, lại có mùi thuốc súng nồng nặc như vậy? Hai người kia..... chẳng lẽ là có tình cù gì đó? Cô ấy còn đang đứng ở cửa tưởng tượng, bỗng nhiên phát hiện rất nhiều đồng nghiệp xung quanh cũng đang vênh tai lên muốn nghe âm thanh trong phòng tổng giám đốc, xem ra thời gian ăn cơm trưa mọi người lại có đề tài để tám chuyện rồi. Nhưng mà, hình như đã làm cho bọn họ thất vọng, hai người trong phòng kia, lại bình tĩnh hòa nhã mà nói chuyện.

Vương Thiên Thiên nghĩ, nếu đối phương đã là Liêu Kiệt, nếu vừa rồi mình bỏ đi, hắn ta nhất định sẽ cười nhạo mình, hắn ta nhất định cũng sẽ nói với Hường Nghiên, tuy rằng biết phỏng vấn thế nào sẽ không mang lại kết quả gì, nhưng cũng muốn chiến đấu một phen.

Sau đó, hai người nói về vấn đề nghiệp vụ muôn thâu, hai người có một cuộc nói chuyện vô cùng êm ả.

Sau một tiếng, Vương Thiên Thiên đứng lên định chào tạm biệt. Liêu Kiệt đột nhiên cũng đứng lên, đối diện cô, đưa tay phải nói: “Chào mừng em gia nhập Áo Duy.”

Vương Thiên Thiên sững sốt, sao Liêu Kiệt lại có thể tuyển dụng mình? Muốn giỡn chơi sao?

Liêu Kiệt đoán được suy nghĩ của cô, thu tay về nói: “Tuy là, anh đối với cá nhân em, vẫn giữ lại ý kiến, nhưng không thể không nói, những phương diện khác em khá phù hợp với yêu cầu của công ty, nhưng mà, anh hy vọng em có thể hiểu, em vào Áo Duy, chỉ có thể bắt đầu làm từ cấp thấp nhất của phòng tài vụ, nếu em có thể chấp nhận, lúc nào cũng có thể hoan nghênh em gia nhập. Em về trước suy nghĩ đi.”

Vương Thiên Thiên khẽ gật đầu, không nói gì nữa, lúc xoay người nghe được Liêu Kiệt đang nói điện thoại, anh ta nói: “Hường Nghiên, ăn cơm chưa? Mấy hôm nay thành phố S thường hay mưa, cậu nhớ mang theo áo khoác.....”

Vương Thiên Thiên không dừng chân lại, ngẩng đầu, bước ra khỏi cửa. Hường Nghiên bây giờ, chắc là đang rất hạnh phúc?

Lí Nam gọi điện thoại tới nói: “Tớ thật sự không biết tổng giám đốc của Áo Duy là tên Liêu Kiệt kia, thật đó, Thiên Thiên, nếu tớ biết, tớ cũng sẽ không kêu cậu đi đâu.”

Vương Thiên Thiên vội an ủi cậu ấy nói: “Không sao mà, dù sao, anh ta nói tớ đã qua phỏng vấn của anh ta, bây giờ đang chờ tớ suy nghĩ.”

“Vậy cậu nghĩ thế nào? Tớ thấy hay là cậu đừng đi, tuy rằng cơ hội này khó có được, nhưng mà..... hai người trước đây dù sao cũng có nhiều ân oán như vậy, khó nói hấn ta không lấy việc công báo thù tư. Hôm nay về nhà tớ nhất định phải dạy bảo lại cái tên nhà tớ, không nói sớm cho tớ biết người anh ấy quen là Liêu Kiệt.”

“Quên đi quên đi, Ultraman nhà cậu cũng đâu biết là chuyện như thế nào, cậu đừng trách anh ấy, tớ không sao, thật ra tớ còn rất muốn đi. Ngày từ đầu tớ nghĩ Liêu Kiệt không hỏi gì sẽ cho tớ bay thẳng ra ngoài, không nghĩ đến anh ta thế mà lại để tớ thông qua. Mặc dù cảm thấy con người của anh ta thật đáng ghét, nhưng mà sau này trong công việc cũng sẽ không có nhiều cơ hội chạm mặt lắm, cấp trên trực tiếp không phải anh ta, cũng không có gì phải sợ.”

“Không phải là hấn ta cố ý tuyển cậu, sau đó định dùng đủ mọi loại phương pháp tra tấn cậu chứ?”

“Chắc anh ta cũng không nhầm chán vậy?”

“Tự cậu suy nghĩ cẩn thận một chút đi, với lại còn phải qua ải của cha cậu nữa kia.”

Tắt điện thoại, Vương Thiên Thiên nằm ở trên giường, mắt nhìn trần nhà, lòng của cô đã sớm định rồi, cho dù không phải Áo Duy, cô cũng không muốn ở lại doanh nghiệp nhà nước nữa, nhưng chỗ của Vương trường khoa, quả thật làm cho người ta thực đau đầu.

Vương Thiên Thiên lại nhớ đến công việc thường nhật, nhưng tâm tư đã sớm không ở nơi này nữa rồi.

Một buổi sáng trong lành nào đó, cô đưa thẳng đơn từ chức đến trước mặt ông tổng, ông tổng nhìn cô một cái, hỏi: “Cha cháu biết không?”

Cô lắc đầu.

Ông tổng nói: “Cháu về trước đi, đề bác gọi điện thoại cho cha cháu trước.”

Kết quả không đến nửa tiếng, Vương trường khoa vọt vào văn phòng của Vương Thiên Thiên, giống như cha mẹ đến trường nhận lấy đứa con làm sai kỷ luật, lỗi cô cô về nhà.

“Từ nhỏ đến lớn, cô làm gì cũng tùy hứng, tôi nghĩ cô cũng trưởng thành có thể thông cảm cho tôi một chút, tôi bôn ba nửa đời người, là vì cái gì? Cô có biết là cô có thể được như hôm nay là vì cái gì không? Há? Nếu không phải cha cô, đưa cái mặt già nua này, đi khắp nơi tìm người cho cô, Vương Thiên Thiên cô là cái gì vậy! Chính cô nói đi bốn năm đại học cô đã học cái gì? Cô cho là cô qua trung cấp, qua Chú hội là có thể làm quản lý? Cô ngây thơ đến như vậy sao, có người nhiều kinh nghiệm hơn cô, có người biết ăn nói hơn cô, cô dựa vào đâu mà được làm quản lý? Những điều đó cô đã hiểu chưa?”

Vương Thiên Thiên thấy Vương trường khoa vừa về nhà đã mắng chửi xối xả, vội nghiêng người lui về phía sau, cô thật sợ hãi tiếp theo, Vương trường khoa sẽ ra tay đánh cô, tuy từ nhỏ đến lớn, cho đến bây giờ cha cũng chưa từng đánh cô, nhưng lần này, cô cảm giác giống như mình đã làm hỏng giấc mộng bấy lâu nay của ông.

Vương trường khoa tiến lên một bước, cô lại lui về sau một bước. Vương trường khoa giờ tay muốn cho cô một cái tát, nhưng giờ lên lại không đành lòng mà hạ xuống, nghĩ đến con gái, đánh mặt không tốt, vì thế tìm kiếm xung quanh công cụ có thể đánh cô, vừa tìm còn vừa tiếp tục mắng, “Đủ lòng đủ cánh rồi có phải không? Còn dám từ chức? Cô nói xem cô từ chức rồi có thể làm gì? Bên ngoài phức tạp thế nào cô có biết không?”

“Con từ chức rồi có thể phát triển tốt hơn, không cần phải bị giam cả đời ở doanh nghiệp nhà nước, cha có nghĩ đến cảm nhận của con hay không? Cái gì cũng được cha sắp xếp, trước đây cha có nghĩ tới chuyện thật ra con không thích làm kế toán hay không? Con để cho cha an tâm, lên đại học học kế toán, sau đó lại theo sự sắp xếp của cha vào doanh nghiệp nhà nước, từ đầu tới cuối cha cũng chưa từng hỏi qua con có chịu hay không, khi ấy con là kẻ vô tích sự, nhưng bây giờ con có cơ hội chứng minh bản thân, vì sao cha lại muốn ngăn cản con, hơn nữa con ra ngoài cũng không nói là không làm kế toán, cha còn lo lắng chuyện gì!” Vương Thiên Thiên trốn sau ghế sofa, cãi tay đôi với Vương trường khoa.

Vương trường khoa nghe xong, càng tức giận hơn nữa, “Cô lại đây cho tôi! Hôm nay tôi không đánh cô, cô không biết mình sai ở đâu! Cô lại đây!”

“Con không!”

“Cô có qua hay không?” Vương trường khoa cời dây lưng trên quần xuống.

“Con sẽ không qua! Cha đồng ý cho con từ chức con mới qua!”

“Ồi trời, tức chết tôi, đứa con đáng chết này!” Vương trường khoa vùng mạnh dây thắt lưng về phía cô.

Dây lưng đánh lên cánh tay trần của cô, phát ra một tiếng giòn tan, trong nháy mắt, trên làn da trắng nõn hiện lên một dấu đỏ, từ cánh tay dài lên đến khuỷu tay, dần dần hơi rôm rớm máu.

“Cô vẫn không từ chức à!” Dây lưng đánh lên người của Vương Thiên Thiên, ông ấy đau lòng hơn so với bất kì ai khác, nhưng ông ấy cũng là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Cha..... Cha đừng tức giận, con làm như vậy, cũng không hẳn là chuyện xấu.....”

“Cô còn dám nói!” Vương trưởng khoa lại giơ dây lưng lên muốn đánh tiếp.

Vương Thiên Thiên bắt lấy đầu dây, “Cha, con xin cha, cha để cho con thử xem, nếu con không kiên trì được, sau này cái gì con cũng sẽ nghe theo cha.....”

Cuối cùng Vương trưởng khoa không nói chuyện, chỉ nhìn cô chăm chăm, hai người cứ giằng co như vậy.

Rốt cuộc, mẹ của Vương Thiên Thiên trở về, phá vỡ tình huống này. Mẹ Vương Thiên Thiên vừa vào cửa, đã thấy chồng và con gái đang đứng đối mặt ở sô pha, lại nhìn trong tay hai người đều cầm dây lưng, mà vết máu đỏ tươi trên cánh tay của con gái lại làm cho bà đau lòng, bà bước lên giật lấy dây lưng nói: “Làm gì vậy! Ông đánh nó làm gì!”

Vương trưởng khoa giận đến giọng nói cũng run, đặt móng ngồi lên sô pha, “Bà sinh được một đứa con gái ngoan! Đủ lòng đủ cánh rồi, không nghe lời cha nó nữa, vậy mà học được từ chức đối công tác!”

“Thiên Thiên, sao lại như thế?” Mẹ của Vương Thiên Thiên nhẹ nhàng hỏi, kéo cô qua ngồi ở sô pha bên cạnh, quay đầu nhìn Vương trưởng khoa lại định lấy dây lưng, nói với ông ấy: “Ông đừng đánh nó, nghe một chút xem con nói thế nào.”

Vì thế Vương Thiên Thiên kể lại từ đầu chí cuối một lần chuyện tình hình công việc hiện tại của mình cả chuyện đi Áo Duy phỏng vấn, còn có suy nghĩ trong lòng của cô.

Sau khi mẹ của Vương Thiên Thiên nghe xong nói: “Con nói cũng không phải không có lý lẽ, nhưng mà Thiên Thiên, trước đây, con nói chuyện con không kết hôn, cha mẹ cũng không phản đối con, chuyện công việc của con, con xem, con có thể thông cảm cho cha con một chút được không?”

“Mẹ..... Cha..... con biết con vẫn luôn được cha mẹ bảo bọc, cha mẹ sợ con tổn thương, nhưng mà con đã gần hai mươi bảy tuổi, cũng không còn nhỏ nữa, con biết mình đang làm gì. Con biết cho đến bây giờ cha đã làm cho con rất nhiều, những điều này con đều biết, nhưng không thể nói con rời khỏi doanh nghiệp nhà nước là vô ích, không có những thứ đó, con cũng không thể trưởng thành được như hôm nay, không có những lí lịch đó, con cũng không thể vào Áo Duy được, cho nên cha, những điều cha làm cho con thật sự không uống phí.”

Vương trưởng khoa không nói câu nào, nhưng lại không ngừng thở dài, càng không ngừng hút thuốc, hút đến hơi cuối cùng, ho khan đến mắt cũng đỏ.

Nếu lấy Vương Thiên Thiên trước đây, nhất định sẽ tức giận đóng sầm cửa rồi đi, cho đến bây giờ cô cũng không nghĩ đến mình sẽ tâm bình khí hòa ngồi nói chuyện lý lẽ với cha mẹ, dùng lý lẽ để làm cho họ hiểu được cách làm của mình.

Quả nhiên, ngày tháng trôi đi, nhìn qua mỗi ngày cũng không có gì khác nhau, nhưng mà rất nhiều thứ, đã lặng lẽ thay đổi.

Vạn: Chúc các bạn nữ có một ngày 8/3 vui vẻ và hạnh phúc nhé ^_^

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Quan hệ của Vương Thiên Thiên và Vương trưởng khoa vì chuyện này mà trở nên căng thẳng. Mấy ngày sau, cô suôn sẽ gia nhập tập đoàn bất động sản Áo Duy, trở thành nhân viên hạch toán giá thành của phòng tài vụ.

Quản lý phòng là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, họ Hàn, do tổng công ty phái đến. Người này luôn cười hề hề, tính tình rất tốt, Vương Thiên Thiên cũng rất thích tiếp xúc với ông ta.

Ngược lại, mỗi lần Liêu Kiệt nhìn thấy Vương Thiên Thiên đều là một bộ mặt lạnh lùng, chuyện này làm cho thị phi trong văn phòng lại tăng lên. Thư kí trong lúc ăn cơm trưa từng hỏi Vương Thiên Thiên: “Thiên Thiên, cô và Liêu tổng đã quen biết trước đây à?”

Vương Thiên Thiên nói dối mắt cũng không chớp lấy một cái, “Không quen.”

Thư kí kéo dài từ “Ồ” một tiếng, sau đó, trong văn phòng lại đồn chuyện khác, nói là Liêu Tổng theo đuổi Vương Thiên Thiên bị từ chối, cho nên luôn trung ra một bộ mặt khó gần như vậy.

Lời đồn truyền xa, cuối cùng cũng rơi vào tai của đương sự, thật ra Vương Thiên Thiên cũng không để ý, tuy rằng cô không muốn có liên quan gì với Liêu Kiệt, nhưng đồn đãi như vậy, không biết vì sao, cô nghe được lại cảm thấy buồn cười. Chắc bởi vì người bị nói xấu kia chính là Liêu Kiệt?

Mà dường như Liêu Kiệt cũng không bị lời đồn này ảnh hưởng, đối mặt với Vương Thiên Thiên vẫn trưng ra sắc mặt lạnh lùng như cũ, đối xử với cô cũng khiêm khắc khác thường, thường xuyên trực tiếp sai cô làm việc, nhìn thấy vẻ mặt không phục của Vương Thiên Thiên, anh ta cũng cảm thấy dễ chịu, chỉ khi lúc đó anh ta mới cười với Vương Thiên Thiên, nhưng là cười nhạt.

Mỗi lần Vương Thiên Thiên ra khỏi văn phòng Liêu Kiệt, đều là mặt không chút thay đổi trở về chỗ của mình, ngăn người một chút, sau đó lại lao vào dịch tài liệu, đánh báo cáo giống như là phát điên vậy. Mỗi khi như vậy, tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt đồng cảm. Cô cũng không phản kháng, tuy rằng trong lòng rất không tình nguyện.

Quản lý Hàn cũng khó hiểu vì sao Liêu Kiệt lại đối xử với người mới nghiêm khắc như vậy, có lúc còn không ỉnh nhúng tay vào, năng lực nghiệp vụ của Vương Thiên Thiên tất cả mọi người đều rõ như ban ngày, thật sự không nên đối xử theo cách này. Nhưng Liêu Kiệt lại là cấp trên của ông ta, ông ta cũng không thể nói cậu ấy không đúng, chỉ có thể thỉnh thoảng an ủi Vương Thiên Thiên nói: “Không phải tất cả mọi chuyện Liêu Kiệt đều trực tiếp sai bảo người khác làm, chuyện này nói được lãnh đạo rất coi trọng em.”

Vương Thiên Thiên khẽ cười, “Em biết, cảm ơn quản lý Hàn.” Đương nhiên cô biết Liêu Kiệt cố ý, thế nhưng cô đã hứa với Vương trưởng khoa, phải tiếp tục kiên trì, bằng không tất cả phải trở về ban đầu, cho nên cô nhịn. Nếu cô buông tay, thế mọi cố gắng trước đó đều uổng phí, cô muốn nhờ vào một chỗ đứng trong công ty để chứng minh cô rời khỏi sự an bài của gia đình, cũng có thể làm rất tốt.

Trời tháng sáu, thời tiết đột nhiên nóng lên, cũng không có mưa, cả thành phố lộ rõ vẻ ngột ngạt oi ả. Máy điều hòa ở trung tâm tòa cao ốc có vấn đề, khiến cho không gian làm việc vốn đã chen chúc chật hẹp càng có vẻ oi bức. Rất nhiều công ty đều tan sở trước thời gian, hoặc là dùng thiết bị khẩn cấp để xoa dịu bớt. Chỉ có duy nhất Áo Duy, mặc dù trong phòng tài vụ được đặt hai cây quạt siêng năng làm việc, vẫn không thể loại bỏ được hơi nóng này.

Liêu Kiệt ngồi ở văn phòng an nhàn hưởng máy lạnh, nghe quản lý tòa cao ốc nói máy móc sáng mai mới có thể sửa được, anh ta thoáng nhìn đồng hồ, sau đó kêu thư ký vào, “Bảo cho các phòng, 4 giờ thì tan ca hết đi.”

Thư ký cười rồi khỏi cửa, anh ta lại gọi cô ấy lại, “Kêu Vương Thiên Thiên đến văn phòng tôi một chút.”

Vương Thiên Thiên còn đang đóng đô ở bàn nhìn tư liệu mà tổng bộ chuyển xuống, đột nhiên có người đưa một tờ khăn giấy cho cô, cô cười nhận lấy lau mồ hôi trên trán, mới ngẩng đầu nhìn về phía người kia, thấy thư ký đang nhìn mình chằm chằm cả buổi, mới buông một câu: “Liêu tổng gọi cô đến văn phòng của anh ấy.”

Vương Thiên Thiên “Vâng” một tiếng, Liêu Kiệt kêu cô chắc chắn không có chuyện gì tốt lành.

Quả nhiên, vừa vào văn phòng tổng giám đốc, Liêu Kiệt ném cho cô một phần tư liệu, đồng thời căn dặn cô: “Em đem tư liệu này về xem cẩn thận, sửa lại vấn đề ở bên trong làm một phần báo cáo cho tôi, sáng mai cần.”

Vương Thiên Thiên liếc mắt nhìn độ dày của phần tư liệu kia, không nói đến chuyện sửa, muốn xem hết, chắc cũng phải hơn bốn tiếng? Nói cách khác, hôm nay cô đừng mong về.

Đôi khi cô trở lại văn phòng, phát hiện người khác đã thu dọn xong đồ đạc về rồi, chị gái về cuối cùng kia còn thay cô tức giận một câu “Sao Liêu tổng lại lựa ngày điều hòa hư này mà bắt em tăng ca chứ?” Vương Thiên Thiên cũng không nói gì, cười nhìn chị gái kia ra khỏi cửa, giây tiếp theo ném tư liệu lên bàn. Nhưng mà vừa ném xong, cô lại vội vàng trấn tĩnh mình, tuyệt đối không được tức giận, cô càng tức giận Liêu Kiệt càng đắc ý, không thể để cho Liêu Kiệt cười nhạt. Xem ra trước đây Lí Nam đã nói đúng, Liêu Kiệt chính là muốn tuyên cô sau đó nghĩ cách hành hạ cô cả đã kích tự tin của cô, cho nên cô tuyệt đối không thể chỉ vì như thế này đã tức giận. An ủi bản thân một lúc như vậy, cô lại đến toilet rửa mặt, cuối cùng bình tĩnh trở lại.

Thời gian là 7 giờ 35 phút tối, Vương Thiên Thiên xoa xoa chiếc cổ cứng đờ, giương mắt nhìn bóng đêm ngày càng dày đặc bên ngoài cửa sổ, mới phát hiện mình đã quên mất ăn cơm tối. Gọi điện thoại gọi cơm ở nhà hàng gần đó, đối phương nói: “Áo Duy? Giao không được, thang máy tòa nhà của các cô bị hỏng, hôm nay không thể giao được.”

Vương Thiên Thiên gọi liên tục mấy cuộc điện thoại, đều là kết quả như vậy. Có cần phải xúi quẩy như vậy không chứ? Trời nóng như vậy điều hòa hỏng không nói, còn phải tăng ca trong phòng không có điều hòa, tăng ca không nói, muốn ăn cơm thang máy còn hư, tăng 21 đó! Đi làm sao đây? Cô đứng dậy đi về phía phòng trà, chỉ hy vọng chị gái tốt bụng nào đó có thể chữa lại cho cô một bát mì tôm cũng được, tốt xấu gì cũng để cho cô sống qua tối nay.

Không tệ, trong cái tủ còn có cái may, trong ngăn tủ thật sự còn có một hộp mì tôm đang chờ cô. Cô vui sướng mở giấy gói ra, hí hửng đến trước máy nước uống, không đợi mở nắp, trước tiên đã nhìn thấy hạn sử dụng dưới đáy bát. Vì thế, kết quả là hộp mì kia rơi vào thùng rác.

Vương Thiên Thiên chỉ rót một ly nước lọc trở về, cảm hận ngồi trước bàn, mở ngăn kéo ra còn sót lại mấy viên kẹo trái cây làm com chiều. Vừa ăn kẹo, vừa uống nước, chỉ là uống nước mà thôi, cũng bị sặc đến mức nuốt luôn cả viên kẹo. Thật sự là con người đã gặp hạn, uống nước lạnh cũng bị mắc vào răng!

Lăn lộn đến hơn 8 giờ, cô mới tĩnh tâm lại tiếp tục sửa sang tư liệu, phần tư liệu này rất kỳ lạ, không phải là nghiệp vụ mà bọn cô đang tiến hành, phía trên cũng không ghi rõ ngày, nhưng mà thuộc về Áo Duy, cho nên cho có thể đoán là của tổng công ty, nhưng vì sao tổng công ty lại muốn để cô sửa tư liệu chứ?

Ngày hôm sau Vương Thiên Thiên gắn đôi mắt gấu trúc lên đem báo cáo đã sửa xong giao cho Liêu Kiệt, Liêu Kiệt liếc nhìn cô một cái, áo sơ mi có nhiều chỗ nhăn, vị trí trên bả vai còn có mấy nếp nhăn, vừa thấy đã biết chính là nằm sấp trên bàn ngủ. Lại nhìn sắc mặt kia, chắc chắn là sau khi sửa xong báo cáo tranh thủ thời gian lúc chưa có ai đi làm để ngủ. Anh ta cũng mặc kệ cô có ăn sáng hay chưa, lúc anh ta xem báo cáo, bảo cô ngồi chờ đổi điện.

Vương Thiên Thiên thừa dịp này, trộm chớp mắt một lúc, nhưng mà không dám ngủ, nhiều nhất cũng xem như là nhắm mắt dưỡng thần.

Một tiếng sau, Liêu Kiệt đóng văn kiện lại, cầm lấy ly nước uống một ngụm, thấy Vương Thiên Thiên còn ngồi ở ở kia, chỉ là đầu cúi thấp đủ để cho anh ta không nhìn thấy được mắt của cô. Vì thế anh ta ho nhẹ một tiếng, thấy Vương Thiên Thiên ngẩng đầu lên, mới nhẹ nhàng nói: “Báo cáo này viết còn hơi qua loa, có vài vấn đề, em vẫn chưa sửa hết.” Nói xong lại rút ra một phần tư liệu trong đồng văn kiện ném trước mặt cô, “Trở về nhìn xem, lấy bản của mình và bản này so sánh một chút, nhìn xem báo cáo của người khác làm như thế nào.”

Vương Thiên Thiên nhận lấy đã thấy, đây rõ ràng là tư liệu của hạng mục nào đó tổng bộ làm từ năm ngoái, vốn không cần cô phải thức suốt đêm làm báo cáo, Liêu Kiệt đơn giản chính là muốn làm khó dễ cô. Lúc này đây, cô thật sự không thể nhịn được nữa. Cô cố gắng hết sức áp chế lửa giận xuống, lạnh lùng nói với Liêu Kiệt: “Liêu Kiệt, nếu đây là mục đích của anh, tôi chỉ có thể nói, anh như vậy thật sự là quá nhảm chán, tôi đến công tác ở công ty này không phải để cho anh chế nhạo tôi, nếu anh cứ luôn như thế, vậy thì tôi từ chức.”

Sau khi Liêu Kiệt nghe xong lời của cô, cũng không tức giận, khoe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, “Tôi nghĩ qua nhiều năm như vậy em chắc sẽ trưởng thành lên một chút, bây giờ xem ra em vẫn trẻ con tùy hứng như vậy, nói cách khác, những lời trước đây tôi nói không sai chút nào cả, tôi cũng không có đánh giá sai về em.”

“Anh có ý gì?” Vương Thiên Thiên càng ngày càng cảm thấy được, bắt đầu từ lúc cô tiến vào Áo Duy, tất cả đều là một âm mưu. Cô đứng lên khỏi ghế, từ trên cao nhìn xuống Liêu Kiệt, “Anh làm nhiều chuyện như vậy, không phải cũng là vì chứng minh tôi không có năng lực sao? Đúng vậy, là tôi không lợi hại được như anh, tôi không học cao học ở đại học C, cả đời này tôi cũng không thể làm được vị trí tổng giám đốc, thế thì sao? Anh không cần thiết bởi vì chuyện trước đây..... mà vẫn luôn bám chặt tôi không buông chứ? Đã kích tự tin của tôi như vậy sẽ cho anh cảm giác thành công sao?”

Liêu Kiệt hơi nhíu mày, ngắt lời của cô, nói: “Thì ra, em vẫn luôn cho rằng như vậy?”

Vương Thiên Thiên cười tự giễu, “Tôi thừa nhận tôi có chút nhận thức muộn màng, vậy nên, Liêu Kiệt, trò chơi dừng lại ở đây đi.”

“Không phải mỗi người đều may mắn giống em như vậy, làm việc hai năm có thể lên được chức quản lý. Thạc sĩ ở đại học C thì thế nào? Lúc tôi vừa mới đến Áo Duy thực tập, công việc mỗi ngày chính là đọc sổ kế toán, đóng dấu, pha cà phê ọi người trong phòng, sau khi chính thức tiếp xúc với nghiệp vụ cũng không có ai dẫn dắt, hỏi người khác vấn đề gì cũng không có ai phản ứng, những thứ đã trải qua như vậy, em đã từng sao? Em có thể tưởng tượng được sao?”

Vương Thiên Thiên im lặng, cô không hiểu rốt cuộc Liêu Kiệt muốn nói gì.

Liêu Kiệt nói tiếp: “Vương Thiên Thiên, em nên biết, em leo càng cao, té càng đau, khởi đầu của em rất cao, cho nên đối với những nghiệp vụ căn bản đương nhiên em vẫn chưa nắm vững, mà những khuyết điểm trên người của em là gì, so với tôi em càng biết rõ hơn. Tôi vẫn là câu nói kia, đừng để cho tôi khinh thường em, đây không phải là lấy thân phận cấp trên nói với em, mà là..... lấy thân phận bạn trai của Hường Nghiên để nói, chân thành khuyên bảo em.” Thấy Vương Thiên Thiên không nói lời nào, Liêu Kiệt tiếp tục nói: “Hôm nay cho em nghỉ một ngày, trở về mà tự mình ngẫm nghĩ lại.”

Vương Thiên Thiên không trả lời anh ta, chỉ im lặng đi ra ngoài, trở về chỗ ngồi của mình, yên lặng thu dọn đồ đạc. Lại là Hường Nghiên..... rốt cuộc muốn gì đây? Các người đã ở bên nhau, còn chế nhạo tôi như vậy làm gì? Trong mắt các người tôi..... luôn tồi tệ sao?

Liêu Kiệt để cho cô trở về suy nghĩ lại, nghĩ cái gì chứ? Toàn bộ đầu óc đều bị Hường Nghiên chiếm lấy, cho dù đã qua nhiều năm như vậy, mở bóp tiền ra, đập vào mắt luôn là khuôn mặt ngọt ngào của Hường Nghiên lúc ngủ; nâng tay che ánh mặt trời chói mắt, rồi lại bị chiếc nhẫn trên tay chiếu vào mắt. Điểm chết người chính là, bất tri bất giác, lại đi đến nơi đã từng cùng sống với Hường Nghiên trước đây.

Tất cả mọi thứ trong phòng vẫn giống hệt như lúc Hường Nghiên bỏ đi, hoàn toàn không có một chút thay đổi gì. Tờ ghi chú Vương Thiên Thiên viết trước kia cũng đã ố vàng, cô suy nghĩ thật lâu, vẫn quyết định vứt bỏ tờ ghi chép ấy đi, nhưng không viết một tờ mới để trở lại. Hường Nghiên không bán nhà, Vương Thiên Thiên biết chị ấy nhất định sẽ trở về, trước đây hy vọng chị ấy trở về, muốn nói với chị ấy mình đã không còn là một đứa trẻ con nữa giống như xưa nữa, có thể đứng ở bên cạnh chị ấy, nhưng mà, chị ấy và Liêu Kiệt ở bên nhau..... Nếu như vậy, hẳn là sẽ kết hôn? Vậy ngay cả nơi nhớ về Hường Nghiên này cũng sắp mất đi. Hơn nữa, những lời Liêu Kiệt nói, cũng rất đúng.

Quét dọn căn phòng kỹ lưỡng, Vương Thiên Thiên nằm ngửa trên mặt đất, không biết có phải lúc nằm xuống dùng sức quá mạnh hay không, đột nhiên có nước mắt chảy ra từ khóe mắt. Cô hơi nghiêng đầu, giống như thấy được Hường Nghiên ngồi bên cạnh kéo lấy tay cô nói: “Không được ngủ trên mặt đất, sẽ bị cảm, mau ngồi dậy.....”

Là ai nói thời gian có thể xóa nhòa tất cả? Sao thời gian càng lâu ngược lại càng nhưng nhớ?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

Vương Thiển Thiển theo lẽ thường quay về Áo Duy làm việc như trước, đối với những lời Liêu Kiệt từng nói, hai người cũng không ai nhắc lại, Liêu Kiệt không hỏi cô suy nghĩ thế nào, cô cũng không chủ động tìm Liêu Kiệt nói những lời liên quan.

Một buổi trưa nào đó, Vương Thiển Thiển và nàng thư kí cùng đi ăn cơm trưa. Tiện thể nói đến, cô nàng thư kí này họ Lưu, tuy rằng hơi lảm nhảm, nhưng là một người vô cùng dịu dàng, mối quan hệ với mọi người ở công ty rất tốt. Giữa chừng điện thoại di động của Vương Thiển Thiển vang lên, thư kí Lưu tự mình đi về trước, Vương Thiển Thiển nhận điện thoại, không đợi nói chuyện, sớm đã có một câu “Sur phụ” trong ống nghe nhảy ra ngoài.

“Trịnh Triết? Đã lâu không gặp, gần đây khỏe không?” Vương Thiển Thiển chủ động ân cần hỏi thăm vài câu.

“Sur phụ, em đã tốt nghiệp rồi, phân vào đơn vị của cha em.”

“Thế thì tốt rồi.”

“Sur phụ. Em nghe nói chị ở Áo Duy. Nếu chị làm không vui. Cha em cũng quen biết vài ông chủ của mấy công ty bất động sản, hay là em nhờ cha giúp chị hỏi một chút?”

Vương Thiển Thiển sùng sốt, từ sau hôm cãi nhau với Liêu Kiệt, hình như cô không nghĩ đến chuyện rời khỏi Áo Duy nữa. Cô khẽ cười, “Chị ở Áo Duy cũng tốt lắm, không cần phiền Trịnh tổng. Nhưng thật ra em đó, vừa tiếp xúc với công việc, phải cần chú tâm nhiều một chút mới được.”

“Biết rồi, sur phụ, à, cuối tuần cùng đi dạo phố được không?”

“Được.” Cách một cái điện thoại, Vương Thiển Thiển tựa hồ cũng cảm giác được nụ cười trên mặt của Trịnh Triết rạng rỡ thế nào. Trịnh Triết là một cô bé hiểu chuyện, từ sau khi bị Vương Thiển Thiển khéo léo từ chối, cũng chưa từng nói qua chuyện này, mà giống như lúc thực tập. Vương Thiển Thiển suy nghĩ, không thể làm người yêu, tốt xấu gì cũng có thể làm bạn. Nhưng mà cô và Hường Nghiên. đã bao lâu không liên lạc lại với nhau rồi?

Mấy hôm sau, lúc đi dạo phố cùng Trịnh Triết, Trịnh Triết nói đã liên hệ được với một công ty nào đó, người ta đồng ý hứa Vương Thiển Thiển qua đó có thể làm quản lý phòng tài vụ. Vương Thiển Thiển lại cười cảm ơn ý tốt của cô ấy, lúc Trịnh Triết hỏi cô nguyên nhân, cô nói: “Chị ở lại đây là muốn chứng minh bản thân.”

Sau đó, Vương Thiển Thiển không động đến suy nghĩ rời khỏi Áo Duy nữa, cũng không có ai khuyên cô rời đi nữa, ngay cả Vương trưởng khoa cũng bắt đầu thay đổi cái nhìn với cô. Bởi vì cuối cùng cô cũng đã quyết tâm để làm một chuyện.

Lúc sau đó nữa, Liêu Kiệt cũng không tìm cô gây rắc rối, quan hệ của hai người cũng vì thế mà trở nên tốt hẳn lên, dù vậy vẫn không tránh được lại tăng thêm vài phần thị phi trong công ty.

Bốn mùa chuyển đổi, đi bên cạnh Vương Thiển Thiển, vẫn là Lí Nam, Tống Nhiên, Triệu Đình, lại thêm cả Trịnh Triết, Liêu Kiệt cũng có thể được tính là một, Nguyệt Lượng và Thái Dương đã mua được nhà ở Bắc Kinh, thường hay thể hiện hạnh phúc với Vương Thiển Thiển, chỗ Trương Thiên Nhất bên kia cũng truyền đến tin vui nói đã thăng chức làm đại đội trưởng. Còn có rất nhiều người xuất hiện trong cuộc sống của cô, hết đến lại đi, đi rồi lại đến, chỉ có một người, dường như không chịu quay trở lại.

Lại là một năm giữa mùa hè, quản lý Hàn được tổng công ty gọi về, vị trí quản lý phòng tài vụ bị bỏ trống, ngoài dự liệu của mọi người, Liêu Kiệt lại đích thân đưa Vương Thiển Thiển lên làm quản lý.

Tuy rằng Vương Thiển Thiển vẫn luôn đề ý đến sự thật Liêu Kiệt và Hường Nghiên đang yêu nhau, nhưng đối với con người của Liêu Kiệt, ít nhiều cũng có chút thay đổi cái nhìn, cô cũng không còn trong độ tuổi thiếu niên xúc động nữa, biết cái gì là công tư phân minh, trước đây cô nghĩ Liêu Kiệt là tiểu nhân, thì ra chính là do cô đã nghĩ nhiều, thật ra Liêu Kiệt vẫn luôn muốn tốt ỉn, kể cả trước đây, cũng là muốn tốt cho các cô. Nhưng mà khi đó cô không hiểu chuyện, cho nên hiện tại cô chỉ hy vọng Hường Nghiên hạnh phúc là tốt rồi. Về chuyện cô còn yêu Hường Nghiên hay không, đó cũng chỉ là chuyện của một mình cô.

Sau khi Vương Thiển Thiển nghe được tin tức thăng cô lên làm quản lý từ thư kí Lưu, phản ứng đầu tiên chính là đi gõ cửa phòng Liêu Kiệt. Sau khi vào cửa đã hỏi ngay anh ta: “Liêu Tổng. Em muốn biết.”

Liêu Kiệt ngắt ngang lời của cô, “Anh phát hiện con người của em đây, làm gì cũng phải đợi người khác khích mới được, mỗi ngày khen em em lại không tiến thủ, phải mỗi ngày cầm cây roi nhỏ phía sau em mà đánh, mà hối thúc em, nói em không được, em mới có thể cố gắng làm ra được chút chuyện.”

Vương Thiển Thiển nghiêng đầu nhỏ giọng nói thầm một câu: “Đây là so sánh kiểu gì vậy?”

“Vậy ra em còn trông chờ anh cho em một màn khen vắn vè?”

Vương Thiển Thiển nghe xong, vội ho khan để che giấu sự xấu hổ của mình, lỗi tai của Liêu Kiệt làm sao lại dễ sai bảo như vậy? “Ừ. Em muốn nói. không phải trước đây anh cảm thấy kinh nghiệm của em không đủ sao. vì sao.”

“Một năm này tất cả nỗ lực của em mọi người đều rõ ràng, hơn nữa. trên tổng bộ sớm đã có ý muốn nâng đỡ, là anh vẫn dè ép em, chắc em vẫn còn nhớ rõ những lời một năm trước anh nói với em? Sau đó anh không đề cập tới nữa, chính là muốn xem em rốt cuộc có thông suốt được những lời kia hay không. Con người em chí khí rất cao, anh cảm thấy nên phải gầy vò thử thách một chút.” Việc này Liêu Kiệt cảm thấy không cần thiết phải giấu

điểm Vương Thiến Thiến, bởi vì anh ta cảm thấy được sự thay đổi của Vương Thiến Thiến.

“Anh làm rất đúng.” Vương Thiến Thiến có chút ngượng ngùng cười, cuộc đời không thể quá thuận lợi, luôn phải gặp chút khó khăn trở ngại mới có thể lớn lên. Vương trưởng khoa cũng từng nói qua những lời giống với Liêu Kiệt. “Cảm ơn anh, Liêu Kiệt.” Đây là lần đầu tiên, Vương Thiến Thiến chân thành nói lời cảm ơn với anh ta như thế.

Liêu Kiệt lại cười nhàn nhạt, “Vương quản lý, bây giờ là thời gian làm việc, em tốt xấu gì cũng phải chờ cho tổng giám đốc chút mặt mũi nha.”

“Tóm lại, chính là cảm ơn anh, trước đây em vẫn luôn hiểu lầm anh, tuy rằng biết rõ mình sai, nhưng sống chết không chịu thừa nhận, chị Triệu Đình cũng nói mấy năm nay anh bị em ép uống oan ức, cho nên để bày tỏ lòng xin lỗi và biết ơn của em, Liêu tổng khi nào có thời gian nể mặt cùng nhau đi ăn một bữa cơm đi?”

“Em xem em mở miệng lại là chị Triệu Đình, kêu nghe thật thân thiết, nói như thế nào anh cũng là học trưởng của em, sao cho đến bây giờ em cũng chưa kêu anh một tiếng anh trai?” Liêu Kiệt nghĩ Vương Thiến Thiến nhất định sẽ cãi lại nói “Anh đừng quên hai chúng ta là tình địch.”

Kết quả Vương Thiến Thiến lại nói: “Liêu tổng, bây giờ là thời gian làm việc, lời này là anh vừa mới nói.”

Anh ta thấy ánh mắt của cô dừng lại ở khung hình trên bàn, vì thế giải thích nói: “Đây là hình chụp anh và Hường Nghiên đi du lịch trước đây, em, chắc lâu rồi không gặp Hường Nghiên phải không?” Trong ảnh chụp, Liêu Kiệt nắm bả vai của Hường Nghiên, cười rất vui vẻ.

“Ừ.” Vương Thiến Thiến khẽ gật đầu, nói tiếp: “Nghe Triệu Đình nói gần đây chị ấy được thăng chức làm tổng giám tài vụ?” Hiện tại, giữa cô và Liêu Kiệt nói về Hường Nghiên cũng không phải là một chuyện khó khăn như vậy, bởi vì cô cũng muốn từ trong miệng Liêu Kiệt biết được tình hình gần đây của Hường Nghiên, tuy rằng vẫn không thể tiếp nhận được chuyện hai người kia ở bên nhau, nhưng trở thành sự thật, cũng không phải do cô không tiếp nhận.

“Đúng vậy, Ha? Em vẫn còn rất quan tâm đến cô ấy nhỉ.” Liêu Kiệt liếc mắt nhìn Vương Thiến Thiến, cười đến sâu xa khó hiểu.

“À, anh biết chị Triệu Đình rồi đó, em không hỏi chị ấy cũng sẽ tự nói, thật ra là chính chị ấy nói.” Vương Thiến Thiến vuốt vuốt lại tóc, dò tìm mắt ra khỏi ảnh chụp.

Liêu Kiệt khẽ cười, “Có thể ngày nào đó Hường Nghiên sẽ được gọi về thành phố H.” Nói xong tiếp tục nhìn lên sắc mặt Vương Thiến Thiến.

Vương Thiến Thiến không đáp lời, chỉ nói, “Không có việc gì nữa thì em ra ngoài trước.”

Hường Nghiên sẽ trở về không? Thế cùng cô, còn có quan hệ gì sao?

.

.

.

Buổi đêm giữa mùa hạ, Vương Thiến Thiến và Trịnh Triết thong thả dạo bước trên đường. Hai người vừa cùng đi ăn cơm tối xong, Trịnh Triết không muốn tạm biệt Vương Thiến Thiến sớm như vậy, cho nên muốn mượn chuyện đi dạo này ở bên cạnh Vương Thiến Thiến thêm một lát. Cho dù trước đây Vương Thiến Thiến từ chối cô ấy, cô ấy cũng không hoàn toàn buông bỏ. Lúc trước cô ấy tưởng bởi vì Vương Thiến Thiến và mình không phải cùng một loại người, cho nên mới từ chối, nhưng mà lúc sau, cô ấy phát hiện không có một người bạn nam thân mật nào bên cạnh Vương Thiến Thiến. Hơn nữa, có một lần tình cờ, cô ấy thấy được bên trong ví tiền của Vương Thiến Thiến, là một tấm ảnh con gái, đó là một sườn mặt hoàn mỹ.

“Sư phụ, chị đang đợi người nào phải không?” Băng qua hai giao lộ, gặp phải đèn đỏ, Trịnh Triết nhìn con số đếm ngược phía đối diện, đưa lưng về phía Vương Thiến Thiến mà nói.

Vương Thiến Thiến hơi chút kinh ngạc, bỏ lỡ một cái đèn xanh.

Đột nhiên Trịnh Triết xoay người ôm lấy cô, không đếm xỉa đếm ánh mắt phức tạp của mọi người xung quanh, không nói gì. Đèn xanh lại biến thành đèn đỏ, nhìn con số màu đỏ lập lòe đối diện, Vương Thiến Thiến vẫn chưa thể phục hồi tinh thần lại. Đã có bao lâu, không được người khác ôm giống như vậy rồi? Người trước mắt này, cơ thể mềm mại kề sát mình, vài quần áo mỏng nhẹ chạm rai ma sát, mùi nước hoa nhàn nhạt vờn quanh cổ.....

Hường Nghiên..... Giờ khắc này, cô chỉ nhớ đến Hường Nghiên, nhớ cái ôm dịu dàng của chị ấy, nhớ Hường Nghiên luôn vuốt tóc cô bảo cô ngoan, nhớ sau khi Hường Nghiên vừa tô xong son môi luôn để lại dấu son trên mặt cô.....

“Trịnh Triết.....” Vương Thiến Thiến lên tiếng kêu cô nhóc trước mặt. Có lẽ là cô vẫn chưa thể thoát khỏi sự nhớ nhung với Hường Nghiên, có lẽ là bóng đêm quá đẹp, một câu gọi khẽ này của cô, lại bị Trịnh Triết nghe thành một tiếng gọi mang theo một dạng tình cảm khác.....

Vì thế, gương mặt trẻ tuổi, chậm rãi đến gần đôi môi hơi hé mở của Vương Thiến Thiến.

Xa xa, Liêu Kiệt đã muốn lái xe vòng quanh con đường này đến hai lần, lúc đang nhìn đến một màn này, mới đạp chân xuống chân ga chạy thẳng rồi đi. Sau khi chạy được một quãng, anh ta nói vào điện thoại vừa kết nối, “Sự việc hình như có chút vượt khỏi sự khống chế của tôi.....”

Ngay khoảnh khắc Trịnh Triết sắp hôn lên môi Vương Thiên Thiên, Vương Thiên Thiên lập tức lui về phía sau một bước, né tránh nụ hôn tràn đầy tình cảm kia, “Không còn sớm nữa, trở về đi.” Cô cúi đầu nói.

Trịnh Triết mỉm môi không nói chuyện, hai người sóng vai bước qua đường, Vương Thiên Thiên lại theo thói quen định bước nhanh hơn Trịnh Triết nửa bước.

“Chị rất tốt với em, đơn giản vì em là học trò chị sao?” Trịnh Triết vừa đi vừa hỏi.

Tuy rằng là một câu làm cho người ta thật đau lòng, nhưng Vương Thiên Thiên vẫn nói: “Chị đối xử với bạn bè đều tốt như vậy.”

Trịnh Triết im lặng một lúc, lại nói: “Ảnh chụp người con gái. trong ví tiền chị. là bạn gái của chị sao?”

“Đã từng.” Nói xong, tim Vương Thiên Thiên đột nhiên nhói lên, cô muốn nói với Hường Nghiên: Em yêu chị, yêu suốt một thời và hiện tại, thậm chí cả tương lai, kiếp sau, kiếp sau sau nữa.

“Cho nên. Nhiều năm như vậy, chị vẫn đang đợi chị ấy, đúng không? Vì sao chị lại không đi tìm chị ấy?” Không cho Vương Thiên Thiên cơ hội trả lời, Trịnh Triết lại tiếp tục nói: “Chị biết không? Em cũng sẵn lòng đợi chị.”

Vương Thiên Thiên dừng chân lại, “Chờ chị? Giống lúc chờ đèn đỏ ở ngã tư đường lúc này như vậy? Tự dưng lãng phí thời gian?”

“Vậy bây giờ chị chẳng phải cũng đang lãng phí thời gian sao?”

“Chị không có lãng phí thời gian, tất cả thời gian chờ đợi của chị đều được kí ức lấp đầy.” Vương Thiên Thiên mỉm cười, lại thúc giục nói: “Trở về thôi, ngày mai còn phải đi làm.”

Nếu, cô và Hường Nghiên còn có cơ hội. Cô nhất định sẽ ôm chặt Hường Nghiên không buông tay, nhưng mà.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Vương trường khoa tặng Vương Thiên Thiên một chiếc xe, là chiếc Civic màu đỏ, Vương Thiên Thiên rất thích, nhưng xe này cô cũng không vừa ý lắm. Mọi người đều biết, loại xe nội đô, không bền. Vương trường khoa nói: “Chê xe này không tốt thì tự con đi mua mà chạy.”

Vương Thiên Thiên nghe xong vội lắc đầu, “Con để dành tiền mua nhà nữa.” Áo Duy lại vừa mua một khu đất ở trung tâm thành phố, cách nhà Hường Nghiên chỉ hai mươi phút đi xe. Vương Thiên Thiên định mua một căn nhà ở đó, cũng tiện ỉnh khi được nghỉ phép sẽ đến nhà Hường Nghiên dọn dẹp đồ đạc.

Sau khi làm hòa với Vương trường khoa, cũng giải quyết xong nỗi lo lắng lớn trong lòng Vương Thiên Thiên, tiếp đó, chỉ cần cô cố gắng làm việc là đủ rồi? Sau đó sống trong kí ức mà từ từ già đi.

Chiều thứ bảy, Vương Thiên Thiên hẹn Lí Nam và Tống Nhiên cùng đi dạo phố ăn cơm.

Lí Nam tặng cho chiếc xe của Vương Thiên Thiên một biệt danh — Da Giòn.

Vương Thiên Thiên cười cậu ấy, “Da Giòn. kem ốc quế thế nào. Cậu muốn ăn kem sao?” Nghe Ultraman nói, mỗi ngày về đến nhà lại bị hai người phụ nữ một nhỏ một lớn kia làm cho dở khóc dở cười, làm mẹ còn giành cung chiều, giành đồ ăn vặt với con.

Nói đến đây, Lí Nam nhìn không được tức giận, “Cậu nói xem tớ có dễ dàng không? Thật khó lắm anh ấy mới nghỉ được một ngày, còn bị con bé kia chiếm lấy, tớ phải cách xa cha con bọn họ ngoài ba thước, bằng không sẽ nổi nóng với tớ. Cậu nói xem tớ sinh con hay là sinh kẻ thù đây?”

“Ha ha! Không phải người ta thường hay nói, con gái là người yêu kiếp trước của cha sao. Xem ra những lời này rất chính xác.”

“Aiz.”

Hai người cậu một câu tôi một câu trò chuyện, Tống Nhiên ngồi phía sau nhìn không được nhác nhở, nói: “Thiên Thiên, cậu tập trung lái xe một chút, nhìn phía trước. Còn nữa, Lí Nam, cài dây an toàn lại đi.”

Lí Nam ngồi ở ghế phụ lái, quay đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt nghiêm túc của Tống Nhiên, lại nhìn Vương Thiên Thiên đang lái xe không thèm đếm xỉa tới, cảm thán nói: “Aiz, một ngày nghỉ như vậy, tớ chỉ có thể đi cùng hai người phụ nữ đã quá lứa. ... Hai cậu vì sao không sốt ruột một chút nào thế?”

“Có cái gì để sốt ruột? Gặp được rồi nói sau.” Tống Nhiên lấy xô-cô-la từ trong túi xách ra, nhét vào miệng hai người kia mỗi người một miếng, cuối

cùng Lí Nam cũng im lặng được một lúc.

Trên đường đi ngang qua Áo Dục, Lí Nam không đầu không đuôi mà nói một câu: “À? Thiên Thiên, có phải Hường Nghiên sẽ kết hôn với Liêu Kiệt không?”

Lí Nam đánh giá cao năng lực chịu đựng của Vương Thiên Thiên, vừa nói hai từ kết hôn này, Vương Thiên Thiên lập tức đập phanh lại, đang định phát hỏa, đột nhiên nghe Tống Nghiên nói: “Thấy chưa, tớ kêu cậu cài dây an toàn là đúng. Hôm nay có phải là ngày kỉ niệm của trung tâm thương mại không vậy? Sao trên đường lại nhiều xe như thế.....”

Vương Thiên Thiên nhìn xuyên qua kính trên đầu xe tặng cho Tống Nghiên một ánh mắt tán thưởng, công lực đánh trống lảng của cô giáo Tống ngày càng tăng.

Lí Nam cũng biết mình vừa nói những lời ngớ ngẩn không nên nói, vội nói tiếp theo Tống Nghiên: “Lát nữa nhất định ba chúng ta phải đi mua thêm mấy bộ quần áo.” Ở trước mặt Vương Thiên Thiên, có thể nhắc tới Hường Nghiên, có thể nhắc tới Liêu Kiệt, nhưng không thể cùng nhắc tới hai người họ, bằng không chắc chắn Vương Thiên Thiên sẽ xù lông nhím.

Sau khi đi dạo mấy tiếng, Vương Thiên Thiên đi đến bãi lấy xe, lại thấy được một người đã lâu không gặp, Lục Khải. Hai người cũng không phải ngay ánh mắt đầu tiên đã nhận ra đối phương, Lục Khải so với lúc còn đi học càng trưởng thành, mà Vương Thiên Thiên cũng có thay đổi không nhỏ. Lúc Vương Thiên Thiên thấy anh ta, anh ta đang bế một cậu bé chừng ba bốn tuổi, thỉnh thoảng lại nói gì đó với người phụ nữ cạnh bên, dễ dàng nhận thấy đây là hình ảnh của một nhà ba người.

Lục Khải giao con vào tay vợ, mới lập tức đi đến bên cạnh Vương Thiên Thiên, “Đã lâu không gặp, thiếu chút nữa không nhận ra em.” Anh ta ngượng ngùng cười, lại làm cho Vương Thiên Thiên nhớ lại anh học trưởng Lục Khải hay thẹn thùng kia. Thấy Vương Thiên Thiên nhìn về vợ và con sau lưng anh ta, Lục Khải lại nói tiếp: “Đó là con anh, ba tuổi, tên ở nhà là Thiên Thiên.....”

“Thằng bé ấy rất giống anh.” Vương Thiên Thiên thấy Lục Khải mấy lần muốn mở miệng, nhưng cũng không nói ra được một lời, cũng đoán được anh ta muốn hỏi gì, vì thế tự mình nói: “Cậu ấy tốt lắm, chắc chắn, qua một thời gian nữa cũng sẽ kết hôn.”

Lục Khải cười, khẽ gật đầu, “Vậy thì tốt rồi, vậy..... anh cũng an tâm.” An tâm, cũng an tâm.....

Đơn giản trò chuyện vài câu, vội vàng nói lời tạm biệt, trước khi đi Lục Khải còn khuyên Vương Thiên Thiên thông suốt một chút về chuyện của Hường Nghiên, anh ta nói đôi người không có mấy lần bốn năm, không cho phép chúng ta tiêu xài như vậy.

Nếu..... Hường Nghiên cũng suy nghĩ giống như Lục Khải, như vậy nếu Vương Thiên Thiên ở bên người khác, Hường Nghiên cũng sẽ cảm thấy an tâm sao?

Nhưng mà..... nếu trong lòng Hường Nghiên không có cô, thì làm sao lại không an tâm? Cô vì sao lại muốn để chị ấy an tâm?

.
. .
.

Tháng chín, trường đại học N kỷ niệm sáu mươi năm thành lập, mời rất nhiều cựu học sinh xuất sắc của các khóa trước về trường tham gia mừng lễ. Vương Thiên Thiên, Liêu Kiệt, Triệu Đình đều trong danh sách được mời.

Ba người cùng nhau trở về đại học N, buổi lễ sẽ diễn ra vào buổi trưa, bọn họ đến sớm một chút. Nhìn thấy banner mừng ngày kỷ niệm treo đầy trong khuôn viên trường, màu đỏ chói, chiếu vào màu xanh ngắt của lá cây.

Đảo mắt lại là mùa thu, đi trên con đường xa lạ lại quen thuộc, nhìn thấy những người và vật lướt qua bên cạnh, gương mặt nhìn bụi cây xanh um kia, cảm thấy những năm tháng trước đây, giống như đều bị bụi cây này che giấu, khoảng thời gian đã trôi qua kia, mùa thu tươi đẹp ấy, hình ảnh loang lổ.

Mùa thu đầu tiên ở nơi này, Vương Thiên Thiên biết được Hường Nghiên, bắt đầu từ lúc đó, tìm kiếm dấu vết của chị ấy, đi theo dấu vết của chị ấy, cuối cùng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn chị ấy không một tiếng động rồi đi càng lúc càng xa.

Có phải chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa? Mỗi lần đi trên đường như thế, trong đầu hiện lên hình ảnh của khoảng thời gian hạnh phúc khi đó, chúng ta khi trẻ cười thật ngọt ngào.

Vào những ngày bận học tụ họp như thế này, cô rất muốn hỏi Hường Nghiên có đến hay không, biết Hường Nghiên vẫn không đổi số điện thoại, do dự cả một buổi tối, một cái tin nhắn cũng không gửi.

Bốn năm, bốn năm không gặp chị ấy, bốn năm chưa từng nghe giọng của chị ấy, bốn năm qua, chỉ có thể nghe được tin tức của chị ấy từ chỗ của Triệu Đình, thậm chí ngay cả một tin nhắn cô cũng không có can đảm gửi, chỉ có thể dựa vào tin nhắn chúc mừng những dịp lễ tết để duy trì mối liên hệ không tính là liên hệ đó của hai người mà thôi. Cô nghĩ đến, hiện tại, đối với Hường Nghiên và nói, cô chẳng qua chỉ là một người quen mà thôi.

Những bí mật không thể nói này, sẽ trở thành cái cớ để chúng ta mãi mãi không thể gặp nhau sao?

Mấy người đi vào hội trường, Triệu Đình và Liêu Kiệt lấy cớ đi gặp bạn học cũ ôn chuyện, liền bỏ Vương Thiến Thiến lại ở một bên. Nhưng thật ra cô lại rất tự nguyện, bởi vì buổi lễ cử hành ở ngoài trời, cô có thể tự do đi dạo bên đường, cúi đầu nhìn loài hoa nhỏ vẫn không biết tên này.

Đi một lúc, có người chắn ngang trước mặt cô, “Còn nhớ anh không?”

Cô giương mắt nhìn lên, đó là một anh chàng lịch sự đeo kính, cô khẽ lắc đầu: “Anh là?”

Anh chàng kia nhẹ giọng cười nói: “Em còn nhớ có một năm ban kiểm tra kỷ luật của bọn em đi KTV hát? Người sinh nhật nọ là bạn trong phòng ngủ của anh.”

Vương Thiến Thiến cẩn thận nhìn anh ta một lúc, đột nhiên nhớ tới mùa đông rất nhiều năm trước, hình như là có một người như vậy đến gần cô, trong mắt, trong đầu cô lúc ấy đều là Hường Nghiên, hoàn toàn không chú ý đến người này. Cho dù bây giờ cô nhớ lại tình hình ngày hôm đó, cũng chỉ nhớ rõ một hình dáng mơ hồ, ngay cả khi đó anh ta có mang mắt kính hay không cũng không nhớ được. Bây giờ nhớ lại, cũng vẫn là bộ dáng Hường Nghiên hát khi ấy.

Người nọ nói tiếp: “Em thay đổi rất nhiều, vừa rồi anh cũng không dám chắc. Đây là danh thiếp của anh, nếu như có thời gian, hẹn nhau trò chuyện nhé.”

Vương Thiến Thiến cười cùng trao đổi danh thiếp với anh ta, cho tới bây giờ cô vẫn không biết vì sao mình khi đó lại có thể làm cho người ta ấn tượng khắc sâu như vậy. Thế thì, Hường Nghiên, ở trong lòng chị thì sao? Chị còn nhớ được em không?

Cô không biết có phải mình đã bị hoa mắt hay không, xa xa có người đi đến đây, người rất nhiều, nhưng cô vẫn chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra Hường Nghiên trong đám người. Tuy rằng đã rất nhiều năm không gặp, nhưng bóng dáng của người này, sao lại có thể quên? Thật là chị ấy sao? Vương Thiến Thiến có chút không thể tin được, mở to mắt nhìn thật cẩn thận, cũng không gặp được bóng dáng người nọ. Cô lễ phép chào tạm biệt bạn học bên cạnh, sau đó tìm bóng dáng của người nọ ở khắp nơi.

Cuối cùng, nhìn thấy người nọ đứng bên cạnh Liêu Kiệt và Triệu Đình, ba người đang nói gì đó. Chân của Vương Thiến Thiến không nghe lời đi về phía bọn họ. Quả nhiên..... là Hường Nghiên.

Năm tháng cũng không để lại dấu vết gì trên gương mặt của người con gái xinh đẹp này, Hường Nghiên vẫn giống hệt như rất nhiều năm trước đây.

Vương Thiến Thiến quên mất hẳn là phải nên mỉm cười, cho dù Hường Nghiên vẫn giống như trong trí nhớ mỉm cười nhìn mình như vậy; cô cũng quên mất mình nên mở miệng hỏi han, dù cho chỉ là một câu “Đã lâu không gặp”.

Trong đám đông ồn ào náo nhiệt như vậy, nhìn chăm chú vào đối phương, cũng không nói một câu. Thật ra trong lòng luôn vùng vẫy, muốn nói rất nhiều thứ, lại cảm thấy trường hợp gặp lại như vậy không thích hợp nói nhiều, chỉ tìm một câu quan trọng nhất có thể biểu hiện ra ý tứ trong lòng của mình là tốt rồi, nhưng mà ngay cả một câu này, cũng tìm khó khăn như vậy.

Những điều muốn nói, mỗi một câu, đều quan trọng như vậy.

Số mệnh vô thường, để cho chúng ta gặp lại nhau, tuy rằng cảnh tượng thế này từng tưởng tượng qua vô số lần, nhưng lại vẫn không biết, thật sự gặp mặt, mình còn có thể nói những gì..... Tất cả, sớm đã không thể trở lại lúc bắt đầu được nữa.

Liêu Kiệt và Triệu Đình nhìn thấy hai người kia nhìn chăm chú vào đối phương, cũng không nói gì, tưởng ngại có bọn họ ở đây không biết phải mở miệng như thế nào, cho nên thật thức thời mà tránh ra.

Vương Thiến Thiến cúi thấp đầu, giống như có chút khân trương khẽ hắng giọng, chuẩn bị mở miệng trước.

Nhưng Hường Nghiên ở đối diện lại giành trước nói, chị ấy nói: “Chị có thai.”

Vương Thiến Thiến sửng sốt, trong mắt bất giác lộ ra một chút đau buồn, “Liêu Kiệt anh ấy..... không nói với em.....”

“Anh ấy không biết, em cũng đừng nói với anh ấy.” Dừng một chút lại nói: “Em thay đổi rất nhiều.”

“Chỉ là..... bề ngoài thay đổi mà thôi.....” Vương Thiến Thiến đã sắp không biết mình đang nói cái gì, “Chị không thay đổi, vẫn xinh đẹp giống như trước đây vậy.”

“Ha ha.” Hường Nghiên khẽ cười, “Chỉ là bề ngoài không thay đổi mà thôi.”

Vương Thiến Thiến còn muốn nói gì đó, buổi lễ bên kia đã bắt đầu rồi, tiếng nói của lãnh đạo trường tràn ngập khắp các góc trong khuôn viên. Một lát sau, lại có người gọi Vương Thiến Thiến lên đại diện cho sinh viên tốt nghiệp phát biểu, bởi vì cô từng là chủ tịch hội học sinh.

Hai mươi mấy năm này của Vương Thiến Thiến, thường xuyên cao cao tại thượng đứng ở loại sân khấu riêng biệt nào đó thuộc về cô mà thao thao bất tuyệt, hăng hái, khuyên bảo mọi người giống như vậy. Mà lúc này, lời khuyên tốt nhất cô cho những học muội học đệ chính là: “Hy vọng mọi người có thể quý trọng trước mắt, quý trọng khoảng thời gian niên thiếu, bởi vì có một số việc, một số người, bỏ lỡ, thì thật sự sẽ trở thành cả đời. Có một người bạn từng nói với tôi, cuộc đời không có mấy lần bốn năm, không cho phép chúng ta tiêu xài như vậy..... Tuổi trẻ, đừng ỉn quá nhiều gánh nặng, cũng đừng để phải lưu lại tiếc nuối.”

Lúc sau cô đi xuống muốn tìm Hường Nghiên lần nữa, Triệu Đình nói Hường Nghiên đã rời đi cùng với Liêu Kiệt rồi.

Ánh mặt trời sau buổi trưa càng thêm chói chang, Vương Thiến Thiến nhìn về phía xa vô định, từ từ lộ ra một nụ cười.

Qua nhiều mùa hè như vậy, chôn cất tuyết của mùa đông, đã định trước trong cuộc đời này bỏ lỡ hoa nở của mùa xuân, chỉ để cho chúng ta gặp lại giữa mùa thu sáng lạn chói mắt thế này.

Nhưng mà một lần gặp mặt vội vàng như vậy, khiến cho cô vui vẻ không thôi.

Lâu như vậy mới edit truyện lại, chỉ còn vài chương nữa, nhanh thôi, ko để ai phải chờ nữa~

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Sáng sớm, Liêu Kiệt ném một tập văn kiện lên bàn Vương Thiến Thiến, “Thiến Thiến, chiều nay đi gặp khách hàng với anh, em chuẩn bị cho tốt một chút.”

Vương Thiến Thiến mở ra nhìn, là hạng mục hợp tác với công ty kiến trúc Dương Trình. Kiến trúc Dương Trình, công ty của Hường Nghiên, tổng bộ đặt tại thành phố H, Hường Nghiên là tổng giám đốc tài vụ của công ty này, Vương Thiến Thiến cũng không nghe được tin Hường Nghiên được gọi về thành phố H từ Triệu Đình, cho nên trước đó nhìn thấy Hường Nghiên luôn nghĩ chị ấy trở về vì ngày thành lập trường mà thôi.

Giữa trưa, trên đường Vương Thiến Thiến và thư kí Lưu đi ăn cơm trưa xong quay trở về, thư kí Lưu đối diện cô nói về anh chàng đẹp trai mới tới của bộ phận bán hàng, đang nói đến tin đồn của anh chàng đẹp trai kia và trưởng phòng nhân sự, Vương Thiến Thiến cũng theo đó mà cười xấu xa. Nhưng mà đang cười, đột nhiên nụ cười cứng lại trên gương mặt.

Thư kí Lưu cũng theo ánh mắt của cô mà nhìn qua, chỉ thấy tại cổng của tòa nhà ở con đường đối diện, Liêu tổng đang cùng một cô gái nói chuyện rất thân mật, cô gái kia còn ôm lấy cổ của Liêu tổng làm nũng. Lúc thư kí Lưu hípc đôi mắt cận thị ba trăm độ của mình lại, muốn xem thật cẩn thận, Vương Thiến Thiến đã vọt qua bên đó.

Vương Thiến Thiến thấy Liêu Kiệt ở bên cạnh cô gái khác làm ra những động tác thân mật, lại nhớ đến Hường Nghiên nói mình đang mang thai, tức giận đến bên đường bắt lấy cổ áo Liêu Kiệt chất vấn anh ta, “Anh đã có Hường Nghiên, vì sao còn trêu hoa ghẹo nguyệt ở khắp nơi, anh là đồ khốn.” Cô vốn muốn nói anh ta là thừa dịp Hường Nghiên có thai đi trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng nghĩ đến Hường Nghiên từng nói không cho cô nói chuyện đó với anh ta, liền thay đổi cách nói.

Liêu Kiệt không nói gì, cô gái bên cạnh anh ta thiếu kiên nhẫn hỏi Vương Thiến Thiến: “Chị là ai vậy?”

Vương Thiến Thiến liếc mắt nhìn cô gái kia một cái, bộ dáng không đến hai mươi tuổi, có lẽ là còn trẻ không hiểu chuyện, cũng không làm khó dễ gì cho cô ấy, chỉ nói: “Tôi đang nói với anh ta, cô đừng xen vào.”

Cô gái kia đỏ mặt lên, quả nhiên nghe lời mà khép miệng lại. Sau đó Vương Thiến Thiến tiếp tục quở trách Liêu Kiệt, “Anh là đồ mặt người dạ thú. Anh không cảm thấy có lỗi với Hường Nghiên sao. Dùng tất cả những từ ngữ xấu xa nhất cũng không biểu đạt được hết sự khốn nạn của anh.” Vương Thiến Thiến không biết mắng chửi người khác, Liêu Kiệt này giờ không nói gì, cũng quả thật đã làm khó cô, lục lọi khắp bụng cũng không tìm ra được một câu thô tục để trút giận.

Xuyên qua đường cái đông nghịt, thư kí Lưu rút cuộc cũng thấy được phố bên này, cuối cùng cũng kịp chạy đến ngăn cản trận “thảm kịch” này, Vương Thiến Thiến còn đang lải nhải, thư kí Lưu gọi cô: “Thiến Thiến – “

“Thư kí Lưu, chị đừng can em.”

“Không phải. Thiến Thiến – “

“Chị để cho em nói hết!”

Thư kí Lưu thật sự không nhịn được nữa, dè hai tay đang nắm lấy áo Liêu Kiệt của cô, “Quản lí Vương! Cô ấy là cháu họ của Liêu tổng.”

“Sao?” Vương Thiến Thiến lập tức ngây người, cháu họ?

Cô gái kia bắt đầu che miệng cười trộm, nói với Liêu Kiệt: “Cậu, con quay về trường học, cậu không cần tiễn con, tự con lái xe là được.”

Đợi cho cô bé kia đi xa, Liêu Kiệt mới cúi đầu nhìn cà-vạt cùng cổ áo bị Vương Thiến Thiến gầy vò không ra hình dạng gì, khẽ nheo hai mắt lại, “Em nói xong rồi?”

Vương Thiên Thiên vẻ mặt xin lỗi khẽ cười, “Xin lỗi, Liêu tổng, trưa nay em ăn phải thứ không sạch sẽ.”

Liêu Kiệt híp mắt nhìn đồng hồ, lại nhìn về phía cô nói: “Vương quản lý, tôi cho cô thời gian một tiếng, đi mua ngay cho tôi một chiếc áo somi.” Nói xong còn giơ giơ cánh tay lên, cố ý lộ ra nếp gấp cổ tay áo, “Tôi chỉ mặc áo somi đúng tiêu chuẩn.”

Vương Thiên Thiên sững sốt một chút, bị chiếc cúc áo kim cương ở phía trên kia làm hoa cả mắt, cô cố gắng nuốt nuốt nước miếng, vừa mới nói nhiều như vậy, dùng nhiều sức lực, hiện tại có chút miệng khô lưỡi khô. Giương mắt nhìn Liêu Kiệt, nói một câu dứt khoát “Không có tiền!” Sau đó ngoảnh đầu, tao nhã đi vào trong cao ốc công ty.

Buổi chiều trước khi đi gặp khách hàng, Vương Thiên Thiên nhìn thấy Liêu Kiệt đã đổi áo somi và cà-vạt mới. Lúc cô đi ngang qua văn phòng anh ta, còn cố tình nói một câu “Liêu tổng, vẫn là chiếc áo somi này hợp với anh hơn.” Giống như vò nát chiếc áo somi kia là bởi vì không thích hợp với anh ta.

Liêu Kiệt thời gian qua cũng đã quen với cách nói chuyện của cô, trả lời cô: “Đương nhiên hợp với anh, dùng tiền thưởng của em để mua mà.”

Vương Thiên Thiên mới quay người, vừa nghe xong lời này thiếu chút nữa trượt chân. Lúc quay người lại lần nữa, đã thay một vẻ mặt nghiêm trang nói: “Liêu tổng, thời gian đi làm, đừng nói đùa kiểu ấy.”

Liêu Kiệt khẽ cười, “Tài liệu đã chuẩn bị xong chưa? Anh và bên Dương Trình kia hẹn 3 giờ gặp.”

“Chuẩn bị xong rồi, lúc nào cũng có thể xuất phát.” Bình thường Liêu Kiệt đi gặp khách hàng đều là đi một mình, thỉnh thoảng sẽ mang theo thư ký Lưu, cô cũng hỏi Liêu Kiệt vì sao lại mang cô theo, Liêu Kiệt nói bởi vì người phụ trách của Dương Trình bên kia quen lúc nói chuyện phải có nhân viên tài vụ ở đó, lần nào đối phương cũng mang theo, cho nên Vương Thiên Thiên cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng là ngoài dự liệu của cô, lúc cô theo Liêu Kiệt đi vào nhà hàng, người đầu tiên nhìn thấy, lại chính là Hường Nghiên. Cố nén xúc động trong lòng, mới không thất lễ, ngoài mặt của Vương Thiên Thiên vẫn nghiêm túc như cũ tiến hành nội dung công việc, chỉ là thỉnh thoảng lén liếc mắt nhìn Hường Nghiên một cái.

Hường Nghiên đã trở lại? Sau đó thế nào? Có thể thường xuyên gặp mặt, có thể..... trở lại như trước đây sao? Cô nghĩ, chắc là không thể.

Bàn xong công việc, ăn cơm xong, phó tổng giám đốc của Dương Trình lại mời mấy người đi bar chơi. Trên đường Vương Thiên Thiên lái xe đi theo sau xe của Liêu Kiệt, thấy Hường Nghiên lên xe của Liêu Kiệt, trừ bỏ những lời máy móc ra, Hường Nghiên cơ hồ không nói chuyện với cô.

Ở trong gian phòng riêng của quán bar, Hường Nghiên ngồi bên cạnh Liêu Kiệt, hai người cúi đầu nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười, Vương Thiên Thiên ngồi ở phía xéo Liêu Kiệt, trong lòng khó chịu không nói nên lời. Từ trước cô đã không ngừng nhắc nhở bản thân, Hường Nghiên đã có cuộc sống của mình, Liêu Kiệt cũng là người có thể cho chị ấy hạnh phúc, vậy mỉm cười chúc phúc bọn họ đi.

Lúc không gặp Hường Nghiên, cô vẫn luôn cho là như vậy, nhưng mà sau khi thấy Hường Nghiên, nhìn hai người bọn họ ngọt ngào trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy được, vui buồn của Hường Nghiên từ đây về sau không còn liên quan gì đến mình nữa. Thứ cảm giác khó chịu này, còn khó chịu hơn khi so với không được gặp Hường Nghiên, thứ cảm giác đó chiếm giữ thân thể của cô, đến huyết thái dương, cô quên mình còn phải lái xe, hết một ly lại một ly uống rất nhiều rượu.

Trong mơ màng, thấy Liêu Kiệt đi chỗ khác, Hường Nghiên ngồi cách cô không xa, im lặng uống rượu một mình. Cô di chuyển về phía của Hường Nghiên, theo thói quen định giơ tay che miệng ly, “Đừng uống rượu..... không tốt... cho cơ thể.....” Lúc cô nói lời này, đang nhìn bụng của Hường Nghiên. Cô thật sự đã quên, hoặc là không muốn mình nhớ được, Hường Nghiên đã có thai.....

“Liên quan gì đến em?”

Vương Thiên Thiên ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy Hường Nghiên mỉm cười nhìn mình, lại nghe Hường Nghiên nói: “Chuyện của chị, còn có quan hệ gì với em sao?”

Vương Thiên Thiên mỉm cười một chút, nói: “Hường Nghiên..... Học tỷ..... Mặc kệ nói như thế nào, bây giờ chị và Liêu Kiệt ở bên nhau, làm bạn cũng được, làm hậu bối cũng được, em cảm thấy, em hẳn là nên quan tâm chị.” Cô cố ý nói rất nhẹ, nói xong ngay cả mình cũng không tin lời nói dối này.

Hường Nghiên không để ý đến cô, đứng lên đi ra ngoài cửa, Vương Thiên Thiên cũng vội vàng theo đi ra ngoài. Hường Nghiên không chấp nhận lời của cô, hay thật sự là không cần cô quan tâm?

Đi ra một khoảng, Hường Nghiên quay đầu lại, “Em đi theo chị làm gì?”

“Không phải đi toilet sao? Em vừa lúc cũng muốn đi.”

Hường Nghiên nghe xong dừng chân lại, chờ Vương Thiên Thiên đi trước, kết quả Vương Thiên Thiên cũng ngừng lại.

“Không phải em muốn đi toilet sao? Sao lại không đi?” Hường Nghiên đứng đối diện Vương Thiên Thiên, hơi khẽ cúi đầu.

“Em...” Vương Thiên Thiên không ngẩng đầu lên, cô đã không quen cảm giác ngửa đầu lên nhìn chăm chú Hường Nghiên, trước đây cô mang giày cao gót là vì Hường Nghiên, Hường Nghiên cũng vì cô mà mang giày thấp. Bây giờ Hường Nghiên đứng trước mặt cô, đột nhiên làm cho cô có chút cảm giác áp lực.

“Em. không tìm thấy toilet ở đâu, cho nên đi theo chị.” Lo lắng muốn quay đầu nhìn đi nơi khác, lúc ánh mắt lướt qua cổ áo của Hương Nghiên bỗng dừng ngừng lại.

Cô thấy trên cổ Hương Nghiên đeo một sợi dây chuyền, trước đây Hương Nghiên không thích loại trang sức này, luôn cười nói Vương Thiến Thiến muốn trói chặt chị ấy thế này thế kia, có thể là giống như Hương Nghiên nói, trừ bỏ về bên ngoài, cái gì cũng đều thay đổi.

“Em. thực ra là có gì muốn nói với chị phải không?” Hương Nghiên lại tới gần từng bước.

Vương Thiến Thiến ngẩng đầu, cười cong đôi mắt, “Lâu như vậy không gặp, thật ra em vẫn rất lo lắng chị. Nhưng mà, hiện tại, thấy chị mọi thứ đều rất tốt, em cũng cảm thấy rất vui, chị và Liêu Kiệt. khi nào thì kết hôn?” Rõ ràng trong lòng rất khó chịu, lại vẫn phải cười như vậy, làm bộ giống như là người ngoài cuộc. Bởi vì lòng của em, tất cả, tất cả đều là mềm mại chị đưa tay là có thể chạm vào, chỉ muốn để chị vui vẻ mà thôi.

“Ai nói chị sẽ kết hôn với cậu ta?”

“Không phải đã. có con của anh ấy rồi sao?” Dưới tình thế cấp bách, Vương Thiến Thiến thu hồi nụ cười lại.

“Ai nói có con thì phải kết hôn?” Khóe miệng của Hương Nghiên trước sau luôn mỉm cười, nhìn thấy dáng vẻ ấp a ấp úng của Vương Thiến Thiến, đợi chờ có thể nghe được lời muốn nghe từ miệng của cô ấy, nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy cô ấy nói.

Tuy rằng trong lòng gấp, nhưng vẫn nhẫn nại chờ, mà tên Vương Thiến Thiến ngu ngốc này, quả nhiên nói lời Hương Nghiên không muốn nghe.

“VẬY CHỊ VÀ LIÊU KIẾT. VẪN TIẾP TỤC NHƯ VẬY?”

Hương Nghiên khẽ cười một tiếng, không hề nhìn cô, “Em cũng nói, đã có con, chị đây còn có thể có cách nào? Cứ như vậy đi.”

“Chia tay với anh ta đi.” Vương Thiến Thiến không biết mình vì sao lại nói như vậy, không biết mình như thế nào lại xúc động kéo tay của Hương Nghiên, ngay cả cô cũng giật mình, cuống quýt buông tay Hương Nghiên ra.

Nụ cười trên mặt Hương Nghiên dần dần đậm, “Sau đó thế nào? Sau khi chia tay với anh ấy thì sao? Một mình mình mang theo đứa con mà sống sao?”

“Xin lỗi, em uống say.” Vương Thiến Thiến hơi xin lỗi cười một chút, thật ra trong lòng muốn nói chia tay với anh ta ở bên cạnh em đi. Nhưng mà, việc làm phá hỏng hạnh phúc của Hương Nghiên này cô không làm được.

“Chị nghĩ đến, em của bốn năm sau, sẽ làm chị nhìn với cặp mắt khác xưa, kết quả. A, Vương Thiến Thiến, chúc em hạnh phúc.” Hương Nghiên nói xong xoay người bước đi về phía trước.

Vương Thiến Thiến sững sờ đứng tại chỗ, chúc em hạnh phúc cái gì? Ngày mai không có chị, hạnh phúc như thế nào? Hương Nghiên, ở trong lòng em, chúng ta chưa từng kết thúc, em cũng chưa bao giờ muốn buông chị đi, chị rút cuộc muốn em làm thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Tác dụng của cồn quả thật rất tuyệt vời, vài giây sau, Vương Thiến Thiến đã giữ chặt tay của Hương Nghiên, ngay lúc Hương Nghiên vẫn chưa kịp phản ứng kéo chị ấy vào lòng.

“Hương Nghiên, dù cho qua bao nhiêu năm, em cũng chưa thể nào quên chị, hôm nay cũng không thể để chị đi như vậy. Dù chị nói chúng ta đã kết thúc, em cũng muốn cùng chị bắt đầu lại một lần nữa, mặc kệ giữa chúng ta có một Liêu Kiệt, em cũng không muốn dễ dàng buông tay như vậy.” Cô gần từng tiếng bên tai chị ấy, nói rõ ràng kiên quyết.

Sau đó không đợi Hương Nghiên có phản ứng gì, giống như trước đây hôn lên môi chị ấy, tựa như cho đến bây giờ cũng chưa từng chia tay, giống như bốn năm trước.

Hương vị quen thuộc, độ ẩm quen thuộc, cảm giác quen thuộc. Vương Thiến Thiến không thể khống chế được những lo lắng và ràng buộc này nữa, cũng không để ý đến ánh mắt khác thường của những người xa lạ này, giờ khắc này, cô chỉ muốn ôm Hương Nghiên, hôn chị ấy thế này, chỉ vậy thôi.

Người xung quanh, có người đang uống rượu, có người đang khiêu vũ, có người đang trò chuyện, có người đang tán tỉnh. Thế nhưng, lúc ánh đèn xoay tròn trong bóng tối lướt ngang hai người các cô, có người nhìn thấy hai mỹ nữ hôn nhau, hưng phấn mà huyết sáo.

Vương Thiến Thiến cảm giác được Hương Nghiên đáp lại, từ thăm dò nhẹ nhàng biến thành chiếm đoạt mạnh mẽ. Đây là nụ hôn lờ đi mọi thứ xung quanh. Thứ làm say lòng người cho tới bây giờ cũng không phải rượu, mà là bầu không khí và người trước mắt này.

“Hương Nghiên. Em không quan tâm người khác nhìn em thế nào, em chỉ muốn biết chị nhìn em thế nào, lần trước nhìn thấy chị em cũng đã muốn nói quay lại, nhưng mà em không thể xác định trong lòng chị còn có em hay không, tuy rằng hiện tại em cũng vẫn là không dám. ... không dám xác định, nhưng em cũng biết, nếu không nói thì sẽ không còn cơ hội nữa, chị. không cần phải trả lời em ngay bây giờ, em.”

Vương Thiển Thiển lải nhải nói một tràng dài, cuối cùng chấm dứt trong một động tác thật nhỏ của Hương Nghiên. Hương Nghiên lấy vòng cổ đưa ra phía trước, thứ đeo ở phía dưới hoàn toàn hiện ra trước mặt Vương Thiển Thiển.

Vương Thiển Thiển cười đến không biết phải làm sao, “Em còn nói cái gì vừa rồi cán em chứ, còn muốn nói chờ sau khi hòa lại nhất định phải kêu chị ném nó đi. Nếu là nó, vậy tiếp tục đeo đi.”

“Vì sao em cho rằng chị nhất định sẽ hòa lại với em?”

“Bởi vì vừa rồi lúc em hôn chị, chị đã đáp lại em.”

“Có lẽ chị cũng say rồi, uống say loạn tính gì đó.”

“Hương Nghiên, em biết chị không phải người như vậy.” Vương Thiển Thiển nói xong ôm chặt lấy Hương Nghiên, cuối cùng hôn lên chiếc nhẫn đang gắn trên vòng cổ trước ngực Hương Nghiên. “Đứa bé. tương lai chị và em cùng nhau nuôi, chỗ Liêu Kiệt em sẽ đi nói, còn có cha mẹ chị, em cũng nhất định sẽ có cách.”

“Thiển Thiển.” Hương Nghiên ôm lại cô, ngắt lời của cô, “Chị đã biết hết tất cả, năm đó mẹ chị tìm em nói những gì, vì sao em lại rời khỏi chị, tất cả chị đều đã biết.”

Vương Thiển Thiển nghiêng đầu hôn lên mặt chị ấy, “Cho nên, chị tha thứ cho em có đúng không? Chị đồng ý cùng em bắt đầu lại một lần nữa, đúng hay không? Tin em, lần này em sẽ không buông tay chị nữa.” Nói xong, cô nắm lấy tay chị ấy đi ra cửa.

Giống như một đêm mùa đông rất nhiều năm trước đây, cô cũng kéo chị ấy ra khỏi quán bar như vậy. “Chúng ta đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Về nhà.”

Vương Thiển Thiển kéo Hương Nghiên đi lấy xe, Hương Nghiên vẫn luôn mỉm cười bị cô kéo tay, cho đến khi đi đến chỗ đậu xe mới nói: “Em say rồi, hay để chị chờ đi.”

“Vẫn là để em đi, em đã tỉnh rượu rồi, hơn nữa chị còn mang thai.” Vương Thiển Thiển mở cửa xe cho chị ấy.

“Chị lừa em.”

“Chị không mang thai?” Vương Thiển Thiển nói xong còn đưa tay sờ sờ trước bụng của Hương Nghiên, lúc trước chỉ nghe Hương Nghiên nói mang thai, cũng không biết là mấy tháng, chỉ là cảm giác bụng còn rất phẳng.

Hương Nghiên đẩy tay cô ra, “Chị và Liêu Kiệt không có yêu nhau, cậu ấy chỉ giúp chị lừa em mà thôi.”

“Thế đứa bé là của ai?”

Hương Nghiên bị cô chọc tức chết rồi, “Của em!” Sau đó tiến vào trong xe, rầm một tiếng đóng cửa xe lại.

“Làm sao có thể.” Vương Thiển Thiển lăm bầm đi đến chỗ lái xe, vừa mở cửa đã thấy bộ dáng tức giận của Hương Nghiên, vì thế mới hiểu ra.

Sau khi thắt dây an toàn xong, cô không lập tức khởi động xe, mà là gọi điện thoại cho Liêu Kiệt, “Liêu Kiệt. không đúng, Liêu tổng. cũng không phải., ừm. ... anh, hôm nay anh thật đẹp trai, lát nữa nhất định có thể gặp được một đại mỹ nhân.”

Liêu Kiệt tắt điện thoại xong bất đắc dĩ cười khẽ, đời này anh ta cũng không trông cậy từ miệng Vương Thiển Thiển có thể nói ra được những lời khích lệ gì anh ta. Xem ra, kế hoạch của Hương Nghiên đã thành công rồi, anh ta cuối cùng có thể lui vào trong sân khấu được rồi.

Mà bên này của Vương Thiển Thiển, từ sau khi biết được sự thật, vẫn cười ngây ngô, cũng quên luôn hỏi Hương Nghiên vì sao lại muốn trêu chọc cô như vậy, cũng quên mất hỏi Hương Nghiên vì sao không sớm trở về tìm cô, hại cô đợi lâu như vậy. cũng vẫn luôn nắm tay Hương Nghiên không buông ra.

Hương Nghiên dùng sức giật tay cô ra, “Một tay thì lái xe thế nào?”

“Yên tâm, kỹ thuật của em rất tốt, một bàn tay cũng không thành vấn đề.” Vương Thiển Thiển tiếp tục cười.

“Em nói rất đúng, thật ra ngoại trừ bề ngoài, em cái gì cũng không thay đổi.” Ánh mắt của Hương Nghiên dừng trên mặt cô, dịu dàng như trước đây, “Chị nghĩ, dù cho qua bao nhiêu năm, em cũng luôn như vậy, lúc cười lên nhìn thật ngọt.”

Vương Thiên Thiên chẳng những không kiềm chế, ngược lại cười càng vui vẻ, “Bởi vì em là đứa ngốc của chị mà.”

Bánh xe xoay tròn nhanh chóng, mang theo hai người lướt đi trong buổi đêm đen kịt, đi đến cuộc sống thuộc về các cô. Ánh trăng mờ lung, có lẽ sáng mai trời sẽ mưa, là ai cảm động ai?

Dọc theo đường đi, vẻ mặt của Vương Thiên Thiên đều cười rạng rỡ, Hường Nghiên nhìn không được nghiêng đầu nhìn cô, cô nhóc này, cuối cùng đã trưởng thành. Ngần vịn lời nói, không biết nói từ đâu, dù cho nói gì cũng giống như đang nguy hiểm. Tay trái đang bị cô nắm chặt, bất giác cũng dùng sức nắm lại.

Vương Thiên Thiên quay đầu cùng chị ấy nhìn nhau thâm tình, Hường Nghiên vội nhắc nhở cô, “Đang lái xe, nhìn phía trước đi, nhìn chị làm gì chứ?”

“Em sợ em lại đang nằm mơ, sợ vừa quay đầu sẽ không thấy chị nữa.”

“Em nắm tay chị chặt như vậy, chị còn có thể chạy chỗ nào chứ?”

“Hường Nghiên.” Vương Thiên Thiên đập mạnh chân ga, nhanh chóng vượt qua mấy chiếc xe, sau khi kêu Hường Nghiên một tiếng lại không nói gì nữa.

“Em chạy nhanh như vậy làm gì?” Hường Nghiên muốn rút tay ra, lại bị cô nắm chặt lại.

“Em muốn mau chóng về nhà, có cái này cho chị xem.”

“Là cái gì?”

“Là tích tụ nhiều năm của em.”

“Biết để dành tiền? Để dành được bao nhiêu rồi?” Đây thật đúng là chuyện mới mẻ, xem ra sự thay đổi trong vài năm này của Vương Thiên Thiên thật sự không nhỏ.

Vương Thiên Thiên nghiêng đầu nhìn chị ấy, sau khi cười khẽ lại chuyên tâm lái xe, “Trở về nhìn là biết.”

Đậu xe xong, đi vào cửa nhà Hường Nghiên, Vương Thiên Thiên theo thói quen lấy chìa khóa ra mở cửa, cửa vừa mở, Hường Nghiên chìa tay ra với Vương Thiên Thiên, “Trả chị chìa khóa.”

“Chìa khóa gì?” Tay Vương Thiên Thiên cầm chìa khóa đưa về phía sau, biết rõ còn có hỏi.

“Là tự em nói mà, chờ chị trở lại sẽ trả chìa khóa cho chị.”

“Rõ ràng là em. ... đã sớm vứt tờ giấy kia rồi, sao chị lại biết?” Trong vòng một tiếng này chuyện làm cho cô kinh ngạc vui mừng rất nhiều, Vương Thiên Thiên lại cảm thấy suy nghĩ có phần không theo kịp.

“Chị có trở về, chỉ là em không biết mà thôi.” Hường Nghiên không trêu cô nữa, bước một bước vào trong nhà trước cô.

Vương Thiên Thiên còn sững sờ đứng ở cửa, thì ra, mấy năm nay, cô cảm nhận được hơi thở quen thuộc trong căn phòng kia, không phải do sự nhớ nhung gây nên, mà Hường Nghiên thật sự có trở về.

Hường Nghiên thật tự nhiên bật đèn, đổi giày, nhìn Vương Thiên Thiên cửa cũng không đóng, lại lướt qua cô đi đóng cửa. Vừa định đi vào bên trong, lại bị Vương Thiên Thiên ôm cổ.

Năm phút sau, Hường Nghiên khẽ vỗ lưng Vương Thiên Thiên, “Không phải nói cho chị em tích tụ nhiều năm của em sao? Cứ đứng ở cửa như vậy thì thế nào mà xem.”

Những lời còn lại, lại bị Vương Thiên Thiên dùng miệng chặn lấy.

Tay Vương Thiên Thiên dựa vào cảm giác trong trí nhớ, nhiều năm sau lại xoa lên ngực của Hường Nghiên, “Chị gầy, ngực cũng nhỏ lại.” Cô bắt đầu khẽ nhún nhảy.

Hường Nghiên đẩy tay cô ra, “Chê nhỏ thì đừng sờ! Vừa rồi.” Tiếng nút áo sơ mi bị mở ra, lại làm cho lời nói của Hường Nghiên tạm dừng.

Móc khóa áo lót cũng bị Vương Thiên Thiên cởi bỏ, yếu ớt vương lại nơi cánh tay, sau đó đầu của Vương Thiên Thiên cứ như vậy mà chôn xuống dưới. Hường Nghiên ngửa đầu phát ra một tiếng rên khẽ, có cảm vừa mới hòa lại đã kích thích như vậy không?

Vị trí bị Vương Thiên Thiên ngâm lấy, cùng với tim đập liên hồi, “Thiên Thiên. chưa kéo màn.” Hường Nghiên muốn kêu cô dừng lại, rồi lại luyến tiếc để cô dừng lại, loại cảm giác này, thật sự đã lâu lắm rồi, làm cho người ta tưởng nhớ.

“Hường Nghiên.” Vương Thiên Thiên giơ tay tắt đèn, mở to hai mắt đang mê đắm nhìn về phía Hường Nghiên, “Em rất nhớ chị.” Nói xong lại cúi đầu ngâm vào bên kia, tay cũng theo đường cong của eo thuận thế hướng xuống phía dưới, cách lộp vấp đồng phục ma sát, vuốt ve. Ánh trăng càng thêm mờ lung, ánh sáng yếu ớt cũng thẹn thùng mà lặng lẽ rơi vào phòng.

Hương Nghiên chỉ có thể hai tay vòng lấy cổ cô, ôm chặt, mới có thể để mình đứng vững. Cả thân thể, đều run rẩy đến phủ kín một lớp mồ hôi mỏng. Cảm giác được tay Vương Thiển Thiển tiến vào trong váy, lúc có lúc không sờ đùi chị ấy khiêu khích; cảm nhận được cảm giác ẩm ướt trên quần lót kia, cũng giống như Vương Thiển Thiển oán giận chiếc váy đồng phục chật hẹp.

Ngay cả quần lót cũng bị cởi xuống dưới, Hương Nghiên mới dè tay cô lại, “Vẫn. chưa tắm rửa.”

Vương Thiển Thiển cười dừng tay, trưng vẻ mặt “Biết ngay là chị sẽ nói như vậy”, ôm lấy Hương Nghiên đi vào phòng tắm.

Nước hơi lạnh, rơi trên cơ thể không gì che đỡ lại trở nên ảm áp. Xuôi theo dấu vết của dòng nước, Vương Thiển Thiển hôn lên cơ thể mà mình ngày đêm mong nhớ. Hương vị của Hương Nghiên, nhiệt độ cơ thể của Hương Nghiên, mỗi một lần run rẩy của Hương Nghiên, đều làm cho cô hưng phấn không thôi.

“Không phải em. nói. muốn. cho chị. thấy tích góp của em. à. sao.” Hương Nghiên thở gấp, ngay cả một câu đơn giản cũng không thể nói cho hoàn chỉnh.

Vương Thiển Thiển chậm rãi đứng lên, lại một lần nữa hôn lên môi của chị ấy, ngón tay theo đó tiến vào cơ thể chị ấy, khoái cảm đã lâu không thấy lại kéo đến, hai người đều nhin không được rên nhẹ ra tiếng.

Hồi lâu, Vương Thiển Thiển buông ra đôi môi đã bị mình dày vò đã lâu, “Đây là tích tụ nhiều năm mà em nói đấy. Chị cảm nhận được không?”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Ba giờ sáng, Vương Thiển Thiển nằm ngửa trên giường, ánh mắt nhìn vào khoảng không.

Từ cửa đến phòng tắm, lại từ phòng tắm lên đến trên giường. Vương Thiển Thiển định xòe bàn tay ra một chút, ngón tay chầm chậm co lại vài cái, cánh tay cần bàn cũng không đưa lên được.

Ngày mai còn phải đi làm, tình trạng của cô thế nào làm sao đi đây? Hay là xin nghỉ phép, đỡ phải bị Liêu Kiệt nhìn thấy sẽ giễu cợt cô, tuy rằng đã quen nụ cười hồ ly của người nào đó.

Vương Thiển Thiển xoay đầu nhìn về phía Hương Nghiên, phát hiện Hương Nghiên đang nhìn mình, cô cố sức nâng cánh tay khoác lên lưng Hương Nghiên, lại kè đến hôn nhẹ ở miệng chị ấy một chút, “Ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm.”

Hương Nghiên cười nhìn về phía cô, hai mắt híp lại long lanh phát ra ánh sáng, giống như ánh sao rơi vào trong mắt, trong bóng đêm này, lộ ra khuôn mặt vô cùng xinh đẹp. Vương Thiển Thiển nhìn một lúc, tìm lại nhin không được mà đập loạn lên thành thịch, nhưng mà – ngày mai còn phải đi làm.

“Em không phải tích tụ nhiều năm sao? Nhanh như vậy đã dùng hết rồi?” Ngay lúc Vương Thiển Thiển còn đang rối rắm, Hương Nghiên đã kè sát lại gần cô, hơi thở mềm mại phun ở bên tai cô như vậy.

Vào buổi đêm yên tĩnh, gió thổi làm cho bức màn bay phất phơ, ánh trăng lúc sáng lúc tối, người trước mắt lại quá mức hấp dẫn, nếu không làm chút gì đó, thật sự là có lỗi với hoàn cảnh này và bản thân.

Hữu tâm vô lực. Vương Thiển Thiển suy nghĩ, nước mắt tràn ra trong khóe mắt, “Ai biết là chị cũng tích tụ nhiều năm như vậy lại muốn thanh toán một lần chứ.”

“Vẫn chưa nha, số dư hiện tại mới bỏ sung đây.” Hương Nghiên nói xong xoay người ngồi lên người Vương Thiển Thiển, cầm tay cô nhẹ nhàng mát xa chị ấy. Vương Thiển Thiển thoải mái nhắm mắt lại, thiếu chút nữa sẽ như vậy mà ngủ quên, kết quả Hương Nghiên lại vỗ vỗ, lại kéo tay cô đưa vào người mình.

Cảm xúc mềm mại nhũn nhụi kéo lý trí Vương Thiển Thiển quay về hiện tại, từ tận đáy lòng cô cảm thán, phụ nữ ba mươi tuổi, quả nhiên đáng sợ. Nhưng mà, ai bảo trước đây là cô có lỗi trước, cô không có gì oán thán, cũng không có lý do gì để cự tuyệt, bởi vì đây cũng chính là điều cô muốn làm. Về chuyện đi làm này nọ, với cả vấn đề ngón tay có thể cử động được không, để sau hãy tính đi.

Tiếng thở dốc hỗn loạn, tiếng suối chảy làm cho người ta ngưng ngừng, khát vọng sâu nhất của nơi nào đó trên cơ thể, bốc cháy trong một khắc này. Lại một lần tới đỉnh, Hương Nghiên yếu ớt nằm sấp lên người Vương Thiển Thiển, yên tĩnh hồi lâu mới nói: “Bốn năm này, em không có gì muốn hỏi chị sao?”

“Em biết cuộc sống của chị rất tốt, tuy rằng em vẫn rất để ý quan hệ của chị và Liêu Kiệt. Nhưng hiện giờ em biết đó đều là giả, chị vẫn là của em, đúng không?” Vương Thiển Thiển có chút hồ hấp khó khăn nói, “Chị có thể quay lại bên cạnh em, thật tốt. Sự chờ đợi và cố gắng bốn năm nay của

em, đều là đáng giá. Nếu như nói em có gì muốn hỏi chị, em muốn biết. hiện tại em. có phải hay không không cần cút đi? Có thể ở bên cạnh chị rồi chứ?”

Hương Nghiên bị một tràng này của cô chọc cười, nằm sấp lên người cô cười không ngừng. Làm cho Vương Thiển Thiển bị đè đến nhe răng nhếch miệng, “Hương Nghiên. Chị cười thì cười, đừng đè ngực em được không? Mấy năm này khó khăn lắm mới có một chút biến đổi, đừng vừa gặp lại đã bị chị đánh về nguyên hình được không.” Biệt danh màn hình phẳng này Vương Thiển Thiển thật là vô cùng chán ghét, mặc dù có rất nhiều nhân tố khách quan và tương lai có thể bù lại, nhưng đều bị người khác chế nhạo nói là trẻ con mãi không lớn, thật sự là buồn rầu.

“Đề chị giúp em xoa một chút?” Hương Nghiên nói xong cũng mặc kệ Vương Thiển Thiển có đồng ý hay không, một tay chống lên người, một tay vuốt ve trước ngực Vương Thiển Thiển, lúc nhẹ lúc mạnh, “Chỗ này của em vốn phẳng lì, còn trách chị đè.” Chị ấy vốn là muốn giúp cô giảm bớt một chút đau đớn, nhưng mà bộ phận mẫn cảm của Vương Thiển Thiển ở trong lòng bàn tay của chị ấy đã không an phận mà đứng lên, vì thế chị ấy càng thêm xấu xa thay đổi tốc độ cùng độ mạnh yếu, biến thành khiêu khích.

Vương Thiển Thiển tim đập càng nhanh, mặt bắt đầu đỏ, “Hiện tại đang nói chuyện nghiêm túc. đừng như vậy. chị trả lời vấn đề em hỏi trước đã.” Cô cầm lấy bàn tay Hương Nghiên đang làm càn trên người mình, chậm rãi để qua một bên.

Hương Nghiên mỉm cười cúi thấp đầu, vón mái tóc dài khoát lên vai, theo động tác của chị ấy đột nhiên rơi xuống, “Lúc trước em nói chia tay liền chia tay, không phải là vì em cảm thấy em không cho chị được hạnh phúc sao? Cho nên chị cho em thời gian, để em đi chứng minh. Bây giờ. vì đề phòng em cút quá xa, chị cho phép em quay trở về.” Nói xong, Hương Nghiên đột nhiên nhớ đến một chuyện, vùng khỏi tay Vương Thiển Thiển lại tiếp tục làm càn trước ngực Vương Thiển Thiển, “Bạn Vương Thiển Thiển, em không phải là nên giải thích với chị một chút, em và cô gái đứng bên đường hôn nhau là chuyện thế nào?”

“Cái gì hôn nhau? Cô gái gì?” Vương Thiển Thiển đề tay Hương Nghiên lại, nắm chặt, ôm eo chị ấy cùng nhau ngồi dậy. Giây lát, Vương Thiển Thiển lập tức hiểu ra, muốn nói Trịnh Triết sao? Sau đó cười ra tiếng, “Thì ra chị nói sợ em cút đi quá xa là nói cái này, chị ghen sao?”

Hương Nghiên đương nhiên sẽ không để cô đạt được, “Em? Lá gan nhỏ kia của em? Em có bản lĩnh đó sao? Từ thay lòng đổi dạ này sẽ không thể ứng nghiệm trên người của em.”

“Chị chắc chắn như vậy?”

“Trước buổi tụ họp ngày kỉ niệm thành lập trường, chị thấy chiếc nhẫn em đeo ở tay trái, chiếc nhẫn đó, em chỉ cời ra vào hôm chúng ta chia tay, sau đó vẫn luôn đeo. Còn có căn phòng này, mỗi tuần em đều trở lại đây quét dọn, xem chị có trở về hay không. Sau đó em cách nửa tháng hoặc là một tháng nhất định sẽ đi gặp Triệu Đình, hỏi thăm chị ấy chuyện của chị. Triệu Đình kể em mỗi lần nghe được chuyện của chị đều cười rất không tự nhiên.”

“Chị đã hiểu em như vậy, còn hỏi em làm gì?” Vương Thiển Thiển cúi đầu cắn nhẹ bả vai của Hương Nghiên, muốn làm ra một dấu vết mới.

“Thời gian bốn năm, em còn không ngại dài sao? Nếu không chị cho. em kéo dài thêm vài năm nữa?” Rõ ràng biết người ta chính là ghen, còn muốn hỏi, tật xấu này của em khi nào thì có thể sửa được đây? Tuy rằng đoán được Vương Thiển Thiển nhà chị ấy và bạn nhỏ kia không có gì xảy ra, còn muốn chọc cô ấy một chút, muốn nhìn thấy dáng vẻ hoảng hốt giải thích lung tung. Nhưng Vương Thiển Thiển đó, có vẻ như đã dần dần xa rồi.

Vương Thiển Thiển ngẩng đầu, vô cùng điềm tĩnh cong khóe miệng lên, “Được nha, em không gấp, em mới 28 tuổi, nhưng mà Hương Nghiên, hình như chị đã 30, em sợ chị sốt ruột nha!”

Hương Nghiên nghe xong, mặt trầm xuống, đẩy Vương Thiển Thiển một chút, “Làm sao? Đây là chê chị già có phải không? Không còn hấp dẫn như những cô gái xinh đẹp trẻ tuổi phải không?”

“Không phải không phải, phụ nữ phải sau 30 tuổi mới có sức hấp dẫn. Chị lúc này vừa mới bắt đầu.” Vương Thiển Thiển âm thầm hỏi hận mình nói linh tinh không ý tứ, phụ nữ 30 tuổi kiêng kị nhất điều gì? Chính là kiêng kị nhất người khác nhắc nhở mình đã vào hàng ba! Phải biết rằng, giữa 29 tuổi và 30 tuổi chênh lệch rất nhiều. Cô chưa bao giờ thừa nhận mình khiêm, lần này cảm thấy được miệng mình thật sự khiêm!

“Ý của em là, em cũng cảm thấy chị hiện giờ rất có sức hấp dẫn? Vậy.” Hương Nghiên đột nhiên giơ tay xoa xoa mặt cô.

Vương Thiển Thiển ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn gần sát tay Hương Nghiên, “Sao?” Giọng điệu này, động tác này, nụ cười này, rõ ràng là ầm áp, sao lại làm cho người ta muốn chạy trốn đây?

Cả người Hương Nghiên đều dán gần lại, Vương Thiển Thiển không tự chủ được nghiêng về phía sau, lấy khuỷu tay chống cơ thể, đợi câu sau của Hương Nghiên.

“Tiểu Thiển Thiển thân ái, chị lại muốn rồi.” Lời nói mềm mại, nhẹ nhàng, suýt tan chảy lòng người, theo đạo lý mà nói hẳn là làm cho người nghe được cũng rung động theo mới phải. Kết quả ——

“A? Không phải chứ.” Run rẩy hô lên câu này, Vương Thiển Thiển bỗng dưng tê liệt ngã xuống giường.

Hương Nghiên đỡ lấy bả vai cô, tiếp tục cười dịu dàng, hơi thẹn thùng nói: “Sao? Chị không có sức hấp dẫn à?”

“Có.” Vương Thiển Thiển vội gật đầu không ngừng, cho đến khi đầu vầng mắt hoa. Bây giờ thật sự đã tê liệt.

“Vậy em còn không mau một chút!”

Vương Thiển Thiển bừng tỉnh trong sự dịu dàng kia, quả nhiên đây mới là mục đích thật sự của Hường Nghiên! Cái gì mà dịu dàng thẹn thùng gì đó, đều là hình tượng hình tượng mà thôi!

“Em có thể ở bên dưới.....” Cô nhỏ giọng, nhát gan hỏi, không được Hường Nghiên đáp lại, trong lòng đành phải thảm thán: Tay trái, tay phải, tao thật xin lỗi chúng mày.....

.
.
.

Sáng sớm, Vương Thiển Thiển gần như không ngủ lại thức tỉnh vì Hường Nghiên rời giường. Ngón tay đau nhức không nói, ngay cả cánh tay bị Hường Nghiên đè lúc ngủ cũng trở nên tê cứng, miến cưỡng mở mắt, hỏi Hường Nghiên đang thay quần áo: “Hường Nghiên, chị xem tay em còn trên người em không?”

Hường Nghiên liếc nhìn cô một cái, “Nói nhảm, không ở trên người em thì ở đâu.”

“Chị định biến em thành người tàn tật sao? Nó có liên quan đến sự hưởng thụ sau này của chị đó.” Thời gian bốn năm cũng không liên lạc, vừa hòa lại liền cho cô một món quà lớn như vậy, thật sự đã vượt qua năng lực cực hạn của Vương Thiển Thiển.

Hường Nghiên nghe xong, dừng động tác lại, đi đến trước mặt Vương Thiển Thiển, cúi người vỗ vỗ mặt cô, cười nói: “Chị đây chính là cảnh cáo em, đừng thừa dịp chị không ở lại đi dụ dỗ những cô bé khác.”

“Em không có dụ dỗ cô bé khác. Không phải, em chỉ từng dụ dỗ một cô bé.” Về mặt của người nào đó rất nghiêm trang đứng đắn.

“Xem đi, xem đi, còn nói không có? Tự mình cũng cung khai.” Hường Nghiên tiếp tục thay quần áo.

“Em chỉ dụ dỗ một cô bé, chính là cô bé của chị đó.” Vương Thiển Thiển vẫn tiếp tục duy trì vẻ mặt đứng đắn nghiêm túc đó, sau đó dùng vẻ mặt đứng đắn đó, vô cùng không đứng đắn nhìn phía dưới của Hường Nghiên.

“Luuu mạnh!” Hường Nghiên ném váy ngủ vừa thay tới trước mặt Vương Thiển Thiển.

Vương Thiển Thiển muốn đưa tay lên chắn, quên chuyện mất cánh tay nâng không nổi, kết quả chính là gượng gạo nâng lên, vẫn rơi xuống. Cô đành phải dịch chuyển đầu của mình, lộ ra hai mắt từ phía dưới váy ngủ nhìn Hường Nghiên, hỏi: “Chị nhân tâm đi làm sao? Em làm sao bây giờ?”

“Chị gọi điện cho Liêu Kiệt, cậu ta nói có thể cho em nghỉ một ngày.”

“Nhưng mà..... Em rất đói.....” Trước đây chỉ cần mỗi lần Vương Thiển Thiển vừa nói đói, Hường Nghiên sẽ mềm lòng, cho nên Vương Thiển Thiển lại giờ trò cũ.

Lúc này Hường Nghiên đang buộc tóc, mới làm được một nửa, nghe Vương Thiển Thiển nói như vậy, chị ấy đành phải buông tay, tóc theo đó rơi xuống, chị ấy quỳ gối một chân xuống giường, khoe miệng mỉm cười nhìn Vương Thiển Thiển, nhẹ giọng nói: “Em đây là đang giữ chị lại sao? Tối hôm qua ăn nhiều như vậy còn chưa đủ?”

Đầu Vương Thiển Thiển co rút lại, biến mất dưới lớp váy ngủ, “Hay là chị cứ đi làm đi.....”

Cô vẫn thật may mắn, may mắn bốn năm qua mình thủ thân như ngọc, bằng không, Hường Nghiên không đánh gãy cái chân này của cô, ít nhất cũng sẽ phế bỏ cái tay nhỏ bé của cô.....

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

Vương Thiển Thiển lại không biết ngủ bao lâu, lúc mở mắt chỉ cảm thấy ánh mặt trời xuyên qua tấm màn cửa cũng có vẻ chói mắt, chắc là đã giữa trưa.

Thoáng nghe thấy có tiếng động tại phòng bếp, trong lòng cô vui vẻ, chẳng lẽ là Hường Nghiên thương cô, trở về nấu cơm cho cô? Người nào đó buông thõng hai tay, chạy thẳng đến phòng bếp, dừng lại ở cửa một lúc, giây tiếp theo lại yên lặng xoay người rời đi.

Người phía sau kêu cô: “Tiểu Thiển Thiển ~ Mối thức à? Cơm lập tức sẽ được ăn ngay nha~” Kèm theo một tiếng cười gian.

Vương Thiên Thiên xoay đầu, “Sao lại là chị?”

“Hương Nghiên lo lắng cho em, nhưng mà đi làm lại không đành, đành phải kêu chị xin nghỉ đến trông nom em.”

“Chị Triệu Đình, dạo này công ty chị rất nhàn rỗi sao?” Vì sao Hương Nghiên lại kêu chị đến chị lại đến chứ? Chị không thể nói chị cũng rất bận sao? Như vậy Hương Nghiên đã có thể trở về.....

Triệu Đình đương nhiên biết cô đang nghĩ gì, “Cho dù không phải là chị, Hương Nghiên cũng sẽ kêu bạn của em lại nha, em chấp nhận số phận đi, còn nữa, chị cho em biết, gần đây kỹ thuật nấu ăn của chị tiến bộ, mau tới xem món cánh gà hầm coca chị mới nghiên cứu ra này, cam đoan sẽ khiến cho em suốt đời khó quên.” Ngừng một chút, lại bổ sung một câu: “Ăn cái gì bỏ cái đó nha~”

Khỏe miệng của Vương Thiên Thiên khê giết, nhưng bất đắc dĩ không có sức lực giãy dụa, đành phải bị chị ấy lôi kéo cô vào phòng bếp. Trong lòng còn nhớ lại món cánh gà Triệu Đình làm lần trước, lần đó, thậm chí Liêu Kiệt còn vì món cánh gà đó mà bị đau dạ dày. “Màu sắc lần này nhìn cũng không tệ lắm.” Vương Thiên Thiên ngoài miệng khen ngợi chị ấy, tay lại chậm chạp không hoạt động.

“Ai da, chị cũng quên mất tay em không nâng lên được, lại đây, chị dứt cho em.” Triệu Đình nghĩ Vương Thiên Thiên không cầm đũa là bởi vì tay không thể cử động được. “Lần này chị hoàn toàn dựa vào công thức trong từ điển bách khoa của baidu mà làm đây, trước khi tắt bếp còn để thêm xì dầu, cho nên màu sắc đẹp hơn lần trước.” Chị ấy gấp một miếng cánh gà đưa đến bên miệng Vương Thiên Thiên, Vương Thiên Thiên cắn nhẹ một miếng nhỏ, chỉ một miếng nhỏ, sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

“Chị Triệu Đình, chị chắc chắn là chị để xì dầu?” Vương Thiên Thiên cố sức nuốt vào, rõ ràng là giấm chua mà? Tuy rằng một ít giấm chua đó, người khác có thể ăn bình thường, nhưng từ nhỏ Vương Thiên Thiên đã ghét vị giấm chua, cái này đối với cô mà nói còn khó nuốt hơn là thuốc.

“Chắc là xì dầu mà? Chị nhớ vừa nãy ở siêu thị thấy xì dầu giấm giá, cho nên có ý mua một chai đem đến.” Chị ấy buông đũa, xoay người nhìn cái chai vừa mới dùng còn chưa kịp đem cất, “Ồ! Sao lại là giấm chua nha? Chị nhớ rõ ràng là chị lấy xì dầu. Hay là chị nấu lại cho em? Hoặc là làm món khác?”

“Không cần.” Vương Thiên Thiên liếc mạng lác đầu, “Chị đi siêu thị chắc là cũng có mua trái cây chứ? Gọt cho em một quả táo đi.” Nói xong đi đến phòng khách nằm trên sofa bắt đầu xem TV.

Triệu Đình vừa gọt táo vừa còn đang hồi hận, cánh gà chỉ còn thiếu một chút nữa là thành công, đều do miệng của Vương Thiên Thiên quá kén chọn. Gọt được một nửa, chị ấy đột nhiên nhớ đến mục đích chính khi đến đây, vì thế bỏ quả táo xuống, lấy trong túi xách ra một bức thư đưa cho Vương Thiên Thiên.

Vương Thiên Thiên tay cũng không nâng, chỉ dùng ánh mắt tỏ ý bảo Triệu Đình mình cử động không tiện, vì thế Triệu Đình tốt bụng mở ra cho cô, đưa đến trước mặt cô. Cô vừa nhìn đã thấy ngay, ngạc nhiên một chút, lại vô cùng không cam lòng mà nghiêng người về phía trước. Đây là một tấm thiệp cưới, tên của cô dâu, rõ ràng viết là Triệu Đình.

Vương Thiên Thiên liếc tấm thiệp mời một cái, lại liếc mắt nhìn Triệu Đình, nằm trở lại sofa, lắc lắc đầu nói: “Thật sự là không có lý lẽ, ngay cả chị mà cũng có thể gả đi được.”

Triệu Đình cũng không tức giận, tiếp tục gọt táo cho cô, “Thấy em và Hương Nghiên làm hòa, chị cũng cảm thấy rất vui, nhiều năm như vậy, cùng hai người trải qua nhiều chuyện như thế, tuy rằng vẫn luôn làm cái loa chuyển lời cho hai người, còn phải giữ bí mật riêng cho hai người, nhưng chị cũng chưa từng than phiền, thật là làm khó chị biết bao nhiêu.”

Vương Thiên Thiên ngắt lời chị ấy, “Chị Triệu Đình, em chắc chắn cho chị một bao lì xì có bốn con số.”

Triệu Đình nghe xong, cười tủm tỉm lại gần cô, “Em nói xem, bao lì xì này em không cho bốn con số lớn hơn 1, không đưa hai bao, sao em lại không biết xấu hổ như vậy?”

“Ặc.....” Vương Thiên Thiên lại rụt người vào sofa, “Không dám ... không dám. Chị thu dao lại trước đi.”

Triệu Đình cúi đầu, nhìn tư thế một tay cầm táo một tay cầm dao của mình, cười hơi có lỗi cắt dao về, đưa quả táo đã gọt xong đến bên miệng Vương Thiên Thiên, “Ngại quá. Em ăn táo trước đi.”

Vương Thiên Thiên há miệng cắn một miếng to, ậm ờ nói: “Em đã đưa hết những tích góp cho Hương Nghiên, chị chờ chị ấy trở về nói với chị ấy đi, em không có tiền.”

Giây tiếp theo miệng của Vương Thiên Thiên đã bị quả táo lấp kín. Triệu Đình nhàn nhã ngồi một bên xem TV.

Vương Thiên Thiên cắn quả táo kêu chị ấy: “@#%¥%&.....” Phiên dịch: Sao chị lại như vậy chứ? Vẫn chưa nói là không à.....

.

.

.

Buổi tối Hường Nghiên vừa trở về, quần áo cũng chưa kịp thay, đã nhào vào ôm lấy Vương Thiến Thiến, “Có nhớ chị không đấy?”

“Có, có.” Vương Thiến Thiến liên tục gật đầu, “Thứ chị Triệu Đình làm quả thực không phải cho người ăn, chị nhanh đi nấu cơm cho em đi.”

“Chị ăn cơm là đủ rồi sao?” Hường Nghiên nói xong, đã bắt đầu cởi quần áo của mình. Vương Thiến Thiến hoảng sợ, run rẩy nói: “Ngày mai em phải đi làm.”

“Em nghĩ đi đâu vậy?” Hường Nghiên gõ lên đầu cô một chút, “Chị chỉ định hỏi em có muốn ăn canh hay không, hơn nữa chị cởi quần áo là muốn đi tắm, làm sao? Cả ngày hôm nay của em, không phải là luôn trong dư vị chuyện tối qua chứ?”

Mặt Vương Thiến Thiến đỏ lên, nói lấp bắp: “Mối..... mối không có.....” Nếu như lặp lại một lần nữa, không chừng ngày mai cô không cần đi làm, đoán chắc phải nhập viện.

Hường Nghiên giúp cô chỉnh lại tóc, ngón tay cuốn lấy vài sợi tóc quăn mấy vòng, bỗng nhiên lộ ra một vẻ mặt làm cho người ta không đoán được, “Yên tâm đi, hôm nay sẽ không để cho em vất vả nữa, ngoan~”.....

Sáng sớm hôm sau, Hường Nghiên nhìn dấu hôn đầy trên người Vương Thiến Thiến nói: “Chị nghĩ, hôm nay em lại không thể đi làm.”

Gió phương Bắc lạnh thấu xương tràn vào khắp thành phố, trong một đêm, nước sông cũng đóng băng, ngay cả cửa sổ cũng bị che kín bằng một lớp hơi nước. Nhưng mà tuyết, vẫn chưa rơi.

Công việc của Hường Nghiên ở thành phố H cũng bắt đầu ổn định, cuộc sống hai người cùng với Vương Thiến Thiến cũng rất vui vẻ, giống như muốn bù đắp lại những tháng ngày đã đánh mất, lúc nghỉ ngơi, hai người giống như một cặp song sinh, cả ngày dính chặt vào nhau. Ngay cả cùng bạn bè ra ngoài ăn cơm, hai người cũng thân mật làm cho người khác chịu không được mà buồn nôn. Vì thế, Vương Thiến Thiến từng bị Lí Nam khinh bỉ vô cùng, nhưng cô cũng không lấy đó làm xấu hổ, tiếp tục không kiêng nể gì mà ân ái ái trước mặt Lí Nam, cuối cùng Lí Nam không dám..... để cho đứa nhỏ nhà mình gặp Vương Thiến Thiến nữa.....

Hôm sinh nhật của Vương Thiến Thiến, hai cô cùng nhau đổi một cặp nhẫn mới. Cặp nhẫn cũ kia, được cất vào tủ an toàn. Đây là, một trang mới của hai người.

Lúc Hường Nghiên đeo nhẫn cho cô hỏi cô: “Chúng ta quen biết nhau đã bao lâu?”

Vương Thiến Thiến không cần suy nghĩ đã trả lời: “9 năm.”

“Vậy hiện tại em nhìn thấy chị còn cảm giác mãnh liệt như lúc trước không?”

Vương Thiến Thiến nắm chặt tay Hường Nghiên, gật mạnh đầu.

“Nhiều năm về sau nữa thì sao?”

“Đương nhiên cũng sẽ có, nhưng không cần mỗi ngày đều có, như vậy em nên đi khám bác sĩ khoa tim mắt.” Vương Thiến Thiến cười, nắm tay chị ấy chuyển đến bên môi, hôn lấy.

Lúc hai người đi đến nhà hàng, tuyết đang bay trên không trung, không biết đã rơi từ khi nào, từng bông tuyết lớn rơi xuống thành phố. Nhìn con phố dần dần trở nên trắng xóa, đi lên lớp tuyết mỏng mềm mại trên mặt đất, bàn tay đang nắm lấy nhau, bắt gặp lại chặt hơn một chút.

Cô nhìn chị ấy, khóe miệng mang theo ý cười; cô kiễng mũi chân, một nụ hôn nhẹ dừng trên môi chị ấy.

Mỗi một câu chữ, mỗi một nụ cười của đối phương, cũng giống như tuyết bao phủ trên mặt đất, dần dần lấp đầy khoảng trống trong kí ức.

Chị từng nói trên thế giới này không có tình yêu mãi mãi, cái gì rồi cũng sẽ thay đổi, nhưng thật tiếc, em vẫn không thay đổi. Bất luận bao nhiêu năm tháng trôi qua, mặc kệ cảm giác mới mẻ có biến mất hay không, em vẫn ôm chị giống như bây giờ, khẽ nói bên tai chị: Hường Nghiên, em yêu chị.

Nghe xem, là thời gian đang hát, trầm bổng, du dương, ấm áp, hạnh phúc.....

————— END —————

Vạn: ^^ Cuối cùng cũng đã xong. Truyện không dài lắm nhưng nhờ mình edit nên nó kéo dài tận gần 2 năm :D. Tạm biệt Hường Nghiên, tạm biệt Vương Thiến Thiến, tạm biệt Trương Thiên Nhất, Nguyệt Lượng, Lí Nam, Tống Nhiên, Triệu Đình~~ Như mình từng nói, truyện này mình thích khúc đầu, lúc còn đi học í, đoạn sau lại giống tiểu thuyết quá, không thích lắm, chắc vì vậy nên edit hơi lâu. Chắc vì là tiểu thuyết nên mới có chuyện chia tay 4 năm rồi mà tình cảm cả hai người vẫn không có gì thay đổi, thực tế chắc hiếm, mọi người phải tự tranh thủ ha, đừng học theo họ. :3

Tạm biệt mọi người, hẹn gặp lại dịp khác nếu mình còn có hứng thú làm thêm bộ nào nữa. File PDF hoặc Ebook gì đó mình sẽ bổ sung sau, còn bạn nào có hứng thú làm đùm thì mình xin cảm ơn trước ‘ ‘, bản word mình có lưu sẵn rồi. Bạn nào có hứng thú thì pm mình ha :’>

Ngày vui~ Tạm biệt...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Xem ! Là Thời Gian Đang Hát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.